

Giới thiệu Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi

Nếu gặp phải một bé linh chi huyền huyền thành tinh như trong truyện Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi thì phải làm sao bây giờ?

Mọi người: Bắt lấy, ăn luôn!

Bé linh chi : Đừng ăn ta, ta vừa mới thành hình, ta có thể... Ta có thể... (đau lòng khóc lớn) hu hu hu, ta không biết làm cái gì hết.....

Thiên Giác: (sờ đầu cười ảm áp) không sao, chờ con lớn lên thì sẽ biết. (khom lưng, ôm đi.)

Sư phụ nhân sâm ảm áp với đồ đệ linh chi đáng yêu, HE. Câu chuyện ngôn tình cổ đại này liệu kết thúc ra sao? Mời bạn theo dõi tiếp diễn biến truyện hay từ tác giả Vinh Tiểu Hiên.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Tiên Thảo (1)

Sáng sớm sương mai chưa tan, tia nắng ban mai lười biếng nghiêng mình chiếu xuống hẻm nhỏ của đường phố, nhiễu loạn một đêm yên lặng thần nhiên của trần cổ .

Trần Tiên Lâm, một trấn nhỏ an nhàn bình yên, nằm ngay phía Nam của sơn mạch Hằng Đoạn, hàng năm bốn mùa như xuân. Giống như tên của nó vậy, nơi này là một trong những điểm dừng chân của người tu chân .

Sơn mạch Hằng Đoạn chiếm diện tích cực lớn, vắt ngang đại lục Hoàn Thần, phân cách đại lục Hoàn Thần thành hai vùng nam bắc. Là sơn mạch lớn nhất của đại lục Hoàn Thần, sơn mạch Hằng Đoạn chẳng những có tuyến núi non dài nhất, chiếm diện tích rộng lớn nhất, còn có sản vật tài nguyên phong phú nhất.

Linh thực, quặng bảo, thần thú, thậm chí là linh khí trong núi cũng hấp dẫn vô số người tu chân, chẳng sợ Sơn mạch Hằng Đoạn bị liệt vào hiểm địa đứng đầu Nam Cảnh, người tu chân vẫn như thiêu thân lao vào lửa mà ùa vào núi non.

Ngày hôm nay, trấn Tiên Lâm trở nên náo nhiệt khác thường, người tu chân càng ngày càng nhiều, thậm chí có thể nhìn thấy không ít đội ngũ mặc phục sức của các môn phái, nguyên nhân gây ra là do một tiểu đội thám hiểm truyền về tin tức. Chỗ sâu trong sơn mạch Hằng Đoạn, có tiên thảo linh chi hiện thế!

Tiên thảo cũng không phải một cách gọi thảo dược, mà là cách gọi chung cho linh thực ẩn chứa linh khí, có thể hòa vào đan dược, tuổi ít nhất trên một ngàn năm.

Nói tóm lại, linh thực càng lâu năm, giá trị càng cao, nhưng những năm gần đây phẩm chất càng ngày càng quan trọng. Tiên thảo khó có được nhất, cũng là cực phẩm linh thảo, không gì ngoài nhân sâm, linh chi, tuyết liên, hà thủ ô.

Tiên thảo phẩm chất càng tốt càng khó kiếm, bởi vì loại linh thực này một khi bị người phát hiện, chẳng sợ tuổi không đủ, cũng sẽ bị người ngắt lấy, huống chi, trong núi non không chỉ có người tu chân, mà còn có các loại linh thú, khả năng chúng nó tìm thấy linh thực cao hơn con người nhiều lần.

Linh chi không độc, vị ôn tính bình, không kị người dùng, nói cách khác, người nào cũng có thể ăn, cho dù là phạm nhân, cũng có thể trực tiếp ăn mà sẽ không nổ tan xác mà chết.

Một gốc linh chi trăm năm thì có thể tăng lên tu vi, tinh lọc đan độc trong cơ thể, tinh luyện tư chất bản thân, kéo dài tuổi thọ. Linh chi cũng là một trong số rất ít linh thực không cần luyện đan sư luyện chế mà có thể trực tiếp dùng.

Chúng loại linh chi có rất nhiều, nhưng dù là loại nào, người phạm cũng nghĩ : Có thể ăn, giúp kéo dài tuổi trẻ, trợ giúp tu hành. Đây là công hiệu của linh chi phạm tục, huống chi linh chi ngàn năm. Bởi vậy, một gốc linh chi tiên thảo xuất hiện gây nên oanh động là điều tất nhiên.

“Thanh Đan Môn, bọn họ cũng tới.” Trong trấn Tiên Lâm, người tới càng ngày càng nhiều, tin tức tiên thảo linh chi hiện thế trong vòng một ngày ngắn ngủn nhanh chóng khuếch tán, tán tu và các đại môn phái nhận được tin tức không ngừng nhanh chóng chạy tới, hiện giờ tới trấn Tiên Lâm còn tính là số ít, theo tin tức khuếch tán, người tới sẽ chỉ càng ngày càng nhiều.

“Đâu chỉ có Thanh Đan Môn, người của Nam Cảnh chỉ cần được tin tức đều đang chạy tới Sơn mạch Hằng Đoạn.” Mấy người tu chân đồng hành tụ cạnh nhau, hơi nóng vội chờ ánh mặt trời xua tan sương mù trong Sơn mạch Hằng Đoạn .

Mặt trời lên cao, sương mù bên ngoài núi non cuối cùng cũng dần dần tan biến, có người sớm đã chờ không kịp, dùng giải độc đan nhảy vào đám sương.

Ban đêm của Sơn mạch Hằng Đoạn giống như bãi săn, các loại linh thú tùy thời hành động, bọn chúng sinh ra đã có sẵn kỹ năng đi săn, người tu chân cùng cấp bậc cũng khó lòng phòng bị, huống chi, bên ngoài núi non mỗi lúc mặt trời lặn, sẽ dâng lên sương mù dày đặc, chẳng những làm người bị lạc phương hướng, còn có công hiệu như thuốc mê, vô số sinh vật ngã xuống bên ngoài núi non, trở thành chất dinh dưỡng của Sơn mạch Hằng Đoạn.

Theo sau người đầu tiên hành động, càng ngày càng nhiều người bước vào Sơn mạch Hằng Đoạn. Căn cứ tin tức được đến lúc trước, mọi người sôi nổi tràn về phía có linh chi tiên thảo.

Hai ngày sau, cuối cùng đội ngũ đầu tiên tới mục đích, một đường mạo hiểm khó khăn tạm thời không đề cập tới, bọn họ dừng chân ngoài một dặm, nửa bước khó đi.

Tiểu đội truyền tin tức quay lại là thật, nơi này quả thật có một mảnh cây cối quý hiếm tụ tập, hơn nữa lấy Hỏa Kinh thụ làm chủ, trên nhánh Hỏa Kinh thụ mọi đầy gai độc bén nhọn, một khi đâm vào thân thể con người, nọc độc sẽ nhanh chóng xâm nhập, giống như lửa đốt ăn mòn*, nhánh cây dây dưa lẫn nhau làm cho phạm vi ngàn dặm không chỗ đặt chân.

Trong không khí có mùi dược liệu tinh khiết nồng đậm và linh lực tinh thuần khiến mọi

Sáng sớm sương mai chưa tan, tia nắng ban mai lười biếng nghiêng mình chiếu xuống hẻm nhỏ của đường phố, nhiễu loạn một đêm yên lặng thần nhiên của trấn cổ.

Trần Tiên Lâm, một trấn nhỏ an nhàn bình yên, nằm ngay phía Nam của sơn mạch Hằng Đoạn, hàng năm bốn mùa như xuân. Giống như tên của nó vậy, nơi này là một trong những điểm dừng chân của người tu chân.

Sơn mạch Hằng Đoạn chiếm diện tích cực lớn, vắt ngang đại lục Hoàn Thần, phân cách đại lục Hoàn Thần thành hai vùng nam bắc. Là sơn mạch lớn nhất của đại lục Hoàn Thần, sơn mạch Hằng Đoạn chẳng những có tuyến núi non dài nhất, chiếm diện tích rộng lớn nhất, còn có sản vật tài nguyên phong phú nhất.

Linh thực, quặng bảo, thần thú, thậm chí là linh khí trong núi cũng hấp dẫn vô số người tu chân, chẳng sợ Sơn mạch Hằng Đoạn bị liệt vào hiểm địa đứng đầu Nam Cảnh, người tu chân vẫn như thiêu thân lao vào lửa mà ulla vào núi non.

Ngày hôm nay, trấn Tiên Lâm trở nên náo nhiệt khác thường, người tu chân càng ngày càng nhiều, thậm chí có thể nhìn thấy không ít đội ngũ mặc phục sức của các môn phái, nguyên nhân gây ra là do một tiểu đội thám hiểm truyền về tin tức. Chỗ sâu trong sơn mạch Hằng Đoạn, có tiên thảo linh chi hiện thế!

Tiên thảo cũng không phải một cách gọi thảo dược, mà là cách gọi chung cho linh thực ẩn chứa linh khí, có thể hòa vào đan dược, tuổi ít nhất trên một ngàn năm.

Nói tóm lại, linh thực càng lâu năm, giá trị càng cao, nhưng những năm gần đây phẩm chất càng ngày càng quan trọng. Tiên thảo khó có được nhất, cũng là cực phẩm linh thảo, không gì ngoài nhân sâm, linh chi, tuyết liên, hà thủ ô.

Tiên thảo phẩm chất càng tốt càng khó kiếm, bởi vì loại linh thực này một khi bị người phát hiện, chẳng sợ tuổi không đủ, cũng sẽ bị người ngắt lấy, huống chi, trong núi non không chỉ có người tu chân, mà còn có các loại linh thú, khả năng chúng nó tìm thấy linh thực cao hơn con người nhiều lần.

Linh chi không độc, vị ôn tính bình, không kị người dùng, nói cách khác, người nào cũng có thể ăn, cho dù là phạm nhân, cũng có thể trực tiếp ăn mà sẽ không nổ tan xác mà chết.

Một gốc linh chi trăm năm thì có thể tăng lên tu vi, tinh lực đan độc trong cơ thể, tinh luyện tư chất bản thân, kéo dài tuổi thọ. Linh chi cũng là một trong số rất ít linh thực không cần luyện đan sư luyện chế mà có thể trực tiếp dùng.

Chủng loại linh chi có rất nhiều, nhưng dù là loại nào, người phạm cũng nghĩ: Có thể ăn, giúp kéo dài tuổi trẻ, trợ giúp tu hành. Đây là công hiệu của linh chi phạm tục, huống chi linh chi ngàn năm. Bởi vậy, một gốc linh chi tiên thảo xuất hiện gây nên oanh động là điều tất nhiên.

“Thanh Đan Môn, bọn họ cũng tới.” Trong trấn Tiên Lâm, người tới càng ngày càng nhiều, tin tức tiên thảo linh chi hiện thế trong vòng một ngày ngắn ngủn nhanh chóng khuếch tán, tán tu và các đại môn phái nhận được tin tức không ngừng nhanh chóng chạy tới, hiện giờ tới trấn Tiên Lâm còn tính là số ít, theo tin tức khuếch tán, người tới sẽ chỉ càng ngày càng nhiều.

“Đâu chỉ có Thanh Đan Môn, người của Nam Cảnh chỉ cần được tin tức đều đang chạy tới Sơn mạch Hằng Đoạn.” Mấy người tu chân đồng hành tụ cạnh nhau, hơi nóng vội chờ ánh mặt trời xua tan sương mù trong Sơn mạch Hằng Đoạn.

Mặt trời lên cao, sương mù bên ngoài núi non cuối cùng cũng dần dần tan biến, có người sớm đã chờ không kịp, dùng giải độc đan nhảy vào đám sương.

Ban đêm của Sơn mạch Hằng Đoạn giống như bãi săn, các loại linh thú tùy thời hành động, bọn chúng sinh ra đã có sẵn kỹ năng đi săn, người tu chân cùng cấp bậc cũng khó lòng phòng bị, huống chi, bên ngoài núi non mỗi lúc mặt trời lặn, sẽ dâng lên sương mù dày đặc, chẳng những làm người bị lạc phương hướng, còn có công hiệu như thuốc mê, vô số sinh vật ngã xuống bên ngoài núi non, trở thành chất dinh dưỡng của Sơn mạch Hằng Đoạn.

Theo sau người đầu tiên hành động, càng ngày càng nhiều người bước vào Sơn mạch Hằng Đoạn. Căn cứ tin tức được đến lúc trước, mọi người sôi nổi tràn về phía có linh chi tiên thảo.

Hai ngày sau, cuối cùng đội ngũ đầu tiên tới mục đích, một đường mạo hiểm khó khăn tạm thời không đề cập tới, bọn họ dừng chân ngoài một dặm, nửa bước khó đi.

Tiểu đội truyền tin tức quay lại là thật, nơi này quả thật có một mảnh cây cối quý hiếm tụ tập, hơn nữa lấy Hỏa Kinh thụ làm chủ, trên nhánh Hỏa Kinh thụ mọi dây gai độc bén nhọn, một khi đâm vào thân thể con người, nọc độc sẽ nhanh chóng xâm nhập, giống như lửa đốt ăn mòn *, nhánh cây dây dưa lẫn nhau làm cho phạm vi ngàn dặm không chỗ đặt chân.

Trong không khí có mùi dược liệu tinh khiết nồng đậm và linh lực tinh thuần khiến mọi người mất dần kiên nhẫn, bọn họ nhìn chỗ trung tâm linh lực phát ra, tầm mắt lại bị cành lá dày đặc ngăn trở, nghĩ đến tiểu đội thám hiểm tử thương nặng nề, không người nào dám tùy tiện bước vào địa bàn của Hỏa Kinh thụ.

Mọi người ở đây do dự thời điểm, chỗ sâu trong rừng cây đột nhiên bộc phát ra một mảnh ánh sáng tím hoa mỹ, chiếu sáng cả nửa bầu trời, giữa không trung, có người tu chân ngự kiếm mà đi phát hiện rất nhanh, trên không nơi của tiên thảo linh chi nhanh chóng ngưng tụ tầng mây dày nặng, đó là, lôi vân!

“Là tử chi! Là tử chi! Hơn nữa lập tức sẽ hóa hình!”

“Trời ạ, tiên thảo hóa hình, tiên thảo linh chi này không có khả năng chỉ là ngàn năm.”

Đám người tức khắc nổ tung, tử chi! Trừ việc có công hiệu của linh chi bình thường, còn có thêm một công hiệu làm vô số người điên cuồng công hiệu, đó chính là khí vận nghịch thiên. Chỉ cần dùng tử chi tiên thảo, thì đạt được mây tím phù trợ, một đường tu chân tất sẽ cơ duyên không ngừng, con đường phi thăng giống như nước chảy thành sông.

Dưới dự hoặc như thế, cuối cùng mọi người không thể giữ được lý trí, nếu tử chi tiên thảo hóa hình thành công, muốn bắt được chỉ sợ không dễ, nếu không thành công, tiên thảo sẽ bị lôi kiếp đánh cho thần hồn câu diệt, không còn tồn tại trên đời, cho nên, muốn đạt được tử chi, chỉ có thừa dịp lôi kiếp còn chưa rơi xuống.

Dự hoặc trước mặt thật lớn, Hỏa Kinh thụ đã không thể ngăn cản bước chân mọi người, các loại pháp thuật và Linh Khí sôi nổi hiện lên, mọi người một đường vượt mọi chông gai, cho dù là bị hỏa kinh thụ ăn mòn thân thể, cũng dùng hết toàn lực đi về trung tâm.

Lôi vân càng tích càng nặng, cho dù nhìn không thấy không trung, đang ở trong rừng cây rậm rạp, mọi người cũng cảm thấy uy áp lôi kiếp buông xuống.

Rốt cuộc, dưới sự hợp lực công kích, mọi người mở ra một con đường nhỏ, nhưng người thứ nhất vọt tới trung tâm lại bị một dây leo màu đỏ sậm đánh bay ra trong nháy mắt, tu vi người nọ trong một đám người đã là không thấp, nhưng lại không có sức chống cự, Linh Khí phòng ngự trên người cũng bị đánh nát trong nháy mắt.

“Long Huyết Kiệt! Là Long Huyết Kiệt thụ, đừng hành động thiếu suy nghĩ!” Trường hợp lại một lần lâm vào bế tắc, mà đồng thời, giữa không trung truyền ra tiếng người tu chân hoảng sợ. “Lôi vân không đúng! Đây không phải cửu thiên kiếp! Cho dù là tử chi cũng không có khả năng có lôi vân như vậy, là song lôi kiếp!”

“Cái gì?”

“Xem ra muốn hóa hình không chỉ có tử chi, còn có huyết kiệt thụ!”

Lôi vân đen như màu mực đã bao phủ một mảnh không trung, giữa tầng mây, tia chớp chói mắt như ẩn như hiện, tựa như một con du long màu bạc. Uy áp kinh người chậm rãi ngưng tụ, uy lực của song lôi kiếp mạnh mẽ hơn hai lôi kiếp riêng lẻ nhiều lần, hóa hình lôi kiếp tối cao chỉ có tứ cửu* thiên kiếp, nhưng dưới ảnh hưởng của song lôi kiếp, lôi kiếp thể nhưng nhảy đến cửu cửu** thiên kiếp!

*bốn lần chín 36 lôi kiếp

** chín lần chín 81 lôi kiếp

Là lui là chiến, cùng với uy áp dày đặc, tìm mọi người đập như trống. Nhiều nhất ba mươi phút nữa, lôi kiếp sẽ giáng xuống, nếu không lui ra, lôi kiếp rất có thể sẽ tính toán bọn họ ở bên trong.

Nắm chặt vũ khí trong tay, rốt cuộc vẫn là không thắng nổi dự hoặc của tử chi và long huyết kiệt thụ, hai loại tiên thảo sắp hóa hình này, dù loại nào cũng có ma lực làm người ta điên cuồng.

Công kích gây lạt đã đến, tuy rằng long huyết kiệt bị chặt đứt một bộ phận dây leo, nhưng chủ thể lại không chịu thương tổn quá lớn. Trái lại người tu chân, thương vong hơn phân nửa.

“Sư huynh, chúng ta vẫn là về đi, căn bản không thắng được.” Thanh Đan Môn là chính tông đan môn trên đại lục Hoàn Thần, ở bên trong Nam Cảnh đã ẩn ẩn đoạt xu thế dần dần. Vừa lúc gặp môn phái thí luyện, bởi vậy mới có thể xuất hiện ở gần Sơn mạch Hằng Đoạn. Tiểu đội thí luyện do hai tu sĩ Kim Đan kỳ dẫn dắt, lại vẫn không địch lại công kích của long huyết kiệt.

“Long huyết kiệt có được năng lực công kích vượt cấp, nhưng tử chi cũng không thuộc về linh thực công kích, bản thân cơ hồ không có lực công kích, thừa dịp ánh mắt mọi người tụ tập trên người long huyết kiệt, các người tìm kiếm tử chi, hành sự tùy theo hoàn cảnh.” Một tu sĩ Thanh Đan Môn không cam tâm dùng tay như vậy, trực tiếp truyền âm cho đồng môn.

Không cam lòng tay không mà về có khối người, mọi người phần lớn muốn buông tay, đương nhiên cũng từng người đề phòng, chỉ là công kích của long huyết kiệt quá mức cường hãn, làm cho bọn họ rất khó phân ra tâm thần đi chú ý việc khác.

Trong một mảnh chiến cuộc hỗn loạn, người muốn đục nước béo cò cũng không ít, bọn họ vây quanh huyết kiệt thụ đạo một vòng lại một vòng, cũng không phát hiện bóng dáng tử chi, nhưng là ánh sáng tím vừa mới bùng nổ và linh lực tinh thuần trong không khí đều đang nói rằng, nơi này tồn tại tử chi.

Thời gian tiêu hao, uy áp càng ngày càng nặng, mọi người không dám ở trì hoãn, sôi nổi lấy ra át chủ bài của mình, chẳng sợ tìm không thấy tử chi, long huyết kiệt cũng là trần bão khả ngộ bất khả cầu. Dưới vây công hết sức lực, long huyết kiệt đã bị thương nặng, trên mặt mỗi người không tự chủ được xuất hiện vui sướng và kích động, công kích không giảm.

Nhưng, khi mọi người ở đây cho rằng đắc thủ, sắp đại công cáo thành thì, trận ánh sáng tím kia lại lóng lánh lần nữa, lấy long huyết kiệt làm trung tâm, gọn sóng như nước từng vòng đẩy ra, linh lực nồng đậm làm người ta giống như đặt mình trong suối nước nóng, mỗi một lỗ chân lông đều thoải mái mở ra.

Cùng lúc đó, long huyết kiệt bị thương lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được nhanh chóng khôi phục, những dây leo nhánh cây bị chặt đứt lại hồi sinh lần nữa, thậm chí kiểm thương lớn lớn bé bé trên thân cây cũng biến mất không thấy.

Trung tâm của ánh sáng tím, cuối cùng các tu sĩ phát hiện bóng dáng tử chi, tựa như cảm thấy lời kiếp buông xuống, tử chi cũng không che dấu nữa, trên mặt đất dựa gần long huyết kiệt, dây leo màu đỏ sậm chậm rãi mở ra, lộ ra chân thân của tử chi tiên thảo!

So với long huyết kiệt cao tới gần trăm mét, tử chi bé nhỏ đến đáng thương, chỉ lớn như một nắm tay trẻ con, nhưng không ai có thể bỏ qua tồn tại của nó.

Trong suốt như băng, tinh xảo đặc sắc, phẳng phất một ngụm nước suối màu tím, ẩn chứa linh lực tinh thuần làm người mê say, tản ra từng trận hơi thở chữa khỏi. Đây là tử chi tiên thảo làm vô số người điên cuồng, chẳng sợ chỉ ngửi một ngụm không khí xung quanh, cũng có thể cảm thấy rõ ràng cảm giác thoải mái khi tạp chất bị tinh lọc trong cơ thể.

Tỷ kinh phạt tủy, thoát thai hoá cốt, không phải cực phẩm tiên thảo thì không làm được! Trên đại lục Hoàn Thần, có bao nhiêu người có thể chính mắt thấy sự tồn tại của tử chi tiên thảo, linh vật trong truyền thuyết hiện giờ trước mặt bọn họ.

Tu sĩ không ai không kích động, lúc nghe nói linh chi tiên thảo bọn họ điên cuồng, lúc thấy ánh sáng tím bọn họ mắt không chế, nhưng hiện giờ, trong nháy mắt nhìn thấy chân thân tử chi, bọn họ lại ngây người, khó mà tin được mọi thứ trước mắt.

Không biết qua bao lâu, một tiếng sét đécc tai trên không, làm mọi người bừng tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Lôi Kiếp

“Không còn kịp rồi, mau rời khỏi nơi này, độ kiếp sắp bắt đầu rồi!” Trong lúc giằng co, không biết tiếng của ai vang lên, cảm nhận được uy áp kinh người kia, các tu sĩ nhanh chóng chạy về, rời xa chỗ của Long Huyết kiệt tử chi.

Đương nhiên, cũng có người làm theo cách trái ngược, bị nghịch thiên trần bão làm đầu óc mê muội, chẳng những không lùi, ngược lại còn phóng tới chỗ tử chi, nhưng không ngoại lệ đều bị dây leo của Long Huyết kiệt đánh bay.

Cục diện như vậy cũng không tiếp diễn lâu lắm, lôi kiếp quay cuồng mang theo khí thế nghiền ép rơi thẳng xuống, phẳng phất muốn phá hủy tất cả mọi vật thể trong không gian.

Đạo lôi kiếp thứ nhất đánh xuống không chút lưu tình, tu sĩ không kịp trốn xa đến cả tiếng hét cũng chưa phát ra đã hóa thành tro bụi, phạm vi ngàn dặm nháy mắt thành một mảnh đất khô cằn. Trái lại Long Huyết kiệt, vẫn chưa chịu thương tổn quá lớn, chúng tu sĩ lúc này mới ý thức được, có lẽ vừa nãy, Long Huyết kiệt vẫn chưa lấy thực lực thực sự ra đối phó bọn họ.

Hết sức rung động lòng người, đạo lôi kiếp thứ hai theo sát tới, ngay sau đó, đạo thứ ba, đạo thứ tư, không để lại cơ hội thở dốc, một đạo lại mạnh mẽ hơn một đạo làm mặt đất cũng run lên nhè nhẹ.

Không trung một mảnh u ám, tiếng gió ầm nấp vù vù, trừ điện quang lóng lánh, khu rừng này yên tĩnh phẳng phất một mảnh đất chết.

Chúng tu sĩ đứng ở khoảng cách đủ xa, hô hấp trở nên cẩn thận, bọn họ không có rời khỏi như vậy, mà là muốn nhìn thấy, hai loại hi thể trần bão này có vượt qua song lôi kiếp không. Đương nhiên, trong lòng cũng ôm một tia may mắn, hy vọng sau lôi kiếp, bọn họ còn có thể có cơ hội bất linh thực.

Long Huyết kiệt bằng bản thể mạnh mẽ của mình chịu đựng hơn hai mươi đạo lôi kiếp, nhưng theo uy lực lôi kiếp dần dần tăng lên, Long Huyết kiệt cũng

có vẻ uể oải, dây leo tụ tập ở ngọn cây cháy đen không ít, sôi nổi rơi xuống.

Quả nhiên như thế, chúng tu sĩ trong lòng đuối tới vài phần tiếc hận, Long Huyết kiệt có lực công kích và lực phòng ngự đứng đầu trong lĩnh thực, nhưng tính tình táo bạo thích giết chóc nên rất khó có thể tu luyện ra lĩnh thức, càng không cần nói tới hóa hình.

“Đáng tiếc.” Có người ở nhẹ giọng cảm thán, nếu Long Huyết kiệt này là đơn độc độ kiếp, còn có khả năng hóa hình thành công.

Lĩnh chi tiên thảo tuy là hi thể chi bảo, nhưng chưa bao giờ nghe nói hóa hình thành công, bởi vì bản thể lĩnh chi phòng ngự và công kích đều không mạnh, một khi Long Huyết kiệt thất bại, cũng có nghĩa là từ chi tiên thảo cũng không còn tồn tại nữa.

“Ta thấy chưa chắc, đừng quên, khí vận nghịch thiên và tác dụng chữa khỏi của từ chi.” Rốt cuộc cũng chưa ai thấy qua từ chi, càng không cần phải nói độ kiếp, kết quả như thế nào còn rất khó nói.

Lúc tinh thần chúng tu sĩ căng thẳng cực độ, đạo lôi kiếp thứ hai mươi lăm đánh xuống, Long Huyết kiệt nỗ lực chịu đựng, nhưng dây đằng ở ngọn cây không ngừng rơi xuống, ngay cả tán cây cũng cháy đen một mảnh, thậm chí rơi rụng lan tràn xuống theo lôi kiếp, có một sợi thật nhỏ rơi xuống trên người từ chi, trái tim các tu sĩ không tự chủ treo cao lên.

Từ chi tựa như run rẩy, sau đó nháy mắt bộc phát ra ánh sáng hoa mỹ, ánh sáng tím kia đậm đặc hơn trước, qua mấy hô hấp, huyết kiệt thụ cháy đen đã khôi phục sức sống, dây đằng mọc ra tụ tập một lần nữa.

Các tu sĩ tròn mắt há hốc mồm, thương tổn của lôi kiếp cao bao nhiêu, bản thể Long Huyết kiệt lớn bao nhiêu, một quả từ chi nhỏ nhỏ như vậy, thế nhưng có thể năm lần bảy lượt tuyệt đối chữa khỏi cho Long Huyết kiệt.

Dần dần, mọi người phát hiện, mỗi lần Long Huyết mọc dây leo mới thì lực phòng ngự đều mạnh hơn trước, theo từng đạo lôi kiếp rơi xuống, bản thể Long Huyết kiệt cũng càng thêm mạnh mẽ, sau vài lần chữa khỏi, từ chi phảng phất cũng tới đỉnh điểm rồi, mà lôi kiếp còn dư lại chín đạo chưa hạ xuống.

Mà chín đạo lôi kiếp này cũng sẽ là công kích mạnh nhất. Chín đạo thiên lôi cuối cùng chậm chạp chưa hạ xuống, lôi vân màu đen bắt đầu chậm rãi ngưng tụ ánh sáng tím, mọi người chỉ cảm thấy bị áp đảo đến không nổi, không tự chủ được lại lui về phía sau lần nữa.

Lôi kiếp vậy mà biến thành màu tím, có thể thấy được năng lượng ẩn chứa có bao nhiêu đáng sợ, nhìn về huyết kiệt thụ, mất đi chữa khỏi của từ chi, chỉ sợ là dữ nhiều lành ít.

“Đó là cái gì!” Có người đột nhiên sợ hãi kêu ra tiếng, tràn đầy không dám tin tưởng nhìn tán cây trên không của huyết kiệt thụ. Dây leo của Long Huyết kiệt bị đánh chỉ còn lại có mấy cây, nhưng vẫn giờ lên cao cao, bảo vệ ở tán cây phía sau, mà lúc này, trên dây leo tựa như còn có thêm một khối khoáng thạch phát ra ánh sáng màu đen.

“Hắc diệu thạch!”

“Sao có thể!”

“Là thật kia.”

Bảo quảng cấp bậc truyền kỳ, chỉ cần một khối lớn bằng bàn tay, có thể luyện chế ra Thánh Khí, gấp luyện khí sư tốt, thậm chí có thể luyện chế ra bảo khí truyền kỳ. Mà hiện tại, một khối hắc diệu thạch lớn bằng một người trưởng thành thế nhưng bị lấy ra chắn lôi kiếp! Quả thực là phí phạm của trời!

Lôi kiếp màu tím nhạt ngưng tụ xong, sức mạnh hoàn toàn khác với lúc trước đánh sâu xuống.

A a a! Chúng tu sĩ sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, năng lượng hủy thiên diệt địa này thật là đáng sợ, càng đau lòng là, lôi kiếp kia bỏ vào hắc diệu thạch.

Sau mấy đạo lôi kiếp màu tím, cho dù là khoáng thạch truyền kỳ cũng chịu đựng không nổi oanh kích của lôi kiếp, hắc diệu thạch đen như mực mặt ngoài trơn như lụa răng rắc một tiếng xuất hiện vết rách.

Vết rạn kia tuy rằng thật nhỏ, lại bị người tu chân ngũ cảm mạnh mẽ phát hiện, tức khắc lại là một trận tim gan cồn cào khó chịu, quả nhiên, lại một tia sét tím qua đi, hắc diệu thạch hoàn toàn bị đánh nát, mảnh nhỏ dần dần biến mất không thấy trong lôi kiếp.

Sắc mặt mọi người ngoài dự đoán duy trì nhất trí, chính mắt thấy khoáng thạch truyền kỳ thật lớn bị đánh thành bụi như thế, cái loại đau lòng và đánh vào này thật sự khó mà giải thích.

Nhưng rất nhanh bọn họ phát hiện, mình kinh hoàng quá sớm, một mảnh sò biển thật lớn bị Long Huyết kiệt giờ cao qua đỉnh đầu, sò biển kia lớn bằng hai người trưởng thành, một mặt thô ráp tự nhiên, bình thường không có gì lạ, một mặt lại giống như lưu li bảy màu, tựa như ảo mộng.

Trong truyền thuyết chỉ sinh hoạt ở biển chết chỗ sâu trong Lưu Ly Đế Vương bối, ăn thịt sò này có thể kéo dài thọ nguyên trăm năm, ngâm châu dung nhan bất lão, mà vỏ sò này, luyện vào đan dược, luyện thể rèn cốt, còn luyện khí sẽ thành thần binh.

Từng đạo lôi kiếp đánh xuống, dưới ánh mắt của mọi người, đế vương bối cũng giống như hắc diệu thạch, dần dần nứt nẻ, cuối cùng trở thành tro bụi.

Lôi kiếp đã kết thúc, tầng mây tan đi, ánh mặt trời chột phá, ánh sáng vàng lộng lẫy chiếu nghiêng mà xuống, bao phủ trên một mảnh đất cháy đen.

Chúng tu sĩ từ lúc độ kiếp bắt đầu vẫn luôn lo lắng đề phòng ở yên tại chỗ, độ kiếp rõ ràng là tử chi và Long Huyết kiệt, vì cái gì mình ngược lại sắp một chết vậy, cũng không biết, nhìn người ta độ kiếp cũng kinh tâm động phách như thế, tinh thần căng thẳng như thế. Nghĩ đến hắc diệu thạch và đế vương bối hóa thành tro bụi, mọi người tức khắc muốn cào tường.

Nhưng chấn động nhất đại khái vẫn là chính mắt thấy hai hi thể linh thực hóa hình. Lôi vân vừa mới tan đi, đã có người khó khăn nổi vọt qua, linh thực hóa hình, ý nghĩa là gì! Ý nghĩa hi thể linh thực biến thành xưa nay chưa từng có. Dù là Long Huyết kiệt hay là tử chi, cũng có thể điên đảo cuộc sống của mình!

Chúng tu sĩ còn chưa tới trung tâm, một ánh sáng đỏ bao vây lấy ánh sáng tím nhanh chóng bay vào chỗ sâu của sơn mạch Hằng Đoạn.

“Là Long Huyết kiệt, mau đuổi theo!”

Không cần nhắc nhở, tất cả mọi người ý thức được điểm này, Long Huyết kiệt muốn mang tử chi chạy trốn, đúng rồi, tu sĩ nghe tin tới rồi sơn mạch Hằng Đoạn càng ngày càng nhiều, tu vi cũng càng ngày càng cao, Long Huyết kiệt cho dù mạnh mẽ, cũng không thắng nổi biển người tập nập, không muốn bị bắt phải thuần hóa, chỉ có thể chạy trốn.

Ngắn ngủn mười lăm phút sau, trên mảnh đất khô cằn đã không còn bóng người, dù thực lực thế nào, đều đuổi theo phương hướng Long Huyết kiệt chạy trốn.

Lại mười lăm phút sau, chính giữa mảnh đất đã từng bị lôi kiếp oanh kích, đất hơi hơi trồi lên thành một cái bọc nhỏ, sau vài lần pháp phong, một bé con chui từ dưới đất lên, đầu tóc đen nhánh như lụa, mặt bánh bao tròn trĩnh, mắt tím linh động chớp vài cái rồi biến thành màu đen sâu thẳm.

Bé con vươn tay trắng nõn vỗ vỗ đất trên đầu mình, sau đó đôi tay chống mặt đất, giống rút củ cải mà rút mình ra ngoài, đầu nhỏ nhìn nhìn khắp nơi, tìm một phương hướng vui sướng nhảy nhót đi mất, trên mảnh đất khô cằn, chỉ để lại một hố đất nhọt nhọt.

Sáng sớm ba ngày sau, trong rừng rậm rạp của sơn mạch Hằng Đoạn, dưới tàng cây trúc rừng thật lớn.

Ánh nắng sáng sớm mang theo hơi lạnh, giọt sương trong suốt trên lá cây theo gân lá chậm rãi chảy xuống, làm bừng tỉnh một bóng dáng nhỏ bé dựa vào cỏ xanh ngủ gà ngủ gật, tóc màu đen, mặt bánh bao non nớt, đúng là tử chi tiên thảo độ lôi kiếp ngày đó.

Long Tiểu Chi xoa xoa đôi mắt, duỗi thẳng lưng. Long Tiểu Chi là tên của nàng, tên đương nhiên là Long Huyết kiệt kia đặt cho, tên của Long Huyết kiệt là Long Phong Triệt.

Lúc Long Tiểu Chi có linh thức thì Long Phong Triệt đã tồn tại thật lâu, mà sở dĩ nàng có thể sống an ổn ở sơn mạch Hằng Đoạn như thế, không thể thiếu che chở của Long Phong Triệt. Long Tiểu Chi chỉ dùng một trăm năm đã khai mở linh thức, lại tiêu phí hơn ba trăm năm thời gian hóa hình.

Linh thực muốn hóa hình tự nhiên thì không có khả năng nhanh như vậy, nhưng tử chi vốn được Thiên Đạo chăm sóc, linh lực của sơn mạch Hằng Đoạn sung túc, hơn nữa Long Tiểu Chi nàng sống trên một khoáng mạch, tự thân lại có sức mạnh tinh lọc, tăng lên tư chất, dưới rất nhiều điều kiện thuận lợi, Long Tiểu Chi dùng không đến 500 năm thời gian đã hóa hình.

Kỳ thật đối với linh thực mà nói, trước khi hóa hình phần lớn là lưỡng tính, sau hóa hình mới có phân chia giới tính, mà vì thiên tính, linh thực hóa hình cơ bản đều sẽ lựa chọn trở thành giống đực, bởi vì giống cái linh thực trời sinh yếu hơn giống đực, bất lợi cho việc sinh tồn.

Long Tiểu Chi đối với khái niệm giới tính còn rất mơ hồ, nhưng lại theo bản năng muốn lựa chọn cường giả, mà Long Phong Triệt lại nói, nếu nàng dám hóa hình thành giống đực, thì sẽ dùng một dây leo đánh chết nàng, Long Tiểu Chi rất uất ức, nhưng ngẫm lại mình không hề có thiên phú công kích, tức khắc cảm thấy giới tính cũng không quan trọng, vì thế quyết định hóa hình thành giống cái.

Long Phong Triệt vừa lòng dùng dây leo vỗ vỗ đầu nàng, tỏ vẻ nhất định sẽ bảo vệ tốt nàng.

Trên thực tế, nếu không phải ngoài ý muốn đưa tới đại lượng tu sĩ, Long Phong Triệt và nàng đều là có thể an ổn vượt qua lôi kiếp, sau khi hóa hình, Long Phong Triệt truyền âm cho nàng, bảo nàng giấu mình dưới đất, hắn sẽ dẫn dắt truy binh rồi khỏi, mà nàng chỉ cần ở địa điểm chỉ định chờ hắn là được rồi.

Long Tiểu Chi tìm được một mảnh lá, mặt trên là giọt sương sớm mát mẻ, trực tiếp cúi đầu uống hết, giọt sương không có hương vị gì, Long Tiểu Chi lại cảm thấy mới lạ, lại dùng giọt sương rửa mặt.

Một ngày trước Long Tiểu Chi đã đến nơi này, nhưng chờ mãi chờ mãi cũng không thấy bóng dáng Long Phong Triệt, Long Tiểu Chi cũng không hoảng sợ, ngoan ngoãn đứng tại chỗ, vẫn không nhúc nhích chờ đợi, từ thật xa nhìn lại, phát hiện một pho tượng nho nhỏ tinh xảo.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Sống Sót

Đứng cả ngày, Long Tiểu Chi lắc lư hai cái ngã sắp xuống, lúc này mới ý thức được, mình đã không còn là linh chi, trong lúc buồn ngủ, tìm một gốc cây dựa vào bắt đầu ngủ.

Mặc dù Long Tiểu Chi hóa hình, nhưng dù sao chỉ có tu vi năm trăm năm không đến, còn chưa tích cốc, từ lúc Long Tiểu Chi chào đời tới nay lần đầu tiên cảm nhận được cảm giác đói bụng. Hai tay chống gò má, Long Tiểu Chi đang suy nghĩ có nên hóa thành nguyên hình, một lần nữa cắm rễ vào trong đất hay không.

Trong lúc suy tư, từ cây son trúc trên đỉnh đầu, một trái son trúc chín mọng rơi xuống từ ngọn cây, vừa vụn rơi xuống trước mặt Long Tiểu Chi. Long Tiểu Chi sửng sốt, khoan khoái nâng chân ngẩn chạy tới, lớn như vậy, nặng còn chưa từng ăn cái gì cả.

Quả son trúc rơi trên mặt đất không có bị nát, ngược lại nứt ra một kẽ hở, Long Tiểu Chi thoải mái tách vỏ ngoài son trúc ra, từ đấy mở ra hành trình ăn hàng.

Một ngày, hai ngày, ba ngày, một tháng sau, Long Tiểu Chi như cũ không đợi được Long Phong Triệt, lại chờ được một người tu sĩ, Long Tiểu Chi giấu mình trong bụi cỏ rậm rạp tránh khỏi dò xét, hình như tu sĩ chưa từ bỏ ý định, di chuyển rất lâu ở xung quanh.

Mặc dù Long Tiểu Chi không có lực công kích gì, lại có kỹ năng trời cho khác, một là tuyệt đối chữa khỏi sinh ra đã có, còn có một là sau khi biến hóa thì có được - ngụy trang hoàn mỹ.

Cái gọi là ngụy trang, chính là hoàn mỹ ẩn núp hơi thở của mình, chỉ cần không biến về nguyên hình, thì không ai có thể khám phá bản thể của nàng, tự nhiên cũng sẽ không bại lộ thân phận Tử Chi. Còn có thể hoàn mỹ kết hợp sinh linh với khác, linh hoạt nắm giữ các năng lực khác nhau.

Năm trăm năm đối với linh thực mà nói, biến hóa căn bản không có khả năng, nhưng đối với yêu linh mà nói thì hết sức thường gặp, động vật có tuệ căn hơn thực vật, năm trăm năm mới biến hóa đã được cho là muộn.

Sau khi tu sĩ rời khỏi, Long Tiểu Chi ngồi thật lâu dưới tàng cây son trúc, cuối cùng quyết định rời khỏi. Từ trong linh phủ* lấy ra một đôi cánh bướm bướm màu tím, gấp vào trên lưng, Long Tiểu Chi thử phẩy phẩy, rất nhanh đã thuần thục nắm giữ tiết tấu.

*kiểu không gian gắn kết với linh hồn

Sử dụng cánh từ điệp đương nhiên không sẽ đơn giản như thế, tu sĩ cần thu thập cánh từ điệp, đi qua luyện khí sư rèn đúc, mới có thể được tu sĩ sử dụng, Long Tiểu Chi có thể sử dụng thoải mái như thế, cũng vì kỹ năng ngụy trang hoàn mỹ trời cho.

Long Tiểu Chi hài lòng bay múa một trận, sau đó nhanh chóng bay lên núi trúc, ôm một mảnh son trúc, Long Tiểu Chi liều mạng vỗ cánh, thành công tháo xuống một miếng son trúc, nhưng bản thân cũng bởi vì quán tính mà lộn hai vòng giữa không trung.

Giữa trưa, linh phủ của Long Tiểu Chi đã tích lũy một ngọn núi son trúc nhỏ, Long Tiểu Chi vỗ vỗ tay, đứng trên một ngọn cây, nàng không cảm nhận được Long Phong Triệt ở chỗ nào, cuối cùng quyết định đi tìm theo hướng Long Phong Triệt rời khỏi.

Linh lực trên Hoàn Thần đại lục dư thừa, giống loài phong phú, đạo tu, phật tu, yêu tu, linh tu, ma tu nhiều không kể xiết, tuy giữa các tu sĩ có ma sát, nhưng cũng không có tranh đấu lớn.

Như Long Tiểu Chi từ linh thực biến hóa mà thành là linh tu, ở trên đại đạo là một chi vô cùng ít ỏi. Tiếp theo chính là yêu tu, cũng chính là chi mà Long Tiểu Chi đang ngụy trang, từ động vật biến hóa mà thành, chưa biến hóa gọi chung là linh thú. Linh tu và yêu tu là chủng tộc có linh phủ trữ vật tự mang của đại lục.

Linh tu và yêu tu sinh tồn trên đại lục không dễ, linh tu thì không cần phải nói, bản thân phần lớn có giá trị làm thuốc, là thật tài liệu luyện đan tốt, yêu tu cũng là thân ngậm yêu đan, các bộ phận trên thân thể phần lớn có thể luyện chế thành pháp khí.

Hơn nữa, nữ tu trong hai loại tu sĩ này, vẫn là lộ đỉnh tốt, nữ tu vận khí tốt có thể trở thành đối tượng tu sĩ song tu, vận khí kém thì biến thành vật sở hữu, tu vi bị phế, trở thành công cụ cho tu sĩ thăng cấp.

Linh tu và yêu tu sẽ lựa chọn ẩn cư, hoặc là dựa vào đại môn phái mà sống sót.

Đạo tu là tu sĩ nhiều nhất đại lục, chủ yếu thông qua tu luyện và độ kiếp để đạt tới tiên cảnh, phật tu là thông qua độ hóa chúng sinh, tích lũy công đức mà tạo nên kim thân, đây là hai loại tu sĩ mà nhân loại tu luyện chủ yếu.

Còn ma tu, bọn họ sống ở lĩnh vực truyền thuyết, rất ít giao thiệp với đại lục, cũng không thích lui tới với con người, đối với thiện ác cũng không có giới hạn rõ ràng. Cũng có con người tu ma, lấy giết chóc nuôi linh hồn, bị thế nhân bài xích.

Dù là loại tu sĩ nào, cũng có thiện có ác, không thể lấy một mặt khái quát.

Long Tiểu Chi mở linh thức, chẳng những ý nghĩa có trí tuệ và năng lực học tập, còn có kiến thức căn bản và truyền thừa. Trong linh phủ của Long Tiểu Chi cũng không có quá nhiều vật phẩm, trừ đôi cánh từ điệp này, chỉ còn lại vỏ linh chi mình sinh trưởng mấy trăm năm qua, và một đồng son trúc nhỏ.

Bản thể của nàng là một cây linh chi, trước khi biến hóa phạm vi hoạt động có hạn, cũng không giống Long Huyết Kiệt có thể phân hóa ra dây leo, những thứ có thể thu thập dĩ nhiên là rất ít ỏi.

Đôi cánh này vẫn là con tử điệp kia sống xung quanh nàng, nhờ linh lực tinh thuần của nàng tắm bổ mà biến hóa, sau khi biến hóa đi du ngoạn đại lục, một trăm năm trước thọ nguyên sắp hết, trở lại sơn mạch Hằng Đoạn, cuối cùng chết bên cạnh nàng, cũng để cánh lại cho Long Tiểu Chi, tính làm báo đáp.

Tử điệp ở Hoàn Thần đại lục cũng không hiếm gặp, có thể biến hóa cũng có rất nhiều, cánh tử điệp chẳng hề hoa lệ, chỉ đơn thuần là màu tím hơi mờ, bởi vậy rất ít trở thành mục tiêu săn bắt. Đây cũng là nguyên nhân Long Tiểu Chi lựa chọn nguy trang thành tử điệp.

Mặc dù nguy trang thành con người thì có khả năng lại càng an toàn, nhưng hình thể trước mắt của nàng rõ ràng không phải là loài người, huống chi, chi cần dùng niên thạch* dò xét, thì sẽ phát hiện tuổi của nàng, một tu sĩ hơn bốn trăm tuổi không có tu vi gì và một con tiểu yêu bốn trăm tuổi, hiển nhiên tiểu yêu bình thường hơn nhiều.

*đá kiểm tra tuổi

Long Tiểu Chi ở bay trong sơn mạch Hằng Đoạn vài ngày, dùng nói tìm người, bản thân cũng lạc đường, hơn nữa nàng phát hiện, rời khỏi khu vực mình quen thuộc, cũng không phải là tất cả động thực vật đều hữu hảo.

Cho dù hiện giờ nàng trên người không có hơi thở tiên thảo, ngửi cũng không thơm ngào ngạt như xưa, nhưng có nguy hiểm bị ăn sạch như cũ. Lại một lần nữa nhẹ nhàng linh hoạt tránh thoát một mảnh mạng nhện, sắc trời âm trầm, ánh mặt trời yếu ớt, tiếng sấm đình tai nhức óc vang trên đỉnh đầu.

Mưa lớn mưa tầm tã mà đến, đến đột nhiên vô cùng, Long Tiểu Chi lập tức bị ngâm lạnh tới xương, giọt mưa lớn như hạt đậu nhanh chóng rơi xuống, đối với Long Tiểu Chi bé nhỏ mà nói, đây không khác gì một hồi tai nạn.

Long Tiểu Chi vỗ cánh, lại vẫn bị giọt mưa đập rơi xuống, giọt mưa đập trên người, lập tức truyền đến một trận đau nhức, dường như bị đánh một quyền. Ánh mắt mơ hồ không rõ, cánh bị xối ướt có thể bay trên không, Long Tiểu Chi không thể không rơi xuống đất. Cánh biến hóa, hóa thành một chiếc áo choàng màu tím nhạt khoác sau lưng.

Trên mặt đất tràn đầy lá rụng, nước mưa rất nhanh tích lũy trên phiến lá, hình thành chỗ lõm nhỏ đầy nước.

Long Tiểu Chi nhặt cái lá cây đội lên đầu, lộp độp chạy về một gốc cây dong to gần đó, màn mưa làm mờ hồ ánh mắt nàng, tiếng mưa rơi quấy nhiễu thính giác nàng, Long Tiểu Chi không phát hiện, trong góc âm u của rễ cây dong, có một Bộ Điều Chu* đang chài lỏng lơ bị xối ướt trên đùi.

* con nhện ạ, dịch sát nghĩa là nhện bắt chim

Mưa gió tàn sát bừa bãi cuối cùng bị ngăn cản bên ngoài, Long Tiểu Chi nhẹ nhàng thở phào một cái, trước đến giờ nàng không biết mưa lớn đáng sợ như vậy, Long Phong Triệt bảo vệ nàng quá tốt, từ lúc sinh ra đến bây giờ, đây chỉ sợ là lần đầu tiên nàng đối mặt mưa lớn.

Long Tiểu Chi nhẹ nhàng rung mình một cái, nàng đã bắt đầu nhớ Long Phong Triệt, nếu như gặp lại Long Phong Triệt, Long Tiểu Chi nghĩ mình nhất định sẽ nhận hấn làm đại ca, hoặc là làm sư phụ, phụ thân cũng có thể.

Mưa càng rơi càng lớn, Long Tiểu Chi lại nhích lại gần rễ cây, dùng linh lực hong khô thân thể và quần áo.

Trong góc âm u ẩm ướt, Bộ Điều Chu hiển nhiên phát hiện thức ăn đưa tới cửa này, tám cái chân phủ kín lông tơ khiến nó di chuyển không phát ra bất kỳ tiếng động nào, răng nọc dài đến năm tắc đã chuẩn bị nọc độc.

Long Tiểu Chi nhìn nhìn qua màn mưa nặng nề, cảm thấy mình đại khái cần phải qua đêm ở chỗ này. Đang định kiểm tra cây dong một chút, xem có thể tìm được động cây, hoặc là đến trên nhánh cây qua đêm.

Nhìn qua rễ cây đen như mực rồi rậm lẫn lộn, Long Tiểu Chi có cảm giác rợn cả tóc gáy, vỗ vỗ mặt mình, Long Tiểu Chi đang muốn động viên mình, một con vật không lồ nhanh chóng phun ra.

Một tiếng thét chói tai ngăn ngừi non nớt vang lên, Long Tiểu Chi nhanh chóng bay lên, nàng hiện tại vô cùng may mắn mình có một đôi cánh, đôi cánh này đã cứu nàng nhiều lần. Trên mặt đất, Bộ Điều Chu lớn hơn Long Tiểu Chi hai ba lần lại từ từ lùi về rễ cây, đen tối lại một lần nữa che giấu cho nó.

Trong sơn mạch Hằng Đoạn, nguy hiểm nhất không phải là sinh vật đã mở linh thức, mà là các loại linh thực và linh thú dựa vào bản năng vô mồi, đây là nhận thức của Long Tiểu Chi đoạn thời gian này.

Không gian có hạn, Long Tiểu Chi chỉ có thể ở bay trên không cây tán cây dong khổng lồ, Long Tiểu Chi muốn lựa chọn một cành cây dừng lại, nhưng hiển nhiên núp trong cây dong trung tránh mưa không chỉ có một con Bộ Điều Chu, Long Tiểu Chi phát hiện một con măng xà tối tăm màu xám vẫn chiếm giữ trên thân cây.

Long Tiểu Chi không chỗ đặt chân bay múa một trận, tiến thoái lưỡng nan. Cây dong lớn như thế cũng không nhiều, mưa lớn nhất thời cũng không ngừng lại, bây giờ còn là buổi chiều, nếu như lúc này rời khỏi, trước khi trời tối nàng có thể lần nữa tìm được nơi dừng chân hay không?

Trước đến giờ Long Tiểu Chi không biết rõ xúi quẩy có ý gì, sinh sống thuận buồm xuôi gió mấy trăm năm qua khiến nàng từ không biết sống sót là một chuyện gian nan như thế. Long Tiểu Chi nắm chặt quả đấm nhỏ, quyết định chọn một nhánh cây thanh mảnh đặt chân.

Nhưng là hiển nhiên, vận khí hôm nay của nàng thật không tốt lắm, mãng xà có lẽ không thể bò nhanh trên cành cây chẳng chịt, Bộ Điều Chu có lẽ không biết leo cây, nhưng nếu như trên tán cây có một con chim cú khổng lồ đứng chân thì không ổn.

Bởi vì còn chưa tới tối, chim cú còn đang ngủ say. Nhưng móng vuốt bén nhọn và miệng của nó đã giải thích rõ nó cũng khó đối phó.

Long Tiểu Chi trở về dưới tàng cây, nhặt một mảnh lá cây đủ rộng, xông vào màn mưa. Nàng có chút không hiểu, vì cái gì mình biến hóa, sống sót ngược lại càng thêm không dễ.

Giữa mưa to, Long Tiểu Chi không dám dừng lại nghỉ, nước mưa chưa qua đầu gối, Long Tiểu Chi chuẩn bị tìm một thân cây qua đêm, không cần quá nồng đậm, bị mưa xối cũng không sao, ánh sáng càng ngày càng ít khiến nàng hoảng hốt.

Giữa cơn mưa xối xả, rừng rậm đang đung đưa theo gió, giữa rừng núi đã rất khó tìm ra chỗ khô ráo, một bóng dáng nho nhỏ cơ hồ không nhìn thấy đội một mảnh lá cây gian nan đi về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Con Người

Mưa gió lớn như thế nên Long Tiểu Chi không thể nào bay lên lần nữa, cây cối thích hợp dùng chân cũng không nhiều, hơn nữa phần lớn cũng có chủ, nếu như tùy tiện xâm nhập, sẽ bị công kích.

Một đêm này, Long Tiểu Chi qua đêm trong một khoảng hờ nhám thạch nhỏ, ngày hôm sau, nghe không thấy tiếng giọt mưa gõ vào nhám thạch nữa, Long Tiểu Chi mới đẩy hòn đá chất ở lối vào ra.

Mùi bùn đất trong sạch đập vào mặt, sau cơn mưa rừng rậm rức rõ hẳn lên, xa xa nhìn lại, như một khối viên ngọc bích nằm giữa sơn mạch.

Xuyên thấu qua tầng lá dày đặc, ánh mặt trời nhỏ vun vưa vẩy chiếu vào trên tảng đá chỗ Long Tiểu Chi, Long Tiểu Chi leo ra khỏi nhám thạch, ngồi trên ánh mặt trời loang lổ ngẩn người.

Cuối cùng Long Tiểu Chi buông tha cho hành vi xông loạn, nàng dùng nửa tháng, tìm một sơn cốc an bình, cũng an cư ở một gốc cây cổ vân thụ.

Long Tiểu Chi dần dần thích ứng sinh sống một mình, biết đi ra ngoài tìm đồ ăn, biết quan sát thời tiết, khảo sát nguy cơ, mỗi ngày phơi nắng phơi nắng, tu luyện tĩnh tọa, luyện tập sử dụng linh lực.

Trong sơn mạch Hằng Đoạn không có bốn mùa, hàng năm nhiều mưa, bốn mùa như xuân. Long Tiểu Chi cứ sinh sống thế này năm năm, năm năm đối với nàng ngắn ngủi như một cái chớp mắt, Long Tiểu Chi thậm chí cảm thấy, mình có thể liên tục sống thế này. Cho đến có một ngày, trong sơn cốc có những tu sĩ khác đến.

Vị trí sơn cốc này ở chỗ sâu trong sơn mạch Hằng Đoạn, hơn nữa rất bí ẩn, người thường rất khó tiến vào, đây cũng là nguyên nhân liên tục năm năm chưa có người tiến vào sơn cốc.

Tuổi thọ cổ vân thụ rất dài, thân cây thẳng đứng, không dễ leo lên, ngọn cây cành lá sum xuê, nhìn từ đằng xa, như một đám mây, mỗi một trăm năm, cổ vân thụ sẽ mọc lên một mảnh "Đám mây".

Hơn nữa cổ vân thụ có mùi thơm ngát nhàn nhạt, có công hiệu đuổi xà trùng, Long Tiểu Chi ở trên cổ vân thụ, chỗ an gia là một "Đám mây".

Long Tiểu Chi đào ra một hạng cây cho mình, ổ nhỏ của Long Tiểu Chi đối với cổ vân thụ đường kính dài đến sáu thước mà nói không hề gì cả, sau đó trong thời gian dài, nàng tỉ mỉ bố trí ổ nhỏ của mình, để cho mình ở càng thêm thoải mái.

Sáng sớm hôm nay, Long Tiểu Chi còn ngủ trong giường phô mềm mại của mình, đã bị tiếng cãi vã dưới gốc cây làm bừng tỉnh.

Long Tiểu Chi dụi dụi con mắt, lặng lẽ từ thò đầu ra từ trong hốc cây, trên này cách cách mặt đất có ba bốn mươi mét, còn có nhánh cây che, Long Tiểu Chi không lo lắng mình sẽ bị phát hiện.

Năm năm nay, trong sơn cốc bình tĩnh yên ắng, thậm chí nhiều thời gian linh thú cũng không xuất hiện qua, đây là lần đầu tiên Long Tiểu Chi nhìn thấy con người ở trong sơn cốc.

Dưới tàng cây có ba người, quần áo giống nhau, áo trắng mờ mờ, trên tay đều mang bội kiếm, hai nam một nữ, xem ra giống như là tu sĩ cùng môn phái.

Giải Mật Nhi cúi đầu, tùy ý sư huynh mình nhắc nhở, nhưng người quen thuộc nàng không khó nhìn ra, nàng đã quyết tâm, tuyệt sẽ không thay đổi.

"Sự đệ, đừng nói, xem ra sư muội đã quyết định rời khỏi sư môn." Nguyễn Thanh Tuyết cắt đứt Hoa Vũ Lâu, sắc mặt vô cùng bình tĩnh. Tình cảm của hân đồi tiểu sư muội này không tính là sâu, Giải Mật Nhi vào tông môn mới ba năm ngắn ngủi, trong ba năm, mọi người quan tâm Giải Mật Nhi đầy đủ, Giải Mật Nhi chưa bao giờ chịu nửa điểm ủy khuất, nhưng Vân Khuyết tông chung quy không giữ được nàng.

Lúc Giải Mật Nhi mười tuổi mới vào Vân Khuyết tông, khởi điểm tu luyện của nàng tương đối muộn, tư chất lại hết sức hiếm có, thiên mệnh thiên hỏa song linh căn, dạng linh căn này cho dù ở Thanh Đan Môn cũng là đệ tử nội môn ưu tú.

Nhưng Vân Khuyết tông lại là kiếm môn, lấy kiếm tu làm chủ, Giải Mật Nhi tiền Vân Khuyết tông cũng không phải ý muốn của nàng, mà là được Hoa Vũ Lâu cứu, mang về Vân Khuyết tông, sau đó báii tông chủ làm sư phụ.

Mấy tháng trước, Giải Mật Nhi ngoài ý muốn làm quen một nội môn đệ tử của Thanh Đan Môn, bị Thanh Đan Môn mà người kia nói hấp dẫn, kỳ thật trong nam cảnh này, lại có bao nhiêu người không muốn tới Thanh Đan Môn chứ, Giải Mật Nhi tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Sau khi biết được linh căn của Giải Mật Nhi, người kia cực lực cổ động nàng đi Thanh Đan Môn báii sư, cũng đồng ý sẽ tiến cử thay nàng.

Giải Mật Nhi dao động, Vân Khuyết tông sư phụ, sư huynh đối với nàng thật sự rất tốt, nàng cũng cảm tạ ân cứu mạng của Hoa Vũ Lâu, nhưng nàng muốn bay lên trời cao, chứ không phải co ro ở một kiếm môn nhỏ.

Lần này, sư phụ muốn vào sơn mạch Hằng Đoạn bế quan, đến sơn cốc bế quan, cuối cùng Giải Mật Nhi hạ quyết tâm rời khỏi. Mặc dù Giải Mật Nhi chỉ có mười ba tuổi, tâm tư lại hẳn nhụi, nàng nhạy cảm phát hiện, sư phụ chăm sóc mình quá tốt, có lẽ là nàng đa tâm, nhưng trên đại lục, nữ tu rất ít, nhất là nàng như vậy có tư chất tuyệt hảo lại dung mạo hàng đầu, sư phụ có phải có tâm tư gì với nàng hay không?

Hơn nữa, thầy trò mến nhau, đối với tu sĩ nhân loại mà nói là đi ngược nhân luân, bị thế nhân khinh thường.

Bình tĩnh mà xem xét, sư phụ lớn lên rất đẹp mắt, có thể nói trong mười ba năm Giải Mật Nhi sống trên đời, không thấy người nào đẹp mắt hơn sư phụ, nhưng là nàng không thích kiểu người như sư phụ, nàng thích người phóng khoáng tùy ý, bề ngoài chúng sinh, trong đầu Giải Mật Nhi không khỏi xẹt qua một hình bóng, không hiểu sao mặt có chút đỏ.

Giải Mật Nhi đang xuất thần, sau lưng truyền đến tiếng bước chân. Ba người nhìn lại, phát hiện đúng là tông chủ Vân Khuyết tông: Hiên Khâu Thiên Giác.

"Sư phụ." Ba người chấp tay hành lễ, thái độ hết sức kính trọng.

Long Tiểu Chi đang ngó dáo dác khó được hai mắt tỏa sáng, người đến một thân bạch y, rõ ràng chỉ là màu sắc đơn giản trắng trong thuần khiết nhất, lại cho người ta cảm giác mờ mịt như tiên, tóc dài như mực, da như bạch ngọc, khí chất siêu nhiên, giống như trăng sáng trong mây, khiến người chú ý, lại xa không thể chạm.

Có thể nói, từ trình độ nhất định đi lên nói, linh tu và yêu tu đều thích sự vật tốt đẹp, thông tục mà nói, chính là nhan không*.

*thích vẻ đẹp bên ngoài

Hiên Khâu Thiên Giác nhẹ nhàng cười một tiếng, như mưa rơi đầm băng, chợt ấm áp dịu dàng, Cảm giác xa cách mờ ảo đó biến mất không còn hình bóng, chỉ còn lại gió xuân phất vào mặt, khiến người ta sinh lòng an nhàn, yên tĩnh ấm áp.

"Mật nhi muốn rời khỏi?" Hiên nhiên Hiên Khâu Thiên Giác nghe được đối thoại vừa nãy của ba người.

Giải Mật Nhi nghe lời này đột nhiên an tâm, đúng vậy, sư phụ vĩnh viễn dịu dàng, sư phụ vĩnh viễn cưng chiều nàng, sư phụ thế nào lại trách nàng chứ."Sư phụ, Mật nhi tâm ý đã định, Mật nhi muốn học luyện đan, không thích kiếm đạo."

Khỏe miệng Hiên Khâu Thiên Giác treo đường cong mờ mịt, ánh mắt ôn hòa."Sơn mạch Hằng Đoạn nhiều mãnh thú, để sư huynh của ngươi đưa ngươi rời khỏi, đừng có một người đi loạn."

Trong lòng Giải Mật Nhi tung tăng như chim sẻ, sư phụ không có trách nàng, quả nhiên sư phụ hiểu cho nàng.

Giọng nói Hiên Khâu Thiên Giác không thay đổi, tiếp tục nói."Nhưng hôm nay từ biệt, ngươi và Vân Khuyết tông ta không còn quan hệ gì, Vân Khuyết tông không còn người nào tên Giải Mật Nhi, sau này là vinh là nhục, là quý là tiện, đều không cho phép bước vào Vân Khuyết tông nửa bước, ngươi phải nhớ kỹ."

Vẫn là giọng nói dịu dàng như cũ, vẫn là cười nhẹ ấm áp như cũ, Giải Mật Nhi lại đột nhiên cảm thấy hơi lạnh, nàng không nghĩ tới sư phụ sẽ nói ra lời nói tuyệt tình như thế, hết lần này tới lần khác sư phụ vui vẻ trên mặt không giấu.

"Mật nhi xin ghi nhớ." Trong lòng Giải Mật Nhi đột nhiên có một chút khủng hoảng, mặc dù Vân Khuyết tông so ra kém Thanh Đan Môn, nhưng thực lực Vân Khuyết tông chẳng hề thấp, chỉ là bởi vì rất ít can dự chuyện đời, danh tiếng không hiển, ý tứ sư phụ là muốn nàng đoạn tuyệt sạch sẽ với Vân Khuyết tông?

Hiên Khâu Thiên Giác khẽ gật đầu một cái."Thanh Tuyết, đưa nàng xuống núi."

"Đạ, đệ tử lĩnh mệnh." Hiện thời tu vi Nguyễn Thanh Tuyết đã là Kim đan kỳ, lại có kinh nghiệm phong phú, đưa Giải Mật Nhi rời khỏi cũng không tính là

khó khăn.

Hiển nhiên Giải Mật Nhi còn có chút không nở, nhưng nhìn khuôn mặt dịu dàng của Hiên Khâu Thiên Giác, lời gì cũng nói không ra, cuối cùng chỉ có thể đôi mắt đắm lệ dịu dàng, cẩn thận mỗi bước rời khỏi.

So với hai người khác, sắc mặt Hoa Vũ Lâu là khó coi hơn rất nhiều. Giải Mật Nhi là hần mang về, cũng là hần tiến cử cho sư phụ, Giải Mật Nhi đã từng chỉ một phẩm nữ bình thường, cả tu chân là cái gì cũng không biết, không nghĩ tới cuối cùng bởi vì tư chất thượng hảo mà nhảy vào Thanh Đan Môn, việc này không khác gì đánh mặt Vân Khuyết tông.

Tông môn trên đại lục Hoàn Thần có thể nói vô cùng quan trọng, tu sĩ đến từ địa vực và chủng tộc khác nhau, tông môn là liên hệ duy nhất ràng buộc bọn họ, thông thường mà nói, trừ phi tông môn giải tán, tu sĩ bình thường sẽ không ruộng bỏ tông môn của mình.

Hơn nữa, mỗi một tông môn đều có bí pháp và bí mật riêng, đối với tu sĩ chủ động rời khỏi tông môn, từng tông môn đều có trừng phạt vô cùng nghiêm khắc, trước khi rời khỏi Vân Khuyết tông, Giải Mật Nhi một một chữ cũng không nói chuyện rời khỏi tông môn, đến sơn mạch Hằng Đoạn lại đột nhiên rời khỏi, năng là đoán ra sư phụ sẽ không trừng phạt năng?

"Vũ Lâu, không cần nghĩ nhiều." Hiên Khâu Thiên Giác phát hiện tâm trạng Hoa Vũ Lâu không ổn định, tiếp tục nói."Đi thôi, sơn cốc này linh lực đầy đủ, vừa lúc hợp bề quan tu luyện."

Trong lòng Hoa Vũ Lâu ngũ vị tạp trần, rầu rĩ gật gật đầu, đi theo Hiên Khâu Thiên Giác rời khỏi.

Thấy người đã đi, Long Tiểu Chi cũng ra khỏi hốc cây, đứng ở trên thân cây đuối lưng một cái, hứng thú của nàng đối với cuộc trò chuyện của mấy người không lớn, nhưng xem ra, cái người lớn lên rất đẹp mắt kia sẽ bề quan ở sơn cốc.

Long Tiểu Chi khéo léo chạy đến đầu cành, nhảy xuống, đồng thời áo choàng tím nhạt trên lưng trong nháy mắt mở ra, cánh tím hơi mờ nhanh nhẹn lay động. Long Tiểu Chi cảm thấy mình cần thu thập thức ăn nhanh lên, có rất nhiều thứ là bản thân nàng nhọc nhằn khổ sở trồng.

Vì phòng ngừa thức ăn bị hái đi, Long Tiểu Chi khó được qua vài ngày đi sớm về trễ. Sau đó nàng phát hiện, hai người ở lại trong sơn cốc đại khái đã tích cốc, căn bản không cần ăn gì. Long Tiểu Chi xụ mặt, không hiểu sao có chút không vui.

Vì vậy lúc Nguyễn Thanh Tuyết đưa Giải Mật Nhi rời khỏi sơn mạch Hằng Đoạn trở về, phát hiện sư đệ nhà mình ngồi xổm trước một mảng lớn ô mai gần người. "Vũ Lâu, tại sao lại ở chỗ này?"

Hoa Vũ Lâu vội vàng đứng dậy, kéo Nguyễn Thanh Tuyết vào trong bụi cỏ ẩn giấu."Nhị sư huynh, trong sơn cốc có một con tiểu yêu tử điệp, lớn lên đặc biệt đáng yêu, ta nghĩ bắt đến đưa cho sư... Sư phụ."

Hoa Vũ Lâu theo thói quen muốn nói ra hai chữ sư muội, cuối cùng lại miễn cưỡng chuyển hướng. Hoa Vũ Lâu và Giải Mật Nhi cùng tuổi, ở Vân Khuyết tông quan hệ tốt nhất với Giải Mật Nhi, thường ngày xem Giải Mật Nhi như muội muội.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Bị Bắt

Làm sao sư phụ lại thích tiểu yêu tử điệp đáng yêu chứ, Nguyễn Thanh Tuyết khẽ cười một tiếng cũng không nói, hiện thời hần đã bốn mươi tuổi có thừa, đối với người thường mà nói, đòi người đã qua hơn nửa, tâm trạng tự nhiên khác Hoa Vũ Lâu mười ba tuổi.

Cũng chính vì chuyện này, Nguyễn Thanh Tuyết không có tình cảm thâm hậu gì với Giải Mật Nhi ngây người trong tông môn chừng ba năm. Khác với Giải Mật Nhi nửa đường vào núi, sư huynh đệ bọn họ đều là sinh ra và lớn lên ở Vân Khuyết tông, Vân Khuyết tông đối với ba người bọn họ mà nói là một chỗ để trở về, một căn nhà, cũng là ý nghĩa mà bọn họ ngày ngày phấn đấu bên ngoài.

Nhưng lời khuyên hần chẳng hề muốn nói cùng Hoa Vũ Lâu, khác với sư phụ, hần lựa chọn không nói, có một số việc cuối cùng là phải tự mình trải qua mới có thể hiểu, con đường tu chân dài đằng đẵng không hạn, có vài người nhất định chỉ là khách qua đường.

Nguyễn Thanh Tuyết vượt vượt đầu Hoa Vũ Lâu, đứng dậy chuẩn bị đi. Đột nhiên Hoa Vũ Lâu lại đuối tay giữ chặt hần, đôi mắt sít sao nhìn chằm chằm mảng lớn ô mai phía trước."Nhị sư huynh đừng động, tử điệp đến."

Ánh mắt Nguyễn Thanh Tuyết không khỏi nhìn sang, chỉ thấy giữa mảng lớn ô mai xanh biếc đám có một bóng dáng nhỏ bé đang bay múa.

Cánh màu tím nhạt to lớn nâng thân thể nhỏ bé bằng nắm tay trẻ con, tóc dài đen nhánh không bị trói buộc phiêu bạt ở sau gáy, trên gương mặt non nớt là vẻ đáng yêu ngây thơ, lông mi cong lên, đôi mắt sáng như sao, xác thực là một con điệp yêu nhỏ hết sức tinh xảo đáng yêu.

Điệp yêu nhỏ cẩn thận nhìn xung quanh, bay lên cao chuyển một vòng, không có phát hiện nguy hiểm mới dừng trên một phiến lá ô mai, sau đó bắt đầu

kiên nhẫn lựa từng viên ô mai.

Đầy phiên lá ra, chuyên chọn ô mai vừa đỏ vừa lớn ra tay, nhẹ nhàng kéo đứt cuống ô mai, sau đó kiểm tra một chút mới thu vào linh phủ, động tác xem ra rất thành thực.

Long Tiểu Chi đang khoan khoái dự trữ lương thực, bóng dáng nhỏ bé như ẩn như hiện trong đám ô mai, tỏ ra vô cùng bận rộn. Mấy ngày này, Long Tiểu Chi cẩn thận tránh khỏi con người cư ngụ trong sơn cốc, cũng không chính diện chạm qua hai người, bởi vậy không nghĩ tới mình đã bại lộ.

Cho nên lúc Long Tiểu Chi ý thức được nguy hiểm đã tới thì đã không kịp, một cái lưới bí ẩn lặng lẽ bao phủ phía trên nòng, trong nháy mắt nòng phát giác thì phủ xuống.

Lúc tám lưới kia đụng phải nòng mới hiện ra hình dáng, hơn nữa không lỏng không chặt trói nòng lại, Long Tiểu Chi vô ý thức hóa móng tay thành sắc bén, lại phát hiện căn bản không thể xé rách cái lưới kỳ quái này, tùy ý nòng lăn qua lăn lại một trận cũng không có sơ hở có thể tìm ra.

Long Tiểu Chi có chút mờ mịt quỳ rạp trên mặt đất, chung quanh là nòng đậm ô mai, chớp mũi còn vương hương vị ngọt ngào của ô mai.

"Bắt được! Khốn Linh vồng sư phụ cho quả nhiên dùng tốt." Một giọng nói thoáng quen thuộc truyền đến từ nơi không xa, Long Tiểu Chi nằm trên mặt đất nghe thấy tiếng bước chân càng ngày càng gần.

Long Tiểu Chi giãy dụa thân thể nhỏ bé, thật vất vả trở mình, nhìn lên phía trên, quả nhiên, rất nhanh thì nhìn đến hai người tu sĩ mấy ngày trước gặp qua.

Long Tiểu Chi chưa bao giờ nói chuyện với con người, này lúc hoảng sợ thêm hoảng loạn, chỉ có thể dùng một đôi mắt ngập nước nhìn hai người.

Hoa Vũ Lâu ngồi chồm hổm trên mặt đất, bị đôi mắt lên án của Long Tiểu Chi nhìn đến không được tự nhiên, vươn tay xách Long Tiểu Chi từ trên mặt đất lên, cũng lấy ngón tay chọc chọc gò má của Long Tiểu Chi, đầu ngón tay lập tức truyền đến cảm giác mềm mại nhẵn nhụi. "Nhị sư huynh, cảm xúc rất tốt, huynh có muốn thử một chút hay không?"

Nguyễn Thanh Tuyết vốn không muốn để ý tới, lại phát hiện điệp yêu nhỏ yêu kia lập tức giống như xù lông cảnh giác nhìn mình, hai mắt to tròn có ba phần sợ hãi, ba phần uất ức, bộ dáng đáng yêu kia rất khó khiến người ta không hợp tác.

Nguyễn Thanh Tuyết duỗi tay tiếp nhận điệp yêu nhỏ vào lòng bàn tay, cảm thấy trên bàn tay nhẹ nhàng sức nặng cùng bởi vì điệp yêu nhỏ không ngừng giãy giụa truyền đến khẽ ngứa, không khỏi duỗi ngón tay ra, nhẹ nhàng chạm chạm gò má điệp yêu nhỏ.

Không chờ lui về, đầu ngón tay đột nhiên truyền đến một trận cảm giác như kim châm, Nguyễn Thanh Tuyết hơi kinh ngạc thu tay lại, phát hiện đầu ngón tay bị điệp yêu nhỏ cắn ra một miệng vết thương nhỏ xíu, trên đầu ngón tay chậm rãi ngưng tụ ra một hạt máu nhỏ.

Hoa Vũ Lâu cũng hơi kinh ngạc, Nhị sư huynh dù nào cũng là tu sĩ Kim đan kỳ, cho dù không dùng linh lực hộ thể, cũng không phải là một con điệp yêu nhỏ nhỏ có thể cắn nát đơn giản, Hoa Vũ Lâu nhíu nhíu mày, duỗi tay bắt lấy điệp yêu nhỏ. "Nhị sư huynh, tiểu yêu này giao cho đệ huấn luyện mấy ngày, nếu không được thì giết, nhưng từ điệp cũng chỉ cánh là có chút tác dụng, đến lúc cần sẽ rút cánh ra."

Long Tiểu Chi nghe này, lập tức giãy giụa dữ hơn, mắt thấy một bàn tay lớn vươn lại đây, vội vàng trốn sang bên cạnh, nhưng bởi vì Phước Linh vồng trói chặt, còn chưa đứng lên đã té ngã lần nữa.

Long Tiểu Chi dứt khoát nhắm mắt lại không động, chờ giây lát, lại vẫn luôn không bị bắt lại, lặng lẽ mò mẫm ra, lập tức đụng vào một đôi mắt trong treo mạng theo vui vẻ, lập tức không hiểu nhìn hai người, chẳng lẽ mình không cần chết?

Hoa Vũ Lâu thấy trên gương mặt bánh bao của điệp yêu nhỏ tràn ngập khó hiểu, lập tức cười ha ha. "Nhị sư huynh, điệp yêu nhỏ này quá ngốc rồi, nói cái gì cũng tin."

Giờ Long Tiểu Chi mới biết mình bị lừa giỡn, có chút tức giận giãy giụa ngồi dậy, nhưng vẫn mím môi thật chặt như cũ, không nói câu nào.

Hoa Vũ Lâu thấy thế, trong mắt lần nữa xẹt qua một tia trêu cợt, nhanh chóng đưa tay phải ra, dùng ngón giữa bắn vào trán điệp yêu nhỏ, điệp yêu nhỏ lập tức ngã lăn ra.

Nguyễn Thanh Tuyết tùy ý để cho điệp yêu nhỏ lăn qua lăn lại trong lòng bàn tay mình, nhìn điệp yêu nhỏ té ngã phí sức đưa cánh tay ngăn ngừa sờ sờ trán, sau đó chấp nhất ngồi dậy, sau đó bị Hoa Vũ Lâu bắn ngã lần nữa. Sau mấy lần, trên trán điệp yêu nhỏ đã hơi đỏ lên, điệp yêu nhỏ tựa hồ học được ngoan ngoãn, không giãy dụa ngồi dậy nữa, nằm ở nơi đó không nhúc nhích, mở to hai mắt bắt đầu lộ giọt rơi nước mắt.

Cuối cùng Hoa Vũ Lâu có chút sợ, chẳng lẽ là mình không có nắm giữ tốt lực đạo? Hoa Vũ Lâu muốn dụ dỗ dụ dỗ điệp yêu nhỏ, lại không biết nên nói gì, trong lúc nhất thời hơi luống cuống, đành phải dùng ánh mắt cầu cứu nhìn Nguyễn Thanh Tuyết.

Nguyễn Thanh Tuyết bắt đầu đi, khom lưng hái một viên ô mai đặt bên cạnh điệp yêu nhỏ đầu, đồng thời buông Phước Linh vồng ra, điệp yêu nhỏ kêu ngao hừ một tiếng xoay đầu qua bên kia.

Nguyễn Thanh Tuyết nhíu mày, khoe miệng khẽ cười, dứt khoát hái một nắm, dùng ô mai chôn luôn điệp yêu nhỏ.

Rất nhanh, trong đồng ô mai mọc ra một cái đầu nhỏ, chỉ thấy hai tay điệp yêu nhỏ nâng một quả ô mai, dùng hết sức lực, trực tiếp đánh tới gương mặt tuần tú của Nguyễn Thanh Tuyết.

Lấy sức của Long Tiểu Chi, ô mai đập ở trên mặt tự nhiên không đau, nhưng Nguyễn Thanh Tuyết vẫn bị đập sưng sò, trên mặt thông dong tuấn dật thời gian qua xuất hiện vẻ mặt đại ra.

Thấy Nhị sư huynh thời gian qua luôn buồn sè thế nhưng vấp phải trắc trở, Hoa Vũ Lâu nhìn nửa ngày vẫn là nhìn không được, xì một cái bật cười, nhưng Hoa Vũ Lâu cũng không thể cười quá lâu, bởi vì một viên son trúc nện trên lỗ mũi của hắn.

Son trúc vô ngoài thô sấp tự nhiên càng có lực sát thương hơn ô mai, Hoa Vũ Lâu che mũi mình kêu đau, không nghĩ tới điệp yêu nhỏ này tính tình táo bạo như thế.

Thừa dịp hai người sưng sò, Long Tiểu Chi nhảy lên nhảy xuống khỏi Nguyễn Thanh Tuyết bàn tay, mở ra cánh, chuẩn bị thoát đi, Long Tiểu Chi vẫn tương đối có lòng tin với tốc độ của mình, ít nhất ở sơn cốc này năm năm, còn chưa có cái gì có thể đuổi đến thượng năng.

Nhưng Long Tiểu Chi chưa bay được bao xa, trên cổ chân xuất hiện một sợi tơ tinh tế hạn chế phạm vi năng bay trên không. Long Tiểu Chi kinh ngạc không thôi, hai người kia buộc dây trên chân mình lúc nào? Vì sao năng một chút cũng không phát giác được.

Nguyễn Thanh Tuyết động động bàn tay, Long Tiểu Chi lập tức bị kéo lui về phía sau. Nguyễn Thanh Tuyết cũng không nóng nảy, chỉ là từng chút từng chút thu hồi sợi dây, mặc cho Long Tiểu Chi lao đảo ở đầu kia.

Long Tiểu Chi cắt không đứt sợi tơ, chỉ có thể liều mạng vỗ cánh, dây nhỏ kéo căng lại không có một tia rạn nứt. Kết quả có thể nghĩ, Long Tiểu Chi lần nữa bị bắt được, đứt khoát bình nứt không sợ vỡ, cũng không thêm gãy dựa nữa.

Hoa Vũ Lâu trêu chọc một trận, phát hiện điệp yêu nhỏ đã quyết tâm giả chết, đành phải mang điệp yêu nhỏ nằm ngay đơ về chỗ ở.

Sơn cốc bé quan nằm ở phía bắc, nơi ở là một tiểu viện ba gian, tên là Lê viện, trong viện trồng rất nhiều cây lê, trên cành hoa lê đang nở rộ, mùi thơm lượn lờ.

Lê viện một linh khí chuyên dùng cư trú của Hiên Khâu Thiên Giác, có thể căn cứ linh lực người sử dụng đưa vào bao nhiêu mà biến hóa lớn nhỏ. Mà hiện giờ, ngoại trừ cấm chế bản thân linh khí tự mang, lầu các xung quanh còn có trận pháp Hiên Khâu Thiên Giác bày ra.

Tu sĩ bề quan có hai tình huống, một kiểu là chỉ vì tu luyện, không biết ngày tháng, tĩnh tọa mấy năm không động một chút nào. Một kiểu khác nhân nhả giống như Hiên Khâu Thiên Giác vậy, lựa chọn một chỗ yên lặng linh lực đầy đủ, không cầu kết quả, thuận theo tự nhiên, chỉ là giảm bớt trao đổi với bên ngoài, cũng không đóng ngũ giác lại.

Hai kiểu phương pháp cũng có lợi có hại, kiểu trước chú trọng tăng lên đẳng cấp linh lực bản thân, lại dễ gặp tâm ma khó khăn. Kiểu sau tu tâm tu đạo đồng thời tiến hành, chỉ là tiến bộ thông thả.

"Sư phụ." Nguyễn Thanh Tuyết và Hoa Vũ Lâu trở lại Lê viện, Hiên Khâu Thiên Giác đang lật xem một quyển sách thật mỏng đóng chỉ, áo trắng hơn tuyết, ngón tay như ngọc, tóc đen mềm mại khoác sau gáy, ngẫu nhiên có gió nhẹ xuyên thấu qua cửa sổ vào trong nhà, nhẹ nhàng tung bay.

Long Tiểu Chi không khỏi trở mình, nằm trên bàn tay Nguyễn Thanh Tuyết, ánh mắt chuyển đến trên người Hiên Khâu Thiên Giác.

Hiên Khâu Thiên Giác ngẩng đầu nhìn lại, khỏe miệng mặc dù không giờ lên chút nào, trong mắt vẫn hiện lên ấm áp nhẹ nhàng, khiến cả người hân diện dàng thân thiết như trời chiều.

Nguyễn Thanh Tuyết thi lễ một cái, tiếp tục nói. "Thanh Tuyết đã đưa đến chân núi Giải Mật Nhi an toàn."

Hiên Khâu Thiên Giác khẽ vuốt cằm, bày tỏ biết rõ. "Nếu không có chuyện gì thì lui ra đi, sư huynh đệ hai người có thể tự do hành động, nhưng không thể xâm nhập sơn mạch Hằng Đoạn."

Hoa Vũ Lâu nghe này vội vàng từ trên tay Nguyễn Thanh Tuyết xách điệp yêu nhỏ lên, tiến lên vài bước, đặt điệp yêu nhỏ trên bàn thấp trước mặt Hiên Khâu Thiên Giác, mắt sáng ngời nhìn Hiên Khâu Thiên Giác. "Sư phụ, đây là từ điệp đồ nhi bắt, tặng cho sư phụ."

Hiên Khâu Thiên Giác cúi đầu nhìn nhìn điệp yêu nhỏ đã lộ độn chạy đến đằng sau ẩm trà trốn đi, trong mắt không có chút gợn sóng nào, khiến người ta không rõ tâm trạng của hắn.

Chốc lát sau, Hiên Khâu Thiên Giác mang ý cười nói. "Được, vì sư nhận lấy."

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Một Cái Chén

Nghe lời này, mắt Hoa Vũ Lâu sáng hơn vài phần, cảm thấy mình được khẳng định. Nguyễn Thanh Tuyết hơi kinh ngạc, hẳn còn tưởng rằng sư phụ không nhận kiểu yêu linh mà chỉ có mấy cô bé mới thích này.

Nhưng sư phụ rất sùng ái đồ đệ, rất ít cự tuyệt yêu cầu của đồ đệ, lúc mình tuổi còn nhỏ cũng vô cùng dính sư phụ, chỉ là theo tuổi tăng lên, chậm rãi trở nên độc lập, cũng bớt ý lại sư phụ.

Ngón tay Nguyễn Thanh Tuyết vừa động, còi dây nhỏ ẩn núp trên cổ chân điệp yêu nhỏ bé, cùng Hoa Vũ Lâu rút khỏi phòng.

Trong phòng lập tức yên tĩnh trở lại, Hiên Khâu Thiên Giác dường như căn bản không thêm đề ý trong phòng nhiều thêm một con tiểu yêu, tiếp tục mở quyển sách trong tay ra tĩnh tế đọc.

Trên bàn thấp, hương trà lượn lờ không tan, đằng sau ấm tử sa chậm rãi thò ra một cái đầu nhỏ. Long Tiểu Chi nghiêng đầu quan sát Hiên Khâu Thiên Giác một hồi, phát hiện hẳn con mắt cũng lười được nâng một cái, chậm rãi đi từ đằng sau ấm trà ra.

Hiên Khâu Thiên Giác vẫn là đáng vẻ là mây trời nước chảy thanh thản kia, ngẫu nhiên đưa ngón tay thon dài ra lật một trang sách, hoặc là bung chung tử sa lên nhấp một ngụm trà xanh.

Long Tiểu Chi chậm rãi di chuyển thân thể bé nhỏ, lặng lẽ nhảy xuống bàn, dùng mũi chân chạy về phía cửa gỗ chạm trở, người sau lưng vẫn không phản ứng, Long Tiểu Chi thầm nói cơ hội tốt, mở cánh ra phóng tới ngoài cửa sổ.

Bay ra khỏi cửa sổ, Long Tiểu Chi còn hơi không dám tin, thật không ngờ mình trốn thoát đơn giản như vậy. Trong đình viện ngoài cửa sổ có một góc cây lê không lồ sum xuê, tán cây mở ra cơ hồ chiếm một phần ba sân nhỏ.

Long Tiểu Chi bay qua cây lê, chọn một phương hướng bay ra sân nhỏ ngoài, độ cao tường viện căn bản không tạo thành quấy nhiễu với nàng, mắt thấy tự do đang ở trước mắt, Long Tiểu Chi tăng nhanh tốc độ, để tránh bị hai tu sĩ kia phát hiện.

Sau đó, Long Tiểu Chi bịch một tiếng, đầu đụng vào bức tường vô hình, lập tức choáng váng đầu hoa mắt rớt xuống, không đợi ngã trên mặt đất, Long Tiểu Chi chỉ cảm thấy không gian chung quanh vận vẹo một trận, mình đã xuất hiện ở trên bàn thấp bằng gỗ quen thuộc, chén trà bên cạnh phát ra từng sợi khí nóng như cũ. Long Tiểu Chi đề phòng đứng lên, lại bởi vì choáng váng đầu lại ngã ngồi xuống.

Người trước bàn cuối cùng dò tìm mắt lại đây, bàn tay trắng nõn như ngọc mở ra trước mặt Long Tiểu Chi, một cái vòng vàng thắm có hoa văn mây mờ xuất hiện trên tay Hiên Khâu Thiên Giác, vòng tay hào quang chột lóe, dần dần biến nhỏ lại, thành Long Tiểu Chi có thể đeo vừa.

Giọng nói ôn hòa của Hiên Khâu Thiên Giác đồng thời truyền đến. "Ngoan ngoãn mang lên, ngươi có thể rời khỏi lê viện."

Long Tiểu Chi đề phòng lui về phía sau một bước, mặc dù nàng không biết rõ tác dụng cụ thể của vòng tay, nhưng vừa đã thấy tác dụng của ấn hình vòng và dây nhỏ, vòng tay này dùng để làm cái gì cũng có thể đoán được một hai.

Thấy Long Tiểu Chi không có dấu hiệu phối hợp, Hiên Khâu Thiên Giác cũng không nói thêm lời nào, nhanh chóng đưa tay kia ra, động tác nhanh đến mức Long Tiểu Chi căn bản không kịp phản ứng.

Hiên Khâu Thiên Giác bóp cánh Long Tiểu Chi thành áo choàng rồi nâng nàng lên, đồng thời cầm lấy vòng dựa vào gần cổ chân Long Tiểu Chi, Long Tiểu Chi như thể nào lại ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, dùng sức đạp chân ngăn nhỏ của mình mưu đồ ngăn cản động tác của Hiên Khâu Thiên Giác.

Hiên Khâu Thiên Giác tựa hồ bị động tác của Long Tiểu Chi chọc cười, khoe miệng khe giờ lên, không khỏi cười khe một tiếng.

Tiếng cười thanh thanh đậm đậm lại khiến người mê mẩn khiến Long Tiểu Chi thất thần trong nháy mắt, tê tê đại đại trong đáy lòng không cách nào hình dung, hết sức thoải mái. Long Tiểu Chi ngẩng đầu nhìn qua, phát hiện mắt Hiên Khâu Thiên Giác chứa ý cười nhìn mình, khe mở môi mỉm cười. "Đeo lên rồi."

Long Tiểu Chi trong nháy mắt hoàn hồn, cúi đầu phát hiện trên cổ chân trái đã của mình đã bị mang lên một cái vòng nhỏ màu vàng kim, Long Tiểu Chi không chút suy nghĩ, bay tới chỗ mặt Hiên Khâu Thiên Giác, tay vốn mập mạp thịt thịt trong nháy mắt biến ra móng tay bén nhọn vô cùng, sau đó vung trào cào xuống.

Hiển nhiên Hiên Khâu Thiên Giác không có đoán được tính tình Long Tiểu Chi vội vàng xao động như thế, theo lý thuyết từ điệp thiên tính ôn hòa, cho dù bị mang lên vòng Phước Linh nhiều lắm là đau lòng một trận, cũng không thể nào trực tiếp phát động công kích, hơn nữa từ điệp tại sao có thể có móng vuốt sắc bén như thế.

Tay Long Tiểu Chi vừa mới đụng phải gò má Hiên Khâu Thiên Giác, đầu ngón tay lập tức truyền đến một trận đau nhức sắc bén, Long Tiểu Chi cắn răng nhịn xuống, tay kia cũng vung xuống, lại bị Hiên Khâu Thiên Giác đuổi tay nắm lấy.

"Không cần móng vuốt nữa sao." Công kích của Long Tiểu Chi căn bản phá không rách phòng ngự của Hiên Khâu Thiên Giác, ngược lại làm bị thương bản thân mình. Hiên Khâu Thiên Giác bóp cánh tay mập mạp của Long Tiểu Chi, phát hiện móng tay Long Tiểu Chi rất sắc bén, chỉ là này lúc đã lật ngược lại đâm vào trong thịt.

Hình thể Long Tiểu Chi quá nhỏ, một ngón tay Hiên Khâu Thiên Giác đã chống đỡ được bàn tay của Long Tiểu Chi, Hiên Khâu Thiên Giác vô pháp, đành phải từ tay lấy ra phù triệu chữa khỏi, tay Long Tiểu Chi lập tức được chữa khỏi.

Hiên Khâu Thiên Giác lại néo néo móng vuốt béo của Long Tiểu Chi, kiểm tra thân thể Long Tiểu Chi một chút, phát hiện xác thực là một con điệp

yêu nhỏ, chẳng lẽ là dị chủng?

Cái gọi là dị chủng, chính là linh thực và linh thú biến dị, phương hướng biến dị chia làm tiến hóa và thoái hóa, cũng là một phương thức sinh vật tiến hóa, nhưng dị chủng vô cùng ít ỏi, biến hóa lại càng hiếm thấy.

Long Tiểu Chi đứng thẳng lắc đầu, thu móng tay về, móng tay này là lúc nàng mới tới sơn cốc, dùng một nửa vỏ linh chi của mình cất giữ đối với một con Tầm Dược Thử đào động hết sức lợi hại.

Tầm Dược Thử cũng là linh thú tương đối ít ỏi, có thể thoải mái đào xuống đất mấy ngàn thước, hơn nữa có thuộc tính tăng thêm tôn thượng cho linh thực, có thể phá vỡ phòng ngự của phần lớn linh thực. Độ sắc bén của móng vuốt Tầm Dược Thử ở linh thú nằm trong top trăm, độ hiếm có còn là top mười.

Bộ móng vuốt này lúc trước đào hốc cây dùng thật là tốt, bình thường hái quả cũng là vô cùng sắc bén, không nghĩ tới thể nhưng phá không rách phòng ngự của Hiền Khâu Thiên Giác, cuối cùng Long Tiểu Chi biết được chênh lệch khổng lồ giữa mình và Hiền Khâu Thiên Giác.

Mắt Hiền Khâu Thiên Giác nhìn điệp yêu nhỏ bé đắm chìm trong bi thương vô pháp tự kiềm chế cũng hơi bất đắc dĩ. Rõ ràng là nàng chủ động công kích, hiện thời còn uất ức vô hạn, về mặt người bắt nạt ta, người là người xấu.

Hiền Khâu Thiên Giác duỗi ngón tay ra nhẹ nhàng sờ sờ đầu Long Tiểu Chi, giọng nói nhẹ nhàng "Đi theo ta có gì không tốt chứ, chút bản lãnh ấy của người nếu thật đụng phải người xấu, chỉ có chờ bị bóp chết."

Long Tiểu Chi pằng một cái đánh bay tay Hiền Khâu Thiên Giác ra. Thở phì phì phồng má lên. Yêu linh phần lớn sống trong rừng núi, thiên tính tự do, phóng đảng không kiềm chế được, mặc dù kí khế ước với con người có lợi cho tu luyện, nhưng phần lớn yêu linh không thích bị trói buộc như cũ, bởi vì chuyện này trái ngược thiên tính của bọn họ.

Long Tiểu Chi cũng tính là tộc 'trạch'* trong yêu linh, nhưng mình tự trạch và bị buộc trạch lại là hai khái niệm hoàn toàn tương phản. Nhưng nàng cũng hiểu, hiện thời xem ra mình muốn thoát khốn là vô vọng, cũng may nguy trang tử điệp rất bình thường, người kia không có trực tiếp khế ước với mình, nếu không thân phận sẽ bị bại lộ, nghĩ đến hậu quả bị bại lộ, Long Tiểu Chi rung mình một cái.

*nhà, giống trạch nữ là cô gái thích ở nhà đấy ^_^

Một luồng mùi thơm ngọt ngấy câu về suy nghĩ đã bay xa của Long Tiểu Chi, ngẩng đầu nhìn lại, Hiền Khâu Thiên Giác cầm trong tay một hộp gốm sứ nhỏ màu nâu đậm, nắp hộp đã mở ra, mùi thơm mật hoa nồng đậm không ngừng quyến rũ vị giác của Long Tiểu Chi.

"Hoa là cực phẩm hoa lan ba lá, mật là ong chúa thượng phẩm." Nói xong, Hiền Khâu Thiên Giác đẩy lọ mật nhỏ tới trước người Long Tiểu Chi, sau đó lại ung dung lật xem khởi quyển sách trên tay.

Cuối cùng Long Tiểu Chi biết người dùng ô mai hỏi lộ mình là kế thừa từ ai, nhưng sự phụ hấn rõ ràng cao siêu hơn nhiều. Long Tiểu Chi chỉ ăn qua mật hoa, đối với mật ong chỉ có thể nhìn xa, bởi vì nàng đánh không lại một đám ong mật.

Nhiều lần giãy giụa, Long Tiểu Chi vẫn là úp sấp lên lọ mật, hộp mật này đối với con người mà nói có chút ít, nhưng đối với Long Tiểu Chi mà nói là thì lớn hơn nhiều, Long Tiểu Chi cần nhón chân mới có thể lộ cái đầu nhỏ ra.

Đưa ra đầu ngón tay mập mạp, Long Tiểu Chi dính chút ít mật ong, sau đó ngậm lấy. Lập tức miệng đầy mùi ngọt, trừ mùi mật ngọt đậm đặc mà không ngấy, còn có vị ngọt ngào mang hương hoa lan nhàn nhạt tuyệt không thể tả tan ra, thật sự là quá ngon, Long Tiểu Chi không khỏi neohai mắt lại.

Dư quang trông thấy điệp yêu bé nhỏ vui vẻ chỉ thiếu nước vỗ cánh, Hiền Khâu Thiên Giác chậm rãi lật trang sách hơi vàng thật mỏng, trong mắt là dịu dàng vui vẻ mỏng manh.

Tựa như là phát giác ánh mắt Hiền Khâu Thiên Giác, Long Tiểu Chi kêu ngạo hừ một tiếng, dự định đổi chỗ từ từ ăn, hai tay ôm lọ mật lên dùng lực, sau đó chậm rãi nghẹn đỏ mặt, lọ mật cũng không có di chuyển một chút.

"Ha ha." Hiền Khâu Thiên Giác nhìn không được cười khê một tiếng.

Mặt bánh bao của Long Tiểu Chi lập tức càng đỏ, cuối cùng đành phải dạo một vòng quanh lọ mật, cuối cùng lựa chọn đổi hướng khác, đưa lưng về phía Hiền Khâu Thiên Giác.

Hiền Khâu Thiên Giác thấy vậy thì không để ý, nhưng cũng không có ý định nói cho Long Tiểu Chi, lọ mật kia nhìn như nhỏ bé nhưng cũng có nặng ba trăm cân*.

1 cân = 0,5kg

Ánh nắng giờ ngọ, hương trà trong phòng dần dần nhiễm lên tia ngọt, trên bàn thấp bằng gỗ, bên cạnh bình tử sa nhiều ra một lọ mật và một con yêu linh nhỏ. Cứ yên tĩnh không tiếng động như thế, một người thường trà đọc sách, một yêu vui đầu ăn ăn.

Sắp tới hoàng hôn, cuối cùng Hiền Khâu Thiên Giác để quyển sách trên tay xuống, cúi đầu nhìn lại, điệp yêu nhỏ trên bàn thấp đã ngủ, gò má đầy thịt áp trên mặt bàn, cho dù ngủ trăm trăm, một tay còn vững vàng nửa ôm lọ mật, ý kia cực kì rõ ràng: Nếu đã cho ta, thì là của ta.

Mật ong Hiền Khâu Thiên Giác lấy ra sao lại là phẩm phẩm, một hộp linh mật này ở bên ngoài cũng là trân phẩm hiếm có, linh mật là thuốc trung hòa không thể thiếu của luyện đan sư, có công hiệu điều hòa được tính của các vị thuốc, dùng đơn giản cũng có công hiệu khôi phục linh lực, cho nên tu sĩ thích cất giữ linh mật, chuẩn bị bất cứ tình huống nào.

Long Tiểu Chi vừa ngủ là ngủ suốt cả hai ngày, linh lực ẩn chứa trong linh mật mới tiêu hóa hoàn toàn. Khi tỉnh lại đứng là hoảng hốt, mình vẫn trên cái trên bàn thấp đó như cũ, nhưng nhiều ra một cái chén bạch ngọc, bên trong trái sợi bông và vài mềm thật dày, mình đang nằm ở phía trên, trên người còn che kín một chiếc khăn màu trắng mềm mại.

Long Tiểu Chi vỗ vỗ gò má của mình, lại cúi đầu nhìn nhìn chén bạch ngọc, chén bạch ngọc tựa hồ có công hiệu giữ ấm, ngủ rất thoải mái, nhưng tổng cảm thấy mình giống như một món ăn, chỉ chờ bị ăn sạch.

Trong phòng không có ai, Long Tiểu Chi nhảy xuống khỏi chén bạch ngọc, chạy đến bên cạnh lọ mật, phát hiện nắp đã được đẩy, Long Tiểu Chi lại thử một chút, xác định lọ mật này không thể bỏ vào trong linh phủ, nói cách khác lọ mật này có chứa xóa đi thần thức, thuộc về có chủ. Long Tiểu Chi đi quanh lọ mật mấy vòng, không thể không buông tha cho suy nghĩ thu lọ mật vào linh phủ.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Kiêu Ngạo

Ngoài cửa sổ đã là trời chiều, ánh mặt trời màu vàng kim ấm áp, bao phủ lên cây lê trong viện như một bức cổ họa hàm súc đã được treo nhiều năm.

Long Tiểu Chi vỗ cánh bay lên trên cây lê, ngọn cây cao cao giúp tầm mắt trở nên rộng lớn, rất nhanh thì Long Tiểu Chi phát hiện ba tu sĩ nhân loại đều ở một sân khác, hình như đang luyện tập kiếm pháp.

"Tiểu điệp tình!" Ánh mắt Long Tiểu Chi vừa mới nhìn sang, trong nháy mắt ba người kia đã phát giác. Giọng nói có chút ít ngạc nhiên mừng rỡ của Hoa Vũ Lâu truyền đến.

Hiện thời Long Tiểu Chi cũng biết chạy trốn là vô dụng, dứt khoát bay đến trên tường sân nhỏ kia, mũi chân nhẹ điểm, tung bay trong gió.

Hiển nhiên Hiền Khâu Thiên Giác không phải là một sư phụ nghiêm khắc, ít nhất Hoa Vũ Lâu đã chạy đến chỗ tường viện có Long Tiểu Chi, làm như rất quen mà chào hỏi. "Tiểu điệp, hai ngày nay ngủ có ngon không?"

Long Tiểu Chi khoanh tay, một bộ không thèm để ý Hoa Vũ Lâu.

Hoa Vũ Lâu tiếp tục vui tươi hơn hỏi. "Cái chén kia có thích không? Chỗ ta còn mấy cái hình dáng khác nữa."

Nghe vậy, đột nhiên Long Tiểu Chi có một suy đoán không tốt, cái chén đó trước kia không phải là người này dùng để ăn cơm chứ, Long Tiểu Chi cơ hồ muốn xù lông.

"Tại sao tiểu điệp không nói chuyện?" Hoa Vũ Lâu còn nhớ lần đầu tiên phát hiện tiểu điệp, con bướm này là đang bận rộn hái trái cây.

Bởi vì vừa mới đổ mưa xong, trên lá cây còn tích lũy nước mưa nồng đậm, tiểu điệp vỗ cánh lung la lung lay ôm lấy một quả vải lớn, sau đó không biết dùng cái gì cắt đứt cuống, thu vào linh phủ, tiếp tục tìm tòi quả tiếp theo, trong lúc vô ý đụng vào cành cây, lập tức bị giọt mưa trên lá cây rơi xuống đập luống cuống tay chân.

Lá cây vài hiển nhiên không thể ngăn trở thân hình nhỏ bé của tiểu điệp, nàng chỉ có thể dùng hai cánh ngắn tay ôm đầu chặt vật tạm thời thoát ra khỏi phạm vi cây vải. Một lát sau, lá cây dùng rung động, tiểu điệp làm việc nghĩa không chùn bước lần nữa vọt lên.

Hoa Vũ Lâu không biết rõ bé con này vì cái gì chấp nhất cây vải như thế (đó là bởi vì sợ người đến giành ăn), vài ngày sau, hấn tâm trạng sa sút không tự giác yên lặng tìm kiếm bóng dáng tiểu điệp, nhìn nàng thu thập trái cây, tránh né nguy hiểm, mặt trời mọc thì làm việc, mặt trời lặn thì ngủ, một quả trái cây đủ làm cho nàng vui vẻ thật lâu, có đôi khi còn sẽ ca hát không giai điệu.

Đột nhiên, Hoa Vũ Lâu cảm thấy mình là có chút tự tìm phiền não, Giải Mật Nhi lựa chọn thay đổi là cuộc sống của nàng ta, mình suy nghĩ nhiều như vậy chỉ là tăng thêm phiền não mà thôi, sư phụ và sư huynh đều không thèm để ý, mình lại không được tự nhiên gì chứ?

Trên đầu tường, Long Tiểu Chi cau lông mày nhỏ, cuối cùng nghĩa chính ngôn từ mở miệng nói chuyện. "Ta không gọi tiểu điệp! Ta họ Long, tên Tiểu Chi, chỉ trong cây vùng."

Giọng nói mềm mại trẻ con xen lẫn nghiêm trang nghiêm túc, như trẻ con học người lớn nói chuyện. Long Tiểu Chi khó được mở miệng, ánh mắt ba người đều tụ tập lại.

Hoa Vũ Lâu có chút ít kinh ngạc, khác với lúc Long Tiểu Chi hay ngậm nga, giọng nói của Long Tiểu Chi hết sức trong suốt, có cảm giác mát mẻ chữa

khô không rõ, tựa như dòng suối róc rách dưới ánh trăng, trong suốt thấm vào ruột gan.

"Long sao." Nguyễn Thanh Tuyết không biết nghĩ tới điều gì, trong lúc nhất thời có chút bất đắc dĩ, nghe thấy Nguyễn Thanh Tuyết ní non, Hoa Vũ Lâu cơ hồ cũng là vô thức nghĩ đến đại sư huynh nào đó một năm bốn mùa không thấy bóng dáng.

Xem bé con ngọc tuyết linh lung đi tới đi lui trên đầu tường, lòng Hoa Vũ Lâu ngứa muốn sờ một cái, xoa bóp, tựa như lúc vừa mới bắt được tiểu điệp vậy. Lại sợ chọc giận tiểu điệp tính khí táo bạo, đành phải giới thiệu ba người ở đây cho nàng.

Hiên Khâu Thiên Giác là người rất tùy tâm, dạy đồ đệ cũng giống như vậy, không bắt buộc, không hà khắc, làm việc chỉ mong thuận theo tự nhiên, hiện thời thấy đồ đệ không còn lòng dạ nào luyện kiếm cũng không tức giận, ngược lại khoan dung kết thúc tu luyện lần này.

Long Tiểu Chi vỗ cánh nhảy xuống từ trên tường, lướt qua Hoa Vũ Lâu con mắt tỏa sáng, trực tiếp bay đến trước mặt Hiên Khâu Thiên Giác, sau đó chọn một vị trí rơi xuống trên bờ vai Hiên Khâu Thiên Giác.

Hoa Vũ Lâu phần nộ sờ sờ mũi, hân còn không dám đến trên người sư phụ cướp người.

Tu luyện kết thúc, ba người đi về bên ngoài đình viện, Long Tiểu Chi làm bộ như lơ đãng mở miệng: "Cái chén ngọc kia trước kia ngươi dùng để làm gì vậy?"

Hoa Vũ Lâu sững sờ, sau đó phản ứng lại đây, thấy ánh mắt nhỏ gần như u oán của Long Tiểu Chi, rõ ràng là đang nói: Nếu ngươi nói là ăn cơm, ta sẽ đánh chết ngươi!

Thấy Hoa Vũ Lâu ngưng ngẫm, Nguyễn Thanh Tuyết khẽ cười nói: "Yên tâm đi, chén ngọc kia là sư đệ dùng để đựng sương của linh trúc, không có ai dùng qua, hơn nữa có công hiệu tụ linh, giữ âm."

Long Tiểu Chi nghe vậy thì yên tâm, ngẫm lại mình oan uổng Hoa Vũ Lâu, hơn nữa về sau còn phải dựa vào bà người này sống qua ngày, không nên đắc tội, nên ngoắc ngoắc ngón tay với Hoa Vũ Lâu. Hoa Vũ Lâu lập tức đưa tới, Long Tiểu Chi đứng lên, đỡ mặt to của Hoa Vũ Lâu, hôn một cái trên mặt Hoa Vũ Lâu, đầu nàng mặc dù nhỏ, nhưng ba người này đều không phải là người phạm, ngũ giác thông thấu, tự nhiên nghe thấy rõ ràng.

Ba người đều sững sờ, nhất là Hoa Vũ Lâu, duy trì lấy động tác khom lưng, qua rất lâu sau, Hoa Vũ Lâu vô ý thức sờ sờ gò má mình, sau đó lấy lại tinh thần, nhếch miệng với Long Tiểu Chi lộ ra hàm răng trắng bóng.

Long Tiểu Chi vô ý thức lui về phía sau tựa trên cổ Hiên Khâu Thiên Giác. Hiên Khâu Thiên Giác hơi chóng mặt, mặc dù Long Tiểu Chi là chỉ yêu linh tiểu điệp, nhưng đã biến hóa, Hoa Vũ Lâu vẫn là lần đầu tiên được "Cô gái" hôn.

Hoa Vũ Lâu nâng Long Tiểu Chi lên, sau đó cúi đầu, hôn một cái trên đầu nhỏ của Long Tiểu Chi.

Long Tiểu Chi ở vào trạng thái cứng ngắc, thật sâu cảm thấy mình tuyệt không thích phương thức biểu đạt cảm ơn Long Phong Triệt đã nói, vì phương thức này làm cho nàng có cảm giác mình bị ăn hết, Long Tiểu Chi rất muốn đẩy miệng còn lớn hơn mặt mình của Hoa Vũ Lâu ra để có cảm giác an toàn.

Cuối cùng vẫn là Hiên Khâu Thiên Giác giải cứu Long Tiểu Chi ra, Hiên Khâu Thiên Giác bóp áo choàng màu tím của Long Tiểu Chi xách nàng lên, nghiêm túc lại dịu dàng giải thích loại hành vi này có chỗ không ổn.

Mặc dù Hiên Khâu Thiên Giác vui vẻ như cũ, nhưng Long Tiểu Chi cảm giác hân cười hơi dọa người, hơn nữa rất tức giận. Ở bên ngoài thì là Long Tiểu Chi một đường bị nắm áo choàng xách về, hơn nữa buổi tối còn bị ném vào trong một chậu gốm.

Long Tiểu Chi thoải mái tựa lên cạnh chậu gốm sứ, một bộ đại gia rất hưởng thụ, khuôn mặt nhỏ nhắn được linh tuyến âm áp làm đỏ bừng, trên mặt nước còn nổi lên lờ lờ cánh hoa thật dày, Hiên Khâu Thiên Giác thì mượn ánh thanh đèn ngồi bên bàn thấp khắc ngọc phư.

Đương nhiên, y phục của Long Tiểu Chi đều là linh lực bản thân nàng biến thành, cho nên hoàn toàn không cần lo lắng không có quần áo. Chẳng qua hiện nay lấy thân hình nàng, có mặc quần áo hay không hình như cũng không có ý nghĩa gì.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Long Tiểu Chi không có thời gian khái niệm lại vượt qua nửa năm năm tháng.

Mang lên vòng Phược Linh sống kỳ thật cũng không tràn đầy trôi buộ như Long Tiểu Chi tưởng tượng, hơn nữa năm đủ làm cho nàng quen với cuộc sống hiện thời.

Vòng Phược Linh mà Long Tiểu Chi mang cũng không phải là vòng chính quy của ngự thú tông môn, thiếu hụt một thuộc tính cần thiết: Ngự linh.

Cái gọi là ngự linh, là thông qua các loại phương thức khống chế linh thú, linh thực, để gia tăng các phương diện năng lực của mình, loại năng lực này bình thường chỉ có tu sĩ nhân loại mới có thể nắm giữ. Hơn nữa thuộc về bí pháp của ngự thú tông môn.

Trên đại lục Hoàn Thần này, tông môn được các tu sĩ yêu mến tổng cộng có ba, luyện đan tông môn, luyện khí tông môn, và ngự thú tông môn. Ba loại tông môn cũng có yêu cầu thiên phú nghiêm khắc, bởi đường một vị đại sư phải tiêu hao một lượng tài nguyên khổng lồ, nhưng tiền lời ngày sau mang đến cũng rất khả quan.

Mà kiếm tu tông môn là tông môn thường thấy nhất trên đại lục, nhưng mà, mặc kệ loại tông môn nào, cơ bản đều có bí pháp của mình, dù là tâm pháp hay là khẩu quyết, những thứ này đều là tán tu không thể nào có được, đây cũng là nguyên nhân mà tông môn trên đại lục vô cùng được coi trọng.

Ngự thú tông môn có hai phương thức ngự thú, một là chính thức khế ước, việc này cần phải có đệ tử tông môn ngự thú ở đây, trước tiên thuần hóa linh thú linh thực, sau đó thì tu sĩ có thể hoàn thành khế ước. Khế ước thú có thể thu vào không gian khế ước, trên phương diện tu hành thì khế ước đối với cả tu sĩ và linh thú đều có rất nhiều chỗ tốt.

Nhưng thần thức mỗi người có hạn, cơ bản chỉ có thể khế ước một con linh thú hoặc là linh thực, từ xưa đến nay, mặc dù không người thiên phú vượt trội, khế ước linh thú nhiều nhất nhưng cũng chỉ có ba con.

Vì nguyên nhân như thế, vòng Phược Linh xuất hiện, đây là một loại phương thức luyện khí mà ngự thú tông môn nắm giữ, luyện chế ra vòng Phược Linh bao hàm thuộc tính ngự linh đặc biệt, linh thú bị đeo vòng Phược Linh lên nhất định phải tuyệt đối phục tùng chủ vòng, cho dù là chủ nhân muốn nó đi tìm chết, nó cũng không thể có một chút phản kháng.

Nhưng, vòng Phược Linh có một thiếu sót trí mạng, một khi thần thức linh thú mạnh hơn tu sĩ sử dụng vòng Phược Linh thì sẽ lập tức phát sinh phản kháng, người giữ vòng Phược Linh nhẹ thì thần thức bị tổn thương, tu vi lùi lại, nặng thì thần thức sụp đổ, si ngốc cả đời.

Ngay cả như vậy, vòng Phược Linh khan hiếm vẫn được vô số người săn lùng như cũ, dù sao một chiếc vòng Phược Linh có ý nghĩa mang tới một trợ lực cường đại, cho dù không cần chiến đấu, nuôi một con linh sủng có năng lực phụ trợ cũng vô cùng có lực hấp dẫn.

Mà hiện thời, vòng Phược Linh Long Tiểu Chi mang cũng không có thuộc tính ngự linh, cũng có nghĩa là Long Tiểu Chi có thể nghịch ý chỉ Hiên Khâu Thiên Giác.

Vòng mà Long Tiểu Chi đeo nếu nói là vòng Phược Linh, không bằng nói là linh khí. Tổng cộng có ba thuộc tính: Truyền tống, phòng ngự và định vị. Truyền tống đương nhiên là đơn hướng bị động truyền tống, chỉ có Hiên Khâu Thiên Giác phát động mới có thể xảy ra, truyền tống Long Tiểu Chi đến bên cạnh.

Chắc chắn là chống đỡ công kích của nguyên anh trở xuống, mỗi ngày chỉ có thể dùng ba lượt. Định vị cũng là đơn hướng, Hiên Khâu Thiên Giác có thể cảm giác vị trí Long Tiểu Chi, nhưng nếu cách xa nhau quá xa, chỉ có thể cảm ứng được phương hướng, không thể cảm ứng vị trí cụ thể.

Lúc này Long Tiểu Chi còn chưa ý thức được Hiên Khâu Thiên Giác giàu nứt đổ đổ vách thế nào, một chiếc vòng như thế, đừng nói truyền tống và định vị, chỉ thuộc tính phòng ngự có thể tái diễn sử dụng cũng sẽ khiến vô số người đoạt bễ đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Ăn Hàng Ra Cửa

Hiên Khâu Thiên Giác chưa từng hạn chế hành động của Long Tiểu Chi, công dụng truyền tống kia cũng chỉ có lúc đầu dùng một lần như vậy, sau đó không sử dụng nữa. Cuộc sống 'trạch' của Long Tiểu Chi tựa hồ cũng không có thay đổi quá lớn gì.

Mỗi sáng sớm, mặt trời vừa mới dâng lên, Long Tiểu Chi sẽ bò ra khỏi ổ nhỏ thoải mái của mình, chuyển vài vòng quanh lê viện, sau đó đáp xuống đầu tường xem Hoa Vũ Lâu luyện kiếm.

Có lúc cũng sẽ lười biếng ngủ nướng, nằm sấp trong chén nhìn Hiên Khâu Thiên Giác đọc sách, nhưng phần lớn thời gian, nàng vẫn rất chịu khó, nhất là ở phương diện thu thập thức ăn.

Sau khi thấy được Long Tiểu Chi chấp nhất thức ăn thế nào, cuối cùng Hoa Vũ Lâu tìm được phương pháp nịnh nọt Long Tiểu Chi. Ngay cả Nguyễn Thanh Tuyết cũng sẽ thỉnh thoảng xuất ra một chút kỳ trân dị quả, bất quá nếu bàn về món Long Tiểu Chi yêu nhất, vẫn như cũ là linh mật của Hiên Khâu Thiên Giác.

Lọ mật nhỏ trên bàn thấp chưa từng biến mất, chỉ là lúc đầy lúc không, có đôi khi lọ mật không còn, Long Tiểu Chi sẽ nằm ở trên lọ mật, ánh mắt sáng rực nhìn Hiên Khâu Thiên Giác, mặc dù thần sắc thận trọng, ánh mắt lại không che giấu chút nào mà hỏi thăm: Sao ngươi còn chưa bỏ linh mật vào vậy? Ngươi dự định lúc nào mới bỏ linh mật vào? Ngươi còn có linh mật không?

Trước đến giờ Long Tiểu Chi không mở miệng, chỉ là chớp mắt to nhìn ngươi, bộ dáng đáng thương đáng yêu nhỏ bé rất khó khiến người ta cự tuyệt, ít nhất lọ mật trên bàn thấp kia không có ngày nào bị bỏ trống cả ngày.

Hiên Khâu Thiên Giác phần lớn thời gian đều đọc sách, khắc ngọc phù, chỉ đạo tu luyện và kiểm thuật cho hai đồ đệ.

Hoa Vũ Lâu và Nguyễn Thanh Tuyết thường cách một đoạn thời gian thì phải rời khỏi Lê viện, vào sơn mạch Hằng Đoạn rèn luyện, Hiên Khâu Thiên Giác mỗi một lần đều giống như một trưởng bối lớn tuổi dặn dò một lần, không cần đến chỗ sâu trong Sơn mạch Hằng Đoạn.

Long Tiểu Chi không biết trong chỗ sâu của Sơn mạch Hằng Đoạn là gì, nàng đã từng hiếu kỳ, chỉ là lúc chưa biến hóa, Long Phong Triệt đã từng dặn dò nàng, không cần giao thiệp quá sớm với chỗ sâu trong Sơn mạch Hằng Đoạn, ít nhất trước khi thành niên thì không thể.

Ngày hôm nay, mưa phùn liên tục, đám mây thưa thớt không nặng nhưng lại như vô biên vô hạn, bao phủ cả bầu trời. Long Tiểu Chi một tay chống cằm nằm trên bệ cửa, hoa lê ngoài cửa sổ bởi vì ướt sũng nước mưa mà nặng trĩu, đá xanh trải trong sân mặc dù không đọng nước lại có vẻ hết sức ẩm ướt

Chỗ cổng vòm, đột nhiên hai cây dù xuất hiện ở trong tầm mắt, không đợi Long Tiểu Chi mở miệng, cây dù giờ giờ lên, lộ ra người dưới dù.

Hoa Vũ Lâu liếc mắt thì thấy Long Tiểu Chi trên cửa sổ, linh lung đáng yêu, phần môi như anh đào, Hoa Vũ Lâu thường thường nghĩ, nếu như Long Tiểu Chi có thể lớn lên, nhất định là phong thái khuynh quốc khuynh thành tuyệt sắc, đáng tiếc, tư chất tử điệp thường không cao, mặc dù có thể biến hóa, lại đa phần dừng bước ở ấu sinh kỳ.

"Sư phụ, con và Vũ Lâu đã chuẩn bị thỏa đáng, hôm nay lên đường đi đầm Kính Hà*." Nguyễn Thanh Tuyết và Hoa Vũ Lâu trước mỗi lần xuất hành sẽ hồi báo hành tung cho Hiên Khâu Thiên Giác, Hiên Khâu Thiên Giác cơ bản không ngăn cản.

*hán việt là Kính Hà đầm.

Bởi vì chỗ rèn luyện phần lớn là Nguyễn Thanh Tuyết lựa chọn, Nguyễn Thanh Tuyết tính cách trầm ổn, suy tính chu toàn, không sẽ đặt bản thân và Hoa Vũ Lâu trong hiểm cảnh. Hiện thời Hoa Vũ Lâu đã ở cảnh giới Luyện Khí Đại Viên mãn, nhưng vẫn chưa Trúc Cơ.

Bọn họ đương nhiên không thiếu Trúc Cơ đan, nhưng trong Vân Khuyết tông có một quy định bất thành văn, trừ phi tự Trúc Cơ thất bại ba lần trở lên, nếu không thì không thể dùng Trúc Cơ đan.

Lần này đi đầm Kính Hà, một là Cửu Cảnh Kim Liên sắp trưởng thành, hai là vì Hoa Vũ Lâu lần đầu tiên tự chủ Trúc Cơ.

Đầm Kính Hà ở bên ngoài phía đông Sơn mạch Hằng Đoạn, có tu sĩ Kim Đan kỳ là Nguyễn Thanh Tuyết đi theo, nguy hiểm sẽ không trí mạng. Hiên Khâu Thiên Giác cũng không ngăn cản, chỉ là cho hai người một viên trần châu màu đen to cỡ hạt nho. "Hạt châu này tên là Bích Thủy, trong Đầm Kính Hà cần dùng đến."

Nói xong chính sự, hai người cũng không ở lại lâu, lui ra khỏi cửa phòng, Hoa Vũ Lâu giống như mấy lần trước lại vòng trở về, ở ngoài cửa sổ, đưa ngón tay sờ sờ đầu Long Tiểu Chi, mở miệng dụ dỗ.

"Tiểu Chi có muốn cùng đi hay không? Hạt sen, củ sen của Cửu Cảnh Kim Liên, sò và cá chép trong đầm Kính Hà đều là món ăn ngon quý, tư vị có thể nói tuyệt đỉnh..."

Hoa Vũ Lâu còn đang lừa dối, nhờ phúc của Long Tiểu Chi, hiện thời mồm mép của Hoa Vũ Lâu tốt hơn xưa rất nhiều, nhất là ở phương diện ăn uống.

Mỗi một lần ra cửa rèn luyện, Hoa Vũ Lâu đều cực lực dụ dỗ Long Tiểu Chi đồng hành, bắt đắc dĩ Long Tiểu Chi có cùng thuộc tính với sư phụ nhà mình, nếu không cần thiết, tuyệt không ra khỏi cửa. Hơn nữa nhờ có linh mật của sư phụ, Long Tiểu Chi hận không thể mọc ra rễ ở trên bàn.

"Được, đã lâu không có ra cửa, vừa vặn ra ngoài dạo một cái, lúc nào xuất phát?" Long Tiểu Chi đẩy tay Hoa Vũ Lâu ra, ôm ngực lãnh ngạo mở miệng, lập tức khẽ nhếch cằm nhỏ bỏ sung. "Ta không phải vì mỹ thực, chỉ là muốn đi đi dạo mà thôi."

"Thật! Vốn là muốn đi ngay, nếu như Tiểu Chi muốn thu thập hành lý, vậy thì chờ thêm một hồi, ta và Nhị sư huynh chờ ngoài viện." Hoa Vũ Lâu quả thực mừng rỡ, rất sợ Long Tiểu Chi hối hận, nói xong cực nhanh. Lúc này Hoa Vũ Lâu và Nguyễn Thanh Tuyết còn không biết, mang một bé Tử Chi chạy khắp nơi sẽ có kỳ ngộ và cơ duyên cỡ nào.

"Được rồi, chờ ta một phút đồng hồ." Nói xong, Long Tiểu Chi nhảy xuống cửa gỗ, bay trở về trên bàn thấp.

Thứ Long Tiểu Chi muốn mang theo kỳ thật không nhiều, phần lớn đồ của nàng đều đặt trong linh phủ, cũng có một chút đặt trong hộc cây trong cỏ vân thụ, hiện thời muốn thu thập chỉ có một bộ trà cụ từ sa nhô nhắn tinh xảo, còn có lọ mật mật. Nhón chân năm kẻ bên lọ mật, nhìn lọ mật giữa bàn, lại ngẩng đầu nhìn Hiên Khâu Thiên Giác.

Bộ trà cụ nhỏ kia là Hiên Khâu Thiên Giác vì bồi dưỡng Long Tiểu Chi uống trà mà chuẩn bị, kết quả các loại linh trà đều thử nghiệm một lần, Long Tiểu Chi không thích, cuối cùng chỉ có thể dùng uống linh mật.

Cuối cùng Long Tiểu Chi như mong muốn mang một lọ mật trần đầy đi theo, vui vẻ vỗ cánh bay ra khỏi sân nhỏ.

Ngoài cửa sổ mưa còn đang rơi xuống, mái hiên đã có bọt nước hợp thành sợi dây rơi xuống, Hiên Khâu Thiên Giác thả quyền sách trong tay ra, tĩnh tọa ở bên bàn thấp hơi xuất thần, trong mắt là dịu dàng quen thuộc, môi mông nhấp nhẹ, không có đường cong.

Long Tiểu Chi đã sinh sống tại Lê viện hơn nửa năm, cho dù Hiên Khâu Thiên Giác cũng không hạn chế phạm vi hoạt động của nàng, nàng cũng rất ít rời khỏi sơn cốc, đối với con người mà nói, loại cuộc sống này có thể nói không thú vị đến cực điểm, Long Tiểu Chi lại thoải mái vui vẻ.

Còn như thế giới bên ngoài đương nhiên Long Tiểu Chi cũng có hiếu kỳ trong lòng, nhưng năng lực bản thân có hạn, Long Tiểu Chi không thể bảo đảm bản thân an toàn, hiện thời có Hoa Vũ Lâu và Nguyễn Thanh Tuyết, Long Tiểu Chi cũng có một ý tưởng đi ra ngoài xem xem.

Nửa năm chung đụng, khiến bọn họ đều có cơ bản hiểu rõ với hai bên, Long Tiểu Chi vẫn tin được phẩm hạnh ba người, những thứ khác không nói, ít nhất bọn họ đều tôn trọng nàng, cho dù nàng chỉ là một con điệp yêu nho nhỏ, cho dù nàng cũng chẳng phải mềm mại và nghe lời.

"Đầm Kính Hà là đầm nước sao?" Ba người Long Tiểu Chi cũng không nóng nảy gấp rút lên đường, Nguyễn Thanh Tuyết ngự kiếm mang Hoa Vũ Lâu và Long Tiểu Chi một đường đi về hướng đông nam, bởi vì sợ Long Tiểu Chi không thích ứng, Nguyễn Thanh Tuyết còn cố ý dùng linh khí mang ba người.

Đối với tu sĩ mà nói, chỉ có sau Trúc Cơ mới có thể ngự kiếm phi hành, Trúc Cơ trở xuống trừ phi có linh khí bay trên không phụ trợ, nếu không không thể ngự không.

Trong hành trình không cần Hoa Vũ Lâu phí tâm tư gì, hiện thời vừa vận giải thích nghi hoặc cho Long Tiểu Chi. "Đầm Kính Hà là một loại hồ nước đặc biệt, hồ nước tuy là nước ngọt, sức nổi lại rất lớn, người thường rất khó lặn xuống tới đáy đầm, đầm Kính Hà cũng hình thành địa lý hoàn cảnh cực kỳ hà khắc, bốn bề toàn núi, hàng năm không gió, cát trắng dưới đáy đầm hết sức sạch sẽ như rửa qua, nước hồ trong suốt đến cực điểm, những việc này tạo nên phong cảnh riêng biệt, cũng khiến Đầm Kính Hà có danh xưng Tiên Nhân Trắc Kính* là."

*tiên nhân: thần tiên; trắc: mài giũa; kính: gương

Long Tiểu Chi nghe xong thì rối rắm như ong mỳ. "Hồ nước như thế có thể mọc hoa sen không? Có cá chép không? Cho dù có thì có thể bắt được không? Bắt lên ăn ngon không?"

Hoa Vũ Lâu "..."

Chẳng lẽ là thẩm mỹ của con người và yêu linh khác nhau, người bình thường không phải đều cảm thấy hứng thú với phong cảnh Đầm Kính Hà hần miêu tả sao?

Nguyễn Thanh Tuyết nhin không được khề cười một tiếng, độ chấp nhất với thức ăn của tiểu tử điệp nhà bọn họ có thể nói đạt tới đỉnh cao, ít nhất Nguyễn Thanh Tuyết còn chưa thấy ai thích ăn hơn Long Tiểu Chi, nhưng hẳn cũng không ghét, có thể nói bất luận kẻ nào thấy Long Tiểu Chi ăn uống đều rất khó mà không yêu thích.

Tương ăn của Long Tiểu Chi cũng không khó xem, thậm chí dưới sự dẫn dắt của Hiên Khâu Thiên Giác càng ngày càng ưu nhã, nhất là lúc bùng chén từ sa nhỏ uống linh mật, động tác ưu nhã mà tự nhiên thanh thần kia tuyệt đối có thể hù dọa mảng lớn người không biết chuyện.

Nhưng một khi đổi thức ăn khác sẽ rất khó nói, trái cây nhỏ một chút còn tốt, nhưng nếu lớn một chút, vậy là chơi rất vui.

Long Tiểu Chi không kén ăn, trên cơ bản cái gì đều ăn, trước đến giờ cũng không nói thích ăn gì, ghét ăn gì, nhưng một khi gặp được thức ăn cực thích, lúc ăn hận không thể vỗ cánh, dáng vẻ đáng yêu mà thỏa mãn đích xác khiến người ta mềm lòng.

Hoa Vũ Lâu bất đắc dĩ thở dài nói. "Tiểu Chi, sao ngươi chỉ nhớ kỹ ăn, vận nhất ăn quá béo bay không nổi làm sao bây giờ?"

Long Tiểu Chi khề hừ một tiếng. "Ngươi không mập, còn không phải là bay không nổi sao."

Trong nháy mắt Hoa Vũ Lâu không phản bác được, dường như xác thực như thế, trong ba người trước mắt chỉ có hắn chưa ngự không mà đi. "Tiểu Chi, nói chuyện phiếm thể này là không được, sẽ không ai thèm lấy."

Long Tiểu Chi sờ sờ cằm nhỏ, ánh mắt là sáng ngời khinh bỉ. "Nếu con của ta còn sống, cũng có thể làm tăng tăng tăng tăng tăng tổ* của ngươi."

*ông cố cố cố cố

Đương nhiên Long Tiểu Chi không có con, cái gọi là con chỉ bào tử lúc mình chưa biến hóa sinh ra, mặc dù phần lớn đều bị mình thu về, nhưng khó bảo toàn có bỏ sót bào tử.

Nguyễn Thanh Tuyết cười ha ha, lời nói là không sai, tiểu tử điệp hiện thời cũng có ba bốn trăm tuổi, nếu như lúc chưa biến hóa có con chỉ sợ cũng có mấy trăm tuổi, nhưng lúc lời này bị Long Tiểu Chi nghiêm trang nói ra để giáo huấn Hoa Vũ Lâu, cảm giác tràn đầy hài hước.

Hoa Vũ Lâu quần*, không khỏi oán hận duỗi ra ngón tay, chọc chọc gò má Long Tiểu Chi. "Nghĩ hay lắm, ta cũng không muốn muốn thân thích sâu lông**."

*quần là: 囡

** cái này chắc nhiều bạn biết, quá trình trưởng thành của bướm bướm là sâu lông -> nhộng -> bướm

Long Tiểu Chi nhìn chăm chăm Hoa Vũ Lâu quan sát một phen. "Xác thực, bộ dạng này của ngươi nhiều nhất chỉ có thể làm thân thích của thiêu thân*."

*thiêu thân: con thiêu thân, hay còn gọi là con ngài hoặc con nga

Hoa Vũ Lâu "... Minh thể này là bị ghét bỏ sao ?

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Đàm Kính Hà

Đề tài tán gẫu dần dần lệch hướng, dọc theo đường đi, Nguyễn Thanh Tuyết tâm trạng rất tốt nghe Hoa Vũ Lâu và Long Tiểu Chi đấu võ mồm, đừng nhìn đầu của tiểu điệp không lớn, nhưng chỉ dùng hai ba câu đã đụng ngã Hoa Vũ Lâu, sau đó lúc Hoa Vũ Lâu không phản bác được, thì dùng ánh mắt nhân loại ngu xuẩn mà khinh bỉ Hoa Vũ Lâu.

"Tiểu Chi, bản lĩnh nói chuyện phiếm này của ngươi kế thừa của ai vậy? Ta muốn đi lấy một lấy." Hai ngày sau, ba người tới gần mục đích, Hoa Vũ Lâu nâng trái tim đã bị chọc vỡ số đạo hỏi.

Long Tiểu Chi suy nghĩ một chút, duỗi tay vỗ vỗ đầu Hoa Vũ Lâu an ủi."Ta chỉ là thích nói thật mà thôi."

Hoa Vũ Lâu yên lặng nghiêng đầu, làm bộ như mình cái gì cũng không nghe thấy.

"Nhị sư huynh, sao phía dưới có nhiều người như vậy?" Ba người nháy mắt thì tới Đàm Kính Hà, lại phát hiện trong ba tầng ngoài ba tầng của Đàm Kính Hà vây quanh không ít người.

Nguyễn Thanh Tuyết cũng phát hiện tình huống khác thường, không nói vị trí Đàm Kính Hà khó tìm, chỉ Sơn mạch Hằng Đoạn liên tục có nguy cơ trùng trùng, vì cái gì sẽ có nhiều tu sĩ như vậy tụ tập ở Đàm Kính Hà, hơn nữa không chỉ có đạo tu, lại còn có phật tu đậm bạc danh lợi, cùng với yêu tu tôn trọng tự do.

"Yên lặng theo dõi, chớ nên nhiều lời." Nguyễn Thanh Tuyết dặn dò Hoa Vũ Lâu xong lại bổ sung "Tiểu Chi đến trên vai ta đi, bên dưới ngư long hỗn tạp, tình huống không rõ, đừng để lạc mất."

Hoa Vũ Lâu thu liễm tâm trạng vui đùa, thân hình thiếu niên mười ba tuổi đã chậm rãi cao lên, tóc dài buộc gọn, khuôn mặt mặc dù có đơn giản trẻ trung lại bị mày kiếm bén nhọn che lấp xuống, Nguyễn Thanh Tuyết thì thay đổi không nhìn, giống như tên hán vậy, vẫn là quân tử khiêm tốn nhún nhường như cũ, Thanh Tuyết như ngọc.

Thân là kiếm tu, tu vi bản thân sẽ không tự giác chuyển thành kiếm ý, một khi lộ ra ngoài thì sẽ cho người ta cảm giác hết sức sắc bén.

Long Tiểu Chi ngồi trên đầu vai Nguyễn Thanh Tuyết, vị trí đầu vai dựa vào gần cổ, là chỗ trí mạng của mỗi người, nếu muốn không kinh động Nguyễn Thanh Tuyết mà bắt Long Tiểu Chi đi, cơ hồ không có khả năng.

Ba người hạ phi kiếm bên ngoài Đàm Kính Hà, tìm vị trí tạm thời nghỉ ngơi và hồi phục. Thời gian đã là buổi chiều, giống ba người Nguyễn Thanh Tuyết, còn có những tu sĩ khác lục tục đến.

"Nguyễn đạo hữu, ngày xưa kim châu từ biệt, không nghĩ hôm nay còn có thể gặp lại." Ba người Long Tiểu Chi đến muộn, vị trí ở phía sau, không nghĩ tới lại gặp người quen. Người đến chào hỏi là một hòa thượng mặc vải thô màu xám, dung mạo anh tuấn, gờ tay nhắc chân gian lộ vẻ cảm giác từ bi trách trời thương dân.

Mặc dù Long Tiểu Chi có ký ức truyền thừa, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy phật tu, không khỏi có chút tò mò, bởi vậy tình tế quan sát hòa thượng anh tuấn này, cảm thấy rất giống hình tượng phật tu trong tưởng tượng của mình.

"Phàm Tâm đại sư." Nguyễn Thanh Tuyết đáp lễ lại, mặc dù quần áo hòa thượng giản dị, nhưng giữa trán có dùng đường cong màu vàng kim phác họa giản lược hoa sen ba cánh, thuộc về tam đạo pháp phật, phật tu Kim đan kỳ.

Nguyễn Thanh Tuyết từng có hợp tác một lần với Phàm Tâm ở Kim Châu, hai người tuổi và thực lực tương đương nhau, có chút thương thức lẫn nhau.

"Nguyễn đạo hữu và ngã phật có duyên phận, cũng là tiểu tăng bằng hữu, như Nguyễn đạo hữu không chê, có thể trực tiếp gọi ta Phàm Tâm."

"Nếu như thế, Phàm Tâm cũng gọi ta Thanh Tuyết là được." Mặc dù Nguyễn Thanh Tuyết không thấy mình và phật có duyên phận gì, lại không trở ngại hân kết giao bằng hữu. Sau đó, Nguyễn Thanh Tuyết lại giới thiệu Hoa Vũ Lâu, cả Long Tiểu Chi cũng không bỏ quên.

Long Tiểu Chi học động tác Hoa Vũ Lâu, tượng hình tượng đáng đáp lễ lại Phàm Tâm. Nào biết Phàm Tâm thấy thế, ánh mắt sáng lên, nói với Long Tiểu Chi."Tiểu thí chủ và ngã phật có duyên phận, nếu tu phật nhất định có thành tựu lớn, tiểu thí chủ..."

Lời Phàm Tâm còn chưa nói hết, đã thấy Long Tiểu Chi vội vàng che đầu nhỏ, bảo vệ tóc mình, sau đó về mặt cảnh giác nhìn hẩn.

Phàm Tâm "..."

Trong Phật tu cũng có yêu tu và linh tu, hơn nữa yêu linh phần lớn không vướng bận trần duyên, tâm tư đơn giản, nếu có thể tĩnh tâm tu phật, thành tựu không dưới nhân loại.

Phàm Tâm khó thấy yêu linh xem thuận mắt, không nghĩ tới phản ứng của Long Tiểu Chi lại đặc biệt như thế, Phàm Tâm cơ hồ vô ý thức muốn sờ nắm một cái, lẽ nào khuôn mặt từ bi của mình mất đi hiệu lực?

"Phàm Tâm có biết Đàm Kính Hà này đã xảy ra chuyện gì không? Vì cái gì lại tụ tập nhiều tu sĩ như thế." Thấy Phàm Tâm ngây người, Nguyễn Thanh Tuyết không phúc hậu muốn bật cười.

Phàm Tâm rất nhanh khôi phục khuôn mặt từ bi, cũng không thừa nước đục thả câu, mà trực tiếp giải thích. "Nguyên nhân chuyện này là do hơn mười năm trước, khi đó Đan môn Nam cảnh Mặc Đan Môn có một vị luyện đan kỳ tài, có thể nói căn cốt tuyệt hảo, kinh điển thể nhân, Mặc Đan Môn cũng dựa vào người này nhảy lên đứng đầu các đan môn."

"Người Phàm Tâm nói ta cũng có nghe qua, người này tên là Mặc Vãn Thủy, không chỉ dừng lại ở Nam cảnh, năm đó danh tiếng người này lưu truyền rộng rãi trên khắp đại lục Hoàn Thần, nghe nói hắn từng luyện chế ra một viên đan dược thần cấp, chỉ là từ đó trở đi không có ai gặp qua hắn nữa." Hơn mười năm trước, đúng là lúc Nguyễn Thanh Tuyết tuổi trẻ lông bông, tự nhiên biết nhân vật phong vân trên đại lục.

"Không sai, thần cấp đan dược xuất thế, dị tượng thiên địa không thể che lấp. Trong khoảng thời gian ngắn Mặc Đan Môn đông như trẩy hội, Mặc Vãn Thủy người này cực kỳ lạnh lùng, tự nhiên không thích loại hỗn loạn này, vậy nên bề quan, mà quan này vừa bề thì không có tin tức nữa, hiện thời mặc dù Mặc Đan Môn vẫn đứng đầu đan môn như cũ, địa vị lại tràn ngập nguy cơ, chỉ vì mọi người còn kiêng kỵ cái tên Mặc Vãn Thủy này mới bình an vô sự." Nói đến Mặc Vãn Thủy, Phàm Tâm cũng có chút cảm khái, một nhân vật đã từng tỏa ra tia sáng kỳ dị như vậy sao có thể không khiến người ta cảm thán.

Một bên Long Tiểu Chi nâng cằm nhỏ, nghe vô cùng nghiêm túc, mặc dù hòa thượng này dong dài một chút, nhưng vừa vặn hiểu rõ nguyên nhân kết quả mọi chuyện.

Phàm Tâm bị đôi mắt bồ câu của Long Tiểu Chi nhìn chăm chăm, thúc giục trong mắt rõ ràng, lập tức cảm thấy sung sướng. "Năm tháng trước, Mặc Đan Môn yên lặng thời gian qua đột nhiên có thái độ khác thường, ban bố một huyền thưởng lệnh, ngọc giản trong vòng một ngày trải rộng khắp tứ đại chủ thành của Kim châu, Lương châu, Lăng Lam, Tư Thủy, và các thành trì phụ thuộc."

Nghe được này, Nguyễn Thanh Tuyết đã đoán được Đàm Kính Hà bại lộ có quan hệ trực tiếp với Mặc Đan Môn, chỉ là không thể liên hệ Đàm Kính Hà với Mặc Vãn Thủy.

"Thanh Tuyết nhất định kinh ngạc tại sao Đàm Kính Hà lại tụ tập nhiều tu sĩ như vậy, hơn nữa bao hàm phạt tu và yêu tu." Đột nhiên Phàm Tâm nhẹ nhàng cười một tiếng. "Phạt tu cũng không phải là vô dụng vô cầu, chỉ là theo đuổi khác với mọi người thôi, trong ngọc giản của Mặc Đan Môn chẳng những vẽ bản đồ chi tiết của Đàm Kính Hà, hơn nữa viết rõ các bảo vật có trong Đàm Kính Hà, cuối cùng thậm chí hứa hẹn, tu sĩ hoàn thành ủy thác có thể chọn lựa một món bảo vật trong Trân Bảo các của Mặc Đan Môn."

Trên mặt Nguyễn Thanh Tuyết không thay đổi, nhưng trong lòng nổi lên kinh ngạc, mặc dù Đàm Kính Hà nhiều trân bảo, nhưng giá trị chỉ sợ giá trị không qua trọng bảo của Mặc Đan Môn, vậy mà có khả năng hấp dẫn Phàm Tâm đến đây, xem ra Đàm Kính Hà quả thật điều kì lạ. "Thứ có khả năng hấp dẫn Phàm Tâm đến đây chỉ sợ cũng là trọng bảo phạt gia, chỉ là Thanh Tuyết lại không nghĩ ra."

Lúc này, Long Tiểu Chi liên tục yên lặng ngồi trên đầu vai Nguyễn Thanh Tuyết lại đột nhiên mở miệng. "Có phải liên hoa đài* phạt tu ngồi hay không? Trong Đàm Kính Hà này không phải là cũng có chữ sen* sao?"

*đài sen; còn 'hà' trong chữ Đàm Kính Hà là cây sen.

Phàm Tâm háng giọng cười to. "Tiểu thí chủ quả nhiên có duyên phận với ngã phạt."

Phản ứng của Phàm Tâm hiển nhiên đã khẳng định suy đoán của Long Tiểu Chi, Hoa Vũ Lâu lại hết sức không hiểu hỏi. "Đàm Kính Hà mặc dù lấy Cửu Cảnh Kim Liên nổi tiếng, nhưng một khi Cửu Cảnh Kim Liên rời khỏi Đàm Kính Hà thì sẽ từ từ khô héo, căn bản đạt không đến yêu cầu làm đài sen, hơn nữa yêu tu cũng không cần đài sen."

"Không sai, nhưng trong Trân Bảo các của Mặc Đan Môn có một loại đan dược, Thường Thanh đan. Cực phẩm Thường Thanh đan có thể giúp linh thực mất rễ tiếp tục sinh trưởng, không chịu hạn chế địa vực, mặc dù tài liệu luyện chế liên hoa đài vô cùng hiếm có hà khắc, nhưng hoa sen lại là vật dẫn chủ yếu không thể thiếu, Cửu Cảnh Kim Liên lại có phẩm chất tốt nhất, có ai có thể không bị mê hoặc."

Trừ chuyện đó ra, còn có một phương pháp Phàm Tâm không có nói, chính là ký kết khế ước với Cửu Cảnh Kim Liên, hơn nữa phải là khế ước bản mạng, sinh mệnh cùng hưởng, thuộc về cấp bậc cao nhất trong thuần hóa, nhưng Cửu Cảnh Kim Liên là vật phi phàm, hiếm thấy trên đời, phẩm chất Cửu Cảnh Kim Liên đã là cực phẩm, nguy hiểm thuần hóa quá lớn, sau khi cân nhắc, Phàm Tâm chỉ có thể lựa chọn phương pháp đầu tiên.

"Còn yêu tu, nếu như trong Đàm Kính Hà có Long Thổ Châu thì sao? Người phàm có truyền thuyết, cá vượt long môn, qua mà hóa rồng, chỉ có cá chép có thể. Cá chép trong Đàm Kính Hà vốn không có gì đặc biệt, nhưng theo tin tức Mặc Đan Môn cung cấp, trong Đàm Kính Hà có một con cá chép miệng ngậm long châu, chỉ đợi nuốt chửng Cửu Cảnh Kim Liên hạt sen mà hóa rồng, huyết mạch Long tộc cường hãn, chỉ cần dính vào một chút huyết mạch thì có khả năng hóa rồng, theo đuổi của yêu tu không gì ngoài mọc cánh thành tiên, mà Long tộc thì vừa sinh đã là tiên."

Theo Phàm Tâm giảng giải, ba người cuối cùng hiểu nguyên nhân Đàm Kính Hà hấp dẫn phần đông tu sĩ.

"Mặc Đan Môn hành động lớn như thế có quan hệ gì với Mặc Vãn Thủy?" Mặc Đan Môn cho ra mê hoặc càng lớn, Nguyễn Thanh Tuyết ngược lại càng tỉnh táo, Đàm Kính Hà sâu mấy ngàn thước, cơ hồ không ai có thể đến đáy đầm, là vì không biết, cho nên đến tột cùng Đàm Kính Hà có bao nhiêu bí mật, người đời còn chưa rõ ràng.

Nói tới chỗ này, về mặt Phàm Tâm cũng nghiêm túc không ít, hiển nhiên hắn cũng có lòng cảnh giác. "Mặc Đan Môn không nói rõ, nhưng tiểu tăng đã

từng được một tin tức, địa điểm năm đó Mặc Văn Thủy bế quan ở rất gần Đầm Kính Hà, hơn mười năm nay Mặc Đan Môn liên tục an phận làm việc, Mặc Văn Thủy lại không tin tức, tiểu tăng hoài nghi, Mặc Văn Thủy sợ đã xảy ra bất trắc gì ở Đầm Kính Hà, lần này Mặc Đan Môn mới có thể hao phí sức lực, mượn Cừu Cảnh Kim Liên và Long Tiểu Châu hấp dẫn rất nhiều tu sĩ."

Lúc Phàm Tâm nói lời này cố ý bố trí cảm ché, chỉ có ba người Nguyễn Thanh Tuyết nghe thấy, ý đồ Phàm Tâm cũng rất rõ ràng, cần đồng bọn hợp tác, cử động của Mặc Đan Môn khiến bản năng hấn ý thức được nguy cơ.

"Trong ngọc giản của Mặc Đan Môn là ủy thác gì, điều kiện hoàn thành là gì?" Nguyễn Thanh Tuyết hỏi, tông môn ban bố ngọc giản sẽ gửi ở Thiên Cơ các của mỗi thành trì, tu sĩ có thể tra xét, lại không có quyền mang đi, trừ phi tông môn cố ý ủy thác ngọc giản nhiệm vụ cho người nào đó.

"Ủy thác là hiệp trợ đệ tử Mặc Đan Môn lên vào đáy đầm Đầm Kính Hà, chuyện khác thì không có."

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Hoa Mẫu Đơn

Ủy thác này nhìn như đơn giản, nhưng thật sự không có bao nhiêu người có thể hoàn thành. Kính Đầm* thần bí khó lường, có nhiều trân bảo, tự nhiên có người dùng nhiều sức lực nghiên cứu, lại bởi vì nước hồ kỳ lạ của Kính Đầm mà bị ngăn cản.

*chỗ này trong bản raw cũng là Kính Đầm chứ không còn viết là Kính Hà Đầm nữa, mình nghĩ chắc đây là cách gọi tắt.

Trong Kính Đầm, người tu vi càng cao, sức nổi phải chịu lại càng lớn, mà người tu vi thấp lại không thể nín thở thời gian dài, cũng không cách nào đi xuống quá sâu.

Trước đó, Nguyễn Thanh Tuyết chưa bao giờ đi xuống đáy đầm, nhất là chịu ảnh hưởng của sức nổi, còn do Kính Đầm vô cùng trong suốt, cho dù không thể đến đáy đầm, tình huống dưới đáy đầm vẫn là vừa xem hiểu ngay, cát trắng dưới đáy đầm tỏa ra ánh sáng, trên đó còn có một chút đá vụn và tôm cá dừng chân, Nguyễn Thanh Tuyết nghĩ không ra ủy thác này của Mặc Đan Môn có ý nghĩa gì.

Nghĩ không ra giống Nguyễn Thanh Tuyết có khối người, có người cảm thấy Mặc Đan Môn nắm giữ bí mật của đáy đầm Kính Đầm không muốn người biết, cũng có người cho rằng Mặc Đan Môn bị điên, mới có thể ban bố ủy thác vô nghĩa như thế.

Nhưng mặc kệ thế nào, mê hoặc của Kính Đầm, và hứa hẹn của Mặc Đan Môn hấp dẫn rất nhiều tu sĩ đến đây như cũ, mà đệ tử Mặc Đan Môn cũng đã sớm chờ bên cạnh.

Cừu Cảnh Kim Liên trong Kính Đầm cách mỗi chín năm sẽ kết một hạt sen, mà kim liên lại kỳ lạ hoa không tàn, nhất là lúc hạt sen chín, còn phát ra ánh sáng màu vàng nhu hòa, chiếu rọi Kính Đầm thành một mảnh nước màu vàng kim. Mà sức nổi của Kính Đầm, vào thời khắc kim liên tỏa hào quang là nhỏ nhất, cũng là lúc thích hợp nhất để lên vào.

"Mặc kệ thế nào, nếu đã đến, tự nhiên phải thử một lần." Hoa Vũ Lâu đang ở trước cảnh trúc cơ, gặp chuyện này cũng coi như cơ duyên, hơn nữa còn có hạt châu sư phụ cho, chắc hẳn cần dùng đến.

Nguyễn Thanh Tuyết cũng có suy nghĩ như thế, đối với tu sĩ mà nói, đụng phải chính là cơ duyên, nào có đạo lý tránh đi, Nguyễn Thanh Tuyết khẽ nghiêng đầu nhìn về phía Long Tiểu Chi, không có xem nhẹ ý kiến của Long Tiểu Chi. "Tiểu Chi nghĩ sao?"

Còn chưa chờ Long Tiểu Chi trả lời, bên cạnh đột nhiên truyền đến một tiếng giễu cợt. Bốn người nhìn lại theo tiếng, phát hiện là một nữ tử mặc quần áo màu vàng hoa văn lam, nữ tử thấy bốn người nhìn về phía nàng, cũng không có ý tránh né, chỉ là thần sắc kiêu căng khê hừ một tiếng. Bên cạnh nàng còn có vài tu sĩ mặc kiểu dáng áo bào giống vậy, hiển nhiên là cùng một tông môn.

Thấy nữ tử cũng không nói lời nào, bốn người tự nhiên cũng không muốn chọc phiền toái, đang muốn quay đầu lại, một thiếu nữ áo đỏ bên cạnh nữ tử lại đột nhiên liếc Long Tiểu Chi một cái, thần sắc khinh bỉ, mở miệng nói ra. "Nhìn cái gì, từ điệp đệ tiện."

Thiếu nữ áo đỏ nhìn qua chỉ mới mười hai mười ba tuổi, da trắng như ngọc, môi đỏ như máu, thân hình đan xen hợp lý, bộ ngực đã là xinh đẹp thon thả.

Mà cô gái vừa mới giễu cợt kia cũng chỉ mười bảy mười tám tuổi tuổi, thấy thiếu nữ mở miệng thì cười khê một tiếng. "Y Vũ cần gì tức giận, bắt quá là người xấu hỗn tạp, không có linh thú, nên xem một con từ điệp như bảo bối, buồn cười."

Long Tiểu Chi ngơ ngác, trong những năm này, nàng cũng đã gặp qua rất nhiều sinh vật không hữu hảo, nhưng cơ bản đều là trực tiếp đấu võ hoặc là tùy thời bắt giết, nghiêm túc thì là lần đầu tiên nàng bị người mắng.

Tay Hoa Vũ Lâu đã nắm lấy chuỗi kiếm, kiếm ý bén nhọn muốn trút xuống. Mấy người bên cạnh hiển nhiên cũng cảm thấy địch ý của Hoa Vũ Lâu, vài người đệ tử tiến lên ngăn phía trước hai nữ tử.

Long Tiểu Chi lại có động tác trước Hoa Vũ Lâu, chỉ thấy nàng động tác ưu nhã đứng dậy, đứng trên đầu vai Nguyễn Thanh Tuyết, trên mặt bánh bao mềm mại không có phiền não, Long Tiểu Chi duỗi tay nhẹ nhàng sửa sang quần áo màu tím của mình, trong lúc giờ tay nhắc chân lộ ra quý khí tự nhiên.

Xung đột vừa rồi của mấy người đã hấp dẫn không ít tu sĩ xung quanh, lúc này nhất cử nhất động của Long Tiểu Chi tự nhiên rơi vào trong mắt mọi người, chúng tu sĩ thấy vậy cũng không khỏi khen một câu, một tiểu yêu thật quý khí.

Không nói nửa năm qua Hiên Khâu Thiên Giác vô tình có ý dạy bảo, bản thân Long Tiểu Chi cũng là bảo bối tuyệt thế trời sinh, bày ra tư thế hù dọa mấy người vẫn là vấn đề không khó.

"Đề tiện? Người đang nói ta sao?" Giọng nói thanh thủy non nớt như dòng suối róc rách thấm vào ruột gan.

Thiếu nữ Y Vũ kia thấy động tác Long Tiểu Chi không hiểu sao có chút xấu hổ. "Nếu không thì sao, ta thân là mẫu đơn, vốn là cao quý, mà người chỉ là một con tử điệp, đừng nói hiện thời ta đã là trưởng thành kỳ, chỉ tính lúc chưa biến hóa, loại tư chất như người này cũng không xứng xuất hiện trước mặt ta."

Y Vũ không có ý giấu thân phận linh tu của mình, nàng có tông môn phù hộ, tự cảm thấy không cần bó tay bó chân.

Ý tứ cực kỳ nhục nhã trong lời nói của Y Vũ không khiến Long Tiểu Chi luống cuống, ngược lại sắc mặt Nguyễn Thanh Tuyết chậm rãi nặng nề, chỉ nghe Nguyễn Thanh Tuyết dùng giọng điệu ôn tồn tao nhã nói.

"Vị đạo hữu này lo lắng nhiều, tiểu tử điệp nhà chúng ta miệng rất xảo quyết, không phải mật hoa cực phẩm không ăn, không phải linh mật thượng phẩm không nếm, vị đạo hữu này sợ là cả trung hạ phẩm cũng không tới, sao Tiểu Chi lại xuất hiện trước mặt người chứ."

Ở trong Vân Khuyết tông, tính tình Nguyễn Thanh Tuyết là có tiếng rất tốt, đệ tử trong môn đều nói Nhị sư huynh học tính tình của sư phụ đến vô cùng tinh tế, cũng là người giống sư phụ nhất. Thường ngày, chuyện giao tế cùng người đa phần do Nguyễn Thanh Tuyết chịu trách nhiệm, Nguyễn Thanh Tuyết còn được tặng danh xưng nhã nhặn là công tử Thanh Tuyết.

Nguyễn Thanh Tuyết rất ít khi tức giận, bởi vì tính cách của hắn vô cùng chậm nóng, Giải Mật Nhi ở Vân Khuyết tông ba năm cũng không được hắn thật sự công nhận, mà Long Tiểu Chi lại trong nửa năm ngắn ngủi chiếm được ba người yêu thích, duyên phận giữa người với người là thật kỳ diệu, đương nhiên cũng không thiếu là do tâm tư Giải Mật Nhi rất nhiều, vì thế Nguyễn Thanh Tuyết không thích.

Mà Y Vũ này đã phạm phải kiêng kỵ của Nguyễn Thanh Tuyết, thần thái yêu mị, ánh mắt mơ màng, khắp người là khí tức từ sắc, phương thức tu hành có thể không phải là chính đạo gì, người như thế, ngược lại đến cười nhạo Tiểu Chi mà bọn họ vất vả nuôi nấng nửa năm, không khác gì chọc nghịch lân Nguyễn Thanh Tuyết.

"Mạnh miệng ai không biết nói, vị đạo hữu này nói chuyện cũng không có giới hạn, cực phẩm mật hoa? Nói ra chính người có tin không? Không biết xấu hổ, giả bộ cao quý gì!" Một gã nam đệ tử trước người Y Vũ cơ hồ phun cười, có linh mật thượng phẩm ai mà không để lại cho mình, là gì có ai đầu óc có bệnh cho một con tử điệp không dùng được ăn.

Long Tiểu Chi cũng không cùng hắn cãi cọ chuyện linh mật với mình, ngược lại nhàn nhạt mở miệng: "Thân là bách hoa vương thì nên giữ mình trong sạch, lấy đức hạnh của mình làm gương cho bách hoa, thân là linh thực biến hóa, nên làm cảm động và nhớ nhung ân trạch thiên địa, đi đường con đường sạch sẽ. Mà người bắt quả mối trưởng thành kỳ, đã nhiễm gió lửa bụi, thân sắc mị hoặc, sa vào □□, trong mắt không có linh cảm, không một chút ung dung hoa quý. Ta nếu là người, ta sẽ không tự xưng mẫu đơn, bởi vì đây không phải là vinh quang của người, mà là từ thể diện, cho dù là một gốc cỏ dại ven đường cũng có ba phần kiên nhẫn, mà người, sớm đã mất bản tâm mẫu đơn."

Giọng trẻ con thanh thủy non nớt không nhanh không chậm, trong lời nói vô tình vũ nhục mà lại trần thuật sự thật, nói năng lại chọc thẳng vào chỗ yếu hại, một đoạn văn của Long Tiểu Chi rơi có thể nói là tuyên truyền giác ngộ, khiến người ta như được cảnh tỉnh.

Ở đây tu sĩ vô luận yếu tu, phật tu vẫn là đạo tu, có thể từ đầu đến cuối kiên trì bản tâm, giữ lại bản thân ngồng nghênh lại có bao nhiêu, một đường tu chân dài đằng đẵng không hạn điểm, tu hành nghịch thiên mệnh đường nhiều chỗ rẽ, sau nhiều lần ma luyện, người biến thành khéo đưa đẩy hay là sắc bén hơn xưa?

Sắc mặt Y Vũ sớm đã đỏ bừng, dường như bị vũ nhục thật lớn, nàng xác thực thông qua phương pháp giao hợp mà tu hành, bởi vì bản thân phẩm chất của nàng chỉ là hạ phẩm, nhờ cơ duyên mới biến hóa, nhưng tu vi tiến triển quá mức thông thả, phí thời gian như thế, chỉ sợ cả đời đều sẽ dừng lại ở ấu sinh kỳ, bởi vì vậy, có đường tắt, tự nhiên nàng chọn phương pháp nhanh hơn.

Trước đây, nàng nhìn hết ánh mắt người đời, chịu đủ khinh bỉ phi nhỗ, lúc nhìn thấy Long Tiểu Chi tư chất bình bình, lại được người nâng trong lòng bàn tay, lúc nào cũng cẩn thận bảo vệ, ghen ghét chất chứa trong nội tâm cũng lộ ra ra. "Ta mất bản tâm? Người cũng chỉ là món đồ chơi, cần gì phải làm bộ cao cao tại thượng cười nhạo ta!"

Long Tiểu Chi nghe Y Vũ oán hận nói, nghiêm túc lắc đầu. "Ta không có cười nhạo người, trên người người không có bất kỳ nhất điểm đáng cho ta cười nhạo, chúng ta bản chất bất đồng. Thế giới của ta ấm áp thoải mái, thiện niệm vồn quanh, thế giới của người bèn nhọn u ám, * giận giữ."

Nguyễn Thanh Tuyết và Hoa Vũ Lâu nghe này, trong nội tâm tất nhiên mềm mại vô cùng, ngày thường Long Tiểu Chi vô cùng kiêu ngạo, chỉ có dâng lên mỹ vị, mới có thể ngẫu nhiên thưởng cho một cái ánh mắt, miệng lại vô cùng cứng rắn, cũng sẽ không treo lời cảm tạ trên bờ môi, thế nhưng mắt to ngập nước không giấu được tâm trạng không cách nào che giấu ý lại càng ngày càng sâu.

Lúc Long Tiểu Chi nói chuyện vĩnh viễn đều có thần thái vô cùng nghiêm túc, khiến người ta không tự chủ được mà lắng nghe, hơn nữa gương mặt bánh

bao cực kỳ khiến người ta mềm lòng của nàng, có thể nói đáng điệu thơ ngây, quý khí dư âm. Tiểu yêu huệ chất lan tâm bực này, ai không thích chứ.

Hai tay Phàm Tâm chấp ở trước ngực, niệm câu ngã phạt từ bi, rồi nhìn Y Vũ đã sắp giận đến nổi tung nói ra. "Hai mắt thí chủ mơ hồ vì bụi bặm, còn mong sớm ngày khám phá, quay về chính đạo."

Bởi vì cái gọi là con mắt người là màu gì, thế giới người thấy được sẽ là màu sắc đó, Y Vũ có thể lấy phẩm chất hạ phẩm biến hóa, sao không phải là người phúc trạch thâm hậu chứ. Nhưng vạn vật thế gian, không có lúc nào là không thay đổi. Vận mệnh của Y Vũ đã vì nàng lấy con mắt u ám đổi đổi vạn vật mà thay đổi.

Y Vũ cơ hồ muốn giận choáng, hết lần này tới lần khác này tiểu tử điệp này nói chuyện rất được, nhiều lần chọc vào lòng người, lại không mang theo một chữ thô tục, giọng nói tư thái lại vạn phần ưu nhã, Y Vũ nhìn mà nghiêm rắng. Muốn cãi lại, lại phát hiện con đường nào cũng bị chặn đến sít sao, có thể nói nghẹn khuất đến cực điểm.

Y Vũ chấm dứt chiến tranh, đệ tử môn phái kia khác tự nhiên không cam lòng, đệ tử Mặc Đan Môn cũng đã mở miệng. "Chư vị đạo hữu, còn mong giúp Mặc Đan Môn một món tình mọn, đừng phát sinh tranh chấp tại Kính Đàm."

Môn phái Y Vũ mặc dù bất mãn, cũng không dám đắc tội Mặc Đan Môn, chỉ có thể thôi.

Phân tranh dẹp loạn, sự chú ý của mọi người cũng chậm chậm dời đi, đương nhiên trước khi dời đi không thể không chú ý tiểu yêu một thân từ y kia một cái.

Mắt Phàm Tâm sáng rực, lần nữa thành khẩn khuyên can. "Tiểu thí chủ rất có tuệ căn, nếu có thể tu phạt, định..."

Long Tiểu Chi lắc lắc đầu, nhỏ giọng nói ra. "Ta không có tuệ căn gì, chỉ là có người đã dạy ta, đánh người chuyên đánh mặt, mắng chửi người thì nói rõ chỗ yếu, chỉ là hiện tại ta đánh không lại nàng, cho nên chỉ có thể dùng tài hùng biện."

Nghe này, ba người nhất thời cũng không còn gì để nói. Một là vì Long Tiểu Chi thành thực, còn có vì là phương thức dạy bảo của người kia mà bất đắc dĩ.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Bắt Đầu Ăn

Nguyễn Thanh Tuyết cười khế chọc vào đầu Long Tiểu Chi. "Người chỉ lớn bằng này, còn muốn động thủ?"

Long Tiểu Chi lại hết sức nghiêm túc gật đầu trả lời. "Không có sai, người kia đã từng đã dạy ta, lúc có thể động thủ thì không cần dùng tài hùng biện."

"..."

"Tiểu Chi à, ta thật muốn gặp người kia đến tận cùng là thần thánh phương nào, có thể dạy ra người độc nhất vô nhị như người." So sánh với Y Vũ, thế này Hoa Vũ Lâu mới ý thức được, dọc theo đường đi Long Tiểu Chi đối đãi với mình đã xem như dụ dàng.

Long Tiểu Chi nghiêng đầu hừ nhẹ một tiếng. "Ta vốn là độc nhất vô nhị mà." Mặc dù trong trăm năm, giảng dạy của Long Phong Triệt cũng có tác dụng rất lớn, nhưng tính cách Long Tiểu Chi đã định hình, cũng không cần được thiên tính.

"Dạ dạ dạ, Tiểu Chi đại nhân, ngài có muốn đi xuống xem phong cảnh Kính Đàm hay không?" Hoa Vũ Lâu đã có sức chống cự nhất định với việc nằm cũng trũng đạn khom lưng duỗi tay, tóc dài theo động tác của hắn chậm rãi vung đến trước người, có thêm vài phân tiêu sái.

Long Tiểu Chi biết nghe lời rơi xuống trên bàn tay Hoa Vũ Lâu, ngang ngược đưa ngón tay chỉ về Kính Đàm. "Ăn mày nhỏ, dẫn đường cho trẫm!"

Hoa Vũ Lâu lão đảo một cái, thiếu chút nữa ngã xuống, hiển nhiên bị xưng hô ăn mày nhỏ này hù dọa không nhẹ, cuối cùng nhưng vẫn là hợp tình hình đáp một tiếng. "Dạ..."

Nhìn hai người phở trương trước mặt, Nguyễn Thanh Tuyết buồn cười, sớm đã khôi phục dáng vẻ quân tử khiêm tốn nhún nhường, Phàm Tâm cũng cười ra tiếng, tâm trạng vô cùng sung sướng.

Gần Kính Đàm mặc dù đông tu sĩ, nhưng cũng không phải là không có chỗ, dù sao giữa người xa lạ cũng sẽ để lại khoảng trống, để ngừa bị tập kích, huống chi tu sĩ đều là ngũ giác thông thấu, hành động mau lẹ, không cần thiết gặt gao phòng thủ Kính Đàm.

Khoảng cách Cửu Cảnh Kim Liên mở ra còn có một đoạn thời gian, tu sĩ xung quanh hoặc đứng hoặc ngồi, có người thậm chí xuất ra linh khí cư trú, kết hợp giữa phòng ngự và thoải mái, đương nhiên, người có tư sản thế này chỉ có lác đác mấy người.

Bốn người tìm vị trí ngồi xuống bên cạnh Kính Đàm, Phạm Tâm đã giới thiệu sơ lược tu sĩ và thực lực tông môn xung quanh, nhưng người nghe cũng chỉ có Nguyễn Thanh Tuyết, bởi vì Hoa Vũ Lâu đã sớm mang Long Tiểu Chi chạy đến Kính Đàm.

Từ vị trí này nhìn lại, còn có thể thấy phía một chiếc thuyền con trên Kính Đàm. Trên thuyền, Long Tiểu Chi nằm sấp trên mép thuyền, không chớp mắt nhìn chăm chăm cá chép bơi lội dưới nước.

Hoa Vũ Lâu nhìn Long Tiểu Chi còn kém chảy nước miếng cười khê, Long Tiểu Chi lập tức quay đầu trừng mắt một cái, đồng thời đưa ra ngón trỏ, đặt dọc trước môi, làm động tác xuyết. Ý tứ rất rõ ràng, đừng lên tiếng, sẽ dọa chạy cá.

Hoa Vũ Lâu nhếch môi, phối hợp không lên tiếng, lại không có nói cho Long Tiểu Chi, cần câu và mồi câu mình sử dụng đều không phải là phạm vật, không sợ cá chép không mắc câu.

Hai canh giờ sau, bên bờ Kính Đàm đẹp như ảo cảnh bay lên mùi thơm thức ăn nồng nặc, quyến rũ người ta ngón trỏ đại động, mặc dù tu sĩ ăn Tích Cốc đan, nhưng không phải là không có người muốn ăn, nhất là yêu tu, liên tiếp ghé mắt.

Trong Kính Đàm có nhiều món ăn quý và lạ, nhưng là đối với tu sĩ mà nói, cảm miệng lưỡi đã là nhận thức chung, vì vậy, không có người ra tay với cá chép trong Kính Đàm. Đối với cử động của Hoa Vũ Lâu, có người khinh thường, có người không đếm xỉa, cho đến lúc mùi thơm bay ra, hấp dẫn rất nhiều ánh mắt.

Đương nhiên, cũng có người ghét bỏ, thiếu không được một trận châm chọc khiêu khích. Tỷ như Ý Nguyệt Môn trước đây không lâu rơi vào thế hạ phong, cũng chính là tông môn của gốc mẫu đơn hoa Y Vũ kia, từng đệ tử trong Ý Nguyệt Môn môn cao ngạo không thôi, cũng không phải là không có tư sản, bởi vì Ý Nguyệt Môn là một tông môn ngự thú, hơn nữa có chút danh tiếng.

Ý Nguyệt Môn có chỗ biệt là, bọn họ chỉ thuần hóa linh thực, không thuần hóa linh thú. Nhưng hiệu suất Ý Nguyệt Môn thuần hóa rất cao, ít có thất thủ, hướng chỉ thuần hóa linh thực có nhiều thiên phú đặc biệt, cũng không phải bài trí.

Bình thường mà nói, năng lực chiến đấu của linh thực xa xa yếu hơn linh thú, hơn nữa linh thực tương đối không dễ tìm được, bởi vì linh thực phần lớn ẩn trong thâm sơn, rất ít vào đời.

Nhưng trong Ý Nguyệt Môn có một gốc mẫu đơn bách hoa vương, đây lại là chuyện khác, trong từng chủng tộc đều có đẳng cấp uy áp vô cùng nghiêm khắc, không chỉ là linh thực, linh thú cũng là như thế.

Phẩm chất Y Vũ tuy là hạ phẩm, lại là mẫu đơn 100%, chỉ cần là bách hoa dưới mẫu đơn, trước khi biến hóa chỉ có thể nghe lệnh sai khiến, bởi vì vậy, mấy năm nay, dựa vào trợ giúp của Y Vũ, Ý Nguyệt Môn tìm được phần đông linh thực, chẳng những tăng lên thực lực tông môn, cũng nâng cao danh tiếng.

Khác với linh thực khế ước, Y Vũ là đệ tử chính thức của Ý Nguyệt Môn, hưởng thụ thân tự do, Y Vũ lần này là đến vì hứa hẹn mà Mặc Đan Môn ưng thuận.

Mặc Đan Môn là đan môn đứng đầu nam cảnh, trong Trân Bảo các sao lại không có trọng bảo, Y Vũ muốn một loại linh quả vô cùng hiếm thấy, Bạch Ngư quả. Bạch Ngư là một loại cá kịch độc sinh ở Khô Hân Băng Hải, cá này một khi đụng phải bạch tảo thì sẽ tự cháy, mất cá hóa thành hai viên quả như ngọc, được gọi là Bạch Ngư quả.

Bạch Ngư quả không độc, hơn nữa có thể đem tăng phẩm chất linh thực lên một phẩm giai, có thể nói bảo bối linh tu tha thiết ước mơ.

Trước đó mặc dù Y Vũ bị Long Tiểu Chi ghen khó chịu, nhưng đối với nhiệm vụ lần này lại là lòng tin tràn đầy, bởi vì thực vật không sợ nước, năng lực thích ứng của linh thực trong nước trời sinh cũng mạnh hơn nhân loại và linh thú, hơn nữa tu vi năng tương đương trực cơ hậu kỳ, không cao không thấp, hy vọng lên vào đáy đầm tự nhiên rất lớn.

Lúc này, sắc trời đã mờ tối, gần Kính Đàm đã sáng lên ánh lửa, nhưng chỉ có đồng lửa chỗ Long Tiểu Chi là bay mùi thức ăn, chỉ thấy ngay phía trên đồng lửa là một con cá nướng chừng mười cân, bên đồng lửa, còn có vài miếng sò biển bạch ngọc, trong vỏ sò mật ngọt và canh sò, trên mặt còn chính tề xếp chồng chất một hàng ngó sen thật mỏng.

Đây là lần đầu tiên Long Tiểu Chi ăn thức ăn gia công, trước đây, nàng chỉ ăn chút ít trái cây, mật hoa, linh tuyền các loại thức ăn tự nhiên, càng là chưa từng nếm qua thịt, lúc này bị mùi thơm cá nướng hấp dẫn, tung bay quanh đồng lửa, ba người khác xem mí mắt nhảy lên, chỉ sợ nàng không cẩn thận, cầm đầu ngã vào trong đồng lửa.

Cuối cùng vẫn là Nguyễn Thanh Tuyết nhìn không được, duỗi tay bắt được Long Tiểu Chi, bàn tay khê đào, một lọ mật nhỏ xuất hiện trong lòng bàn tay, linh mật của Nguyễn Thanh Tuyết mặc dù không cực phẩm bằng của Hiên Khâu Thiên Giác, nhưng cũng là trung thượng phẩm, vô cùng khó tìm, vì vậy Phạm Tâm thấy tiểu tử điệp bắt đầu lớn vốn quanh lọ mật, không khỏi mỉm cười.

Tu sĩ xung quanh không ít, nhất là bốn người Ý Nguyệt Môn từng có quan hệ lại là vô ý thức chú ý mấy người Nguyễn Thanh Tuyết, giờ thấy Nguyễn Thanh Tuyết là thật không chút đau lòng lấy ra một hộp linh mật hiếm có, trong lòng không biết là cảm giác gì.

Còn con tiểu tử điệp, ưu nhã xuất ra nhất bộ trà cụ tử sa vô cùng tinh xảo, động tác nước chảy mây trôi bắt đầu rót linh mật, quý khí sẵn có như vậy, tuyệt không phải một sớm một chiều có thể luyện thành.

Sau đó rất nhanh, mắt bọn họ thấy như thế nào giàu nứt đổ đổ vách, linh mật chỉ là mở đầu, Tây Vụ thảo thế nhưng lấy ra làm gia vị, gỗ từ đàn thế nhưng

dùng làm củi, linh trúc lộ dùng để hầm cách thủy thịt sò, thậm chí bộ đao cụ xử lý nguyên liệu nấu ăn kia cũng là thượng phẩm linh khí.

“Tài nấu nướng của Nhị sư huynh càng ngày tăng tiến.” Nguyên liệu nấu ăn chưa chín, nhưng ngửi mùi thơm nồng nặc làm người ta nước miếng này, Hoa Vũ Lâu đã có chút rục rịch, nhớ lúc mình còn chưa tích cốc đều là Nguyễn Thanh Tuyết vì nấu cơm cho mình, không khỏi hoài niệm.

“Tốt lắm, có thể ăn.” Nguyễn Thanh Tuyết vừa dứt lời, Long Tiểu Chi quạt cánh bay về phía cá nướng, nếu như không phải là nửa đường bị một bàn tay lớn ngăn cản lại, chi sợ đã nằm ở trên người cá nướng rồi.

Nguyễn Thanh Tuyết đề lên thái dương, đây cũng không phải là phạm hỏa bình thường, bắt đắc dĩ mở miệng. “Xông lên như thế, những thứ khác không nói, áo choàng nhỏ bé này của ngươi là giữ không được.”

Mặc dù lời nói là trách cứ, giọng nói lại mang dung túng, cuối cùng Nguyễn Thanh Tuyết đành phải tay lấy bàn gỗ nhỏ ra, thả Long Tiểu Chi trên bàn. Hoa Vũ Lâu cất lấy bụng cá chép cực màu mỡ non nớt, đặt trong một cái khay ngọc trung đưa tới trước mặt Long Tiểu Chi.

Phạm Tâm không ăn mặn, tình cảnh trước mắt lại ngoài ý muốn không khiến hắn chán ghét, ngược lại háng hái nhìn Nguyễn Thanh Tuyết và Hoa Vũ Lâu vội vàng chần sóc một con tiểu tử điệt tư chất bình bình.

Thịt cá chép Kính Đàm chất vô cùng tươi ngọt, cộng thêm tay nghề Nguyễn Thanh Tuyết, có thể nói món ngon tuyệt vị, một ngụm cắn xuống, mềm mà không tan, bên trong mập mập không mất nguyên vị, cộng thêm gỗ từ đàn hun sấy nhiều vài phần mùi thơm đặc biệt.

Long Tiểu Chi ở trong ánh mắt ba người, thành công ăn hết bụng cá so với nàng còn lớn hơn vài phân, sau đó là sò la, thịt sò óng ánh trong suốt, trải qua đun nấu, vị tươi được giữ lại, đến phút cuối cùng, Long Tiểu Chi còn nâng một mảnh ngó sen kim liên phiền rằng rắc rắc rắc gặm.

Sức ăn Long Tiểu Chi đối với hình thể nàng mà nói đã không nhỏ, nhưng phần lớn thức ăn vẫn là vào bụng Hoa Vũ Lâu, Nguyễn Thanh Tuyết cũng thoáng ăn một chút, còn Phạm Tâm, Long Tiểu Chi hào phóng đưa trái cây trước kia mình thu thập cho Phạm Tâm.

Phạm Tâm có chút ít hiểu vì sao người nói lễ nghi như Nguyễn Thanh Tuyết lại nuông chiều Long Tiểu Chi, chung đụng với Long Tiểu Chi, sẽ có cảm giác vô cùng tự nhiên thoải mái, hơn nữa, tiểu tử điệt này nhìn như kiêu ngạo, lại không thiếu tỉ mỉ, từ việc nàng đưa trái cây mình cất kỹ cho hắn có thể nhìn ra, Long Tiểu Chi cũng không phải là người nhỏ mọn, bởi vì trong đám quả thực này không ít linh quả, hơn nữa hương vị đều không tệ.

Tu sĩ xung quanh đã có không ít người âm thầm hỏi thăm thân phận đoàn người Nguyễn Thanh Tuyết, Phạm Tâm thì không cần phải nói, tài năng xuất chúng trong thế hệ trẻ, hơn nữa còn là phát tu độ hóa chúng sinh khó khăn, tự nhiên kết không ít thiện duyên.

Còn như Nguyễn Thanh Tuyết và Hoa Vũ Lâu, người biết ít rất nhiều, lần này tứ đại chủ thành Mặc Đan Môn ban bố ngọc giản cách Vân Khuyết tông rất xa, cộng thêm danh tiếng Vân Khuyết tông không hiện, tự nhiên người biết lác đác.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Sen Nở

Màn đêm buông xuống, lúc vạn vật yên tĩnh, trăng lên đỉnh đầu, hô ứng với ngọn sóng màu bạc của Kính Đàm, Tiên Nhân Trắc Kính dường như đứng là được trắng sáng mãi dẫu mà thành, giữa trời đất bao la, vạn vật đều tỏ nhỏ bé, ban đêm của sơn mạch Hằng Đoạn vĩnh viễn làm bạn với đất trời, cảnh đẹp như thế, như một viên bảo thạch trân quý, phát sáng rạng rỡ.

Đa số tu sĩ đang ngồi tu luyện, tĩnh tọa tâm thần. Long Tiểu Chi đã bò vào trong chén ngọc nhỏ của mình, nhiệt độ thoải mái trong chén ngọc hoàn toàn cách trở cảm giác lạnh lẽo ban đêm của Kính Đàm, đắp kín bằng chăn nhỏ tinh xảo, dần dần chìm vào mộng đẹp.

Đột nhiên, chỗ sâu trong Kính Đàm bắn ra một ánh sáng vàng rất nhỏ, thời gian ngắn ngủi, cũng không chút tiếng động, lại như một tín hiệu, kim liên trong Kính Đàm bắt đầu phát ra ánh sáng.

Cũng không phải tất cả kim liên là đều là cửu phẩm, Cửu Cảnh Kim Liên có thể được gọi là trân bảo, tự nhiên không thể nào tùy ý nhìn thấy, mấy trăm dặm xung quanh Kính Đàm, chỉ có thể một cây Cửu Cảnh Kim Liên duy nhất.

Kim liên lục tục nở rộ, duy trì liên tục hai ngày, ở trong đoạn thời gian này, hạt sen kim liên sẽ từ từ chín, hơn nữa, một khi bỏ qua thời cơ, hạt sen kim liên sẽ tự động tách ra, rơi xuống đáy đầm Kính Đàm.

Bề ngoài Cửu Cảnh Kim Liên xem ra không khác biệt gì với kim liên bình thường, cũng không có phương thức gì nhanh chóng phân biệt nó, chỉ có thời khắc Cửu Cảnh Kim Liên trưởng thành, quan sát hạt sen trên đài sen, hạt sen kim liên có màu vàng kim, số lượng vừa vặn vì chín hạt.

Hơn nữa không thể để cho hạt sen Cửu Cảnh Kim Liên tách ra khỏi hoa, cần chọn lúc hạt sen chưa tách ra mà hái Cửu Cảnh Kim Liên, một khi hạt sen tách ra, Cửu Cảnh Kim Liên cũng mất đi hơn phân nửa công hiệu.

Long Tiểu Chi giấu mình trong chần, ngủ đến gò má đỏ bừng, đột nhiên hít hít mũi nhỏ, lập tức ngồi dậy. Mở hai mắt ra, Long Tiểu Chi chỉ thấy ánh sáng vàng kim lộng lẫy trước mặt giống như từng dải lụa mỏng vờn quanh phía trên Kính Đàm.

Kim liên trong Kính Đàm phẩm cấp không giống nhau, ánh sáng phát ra cũng có phân tầng rõ ràng, chính vì như thế, mới càng thêm duy mỹ, như mộng như ảo. Ánh sáng của kim liên cũng không phải chỉ là ánh sáng lấp lánh như Long Tiểu Chi tưởng tượng, mà là giống như ngưng tụ thành thực chất, lượn lờ phiêu bạt trên mặt Kính Đàm.

Long Tiểu Chi kéo cái mũi nhỏ ra, trong không khí đã có mùi hạt sen thơm nhàn nhạt, khẽ cảm thấy chất, lại mang chút ngọt, vô cùng có lực tương tác, thấm thấu vô tri vô giác, không khiến người phát giác.

Long Tiểu Chi liếc nhìn chung quanh, phát hiện có không ít tu sĩ cũng đã đứng lên, cũng có người đang mượn thiên thời địa lợi khó được mà hấp thu linh lực của kim liên tu luyện.

Nguyễn Thanh Tuyết và Phạm Tâm đã tỉnh lại, ngồi tại chỗ không hề động, Hoa Vũ Lâu đang tĩnh tọa tu luyện.

"Tiểu Chi tỉnh rồi, không bằng cũng tĩnh tọa tu luyện, linh lực tự nhiên khó được như thế vô cùng có ích cho việc tu luyện." Nguyễn Thanh Tuyết sờ sờ đầu Long Tiểu Chi, trong giọng nói không có ý buồn ngủ.

Long Tiểu Chi ngồi trên bát ngọc, duỗi tay đập chần nhỏ lên người, đồng thời ngáp một cái thật to, đôi mắt lập tức đắm lệt mông lung, ngây ngốc đáng yêu khiến người ta mềm lòng không thôi. Long Tiểu Chi tự nhiên cũng cảm thấy lực tương tác của linh lực xung quanh, nhưng chênh lệch với mình khá xa, vì vậy nằm xuống, ngả đầu ngủ ngay.

Nguyễn Thanh Tuyết bắt đầu đi, sửa sang chần mền cho Long Tiểu Chi, ánh mắt quay lại Kính Đàm. Dần dần, bắt đầu có người không kháng cự được, nhảy đến phía trên Kính Đàm, tìm kiếm bóng dáng Cửu Cảnh Kim Liên, nhưng cả một phiến kim liên trầm đậm cơ hồ choáng váng mắt người, sao có thể đơn giản tìm được.

Bên kia, môn phái chỗ Y Vũ cũng hết sức kích động, Ý Nguyệt Môn chuyên tâm thuần hóa linh thực, đều có hiểu rõ các loại linh thực, cảm thụ lực tương tác nhu hòa tràn đầy trong không trung, kim liên này sợ là dị chủng, có năng lực chữa khỏi, nếu có thể tìm được rồi thuần hóa, tương đương có một viên Hồi Nguyên đan sử dụng vô hạn.

Y Vũ cũng là lòng tin tràn đầy, hoa sen tuy là hoa nở trong nước, lại như cũ ở trong hàng ngũ bách hoa, phẩm chất Cửu Cảnh Kim Liên quá cao, có lẽ nàng không thể áp chế, nhưng nếu là dị chủng, còn không phải là dễ như trở bàn tay.

Linh lực quanh Kính Đàm càng phát ra càng nồng nặc, mọi người cũng không lo việc đưa tới rất nhiều linh thú, vị trí Kính Đàm sở dĩ khó tìm, trừ bốn bề toàn núi là nơi hiểm yếu, còn do linh lực kim liên cũng giống bản thân nó, không thể rời khỏi Kính Đàm, sẽ chỉ vờn quanh Kính Đàm.

Một đêm này, có linh lực tắm bổ, Long Tiểu Chi ngủ đến cơ hồ muốn ngáy lên, cho dù xung quanh phát ra tiếng vang huyền ảo cũng không thể ngăn cản mộng đẹp của nàng, cho đến khi trời sáng choang, Long Tiểu Chi mới leo ra khỏi chén ngọc, cánh run lay lay, đuổi đuổi người.

Chỗ Mặc Đan Môn hình như cũng không nóng nảy xuống nước, dù sao kim liên Kính Đàm còn chưa tới thời kỳ trưởng thành toàn thịnh, xem tốc độ kim liên này nở rộ, chỉ sợ phải chờ tới buổi trưa.

Trong Kính Đàm, người xuống nước tìm bảo vật càng đến càng nhiều, nhìn sang một cái, tình cảnh vô cùng đồ sộ, có người ngự kiếm mà đi xuyên qua phía trên Kính Đàm, cũng có người bí mật đi trong nước hồ, thậm chí yêu tu hệ thủy hóa thành bản thể, tìm kiếm trong Kính Đàm.

Bao quanh bên ngoài Kính Đàm, hoặc lớn hoặc nhỏ, hoa sen hoặc đóng hoặc nở kéo dài vài trăm dặm, phẳng phất là gọng kính được người giỏi tay nghề tỉ mỉ mài dũa.

Y Vũ sớm đã thỏa thuê mãn nguyện, cảm nhận linh lực trong không trung cơ hồ muốn ngưng tụ thành thực chất, suy đoán Cửu Cảnh Kim Liên sợ là đã lạng lẹ nở rộ, vì vậy mang đệ tử Ý Nguyệt Môn đi đến bên bờ, thậm chí có ý chọn chỗ gần mấy người Nguyễn Thanh Tuyết. "Có người không phải là có thể khua môi múa mép sinh hoa sao? Sao giờ không lên tiếng?"

Y Vũ giẫm đạp hồ bước, lưng lay sinh động bước chậm vào trong nước. Môi đỏ thắm câu lên đường cong khinh miệt. "Vậy ngươi cứ nhìn một chút, mẫu đơn mắt bán tâm này, là thuần hóa hoa sen thanh cao thế nào."

Long Tiểu Chi đang ôm viên ô mai ăn, nghe thì ngẩng đầu lên, thần sắc có một chút kinh ngạc. "Ta không nói lời nào là phúc khí của ngươi, nhưng nếu ngươi đã muốn nghe, vậy cũng tốt. Lần này ngươi nhất định không công mà lui, bởi vì có một loại chênh lệch, không phải là chủng tộc có thể dèn bù, huống chi hoa sen cảm thấy ngươi làm bẩn nước hồ này, dưới sự chán ghét cực độ chỉ sợ thà làm ngọc vỡ, không làm ngói lành."

Long Tiểu Chi đưa tay chỉ chúng đệ tử Ý Nguyệt Môn. "Nếu như của tông môn ngươi là một mình hành động, còn có mấy phần khả năng thuần hóa, nhưng nếu mang ngươi, nhất định thất bại!"

Ai muốn nghe ngươi nói chuyện! Tâm trạng tốt của Y Vũ trong nháy mắt bị lửa giận thay thế, tiểu yêu này vừa nói thế, một hồi nếu quá trình thuần hóa xuất hiện biến cố, mọi người trong Ý Nguyệt Môn chỉ sợ sẽ vô ý thức quy trách nhiệm tội lên người nàng.

"Y Vũ, cần gì nói nhảm cùng nàng, tìm linh thực quan trọng hơn." Một nữ tu khác trong Ý Nguyệt Môn mở miệng nói.

"Không sai, chúng ta đi." Mấy người còn lại cũng phụ họa nói, hiển nhiên đều nóng lòng tìm linh thực, bọn họ cảm thấy Y Vũ hoàn toàn là tự mình chuốc

lấy khổ, dạy dỗ ngày hôm qua còn chưa đủ, hôm nay lại tới trêu chọc tiểu yêu kia, còn không bằng tốn thêm chút công phu trên Kính Đàm, không chuẩn còn có thể tìm được Cửu Cảnh Kim Liên.

Trong lòng Y Vũ kim nén bức bối, nhưng cũng muốn tìm ra Cửu Cảnh Kim Liên, không vì cái gì khác, chỉ vì ghen con từ điệp kia.

Một đường thăm dò, một đường uy áp đi qua, lại không có nhận được chút phản ứng nào. Y Vũ chưa từ bỏ ý định, không có phản đối với uy áp của nàng chỉ có hai loại khả năng, một là không chịu nàng áp chế, phẩm chất vượt qua nàng quá nhiều, đã không phải là chủng tộc có thể đền bù. Còn lại là chưa khai linh trí, cả khai linh kỳ cũng chưa tới, căn bản không thể thuần hóa.

Lại không bình thường là, hoa sen trăm dặm này, thế nhưng một đoá cũng không có phản ứng, chưa bao giờ Y Vũ gặp tình huống như thế, nghĩ đến lời nói tiểu yêu vừa này, khó tránh khỏi hoảng hốt.

Bên bờ, Long Tiểu Chi kỳ quái nhìn Phàm Tâm, hiện thời cơ hồ có chín phần mười người đều xuống nước tìm tung tích Cửu Cảnh Kim Liên và Long Thổ Châu, nhưng hòa thượng này lại thùy chung nhàn nhã ngồi trên bờ. "Người không đi tìm Cửu Cảnh Kim Liên sao?"

"Phàm Tâm đang chờ Tiểu Chi tỉnh ngủ, cùng nhau đi tới Kính Đàm, nhưng sao Tiểu Chi khẳng định hoa mẫu đơn kia không chiếm được Cửu Cảnh Kim Liên vậy?" Nguyễn Thanh Tuyết biết rõ miệng Long Tiểu Chi mặc dù lợi hại chút, nhưng lại không vô căn cứ quá quyết.

"Mặc dù ta không phải là linh thực, lại có quan hệ mật thiết với bách hoa, đã từng dựa vào bách hoa mà sống sót, tự nhiên có thể cảm giác chút ít tâm trạng của bách hoa." Long Tiểu Chi cho ra giải thích rất hợp lý, độ thân mật từ điệp và bách hoa rất cao, đương nhiên, có chút ít linh thú cũng có kỹ năng này.

Nhưng sở dĩ khẳng định như vậy, cũng là bởi vì Long Tiểu Chi cảm ứng không đến vị trí cụ thể của Cửu Cảnh Kim Liên. Linh chi không trong hàng ngũ bách hoa, bách hoa lại thuộc về linh thực, Long Tiểu Chi mặc dù không giống nhân sâm, có xung hô bách thảo vương, nhưng cũng là tồn tại đỉnh điểm trong linh thực, cho dù là ấu sinh kỳ, cũng tuyệt đối áp đảo phía trên Cửu Cảnh Kim Liên. Hiện thời, nàng còn tìm không được vị trí Cửu Cảnh Kim Liên, một gốc mẫu đơn phẩm chất không tốt càng không khả năng.

Mọi chuyện phát triển quả nhiên không ngoài dự đoán của Long Tiểu Chi, thời gian dần dần tới gần buổi trưa, tâm trạng không ít người đã chậm rãi nôn nóng, đừng nói cái gì Cửu Cảnh Kim Liên và Long Thổ Châu, trong Kính Đàm, ngay cả linh vật xưng được thượng phẩm cũng không có.

Long Tiểu Chi quạt cánh, bay múa trên kim liên, nơi nào có hạt sen gần chín tách ra thì bay đi chỗ đó tiếp thu, sau đó bỏ vào linh phủ, cứ thế này hết thấy buổi sáng, thế nhưng chưa thấy nhàm chán.

Phàm Tâm tìm không được bóng dáng Cửu Cảnh Kim Liên vốn có chút mất mát, nhưng mắt thấy Long Tiểu Chi bận rộn tới trưa, tâm trạng đột nhiên cũng sáng sủa, thậm chí không chuyên tâm tìm Cửu Cảnh Kim Liên, mà là giúp Long Tiểu Chi thu thập hạt sen.

Vì vậy, trong không khí nồn nóng nồng đậm, vài người không làm việc đang hoảng như thế có vẻ rất là đặc biệt. Trong nội tâm chúng tu sĩ yên lặng không còn gì để nói, đột nhiên nghe một tiếng kêu sợ hãi, giọng nhỏ mềm dễ nghe, đúng là tiểu từ điệp tinh xảo kia phát ra.

"Sao vậy?" Long Tiểu Chi cũng không dám cách ba người quá xa, bởi vì vậy nàng vừa ra tiếng, ba người nhanh chóng vây lại.

Long Tiểu Chi dụi dụi mắt, bay bổng trên đầm nước, tinh tế nhìn chằm chằm đầm nước.

Không ít người bị phản ứng của Long Tiểu Chi lây bệnh, cúi đầu quan sát đến đáy đầm, Kính Đàm trong suốt dị thường, tôm cá trong đầm cũng có thể thấy rõ, căn bản không có gì đặc biệt.

"Tiểu Chi thấy cái gì?" Nguyễn Thanh Tuyết nâng Long Tiểu Chi lên, trấn an sờ sờ cái đầu nhỏ rõ ràng có chút ít hoảng sợ. Hẳn là lần đầu tiên nhìn thấy Long Tiểu Chi như thế, sắc mặt có hơi trắng bệch, mím môi nhỏ, trong mắt là sắc bén và cảnh giác hiểm thấy.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Ủy Thác

Long Tiểu Chi ngồi trên tay Nguyễn Thanh Tuyết, ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt ân cần của ba người thờ phào nhẹ nhõm, giọng nói cũng không có hạ thấp. "Ta nhìn thấy một đôi mắt, màu tím, đồng tử dựng thẳng, lớn như thế, tuyệt đối không phải là mắt cá."

Nói xong, còn tận lực mở bàn tay nhỏ của mình, vẽ một vòng tròn lớn. "Hơn nữa có cảm giác rợn cả tóc gáy, giống như, giống như mắt vương giả thượng vị lạnh lẽo nhìn những con kiến hôi dưới chân mình vậy, nhưng chỉ một cái nháy mắt thì không thấy nữa."

Tu sĩ nghe thấy hai mắt nhìn nhau, lại cúi đầu quan sát Kính Đàm, đã thấy Kính Đàm bình tĩnh an bình trước sau như một, trong suốt như vừa rửa sạch.

Y Vũ đang bị nồn nóng tìm không được một cây linh thực vây quanh, nghe thấy ngôn luận của Long Tiểu Chi không khỏi mở miệng bác bỏ. "Con mắt gì

chứ, không phải là người bịa ra đe dọa mọi người sao, để mình an tâm tìm kiếm Cửu Cảnh Kim Liên đi, người ăn nói lung tung như vậy, thật khiến người ta chán ghét!"

Tu sĩ trung, có người để lời nói của Long Tiểu Chi ở trong lòng, dần dần rời xa tâm đầu, trong lòng cảnh giác. Cũng có người giống Y Vũ, cảm thấy tiểu tử điệp này lòng dạ khó lường.

Không khí cứng ngắc cũng không duy trì quá lâu, bởi vì đã có người lặn xuống nước, mặc dù không thể xâm nhập tới đáy đầm, nhưng cũng có thể thăm dò tình huống trong nước. Kết quả tự nhiên là cũng không có chuyện gì xảy ra, Kính Đàm bình tĩnh như lúc đầu.

Những người khác không thêm đề ý, ba người Nguyễn Thanh Tuyết lại không thể không đề ý. Hoa Vũ Lâu trấn an Long Tiểu Chi. "Đừng sợ, có chúng ta mà."

Long Tiểu Chi lại có chút bất an như cũ, dưới đáy đầm này tuyệt đối có thứ gì, hơn nữa có thể sinh ra uy áp với Từ Chi nàng, chẳng lẽ là linh thực? Nhưng vì cái gì lại có con mắt? Hơn nữa linh thực gì có thể áp đảo phía trên Từ Chi? Hay là đẳng cấp chênh lệch quá nhiều? Dù là loại suy đoán nào, hiển nhiên cũng không phải là chuyện tốt.

Vào lúc giữa trưa, hoa sen trong Kính Đàm đã đến độ nở rộ phồn thịnh nhất, đệ tử Mặc Đan Môn sớm đã chờ lâu dùng linh lực truyền giọng nói khắp xung quanh Kính Đàm. "Chư vị đạo hữu, thời gian đã đến, còn mong người có ý tiếp nhận ủy thác giúp Mặc Đan Môn ta một tay."

Đệ tử truyền lời nhìn qua tuổi không lớn lắm, nhưng có thể truyền giọng nói rõ ràng khắp Kính Đàm mấy trăm dặm, thực lực rõ ràng không thấp. Lại nhìn đệ tử Mặc Đan Môn còn lại, đều là hơi thở nhẹ nhàng, tu vi ở Trúc Cơ hậu kỳ đến Kim Đan hậu kỳ, thậm chí có một vị trưởng giả Xuất Khiếu kỳ áp trận. Đội hình như thế, cho dù trong lòng mọi người bất mãn, cũng không dám đơn giản mở miệng chất vấn.

"Mặc Vân lão nhân, người khác không hỏi, Lạc Phong Tử ta lại muốn hỏi một câu, Cửu Cảnh Kim Liên và Long Thổ Châu này đến cùng là thật hay giả!" Giọng nói vang dội mà hùng hậu vang dội Kính Đàm trước khi chủ nhân nó lên bờ.

Dám chất vấn một tu sĩ Xuất Khiếu kỳ như thế, thấy rõ người này cũng có chỗ cậy vào, tìm nhìn lại theo tiếng, chỉ thấy một nam tử trung niên quần áo thô sơ, sau lưng công một thanh trọng kiếm dung mạo chẳng mấy đặc biệt lên bờ, long hành hổ bộ vượt đến trước Mặc Vân. "Trong Kính Đàm này cả một linh vật cũng tìm không thấy, sợ là năm còn thấp, nếu người là lừa gạt lão phu, tính tình lão phu người cũng biết."

"Lạc tiên bối, Mặc Vân có thể lấy tâm ma thề, Kính Đàm này có ít nhất ngàn năm lịch sử, trong đầm thật sự có Cửu Cảnh Kim Liên và Long Thổ Châu." Mặc Vân đã tóc bạc, lại khom lưng chấp tay thi lễ một cái, giọng nói cũng vô cùng cung kính.

Lạc Phong Tử vốn tên gì sớm đã không ai biết được, chỉ là nghe nói hần tu đạo không vì thành tiên, chỉ vì tìm kiếm phương pháp bỏ hồn, nghe nói đạo lữ của hần là hần thê tử kết tóc lúc phạm trần, sau gặp phải biến cố, bởi vì cứu hần mà chết, chỉ để lại một hồn một phách.

Lạc Phong Tử đến vì Cửu Cảnh Kim Liên, bởi vì liên hoa đài của Cửu Cảnh Kim Liên có công hiệu Uẩn Dưỡng* hồn phách, Lạc Phong Tử bình thường còn tốt, nhưng chỉ cần là chuyện liên quan đến đạo lữ của hần, thì vô cùng điên cuồng, làm việc bất kể hậu quả. Về phần tu vi của hần, ở trăm năm trước đã là Xuất Khiếu hậu kỳ.

*chứa đựng, nuôi nấng.

"Tốt, vậy thì thề đi, lão phu nghe đây." Lạc Phong Tử khí thế bức người mở miệng. Bình thường thì, một tu sĩ Xuất Khiếu kỳ đã có thể khai sơn tự lập tông môn, tu sĩ Xuất Khiếu kỳ, thọ nguyên thấp nhất là năm nghìn năm. Bởi vì vậy, cho dù là tu sĩ cao cấp, thấy tu sĩ Xuất Khiếu kỳ cũng sẽ để lại vài phần tình mọn, dù sao năm tháng vô tình, chuyện đời vô thường, dù ai cũng không cách nào dự liệu nhiều năm sau đó, mình có còn ngồi ở vị trí cao hay không.

Mặc Vân ngăn người một chút, tuy hần là Xuất Khiếu kỳ, nhưng chỉ là sơ kỳ mà thôi, tu sĩ tu vi càng cao, thăng cấp lại càng khó, sau Nguyên Anh kỳ, khác biệt rất nhỏ của từng đẳng cấp đều là trí mạng.

Tỷ như một Trúc Cơ sơ kỳ và Trúc Cơ hậu kỳ cũng tồn tại thực lực khác biệt, nhưng khác biệt này không tính quá lớn, nhưng nếu là một Nguyên Anh sơ kỳ và Nguyên Anh hậu kỳ, vậy cũng là khoảng cách không cách nào vượt qua, mà khoảng cách này theo đẳng cấp càng kéo càng lớn, cho nên cho dù Lạc Phong Tử vẫn chỉ là Xuất Khiếu hậu kỳ, Mặc Vân cũng không dám đắc tội hần, đành phải lập lời thề.

Thấy Mặc Vân thề, các tu sĩ lòng còn hoài nghi cũng không khỏi bỏ hiểu lầm xuống, tâm ma thê sẽ ứng nghiệm lúc độ kiếp, trừ phi Mặc Vân không muốn sống. Lạc Phong Tử thấy vậy cũng không cần chặt Mặc Vân nữa, ánh mắt quay lại Kính Đàm, trầm mặc không nói.

Cửu Cảnh Kim Liên và Long Thổ Châu không thấy dấu vết, tu sĩ tự nhiên đặt sự chú ý trên ủy thác Mặc Đan Môn, chỉ cần hoàn thành thì có thể đạt được một món bảo vật trong Trân Bảo các Mặc Đan Môn, thù lao như thế cũng tương đối mê người.

Mặc Vân đi đến bên bờ, vừa phát tay, trên Kính Đàm xuất hiện một bè trúc màu xanh biếc, diện tích bè trúc không lớn, chỉ có thể chứa mười mấy người, bốn góc bè trúc bay bổng nổi lơ lửng chén Lưu Ly Đăng nhỏ, chỉ là chưa thấp sáng.

"Chư vị đạo hữu, bè trúc này có khả năng đi xuống đáy đầm, có một chút tác dụng khắc chế nước hồ Kính Đàm, bốn chén Lưu Ly Đăng nhỏ bốn góc này cần linh lực thấp sáng, cũng là mấu chốt vận hành của bè trúc, yêu cầu của tông môn ta rất đơn giản, chỉ cần có thể đứng lên bè trúc này, hơn nữa thấp sáng Lưu Ly Đăng, giúp đệ tử môn ta đi vào đáy đầm Kính Đàm là được."

Mặc Vân vừa dứt lời, có người đã đề ra nghi vấn. "Mặc tiên bối, bè trúc này xem ra nhiều nhất chỉ có thể chứa mười mấy người, mà số lượng tu sĩ lại vô

cùng đồng đảo, chẳng lẽ phải từng nhóm vào nước sao?"

"Cũng không phải là như thế, bè trúc này là khai sơn thủy tổ của Mặc Đan Môn sáng chế, đến giờ đã có vạn năm năm, linh trúc sẽ tự chủ lựa chọn ra người được chọn thích hợp nhất, đệ tử Mặc Đan Môn cũng chỉ vẹn vẹn có ba người có thể leo lên bè trúc, những đệ tử còn lại sẽ chờ trên bờ."

Mọi người bán tín bán nghi, bè trúc nhìn như bình thường này lẽ nào có ý thức bản thân sao? Đây chẳng phải là đã hình thành khí linh? Truyền thuyết linh khí có được khí linh trưởng thành đến cuối cùng thậm chí có thể hóa thành hình người, có năng lực hành động và suy tư độc lập, nhưng đây cũng vẹn vẹn là truyền thuyết mà thôi, bởi vì thật sự có khí linh, hơn nữa linh khí có tiềm lực trưởng thành ai cũng chưa từng gặp qua.

"Chư vị đạo hữu, còn mời theo thứ tự lên bè trúc." Ba đệ tử Mặc Đan Môn đạp lên bè trúc trước, mà Mặc Vân chờ trên bờ như cũ.

Có tu sĩ chân đạp mặt nước, đã bay về phía bè trúc, kết quả lại ngoài dự đoán mọi người, trên không bè trúc xuất hiện nửa vòng tròn màu xanh biếc làm thành bình phong che chở, chắn người vắng ra.

Có người mở đầu, tu sĩ bắt đầu lục tục thăm dò, có người không thể bước lên bè trúc, có người không thể thấp sáng Lư Ly Đăng, người có thể ở lại thật là lúc đắc lợi thời.

Mặc dù đa phần tu sĩ vấp phải trắc trở, lại không cần quấy, hưởng chi hoa kỳ kim liên chưa qua, ở trên bờ cũng có thể tiếp tục tìm kiếm Cửu Cảnh Kim Liên.

Theo nguyên một đám thất tu sĩ bại, chúng tu sĩ mới hiểu muốn leo lên bè trúc này có bao nhiêu khó khăn, hơn nữa xem ra, Mặc Đan Môn cũng không cách nào biết tiêu chuẩn bè trúc nhắm người, thật đúng là một vật hiếm thấy.

"Có người thành công!"

"Là hoa mẫu đơn Y Nguyệt Môn kia."

"Ta cũng là linh tu, vì cái gì thấp không sáng Lư Ly Đăng?"

Đối với người thành công đầu tiên, tu sĩ khó tránh khỏi nhiều chú ý một phen. Mặc dù Lư Ly Đăng chỉ sáng một chiếc, nhưng cũng là lần đầu tiên sáng lên.

Y Vũ đang vấp phải trắc trở trên tìm kiếm Cửu Cảnh Kim Liên, tự giác có thể dựa vào uy thác Mặc Đan Môn đền bù, hiện thời có thể thành công, cũng coi như hãnh diện, ánh mắt đảo qua, tìm kiếm chỗ Long Tiểu Chi, hiện tại nàng rất muốn nhìn một chút, tiểu yêu tử điệp quý khí kia có dám nói gì không.

Hành động của các tu sĩ đều hết sức nhanh chóng, không đến hai khắc đồng hồ, khảo nghiệm bè trúc đã chuẩn bị kết thúc, trong đó lại có một vị tán tu thành công thấp sáng Lư Ly Đăng.

Y Vũ thấy đoàn người Nguyễn Thanh Tuyết chậm chạp không có hành động, cho rằng mấy người muốn buông tay, trong nội tâm lập tức dâng lên một trận khoái ý, vì vậy dùng linh lực nâng cao giọng nói nói với mấy người.

"Hiện thời ta đứng ở chỗ này, chắc hẳn các ngươi thất vọng đến cực điểm đi, vẫn là đang cảm thán trong lòng, linh trúc này cũng có lúc mất mùi, thế nhưng cho phép ta thấp sáng chén nhỏ. Vài vị đến đều đến, vì cái gì không lên thử một lần, vẫn là sợ mất mặt mũi?"

Khúc mắc giữa Y Vũ và mấy người Nguyễn Thanh Tuyết có không ít người nhìn trong mắt, giờ lời Y Vũ vừa ra khỏi miệng, mấy người Nguyễn Thanh Tuyết tự nhiên là bị chú ý. Trước đây không lâu, tử điệp kia còn nói chuẩn xác, hoa mẫu đơn mất phẩm tính, bị hoa sen khiến trách, hiện thời người ta lại leo lên bè trúc có linh trúc danh xưng tứ quân tử.

Long Tiểu Chi cũng không hiểu Y Vũ leo lên bè trúc như thế nào, trúc sở dĩ được gọi là tứ quân tử, tự nhiên có phẩm tính và cốt khí, bè trúc có thể tự chủ quyết định người được chọn, giải thích rõ nó có trí khôn và tư duy nhất định.

Hoang mang như Long Tiểu Chi có khối người, dù sao chỉ cần tu sĩ có chút lịch duyệt và tu vi cũng có thể nhìn ra được Y Vũ này tu cũng không phải là con đường sáng sửa gì.

Ngược lại là Phàm Tâm, niệm câu ngã phật từ bị, trong mắt trong suốt, tựa như hiểu gì đó, giọng nói có vài phần cảm khái và thương cảm.

Mặc kệ thế nào, mấy người cuối cùng là phải thử một lần. Vì vậy, dưới ánh mắt hoặc mong đợi, hoặc đùa cợt của mọi người, Phàm Tâm, Nguyễn Thanh Tuyết, Hoa Vũ Lâu, còn có một con tiểu yêu tử điệp, dần dần dựa vào gần bè trúc.

Phàm Tâm dẫn đầu hành động, thoải mái bước lên bè trúc, Lư Ly Đăng cũng đồng thời sáng lên toàn bộ, bốn chén Lư Ly Đăng nhỏ bao phủ bè trúc, tỏ ra u tĩnh đến cực điểm.

Chúng tu sĩ thấy vậy ào ào cảm khái không hổ là Phàm Tâm, đồng thời cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, thân là phật tu, dù là khí chất hay là phẩm chất của Phàm Tâm đều không thể bắt bẻ, lại có công đức kim quang hộ thể, có thể được linh trúc công nhận không gì đáng trách.

Theo sát phía sau, Nguyễn Thanh Tuyết cũng bước lên bè trúc, nhưng khiến người ta mở rộng tầm mắt là, bốn chén nhỏ Lư Ly Đăng chẳng những thấp sáng toàn bộ, hơn nữa hào quang tỏa sáng, ánh sáng lung linh, chiếu sáng nửa bên Kính Đàm.

Hào quang Lưu Ly Đăng vừa mới dập tắt, lại theo Hoa Vũ Lâu đi lên mà thấp sáng toàn bộ lần nữa, theo sát phía sau, tiểu yêu tử điệp cũng bay vào bình phong bề bực, bốn chén nhỏ Lưu Ly Đăng cũng tỏa hào quang bốn phía.

Chúng tu sĩ đã bị nghi vấn làm hồ đồ, tiêu chuẩn bề bực này chọn người quả nhiên là hay thay đổi, khiến người ta tìm không thấy quy luật.

Hết chương 13

p/s: tiêu chuẩn chọn đồ đệ của Hiên Khâu Thiên Giác khá là đáng khen ngợi chứ nhỉ? Mỗi người đều được trúc - một trong tứ quân tử - công nhận hết kìa.

Trúc

Trúc đại diện cho mùa hạ. Trúc trong tiếng Hán chỉ loài tre nói chung chứ không phải cây tre ở Việt Nam. Cây trúc là một cây có thể sống nơi khô cằn, quanh năm xanh tốt, đốt ngay thẳng từ bé. Đốt thân cây tre thì đốt than của nó vẫn thẳng chứ không cong gãy.

Trúc là biểu tượng của mẫu người quân tử bởi loài cây này tuy cứng mà vẫn mềm mại, dẻo mà không gãy, rỗng ruột như tinh thần an nhiên tự tại. Cũng như một người quân tử, hoa trúc chết đứng chứ không rũ xuống như những loài hoa khác. Đây là hình ảnh hiếm thấy giữa đất trời.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Vào Đầm

Có lẽ do có Nguyễn Thanh Tuyết làm đệm trước, Hoa Vũ Lâu và Long Tiểu Chi thuận lợi thấp sáng Lưu Ly Đăng cũng không có vẻ quá đột ngột, nhưng vẫn khiến người ta không ngừng hâm mộ như cũ.

So với các tu sĩ, đệ tử Mặc Đan Môn mới là người bị kinh hãi nghiêm trọng, nên biết, tuổi và bối phận của bề bực này ngay cả tông chủ đương nhiệm cũng không đuổi kịp, trúc lại có danh xưng trong tứ quân tử, tự nhiên vô cùng thanh cao kiêu ngạo. Việc tất cả Lưu Ly Đăng sáng lên tựa hồ đã là chuyện rất xa xưa.

Về mặt Y Vũ rất là đặc sắc, giống như bị người ta đánh một quyền lên mặt, một ngum tức giận chưa kịp ra hết đã lại bị chặn trở về, tư vị này tự nhiên không dễ chịu.

Sau khi tất cả tu sĩ thử một lần, mặc dù bề bực vẫn có chỗ trông, lại không có ai phù hợp điều kiện, vì vậy chỉ chờ mấy người chìm vào Kính Đầm.

Bề bực chậm rãi chìm vào hồ nước, Lưu Ly Đăng ở bốn góc dưới linh lực không ngừng của mấy người phát ra ánh sáng xanh lá cây ổn định nhu hòa. Lồng bảo hộ hình tròn hiện ra màu xanh biếc hơi mờ, nước hồ Kính Đầm vô cùng trong suốt, ánh mắt rất rõ ràng.

"Vị đạo hữu có thể nghỉ ngơi, bình phong này có thể che chở cho con người hô hấp dưới nước, hơn nữa có một chút năng lực phòng ngự." Người nói chuyện là đệ tử Mặc Đan Môn Mặc Thanh Hàn, là đệ tử tu vi cao nhất trong ba người vào nước.

Mặc Thanh Hàn lại giới thiệu sơ lược hai người khác, hơn nữa nói quá trình ủy thác một lần. Sau khi đến đáy đầm, căn cứ tình huống linh lực mọi người tiêu hao, bề bực sẽ dừng lại dưới đáy đầm một đoạn thời gian, sau đó quay về. Mặc Thanh Hàn nói xong, người trên bề bực rơi vào im lặng.

Long Tiểu Chi nằm trên lồng bảo hộ hơi mờ, mở to mắt to xem đáy đầm càng ngày càng gần, nàng vẫn không quên đôi mắt dã thú kia.

Nguyễn Thanh Tuyết tiến lên, muốn bắt Long Tiểu Chi trở về, trên bề bực này mặc dù chỉ có mấy người, nhưng quan hệ phức tạp, mục đích Mặc Đan Môn không rõ, tán tu kia cũng không quen biết, Y Vũ lại không cần phải nói.

"Còn không xuống sẽ dính trên đó." Nguyễn Thanh Tuyết vừa gỡ Long Tiểu Chi xuống, vừa bắt đắc dĩ cười nói.

Long Tiểu Chi nhướng mày lên, chăm chú nhìn ba người Nguyễn Thanh Tuyết hỏi. "Các người không có cảm giác kỳ lạ sao? Bề bực càng sâu, lại càng không thoải mái."

Kính Đầm sâu hơn ba ngàn thước, lúc này bề bực xuống không đến một nửa, cho dù cũng không ở trong nước, loại sức nổi đó đã hết sức rõ ràng, tốc độ bề bực trầm xuống đã dần chậm lại.

"Tiểu hữu không cần phải lo lắng, đây chỉ là do sức nổi đặc biệt của Kính Đầm tạo thành, bề bực có thể triệt tiêu một bộ phận, nhưng chúng ta cũng phải chịu một bộ phận." Mặc Thanh Hàn tỉnh táo giải thích.

Y Vũ khó được im lặng, tâm thần nàng có chút không tập trung, lại không nói ra, lúc này nghe Mặc Thanh Hàn giải thích cũng chỉ là gật gù đầu.

"Thật như thế sao?" Tán tu vẫn không mở ra miệng kia đột nhiên hỏi. Sau đó đưa ngón tay chỉ xuống đáy đầm. "Dưới đáy đầm giống như có thứ gì đó."

Tán tu này mặc trường bào màu xám, đầu mang mũ trùm, toàn bộ mặt mũi đều bọc lụa đen, thấy không rõ dung mạo, giọng mang theo vài phần lạnh lẽo, lại không thể nghi ngờ là một nữ tử. "Ta gọi là Tây Tịch Nguyệt, dịch là thủy triều theo mặt trăng phương tây, trời sinh khả năng biết trước rất mạnh."

Năng lực biết trước của tu sĩ là một năng lực rất huyền diệu, loại năng lực này đơn thuần trời sinh, hơn nữa vô cùng khó khống chế.

"Nếu như người thật sự dự cảm thấy nguy cơ, vì sao còn muốn theo xuống?" Y Vũ hoài nghi hỏi, dù sao năng lực biết trước quá hiếm thấy, hơn nữa bề ngoài tán tu này quá mức kỳ quái.

Tây Tịch Nguyệt lạnh lùng nói. "Câu phú quý trong nguy hiểm, cơ duyên lớn thường kèm theo nguy cơ lớn, muốn thuận buồm xuôi gió cần gì phải tu tiên?"

Trong lúc nói chuyện, bề trúc lại chìm xuống không ít. Lúc này trên Kính Đàm, tu sĩ cũng đang nhìn đáy đầm, nước hồ trong suốt, bị ánh sáng màu xanh lá của bề trúc bao phủ.

Trên bề trúc, trong lòng mấy người lo sợ bất an, tốc độ chìm xuống càng thông thả lại liên tục vững vàng, mà đang lúc cách đáy đầm không đủ trăm thước, bề trúc dừng lại.

"Chuyện gì xảy ra? Lưu Ly Đăng vẫn sáng, linh lực vô cùng sung túc, chẳng lẽ là sức nổi quá lớn?" Bỗng nhiên xảy ra sự cố, đột nhiên Y Vũ nghiêm nghị chất vấn, chẳng biết tại sao, tâm trạng Y Vũ có chút kích động, mồ hôi lạnh đọng trên mặt, hình như vô cùng sợ hãi.

Bề trúc dừng lại, mấy người mặc dù không hiểu, nhưng không ai rối loạn như Y Vũ.

"Không phải là sức nổi, bản thể bề trúc cũng là linh thực, gốc hoa mẫu đơn kia cũng vậy, Cửu Cảnh Kim Liên ở đáy đầm." Long Tiểu Chi mở miệng nói ra, đồng thời đưa ngón tay chỉ đáy đầm. "Hơn nữa có linh thú bảo vệ."

Khiến Long Tiểu Chi không hiểu là, Cửu Cảnh Kim Liên này đến cùng có phẩm chất gì? Lại có thể không đếm xỉa chủng tộc, sinh ra uy áp với cả mẫu đơn, linh trúc, Tử Chi, quá kỳ lạ.

Có lẽ là bởi vì bề trúc cách đáy đầm gần quá, có lẽ là bởi vì Long Tiểu Chi vạch trần huyền cơ dưới đáy đầm, cát trắng dưới đáy đầm Kính Đàm tựa như chuyển động, bề trúc như bị dọa sợ, bỗng nhiên tỏa sáng rực lên.

Chính vì phạm vi ánh sáng xanh lá cây mở rộng, mấy người trên bề trúc mới có thể thấy rõ thứ đang chuyển động trên cát trắng. Dưới ánh sáng xanh biếc của linh trúc, một con giao long màu sắc không khác cát trắng hình thể khổng lồ đang chiếm giữ đáy đầm.

Giao long toàn thân trắng bạc, lớn chừng hai người ôm hết, thân thể cuộn thành hình xoắn ốc. Hình như là bị bề trúc kích động, chậm rãi mở mắt, đồng tử màu tím lạnh như băng không tình cảm chút nào nhìn chằm chằm mấy người trên bề trúc.

Long Tiểu Chi phát hiện, đôi mắt này lớn hơn lúc nhìn từ trên Kính Đàm nhiều, cũng lạnh hơn nhiều.

Mấy người trên bề trúc không khỏi hít thở chậm dần, trên trán thấm ra mồ hôi lạnh, ở nơi này nào có Long Thổ Châu! Đây rõ ràng là giao sắp hóa rồng, trên đầu khổng lồ của ngân giao đã có hai chỗ gồ lên, đúng là dấu hiệu sắp hóa thành rồng.

"Vì sao nó không công kích?" Giăng co trung, không biết là ai nhỏ giọng hỏi.

Linh thú càng mạnh mẽ thì ý thức lãnh địa càng mạnh, Long tộc càng là như vậy, tại sao con giao long này chỉ nhìn bọn họ, lại không có dấu hiệu di động.

Ánh mắt của mấy người không tự chủ được chuyển qua dưới thân ngân giao, lại chưa từng nghĩ, cử động này như đụng phải nghịch lân của ngân giao, sự hung ác trời lên trong mắt tím của ngân giao, răng nanh sắc bén trong miệng lộ rõ ra, một tiếng gầm thét đỉnh tai nhức óc truyền đến từ đáy đầm, trong nháy mắt vang dội chân trời.

Nước hồ Kính Đàm gợn sóng xoay tròn, bề trúc kịch liệt lay động, vài người nhất thời bị chấn động đến mức hai lỗ tai điếc lại, dưới chân không vững, may mà tiếng kêu của giao long bị bình phong linh trúc triệt tiêu một bộ phận, nếu không khoảng cách gần như thế, dưới nguyên anh sợ là sẽ trực tiếp thất khiếu chảy máu.

Đáy đầm nguy cơ trùng trùng, trên đầm nước cũng loạn thành một đoàn, giao long xuất hiện, thét dài điếc tai, Kính Đàm sóng lớn cuộn cuộn trong nháy mắt đánh chúng tu sĩ trở tay không kịp, thậm chí có không ít tu sĩ tìm kiếm Cửu Cảnh Kim Liên và Long Thổ Châu trong Kính Đàm trực tiếp bị chấn động choáng váng.

Phản ứng nhanh nhất làm trưởng giả Mặc Vân của Mặc Đan Môn cái kia, cùng với tán tu Lạc Phong Tử, hai người đều là tu sĩ Xuất Khiếu kỳ, lịch duyệt và kiến thức khiến bọn họ không đến mức luống cuống tay chân, nhưng giao long dưới đáy đầm, bọn họ ở trên bờ, muốn giúp lại có tâm mà không có lực.

"Thật không thể tưởng được, đáy đầm này thế nhưng có một con ngân giao, con mắt màu tím tiểu yêu tử điệp nói nhìn thấy lúc trước, chắc hẳn là ngân giao này, lần này phiền rồi."

"Long Thổ Châu chỉ sợ là sớm đã bị giao ăn mất, hiện thời sắp hóa rồng, Cửu Cảnh Kim Liên sẽ không bị nó ăn luôn chứ, cho nên chúng ta tìm lâu như thế cũng không được."

Tu sĩ thấy đáy đầm nổi lên dị tượng, lập tức cảm thấy lo lắng cho mấy người, cũng có người như cũ chưa từ bỏ ý định với Cửu Cảnh Kim Liên, đương nhiên, cũng có tu sĩ tự biết không địch lại nhanh chóng rời khỏi, rất sợ giao long lao ra khỏi Kính Đàm đại khai sát giới.

Nước chảy dưới đáy đầm Kính Đàm vô cùng hỗn loạn, bè trúc chở mấy người muốn rời khỏi, ba người Mặc Đan Môn cũng biết nhiệm vụ vô vọng, gấp rút chuyển vận linh lực thao túng bè trúc lên cao, linh trúc đã có trí khôn nhất định, không cần mệnh lệnh, đã tự động lên cao, cũng may ngân giao kia mặc dù bị chọc giận, lại chiếm giữ dưới đáy đầm không có dấu hiệu di động như cũ.

"Cửu Cảnh Kim Liên!" Bỗng nhiên, giọng nói ngạc nhiên mừng rỡ của Y Vũ vang lên, ngân giao không chịu rời khỏi đáy đầm, điểm này rất kỳ lạ, cho nên Y Vũ luôn chú ý vị trí bên dưới ngân giao, phương thức ngân giao cuộn mình dưới rộng trên hẹp, chính giữa rõ ràng có không gian trống.

"Đừng quay đầu! Lập tức rời khỏi!" Giọng nói Phàm Tâm lập tức truyền đến, vài người nhất thời bị nước lạnh dội vào đầu, thanh tỉnh lại, vị trí kia rõ ràng là nghịch lân của ngân giao, cho dù Cửu Cảnh Kim Liên thật ở dưới ngân giao, bọn họ cũng không có năng lực đạt được, cơ duyên lớn hơn, cũng không thể không tự lượng sức, thực lực ngân giao này, chỉ sợ hai tu sĩ xuất khiếu kỳ trên đầm liên thủ cũng không địch lại.

Mặc dù mấy người khác chế động tác cúi đầu xem, nhưng hiển nhiên ngập ngừng liên tiếp đã triệt để chọc giận ngân giao, thân thể khổng lồ dài đến hai ba mươi thước của ngân giao giống như một tia sét, tốc độ cực nhanh, mấy người căn bản không thể nắm giữ, lại càng không cần phải nói tránh né.

Lập tức, trong Kính Đàm truyền đến một tiếng vang khổng lồ, nước hồ vừa mới yên lặng ầm ầm nổ tung, màn nước văng lên cao cao đầy không ít tu sĩ đến trên bờ.

Trong đầm, bè trúc thể nhưng cứng rắn chịu cú đánh của ngân giao, chỉ là nước hồ xoay tròn cuốn bè trúc vào dòng loạn lưu, bè trúc chẳng những không nổi lên, ngược lại chìm xuống lần nữa.

Người trên bè trúc còn chưa đứng vững, đuôi to mang sức mạnh khổng lồ lại rầm một tiếng đâm vào bình phong màu xanh biếc, lần này bè trúc bị đánh hung hăng va vào thạch bích màu bạc của Kính Đàm.

"Tiếp tục thế này không được, cho dù bè trúc chịu đựng được, linh lực của chúng ta cũng sẽ tiêu hao hết rất nhanh." Hai lần công kích, người trên bè trúc rõ ràng cảm thấy linh lực của mình hao hết hơn phân nửa, chỉ sợ lại đến mấy lần, bọn họ sẽ tự sụp đổ.

"Thật sự là Cửu Cảnh Kim Liên!" Giọng Y Vũ vang lên lần nữa, đồng thời ánh mắt còn nhìn về Cửu Cảnh Kim Liên vì ngân giao chuyển động mà lộ ra.

Hiện thời, không cần Y Vũ nhắc nhở, dù là người trên bè trúc, hay là tu sĩ trên bờ, đều đã phát hiện chân thân của Cửu Cảnh Kim Liên. Dưới ánh sáng vàng kim rực rỡ tươi đẹp chói mắt kia, toàn bộ kim liên trên mặt Kính Đàm thể nhưng âm đạm thất sắc, đó là một tư thái tuyệt đối bao trùm, chênh lệch không phải dựa vào số lượng có thể đền bù.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Một Đường Sinh Cơ

Cửu Cảnh Kim Liên vừa ra, trên Kính Đàm, trong cả dãy núi, đã thành một mảnh biển vàng kim, không trách được ngân giao kia cố sống chết canh giữ đáy đầm, hóa ra là dựa vào hình thể khổng lồ để che giấu và áp chế ánh sáng của kim liên.

Hóa ra Cửu Cảnh Kim Liên lại mọc ở đáy đầm, khó trách bọn họ tìm kiếm lâu như vậy cũng tìm không ra tung tích, chỉ là ngân giao này quả thực khó đối phó, tu sĩ ở đây không ai có thể khám phá tu vi của nó, hướng chỉ, đối với linh thú mà nói, chỉ cần dính vào một chút huyết mạch Long tộc, lực công kích và lực phòng ngự đều tăng lên gấp mấy lần.

Ngân giao này hiện thời là thời kỳ hóa rồng máu chốt, vì Cửu Cảnh Kim Liên, chỉ sợ sẽ liều lĩnh đánh cuộc.

Mặc Vân và Lạc Phong Tử đã lên vào đầm, nhưng thường ngày Kính Đàm đã vô cùng khó có thể lặn xuống, hướng chỉ hiện giờ nước chảy hỗn loạn, lại là không có cách.

Còn trên bè trúc, mấy người lại nỗ lực chống chọi với một kích của ngân giao, nếu như không nhờ có bè trúc giúp đỡ, bọn họ chỉ sợ sớm bị giao long xé thành mảnh nhỏ.

"Hạ bình phong che chở xuống đi, giờ chỉ có thể phân tán thoát ra, tiếp tục như thế chỉ có thể toàn quân bị diệt!" Là giọng nói lạnh như băng của Tây Tịch Nguyệt, nhưng ngoài dự đoán mọi người, vậy mà nghe không ra có bao nhiêu hoảng loạn.

"Không sai, bỏ bình phong che chở đi, sống sót toàn bộ dựa vào bản lĩnh và vận khí từng người." Y Vũ nỗ lực đứng vững, phụ họa lên tiếng. Bản thể của nàng là linh thực, năng lực thích ứng trong nước mạnh hơn linh thú và nhân loại, hơn nữa Cửu Cảnh Kim Liên cũng là linh thực, không chừng sẽ thân cận mình. Lúc kích động lại sợ hãi này Y Vũ hiển nhiên đã quên, Long Tiểu Chi đã từng nói thế nào.

"Không rút bình phong che chở cũng không được, linh lực của bè trúc đã không đủ để duy trì, còn mong chờ vị từng người thoát đi." Tiếng Mặc Thanh

Hàn vừa dứt, bè trúc đã biến mất, co lại thành tay cỡ bàn tay, được Mặc Thanh Hàn thu hồi.

Hiện giờ biến thành cục diện cũng không trách được Mặc Đan Môn, hiển nhiên Mặc Đan Môn cũng không biết chuyện ngân giao, nếu không sẽ không chuẩn bị gì đã đi vào đáy đầm.

Bình phong che chở biến mất quá đột nhiên, vài người nhất thời bị nước hồ vây quanh, cũng may thân có tu vi, không xảy ra tình huống sắc nước.

Bè trúc biến mất, ngân giao lại không dừng công kích. Nước trong đầm loạn lưu khiến người ta hành động khó khăn, cho dù có sức nổi khổng lồ cũng không thể bị cuốn lên cao.

Long Tiểu Chi sớm đã bị Hoa Vũ Lâu một phát bắt được nhét vào trong vạt áo trước ngực.

Trong nháy mắt mọi người vào nước, ánh sáng lạnh trong mắt tím của ngân giao lóe lên, đột nhiên dường như sợ bị trộm mất Cửu Cảnh Kim Liên, thế nhưng bơi về đáy đầm, một lần nữa chiếm giữ, giấu Cửu Cảnh Kim Liên đi, đồng thời trong miệng bắt đầu chuẩn bị điện quang màu tím.

Đó là! Long tức!

Một suy nghĩ không tưởng đồng thời xuất hiện trong lòng mọi người, long tức là thủ đoạn công kích đặc biệt của Long tộc, căn cứ chủng loại bất đồng, long tức cũng có rất nhiều loại, nhưng mỗi một chủng loại đều có lực công kích vượt cấp.

Lực công kích hung hãn như thế tự nhiên có yêu cầu rất cao với độ tinh khiết huyết mạch, con ngân giao này sắp hóa rồng, nhưng cho dù hóa rồng cũng không phải chân long, làm sao có thể thi triển được?

Trong các tu sĩ, sợ là không có mấy người thật sự gặp qua Long tộc, càng không cần nói tới long tức, nhưng cho dù chưa từng thấy, lực sát thương kinh khủng kia vẫn có nghe thấy. Trên Kính Đàm, tu sĩ lập tức như kinh hãi bay tứ tán, nhanh chóng rời xa Kính Đàm.

"Người điên kia! Không muốn sống nữa!" Mặc Vân phí sức thoát khỏi Kính Đàm lên bờ, trước mắt lại xẹt qua một bóng dáng, chỉ thấy Lạc Phong Từ chẳng những không lui, ngược lại một đầu đâm vào Kính Đàm.

Vừa nãy tốc độ của Lạc Phong Từ đã khiến Mặc Vân ý thức được, Lạc Phong Từ chỉ sợ đang trước ngưỡng cửa đột phá xuất Khiếu kỳ, người này quả nhiên điên cuồng, người thường nếu là như vậy, phần lớn sẽ tìm một chỗ bé quan, đánh thẳng vào bình phong lên cấp, Lạc Phong Từ này chẳng những đi ra ngoài mạo hiểm, còn đi chịu chết.

Trong hồ, mấy người đã gặp tuyệt cảnh, không nghĩ tới ngân giao này thế nhưng có thể thi triển long tức, mà vô cùng không khéo, ngân giao này là thuộc tính lôi, trong long tức từ có chứa sấm sét, chỉ sợ long tức vừa ra, trong Kính Đàm này chỉ sợ lại không còn đường sống, khó trách nó phải về đến bên cạnh Cửu Cảnh Kim Liên, trừ đề ngừa Cửu Cảnh Kim Liên bị trộm đi, còn phòng ngừa Cửu Cảnh Kim Liên bị long tức làm hỏng.

Nước hồ không bị ngân giao khuấy, nước chảy loạn ít hơn, nhưng ngay cả như vậy, lấy tốc độ bọn họ cũng không thể nào chạy ra khỏi Kính Đàm trước khi long tức thi triển.

Long Tiểu Chi thật vất vả tựa đầu xuống điều chỉnh mình xong, từ tà áo Hoa Vũ Lâu thò ra cái đầu nhỏ, tu vi Hoa Vũ Lâu yếu nhất trong mấy người, nhưng hắn có một sư huynh tốt, Nguyễn Thanh Tuyết và Phạm Tâm liên tục di chuyển xung quanh Hoa Vũ Lâu, vì hắn chặn lại không ít mạch nước ngầm.

"Tiểu Chi!" Động tác rất nhỏ trước ngực đương nhiên Hoa Vũ Lâu phát giác được, nhưng hắn không nghĩ tới Long Tiểu Chi thế nhưng leo ra khỏi tà áo của hắn, chạy ra ngoài, vô ý hô lên, lại đã quên mình trong nước, thiếu chút nữa bị sặc.

Long Tiểu Chi quạt cánh, phát hiện cánh trong nước có tác dụng hơn hai tay ngắn nhỏ nhiều. Tốc độ Long Tiểu Chi rất nhanh, một mặt là bởi vì hình thể năng nạng, một mặt tự nhiên cũng là bởi vì bản thể là linh thực.

Nếu đã không cửa lên cao, vậy chỉ có thể nhập đáy đầm tìm đường sống, hơn nữa Long Tiểu Chi phát hiện, tán tu kia và Y Vũ không biết lúc nào không thấy, nước hồ Kính Đàm trong suốt, nếu như hai người kia còn ở đây, nhất định có thể thấy được.

Hiện thời đã bắt chập rất nhiều, uy áp Long Tiểu Chi kia chưa bao giờ thi triển ra ngoài đột nhiên bộc phát ra trong thân thể nho nhỏ của nàng kia, uy áp tối thượng dồi dào mệnh môn cuộn cuộn lập tức trải rộng đáy đầm. Uy áp chỉ trong một cái chớp mắt ngăn ngui đã được thu lại, Long Tiểu Chi đã cảm nhận được vị trí của Y Vũ, thế nhưng ba trăm thước dưới đáy đầm!

Nước sinh mộc, mộc khắc thổ, cát dưới đáy đầm liên tục chuyển động, thậm chí phiêu bạt theo gợn nước, Long Tiểu Chi hóa ra móng tay sắc bén của Tâm Dược Thử, một móng vuốt cào xuống, kết quả lại ra ngoài dự đoán.

Lúc nguy cấp, Long Tiểu Chi dùng toàn lực, lại chưa từng nghĩ, cát trắng này chỉ có một tầng rất mỏng, dưới đáy đầm dĩ nhiên là trống không, Long Tiểu Chi trực tiếp nhào vào, độ dày cát còn không cao bằng Long Tiểu Chi, Long Tiểu Chi trực tiếp ngã vào.

Không gian dưới mặt cát hoàn toàn tương phản với Kính Đàm, trong không gian chẳng những không có nước, hơn nữa trọng lực rất lớn, cơ hồ là hút người xuống dưới. Nếu như không nhờ có cánh, Long Tiểu Chi cảm thấy mình nhất định sẽ ngã thành bánh thịt.

Long Tiểu Chi liều mạng quạt cánh, muốn bay đến trên cát trắng mệnh môn thông báo cho mấy người Nguyễn Thanh Tuyết, lại kinh ngạc phát hiện, một tầng cát rõ ràng thật mỏng trước mặt thế nhưng làm thế nào cũng đào không ra!

Long Tiểu Chi gấp cơ hồ muốn xoay quanh vòng, không quan tâm ngó ngang một đầu đầm vào đi, hai cánh tay mập cơ hồ hóa thành tàn ảnh đào cát. Mặc dù liên tục không có đào ra đầu, cũng may rất nhanh, một cái đầu quen thuộc xuất hiện trước mặt Long Tiểu Chi, với gương mặt to đột nhiên xuất hiện, Long Tiểu Chi bị dọa một móng vuốt cào lên.

Hoa Vũ Lâu kêu đau một tiếng, còn chưa thấy rõ Long Tiểu Chi, mắt đã bị một đôi cánh màu tím che kín. "Tiểu Chi, mau buông lỏng tai ta ra."

Long Tiểu Chi biết mình bắt sai người, thấy là Hoa Vũ Lâu tự nhiên muốn giúp đỡ, vì vậy không chút suy nghĩ nắm lỏng tai Hoa Vũ Lâu kéo vào trong.

Cơ hồ đồng thời, gần Hoa Vũ Lâu ào ào xuất hiện vài người khác, kể cả Nguyễn Thanh Tuyết, Phàm Tâm và ba tu sĩ Mặc Đan Môn kia.

Mọi người giống như Long Tiểu Chi đồng dạng, rất dễ dàng lướt qua mặt cát, rơi vào đáy đầm. Lúc mấy người mới vừa lộ ra đầu Long Tiểu Chi cũng đã lên tiếng nhắc nhở bọn họ ngưng không.

Trong mấy người này chỉ có Hoa Vũ Lâu là Luyện khí kỳ, những người khác được nhắc nhở, thời khắc vừa mới rơi vào đáy đầm đã sử dụng phi kiếm, mặc dù trọng lực thật lớn, lại không trực tiếp té xuống.

Còn Hoa Vũ Lâu, cánh màu tím trên lưng Long Tiểu Chi trong nháy mắt biến lớn, hai mảnh cánh bướm màu tím không lồ mở ra chừng hai thước. Long Tiểu Chi hít vào lấy cổ áo Hoa Vũ Lâu, lại cảm thấy bù không được trọng lực như cũ, chỉ có thể làm chậm tốc độ rơi xuống.

Mấy người còn lại cũng là như thế, vốn trên bè trúc đã tiêu hao hơn phân nửa linh lực, lại dừng lại trong Kính Đám, cuối cùng lại là chịu đựng sức nổi khổng lồ rơi vào đáy đầm, hiện thời sức nổi đột nhiên chuyển thành trọng lực, trong lúc nhất thời không biết làm sao.

Mượn ánh sáng trước mắt, mấy người quan sát tình huống trong không gian đáy đầm, một liếc nhìn xuống lại ào ào chịu rung động thật lớn, cho dù là Long Tiểu Chi ghen đỏ mặt cố gắng vô cánh cũng bị cánh tượng dưới đáy đầm làm kinh ngạc mở to hai mắt.

Dưới đáy Kính Đám, không gian cực kỳ rộng lớn, cát trắng kéo dài khuếch tán thế nhưng không nhìn thấy giới hạn, bản thân hạt cát phát ra ánh sáng màu bạc, dường như một mảnh bầu trời màu bạc.

Dưới bầu trời màu bạc, là một mảnh không gian rộng lớn, xem ra không chỉ là Kính Đám, chỉ sợ này cả đoạn phía dưới sơn mạch Hằng Đoạn đều bị bao phủ.

Trong không gian dưới đất khổng lồ này, một tòa thành trì cổ xưa dường như đã ngủ say ngàn năm sừng sững bất động, giống như cự thú đang ần nấp, hùng vĩ, chững chạc mà hùng hậu.

Thành cổ tắm trong ánh sáng bạc mà cát trắng phát ra, lầu các cao thấp thể hiện phân minh trước đây nó đã từng có, tường xanh ngói đỏ, đá xanh lát đường, thậm chí chỗ giấy dán trên cửa gỗ chạm trổ cũng hoàn hảo không tổn hao gì.

Đầu đường cuối ngõ, còn có gian hàng đặt đầy đường của người bán hàng rong, một cái tiếp một cái, thấy cảnh này, bên tai thậm chí có thể vang lên tiếng người bán hàng rong cao thấp thét to.

"Chỗ đó có người." Giọng Hoa Vũ Lâu rất nhẹ, như sợ làm bùng tỉnh tòa thành cổ đang ngủ say này.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Thành Cổ

Hình như dưới Kính Đám đối diện cửa thành thành cổ, vị trí mấy người đã vô cùng gần mặt đất, chỉ thấy trên tường thành, cứ cách một đoạn, như được sắp xếp sẵn mà có võ tướng mặc khôi giáp màu đen đứng thẳng, tay võ tướng cầm Phương Thiên Họa Kích, trên mặt mang mặt nạ bằng sắt màu đen, chỉ có vị trí đôi mắt có hai điểm trống rỗng đen ngòm.

"Đây là người thật sao?" Một tu sĩ của Mặc Đan Môn nhỏ giọng hỏi. Những võ tướng này vẫn không nhúc nhích, ngực cũng không phập phồng vì hô hấp, dường như khung sắt được áo giáp dựng lên.

"Là người thật, các ngươi xem tay bọn họ cầm binh khí, hiển nhiên chết đã lâu." Nguyễn Thanh Tuyết quan sát vô cùng cẩn thận, ở bờ ngoài tay những võ tướng này đã mất nước, ở trong hoàn cảnh không có nước biến thành màu nâu đen, làn da bó chặt xương cốt, giống như bộ xương, tay nắm vũ khí lại vẫn có vẻ dày rộng mạnh mẽ.

Vị trí mấy người hạ xuống ở trước cửa thành, trên cửa thành như có người dùng đầu bút lông bén nhọn khắc hai chữ to: Cổ Mạch!

Hai chữ kia không biết trải qua bao nhiêu năm tháng, hiện thời nhìn lại chữ bằng bút cứng cáp mạnh mẽ như cũ, mỗi chữ mỗi nét đều phẳng phất được người dùng kiếm phong bố cục mà thành.

Mấy người chậm rãi rơi xuống đất, mũi chân Hoa Vũ Lâu vừa mới chạm mặt đất, Long Tiểu Chi đã chống đỡ không nổi, cánh biến mất, tự động hóa thành áo choàng nhỏ, cả người vô lực từ té xuống cổ áo Hoa Vũ Lâu.

Phạm Tâm ở sau lưng Hoa Vũ Lâu, thấy vậy lập tức duỗi tay đón Long Tiểu Chi. Từ lúc vào đây, cho tới bây giờ đứng trước cửa thành cổ thất lạc này còn chưa tới một canh giờ, mấy người lại đều trải qua cánh cửa sinh tử, hiện giờ bình tĩnh lại, thật sự là hoàn toàn không còn sức lực.

"Tiểu Chi không có sao chứ."

"Tiểu Chi không có sao chứ."

Nguyễn Thanh Tuyết và Hoa Vũ Lâu lập tức xông tới, chỉ thấy Long Tiểu Chi mềm mại nằm sấp nằm sấp sau đó ngọc trắng đầu trong lòng bàn tay Phạm Tâm, mắt to gần muốn khép kín, trong miệng còn nhất quyết không tha vô lực châm chọc. "Người đích xác quá nặng." Nói xong ngã sấp trên tay Phạm Tâm lập tức ngủ mất.

Ba người nhất thời dở khóc dở cười, Phạm Tâm giờ cao lòng bàn tay, dùng linh lực kiểm tra Long Tiểu Chi. "Không có việc gì, chỉ là linh lực tiêu hao quá độ, khả năng tiến hóa cánh thành lớn đối với tử điệp ấu sinh kỳ là vô cùng khó khăn, nhưng đây này cũng là cơ duyên của nàng, ít nhất nàng về sau tỷ lệ đi vào kỳ trường thành gia tăng."

Đúng như Phạm Tâm đã nói, tâm trạng tu hành là nhân tố rất mấu chốt, lúc người chưa bước ra một bước, tất cả mọi thứ không biết đều là vật cản. Long Tiểu Chi có thể trong lúc khẩn cấp mà tiến hóa cánh, đã là vượt qua một đạo tâm坎.

Nguyễn Thanh Tuyết cầm ra một cái chén ngọc khác mà mình chuẩn bị, bên trong trái sắn chần nộm mềm mại, phía trên còn có một áo ngủ bằng gấm lớn chùng chiếc khăn tay.

"Nhị sư huynh, huynh chuẩn bị lúc nào?" So với Nguyễn Thanh Tuyết thì, Hoa Vũ Lâu lập tức cảm thấy tự ti mặc cảm, hẳn cảm thấy mình đã vô cùng để ý Tiểu Chi, dù đi nơi nào cũng không quên sưu tầm mỹ thực cho tiểu tử điệp nhà mình, lại không chu đáo bằng Nguyễn Thanh Tuyết như cũ. Mà hiện thời, Tiểu Chi còn bởi vì linh lực mình tiêu hao quá độ, trong lòng Hoa Vũ Lâu chưa xót khó hiểu.

Nguyễn Thanh Tuyết vỗ vỗ bả vai Hoa Vũ Lâu. "Không nên suy nghĩ nhiều, đệ chỉ là còn đang trưởng thành." Nguyễn Thanh Tuyết tin tưởng, chỉ cần qua vài năm, nhất định Hoa Vũ Lâu có thể trở thành một người ưu tú mà ti mi, điều hẳn cần chỉ là thời gian.

Hoa Vũ Lâu nghiêm túc gật gật đầu, đang lúc cảm động đột nhiên nghe Nguyễn Thanh Tuyết tiếp tục nói.

"Sư đệ, gần nhất có phải đệ ăn hơi nhiều hay không? Hình như béo lên."

Hoa Vũ Lâu: "..."

Nhị sư huynh, huynh có phải bị thứ kỳ lạ gì nhập vào hay không, đây thật không phải phong cách của huynh.

Lúc ba nhân nói chuyện, ba người Mặc Đan Môn đứng một bên quan sát, thấy ba người Nguyễn Thanh Tuyết xem trọng một con tử điệp nhỏ nhỏ như vậy thì khó tránh khỏi thấy lạ, nhưng nghĩ đến mình cũng nhờ con tử điệp kia mới có một đường sống, cũng lập tức thu lòng khinh thị.

"Thanh Hàn xin tạ ơn Nguyễn đạo hữu trước, ân cứu mạng, nhất định khắc sâu trong lòng." Tình tình Mặc Thanh Hàn vô cùng trong trẻo lạnh lùng, việc này có quan hệ với linh căn của hắn, Mặc Thanh Hàn là hiện thân nhiệm vụ đệ tử duy nhất của môn chủ Mặc Đan Môn, là băng thuộc tính thiên linh căn, hơn nữa dung hợp Cửu U nghiệp hóa, ngọn lửa bùng cháy đầy địa ngục trong truyền thuyết.

Theo sát Mặc Thanh Hàn, hai tên đệ tử Mặc Đan Môn khác Dư Thiên Tảo, Dư Thiên Trần cũng cúi đầu thờ dài, cung kính biểu đạt lòng biết ơn với Nguyễn Thanh Tuyết, hai người này là huynh đệ cùng huyết thống, lại cùng là đệ tử nội môn của Mặc Đan Môn.

"Người ba vị cần cảm tạ là Tiểu Chi, nếu như không phải nhờ Tiểu Chi phát hiện không gian dưới đáy đầm này, cho dù có bích thủy châu, chỉ sợ cũng không làm nên chuyện gì." Lúc này ở đáy đầm Kính Đàm, mắt thấy ánh sáng sấm sét trong miệng ngân giao tỏa ra rực rỡ, đột nhiên Long Tiểu Chi lại biến mất dưới đáy đầm.

Trên người Nguyễn Thanh Tuyết mang bích thủy châu mà trước khi đi Hiên Khâu Thiên Giác đưa cho, việc này rất tiện lợi cho bọn họ hành động trong nước, bích thủy châu chẳng những gánh chịu một bộ phận sức nổi Kính Đàm, cũng có một chút tác dụng dẹp loạn với mạch nước ngầm hỗn loạn.

"Hơn nữa tình huống hiện giờ, chúng ta cũng không thể xem như đã thoát khỏi khổ cảnh, ngân giao kia không theo chúng ta xuống, có lẽ chỉ là đang chờ đợi kim liên hoàn toàn trưởng thành, tình huống tốt hơn một chút chính là ngân giao không thể xuống, nhưng ngôi thành Cổ Mạch chưa từng nghe qua này chỉ sợ cũng không phải là chỗ an toàn." Nguyễn Thanh Tuyết tình táo phân tích.

"Mặc dù ta cũng không hoàn toàn hiểu biết lịch sử nam cảnh, nhưng thành trì hùng vĩ như thế nếu như tồn tại, nhất định sẽ để lại một dấu vết khó xóa đi trong lịch sử, những võ tướng trên thành kia, người mặc khôi giáp, vũ khí cầm trong tay cũng có linh lực không ổn định, rõ ràng không phải là người phàm, hơn nữa tâm pháp và khẩu quyết sử dụng loại vũ khí Phương Thiên Họa Kích này phần lớn thất truyền, hiện thời người sử dụng lác đác lơ thơ."

Phạm Tâm vô cùng tán thành phân tích của Nguyễn Thanh Tuyết, mấy người mượn thời gian tu chỉnh dùng linh đan tĩnh tọa khôi phục. "Trong phương diện sử tập, thư tịch phật môn được cho là toàn diện, tiểu tăng cũng thường xuyên lật xem, nhưng trong vạn năm, chưa từng nghe qua vương triều hoặc tông môn dùng Phương Thiên Họa Kích làm vũ khí, hơn nữa cho dù là tu sĩ, đến tột cùng là loại tu vi nào mới có thể mở ra một không gian lớn như thế

dưới son mạch Hằng Đoạn này ?"

Một tòa thành dưới đất vốn là không thể tưởng tượng nổi, hướng chỉ là xây dưới son mạch Hằng Đoạn nguy hiểm tầng tầng, cho dù nơi đây chỉ ngoài rìa dãy núi, cũng là nguy cơ trùng trùng.

Hơn nữa cửa thành lại nằm ngay dưới Kính Đàm, đáy đầm lại có Cửu Cảnh Kim Liên một con ngân giao có thể phát ra long tức công kích, thực lực như thế, chính là Tứ Thủy thành tư sản cực hùng hậu của nam cảnh cũng không theo kịp.

"Bất kể thế nào, nơi đây không thích hợp ở lâu, chúng ta còn cần mau chóng tìm kiếm lối ra khác." Nguyễn Thanh Tuyết luôn cảm thấy ngôi thành Cổ Mạch này cho người ta ảo giác nó đang bị thương kêu khóc, khiến người ta có xúc động rơi lệ, cảm giác này đích xác không thể nói rõ.

Sáu người một yêu nghi ngồi hồi phúc một lát, cảm giác sức lực và linh lực đều khôi phục hơn phân nửa, Long Tiểu Chi cũng vâng về mắt bò dậy, không thể để người khác mang mình đi mãi, dù sao trong thành cổ này không biết có nguy hiểm hay không.

"Nếu như Tiểu Chi buồn ngủ, có thể tiếp tục an giấc ở chỗ này của ta." Nguyễn Thanh Tuyết giờ ngón tay chỉ tà áo mình, nhìn mắt Long Tiểu Chi rung rung, ngáp không ngừng, rất khó có người không mềm lòng.

Long Tiểu Chi lắc lắc đầu, vô thức muốn bay lên, nhưng cánh vừa mới mở ra, mũi chân chĩa xuống đất, nhảy lên khỏi mặt đất, lập tức bị áp lực trầm trọng ngăn chặn, lại cắm đầu ngã về trong chén.

Hoa Vũ Lâu đưa tay nâng Long Tiểu Chi lên, đặt trên bờ vai mình. "Bay không nổi thì không cần cậy mạnh, ta mang ngươi."

"Mới không phải, là không gian này giống như không bay được, ta mới không nặng." Long Tiểu Chi nín lấy tóc Hoa Vũ Lâu giải thích.

Thấy vậy, Phàm Tâm giải thích. "Hắn là thành cổ này bố trí cấm chế bay trên không, cấm chế này ở một số thành trì lớn cũng có, chỉ có quân đội được phê chuẩn đặc biệt hoặc là người có thân phận đặc biệt mới có thể phi hành."

Đứng dưới chân thành, mấy người mới phát hiện mình thật nhỏ bé, cửa thành này cao chừng hai ba mươi thước, độ dày tường thành cũng có sáu bảy thước, kim loại bóng loáng hiện ra màu đen trên cửa thành đúc thành hình mãnh thú lập thể, cửa thành mở rộng ra, dường như đang chờ đợi ai đó trở về.

Hai bên cửa thành, còn có hai tượng đá mãnh thú khổng lồ, ước chừng có ý trấn thủ cửa thành, mãnh thú hình thể khổng lồ, mắt hung tợn răng nanh sắc nhọn.

Dưới cửa thành còn đứng hai hàng võ tướng, vũ khí cũng không khác biệt người trên tường thành. Xung quanh yên tĩnh không tiếng động, chỉ có tiếng bước chân rất nhỏ cơ hồ không nghe được của mấy người, đi giữa hai hàng võ tướng, có cảm giác bị đôi mắt như lỗ đen kia nhìn chăm chú.

"Tiểu Chi làm sao phát hiện dưới đáy đầm có không gian?" Bầu không khí quả thực quá im ắng, Hoa Vũ Lâu sợ Long Tiểu Chi quá khẩn trương, muốn dòi đi sự chú ý của nàng, nếu không tóc mình khả năng sẽ bị kéo tọc hết.

Long Tiểu Chi nhẹ nhàng khụy một cái, buông một lọn tóc tay mình siết chặt, giọng nói nghe vô cùng trấn định. "Ta đứng lúc thấy hoa mẫu đơn biến mất trong lớp cát dưới đáy đầm, nhưng không nhìn thấy tán tu kia. Không nghĩ tới lớp cát dưới đáy đầm không dày, lại chỉ là có thể đi vào không thể ra, ta ở phía dưới cứ đào lên trên, liên tục đào mà không lộ đầu ra được, sau đó các người xuất hiện."

Long Tiểu Chi nghiêng đầu nhìn nhìn gò má Hoa Vũ Lâu, trên đó còn có vài vết cào dài nhỏ, yên lặng cúi đầu xoay ngón tay, giả bộ như cái gì cũng không nhìn thấy.

Làm sao Hoa Vũ Lâu có thể không nhìn thấy Long Tiểu Chi lén lút, hắn không để ý vết cào Long Tiểu Chi gây ra, nhưng đáng về ta không có làm chuyện xấu, ta thật biết điều của Long Tiểu Chi đích xác khó gặp, không khỏi muốn trêu chọc một phen.

Hoa Vũ Lâu đưa tay sờ sờ gò má mình, giọng nói có chút trầm trọng. "Tiểu Chi, ta biến thành thế này, sợ là phải tuổi già cô độc cả đời, ngươi phải chịu trách nhiệm, về sau lớn lên làm vợ cho ta nhé."

Long Tiểu Chi nghe vậy, trong nháy mắt nhũn mày nhỏ, thậm chí còn nghiêm túc quan sát thương thế Hoa Vũ Lâu, giống như tin là thật. Những người còn lại cũng không nói ra, ào ào buồn cười, xem nào nhiệt, muốn xem bé từ điệp này cuối cùng sẽ làm sao.

Chỉ thấy Long Tiểu Chi rồi rầm một trận, sau đó đưa ra tay mập trăn an vỗ vỗ gò má Hoa Vũ Lâu, giọng nói đều mang ba phần uất ức. "Ta không muốn làm vợ ngươi đâu, về sau ta dưỡng lão đưa tang cho ngươi được không?"

"Phốc! Ha ha ha..." Không biết là ai nhịn không được trong nháy mắt cười ra tiếng.

Hoa Vũ Lâu cảm thấy mình dường như bị sét đánh trúng, trán trán đầy hắc tuyến.

Long Tiểu Chi thấy vậy vụng vụng nghiêng đầu, lạng lẽ tránh đi ánh mắt mọi người, làm ra vẻ thâm trầm dùng quả đấm nhỏ che đi khóe môi, trong mắt to tràn đầy giao hoạt, ai bảo ngươi trêu chọc ta!

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Có Biến

Hành động tự nhận là bí ẩn lén lút của Long Tiểu Chi tự nhiên không tránh được mắt mọi người, nhưng đáng về đặc ý còn kém vấy đuôi của nàng quả thực khiến người ta không đành lòng chọc phá.

Nguyễn Thanh Tuyết cũng cười liên tục, đồng thời cũng thấy hơi lo lắng, lấy phương thức nói chuyện phiếm này của Long Tiểu Chi, sau này làm thế nào gả ra ngoài đây? Nghĩ đến nhiều năm sau, một tu sĩ tác phong nhanh nhẹn biểu lộ cõi lòng với Long Tiểu Chi, Long Tiểu Chi lại muốn đường lão lo tang cho người ta, hình ảnh này quả thực không dám nghĩ!

Hiển nhiên nghĩ đến vấn đề này không chỉ có mình Nguyễn Thanh Tuyết, Hoa Vũ Lâu bắt đầu dĩ vô trán, duỗi tay nắm áo choàng nhỏ của Long Tiểu Chi nhắc nàng lên trước mặt, giọng nói có chút nặng nề mở miệng: "Tiểu Chi à, xem ra phải cả đời cô độc đến lúc tuổi già không chỉ có mình ta, sau này ta chúng ta làm bạn đi!"

Long Tiểu Chi nâng cao ngực, khề ngửa đầu, giọng nói kiêu ngạo: "Cò trên mộ của con ta cũng cao hai thước rồi, cho nên sợ là không theo người được."

Hoa Vũ Lâu "..."

Mấy người còn lại "..."

Lời nói này sao nghe được không được tự nhiên như thế?

Vừa nói vừa đi, khoảng cách của mấy người tới cửa thành đã từ từ thu lại, Hoa Vũ Lâu đang muốn thả Long Tiểu Chi lên bả vai, đã thấy Long Tiểu Chi đột nhiên thay đổi sắc mặt, bởi vì Long Tiểu Chi được mang theo, ánh mắt vừa vặn ngược lại với mọi người.

"Cửa thành kia!" Mặc dù giọng nói Long Tiểu Chi sợ hãi vẫn cực lực cố gắng đưa cánh tay nhỏ chỉ về phía bọn họ vừa mới vào thành.

Mấy người còn chưa kịp quay đầu lại, lại nghe sau lưng đột nhiên phát ra tiếng gió! Còn kèm tiếng vật gì đó lung la lung lay kết... Kết... Tiếng vang, tiếng vang cực kỳ có lực xuyên thấu, dường như ngay trên đầu.

Cảm giác này vô cùng xấu, chẳng lẽ là cửa thành đóng? Thành này hạn chế bay trên không, thành vừa đóng cửa, muốn đi ra ngoài sợ là vô cùng khó khăn.

Mấy người lập tức quay đầu, lập tức bị cảnh tượng trước mắt làm kinh hãi, cửa thành vẫn mở rộng ra như cũ, không di động một chút, nhưng quỹ dị những chỗ bọn họ vừa mới đi qua đang dần dần thay đổi trở nên rách nát xấu xí.

Trên tường thành loang lổ dấu vết, vết máu đỏ sậm cơ hồ nhuộm đỏ hết tường thành, tro bụi đen nhánh vì lửa cháy kèm theo tiếng gió vù vù bay ra đầy trời.

Càng làm cho lòng người kinh hãi là dưới cửa thành kia dùng hai sợi dây thừng treo ngược một người không có đầu! Thi thể đang khề đùng đưa qua lại theo gió, kết... Kết... Tiếng vang vô cùng thê lương. Trên khải giáp của người kia còn chạm rãi chảy ra từng đạo vết máu, vết máu thuận theo thi thể chạm rãi nhỏ xuống, vết máu tụ họp dưới cửa thành thành một mảnh đỏ sậm.

hai hàng võ tướng đứng thẳng dưới cửa thành kia vốn đứng đối diện lẫn nhau, lại không biết lúc nào đã xoay người, đôi mắt tối om đang gắt gao nhìn chăm chăm bọn họ.

Ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy không chỉ dưới cửa thành, những võ tướng cầm phương thiên hạp kích trên cửa thành những thứ kia cũng sớm đã xoay người thể, đang không nhúc nhích nhìn xuống bọn họ.

Tình cảnh này, cho dù là Phàm Tâm thân là phật tu cũng kinh hãi không thôi, oán hận cơ hồ ngưng tụ thành thực chất kia phóng lên cao, mãnh liệt như thế quả là chưa bao giờ thấy qua.

Thành trì cổ xưa hùng vĩ và mỹ lệ đang từ từ từ bỏ đi lớp vỏ vinh hoa, từng chút từng chút đỏ nát đau đớn dính đầy vết máu từ từ tràn ra.

Mấy người đang hoang mang trước mắt, sau lưng lại đột nhiên truyền đến tiếng động. Dấu vết đỏ nát còn chưa tràn ra qua đây, sau lưng vẫn thành cổ phồn thịnh như cũ, sẽ không có thứ gì mới đúng.

Long Tiểu Chi phản ứng nhanh nhất, trong nháy mắt quay đầu lại chỉ thấy đường phố bên tay trái phía trước có một nam đồng nằm sấp, khí tức trên người rõ ràng giải thích hắn còn sống!

Nam đồng nép mình trong ngõ, chỉ lộ ra đầu đang len lén nhìn bọn họ. Đứa trẻ xem ra chỉ có một hai tuổi, trên đầu lại nghiêm trang thúc phát quan.

Đột nhiên bị người phát hiện, nam đồng sợ hết hồn, lập tức rút đầu về, mấy người thấy vậy lập tức cất bước đuổi theo.

Lúc mấy người chuẩn bị đuổi theo đứa trẻ đột nhiên xuất hiện này, khúc quanh của ngõ hẻm lại lộ ra cái đầu nhỏ lần nữa, hơn nữa lần này còn hào phóng đứng dậy, khom lưng hành lễ với mấy người bọn họ. "Vài vị còn mời theo ta tránh một chút, thành này vô cùng kỳ lạ."

Không để cho mấy người nghĩ nhiều, dấu vết đỏ nát sau lưng đang từng bước một ép sát, dưới cửa thành còn treo ngược thi thể, còn có những võ tướng mặc hắc giáp kia xem ra rất nguy hiểm.

Thành cổ có diện tích cực kỳ rộng lớn, trong thành rất nhiều đường phố, hơn nữa bốn phương thông suốt, giao thoa phức tạp. Nam đồng kia mặc dù xem ra chỉ có một hai tuổi, động tác lại cực nhanh, hơn nữa hết sức quen thuộc con đường trong thành, dẫn mấy người quẹo đông rẽ tây, cuối cùng tiến vào một mặt đạo, xuống dưới đất thành cổ, mới chậm lại bước chân.

Nhìn bốn phía, không gian dưới đất này có thấp đèn, ánh sáng còn tính rõ ràng, nhưng dưới chân lại có một hồ tròn đen ngòm chiếm cứ chín phần không gian, trên đỉnh đầu là khắc hoa văn trận pháp phức tạp tối tăm hiện lên trên bầu trời màu xanh.

"Trong này là hồ té dưới đàn tế, bọn họ sẽ không tới chỗ này, là chỗ duy nhất an toàn trong thành." Giọng nói đứa trẻ mềm mại non nớt, hành vi giọng nói lại tỏ ra ôn nhã có lễ, như công tử xuất thân thế gia.

Đứa trẻ không chờ mấy người đặt câu hỏi, tiếp tục nói "Ta gọi Mặc Lương, là một con cá chép của Kính Đàm, bởi vì ngoài ý muốn lọt vào thành Cổ Mạch này, ta ở trong này có chừng mười năm." Mặc Lương tựa hồ đang muốn giới thiệu sơ lược tình cảnh mấy người, trên đầu lại đột nhiên truyền đến tiếng bước chân vội vàng, nghe tiếng thì hình như có hai người, mặc dù tiếng bước chân rất nhẹ, nhưng mấy người phía dưới đều không phải là người phàm, tự nhiên nghe thấy rõ ràng.

Nguyễn Thanh Tuyết ý bảo mấy người chớ lên tiếng, hồ té này diện tích chỉ trăm thước, nhưng chỉ có bốn phía có đặt thang, chính giữa là hồ té dùng để xử lý tế phẩm lại rất sâu, từ phía trên nhìn xuống, cho dù là người tu chân ngũ giác thật tốt cũng chỉ có thể nhìn thấy xương trắng mờ mờ nơi đáy hồ.

Bốn phía không có chỗ trốn, thần kinh mấy người đang lúc khẩn trương, đột nhiên nghe được một giọng nói quen thuộc, đúng là hoa mẫu đơn mắt tích kia, chắc hẳn một tiếng bước chân khác phải là tán tu Tây Tịch Nguyệt.

"Người đến tột cùng có biết đường hay không? Những thứ bên ngoài sắp tràn lại đây rồi!" Hiên nhiên Y Vũ vô cùng vội vàng xao động, đang chất vấn một người khác.

Ngay sau đó truyền đến tiếng đặc biệt trong trẻo lạnh lùng của tán tu Tây Tịch Nguyệt kia. "Cầm miệng hoặc là biến, tự ngươi chọn."

Tính tình Y Vũ không tốt, nhưng hiên nhiên tính tình Tây Tịch Nguyệt cũng không tốt, hơn nữa giọng nói lạnh như băng vô cùng có lực chấn nhiếp, ít nhất sau đó trừ tiếng bước chân cũng không vang lên tiếng nói chuyện nữa.

Tiếng bước chân rất nhanh đến đài tế trên đỉnh đầu, chỉ nghe Y Vũ thét chói tai một tiếng, tựa như bị cái gì đột nhiên làm sợ. Nhưng chỉ là một cái chớp mắt, rất nhanh bị ép xuống.

Mấy hơi ngắn ngủi sau đó, trên đỉnh đầu đột nhiên truyền đến tiếng phiến đá ma sát, tựa hồ là khởi động cơ quan, rất nhanh, bên cạnh đàn tế lộ ra một lỗ thùng hình vuông, ánh lửa theo lỗ thùng chiếu vào, phía dưới là thang đu liên tiếp.

"Nhanh lên! Nhanh lên!" Y Vũ đột nhiên không ngừng thét chói tai. Lối vào cơ quan rất nhanh nhảy xuống hai bóng người, Y Vũ đằng sau thậm chí bởi vì quá gấp gáp thiếu chút nữa cầm đầu ngã vào hồ té.

Trước khi lối vào khép lại, Long Tiểu Chi mơ hồ còn có thể trông thấy trên vách tường quăng xuống bóng dáng kì lạ, như là vật gì dây dưa bò gần lối vào, chắc hẳn Y Vũ chính là bị thứ đó kinh hãi.

Tây Tịch Nguyệt bước lên thêm đá thang đu đi vài bước thì dừng lại, thật sự là hồ té này chỉ lớn như vậy đại, trên thang đu còn có chiếu sáng, rất dễ dàng đã thấy mấy người Nguyễn Thanh Tuyết.

Trên đầu Tây Tịch Nguyệt vẫn mang mũ trùm đầu mạng che mặt như cũ, khiến người ta thấy không rõ vẻ mặt của nàng, nhưng xem ra, nhìn thấy mấy người trong này chắc cũng hết sức kinh ngạc.

So với Tây Tịch Nguyệt, tâm trạng Y Vũ hết sức rõ ràng. "Là các ngươi! Không nghĩ tới nhanh như vậy đã chạm mặt."

Ánh mắt Y Vũ quét qua mấy người, cuối cùng ngừng lại trên người Mặc Lương, ánh mắt hơi kỳ lạ, thời khắc rơi vào thành cổ, nàng đột nhiên cảm giác được uy áp tối thượng mãnh liệt, mặc dù chỉ là một cái chớp mắt ngắn ngủi, lại tuyệt đối không sai.

Chỉ là Y Vũ không thể xác định, nguồn gốc uy áp kia có phải Cửu Cảnh Kim Liên hay không, nếu như không phải, vậy trong Kính Đàm còn có linh thực gì sao? Hiện thời đột nhiên nhìn thấy một khuôn mặt xa lạ, Y Vũ lập tức sinh lòng cảnh giác.

Bầu không khí đang lúng túng, thành cổ vốn yên tĩnh dường như đột nhiên sống lại, các loại tiếng động truyền đến từ bốn phương tám hướng thành cổ, tiếng kêu, tiếng kêu thảm thiết, tiếng đao kiếm chạm nhau hỗn loạn thành một đoàn, mặc dù tiếng động này qua tầng tầng cách trở đã nhỏ đi không ít, nhưng như cũ khiến lòng người ta nhúu lại, thật sự là quá huyền ảo.

Ngay trên đỉnh đầu là đàn tế mà Tây Tịch Nguyệt và Y Vũ đi xuống, lúc này trên tế đài đột nhiên truyền đến vô số tiếng kêu thảm thiết bén nhọn mà thê lương của hải đồng, nữ có nam có, tiếng kêu tràn trề tuyệt vọng và bất lực.

Không biết Y Vũ nghĩ đến cái gì, sắc mặt hết sức khó coi thẳm nói."Thành chủ này trước kia nhất định là tên biến thái, trên tế đài kia tất cả đều là thi thể trẻ con bị đốt tro, nói ít cũng có trên trăm cái, nhân loại đúng là sinh vật xấu xí."

Dù là linh thực hay là linh thú, một khi biến hóa, phương thức tư duy sẽ đến gần nhân loại, giống như Y Vũ có thể không hề áp lực tâm lý thuần hóa bách hoa cho người ta ép buộc, biến hóa và chưa biến hóa, khai linh trí và chưa khai linh trí đều có bản chất khác nhau.

Cũng chính vì vậy, nhìn thấy thi thể nhân loại đốt tro, Y Vũ mới cảm thấy khó chịu. Đương nhiên, cũng không phải tất cả sinh linh đều là như thế, mỗi loại sinh linh có bản tính và hoàn cảnh lớn lên cũng sẽ sinh ra ảnh hưởng với tính cách định hình.

Mọi người nghe Y Vũ nói thì thần sắc cũng trầm xuống, đường nhỏ bọn họ tiến vào hồ tế khác Y Vũ, bởi vậy cũng không thấy tình cảnh trên tế đài, nhưng thành này khắp nơi lộ ra quỷ dị, không nghĩ tới phía trên dĩ nhiên là dùng người sống hiến tế, xem ra xác thực như Y Vũ nói, thành chủ này cũng không phải là người lương thiện.

"Không phải như thế." Mặc Lương im lặng rất lâu đột nhiên mở miệng phản bác.

Y Vũ nhướn mày nhìn đứa bé trai này, giọng nói mang theo vài phần khiêu khích vài phần thăm dò."Người là đã lên đàn tế, hay là đã gặp thành chủ? Nhìn dáng vẻ của người sợ cũng không phải là loài người đi."

"Ta xác thực không phải là loài người, nhưng ta đã lên đàn tế, cũng đã gặp thành chủ." Sắc mặt Mặc Lương bình tĩnh, lời nói ra lại mười phần khiến người ta khiếp sợ."Vị thành chủ kia các người cũng đã gặp, chính là nữ thi không đầu dưới cửa thành."

"Nữ thi!" Mấy người Nguyễn Thanh Tuyết kinh ngạc không thôi, lúc trước ở cửa thành, bởi vì quá mức quỷ dị, mấy người cũng không có tiến lên tra xét thi thể bị đâm thủng xương tỳ bà treo ngực dưới cửa thành kia, hơn nữa thi thể mặc khôi giáp, tự nhiên bị nhận sai là võ tướng, hiện thời ngẫm lại, thân hình cô thi thể kia xác thực nhỏ hơn võ tướng rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Không Có Cánh Và Chân Ngắn

"Ta sống trong thành này đã gần mười năm, nơi này mỗi ngày đều lặp lại hoàn cảnh lúc thành bị phá, không ngừng lặp lại, bắt đầu từ xế chiều, đến tảng sáng ngày hôm sau mới chấm dứt, những đứa bé trên tế đài không phải là bị cúng tế, mà là sau khi thành phá bị người ta bắt lại đốt chết."

"Là ai phá thành? Những việc này làm sao người biết?" Y Vũ hơi hoài nghi hỏi.

"Sau khi Thành Cổ Mạch tàn phá hoàn toàn thì xuất hiện, sinh linh xông vào cổ thành sẽ bị công kích, những võ tướng kia không bị thương cũng không chết, chỉ có chờ tới tảng sáng ngày hôm sau mới quay về tường thành tiếp tục thủ thành. Trong lúc ta trốn tránh, thấy rất nhiều ảo cảnh đứt quãng, nhưng không nhìn thấy người phá thành, hình như tòa thành cổ này không thể tạo ra ảo ảnh của người phá thành, nhưng hẳn là có rất nhiều người."

Giọng của Mặc Lương mang theo sự hãi rõ ràng, hiển nhiên có ấn tượng rất sâu với những ảo cảnh kia, nhưng mà hẳn không nói tí mả. "Sau đó ta phát hiện hồ tế này, trong lúc chiến loạn ta không đi ra ngoài đi loạn nữa, mấy năm nay ta luôn tìm kiếm biện pháp rời khỏi."

"Không phải cửa thành vẫn mở sao? Chỉ cần chờ tảng sáng ngày mai là có thể rời khỏi tòa thành này rồi, thành này đúng là quá nguy hiểm, ta muốn mau chóng rời khỏi đây." Y Vũ nói.

Cảm xúc Y Vũ có phần không ổn định, không biết có phải ảo giác không, Long Tiểu Chi cảm thấy tình hình Y Vũ vốn không nôn nóng như thế, nhưng kể từ lúc vào đây, Y Vũ trở nên rất kỳ lạ, hình như đề phòng tất cả mọi người, gai nhọn toàn thân giương ra, căm thù mỗi người.

"Mặc dù cửa thành mở ra, nhưng chỉ có thể đi vào chứ không thể đi ra, giống cát trắng ở dưới đáy đầm Kính Hà vậy, dù cửa thành đang ở trước mắt, nhưng không đi ra khỏi cửa thành được." Lúc Mặc Lương nói chuyện, đột nhiên trên đỉnh đầu truyền tới một tiếng nổ vang dội, giống như có thứ gì vô cùng lớn đập trúng tế đài.

Thang đu bên hồ tế cũng rung theo, sau đó là hai tiếng nổ mạnh nữa, còn có tiếng vang chói tai lúc binh khí va chạm.

"Bên trên còn có người? Hay là Ngân Giao đuổi theo rồi?"

"Tiếp tục như vậy không được, thang đu này sẽ đứt."

Va chạm và chấn động kịch liệt khiến mái vòm trên đỉnh đầu bắt đầu xuất hiện vết rách, đá vụn thật nhỏ đã bắt đầu rơi xuống, bay là tả vào hồ tế sâu thẳm.

Mọi người rồi rít nắm chặt vũ khí trong tay, tùy thời chuẩn bị lui khỏi chỗ này, tiếng vang trên đỉnh đầu đã từ từ dòi đi, tiếng vang từ từ chuyển tới phía bắc đài tế. Không đợi mọi người thở ra, Mặc Lương lại chột đứng lên. "Phía bắc!"

Nói xong, lập tức chạy ra ngoài, tốc độ Mặc Lương rất nhanh, những người khác còn chưa ngăn trở kịp, hắn đã nhanh nhẹn biến mất ở khúc quanh, sau đó còn truyền tới tiếng cơ quan mở ra.

Theo sát sau Mặc Lương, Tây Tịch Nguyệt vẫn im lặng đứng bên đám người cũng chột lao ra ngoài, chạy theo con đường mà Mặc Lương đi.

Mấy người Nguyễn Thanh Tuyết nhìn nhau mấy lần, cũng lập tức di chuyển, đi về phía lối ra, trong lúc nhất thời, chỉ còn lại Y Vũ đứng lại tại chỗ như cũ, Y Vũ cũng không nói chuyện, cứ lẳng lặng đứng tại chỗ, lạnh lùng nhìn bọn họ.

Long Tiểu Chi ngồi trên vai Hoa Vũ Lâu quay đầu lại nhìn Y Vũ một cái, cảm giác khó chịu đó ủa lên lần nữa, nhưng rất nhanh, tầm mắt Long Tiểu Chi đã bị tường đá cản lại.

Theo đường đi vào mà đi ra, mấy người rất nhanh đã đi tới lối vào dưới lòng đất, đề xuống cơ quan, tiếng đá nặng nề va chạm khiến trong lòng mọi người cũng nặng nề không dứt.

Lại một lần nữa bước lên mặt đất thành Cổ Mạch, tro bụi đầy trời phủ xuống, trên mặt đất là vết máu loang lổ, bốn phía đều là tiếng hô hào, Thành Cổ Mạch vốn trống vắng lúc này có vẻ đầy ắp người.

Dưới đất không có mặt trời, nhưng thông qua lớp cát trắng có thể phán đoán độ mạnh yếu của mặt trời, lúc này ngẩng đầu nhìn lại, ánh sáng của cát trắng đã âm đạm, chắc hẳn đã là lúc mặt trời lặn.

Khói lửa trong thành nổi lên bốn phía, chiếu cả thành sáng như ban ngày, ánh lửa kia lại có vẻ hết sức thê lương. Bóng người xung quanh lay động, đều là dân chúng chạy trốn tứ tán, không thấy rõ khuôn mặt những người đó, giống như mặt mũi đã bị thời gian làm mờ, thế nhưng loại hoảng sợ và tuyệt vọng đó lại được giữ lại hoàn mỹ.

"Cẩn thận, những võ tướng kia tới, chúng ta rút về phía bắc." Nguyễn Thanh Tuyết lên tiếng nhắc nhở mọi người. Mấy người nhanh chóng đi về phía bắc, trong lúc đó còn cẩn thận tránh dân chúng mù quáng chạy tứ tán, nhưng bọn họ phát hiện rất nhanh, những dân chúng kia cũng chỉ là ảo ảnh, cũng không phải là người thật.

Ngược lại là những võ tướng kia, là tồn tại thực sự, trong thành có cảm chế phi hành, nhưng không có hiệu quả với võ tướng, động tác mấy người mặc dù nhanh nhẹn, cũng kém những võ tướng ngự không mà đi kia, hơn nữa không ổn là, có thể Ngự Không phi hành, vậy thì đồng nghĩa với, tu vi những võ tướng này ít nhất là Trúc Cơ kỳ.

"Trên tế đài có thứ gì theo tới kia!" Long Tiểu Chi không cần tự mình chạy trốn, tự giác quan sát bốn phía, phòng bị đột biến và tìm kiếm bóng dáng của Mặc Lương, Tây Tịch Nguyệt. Vì vậy vừa có dị động, Long Tiểu Chi đã phát hiện rất nhanh.

Giữa một đám dân chúng mặc cổ trang, thật thể đen thùi lù này thực sự quá rõ ràng, hơn nữa động tác của chúng cũng hết sức nhanh chóng, Long Tiểu Chi nhìn kỹ, lông mao lập tức dựng đứng, thiếu chút nữa đâm đầu vào trốn trong cổ áo Hoa Vũ Lâu. Thứ đuổi theo từ trên tế đài có hình thể rất nhỏ, giống như Y Vũ nói, đều là đứa bé, nhưng từng đứa một bị lửa thiêu nám đen, có đứa thậm chí bởi vì dầu tron kết thành mặt ngoài bóng loáng, có đứa thì bị cháy sạch, tay chân không còn trọn vẹn, vẫn còn đang rơi xuống bãi vụn màu đen.

Cảm thấy Hoa Vũ Lâu muốn quay đầu, Long Tiểu Chi lập tức hô to vào tai của hắn. "Đừng quay đầu! Chạy nhanh một chút, phía bắc có cái gì? Có cung điện đó! Đi nhanh!"

Long Tiểu Chi không có phát hiện bóng dáng của Mặc Lương và Tây Tịch Nguyệt, lại thấy phía sau lâu các to lớn lóe lên bóng người, động tác bóng người quá nhanh, Long Tiểu Chi còn chưa xác định là người nào, nhưng người đang đánh với người đó thì rất dễ nhận ra, chính là nữ thi không đầu dưới cửa thành.

Sơ ngộ Mặc Lương, chắc hẳn tất cả mọi người mang phòng bị và hoài nghi, trước đó Mặc Lương dẫn mọi người về hồ tế, nói là tránh né nguy hiểm, nhưng có khả năng là dùng mọi người dẫn chú ý lực đây không? Trong hồ tế có gì đặc biệt mà có thể tránh khỏi lục soát của võ tướng? Đài tế là chỗ thần thánh, đi vào cần có cấp bậc hạn chế nghiêm khắc, cung điện thì sao?

Suy nghĩ này chỉ thoáng qua trong đầu Long Tiểu Chi, nàng chưa chân chính dung nhập vào qua nhân loại xã hội, sự hiểu biết với đẳng cấp chỉ giới hạn trong truyền thừa, phỏng đoán này có lẽ cũng không chính xác, nhưng trước mắt chỉ có thể thử xem.

Được Long Tiểu Chi nhắc nhở, mấy người tự nhiên cũng cảm thấy có thể được, số lượng võ tướng phía sau cùng đồng thi nám đen oán hận đầy cõi lòng đều không ít, giờ chỉ có thể đi về phía bắc, Cổ Thành tuy lớn, thế nhưng cung điện lại hết sức bất mắt.

Hành động mấy người nhanh chóng, nhón mũi chân, chỉ nhảy mấy cái đã qua một ngõ hẻm, phía trước lại đột nhiên truyền tới một tiếng nổ, giống như tiếng cảm nhận được lúc ở hồ tế vậy.

Ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy nữ thi không đầu cầm Phương Thiên Họa Kích trong tay, đánh nhau với một người, tu sĩ kia rõ ràng đang ở thế yếu, hơi không cẩn thận, sẽ bị nữ thi lực lượng khổng lồ đánh bại.

Lúc này đã không rảnh đi bận tâm tu sĩ và nữ thi kia, võ tướng đã dồn đến sau lưng, mấy người không thể không vừa nghênh chiến vừa rút lui. Kể từ lúc đó, tốc độ lập tức chậm lại, những tiêu thi đen thùi lù kia cũng chậm chậm đuổi theo.

Tu vi Hoa Vũ Lâu thấp nhất trong mấy người, Nguyễn Thanh Tuyết không thể không phân tâm bảo vệ hắn, thế nhưng tu vi võ tướng ở Trúc Cơ đến Kim

Đan kỳ, thậm chí còn có Nguyên Anh kỳ hỗn tạp trong đó, thật sự làm cho người ta đếm không xuể.

Phạm Tâm và Mặc Thanh Hàn đều là Kim Đan Hậu Kỳ, hơn nữa có lá bài tẩy riêng, công kích của Phạm Tâm có tác dụng khắc chế nhất định với Vong Linh, Mặc Thanh Hàn tể ra Cửu U nghiệp hỏa, hai người chia ra ngăn lại một võ tướng Nguyên Anh, mặc dù thuộc tính tương khắc, nhưng dù sao cách một cảnh giới lớn, chiến đấu cũng là có hết sức.

Vừa đánh vừa lui như thế qua hai con đường, lại gần Vương Cung thêm một chút, nhưng võ tướng và tiêu thi chạy tới cũng càng ngày càng nhiều. Vong Linh này quả nhiên như Mặc Lương từng nói, không bị thương không đau đớn, không chết không thôi.

"Tiêu Chi!" Bên trong hỗn chiến đột nhiên truyền ra tiếng kêu hoảng sợ của Hoa Vũ Lâu, thì ra là Hoa Vũ Lâu bị Phương Thiên Họa Kích nhắm trúng, tránh né hết sức khó khăn lại bị tiêu thi quần lấy, chỉ có thể cứng chọi cứng chịu một kích của võ tướng, lùi lại mấy thước, mà Long Tiểu Chi trên vai hắn là bởi vì chấn động mạnh mà ngã ra ngoài.

Cổ thành này có sức hút cực lớn, Long Tiểu Chi có cánh cũng không bay lên nổi, sau khi bị ngã ra ngoài thì ngã ầm ầm trên đất, còn bởi vì quán tính lộn mà hai vòng.

Long Tiểu Chi hoa mắt, kém chút bị võ tướng một cước dẫm lên, cũng may nỗ lực lăn một vòng, tránh khỏi, nhưng hình thể nàng thật sự quá nhỏ, dù là đã tận lực nện bước chân ngắn, vẫn vô cùng nhếch nhác.

Hoa Vũ Lâu đã tự lo không xong, lại vẫn tận lực đến gần Long Tiểu Chi như cũ, muốn nhặt nàng lên. Nguyễn Thanh Tuyết và Phạm Tâm đều bị thương, lúc này cũng đang nỗ lực nghênh chiến.

Long Tiểu Chi rất nhanh phát hiện, có lẽ hình thể mình quá nhỏ, những võ tướng kia xem như không thấy nàng, còn những tiêu thi trẻ con thì rất có hứng thú với nàng, rồi rít lao qua chỗ nàng, đây cũng không phải là tin tức tốt.

Tu vi những tiêu thi này yếu hơn võ tướng nhiều lắm, nhưng công phu bám người của bọn họ hết sức giỏi, chỉ cần bị bám lấy thì chúng sẽ không buông tay, điều này làm cho đám người vốn không thể ngờ không phi hành càng thêm khó khăn.

Nhìn những thứ kia võ tướng, mặc dù tu vi vẫn còn, nhưng dù sao không phải là người sống, sự linh hoạt và tư duy năng lực cũng giảm xuống, nếu không thì hai võ tướng Nguyên Anh kỳ cũng sẽ không bị Phạm Tâm và Mặc Thanh Hàn ngăn cản, nhưng bởi vì những tiêu thi này dây dưa, khiến tỉ lệ chính xác của võ tướng gia tăng thật lớn.

"Gặp ở Vương Cung!" Long Tiểu Chi thấy vậy chỉ kịp kêu một câu, đã chọn một con đường chạy vào, mà những tiêu thi bị nàng hấp dẫn kia quả nhiên rối rít chạy vào trong ngõ phố.

"Tiêu Chi! Trờ lại!" Tiếng Hoa Vũ Lâu vang lên sau lưng, Long Tiểu Chi cũng không dám quay đầu lại, thật sự là những tiêu thi quá đáng sợ, môi Long Tiểu Chi mím thật chặt môi, không biết mình quyết định như thế là đúng hay sai.

Long Tiểu Chi dẫn đi số lượng tiêu thi đông đảo, điều này khiến áp lực mấy người giảm nhiều, huynh đệ Dư thị Mặc Đan Môn không tự chủ được thở phào nhẹ nhõm, lúc vừa đánh vừa lui, một người trong đó lại đột nhiên kinh hãi hô lên với Nguyễn Thanh Tuyết. "Nguyễn đạo hữu! Sư đệ của ngươi không phải là sắp tiến giai chứ!"

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Hoa Yêu Kỳ Lạ

Nguyễn Thanh Tuyết đã phát hiện trạng thái Hoa Vũ Lâu không đúng, mặc dù tính tình Hoa Vũ Lâu lỗ mãng, nhưng đầu óc cũng thông minh, tiêu Chi cứu hắn hai lần ba lượt, lại vì hắn bảo vệ không tốt mà lâm vào hiểm cảnh, lần dẫn tiêu thi* này lại càng là hành động hết sức mạo hiểm, Hoa Vũ Lâu vốn đã đạt tới cảnh giới đại viên mãn Luyện Khí kỳ, dưới kích thích liên tiếp, Hoa Vũ Lâu đang tính mạnh mẽ đột phá!

*xác chết

Trước tiên không nói lên cấp dưới Cổ Thành* có lời kiếp thệ không, chỉ riêng việc gần chỗ này có đông đảo võ tướng và mấy người bọn họ, nếu như bị lời kiếp tính toán bên trong, uy lực lời kiếp như vậy sợ rằng Hoa Vũ Lâu không thể chịu nổi.

*cổ thành là tòa thành cổ xưa, lâu năm, tên của nó thì là thành Cổ Mạch.

Mà lúc này trên kính đầm, vẫn có một ít tu sĩ canh giữ, mặc dù không dám ở dừng lại bên bờ đầm Kính Hà, nhưng cũng không rời khỏi quá xa, đệ tử Mặc Đan Môn cũng nằm trong số đó.

"Đây là cái gì? Lôi Vân sao?" Trong bầu trời đêm đen nhánh, điện quang chớp lóe long lánh hết sức bắt mắt, Lôi Vân xuất hiện đã lập tức hấp dẫn lực chú ý của đám tu sĩ.

"Hình như là Lôi Vân lên cấp, nhìn phương hướng thì ở gần đầm Kính Hà, chẳng lẽ Ngân Giao này sắp hóa rồng sao!"

"Uy áp không đủ, không giống Lôi Vân hóa rồng, không phải là có người lên cấp chứ!"

Tu sĩ tu hành, không phải mỗi cảnh giới đều có lôi kiếp, Trúc Cơ ý nghĩa có thể Ngự Không phi hành, là một đường ranh giới đặc biệt, cũng là lôi kiếp đầu tiên mà tu sĩ phải trải qua.

Tu sĩ rồi rít suy đoán, đệ tử Mặc Đan Môn cũng không kích động, nhìn phương hướng, rõ ràng ở đầm Kính Hà, có người lên cấp tức là có người còn sống, ba đệ tử Mặc Đan Môn trả có hi vọng quay về.

Mặc Vân cũng là kích động không thôi, phải biết, trong ba người có cả đệ tử duy nhất của Môn chủ, là nhân vật thiên tài của Mặc Đan Môn, nếu như xảy ra điều ngoài ý muốn gì, hẳn cũng không biết bảo đảm cho Môn chủ thế nào.

Trong bầu trời đêm, Lôi Vân nhanh chóng ngưng tụ, từ từ ngưng tụ thành năng lượng khiến người ta kinh ngạc, tu sĩ nghi ngờ, lôi kiếp này tại sao ngày càng không đúng, càng tụ càng mạnh, chẳng lẽ đúng là lôi kiếp Ngân Giao hóa rồng?

Trong cổ thành dưới đất, mặc dù cách xa mặt đất rất xa, nhưng đã có thể cảm nhận được uy áp nồng đậm

"Đi Vương Cung!" Không có tiêu thi vướng chân vướng tay, hành động của bọn họ nhanh hơn không ít, lúc này Vương Cung cũng gần trong gang tấc. Vương Cung làm chỗ quan trọng nhất Cổ Thành, nhất định có trận pháp phòng ngự, những võ tướng này dây dưa không dứt, căn bản không có cách nào tránh ra cho Hoa Vũ Lâu một mình Độ Kiếp, chỉ có thể hi vọng lôi kiếp không tính toán những võ tướng này bên trong.

Cửa chính Vương cung cũng như cửa thành lớn đã mở ra, đến gần Vương Cung, mấy người lại gặp được một trở ngại khác, nữ thi không đầu và tu sĩ đó đang ở gần Vương Cung, hơn nữa tu sĩ kia rõ ràng không địch lại, lúc này mấy người tới gần Vương Cung, nữ thi đôi mắt tiêu, tay cầm Phương Thiên Họa Kích vọt lên.

Lần này đúng là tiến lùi đều khó, hôm nay đến gần, mọi người mới nhìn rõ dáng vẻ tu sĩ kia, rõ ràng là tu sĩ Xuất Khiếu kỳ Lạc Phong Tử, một tu sĩ Xuất Khiếu kỳ cũng bị nữ thi đánh thành thê thảm như thế, huống chi người tiêu hao linh lực nghiêm trọng như bọn họ.

Giữa lúc tiến lùi đều khó, nữ thi kia lại đột nhiên chợt dừng lại, sau đó vọt tới phía bên phải Vương Cung, tốc độ nhanh đến mức khiến người ta chắc lưỡi.

Sau khi bóng dáng của nữ thi biến mất, chỉ thấy trong góc cửa thành đột nhiên truyền tiếng vang, mấy người theo đề phòng bản năng, lại thấy một bóng người nhỏ bé quen thuộc xông ra rất nhanh, khuôn mặt bánh bao đáng yêu này không phải Long Tiểu Chi thì là ai.

"Vào Vương Cung trước!" Không kịp giải thích nhiều, Long Tiểu Chi đẩy gạch đá trước người ra, chạy về phía cửa cung.

Hoa Vũ Lâu nhìn thấy Long Tiểu Chi thì hết sức vui mừng, nhưng linh lực trong cơ thể đã không thể đề xuống nữa, lúc này cũng không phải là lúc nói chuyện, mấy người đi vào Vương Cung rất nhanh, trước khi vào cửa, chỗ nữ thi xông đến lúc này đột nhiên truyền tới tiếng Hoa yêu Mẫu Đơn hoảng sợ thét chói tai."Nhan Như Liệt!"

Mấy người còn đến không kịp suy tư ba chữ Hoa Mẫu Đơn này kêu có ý gì, trên đỉnh đầu, một lôi kiếp đã xuyên qua cát trắng chợt bỏ xuống.

Sức mạnh khổng lồ của lôi kiếp khiến mảnh cát trắng hết sức rộng lớn trên đỉnh đầu cũng lấp lánh sáng lên, không gian dưới đất lập tức sáng ngời, rồi lại theo đà lôi kiếp rơi xuống mà từ từ ảm đạm.

Trong vương cung, Hoa Vũ Lâu đã cầm kiếm mà đứng. Độ Kiếp quá đột ngột, hơn nữa nhìn xem ra đã tính cả võ tướng chỗ cửa cung và mấy người Nguyễn Thanh Tuyết bên trong, linh lực trong người Hoa Vũ Lâu đã khô kiệt hơn phân nửa, Độ Kiếp như thế, chỉ sợ Cửu Tử Nhất Sinh*.

*trong mười phần, có chín phần chết một phần sống.

Trên trán Hoa Vũ Lâu đã thấm ra mồ hôi lạnh, đây là lần đầu tiên Độ Kiếp trên con đường tu hành của hắn, sao có thể không căng thẳng, mặc dù vừa nãy đã tận dụng thời gian dùng Hồi Linh đan, nhưng cho dù là Đan Dược Cực Phẩm cũng không thể khiến cho linh lực tiêu hao khôi phục trong nháy mắt.

"Khom lưng! Há mồm!" Long Tiểu Chi nhanh chóng nhảy lên dưới chân Hoa Vũ Lâu, chưa từng thấy có cánh là hữu dụng như thế.

Hoa Vũ Lâu nghe tiếng cúi đầu, phát hiện Long Tiểu Chi đang xoay quanh bên chân mình, muốn bảo nàng trốn xa một chút, vừa mới há mồm, không biết thứ gì thật nhỏ bay vào trong miệng. Ngay sau đó, linh lực cơ hồ khô kiệt trong cơ thể điên cuồng hồi phục, thậm chí vết thương lớn nhỏ cũng trong chớp mắt đã phục hồi như cũ.

Lôi kiếp trên đỉnh đầu rơi thẳng xuống, Hoa Vũ Lâu căn bản không còn kịp tỉ mỉ tra xét bản thân, càng không cách nào hỏi thăm Long Tiểu Chi cho mình ăn cái gì. Linh lực tràn đầy kiếm Chí Linh*, trong lòng lăm lăm kiếm quyết Vân Khuyết, không đợi lôi kiếp rơi xuống, đã nhảy lên, đánh tan đạo lôi kiếp thứ nhất.

*tên thanh kiếm của Hoa Vũ Lâu là Chí Linh

Mấy người Nguyễn Thanh Tuyết đang tìm trận pháp phòng ngự gần đó, nhưng Cổ Thành đã có từ xa xưa, hơn nữa kết cấu phức tạp, trong thời gian ngắn cũng không có đầu mối.

Lôi kiếp trên đầu Hoa Vũ Lâu vừa rơi xuống, những phương vị khác cũng có tia sét lớn nhỏ rớt rơi xuống, bởi vì người dính dáng vào lần Độ Kiếp này quá nhiều, phạm vi lôi kiếp cũng được mở rộng.

Mấy người đang tìm kiếm trận pháp phòng ngự cũng không thể không trốn vào vòng ngoài, ngược lại Hoa Vũ Lâu thoáng qua đã nhảy đến cửa cung, nơi đó còn tụ tập vô tướng di chuyển chậm chạp, nhưng bọn họ chỉ bồi hồi ở cửa cung, chứ không dám bước vào.

Vô tướng không có năng lực suy nghĩ, ý thức của bọn họ hình như chỉ còn dư lại mệnh lệnh tiêu diệt người xâm lăng, vì vậy không biết tránh né, lập tức bị lôi kiếp rơi xuống đập vừa vặn.

Lôi kiếp có sức mạnh cực lớn, hơn nữa có tác dụng khắc chế vô tướng, cho nên cho dù là vô tướng không bị thương không chết cũng lập tức bị đánh ngã xuống đất không thể động dậy.

Long Tiểu Chi đã sớm thừa dịp trước khi lôi kiếp bị tản ra chạy ra khỏi khu vực trung tâm lôi kiếp, nằng nết cho Hoa Vũ Lâu một miếng bào tử ba trăm năm, mặc dù bào tử nhỏ, linh lực ẩn chứa trong đó có thể nói là khổng lồ, nếu không thì Từ Chi cũng sẽ không khiến người ta chạy theo như vệt như thế.

Lúc Long Tiểu Chi và Long Phong cùng đồng độ Hóa Hình Lôi Kiếp là độ Cửu Cửu Thiên Kiếp, chẳng những phạm vi cực kỳ rộng lớn, đến cuối cùng lôi kiếp đã biến thành màu tím, hôm nay lôi kiếp của Hoa Vũ Lâu mặc dù thoát nhìn rất kinh khủng, nhưng cũng chỉ là Tứ Cửu Thiên Kiếp, uy lực và phạm vi chỉ là có hạn.

Kiểm tu là tu sĩ có thể phách* kiên cố nhất trong những tu sĩ nhân loại, chỉ đứng sau thể tu, lại thêm vào văn khuyết kiếm quyết cùng Linh Chi bào tử phụ trợ, Độ Kiếp mặc dù khó khăn, nhưng cũng sẽ không có nguy hiểm tánh mạng.

*thể phách: tinh thần và thể xác, hoặc thân thể và khí phách

Mấy người Nguyễn Thanh Tuyết đứng bên ngoài lôi kiếp, hình như cũng phát hiện trạng thái Hoa Vũ Lâu rất tốt. Dư Thiên Tảo thậm chí thở dài."Nguyễn đạo hữu, Sư đệ này của ngươi đúng là khó có được, lại còn đánh tan lôi kiếp, hơn nữa kiếm pháp cũng hết sức tuyệt diệu."

Nguyễn Thanh Tuyết liếc nhìn chung quanh, phát hiện Long Tiểu Chi đang lạch bà lạch bạch chạy về phía mình, áo choàng nhỏ màu tím cũng bởi vì động tác của nàng mà bay lên, vẻ mặt vẫn không có biểu cảm gì mới phục hồi chút dịu dàng.

Trong mấy giờ ngắn ngủi này, những chuyện đã xảy ra thật sự quá nhiều, Hoa Vũ Lâu mạnh mẽ đột phá, Long Tiểu Chi mất tích, Nguyễn Thanh Tuyết không cách nào không lo lắng."Thành tựu kiếm pháp của Vũ Lâu mạnh hơn ta, sinh ra là thiên tài kiếm tu."

Nguyễn Thanh Tuyết nâng môi mỉm cười, trong mắt mang cười, thân thể khom xuống chuẩn bị đón Long Tiểu Chi đang chạy tới.

Nhưng không nghĩ tới, bên thành cung đột nhiên phát tới một nhánh dây leo màu xanh vô cùng mau lẹ, trực tiếp cuốn lấy Long Tiểu Chi, đồng thời vang lên tiếng nói tức giận đến khàn khàn của Y Vũ."Từ Địch đáng chết! Dám ám toán ta!"

Long Tiểu Chi thầm nói không tốt, trước đó nàng dẫn những tiêu thi kia chạy vào ngõ phố, bởi vì đường nhỏ trong thành phức tạp, Long Tiểu Chi chỉ có thể dựa vào trực giác rời khỏi chỗ của mấy người Nguyễn Thanh Tuyết.

Mất đi giúp đỡ của cánh Từ Địch, tốc độ Long Tiểu Chi không tính là nhanh, rất nhanh đã bị tiêu thi đuổi tới, Long Tiểu Chi dám dẫn những tiêu thi này đi, tự nhiên không phải muốn tìm chết, lúc suy nghĩ đến việc làm mới cho tiêu thi xuất hiện, Long Tiểu Chi đã có kế hoạch trong đầu.

Theo tốc độ của nàng, phải dẫn tiêu thi ra khoảng cách đủ xa, trong khoảng thời gian này nàng nhất định sẽ bị truy đuổi, nhưng trên người nàng mang theo vòng Phước Linh của Hiền Khâu Thiên Giác, có thể ngăn cản ba lượt công kích của Nguyên Anh trở xuống.

Sau đó sẽ tiến lên trước một đoạn, thừa dịp tiêu thi không đuổi theo thì đào vào trong ngõ phố lát gạch xanh [mọi người còn nhớ linh chi có móng vuốt sắc bén của Tầm Dược Thử chứ], gạch xanh của thành cổ này không biết làm bằng vật liệu gì mà hết sức cứng rắn, trong thời gian này có thể sẽ tiêu hao một lần phòng ngự của vòng Phước Linh.

Tình hình phát triển thuận lợi giống như Long Tiểu Chi suy nghĩ, thành công thoát khỏi những tiêu thi kia, Long Tiểu Chi phát hiện hình như đào mình vào trong đường ống thoát nước của thành cổ, thành cổ này lúc xây dựng nhất định hao phí số lượng tài nguyên và tâm huyết rất lớn, từ trên xuống dưới cơ hồ không có chỗ sơ hở.

Đường ống thoát nước mặc dù nhỏ hẹp lại thông đi bốn phương, Long Tiểu Chi thành công khiến mình lạc đường đến chóng mặt ở bên trong, đang muốn liều mạng đào đi ra, thì nghe thấy tiếng cười khê của Y Vũ.

Long Tiểu Chi vội vàng giờ lỗ tai nhỏ lên cẩn thận nghe, nhưng hiển nhiên Y Vũ không có tật xấu làm bầm lâu bầu, ngay cả môi tiếng cười vừa nãy cũng cố ý đè thấp xuống, có vẻ hết sức cẩn thận, nếu như không phải là vừa vặn ở trên đầu Long Tiểu Chi, tiếng cười kia nhất định sẽ bị âm thanh chấn động đình tại nhức óc che mất.

Long Tiểu Chi suy đoán phương hướng của mình với Y Vũ, cố ý chạy xa một chút mới đào về mặt đất. Phát hiện mình đang ở trong một cửa tiệm, trên giá gỗ còn bày linh khí phù triện... dụng cụ tu chân, không kịp nhìn kỹ, Long Tiểu Chi tìm vị trí Y Vũ, len lén chạy qua.

Lịch thước cửa hàng không nhỏ, hơn nữa còn rất tốt, trận pháp phòng ngự xung quanh là trạng thái đã khởi động, chắc là do Y Vũ làm ra. Long Tiểu Chi lặng lẽ giấu trong khe cửa nhìn vào trong nhà.

Phát hiện Y Vũ thế nhưng ngồi trước bàn thấp khắc họa phù triện! Chuyện này thực sự quá mức kỳ lạ, nhờ thói quen Khắc Phù triện của Hiên Khâu Thiên Giác, Long Tiểu Chi có chút hiểu rõ với phù triện, biết Khắc Phù triện nhất định phải Tĩnh Tâm, hơn nữa nguyên liệu phức tạp, còn tiêu hao linh lực rất lớn, cho dù là Nguyễn Thanh Tuyết Kim Đan kỳ, cũng không thể dễ làm được.

Nghे nói thật lâu trước kia, phương thức khắc phù triện cũng là bí mật không dạy người ngoài, thậm chí có tông môn đặc biệt lấy việc Khắc Phù triện làm chủ, nhưng sau nhiều lần rung chuyển của Tu Chân Giới, tông môn phù triện dần dần xuống dốc, phương pháp khắc phù triện thay đổi, nhưng phần lớn đã thất truyền.

Hôm nay nhìn thủ pháp của Y Vũ, hình như cũng là bí pháp đặc biệt, trên bàn thấp các loại màu sắc của nghiêng mực, bút son, đao khắc tràn lan hơn phân nửa mặt bàn. Cạnh bàn thấp còn có mấy mảnh ngọc phù bị hỏng.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Hoàng Cung

Trong lúc mọi người mệt mỏi, một hoa yêu Trúc cơ kỳ thế nhưng nhân nhả khắc phù triện, việc này rõ ràng không hợp với lễ thường, bởi vì mấy người Nguyễn Thanh Tuyết một khi từ vong, dựa vào tu vi của Y Vũ mà muốn tự mình thoát ra ngoài thì khó có khả năng, trừ phi, nàng ta đã có nắm chắc về việc rời khỏi.

Bởi vì góc độ, nên Long Tiểu Chi thấy không rõ chỗ Y Vũ đang vẽ phù triện, đang suy tư có cần bỏ đến trên cửa sổ hay không, ngoài cửa chính lại truyền tới tiếng xô cửa bang bang, còn có tiếng tiêu thi thê lương kêu khóc.

Lần này, không chỉ mình Long Tiểu Chi sợ hết hồn, Y Vũ cũng chấn động. Nhưng mà khiến Long Tiểu Chi kinh ngạc là, phản ứng đầu tiên của Y Vũ không phải là chạy trốn hoặc là đi thăm dò tình huống, mà là cúi đầu kiểm tra tay mình, tay Y Vũ hình như bị thương, quấn một vòng một vòng băng vải.

"Từ điệp vô dụng!" Y Vũ cúi đầu oán hận, sau đó, trầm tư một trận, rồi bấm pháp quyết phức tạp, trong gian phòng xuất hiện một người giống Y Vũ như đúc, chỉ là vẻ mặt đại ra, hiển nhiên không có tư duy tự chủ, thật giống như một con rối □□, mà sắc mặt Y Vũ cũng trắng không ít.

Điều khiển con rối kia đi khỏi, hình như Y Vũ vẫn chưa yên tâm, cởi băng vải trên tay, nhỏ vài giọt máu trên người con rối. Gần như đồng thời, tiếng va chạm ngoài cửa càng thêm điên cuồng.

Y Vũ nhanh chóng dùng một viên đan dược, nhưng miệng vết thương chỉ chậm lại, lại chưa biến mất.

Con mắt Long Tiểu Chi lóe lóe, thừa dịp Y Vũ bận rộn, tìm chỗ hẻo lánh, nhanh chóng lấy ra một chén cam lộ, sau đó nhảy vào. Hành động của Y Vũ còn có câu oán hận kia, không thể không khiến Long Tiểu Chi hoài nghi, Y Vũ động tay chân trên người mình, mới khiến tiêu thi đuổi theo mình không buông.

Cam lộ có một chút tác dụng tinh lọc, Long Tiểu Chi lại nhanh chóng dùng linh lực kiểm tra một lần, phát hiện trong người quả thật có một hơi thở kỳ lạ đang từ từ biến mất, nhưng hơi thở này vô cùng cổ quái, như có như không, giống như chỉ là ảo giác.

Y Vũ nhanh chóng điều khiển con rối đi ra cửa sau, thừa dịp tiêu thi tụ tập ở cửa trước, Y Vũ cửa sau của trận pháp phòng ngự, thả con rối ra ngoài, sau đó lại khởi động trận pháp lần hai.

Tiếng khóc kêu ngoài cửa cuối cùng yên lặng xuống, Y Vũ thở phào nhẹ nhõm, lập tức trở về phòng chế tạo phù triện.

Mà Long Tiểu Chi cũng không có rảnh rỗi, nhân lúc Y Vũ rời khỏi, nhanh chóng chạy vào trong phòng, nhảy lên bàn, rưới cam lộ mình vừa mới tắm rửa lên tài liệu Y Vũ dùng khắc phù.

Khắc phù triện càng phức tạp yêu cầu càng cao, chịu không được một chút tạp chất và sai lầm nào, nếu như chỉ là cam lộ đơn thuần có lẽ sự quấy nhiễu còn không quá rõ ràng, nhưng nếu Y Vũ thật sự thêm cái gì trên người mình, giờ sợ là sẽ gieo gió gặt bão.

Y Vũ về phòng rất nhanh, tiếp tục khắc họa phù triện. Long Tiểu Chi nhìn một hồi, phát hiện Y Vũ xác thực không phát giác linh mặc khác thường.

Sau một lúc lâu, đầu Y Vũ đã đầy mồ hôi, chắc là đến cực hạn, cũng may cuối cùng hoàn thành. Y Vũ như trút được gánh nặng thở phào nhẹ nhõm, sau đó trên mặt lại hiện ra vui vẻ.

Y Vũ mang theo phù triện mở cửa phòng, không biết phía sau mình có một cái đuôi nhỏ đi theo.

Mục tiêu Y Vũ cũng là hoàng cung, hơn nữa cửa hàng nàng ta vốn đã ở gần hoàng cung. Long Tiểu Chi rất nhanh đã biết công hiệu phù triện kia, một

đường đi tới, thông suốt, những võ tướng kia thế nhưng không đếm xỉa Y Vũ.

Mà khi đó, đoàn người Nguyễn Thanh Tuyết cũng đã đến gần hoàng cung. Y Vũ ần núp, cũng không lập tức dựa vào gần cửa cung, mà là trốn sang bên phải, hình như kiêng kỵ điều gì.

Long Tiểu Chi nhìn thuận theo hướng nhìn của Y Vũ, liếc mắt thì thấy được nữ thi và tu sĩ đang giao đấu. Nàng mơ hồ đoán được Y Vũ đang chờ cái gì, nàng ta đang đợi mỗi, chờ đoàn người Nguyễn Thanh Tuyết hấp dẫn sự chú ý của nữ thi, thừa dịp loạn tiến vào hoàng cung.

Long Tiểu Chi lần nữa đào xuống dưới đất, nhanh chóng dựa vào gần hoàng cung, lặng lẽ ần núp đến gần Y Vũ, chờ đợi thời cơ.

Sau đó ngay lúc nữ thi đánh về phía mấy người Nguyễn Thanh Tuyết, nhanh chóng hất cam lộ mình tẩm rửa về phía Y Vũ.

Trong cam lộ chẳng những có hơi thở kỳ lạ kia, còn có một miếng võ linh chi mà Long Tiểu Chi cố hết sức bóp nát, số tuổi của võ linh chi còn thấp, lại ần chứa lượng linh lực cực lớn, nữ thi kia không có đầu, có khả năng rất lớn tìm kiếm mục tiêu công kích là thông qua linh lực trên người.

Y Vũ dù là phẩm chất hay là chủng tộc đều xa xa không kịp Long Tiểu Chi, căn bản không có phát giác được Long Tiểu Chi đang ở gần đó, mặc dù đẳng cấp tu vi cao hơn Long Tiểu Chi nhưng vẫn tránh né không kịp, có một nửa cam lộ dính lên người.

Trong cơn giận dữ kinh hãi, Y Vũ lập tức biến ảo ra dây leo quất tới Long Tiểu Chi, lại bị vòng Phục Linh trên người Long Tiểu Chi ngăn cản, Long Tiểu Chi nhân cơ hội chui vào lối thoát nước dưới đất hoàng cung.

Kết quả tự nhiên là nữ thi thay đổi mục tiêu công kích, Long Tiểu Chi không biết có phải là phù triệu Y Vũ đúng lúc mất hiệu lực hay không, hay là chén cam lộ kia có hiệu quả, tóm lại dưới sự nắm bắt thời cơ thích đáng như thế, đoàn người tạm thời thoát vòng vây.

Nhượng Long Tiểu Chi không nghĩ tới là, Y Vũ lại thoát khỏi nữ thi nhanh chóng như thế, dù sao nữ thi kia có thể hoàn toàn đè ép một tu sĩ Xuất Khiếu kỳ.

Dây leo đã gần trong gang tấc, phòng ngự vòng Phục Linh đã dùng hết, Long Tiểu Chi đang hoảng loạn, Nguyễn Thanh Tuyết đã nhanh chóng dựa vào, nhắc tay ôm Long Tiểu Chi lên, tay kia không biết đánh ra pháp quyết gì.

Sau đó chỉ nghe Y Vũ hét thảm một tiếng, dây leo đang bay tới thế nhưng rạn nứt hết. Dây leo kia hình như là bản thể Y Vũ phân nhánh ra, hiện thời bị đánh trúng tự nhiên đau đớn khó nhịn.

Long Tiểu Chi nằm trên tay Nguyễn Thanh Tuyết nhìn sang, phát hiện bộ dáng hiện thời của Y Vũ quả là thảm hại, cánh tay phải Y Vũ đứt mất tận gốc, xem ra hẳn là bị phương thiên họa kích nữ thi kia chém đứt, hiện thời dây leo lần nữa rạn nứt, trên người lại lộ vẻ chật vật không chịu nổi.

"Hoa mẫu đơn này không thích hợp, tu vi không dừng lại ở trúc cơ, cả lão phu cũng nhìn không ra kia tu vi." Lên tiếng nhắc nhở là Lạc Phong Từ bị trọng thương, hẳn đã là tu vi xuất khiếu hậu kỳ, cách lên cấp chỉ thiếu một chút nữa, lại bị nữ thi kia đè ép vững vàng, nếu như không phải có biến cố, chỉ sợ đã bị chém giết.

Vào lúc dây leo xuất hiện Nguyễn Thanh Tuyết đã phát hiện dị thường, nếu không lấy tu vi Y Vũ, tốc độ dây leo sẽ không nhanh như vậy, khiến hẳn không thể không sử dụng pháp bảo bản mạng, Nguyễn Thanh Tuyết không biến sắc cử động ngón tay, dùng Thiên Tì kiếp bày ra trận Thiên Tì rậm rạp xung quanh.

Vân Khuyết tông tuy là kiếm tông, nhưng nói cũng kỳ lạ, từ sư phó đến ba huynh đệ bọn họ, chỉ có pháp bảo bản mạng Hoa Vũ Lâu là linh kiếm, Nguyễn Thanh Tuyết trước kia đã nói thiên phú kiếm pháp Hoa Vũ Lâu cực cao cũng không phải nói giỡn.

"Thiên Tì kiếp? Thật sự là hiếm thấy, không thể tưởng được qua lâu như thế còn có thể lần nữa nhìn thấy, khó trách bề linh trúc..." Y Vũ một kích không thành, cũng không nóng lòng công kích, mà là vẻ mặt hứng thú nhìn chăm chăm Nguyễn Thanh Tuyết xem, lời nói cũng chỉ nói phân nửa, lại khiến cho người ta như lọt vào trong sương mù, hoàn toàn nghe không hiểu.

Thần sắc Nguyễn Thanh Tuyết lập tức ngưng trọng không ít, cũng không phải là tất cả tu sĩ đều có duyên có thể luyện hóa ra pháp bảo bản mạng, pháp bảo hơn nữa bản mạng sinh từ cùng tồn tại với tu sĩ, cùng vinh cùng tồn*, trước khi luyện hóa chưa hoàn toàn triệt để, tu sĩ sẽ không dễ dàng vận dụng pháp bảo bản mạng, để tránh bị người có tâm âm toán.

*nhất vinh câu vinh nhất tồn câu tồn (一荣俱荣, 一损俱损): Vinh quang cùng hưởng, thất bại cùng chung; nôm na như có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu

Pháp bảo bản mạng của Nguyễn Thanh Tuyết rất ít người thấy qua, dù sao, phần lớn thời giờ hẳn sử dụng kiếm pháp công kích. Thiên Tì kiếp, có ần chứa sợi tơ rất nhỏ, tài liệu luyện chế lại hết sức khó tìm, điều kiện luyện hóa lại vô cùng hà khắc, trên cơ bản thuộc về bảo khí đã thất truyền.

Hiện thời tu sĩ nhìn thấy chỉ sợ cũng nhận không ra, không nghĩ tới hoa mẫu đơn này thế nhưng liếc một cái đã nhận ra.

Y Vũ không chủ động công kích, Nguyễn Thanh Tuyết cũng không dám thăm dò thực lực chân chính của nàng ta, gần cửa cung, lôi kiếp Hoa Vũ Lâu đã độ một nửa. Một cung điện ở chỗ sâu trong vương cung lại đột nhiên truyền ra một tiếng gầm thét, dường như đã thú gì bị chọc giận mà phát ra.

Nếu trong vương cung như còn có người, vậy nhất định là Mặc Lương và Tây Tịch Nguyệt đã mất tích, tiếng thét kia ở ngay chính giữa đại điện hoàng cung, cho dù đi qua năm tháng ần mòn, cung điện kia lại không giảm suy nghĩ.

"Mạng nhỏ của ngươi, ta ghi nhớ trước!" Ánh mắt Y Vũ quay lại trên người Long Tiểu Chi, trong giọng nói chứa tàn nhẫn, hiển nhiên chuyện bị Long Tiểu Chi âm toán khiến nàng ta rất khó chịu. Sau khi nói xong, động tác cực nhanh đi về đại điện trung ương kia.

Chính giữa đại điện hiển nhiên có dị động, hiện thời tình cảnh đoàn người bọn họ khó khăn, muốn rời khỏi tòa cổ thành này nhất định phải phá giải nó trước giải, sau đó tìm kiếm phương pháp rời khỏi ở trong đó, chỉ là tình huống bên trong không rõ, Hoa Vũ Lâu lại đang độ kiếp, tình huống quả thật không ổn.

Độ kiếp của Hoa Vũ Lâu dần dần kết thúc, mặc dù xem thì chật vật, lại hữu kinh vô hiểm, còn như nữ thi không đầu kia, thế nhưng cũng không đuổi theo vào hoàng cung, mọi người không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Nguyễn Thanh Tuyết cúi đầu nhìn nhìn Long Tiểu Chi ngoan ngoãn ngồi trong lòng bàn tay mình, có lòng dạ dễ dàng, lại bị kia hai mắt to vô tội kia chặn đến nói không ra lời, cuối cùng chỉ có thể thở dài một tiếng."Tiểu Chi, đừng có lại chạy loạn."

Long Tiểu Chi nghe vậy, lại nhủ thầm."Nhưng hoa mẫu đơn kia rõ ràng không bình thường, lực lượng của nàng ta giống như liên tục gia tăng, hết sức quen thuộc thành cổ, nàng ta vào đại điện trước chúng ta một bước, nhất định hậu họa vô cùng."

Long Tiểu Chi kể lại chuyện mình thoát khỏi tiêu thi, cũng gặp được Y Vũ một lần, điểm đáng hoài nghi trên người Y Vũ quá nhiều, cả người như là một câu hỏi khổng lồ. Long Tiểu Chi đang nói nghiêm túc, lại đột nhiên cảm thấy trên lưng căng thẳng, bị người ta bóp áo choàng nhỏ nâng lên.

Ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện là Hoa Vũ Lâu đã độ kiếp xong, Hoa Vũ Lâu vừa mới vượt qua lôi kiếp, trên người còn mang nồng đậm kiếm ý sắc bén, lúc này trên mặt cũng không có vui vẻ thường gặp, mày kiếm bay lên, sắc sảo hiển lộ rõ ràng.

"Nói tiếp? Sao không lên tiếng?" Hoa Vũ Lâu trầm giọng nói trên đỉnh đầu Long Tiểu Chi.

Long Tiểu Chi vô thức che đầu, hậu tri hậu giác mình tự hành động hèn hạ khiến Hoa Vũ Lâu rất tức giận, lập tức nghiêng đầu, cầu cứu nhìn Nguyễn Thanh Tuyết, ai ngờ vẻ mặt Nguyễn Thanh Tuyết dịu dàng như cũ, không có ý ngăn cản.

Long Tiểu Chi lại xoay đầu nhỏ về phía Phàm Tâm, Phàm Tâm cũng là vẻ mặt từ bi, trong miệng niệm ngã phạt từ bi, trong mắt lại ngậm hứng thú xem kịch vui.

Long Tiểu Chi "...". Đây nhất định là hòa thượng giả!

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Bé Linh Chi Tức Giận Rồi

"Nếu đã đoán được hoa mẫu đơn kia không đơn giản, vì sao còn một mình chạy vào hiểm, ngươi nghĩ mình có mấy cái mạng? Lần này là may mắn, nhưng sự may mắn cũng không thể bảo vệ ngươi trọn vẹn..." Hoa Vũ Lâu bày ra tư thế trường bối bắt đầu dạy dỗ Long Tiểu Chi, nói đến cái đầu nhỏ của Long Tiểu Chi càng ngày càng thấp.

Hoa Vũ Lâu cho rằng Long Tiểu Chi đã biết sai, lửa giận cuối cùng cũng dần dần chìm xuống, ai ngờ ngay lúc người giận, đã thấy Long Tiểu Chi ngáp một cái thật to, đáng về buồn ngủ.

Hoa Vũ Lâu "...".

"Duỗi tay ra!" Giọng nói nghiêm khắc lạnh lẽo bỗng nhiên nổ tung trên đầu, Long Tiểu Chi bị Hoa Vũ Lâu làm sợ hết hồn, xuất phát từ sự tin cậy, vô thức đưa hai tay ra ngoài.

Sau đó chỉ nghe "Pằng! Pằng! Pằng!" Ba tiếng rõ ràng, một chiếc đĩa bạch ngọc thon dài đánh vào lòng bàn tay Long Tiểu Chi.

Việc này, khiến tất cả mọi người sùng sốt.

Long Tiểu Chi lơ mơ cúi đầu nhìn hai móng vuốt đỏ búng của mình, âm ức lập tức ùn ùn kéo tới, từ lúc có linh trí, dù là ở sơn mạch Hằng Đoạn, hay là ở Lê viện trong sơn cốc, chưa có ai động thủ đánh nàng cả.

Nhìn ý lệ mờ mịt ẩm ướt trong đôi mắt bò câu của Long Tiểu Chi, mọi người thầm nói không tốt, đang cho rằng tử điệp này sẽ khóc lớn rồi, thì thấy Long Tiểu Chi nhẹ nhàng hít mũi một cái, cứng rắn nén nước mắt trở về.

Đừng nói Nguyễn Thanh Tuyết và Hoa Vũ Lâu quen nàng, chỉ là Phàm Tâm, mấy người Dur Thiên Tây làm quen không lâu cũng bị bộ dáng bé xíu này của Long Tiểu Chi này làm cho mềm lòng không ngừng.

Nguyễn Thanh Tuyết bắt đầu đi, đến cùng tuổi của Hoa Vũ Lâu còn nhỏ quá, hơn nữa tính cách tương đối xúc động. Duỗi tay đang muốn đón Long Tiểu Chi trấn an một cái, đã thấy Long Tiểu Chi xoay người lại tách khỏi tay Hoa Vũ Lâu, mượn cánh giảm xóc rơi xuống đất.

Trọng lực trong thành cổ rất lớn, lúc Long Tiểu Chi rơi xuống đất thậm chí lao đảo một cái, lại sau đó vững vàng đứng vững thân thể nhỏ bé của mình, rồi đưa lưng về phía mấy người, không nói một lời, không nói câu nào.

Nguyễn Thanh Tuyết nhìn hai đứa bé đang giận dỗi, đột nhiên có cảm giác tang thương khi nuôi con. Bầu không khí vô cùng tế nhị, Nguyễn Thanh Tuyết đành phải nói sang chuyện khác, hơn nữa lúc này quả thực không thích hợp làm trễ nải thời gian.

"Y Vũ đã đi đến đại điện trung tâm trước, hiện thời chúng ta có hai sự lựa chọn, một là cũng đi vào đại điện, một là chờ đợi tại chỗ, con cá chép tính tên là Mặc Lương đã nói, này thành lúc tảng sáng sẽ quay về yên tĩnh."

Dur Thiên Tây cùng Dur Thiên Trần ào ào nhìn về phía Mặc Thanh Hàn, hiển nhiên Mặc Đan Môn lấy quyết định của Mặc Thanh Hàn làm chủ. Mặc Thanh Hàn nhìn đại điện trung tâm, cuối cùng vẫn quyết định đi vào tìm hiểu đến cùng.

Lạc Phong Tử càng không cần nói, mục tiêu của hắn là Cửu Cảnh Kim Liên dưới đáy đầm, đáng tiếc kia ngân giao rất khó đối phó, khiến cho hắn rơi vào thành cổ, giờ muốn thoát khỏi cảnh này, chỉ có thể xâm nhập điều tra.

Phạm Tâm cũng là lựa chọn như vậy, Mặc Lương bị nhốt trong thành hơn mười năm, chỉ sợ lúc rời khỏi thành này không thể an bình, hơn nữa còn có hai người Tây Tịch Nguyệt và Y Vũ, nếu như bỏ lỡ cơ hội tốt này, sợ là bọn họ phải ở lại chỗ này đến chết.

Hiện nhiên Nguyễn Thanh Tuyết nghĩ giống Phạm Tâm, Tây Tịch Nguyệt kia rõ ràng có chuẩn bị mới đến, tình huống Y Vũ cũng hết sức phức tạp, nhưng hai người này vô cùng có khả năng nắm giữ phương pháp rời khỏi thành cổ, nếu như hiện tại không theo sau, sợ là sẽ rơi vào đường cùng.

Mấy người dùng chút ít đan dược, không dám dừng lại lâu, đi về phía đại điện trung tâm của hoàng cung.

Hoa Vũ Lâu đi đến bên cạnh Long Tiểu Chi, chỉ chờ Long Tiểu Chi quay đầu lại, sẽ lập tức duỗi tay đón nàng, nhưng Long Tiểu Chi quật cường cũng không phải mới đây, thà rằng bản thân mình nện bước chân ngắn nhỏ, trong lòng buồn bực đi lên phía trước, tư thế đánh chết cũng không quay về.

Long Tiểu Chi nóng giận, chẳng những không đếm xỉa Hoa Vũ Lâu, ngay cả Nguyễn Thanh Tuyết và Phạm Tâm cũng là gặp rắc rối, hai người có phần ngượng ngùng, ai kêu khi đó mình không đếm xỉa động tác cầu cứu của Long Tiểu Chi chứ.

Vì vậy trong các tu sĩ, nhiều ra một bóng dáng nhỏ nhò ra sức cất bước, bóng dáng nhỏ bé ngẩng đầu thật cao, lưng thẳng tắp, cho dù đi rất vất vả, cũng là không nói tiếng nào.

Cuối cùng, khiến người ta ngoài ý muốn là, Mặc Thanh Hàn trong treo nhưng lạnh lùng thời gian qua thế nhưng đi đến bên cạnh Long Tiểu Chi, không trung cầu ý kiến Long Tiểu Chi, một tay kéo nàng từ trên mặt đất lên, sau đó đặt trên vai.

Trông mặt Dur Thiên Tây và Dur Thiên Trần thiếu chút nữa rơi ra, tính cách lạnh không giống người của Mặc Thanh Hàn không chỉ ở Mặc Đan Môn, mà có danh tiếng trong cả nam cảnh, đừng nói là thả một con tiểu yêu trên bờ vai, dù bình thường dựa vào hắn gần quá, cũng sẽ bị lãnh khí phóng ra đông cứng.

Mặc Thanh Hàn không đếm xỉa Long Tiểu Chi đang cố gắng biểu đạt không hài lòng, giọng nói lạnh như băng trước sau như một. "Nếu đã không chịu được, cần gì phải mạnh mẽ chống đỡ, ta không cười người, người đã làm rất tốt."

Lời nói Mặc Thanh Hàn nhìn như không đầu đuôi, mấy người cũng hiểu được hàm nghĩa trấn an trong đó. Đừng nói Long Tiểu Chi, chính là những tu sĩ như bọn họ, một đường từ Kính Đàm đến nơi đây, linh lực tiêu hao trong cơ thể đã có phần chịu không nổi, vẫn có đan dược phụ trợ, linh lực đang khôi phục.

Mà Long Tiểu Chi, một con tử đệ vừa mới đến ấu sinh kỳ tư chất bình thường, trải qua không thoải mái hơn bọn họ, dưới tiêu hao như thế, chỉ sợ đã sớm đến cực hạn.

Hoa Vũ Lâu chậm rãi cúi đầu, giờ mới hiểu được tại sao Long Tiểu Chi lại ngáp, ngày thường mặc dù Long Tiểu Chi có chút kiêu ngạo, cũng không phải không biết nặng nhẹ, không nghe dạy bảo, thậm chí thường ngày nói những lời cầu nhàu vô dụng, nàng cũng lúc nào cũng chống cằm nhỏ, đáng vẻ ta đang nghe rất nghiêm túc.

Hoa Vũ Lâu âm thầm quyết định, chờ hòa hoãn xuống, nhất định phải biểu đạt áy náy thật tốt. Sau khi nghĩ thông suốt, Hoa Vũ Lâu nhìn về phía Long Tiểu Chi trên bờ vai Mặc Thanh Hàn, lại phát hiện bóng dáng nhỏ bé kia đúng là một mối đến cực điểm, đang tựa trên cổ Mặc Thanh Hàn ngủ gật, cái đầu nhỏ từng chút từng chút, hình như một giây sau sẽ ngủ mất.

Long Tiểu Chi quả thực vô cùng mệt mỏi, thời gian này là khoảng thời gian tiêu hao linh lực cực đại nhất từ lúc nàng biến hóa tới nay, mặc dù sức khôi phục của Tử Chi rất kinh người, nhưng dù sao nàng vừa mới đi vào ấu sinh kỳ, tinh thần lại khẩn trương cao độ trong thời gian dài, mệt mỏi cũng là tất nhiên.

Diện tích hoàng cung thành cổ rất lớn, từ cửa cung đến đại điện trung tâm lấy tốc độ đoàn người thể nhưng dùng một phút đồng hồ. vị trí đại điện rất cao, trước điện là bậc thang màu trắng chỉnh tề, bậc thang tổng cộng có chín bậc, Nguyễn Thanh Tuyết nói, mỗi tầng bậc thang đều có tám mươi một cấp.

Độ dốc của thềm đá rất ít, nhưng lại dài đằng đẵng. Lúc đoàn người đến bậc thang trên nhất, hồi nhìn sang, bên trong tỏa ra khí tức cuộn cuộn, rất có

cảm giác bao quát tất cả chúng sinh đều là con kiến hôi, xem ra cấu tạo đại điện này vô cùng phi phàm.

Trước đại điện, từ cửa chính có vài cột đá điêu khắc hình rồng chia ra hai bên, điêu khắc trên cột đá giống như đúc, nhìn cửa chính vào, tựa như đang nhìn chăm chú vào người trong cửa.

Ở cửa chính, có hai cửa gỗ màu đỏ thẫm nửa chạm rồng cao cao đang mở ra, dưới tầng cát mang màu bạc của ánh trắng khê phát ánh sáng rực rỡ, toàn bộ đại điện như được một tầng sương mù thật mỏng bao phủ, yên tĩnh khác thường.

Trong điện không có đèn, ở chỗ sâu bên trong một mảnh mông lung, nhìn không rõ lắm, nhưng tiếng gầm thét nghe thấy lúc trước quả thực bắt nguồn từ bên trong này, hiện giờ yên tĩnh như vậy thì rất kì lạ.

Đoàn người thấp thòm, bước vào đại điện. Nguyễn Thanh Tuyết lấy ra một chiếc Lưu Ly Đăng để chiếu sáng, trong điện lập tức sáng lên không ít.

Không gian trong điện rất lớn, bên trong trưng bày đồ sứ, giá nên, các loại đồ vật phẩm vô cùng hỗn độn, hơn nữa càng vào trong, hư hỏng càng nghiêm trọng.

Đối diện cửa chính, phía bên trong còn có một nội điện, nội điện không có cửa, lại có màn ngăn, từ đỉnh cung điện treo mảnh, hai bên rủ xuống sợi dây đỏ, lúc này đang khê chấp chôn.

Chuyện cho nước này, tự nhiên không thể nào lui ra ngoài, đoàn người chậm rãi đi đến bên cạnh cung mảnh, đột nhiên Lạc Phong Tử lại hét lớn một tiếng. "Tản ra!"

Lạc Phong Tử có tu vi cao nhất trong đoàn người, mặc dù lúc trước bị thương, nhưng là tu sĩ xuất khiếu kỳ hàng thật giá thật, ngũ giác của hắn tự nhiên nhạy cảm hơn những người khác không ít.

Có Lạc Phong Tử nhắc nhở, vài người nhất thời từ phân tán nhảy ra xa cung mảnh, cơ hồ ngay lúc đó, cung mảnh rủ xuống đột nhiên bị một quái vật lớn phá ra, tiếng mảnh châu leng keng chạm vào nhau đột nhiên nổi lên.

Tập trung nhìn lại, lại phát hiện một con mãnh thú hình thể khổng lồ đang canh giữ ngay lối vào nội điện, thân thể khổng lồ kia ngăn cản đại điện cao hơn mười thước vô cùng chặt chẽ, thân thể mãnh thú không giống thật, có màu vàng kim hơi mờ, đầu rồng, sừng hươu, lưng hổ, kim lân, vó ngựa.

Là kỳ lân! Thần thú kỳ lân!

Trong lúc nhất thời mọi người ào ào đại ra, thần vật trong truyền thuyết này thế nhưng thật sự tồn tại! Kinh ngạc chỉ trong một cái chớp mắt ngăn ngừa, đối mặt thần vật trong truyền thuyết, hơi phân tâm chút, nhất định sẽ mất mạng.

Ngay lúc trống ngực đoàn người đập thình thịch chuẩn bị nghênh chiến, kỳ lân kia thế nhưng thờ hờn hờn, phịch một tiếng ngã sấp trên mặt đất, tựa hồ mạng không còn lâu vậy.

Đoàn người thấy vậy không lập tức tiến lên tra xét, dù sao thần thú này chỉ cần một móng vuốt cũng đủ khiến bọn họ mất mạng, nhưng chờ giây lát, kỳ lân kia cũng chỉ nằm tại chỗ, hô hấp yếu ớt, chỉ dùng một đôi mắt hung hăng trừng bọn họ.

Đang lúc giằng co, chỗ sâu trong nội điện đột nhiên truyền tới một trận rung chuyển, không biết xảy ra chuyện gì.

Kỳ lân nghe thấy, lập tức khản trương, giãy giụa muốn đứng lên, nhưng hiển nhiên nó đã hết thời, cuối cùng ngã xuống lần nữa, thân thể lại trong suốt thêm một chút.

"Nó khóc phải không?" Trong không gian yên tĩnh, giọng nói thanh thúy của Long Tiểu Chi vô cùng rõ ràng, đoàn người nhìn sang, chỉ thấy trong đôi mắt của kỳ lân chậm rãi hiện lên nước mắt hơi mờ.

Kỳ lân tựa như nghe hiểu Long Tiểu Chi lời nói, lập tức cực lực hít hít mũi, tựa như muốn nén nước mắt trở về, nhưng mà sơ sẩy một cái, ngược lại khiến bản thân mình đau sốc hông, hắt xì vang dội đại điện.

Mọi người "..."

Ngay lúc không còn gì để nói thời khắc, trong điện đột nhiên có ánh sáng chột lóe, thân thể thần thú kỳ lân cao lớn biến mất không thấy gì nữa, mà thay thế vào đó là một con ấu thú nho nhỏ, so với thân thể cao lớn lúc trước, kỳ lân giờ phút này người ta dùng hai cánh tay có thể nâng lên, tương phản quá lớn.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Kỳ Lân Bé Nhỏ

Mấy người nhìn nhau vài lần, trong lòng tự có suy đoán, chỉ là không biết nên làm gì con kỳ lân nhỏ xíu này.

"Kỳ lân này chỉ sợ đã chết rất nhiều năm, nếu không lấy niên đại thành cổ này, cho dù là con non, lấy tư chất nghịch thiên của kỳ lân cũng có thể đi vào kỳ trường thành. Chỉ sợ đây chỉ là một luồng tinh phách của kỳ lân, hơn nữa nhìn dáng vẻ hẳn là vừa mới bị thương nặng, đã là sa cơ thất thế." Giọng nói tràn đầy từ bi của Phạm Tâm vang lên, sau đó hình như còn niệm một đoạn kinh văn ngắn.

Biết kỳ lân đã không còn uy hiếp, mấy người không dám trễ nãi thời gian nữa, lập tức đi vào nội điện, lại không từng nghĩ, lúc bọn họ vén cung màn lên, kỳ lân bé nhỏ rõ ràng đã là đèn cạn dầu vẫn hai mắt rung rung, cực lực dùng bốn chân bò đến bên chân mấy người, sau đó một ngum gất gao cắn đi vật áo phía sau của Hoa Vũ Lâu, miệng còn phát ra tiếng gầm uy hiếp non nớt.

Tiếng cúi đầu nức nở đó mọi người không hề cảm thấy uy hiếp, nhưng mà mấy tiếng này đâm vào nội tâm, kỳ lân bé nhỏ căn bản đã không còn sức mạnh gì nữa, Hoa Vũ Lâu lại làm thế nào cũng không bước đi được.

Long Tiểu Chi ngồi trên bả vai Mặc Thanh Hàn cũng xoay người lại, yên lặng nhìn kỳ lân bé nhỏ càng ngày càng trong suốt.

"Có cách gì không..." Lời nói của Long Tiểu Chi mới nói phân nửa đã dừng lại, phương pháp tu hồn khó tìm cỡ nào, đó vốn là đi ngược với trời, hạn chế quá nhiều.

Trong ký ức truyền thừa của nàng, hình như chỉ có bách thảo vương có năng lực bồi bổ nguyên thần, nhưng nguyên thần cũng không thể đánh đồng với hồn phách. Còn như Tử Chi, cho dù là nuốt hết nàng, cũng không có tác dụng, bởi vì hồn phách không ăn được, căn bản không thể thông qua ăn com mà bổ sung linh lực.

Mọi người ở đây đều hiểu, con kỳ lân bé nhỏ này đã không còn sức xoay chuyển trời đất. Hoa Vũ Lâu ngồi xổm người xuống, đưa thay sờ sờ kỳ lân bé nhỏ đang cắn vật áo của hắn. "Người đang canh giữ cái gì? Nếu như không liên quan tới cách rời khỏi, ta tuyệt đối sẽ không động tới."

Kỳ lân bé nhỏ hình như nghe hiểu lời của Hoa Vũ Lâu, mắt to ướt nhẹp chậm rãi khép kín, buông vật áo Hoa Vũ Lâu ra, quỳ rạp trên mặt đất không nhúc nhích nữa, thân thể màu vàng kim chậm rãi trong suốt, cuối cùng biến mất không thấy gì nữa.

Trải qua chuyện này, tâm trạng đoàn người nặng nề nói không nên lời, cảm giác đối với tòa thành cổ cũng từ từ thay đổi, từ lần đầu liếc mắt nhìn qua trầm trọng uy nghiêm, đến lúc bị vây công thì thâm đáng sợ, hiện thời biến thành thờ dài thật sâu.

Thành này, dù là những võ tướng kia, hay là nữ thi không đầu bề ngoài và thực lực vô cùng dọa người kia, hoặc là tinh phách kỳ lân này hình như vô cùng chấp nhất, loại chấp nhất đó đã khắc sâu vào linh hồn.

"Nếu như kỳ lân kia bị hoa mẫu đơn gây thương tích, chỉ sợ của thực lực nàng đã tăng đến trình độ chúng ta không thể địch nổi." Trong lúc im ắng, Lạc Phong Tử đột nhiên lên tiếng, lúc trước hắn đánh nhau với nữ thi, biết rõ thực lực nữ thi mạnh mẽ cỡ nào, hoa mẫu đơn kia lại dựa vào sức mình thoát khỏi nữ thi, sau đó đánh tinh phách kỳ lân bị thương nặng, tình huống vô cùng không ổn.

Nguyễn Thanh Tuyết nghe vậy thì phân tích này. "Mới đầu, hẳn là Y Vũ muốn tránh khỏi nữ thi, hiển nhiên có điều kiêng kỵ nữ thi, bây giờ nghĩ lại, hẳn là nàng ta đã sớm biết sự tồn tại của tinh phách kỳ lân, cho nên muốn bảo tồn thực lực, đánh một trận với kỳ lân, kỳ lân tuy là con non, nhưng huyết mạch thuần khiết, hơn nữa lấy tư thế đến chết không ngừng của kỳ lân, nhất định Y Vũ đã phải trả một cái giá thảm thiết."

"Không sai, chỉ là điều khiến tiểu tăng không hiểu là, mục đích của Y Vũ đến tột cùng là gì? Mà đáng cho nàng ta không để ý sống chết, hơn nữa bản thân Y Vũ hình như có liên qua gì với thành cổ này."

"Không chỉ có Y Vũ, mà Tây Tịch Nguyệt cũng vô cùng khả nghi, hiển nhiên nàng ta biết rõ sự tồn tại của thành Cổ Mạch, hơn nữa còn hiểu rõ nó."

"Chỗ đó có chữ!" Vào thành lâu như thế, bọn họ vẫn không nhìn thấy bất kỳ điều gì ghi lại trong thành cổ, giờ đi vào nội điện, cũng chưa phát hiện các loại vật phẩm như sách hay bản đồ, ngược lại trên một mảnh bình phong bằng ngọc khổng lồ có hình văn lưu loát điêu khắc một đoạn văn tự.

Bình phong bằng ngọc trắng muốt, bên trên là khắc cảnh long phượng trình tường vô cùng diễm lệ giống như thật, không biết rõ vì sao, đồ án này mơ hồ cho người ta cảm giác quen thuộc. Ở phía bên phải bình phong, là chữ viết màu đen vô cùng rõ ràng, chữ viết hết sức sắc bén, khí tức bá đạo mạnh mẽ đập vào mặt.

"Năm Linh Hiên chín mươi bảy, lấy thành làm kiệu, kỳ lân làm vật cưỡi, vạn quân làm nô, ngàn dặm hồng trang, gả nữ như cho Vương thành Cổ Mạch, nếu dám phụ lòng, dùng sức lực cả tộc, hao tổn tuổi thọ suốt đời, nhất định giết chết."

Ở cuối cùng đoạn văn có đề tên người viết: Linh tịch Nhan Uyên.

"Đây là của hồi môn gả con gái sao?" Trong giọng nói Dư Thiên Tảo vô cùng không xác định, xem đoạn văn trên bình phong, là gả con gái không thể nghi ngờ, chỉ là giọng nói cuồng ngạo tràn trề uy hiếp này là thế nào? Dưới tình huống bình thường lẽ nào không phải đề chúc phúc cát tường sao? Tệ nhất, cũng là nên kể lại chuyện chứ.

"Linh Hiên năm chín mươi bảy? Trong lịch sử có dạng ghi lại niên hiệu này không?" Mặc dù sớm đã đoán được tuổi thọ của thành cổ này rất xưa, nhưng đột ngột xuất hiện một niên hiệu chưa từng nghe thấy như thế vẫn khiến người ta vô cùng hoang mang.

Nguyễn Thanh Tuyết nhìn bình phong không nói, cảm thấy nếu có sự phụ ở đây, có lẽ đã sớm có thể xâu chuỗi mọi chuyện, cũng đoán ra tình huống đại khái.

Trong ký ức truyền thừa Long Tiểu Chi cũng không có lịch sử cụ thể của đại lục, chỉ truyền thừa một chút kiến thức và thương thức. Nhưng trong lịch sử thật không có niên hiệu Linh Hiên cái sao? Vậy điều ghi trên bình phong chỉ là trùng hợp sao? Tư duy của Long Tiểu Chi không khỏi bay ra đi rất xa, là nàng nghĩ nhiều sao, Long Phong Triệt có quan hệ với đoạn lịch sử xa xôi này không?

Long Tiểu Chi mơ hồ nhớ tới ban đêm đông tố kia, Long Phong Triệt như đã điên rồi mà hủy diệt mọi thứ, khi đó Long Tiểu Chi mới mới mở linh trí, cả truyền thừa cũng chỉ mơ mơ hồ hồ, cả người giống như trẻ nhỏ mới sinh, Long Phong Triệt đột nhiên nổi điên, nàng chỉ có thể hồ đồ giấu mình dưới đất.

Khi đó nàng nghe thấy sấm sét nổ vang trên mặt đất, tiếng gió tàn sát bờ bãi, tiếng gào thét lạnh như băng của Long Phong Triệt vang dội rừng núi.

"Thiên đạo bất công! Diệt Linh Tịch ta! Đời này ta thế dù có nhập ma, cũng không mọc cánh thành tiên! Tàn sát thiên đạo! Lấy mạng này thế! Chi cần ta còn, tộc ta không mất!"

Chuyện này đã vô cùng xưa cũ, hơn nữa chỉ có một lần, sau đó, Long Phong Triệt mặc dù có một chút bá đạo, lại chăm sóc nàng cẩn thận, chưa bao giờ tổn thương nàng. Nếu không phải bỗng nhiên nhìn thấy mấy chữ Linh tịch Nhan Uyên trên bình phong, nàng cũng sẽ không nghĩ tới.

Lúc thất thần, trong phòng điện vang lên tiếng của Hoa Vũ Lâu, Long Tiểu Chi tạm thời đề nghị ngừng xuống.

"Nếu người tặng bình phong này là cha mẹ thành chủ, vậy tòa thành này có phải cổ kiêu mà bình phong nhắc tới hay không? Vậy thì kỳ lân vừa này là vật cưỡi, võ tướng cầm phượng thiên họa kích trong tay ở cửa thành là vạn nô, nếu như này thành này là cổ kiêu, có thể di chuyển mới đúng, vậy có phải có thể rời khỏi không?" Hoa Vũ Lâu kiểm tra nội điện một lần, tìm kiếm manh mối, đồng thời nói ra suy đoán của mình.

So với sự đơn giản trực tiếp của Hoa Vũ Lâu, nhưng những người còn lại thì thực tế hơn rất nhiều. "Tiểu thí chủ nói mặc dù phù hợp những điều trên bình phong, nhưng thành trì không phải là linh khí, chưa thấy điều nào trong lịch sử ghi lại có thành trì có thể chuyển động, trong bình phong viết, có lẽ là khuếch đại sự thật, tựa như võ tướng trong thành tuy nhiều, lại không đến vạn người, lấy thành làm kiêu có lẽ chỉ là nói ý bỏ vốn xây thành trì mà thôi."

Mọi người không nghĩ tới sẽ bị ngăn lại trong nội điện, nội điện này vô cùng trống trải, nhìn lướt qua có thể thấy tình huống đại khái, Y Vũ kia đến tột cùng đã đi đâu? Trong nội điện nhất định có cơ quan mật thất này nọ, chỉ là bọn họ tìm vách tường bốn phía một lần, cũng không phát hiện điều gì.

Long Tiểu Chi cũng tự mình đứng trên mặt đất, thân mình nàng khác với những người còn lại, có lẽ có thể phát hiện điều khác thường những người khác không dễ dàng phát hiện. Bốn góc cung điện có đặt Tị Trần Châu, khiến người ta không thể thông qua bụi bặm vật để phán đoán dấu vết.

Long Tiểu Chi đang do dự có nên dùng uy áp tìm Y Vũ không, nhưng tình huống của Y Vũ rất lạ, Long Tiểu Chi sợ chẳng những không đạt được mục đích, còn bại lộ hành tung, từ đó đã thảo kinh xà.

Long Tiểu Chi sờ cằm nhỏ cân nhắc được mất, Hoa Vũ Lâu không để lại dấu vết đi đến bên cạnh Long Tiểu Chi ngồi xổm xuống, giọng nói dịu dàng hỏi. "Tiểu Chi có phát hiện gì không?"

"Hừ!" Long Tiểu Chi hừ nhẹ nghiêng đầu, trực tiếp ngẩng đầu nhỏ lên đi tới phía trước. Ý tứ rất rõ ràng: Ta còn đang tức giận! Ta chưa tha thứ cho ngươi đâu! Cho nên tới gần là vô dụng!

Hoa Vũ Lâu cười khổ một tiếng, xem ra mình thật đã chọc con bé nóng nảy, không biết để nàng đánh lại thì nàng có bót giận không.

Long Tiểu Chi giả bộ tra xét bình phong, ánh mắt lại lặng lẽ liếc về phía Hoa Vũ Lâu, không nghĩ tới đụng vào ánh mắt Hoa Vũ Lâu, Hoa Vũ Lâu lập tức dâng lên một khuôn mặt tươi cười, Long Tiểu Chi lập tức xoay đầu, làm bộ không nhìn thấy, trong mắt to lại xét qua một tia sung sướng.

Long Tiểu Chi vô tình nhìn vào bình phong, trong lúc lơ đãng lại phát hiện trên bình phong hình như có một đường cong nhẹ nhàng, lẽ nào bình phong này bị thứ gì cạo trúng? Lập tức dựa vào nhìn xem.

Đường cong trên bình phong vô cùng nhỏ, nếu như không phải hình thể Long Tiểu Chi nhỏ có thêm ngũ giác thông thấu, cũng không phát hiện ra.

Thuận theo đường cong mà nhìn, đồ án trên bình phong đổi thành một kiểu khác, Long Tiểu Chi nhón chân, ngược đầu, trước mắt là một thế giới hư không màu xanh đậm, giữa hư không có một tiên linh đảo nổi lơ lửng, trên đảo có nhiều loại hoa nở rộ, cỏ xanh chim bay, hoa nở sum xuê rực rỡ, ngẫu nhiên có thể nhìn thấy bốn góc cong lên của đình nghỉ mát.

Nhà cửa trên đảo nhỏ phần lớn bị nhiều loại hoa bao phủ, thấy không rõ hình thức cụ thể, bên cạnh đảo nhỏ còn có một chiếc thuyền hoa cỡ trung treo đầy lụa đỏ ngừng lơ lửng, hình như đang đợi tiên nhân tới ngồi, hình ảnh duy mỹ tinh xảo, vô cùng giống thật.

Long Tiểu Chi lại đổi một góc độ khác mà nhìn, phát hiện chỉ có nhìn theo đường cong tinh tế kia, đồ án trên bình phong mới sẽ biến thành tiên đảo, những vị trí khác chỉ có thể nhìn thấy long phượng trình tường.

Hoa Vũ Lâu sớm đã tiến đến bên cạnh Long Tiểu Chi, thế nhưng góc độ quá thấp, chỉ có hình thể Long Tiểu Chi thích hợp, những người khác muốn nhìn chỉ có thể rạp trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Thế Giới Trong Bình Phong

"Nhìn bình phong từ góc độ này sẽ thấy một đồ án khác thường, là bức vẽ một đảo tiên bay lơ lửng." Long Tiểu Chi đưa tay chỉ vào một góc độ.

Những người còn lại tìm kiếm cơ quan không có kết quả, lúc này nghe Long Tiểu Chi nói thì ào ào tụ tập lại, bình phong ngọc này rất lớn, cao gần hai mét, dày không tới một tấc, hơn nữa còn điêu khắc hai mặt, thấy rõ chế tác tinh tế, không ngờ còn có đồ án ẩn.

Bởi vì góc độ quá thấp, bình phong lại bị cố định trên mặt đất, không thể di chuyển, rất khó nhìn, nhưng vẫn không thể bỏ qua một chỗ khả nghi nào, cho nên mấy người vẫn tra xét theo thứ tự một phen.

Vì vậy Long Tiểu Chi may mắn nhìn thấy vài đại nhân vật tương lai danh chấn Hoàn Thần ào ào nằm sắp xuống.

Tỉ mỉ kiểm tra xét xong, vẫn không có ai phát hiện điều gì khác thường, bình phong này hình như chỉ có phương diện chế tác tinh diệu khác thường, dùng linh lực thăm dò cũng không phản ứng, chỉ sợ cả linh khí cũng không phải.

"Đồ án bình phong thay đổi theo góc độ, hẳn là người có tay nghề giỏi dùng bí pháp mài dũa thành, mặc dù kì diệu, nhưng cũng không quá đáng nghi." Dur Thiên Tẩy quan sát thật lâu, cũng không biết trên bình phong này cơ quan gì.

"Mặc dù bình phong này nhìn như bình thường, nhưng tiểu tằng luôn cảm thấy máu chột ở ngay chỗ này, Thanh Tuyết thấy thế nào?"

Trong đoàn người, Nguyễn Thanh Tuyết và Phạm Tâm có tư duy nhanh nhất, mà Nguyễn Thanh Tuyết suy nghĩ toàn diện. Nên Phạm Tâm rất ưa thích trao đổi với Nguyễn Thanh Tuyết.

Nguyễn Thanh Tuyết suy nghĩ một chút, nói ra cái nhìn của mình. "Trong bình phong có hai điểm mâu thuẫn, một, người tặng bình phong có vẻ rất bá đạo, hơn nữa thân cô địa vị cao, người thế này mà lại mang một cái bình phong thậm chí không phải linh khí làm đồ cưới sao? Hai, nếu như đảo tiên lơ lửng kia chỉ để trang trí, thì góc độ có phần không hợp lẽ thường. Cho nên, cái nhìn của ta giống như Phạm Tâm, còn cơ quan trong bình phong, ta lại không đoán ra."

Trong lúc mấy người trao đổi, Long Tiểu Chi lại đi về bên dưới bình phong, ngẩng đầu nhìn đảo tiên lơ lửng, hy vọng có thể nhận ra chỗ khác thường.

Mấy chuyện cần động não này Hoa Vũ Lâu không rành, tự nhiên đi theo Long Tiểu Chi ngồi bên cạnh bình phong, nhìn Long Tiểu Chi bé nhỏ một hồi chọc chọc kia, một hồi sờ sờ kia, khua khua gõ gõ cũng nghiêm túc.

Về mặt Hoa Vũ Lâu hứng thú tràn trề vậy xem, đã thấy Long Tiểu Chi nhẹ nhàng ồ một tiếng, cái đầu nhỏ cơ hồ đều dán trên bình phong, tư thế kia phẳng phất muốn đâm đầu vào trong bình phong vậy, Hoa Vũ Lâu đang thấy kì lạ, thấy mắt hoa lên, đã không còn bóng dáng Long Tiểu Chi. "Tiểu Chi!"

Không nói việc Long Tiểu Chi mất tích gây ra hỗn loạn thế nào cho mấy người trong nội điện, lúc này bản thân Long Tiểu Chi cũng không hiểu ra sao.

Long Tiểu Chi không phát hiện manh mối gì khác trên bình phong, lấy hình thể và ngũ giác của nàng, nếu như trên bình phong có dấu vết chắc chắn có thể phát hiện.

Đang lúc hết đường xoay sở, đột nhiên Long Tiểu Chi lại phát hiện bức tranh khác trên bình phong thay đổi, tiên đảo lơ lửng vẫn xinh đẹp mộng ảo như cũ, thế nhưng chiếc thuyền hoa vốn nên ngừng bên cạnh đảo lại đổi vị trí, lúc này đang ngừng một chỗ đá ngầm bên cạnh đảo.

Long Tiểu Chi vô thức thăm dò cẩn thận, sau đó thân thể không còn, trong nháy mắt, nàng đã té xuống trên một thềm đá bằng phẳng hình tròn.

Khoảng cách rơi xuống rất ngắn, cho nên cũng không đau nhức gì, Long Tiểu Chi lập tức xoay người bò dậy, phát hiện mình đang ở trong một khoảng gian vô ngần không lồ, bởi vì không gian quá lớn, nhìn lên trên một cái cũng chỉ thấy màu lam nặng nề, mà ngay bên cạnh đá tròn nàng đứng, một chiếc thuyền hoa cỡ trung được phủ lụa đỏ đang trôi nổi.

Cảnh tượng như thế quá quen thuộc, rõ ràng chính là phong cảnh trong bình phong, Long Tiểu Chi lập tức ngẩng đầu lên nhìn, quả nhiên trong không gian mịt mờ sẫm như sương xanh, có một hòn đảo có vẻ rất xa xôi đang trôi lơ lửng trên đầu, có lẽ bởi vì khoảng cách quá xa, đảo nhỏ lơ lửng kia hiện thời còn không lớn bằng Long Tiểu Chi.

Hóa ra tranh vẽ đảo tiên trong bình phong ngọc mới là đồ án chân chính, mà long phượng trình tường đồ chỉ để che giấu mà thôi, chỉ là sao nàng lại có thể đi vào thế giới trong này?

Long Tiểu Chi chưa kịp nghĩ nhiều, hai hàng mái chèo khổng lồ đặt ở hai bên thuyền hoa thế nhưng chậm rãi động đưa, có vẻ như muốn khởi hành, Long Tiểu Chi nhanh chóng dùng chân ngăn chạy tới, nếu như đoán không sai, Y Vũ, Mặc Lưong, Tây Tịch Nguyệt đều đang trên đảo nhỏ kia. Còn đoàn người Nguyễn Thanh Tuyết, chắc chắn bọn họ có thể phát hiện manh mối rất nhanh, cũng đi theo.

Lúc Long Tiểu Chi chạy lên thuyền hoa, thuyền hoa mới bắt đầu khởi hành, rời khỏi bệ đá hình tròn, Long Tiểu Chi đứng bên cạnh thuyền cúi đầu nhìn, phát hiện trên bệ đá hình tròn kia khắc ba loại trận pháp phức tạp, hình như là truyền tống trận.

Tốc độ của thuyền hoa bắt đầu nhanh hơn, xung quanh là một mảnh màu lam mờ mờ, Long Tiểu Chi cũng đoán không ra tốc độ cụ thể, thế nhưng đảo nhỏ trên đầu, lại càng ngày càng gần.

Giống như phong cảnh trong bức tranh lúc đầu, cuối cùng thuyền hoa nhẹ nhàng không tiếng động ngừng cạnh đảo nhỏ, Long Tiểu Chi còn chưa bước lên đảo, mũi đã bị ánh sáng màu hồng phản chiếu, cây hoa anh đào từ cánh hoa đến thân cây đều óng ánh trong suốt, cánh hoa có màu sắc nhẹ nhàng, là màu hồng rất nhạt, hít thở cũng thấy hương hoa nhàn nhạt.

Bước lên đảo nhỏ, một con đường đá xanh chậm rãi dẫn vào sâu trong khu rừng anh đào. Long Tiểu Chi cũng không sót ruột đi vào.

Chờ giây lát, thuyền hoa kia quả nhiên khởi hành lần nữa, chậm rãi đi về phía dưới, xem ra thuyền hoa này cứ cách một thời gian sẽ tự động đi tới đi lui giữa đảo nhỏ và thêm đá, thuyền hoa này và trận pháp trên thêm đá hình tròn chính là mấu chốt để đi vào thế giới trong bình phong.

Lúc thuyền hoa ngừng trên thêm đá hình tròn, trận pháp trên thêm đá hình tròn như được mở ra, nếu ngoài bình phong có người rút linh lực vào trận pháp, thì sẽ truyền tống vào.

Long Tiểu Chi đang lo lắng chờ đợi, chỗ sâu trong rừng hoa xa xôi đột nhiên truyền đến tiếng hét phẫn nộ của Y Vũ. "Cổ Trục Thủy! Vì sao ngươi nhẫn tâm với ta như thế! Ta không phục! Ta không phục..."

Cổ Trục Thủy? Lẽ nào trên đảo còn có những người khác? Long Tiểu Chi cảm thấy trái tim nhỏ của mình bị một cái móng vuốt không ngừng trêu chọc, khiến nàng có phần bức bối, nếu như có thể bay thì tốt rồi, nếu không lấy chân ngắn của nàng, đi đến chỗ phát ra tiếng, cũng không biết Y Vũ đã chạy đi đâu.

Đợi chút, không gian trong này hình như là tồn tại độc lập. Long Tiểu Chi lập tức mở cánh trong suốt màu tím ra, mũi chân nhẹ điểm, thân thể nhẹ nhàng bay lên, Long Tiểu Chi lập tức mừng rỡ, quay đầu lại dùng gò má mềm mại cọ vào cánh. "Quá tốt!"

Long Tiểu Chi mở cánh ra, bóng dáng nhỏ bé nhanh chóng biến mất trong biển hoa. Cả một hòn đảo thế này mà chỉ có một con đường đá xanh, bên cạnh đường nhỏ ngẫu nhiên có thể nhìn thấy một mái đình cong, trên đình có màn trúc phủ xuống, bên trong có bàn đá, ghế đá, thậm chí trên bàn còn bày biện trà cụ tinh xảo, hiển nhiên là chỗ cho người ta nghỉ ngơi.

Rất nhanh, Long Tiểu Chi đã tận cùng của đảo bay, Long Tiểu Chi lặng lẽ hạ xuống cây anh đào, mượn hoa và thân cây che giấu bản thân.

Khác với hoàng cung phồn thịnh mạnh mẽ, cuối đảo nhỏ này chỉ có một tòa nhà nhỏ làm bằng gỗ, nhà nhỏ chỉ có hai tầng, hình thức cũng vô cùng đơn giản.

Ngoài nhà nhỏ, là một vòng hàng rào thấp bé, trong viện, một gốc cây anh đào cao lớn sum xuê che kín cả sân, dưới tàng cây, một bộ bàn đá, hai ghế, trên ghế đá còn trải đệm mềm mại. Thế giới trong bình phong không có gió, cánh hoa bằng anh đào dùng tốc độ thông thả chậm rãi bay xuống.

Nhưng so với cảnh trí yên tĩnh thân nhiên trước mắt này, thứ khiến người ta chú ý là mấy bóng dáng.

Đầu tiên là bóng người quỳ trước nhà nhỏ, trên người người kia mặc trang phục rất xinh đẹp, đầu cúi thấp, tóc dài rối tung, không nhúc nhích, hiển nhiên chết đã lâu, bởi vì hướng bóng người quỳ là phía trong nhà nhỏ, cho nên Long Tiểu Chi không nhìn thấy dung mạo nàng, chỉ có thể đoán được là một nữ tử.

Ngược lại trong sân nhỏ, có hai người ôm nhau cùng ngồi, có thể nhìn thấy rõ ràng, một người là nữ tử mặc phượng bào màu vàng kim, đầu đội mào phượng, khuôn mặt nữ tử trông rất sống động, môi đỏ mọng, da như tuyết, mày kiếm bay lên, có mấy phần bén nhọn, dung mạo có thể nói tuyệt sắc.

Một người là nam tử thân hình cao lớn mặc long bào, nam tử dùng tư thái bảo vệ ôm nữ tử trong lồng ngực mình, đầu nữ tử dựa vào bả vai nam tử, hai người đều nhắm mắt, vẻ mặt bình tĩnh, như đang ngủ say.

Bên trái hai người, có hai cây phương thiên họa kích cắm trên mặt đất, hiển nhiên là binh khí của hai người. Phía bên phải có một con kỳ lân ấu tể nằm, cái mõng quay về phía hai người, hình như đang giận dữ vì mình bị bỏ qua.

Ấu tể kỳ lân màu vàng kim, rõ ràng chính là tinh phách bọn họ gặp trong đại điện, hóa ra bản thể của nó thế nhưng ở trong bình phong.

Dựa theo mấy hàng chữ trên bình phong, Kỳ Lân chi chủ gả con gái cho Cổ Mạch chi chủ, nhìn trang phục hai người, rõ ràng chính là đế hậu, nhưng vì sao Mặc Lương nói nữ thi không kia đầu là thành chủ thành Cổ Mạch này? Long Tiểu Chi không khỏi dò tìm mắt qua cổ nữ tử mặc phượng bào, nhưng y phục nữ tử lại ngăn cản ánh mắt Long Tiểu Chi.

Đúng lúc này, sau nhà nhỏ có một người vòng đi ra, đúng là Y Vũ. Cánh tay bị chặt đứt của Y Vũ đã mọc ra lần nữa, y phục trên người cũng rất đoan trang chỉnh tề, hiển nhiên đã dùng linh lực sửa sang lại dung nhan mình.

Y Vũ đứng trước hàng rào rồi vòng qua cửa chính, nhìn vào bên trong không biết vì sao phát ra tiếng cười quái đản, một hồi lại phát ra tiếng khóc, sau đó dây leo dài ra trong nháy mắt, cuốn tới chỗ thi thể quỳ ở cửa chính, lại bị trận pháp của nhà nhỏ hất văng, tảng bảo hộ hình tròn kia hình như có chức năng tự phản kích, Y Vũ lập tức bị bắn ngược, bay ra sau mấy mét.

Y Vũ ho một trận, đứng lên lần nữa, đi đến trước cửa chính, đột nhiên mở miệng.

"Tiểu yêu bên trong, chúng ta làm giao dịch một chút được không?"

Trong nhà gỗ không có chút động tĩnh nào, Y Vũ dịu dàng mở miệng lần nữa.

"Chẳng lẽ ngươi không muốn rời khỏi nơi này hả? Ta có thể nói cho ngươi biết cách rời khỏi, ngươi chỉ cần đưa cho ta thi thể này, nên biết, bỏ qua hôm nay, thì phải chờ chín năm nữa, ngươi chờ nổi sao?"

Nhà nhỏ vẫn im lìm như trước, khiến người ta nghi ngờ bên trong thật sự không có người. Y Vũ cũng không nóng nảy, ngồi trên mặt đất ngay trước cửa. "Ồ trước tảng sáng ngươi có thể chậm rãi suy nghĩ."

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Tây Tịch Nguyệt

Long Tiểu Chi sắp xếp lại tin tức trong lời nói của Y Vũ, Mặc Lương đang ở trong nhà nhỏ, Tây Tịch Nguyệt thì chẳng biết đã đi đâu, trong khu rừng này anh đào sum xuê, nhưng đường nhỏ chỉ có một, Tây Tịch Nguyệt hẳn đang ở gần đây.

Nghe Y Vũ nói, nàng ta biết cách rời khỏi thành cổ, lại không vào nhà gỗ được, mục tiêu của nàng ta hình như là thi thể đang quỳ kia, nhưng nàng ta lấy một thi thể làm gì?

Y Vũ yên tĩnh ngồi không đợi được câu trả lời từ trong nhà nhỏ, lại đột nhiên đứng lên, đề phòng nhìn vào biển hoa anh đào sau lưng. "Đi ra!"

Long Tiểu Chi lập tức lùi cái đầu nhỏ về, giấu mình trong thân cây to lớn, lẽ nào bị phát hiện? Đang lúc ngạc nhiên nghi ngờ, dưới biển hoa bên kia dần dần có một người đi ra, là Tây Tịch Nguyệt luôn xuất quỷ nhập thần.

Tây Tịch Nguyệt vẫn ăn mặc như cũ, chỉ là y phục bị rách mấy chỗ, hiển nhiên đã trải qua chiến đấu.

"Là ngươi, đến tột cùng ngươi là ai?" Thấy là Tây Tịch Nguyệt, Y Vũ cũng không thả lỏng.

Tây Tịch Nguyệt lại không để ý đến Y Vũ, trực tiếp đi tới cửa chính nhà nhỏ, cảm giác Tây Tịch Nguyệt cho Long Tiểu Chi ngoại trừ thần bí thì là lãnh ngạo, khác với Mặc Thanh Hân lạnh như băng, Tây Tịch Nguyệt sở hữu một loại lạnh lùng khinh thường mọi thứ xung quanh.

Y Vũ bị xem nhẹ mặc dù xấu hổ, cũng không lập tức công kích, mà đề phòng lại lui một bước. Xem ra quả thật đúng như suy nghĩ của Nguyễn Thanh Tuyết, Y Vũ đã phải trả giá một cái giá lớn ở chỗ tinh phách kỳ lân.

Trong ánh mắt kinh ngạc của Y Vũ, Tây Tịch Nguyệt không bị cản mà bước vào nhà nhỏ, đi vào viện, đầu tiên đứng phải thi thể đang quỳ gần cửa, Tây Tịch Nguyệt cúi đầu nhìn vào thi thể, sau đó nhìn về phía Y Vũ, cho dù cách mạng che mặt màu đen, sát khí sắc bén vẫn ép thẳng tới Y Vũ như cũ.

Y Vũ nhanh chóng nhảy ngược lại, rời khỏi khu vực gần cửa chính, dây leo trong tay áo dài ra, đã chuẩn bị công kích xong.

Lúc này Tây Tịch Nguyệt lại cười lạnh một tiếng, tràn đầy đùa cợt, sau đó trực tiếp đi vào bên trong, đi đến chỗ cách thi thể để hậu ba bước, cung kính quỳ xuống, trán chạm đất, liên tục lạy ba cái, động tác cung kính, không có chút chậm trễ nào.

Tây Tịch Nguyệt quỳ một lúc lâu trước thi thể để hậu, không biết đang trầm tư điều gì, sau đó khom người cúi đầu đến gần thi thể, Tây Tịch Nguyệt đưa lưng về phía Long Tiểu Chi, cũng may vị trí của Long Tiểu Chi lúc này tương đối cao, miễn cưỡng có thể trông thấy động tác của nàng.

Động tác của Tây Tịch Nguyệt rất chậm, như kiêng kỵ điều gì, nàng ta chậm rãi vươn tay đến gần cổ nữ tử phượng bào, như muốn lấy vật gì đó, trong nháy mắt ngón tay nàng sắp đụng phải thi thể nữ tử phượng bào, nam tử long bào liên tục bình tĩnh kia lại mở mắt, đồng tử lạnh như băng nhìn chăm chú vào Tây Tịch Nguyệt, sự lạnh lẽo vô tình trong đồng tử kia cực giống ngân giao trong Kính Đàm.

Hồ hấp Long Tiểu Chi chợt nhẹ, tim lập tức đập gia tốc. Động tác Tây Tịch Nguyệt cũng mãnh cứng đờ, không dám nhúc nhích, lúc giằng co, Long Tiểu Chi lại nghe nghe thấy từ sau lưng mình có tiếng động rất nhỏ truyền tới, quay đầu lại nhìn, phát hiện là đoàn người Nguyễn Thanh Tuyết.

Lúc này mà nhắc nhở bọn họ thì hiển nhiên đã không kịp, trên đảo chỉ có một con đường, bọn Nguyễn Thanh Tuyết đương nhiên sẽ đi đến đây, động tác đoàn người mặc dù rất nhẹ, nhưng vẫn bị phát giác.

Tây Tịch Nguyệt như đã hạ quyết tâm, động tác nhanh như tia chớp gỡ xuống một vật từ nữ tử phượng bào, tốc độ quá nhanh, Long Tiểu Chi không thấy rõ.

Tây Tịch Nguyệt vừa nhúc nhích, động tác của nam tử long bào vô cùng nhanh chóng, một tay nắm lấy phương thiên họa kích cắm trên mặt đất bên cạnh rồi vung lên, một tay vẫn vững vàng bảo vệ nữ tử phượng bào trong lòng mình.

Phạm vi công kích của Phương thiên họa kích rất lớn, hơn nữa vô cùng sắc bén, Tây Tịch Nguyệt thiếu chút nữa bị chém ngang, cho dù đã nhanh chóng

lui về phía sau, bụng cũng đã trúng đòn, lúc Tây Tịch Nguyệt nhảy ra xa, thì xé rách áo bào trên người, quần một vòng trên eo, động tác dưới chân không ngừng, thẳng đến cửa chính nhà nhỏ.

Nhìn một đường máu tươi kia, Long Tiểu Chi hoài nghi Tây Tịch Nguyệt có sống nổi hay không. Tây Tịch Nguyệt không dám dừng lại lâu trong sân, động tác thần tốc rời khỏi tiểu viện, nam tử long bào sau lưng cũng không đuổi theo, ngồi tại chỗ như cũ.

Tây Tịch Nguyệt rời khỏi tiểu viện, mới dám dừng lại, khẽ vén một góc mạng che mặt, chuẩn bị dùng dược, nhưng Y Vũ liên tục chờ thời thừa cơ công kích, Tây Tịch Nguyệt phát tay ném bình ngọc mình vừa chuẩn bị dùng về phía Y Vũ.

Tốc độ Y Vũ quá nhanh không thể tránh né, vô thức dùng dây leo kéo bình qua, lại không nghĩ bình ngọc kia vừa chạm đã vỡ, trong bình cũng không phải là đan dược, mà là chất lỏng không màu.

Chất lỏng bởi vì bình ngọc vỡ mà rơi vào người Y Vũ, tiếng ăn mòn lập tức vang lên, Y Vũ kêu thảm thiết, chỉ một cái nháy mắt, Y Vũ đã thương tích đầy mình, hoa phục trước đó còn đoan trang đã bị ăn mòn hơn phân nửa, xương trắng lộ ra ngoài vô cùng bất mắt.

Thấy Y Vũ đã mất đi năng lực hành động, Tây Tịch Nguyệt mới lấy đan dược ra dùng, lúc rời khỏi, không biết là cố tình hay vô ý, vừa vịn đạp lên người Y Vũ mà đi, Y Vũ nằm trên mặt đất, bởi vì cổ họng bị tổn thương, không ngừng phát ra Tiếng thở dốc hồng hộc....

Long Tiểu Chi nhìn thấy tất cả."..."

Đột nhiên cảm thấy Tây Tịch Nguyệt này thật là nguy hiểm, chẳng những đạt tới mục đích của mình, mà còn dễ dàng làm Y Vũ trọng thương, tính toán ra thương thế của mình, tính ra Y Vũ sẽ nhận cơ hội đánh lén, nắm bắt thời cơ vô cùng chuẩn xác, lúc đoàn người Nguyễn Thanh Tuyết sắp bước vào phạm vi công kích thì rời khỏi, bóng dáng lập tức sẽ biến mất giữa những cây anh đào. Long Tiểu Chi vurun cánh, nhanh chóng bay theo, trong những người này, sợ là chỉ có Y Vũ và Tây Tịch Nguyệt mới biết cách rời khỏi.

Từ việc Mặc Lương bị nhốt lâu như thế thì có thể thấy được, phương pháp rời đi vô cùng bí ẩn, khó có thể phát hiện, mà Y Vũ cũng từng nói, bỏ qua hôm nay, chỉ có thể đợi thêm chín năm nữa.

Cổ họng Y Vũ bị thương, đang hấp hối, nếu như không bại lộ năng lực chữa khỏi của mình, chỉ sợ rất khó biết cách rời khỏi từ trong miệng nàng, lẽ nào việc này cũng nằm trong tính toán của Tây Tịch Nguyệt sao? Nàng ta muốn bọn họ bị bao vây rồi chết ở chỗ này?

Long Tiểu Chi cũng không dám theo quá sát, Tây Tịch Nguyệt có thể phát giác lúc đoàn người Nguyễn Thanh Tuyết sắp đến, hiển nhiên có lá bài tẩy đặc biệt, có lẽ nàng ta thật sự có năng lực biết trước.

Mặc dù Tây Tịch Nguyệt dùng đan dược, nhưng miệng vết thương cũng không thể khép lại trong nháy mắt, mặc dù như thế, Tây Tịch Nguyệt vẫn trong tình huống bụng mình bị cắt rách, tí mỉ xóa sạch mỗi dấu vết mình để lại, phần tinh táo này quả thật hiếm thấy.

Trong rừng hoa khiến người ta hoa cả mắt này, Long Tiểu Chi đang tập trung tinh thần lặng lẽ theo dõi, lại đột nhiên cảm thấy sau lưng mình có người, mới đầu Long Tiểu Chi cho là mấy người Nguyễn Thanh Tuyết, sau đó lập tức gạt bỏ, bọn Nguyễn Thanh Tuyết không thể theo kịp nhanh chóng như vậy, hơn nữa khí tức người này được che giấu gần như hoàn mỹ, Long Tiểu Chi không thể biết vị trí cụ thể của hắn.

Tình huống không rõ, Long Tiểu Chi quyết định án binh bất động, tiếp tục theo đuôi Tây Tịch Nguyệt phía trước. Tây Tịch Nguyệt đi hiển nhiên có mục đích riêng, nghĩ đến việc thời gian Tây Tịch Nguyệt mất tích rất sớm, tiến vào thế giới trong bình phong trước Y Vũ một bước, lại vừa nảy mới hiện thân ở nhà nhỏ, vậy khoảng thời gian kia nàng ta làm gì rồi?

Đang nghi hoặc, Tây Tịch Nguyệt phía trước lại mạnh mẽ quay đầu lại, ánh mắt sắc bén, sát khí trên người tăng vọt, thái độ công kích. Long Tiểu Chi vô thức trốn ra sau cây hoa.

Đối mặt với Tây Tịch Nguyệt, nội tâm Long Tiểu Chi quả thực rất bất an, Tây Tịch Nguyệt không phải là linh thực, hơn nữa tu vi lại cao hơn Long Tiểu Chi, Long Tiểu Chi không dám bảo đảm mình không sẽ bị phát hiện.

Chỉ lát sau, phía trước không có tiếng động gì cả, Long Tiểu Chi thăm nói không tốt, lập tức thăm dò, anh đào trước mắt chậm rãi bay xuống, yên tĩnh không tiếng động, đâu còn có bóng dáng Tây Tịch Nguyệt.

Long Tiểu Chi buồn bực nhăn mặt, bị lừa giỡn! Tây Tịch Nguyệt căn bản không phát hiện nàng, chỉ ra chiêu vậy thôi, công phu che giấu của Tây Tịch Nguyệt rất tốt, lại đột nhiên biến mất, muốn tìm thấy nàng ta lần nữa rất khó.

Rừng hoa sum xuê không thấy giới hạn, không có đường nhỏ đá xanh kia dẫn dắt thì rất dễ mất phương hướng, Long Tiểu Chi ngừng trên đầu cành, không có mù quáng đi loạn, lúc theo dõi Tây Tịch Nguyệt, Long Tiểu Chi để lại hạt sen mình hái lúc trước dọc đường đi, lấy sự nhạy cảm của đoàn người Nguyễn Thanh Tuyết, sẽ đuổi theo rất nhanh.

Vì vậy, không lâu sau đó, lúc mấy người Nguyễn Thanh Tuyết đuổi theo hạt sen Long Tiểu Chi để lại, chẳng những bắt được một con cá chép tinh vụng trộm theo dõi, còn thấy một con tử điệp nhỏ ỉu xiu nghịch cánh hoa.

Nguyễn Thanh Tuyết hást cằm, nhìn Long Tiểu Chi có dáng vẻ bị đá kích mạnh trên đầu cành, đứng thẳng kéo cánh mỉm cười, mấy mảnh cánh hoa bằng anh đào bị Long Tiểu Chi tàn phá ào ào rơi xuống.

Thấy đoàn người đã đến, Long Tiểu Chi vỗ vỗ tay mũm mĩm của mình, phui hết cánh hoa vụn, mới nhảy khỏi từ đầu cành bay xuống đến.

Hoa Vũ Lâu thấy vậy vội vàng đưa tay ra đón, Long Tiểu Chi lại quẹo cua trên không trung, trực tiếp rơi trên bờ vai Mặc Thanh Hàn, mũi chân nhẹ điểm, khéo léo đáng yêu.

Hoa Vũ Lâu nhìn chăm chăm Long Tiểu Chi, đáng vẻ ta thật đau lòng, vì sao tiểu tử điệp nhà mình có cá tính như vậy, tính tình thật lớn, khiến hắn không biết nên dụ dỗ thế nào.

"Đúng là nguoi, vì sao nguoi theo dõi ta?" Long Tiểu Chi đoan trang đứng trên vai Mặc Thanh Hàn, cúi đầu nhìn Mặc Lương bị Lạc Phong Từ níu áo.

Trong lòng Mặc Lương ôm một cây đèn hoa sen vàng thẫm, cây đèn lúc này khẽ phát ra ánh sáng, hoa sen trên cây đèn còn có vật gì đó, lại bị Mặc Lương siết sao giấu trong ngực, nhìn không rõ lắm.

Mặc Lương không thể thoát ra, dứt khoát không giãy dựa nữa, nghiêm trang mở miệng. "Ta chưa theo đuôi nguoi, ta đi sau nữ nhân che mặt kia, đáng tiếc không thấy nàng."

Lúc Long Tiểu Chi phát hiện mình bị theo dõi, thì đã đoán được là ai, dù sao trong không gian này chỉ có mấy nguoi, không phải là Mặc Lương thì còn ai nữa.

Mặc Lương cúi đầu im lặng, chỉ chốc lát sau đột nhiên ngừng đầu nhìn ba nguoi Mặc Thanh Hàn, Dư Thiên Tẩy, Dư Thiên Trần. "Các nguoi đến tìm chủ nhân sao?"

Mặc Thanh Hàn nhìn cây đèn được Mặc Lương bảo vệ trong ngực, trong mắt xẹt qua một tia hiểu rõ, lấy ngọc bài đệ tử nội môn Mặc Đan Môn đi đến trước nguoi Mặc Lương.

Mặc Lương nhận ngọc bài, kiểm tra một lần ngọc bài lớn hơn cả hắn, sau đó quay đầu nhìn Lạc Phong Từ nói. "Tiền bối có thể thả ta xuống không?"

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Sự Kỳ Lạ Trong Ly

Lạc Phong Từ thấy chuyện này còn có ẩn tình, thì đặt Mặc Lương xuống đất. Mặc Lương đi cả nhấc trả ngọc bài cho Mặc Thanh Hàn, mới mở miệng nói.

"Chủ nhân khế ước ta lúc đến Kính Đàm bế quan, nhưng chủ nhân và ta ngoài ý muốn rơi vào thành cổ dưới đầm, nguy hiểm trong thành cổ chắc hẳn các nguoi cũng biết, chủ nhân đã kiệt lực nên bị hủy thân thể, ta mang nguyên thần của chủ nhân chạy tới hoàng cung, sau đó phát hiện bí mật của bình phong, trong nhà gỗ trên đảo có một chiếc đèn kim liên, có thể bảo vệ nguyên thần của chủ nhân không tiêu tan, nhưng cũng không phải phương pháp lâu dài, nguyên thần của chủ nhân ngày càng suy yếu."

Chuyện này là việc riêng của Mặc Đan Môn, mọi người không hỏi nhiều, nhưng mấy nguoi Nguyễn Thanh Tuyết đã rõ, chủ nhân trong miệng Mặc Lương hẳn là Mặc Văn Thủy, thiên tài đã từng kinh điểm thể nhân của Mặc Đan Môn.

"Việc quan trọng là làm thế nào rời khỏi, hoa mẫu đơn kia không biết bị thứ gì gây thương tích đã mất mạng, tán tu kia cũng không biết tung tích." Lạc Phong Từ dùng một linh quả vô cùng trân quý mới có thể đi vào đáy đầm, vốn đi vì Cửu Cảnh Kim Liên, lại bị ngân giao điên cuồng công kích, sau đó đi làm vào thành cổ, trong thành cổ không có mục tiêu của hắn, tự nhiên sốt ruột muốn đi.

"Y Vũ chết!" Long Tiểu Chi hết sức kinh ngạc, nước thuốc kia đến tột cùng là vật gì? Bản thân linh thực có sức sống mãnh liệt, Long Tiểu Chi không nghĩ tới Y Vũ sẽ dễ dàng chết đi như thế, dù sao trên người nàng ta có tầng tầng bí ẩn, vô cùng khó giải quyết.

"Có lẽ nàng ta không chết, thi thể quỳ ở cửa nhà gỗ có diện mạo giống hệt Y Vũ, nhưng trên thi thể có cấm chế, cho dù nàng ta không chết, linh hồn cũng sẽ bị giam cầm trong đó, chậm rãi hao mòn." Sở dĩ Mặc Lương không thăng thần với đám nguoi Mặc Thanh Hàn ngay từ đầu, cũng vì Y Vũ đột nhiên xuất hiện, sau đó lại xảy ra một loạt tình huống khiến nguoi ta không kịp trở tay.

Long Tiểu Chi nhớ tới hành động muốn cầm lại thi thể kia của Y Vũ trước, hiện giờ xem ra, thi thể kia mới là chân thân của Y Vũ, còn Y Vũ có quan hệ gì với thành Cổ Mạch, tại sao quỳ lập trước cửa, lại không biết đáp án.

"Ta sống trong thành cổ mười năm, những chỗ có thể đi đã tìm hết, đối với phương pháp rời khỏi vẫn không rõ, cho nên mới phải theo dõi nữ nhân kỳ quái kia, lại không ngờ..."

Long Tiểu Chi gãi gãi cằm nhỏ, đột nhiên mở miệng nói ra, "Ta cảm thấy, phương pháp rời khỏi đang ở gần đây, mặc dù suy nghĩ của Tây Tịch Nguyệt kín đáo, nhưng bản thân nàng ta bị trọng thương, không muốn bị chúng ta phát hiện, tự nhiên rời khỏi càng nhanh càng tốt, cho nên dưới tình huống nào mới đột nhiên dùng hư chiêu? Hẳn là nàng ta sẽ sắp tới lối ra, vì phòng ngừa vạn nhất mới có hành động như thế, sau đó nhanh chóng biến mất."

"Có đạo lý!" Ánh mắt Mặc Lương sáng lên, hiển nhiên lúc trước hắn cũng bị Tây Tịch Nguyệt lừa, lúc hoàn hồn, đã không thấy bóng dáng Tây Tịch Nguyệt. "Nhưng đảo này trừ cây, hoa, núi đá, nhà gỗ, đình thì chỉ còn chiếc thuyền hoa kia, những vật này ta đều đã tra xét, không phát hiện chỗ nào đặc biệt."

Đã có suy đoán, tự nhiên đoàn người bắt đầu hành động, lục soát những chỗ gần đó, như Mặc Lương đã nói, gần đó chỉ có hoa núi đá và một cái đình, đình cũng giống như Long Tiểu Chi thấy, màu đỏ thẫm, bốn góc cong lên.

Bốn phía đình là màn trúc, trên bàn đá bày một bộ trà cụ, trong đó còn có một cái cốc bị mờ nắp, dường như vừa nãy còn có người đang uống trà, Long Tiểu Chi kiểm tra một chút, trong chén trà và ấm trà đều không có nước, chỉ là đơn thuần bày đặt như thế.

Mọi người kiểm tra đình và vật phẩm trong đình một lần nữa, cũng không phát hiện chỗ nào khác thường.

Long Tiểu Chi lại nhớ lại tất cả mọi chuyện và manh mối, chỉ có thể dự đoán phương pháp ra ngoài chịu hạn chế thời gian, bởi vì Y Vũ từng nói bỏ qua hôm nay, thì phải đợi thêm chín năm nữa, mà thời gian hạn chế, là trước tảng sáng.

Còn Tây Tịch Nguyệt, người này ít nói, lại hết sức cẩn thận, cơ hồ không có sơ hở.

Long Tiểu Chi chấp bàn tay nhỏ bé, đi tới đi lui trên bàn đá, Mặc Lương nghiêm túc chăm chỉ ngồi trên ghế đá, tay đặt trên cây đèn kim liên, ánh mắt ngẫu nhiên vòng tới vòng lui theo bước chân Long Tiểu Chi.

Đến tốt cùng bỏ sót chỗ nào? Ánh mắt Long Tiểu Chi lần nữa rơi xuống cái ly mờ nắp kia, cái ly là chén sứ trắng thường gặp, thân chén và nắp đều có hoa văn màu lam, mặc dù rất tinh xảo, nhưng xem ra không có ngụ ý gì.

Cái ly vì sao lại mờ ra? Chẳng lẽ Tây Tịch Nguyệt chạy đến nơi đây đột nhiên khát nước, muốn xem trong chén có nước không? Nhưng người bình thường sẽ phải làm như vậy sao? Dù thật như thế, cũng phải là nắp ấm trà bị mờ ra mới đúng.

Nguyễn Thanh Tuyết ngồi trên ghế đá, duỗi tay cảm lấy ly lại gần cẩn thận kiểm tra, sau đó cúi đầu nói với Long Tiểu Chi. "Lúc đến Tiểu Chi cũng đã thấy đình đúng không, bên trong có gì khác cái đình này không?"

Long Tiểu Chi lắc lắc đầu. "Hoàn toàn giống nhau, không khác biệt chút nào, khác biệt duy nhất là cái ly mờ nắp này, trà cụ khác trong đình đều giống như nhau."

"Nếu đúng như vậy, ta có một suy đoán, chỉ là còn cần kiểm nghiệm một phen." Mắt Nguyễn Thanh Tuyết ngậm ba phần vui vẻ, đã có suy đoán.

"Thật? Suy đoán gì?" Hoa Vũ Lâu đã chuyển tầm vài vòng xung quanh, không có bất kỳ phát hiện nào, lúc này nghe lời Nguyễn Thanh Tuyết nói, lập tức ngồi vào trước bàn đá, nhìn chăm chăm cái ly trong tay Nguyễn Thanh Tuyết.

"Vẫn không thể xác định, ta đang suy nghĩ, thành này xây dưới Kính Đàm có phải là trùng hợp không, lúc nhìn thấy đảo nhỏ lơ lửng thì mới có suy đoán, thế giới hư không này thật chẳng lẽ chỉ tồn tại trong bình phong sao? Không gian trừ vật lớn như thế khó tìm cỡ nào, hơn nữa có vật còn sống, linh lực đầy đủ, phương thức tiến vào cũng rất kỳ lạ, tại sao phải thiết lập một chiếc thuyền thuyền hoa, trực tiếp thiết lập trận pháp trên đảo nhỏ chẳng phải tiện hơn sao."

"Có lẽ chủ nhân bình phong rất thích thuyền hoa, thích tình thơ ý họa?" Dù sao từ rừng hoa đầy đảo này cũng có thể thấy được, chủ nhân đảo tiên rất thích những vật phong nhã này.

"Giả thiết của Lạc tiên bối cũng có thể có thể tồn tại, nhưng tính như thế, chỉ cần chuẩn bị thuyền hoa là được, cũng không cần phải có lập bến tàu, để thuyền hoa qua lại tới lui. Cho nên ta đoán, bình phong chỉ là thuật che mắt, đảo tiên cũng không phải thế giới trong bình phong, mà là phía sau thành Cổ Mạch, khoảng cách giữa thành Cổ Mạch và tiên đảo, nhất định phải thông qua phương thức nào đó mới đi qua được."

Phạm Tâm nghe đến đó, mặt lộ vẻ bừng tỉnh, hiển nhiên đã hiểu ý Nguyễn Thanh Tuyết, còn những người khác chỉ nửa hiểu nửa không, cảm thấy khá hỗn loạn.

"Không biết chư vị hiểu trận pháp rõ thế nào?" Thấy mọi người nghi hoặc như cũ, Nguyễn Thanh Tuyết đổi một cách khác biểu đạt.

"Chỉ biết quy tắc vận hành cơ bản, cũng không tinh thông." Dư Thiên Tây hơi hổ thẹn, trận pháp và phù trận cung một mạch, sau đó xuống dốc, phần lớn thất truyền.

Những người còn lại mặc dù không nói chuyện, nhưng cũng không phản bác lời Dư Thiên Tây.

"Vậy là đủ, từ lúc chúng ta đi vào Kính Đàm, cũng đã vào trong trận pháp, trận pháp này có ba vòng, xuống dưới theo thứ tự là Kính Đàm, thành Cổ Mạch, đảo tiên. Kính Đàm và đảo tiên đều có sức nổi khổng lồ, tức là phân tán ra ngoài, cho nên giữa hai nơi cần có trận pháp dẫn dắt, cũng chính là thành Cổ Mạch, cho nên sức hút của thành Cổ Mạch mới mạnh như thế. Trận pháp muốn vận hành nhất định phải phải có tâm trận, mà tâm trận cần phải là vật hữu hình mới có thể chịu tải cho trận pháp, quan trọng là nếu trận pháp muốn vận hành nhịp nhàng, tâm trận nhất định phải có mối liên quan nào đó với cả ba nơi, như thế, chúng ta có thể thông qua tâm trận của tiên đảo và Kính Đàm mà rời khỏi nơi này."

Nguyễn Thanh Tuyết đã nói rõ ràng, cuối cùng mọi người cũng hiểu, đồng thời đánh giá về Nguyễn Thanh Tuyết trong lòng không khỏi nâng cao lần nữa.

Quần tử ôn nhuận như ngọc khiêm tốn nhún nhường là thật, chẳng những thiên phú tu luyện cực cao, tâm trí lại xuất chúng, nhạy cảm, thông minh lại chu

đảo, kiểu người này mới đáng sợ.

Biết được huyền bí trong đó, Hoa Vũ Lâu nhao nhao muốn thử. "Theo lời sư huynh, tâm trận của thành cổ là bình phong, tâm trận tiền đảo là thuyền hoa, vậy tâm trận Kính Đàm đâu?"

Trên mặt Nguyễn Thanh Tuyết mang vui vẻ dịu dàng, đưa ngón tay thon dài ra nhẹ nhàng gõ chén trà, cái ly lập tức phát ra một tiếng thanh thúy.

"Tây Tịch Nguyệt đã đề lại gợi ý cho chúng ta, là nước. Trên đảo có rất nhiều đình, trong đình đều có trà cụ, tại sao vậy chứ? Chỉ sợ sẽ là vì mỗi lần Cửu Cảnh Kim Liên nở rộ, linh lực của Kính Đàm ngưng tụ cao độ trong nước hồ, nước hồ thông qua trận pháp vào trong chén trà, nếu không người đề ý, trải qua một thời gian thì sẽ hóa thành linh lực, sử dụng cho tiền đảo."

Nói tới chỗ này, Nguyễn Thanh Tuyết lơ đãng nhìn Mặc Lương một cái, cũng chuyển tầm mắt qua nơi khác rất mau, Mặc Lương có cảm giác, trong mắt xẹt qua một tia cảm kích, động tác của hai người rất rất nhỏ, bởi vậy, mọi người đang chìm trong suy tư không phát hiện.

"Nước hồ xuất hiện trong chén nào hẳn là ngẫu nhiên, cho nên trước lúc rời khỏi trước Tây Tịch Nguyệt mới có thể đến nhà gỗ sau Y Vũ, trong khoảng thời gian này, hẳn là nàng tìm cái ly có nước, để lúc đạt tới mục đích, có thể nhanh chóng rời khỏi."

"Nói như thế, chúng ta chỉ cần tìm được cái ly có nước là có thể đi, chỉ là nên sử dụng như thế nào? Trực tiếp uống cạn? Hay có yêu cầu đặc biệt." Cách rời khỏi đã có, nhưng phương pháp thì sao? Lạc Phong Tử nói nghi vấn của mình.

Đối với phương pháp đi ra ngoài, Nguyễn Thanh Tuyết cũng không cách nào cho ra đáp án xác định, trên cái ly không có bất kỳ dấu vết nào, sạch sẽ lạ thường, thậm chí ngay cả vết nước cũng không có. "Việc còn cần nghiệm chứng, hẳn là không khó lắm, dù sao đột nhiên Tây Tịch Nguyệt biến mất im hơi lặng tiếng, giải thích rõ phương thức cũng không phức tạp."

"Như thế, chúng ta đi tìm ly có nước, sau đó trở về." Lạc Phong Tử nói xong, muốn đi, lại bị Phàm Tâm ngăn lại.

"Thí chủ chậm đã, chỉ sợ lần này chia ra, chúng ta không có cơ hội gặp mặt trên đảo tiền lần nữa."

"Có ý gì?" Lạc Phong Tử nhướn mày.

Phàm Tâm không nhanh không chậm nói. "Tây Tịch Nguyệt làm việc cẩn thận đa nghi, sẽ lưu lại sơ hở là cái ly cho chúng ta, chỉ có thể nói rõ nàng không kịp phục hồi cái ly như cũ đã bị buộc rời khỏi, hơn nữa đình, chén trà, nước hồ nhất định có liên quan gì đó, không thể đơn giản đi chuyển, nếu không thì Tây Tịch Nguyệt cũng sẽ không đi tới lui giữa đình và nhà gỗ, mà trực tiếp mang nước hồ ở trên người là được, mục đích đạt thành cũng có thể rời đi một cách nhanh nhất."

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Giỏi Lắm Tiểu Linh Chi

"Nếu lời của Phàm Tâm là đúng, vậy thì sau khi chúng ta chia ra, chỉ có thể tự mình tìm phương thức rời khỏi, nhưng phương thức sử dụng nước hồ hẳn là không phức tạp."

Nguyễn Thanh Tuyết tiện tay đặt cái ly về, thần sắc hơi nghiêm túc tiếp tục nói.

"Sau đó, tỷ lệ chúng ta bị truyền tống về Kính Đàm rất lớn, cũng có nghĩa là một lần nữa đối mặt với công kích của ngân giao, cho nên trước sử dụng nước hồ, tốt nhất phải chuẩn bị phòng ngự xong, nhưng nhìn hành động dám một mình rời khỏi của Tây Tịch Nguyệt, có lẽ cũng không có nguy hiểm quá lớn, còn việc cụ thể sẽ xảy ra chuyện gì, chỉ có thể tùy cơ ứng biến."

Nghĩ đến ngân giao xảo quyết lại có thể dùng long tức kia, trong lòng mọi người nặng nề, nhưng nếu phải chọn giữa tử trận trong lúc chiến đấu và bị nhốt tới chết, bọn họ thà rằng lựa chọn phương án đầu tiên.

Việc đã đến nước này, mọi người không muốn trì hoãn nhiều, trên đảo nhỏ này trừ một con đường nhỏ đá xanh thì không gì khác, rừng anh đào trải rộng càng khiến người ta khó mà nhận biết phương hướng, cũng may có thể ngự không phi hành, chỉ là rừng hoa quả mức tươi tốt, nếu ở trên không, rất khó phát hiện phương đình bị nhiều loại hoa che giấu.

"Nếu như thế, Mặc Đan Môn xin đi trước một bước, sau khi rời khỏi, nếu có thể thoát khỏi vòng vây, mời chư vị đến Mặc Đan Môn nhận thù lao nhiệm vụ, Thiên Tảo xin đợi chư vị đến." Dư Thiên Tảo rõ ràng giao tiếp tốt hơn Mặc Thanh Hân, trong tình cảnh này mấy câu khen tặng tự nhiên Mặc Thanh Hân không biết nói thế nào.

Dư Thiên Tảo cũng không loại Lạc Phong Tử ra, dù sao nếu không có Lạc Phong Tử ngăn chặn nữ thì không đầu, bọn họ cũng không thể nào bình yên vô sự, hơn nữa, lấy tính tình của Lạc Phong Tử, trong Trần Bảo các không có phương pháp tu hồn, thì cũng sẽ không lấy vật phẩm khác, giao hảo với một tu sĩ xuất khiếu kỳ sắp đột phá, chắc hẳn Đan môn cũng là cam tâm tình nguyện.

Nghe câu này, Mặc Lương lập tức ôm cây đèn kim liền nhảy xuống ghế đá, đi đến bên cạnh ba người Dư Thiên Tây, lúc đi ngang qua Lạc Phong Từ, còn nắm cây đèn thật chặt.

"Tiểu yêu này! Nếu lão phu muốn cây đèn kia, trong các ngươi ai có thể ngăn cản chứ, lão phu vừa nảy cũng chỉ là muốn xem cây đèn này có khả năng Uẩn Dưỡng hồn phách hay không." Lạc Phong Từ thấy động tác cẩn thận của Mặc Lương, lập tức nhường mảy, giọng nói vang dội hù dọa Mặc Lương nhảy ra sau lưng Dư Thiên Tây.

Nhưng rất nhanh, Mặc Lương lại đi ra từ sau lưng Dư Thiên Tây, cung kính thi lễ một cái với Lạc Phong Từ. "Tiền bối chớ trách, là Mặc Lương thất lễ."

Lạc Phong Từ "...". Tiểu yêu này học mấy lễ tiết này từ chỗ nào, sao cứng nhắc như vậy, việc này khiến mình có vẻ hẹp hòi, Lạc Phong Từ thầm nói lầm nhảm trong lòng.

Lúc mấy người Dư Thiên Tây đang muốn đi, đột nhiên Mặc Thanh Hàn đi đến bên cạnh bàn đá, mở miệng nói với Long Tiểu Chi đứng bên mép bàn đá. "Ngươi có muốn đến Mặc Đan Môn không? Nếu..."

Mặc Thanh Hàn còn chưa nói hết, Hoa Vũ Lâu đã bùng nổ! Mấy người này là thế nào? Một người hai người đều nhìn chằm chằm vào người trong tông môn chúng ta, trước kia là Giải Mật Nhi, giờ cả Tiểu Chi cũng không buông tha.

"Không nhọc ngươi hao tâm tổn trí, Tiểu Chi sẽ không đi!" Hoa Vũ Lâu sai bước đến trước bàn đá, ngăn cản ánh mắt Mặc Thanh Hàn.

Mặc Thanh Hàn cũng không giận, không đếm xỉa đến Hoa Vũ Lâu đằng đằng sát khí, giọng nói vẫn lạnh như băng nói với Long Tiểu Chi. "Thấy không, thân phận ngươi hiện giờ không gì hơn cái này, không có tự chủ gì đáng nói, nếu đến Mặc Đan Môn, ta tiến cử cho ngươi, làm sư muội ta được không?"

Mặc Thanh Hàn vừa nói ra, bầu không khí lập tức trầm lắng. Vui vẻ trên mặt Nguyễn Thanh Tuyết chưa giảm, ánh mắt nhìn về phía Mặc Thanh Hàn lại nặng nề hơn, ai nói người này không giỏi nói chuyện? Mấy câu nói đó có câu nào không phải chữ chữ đâm vào lòng.

Đúng như Mặc Thanh Hàn đã nói, mặc dù mấy người bọn họ cung chiêu Long Tiểu Chi, nhưng địa vị Long Tiểu Chi ở Vân Khuyết tông chỉ là một con linh sủng phải mang vòng Phước Linh. Mặc Thanh Hàn thân là đệ tử duy nhất của môn chủ Mặc Đan Môn, địa vị ở Mặc Đan Môn vô cùng tôn quý, nếu Long Tiểu Chi có thể trở thành sư muội hắn, thân phận địa vị khác biệt một trời một vực với bây giờ.

Dư Thiên Tây bắt đắc dĩ, thiện duyên vừa mới kết đào mất đã biến thành rút kiếm giương cung, nhưng mà dù sao thân sơ có khác, Dư Thiên Tây tự nhiên là thiên vị Mặc Thanh Hàn, hiếm khi Mặc Thanh Hàn chấp nhất như thế, hắn cũng không mở miệng ngăn cản.

Nguyễn Thanh Tuyết kéo Hoa Vũ Lâu sang một bên, để Long Tiểu Chi lộ ra trước mặt mọi người, giọng nói ôn nhã có lễ như cũ. "Tiểu Chi nghĩ sao?"

Thật ra Long Tiểu Chi thấy hơi mơ hồ, không biết vì sao đột nhiên mình được hoan nghênh như thế, khối băng lớn kia thật ngoài dự đoán mọi người. Long Tiểu Chi nhìn nhìn Mặc Thanh Hàn, lại nghiêng đầu nhìn nhìn Hoa Vũ Lâu và Nguyễn Thanh Tuyết, năng cảm thấy việc này căn bản không cần lựa chọn.

Thấy cuối cùng Long Tiểu Chi chuyển đầu nhỏ về phía Mặc Thanh Hàn, Hoa Vũ Lâu nắm quả đuóm thật chặt, chậm rãi cúi đầu, đang thất vọng, lại nghe Long Tiểu Chi dùng giọng nói vô cùng nghiêm túc nói cảm ơn Mặc Thanh Hàn, sau đó cự tuyệt đề nghị của Mặc Thanh Hàn, Hoa Vũ Lâu ngạc nhiên mừng rỡ ngẩng đầu nhìn Long Tiểu Chi đoán chính đứng bên mép bàn đá.

Mặc Thanh Hàn thấy hơi ngoài ý muốn, lại thờ dãi quả thế, hiếm khi thấy tiểu yêu thuận mắt như thế, vẫn là nhà người ta.

So với Mặc Thanh Hàn, hai người Dư Thiên Tây Dư Thiên Trần lại là vạn phần không hiểu, một bên là linh sủng của kiếm môn bình thường, một bên là đệ tử môn chủ Mặc Đan Môn - đan môn đứng đầu, hai thân phận này khác nhau như trời cách vực, mà tiểu yêu này lại hình như không do dự, thần sắc bình tĩnh như lựa chọn hôm nay ăn thứ gì.

"Ta có thể hỏi nguyên nhân không?" Dư Thiên Tây rất hiếu kỳ trong lòng Long Tiểu Chi là nghĩ thế nào, linh thú không giống đệ tử tông môn, muốn rời khỏi tông môn có rất nhiều hạn chế và trừng phạt, mặc dù mấy người Nguyễn Thanh Tuyết vô cùng để ý nàng, nhưng cũng kém thân phận chính thức.

"Nguyên nhân hả? Có rất nhiều!" Long Tiểu Chi đưa bàn tay nhỏ bé ra, dùng đầu ngón tay đếm "Tông chủ lớn lên rất đẹp mắt, giọng nói của tông chủ rất êm tai, linh mật của tông chủ ăn thật ngon."

Nói xong ngẩng đầu nhìn Nguyễn Thanh Tuyết. "Hắn lớn lên rất đẹp mắt, giọng nói của hắn rất êm tai, cá nướng hắn làm ăn rất ngon."

Sau đó tiếp tục đưa mắt nhìn Hoa Vũ Lâu, ánh mắt Hoa Vũ Lâu sáng lên, khẽ đứng thẳng thân thể, sau đó nghe Long Tiểu Chi nói. "Mặc dù hắn lớn lên thật bình thường, giọng nói thật bình thường, nhưng rất dễ bắt nạt."

Hoa Vũ Lâu "...". Vì sao đến chỗ hắn thì phong cách đột nhiên liền thay đổi? Trái tim thật chua xót, ta chỉ chưa kịp nảy nở mà thôi.

Mấy người vốn tưởng rằng sẽ nghe thấy mấy lời tâm huyết nhất thời dờ khóc dờ cười, mặc dù nghe nói linh tu và yêu tu tôn trọng sự vật tốt đẹp, không nghĩ tới hôm nay cuối cùng nhìn thấy, nhưng trong lòng mọi người đều hiểu, có mấy lời Long Tiểu Chi cũng không nói ra miệng.

Mặc Thanh Hàn khẽ khom lưng, đưa một ngọc phù nhỏ hơn lòng bàn tay một chút cho Long Tiểu Chi, Long Tiểu Chi vội vàng duỗi cánh tay ôm lấy, không nghĩ tới ngọc phù rất nặng, lập tức lung la lung lay.

Mặc Thanh Hàn thấy vậy trong mắt xẹt qua một tia cười, giọng nói lại lạnh như băng trước sau như một. "Nếu ngày nào đó bị người ta khi dễ, bất cứ lúc nào cũng có thể đến tìm ta, lời ta đã nói ra, vĩnh viễn giữ lời."

Thu ngọc phù vào linh phủ, Long Tiểu Chi ngẩng đầu nhìn Mặc Thanh Hàn, nàng cảm thấy người nhìn qua lạnh như băng thật ra cũng là rất dịu dàng, Long Tiểu Chi lấy rất nhiều linh quả từ trong linh phủ ra chất chồng trên bàn đá, đủ loại kiêu dáng, không ít chủng loại, sắc mặt ngưng ngưng.

"Ta chỉ có trái cây, những thứ này đều cho ngươi!" Nói xong ngẩng cái đầu nhỏ lên, làm bộ ta rất hào phóng. Thứ Long Tiểu Chi có thể lấy ra được chỉ có bảo tử linh chi, lập tức hơi buồn rầu.

"Được." Mặc Thanh Hàn phát tay thu linh quả trên bàn đá vào nhẫn, cuối cùng lúc thu tay lại thuận tiện sờ sờ cái đầu nhỏ của Long Tiểu Chi, sau đó xoay người đi mất.

Sau khi mấy người Mặc Đan Môn rời khỏi, Lạc Phong Tử và Phạm Tâm cũng rời khỏi rất nhanh, trong lúc nhất thời trong đình chỉ còn lại Nguyễn Thanh Tuyết, Hoa Vũ Lâu và Long Tiểu Chi.

Chỉ thấy Hoa Vũ Lâu thành thật đứng trước mặt Long Tiểu Chi, cúi đầu, dáng vẻ nàng dâu nhỏ đáng thương. "Tiểu Chi đừng giận, ta sai rồi."

Long Tiểu Chi nghiêm mặt, dùng giọng nói non nớt lại nghiêm túc hỏi. "Sai chỗ nào?"

"Ta không nên đánh ngươi."

"Còn có gì?"

"Còn nữa sao? À, không nên tức giận, không nên lớn lên thật bình thường..."

Nguyễn Thanh Tuyết đứng im lặng một bên cơ hồ phải kéo căng khuôn mặt luôn dịu dàng của mình, sợ mình nhìn không được bật cười.

Nhận sai xong, Long Tiểu Chi bay đến trên vai Nguyễn Thanh Tuyết, ba người rời khỏi phương đình, đi tìm cái ly có nước hồ Kính Đàm.

Rừng anh đào vô cùng tươi tốt, trong lúc ba người tìm kiếm, Long Tiểu Chi nói cặn kẽ một lần tình huống mình thấy ở nhà gỗ, Nguyễn Thanh Tuyết trầm tư thật lâu, lắc lắc đầu. "Họ 'Cổ' rất ít thấy, trận pháp trong nhà gỗ cũng đã thất truyền, qua hình thức bên ngoài nhìn không ra manh mối gì, có lẽ đi về hỏi sư phụ, có thể sẽ có đáp án."

Nhớ tới đủ loại suy đoán của Nguyễn Thanh Tuyết lúc trước, Long Tiểu Chi bay đến bên cạnh Nguyễn Thanh Tuyết, vỗ vỗ đầu hấn. "Ngươi thật là lợi hại."

"Đa tạ Tiểu Chi khen ngợi, Thanh Tuyết chịu không nổi mà hổ thẹn trong lòng." Nguyễn Thanh Tuyết cười nhẹ nhàng, rất phối hợp trả lời.

"Ừ, trẻ nhỏ dễ dạy ~" Long Tiểu Chi lúc lắc đầu nhỏ, kéo dài giọng nói, vốn muốn bắt chước lão tiên bối, lại bởi vì giọng nói non nớt mà có vẻ mềm nhũn đáng yêu, Hoa Vũ Lâu lập tức cười ha ha.

Long Tiểu Chi trừng Hoa Vũ Lâu một cái, thở dài một hơi, cố làm ra vẻ thâm trầm tiếp tục rung đùi đắc ý. "Gỗ mục không thể khắc ~"

Tiếng cười Hoa Vũ Lâu càng lớn, cả Nguyễn Thanh Tuyết cũng không chịu đựng nữa, liên tục cười.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Rời Khỏi Thành Cổ

Ba người tìm kiếm trong hai phương đình mới tìm được một ly có nước, Nguyễn Thanh Tuyết và Hoa Vũ Lâu nhường cho Long Tiểu Chi, thuận tiện nghiên cứu phương pháp sử dụng nước hồ.

Nhưng ba người đều không nghĩ tới là, phương pháp sử dụng nước hồ đúng đơn giản hết mức, bởi vì Long Tiểu Chi chỉ nằm ở mép ly, đưa ngón tay chọc chọc nước trong ly, bóng dáng nằng và cả nửa ly nước hồ kia trong nháy mắt biến mất không thấy gì.

Nguyễn Thanh Tuyết và Hoa Vũ Lâu liếc nhau một cái, lập tức chia nhau đi tìm ly khác, nếu Long Tiểu Chi một mình bị truyền tống về Kính Đàm thì rất nguy hiểm, những người khác có lẽ còn có sức tự vệ, nhưng một con tử đệ đầu sinh kỳ quả thật rất yếu đuối.

Còn Long Tiểu Chi, không như Nguyễn Thanh Tuyết suy đoán bị truyền tống về Kính Đàm ngay, lúc này nàng đang bị bọt khí hình thành trong nước hồ Kính Đàm bao lại, bọt khí thông thả nổi lên, trôi nổi không mục đích.

Đang suy nghĩ, Long Tiểu Chi có thể thấy Nguyễn Thanh Tuyết và Hoa Vũ Lâu, lại phát hiện hai người hoàn toàn không nhìn thấy, cũng không nghe không cảm giác* được mình, Long Tiểu Chi cũng không hoảng hốt, đoán được đại khái này đây là phương thức rời khỏi.

*tu sĩ có 1 thứ gọi thần thức, đại khái giống giống ra-đa, cảm giác này chỉ sự ‘nhìn thấy’ bằng thần thức

Vách tường nước trong suốt tỏa ra sự mát mẻ, lại trong suốt, Long Tiểu Chi ngồi trong bọt khí bay qua rừng cây anh đào, bay về khoảng không vô ngần màu xanh đậm

Trên đường đi, Long Tiểu Chi cũng không nhìn thấy những người khác, đoán có lẽ là bọn họ còn chưa tìm thấy nước hồ, có lẽ đường khác, hoặc có lẽ là bức tường nước hồ này là ẩn hình với nhau.

Long Tiểu Chi cho là mình sẽ liên tục ăn không ngồi rồi thế này, mãi cho đến lúc bay ra ngoài, lại chưa từng nghĩ, xuyên qua hư không, nàng trở lại thành Cổ Mạch lần nữa, lúc này đã là giờ dần, qua hai canh giờ cũng thì sẽ là tảng sáng.

Thành cổ càng lộ vẻ đồ nát hơn trước, dân chúng bốn ba trên đường phố chẳng biết đã ngừng lại từ lúc nào, có người quỳ xuống đất lớn tiếng khóc, có người cầm binh khí trong tay liều chết chống cự.

Máu tươi rơi xuống, tiếng khóc rung trời, không nhìn thấy bóng những kẻ xâm lăng, chỉ có thù hận thấu xương đã khắc sâu vào lòng.

Long Tiểu Chi thấy nữ thi không đầu kia còn chưa bị chém đầu, nàng đưa lưng về phía Long Tiểu Chi, phương thiên họa kích bén nhọn trong tay vẫn liên tục chém giết, đầu nàng đã không còn mang khô giáp, tóc đen thật dài buộc lên cao cao, rũ đến đầu gối.

Xoay người một cái, một dung nhan diễm lệ đến tuyệt sắc chợt lóe lên, môi đỏ tươi, mày kiếm tung bay, đồng tử đỏ như lửa, đúng là nữ tử phượng bào trên tiên đảo. Trong mắt này không có khiếp đảm, cả người giống như chiến thần vĩnh viễn không ngã xuống.

Long Tiểu Chi còn thấy Y Vũ, trong một đám hư ảnh không có khuôn mặt trung, Y Vũ vô cùng bất mắt, Y Vũ trong thành xem ra chừng hai mươi tuổi, vẫn rất xinh đẹp dễ thương, cử động phong tình.

Y Vũ rất cẩn thận, lặng lẽ lên vào đàn tế, không lâu sau đó, trên trăm đứa trẻ bị cái gì xua đuổi ra từ trong mật đạo bị, tuổi của mấy đứa trẻ này không như nhau, nhỏ nhất còn trong tã lót, bị đứa lớn một chút ôm trong ngực.

Có đứa khóc thút thít, có đứa đang run rẩy, có đứa đang phản kháng, nhưng cuối cùng vẫn bị giam cầm trên tế đài, hình như Y Vũ đang đang nói chuyện với người nào đó, không lâu sau đó, lửa phóng lên cao, kèm theo đó là tiếng kêu khóc thê lương thảm thiết vang dội cả thành trì, những bóng dáng nhỏ bé gãy gập trong ngọn lửa kia có vẻ vô cùng bất lực.

Long Tiểu Chi cơ hồ đại ra, trong đầu nàng mơ hồ vang lên câu nói trong hồ tế trước đây không lâu của Y Vũ."Thành chủ thành này nhất định là một kẻ biến thái, trên tế đài kia tất cả đều là thi thể trẻ con bị đốt trụi, ít nhất cũng có trên trăm, con người đứng là sinh vật xấu xí."

Trong lòng Long Tiểu Chi không biết có tư vị gì, khó trách những thứ thi thể trẻ con kia theo Y Vũ không buông tha. Y Vũ nhìn như ngọc ngà xinh xắn, kì thực rất có tâm kế, ký ức của nàng ta hẳn là khôi phục sau khi vào đầm, nếu không sẽ không biết khắc phù triện, chỉ trong thời gian ngắn ngủi như thế, nàng ta dùng mình dụ tiêu thi, dùng đoàn người Nguyễn Thanh Tuyết hấp dẫn nữ thi không đầu, một mình gánh chiến tình phách kỳ lân, nếu không phải bị Tây Tịch Nguyệt tính kế, cũng là một nhân vật khó giải quyết.

Tiếng kêu thảm thiết của trẻ con quấy nhiễu tâm thần nữ tướng, trên người nàng có thêm mấy vết thương, sau đó bị người ta từ đánh khỏi không trung, nữ tướng lấy một địch nhiều, hiện thời tự nhiên bị bắt.

Có lẽ là đối phương nói lời chiêu hàng gì đó, nữ tướng lập tức ngửa mặt lên trời cười to, trong mắt mang hận, giọng nói quyết tuyệt."Nhan Như Liệt ta thà chết trận, cũng không bao giờ khuyu gối! Nếu hôn phách ta không tiêu tan, ngày sau nhất định nhất nhất đòi lại, mỗi hận diệt tộc, thù tàn sát hàng loạt dân trong thành, vĩnh viễn, đến chết không ngừng!"

Chiêu hàng không có kết quả, đối phương bị chọc giận, nữ tướng bị chém đầu, thi thể treo dưới cửa thành.

Máu màu đỏ, gió nức nở nghẹn ngào, đêm đen nhánh, cuối cùng chỉ còn lại những thi hài phồng thủ, thành cổ cúi đầu kêu khóc mà không người nhặt xác cho họ.

Một ánh sáng rất nhỏ đột nhiên chiếu xuống từ đỉnh đầu, Long Tiểu Chi ngẩng đầu, cát bạc khẽ phát ra sáng, trời, đã là tảng sáng!

Long Tiểu Chi sờ sờ mặt, chỉ thấy một mảnh ướt át. Dụi dụi mắt, cúi đầu nhìn qua, màu máu trong thành cổ đồ nát rực rỡ hằn lên dưới ánh sáng của cát trắng, dường như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra.

Thành cổ hùng vĩ tráng lệ trầm tĩnh này không biết đã bao nhiêu tuổi, chỉ là lúc này nhìn lại, thành cổ như lắng đọng tất cả bi thương, mỗi ngày yên lặng ôn lại, từng đao từng đao mà ghi khắc, nhắc nhở lấy mình, cừu hận khắc vào xương tủy này.

Bọt khí càng bay càng cao, thoải mái xuyên qua lớp cát dưới Kính Đầm, Long Tiểu Chi lần nữa nhìn thấy ngân giao dưới đáy đầm, ngân giao nhắm hai mắt, yên lặng không giống vật còn sống.

Long Tiểu Chi chỉ cảm thấy trong đầu có ánh sáng chợt lóe, trong nháy mắt nhớ tới bình phong ngọc trong đại điện kia, bức tranh khắc long phượng trình tường trên đó có cảm giác rất quen, còn có thi thể để hậu ôm nhau mà ngồi trong nhà gỗ nhỏ trên tiên đảo, rồi tới ngân giao từ đồng và Cửu Cảnh Kim

Liên bây giờ.

Cửu Cảnh Kim Liên vì sao lại sinh ra uy áp với Từ Chi nàng? Chi sợ bản thể Cửu Cảnh Kim Liên đã từng là nữ tướng phượng bào, còn Cổ Mạch Chi Chủ thì là chân long tử đồng.

Chân long nhất định dùng thứ gì đó đánh đổi hồn phách nữ tướng, sau đó mượn Cửu Cảnh Kim Liên mà dưỡng hồn, cho nên ngân giao mới để ý Cửu Cảnh Kim Liên như vậy, để ý đến mức bọn họ nhìn một cái cũng chọc giận hấn, hơn nữa khi đó Y Vũ trên bè trúc phiệt phải nhận lấy công kích điên cuồng.

Trong ảo cảnh thành cổ cũng không có xuất hiện chân long, giải thích rõ lúc thành bị phá hấn không có trong thành, cho nên sau đó thì thể Y Vũ mới bị bắt quỷ trước người nữ tướng phượng bào.

Mà mọi người trong thành cổ trừu trừu những võ tướng và tiêu thi bọn họ thấy lúc ban đầu là ảo giác, nữ thi không đầu đặc biệt được thành cổ cường hóa, cho nên không khác thật thể, vẫn tồn tại không chân thật, bởi vì đế vương tử đồng kia tuyệt đối sẽ không cho phép thi thể vương hậu bị treo dưới thành.

Long Tiểu Chi bay ngang qua chỗ của ngân giao, nhưng ngân giao lại chưa từng phát giác nàng, chắc là ny công lao của bọt khí, bọt khí vẫn đang thông thả nổi lên.

Không biết là xuất phát từ tâm lý thể nào, Long Tiểu Chi lặng lẽ đưa ra bàn tay mập mạp ra, cách bọt khí trần an sờ sờ lớp vảy trắng kiện trên thân thể không lồ của ngân giao.

Làm xong động tác này, Long Tiểu Chi giật nảy mình, rất sợ ngân giao phát giác, một ngụm nuốt nàng.

Trên thực tế hình như ngân giao cũng phát hiện, bởi vì hai mắt rồng đang nhắm mở ra một khe hở, lại thấy không có gì khác thường nên nhắm lại rất nhanh.

Long Tiểu Chi thở phào nhẹ nhõm, thoáng trầm tư, dường như hạ quyết tâm, từ linh phủ lấy ra một đồng bào tử nhỏ, thử vung về phía đáy đầm Kính Đàm, nếu nguồn gốc linh lực của ba trận pháp chồng chất này là Kính Đàm, vậy linh lực Uẩn Đường linh hồn nhất định cũng từ Kính Đàm mà ra.

Bào tử thật nhỏ giống như Long Tiểu Chi mong đợi mà xuyên qua bọt khí, rơi xuống đáy đầm, tuy Kính Đàm có sức nổi, hình như chỉ giới hạn trong những vảy có khai linh, nếu không trong đầm cũng sẽ không có tôm cá.

Lại không nghĩ tới, cử động này của Long Tiểu Chi khiến ngân giao hoàn toàn mờ mắt, hơn nữa hai đồng tử màu tím lạnh như băng kia nhìn nàng xuyên qua bọt khí.

Long Tiểu Chi sợ hết hồn, áp vào vách bọt khí, lẽ nào bị phát hiện? Không thể nào, lấy năng lực không chế của mình với bào tử, sẽ không xảy ra hiện tượng linh lực không ổn định mới đúng.

Lúc mắt to trừng mắt nhỏ, Cửu Cảnh Kim Liên được ngân giao dùng thân thể bao quanh hình như có động tĩnh, sau đó, Long Tiểu Chi liền nhìn thấy trong đồng tử lạnh như băng của ngân giao lộ ra thần sắc bắt mắt dĩ mà cung chiêu.

Sau đó, ngân giao vênh đuôi lên, vươn về phía bọt khí của Long Tiểu Chi, ngăn cản bọt khí lên cao. Long Tiểu Chi hoàn toàn ngây người, cảm giác đại khái có lẽ mình đã gây họa.

Đang gấp đến độ muốn cào tường thời khắc, đột nhiên một hạt sen phát ra ánh sáng màu vàng nhạt rực rỡ bay vào bọt khí của Long Tiểu Chi, Long Tiểu Chi vô thức đưa tay mập ra, hạt sen vững vàng rơi trong lòng bàn tay nàng.

"Người thấy ta?" Sau khi Long Tiểu Chi hỏi xong mới phát hiện mình lại hỏi một vấn đề ngốc, quả nhiên trông mắt ngân giao hơi híp, một giọng nói rõ ràng vang lên trong đầu.

"Trận pháp là cô* bố trí, có cái gì là cô không nhìn thấy." Nói xong đuôi vung lên, bọt khí của Long Tiểu Chi nhanh chóng lên cao, bóng dáng ngân giao càng ngày càng xa, trở nên mơ hồ rất nhanh.

*Cô: ta, cách tự xưng của người có địa vị cao, như trẫm, quả nhân,....

Bọt khí lên cao đến mặt ngoài Kính Đàm mới vỡ ra, Long Tiểu Chi giương cánh, khéo léo bay lên, Long Tiểu Chi cúi đầu nhìn nhìn Kính Đàm trong suốt, yên lặng bay tới bờ, Nguyễn Thanh Tuyết, Hoa Vũ Lâu và Phàm Tâm đã sớm chờ ở chỗ đó.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Bái Sư

"Sao Tiểu Chi chậm như thế? Có phải là do quá béo, bọt khí bay lên không nổi không?" Hoa Vũ Lâu đưa ngón tay sờ sờ cái đầu nhỏ của Long Tiểu Chi.

Long Tiểu Chi tâm trạng vốn có phần sa sút xù lông trong nháy mắt, hừ nhẹ một tiếng, phẩy phẩy cánh chuyển đến vai Nguyễn Thanh Tuyết. "Những người khác đâu?"

"Mặc Đan Môn và Lạc tiền bối biết không có nguy hiểm nên đi trước, Kim Châu cách nơi này xa xôi, tiểu tăng cũng phải cáo từ."

"Chờ một chút, cái này cho ngươi." Long Tiểu Chi mở lòng bàn tay ra, kia viên hạt sen phát ra màu vàng nhạt ánh sáng rực rỡ đang nằm trong đó.

Đột nhiên nhìn thấy hạt sen Cửu Cảnh Kim Liên, ba người nhất thời đều hơi đại ra, Phàm Tâm phản ứng lại. "Phàm Tâm tạ ơn ý tốt của tiểu thí chủ, chỉ là vật này quá quý trọng, Phàm Tâm hồ thẹn, không dám nhận."

Long Tiểu Chi không thêm đề ý nói ra. "Chỗ của ta còn có, ngươi cầm lấy là được."

Phàm Tâm nghe vậy thì cười một tiếng. "Chẳng lẽ tiểu thí chủ Tiểu Chi không biết Cửu Cảnh Kim Liên và hạt sen đều là vật bá đạo, cho nên mặc kệ diện tích Kính Đàm rộng lớn cỡ nào, cũng chỉ có thể có một gốc cây cửu phẩm, mặc kệ có bao nhiêu hạt sen, chỉ có thể một hạt cửu phẩm trời sinh."

Long Tiểu Chi thật không biết những chuyện này, tuy nàng có truyền thừa, nhưng truyền thừa không phải bách khoa toàn thư, chuyện gì cũng vô cùng cặn kẽ, huống chi những chuyện bí mật liên quan đến các chủng tộc, tựa như nàng biết nhân sâm có thể bổ nguyên thần, lại không biết tại sao như thế, lại càng không biết bổ theo nguyên lý nào.

"Quả thật ta có rất nhiều hạt sen mà, ngươi quên rồi sao? Có rất nhiều hạt là ngươi hái giúp ta." Long Tiểu Chi chỉ chỉ Kính Đàm nhắc nhở hần.

Phàm Tâm sững sờ, này mới nhớ tới lúc chưa vào đây đầm, hần từng giúp Long Tiểu Chi hái hạt sen, hóa ra Long Tiểu Chi đã nói ta còn rất nhiều cũng không phải chỉ rất nhiều hạt sen cửu cảnh, mà là còn có rất nhiều hạt sen.

"Nếu như ngươi không muốn, vậy thì thật tốt, hạt sen màu vàng kim này nhìn có vẻ ăn thật ngon." Long Tiểu Chi cúi đầu, làm bộ thèm thuồng nhìn chăm chăm hạt sen.

Nếu hạt sen có thể biểu đạt tâm trạng, lúc này nhất định đã đỏ mồm hôi lạnh khắp người. Hạt sen không biết sống trong đáy đầm bao nhiêu năm, sớm đã có linh trí, câu này của Long Tiểu Chi lập tức để lại bóng ma cho hần, việc này cũng làm cho hần sau khi biến hóa mỗi lần nhìn thấy từ điệp thì sẽ phản xạ có điều kiện trốn ra sau lưng Phàm Tâm, Phàm Tâm còn rất nghi hoặc vì điều này, nhưng những chuyện này đều là nói sau.

Im lặng một lát, đột nhiên Phàm Tâm cười to, nhận lấy quả của Long Tiểu Chi thì cũng đáp lễ lại. "Nếu tiểu thí chủ không chê, Phàm Tâm sẽ thấp một luồng hương thơm ở Vô Vọng Sơn kim châu cho tiểu thí chủ nhé?"

Mặc dù Long Tiểu Chi không hiểu vì sao phải thấp hương, nhưng vẫn gật cái đầu nhỏ. "Ngươi có thể trực tiếp gọi ta là Tiểu Chi, không cần lúc nào cũng tiểu thí chủ tiểu thí chủ, hơn nữa ta tặng hạt sen cho ngươi, cũng là bởi vì chỉ có đi theo ngươi, mới là cơ duyên và tạo hóa của hạt sen này."

Phật tu cần liên hoa đài, hoa sen làm sao lại không cần một Phật luyện để giúp đỡ lẫn nhau, từ xưa đến nay, hỗ trợ Phật tu chính là cách phi thăng đơn giản nhất mau lẹ nhất của hoa sen.

Hơn nữa này hạt sen không biết yên lặng trong Kính Đàm bao lâu, chỉ cần Cửu Cảnh Kim Liên trong đầm không chết, nó vĩnh viễn không có cơ hội trưởng thành, giờ gặp Phàm Tâm, chính là tạo hóa của nó.

"Nếu vậy, trên đường tiểu tăng về vừa vắn đi qua Mặc Đan Môn, lấy Thường Thanh Đan ra, ba vị ở đây, có duyên gặp lại."

Mục đích chuyến đi này của Phàm Tâm là Cửu Cảnh Kim Liên, giờ được một hạt sen cửu phẩm cũng coi như đạt được ước muốn, từ biệt ba người xong, Phàm Tâm trực tiếp ngự không, đi về hướng nam.

Tu sĩ đều đã rời khỏi, mặt nước Kính Đàm bình tĩnh không gợn sóng, vẫn sạch sẽ như lúc mới tới, xinh đẹp mỹ lệ, phương đông dâng lên, cát trắng tản mát ra ánh sáng nhàn nhạt, Tiên Nhân Trắc Kính vẫn như mộng như ảo, lại có bao nhiêu người biết, phía dưới cảnh đẹp cực hạn này che giấu một chấp niệm nặng nề đến cỡ nào.

Trên đường về, bởi vì Hoa Vũ Lâu vừa mới trúc cơ, tốc độ ngự không cũng không nhanh, Long Tiểu Chi làm ỏ trên vai Nguyễn Thanh Tuyết ngủ say, bàn tay nhỏ bé mũm mĩm còn siết chặt một sợi tóc dài của Nguyễn Thanh Tuyết, hình như sợ mình xoay người sẽ té xuống.

Nguyễn Thanh Tuyết quan tâm tốc độ của Hoa Vũ Lâu, bay rất chậm rãi, ngẫu nhiên đưa ngón tay điều chỉnh tư thế và vị trí Long Tiểu Chi, đỡ cho nhóc con thật sự té xuống.

"Nhị sư huynh, hình như Tiểu Chi cũng có bí mật của mình, lúc đệ độ kiếp, Tiểu Chi cho đệ ăn cái gì đó, linh lực khô kiệt tràn đầy trong nháy mắt, hơn nữa cuộn cuộn không ngừng, cho đến lúc lôi kiếp kết thúc, vẫn còn không ngừng dâng lên, hiệu quả như thế, dù là linh đan cực phẩm cũng không thể nào đạt tới."

"Hiện thời Tiểu Chi ít nhất cũng có tuổi thọ ba trăm tuổi, nàng có thể sinh tồn tự tại trong sơn mạch Hằng Đoạn lâu như thế, sao lại có thể không chỗ dựa dẫm, linh thú tự có linh phù, bình thường sẽ thu thập kỳ trân dị bảo, Vũ Lâu rất đề ý việc Tiểu Chi giấu giếm sao?"

Hoa Vũ Lâu lắc lắc đầu. "Đệ không thèm để ý bí mật nhỏ của nàng, chẳng qua là cảm thấy dựa vào những thứ này, Tiểu Chi sẽ không ngừng mạo hiểm, tựa như lần này đi theo dõi Y Vũ, ta chỉ sợ nàng lâm vào tuyệt cảnh."

Nguyễn Thanh Tuyết nghe thế thì vừa cười vừa nói. "Vũ Lâu đúng là đã trưởng thành, nhưng nếu bàn về Tiểu Chi và đệ, nếu như một mình trong hiểm cảnh, sư huynh lo lắng cho đệ hơn, Tiểu Chi làm việc có suy nghĩ rõ ràng, mặc dù tính tình ngẫu nhiên có phần bá đạo, lại biết sâu cạn tiến lùi, nàng thông minh hơn xa người thường, hơn nữa lời vừa nãy cũng không giống như lời đệ sẽ nói."

"Đệ đâu có kém như vậy, chẳng lẽ như Tiểu Chi đã nói, đệ chỉ còn rất một ưu điểm dễ khi dễ sao?" Về mặt Hoa Vũ Lâu như đưa đám, nhớ tới đánh giá về mình lúc trước của Long Tiểu Chi. "Nhưng sư huynh nói không sai, so với việc lo lắng những chuyện này, còn không bằng gia tăng bản thân mình, vậy nếu Tiểu Chi muốn mạo hiểm, đệ theo nàng là được."

"Vũ Lâu không cần lo lắng cho Tiểu Chi quá mức, Tiểu Chi phúc đức rất sâu, hay kết thiện duyên, tựa như Mặc Thanh Hàn và Phàm Tâm, Vũ Lâu có biết Phàm Tâm câu thấp một luồng hương thơm cho Tiểu Chi là ý gì không?"

"Đại khái là lập trường sinh bài các loại đề cầu phúc." Phật tu không cầu danh lợi, rất ít khi tham dự tranh đấu lợi ích thế gian, bởi vì người đời không hiểu chi tiết bọn họ.

"Vô Vọng Sơn Kim Châu là thánh địa ban đầu của phật tu, chỗ đó có rất nhiều đại năng phật tu tụ tập, công đức phật môn tập trung, có một luồng hương ở chỗ đó, tức là sẽ được chia công đức ra hộ thể, sau này dù là đệ hay là mạo hiểm, đều được phật môn che chở, thấp một luồng hương ở Vô Vọng Sơn, là chuyện mà mỗi môn chủ tông môn tha thiết hy vọng, nhưng nhìn dáng vẻ Tiểu Chi, hình như cũng không rõ." "Đúng là như thế, Nhị sư huynh hiểu biết thật nhiều." Hoa Vũ Lâu biết rõ Nguyễn Thanh Tuyết rất giống sư phụ, thích nghiên cứu sách, đọc nhiều sách cổ thể gian, chỉ là mình lại không có thiên phú ở phương diện này.

Nguyễn Thanh Tuyết cười khẽ. "Nếu không thì sao Phàm Tâm lại hợp ý ta như thế?"

"Vậy sư huynh cơ trí, huynh nói Tiểu Chi có khả năng thành sư muội chúng ta không?"

Nguyễn Thanh Tuyết nghe vậy bật cười. "Ta nói sao Vũ Lâu lại đột nhiên khen ta, mục đích bại lộ thật nhanh."

"Sư huynh có cách nào không? Mau nói đi." Thấy thái độ Nguyễn Thanh Tuyết, Hoa Vũ Lâu lập tức hiểu chỉ sợ sư huynh đã có tính toán.

Một tay Nguyễn Thanh Tuyết chấp lại trước ngực, học dáng vẻ Phàm Tâm thì thầm. "Phật dạy, không thể nói, không thể nói."

Hoa Vũ Lâu mở to mắt, sao cảm thấy vào mở nhăm cửa, sư huynh khiêm tốn nhún nhường có lẽ đã biến thành người không đứng đắn rồi?

Hoàng hôn bốn ngày sau, ba người Nguyễn Thanh Tuyết cuối cùng đã trở lại sơn cốc kia, sơn cốc yên tĩnh vắng lặng, đám sương nhân nhật được nhuộm thành màu vàng ấm áp trong trời chiều, nhìn lại từ xa xa trong lòng dâng lên cảm giác bình tĩnh thoải mái.

Hình như sơn cốc vừa mới đổ mưa, trong không khí mang ẩm ướt nhân nhật và cảm giác trong sạch, cánh bác sơn cốc, một tiểu viện đứng lặng im giữa nhiều loại hoa, mùi thơm nhân nhật của hoa lê bay đi rất xa theo gió.

Trời chiều hơi lạnh, cây lê khổng lồ trong nội viện chặn lại hơn phân nửa, Hiên Khâu Thiên Giác mặc áo trắng, đang ngồi cạnh bàn đá dưới tàng cây uống trà, trên không lơ lửng, hai thanh phi kiếm đã càn ngày càng thấp.

Hiên Khâu Thiên Giác ngẩng đầu, biết là ba người Nguyễn Thanh Tuyết trở về, hơn nữa nhìn dáng vẻ Hoa Vũ Lâu cũng thành công trúc cơ, đang muốn cúi đầu, một bóng dáng nhỏ bé đã không đợi phi kiếm rơi xuống, mà tự động quạt cánh dừng mảnh lao xuống.

Chỉ thấy Long Tiểu Chi không gặp mấy ngày phòng mặt bánh bao, nhanh chóng lao xuống, đầu đâm vào trong lòng Hiên Khâu Thiên Giác, hai bàn tay mềm mại nắm lấy tà áo hần không buông tay, tựa hồ chịu áp lực rất nhiều.

Theo sát phía sau, Nguyễn Thanh Tuyết và Hoa Vũ Lâu cũng về tới trong sân, Hiên Khâu Thiên Giác nghi ngờ không thôi, đang muốn hỏi, Long Tiểu Chi trong lòng đột nhiên nâng cái đầu nhỏ lên, đôi mắt to ngập nước áp lực nhìn hần, mềm nhũn hỏi. "Người có thiếu đồ đệ không?"

Hiên Khâu Thiên Giác "..."

Hiên Khâu Thiên Giác còn chưa mở miệng, Hoa Vũ Lâu đứng ở một bên đã bật thốt. "Thiếu! Thiếu! Thiếu!" Vừa nói còn vừa gật đầu.

Nguyễn Thanh Tuyết "...". Tên ngốc này tuyệt đối không phải là sư đệ hần.

Khỏe môi Hiên Khâu Thiên Giác khẽ cong, vui vẻ nhẹ nhàng, đưa ngón tay thon dài như ngọc ra dịu dàng xoa cái đầu nhỏ của Long Tiểu Chi. "Tiểu Chi sao vậy?"

Long Tiểu Chi đưa móng vuốt bụ bẫm ra bắt lấy bàn tay Hiên Khâu Thiên Giác. "Người thu ta làm đồ đệ được không, ta sẽ rất ngoan."

Hiếm khi thấy Long Tiểu Chi làm nũng, Hiên Khâu Thiên Giác chỉ cảm thấy lòng bàn tay ngứa ngáy, dường như bị Long Tiểu Chi duỗi móng vuốt cào một cái, vui vẻ trong mắt sâu hơn, lại cố làm ra vẻ khó xử thờ dài.

Quả nhiên, Long Tiểu Chi thấy vậy, lập tức sốt ruột, đôi mắt bò câu tràn đầy áp lực, giọng nói đã mang tiếng khóc. "Ta không muốn làm linh sủng, không"

muốn bị bắt nạt, chớ có bán ta, ta không ăn linh mật nữa."

Hiên Khâu Thiên Giác nghe vậy thì hiểu rõ, ngẩng đầu nhìn hai tên đồ đệ thần sắc có vẻ lúng túng, ôm lấy tiểu tử điệp nữu tà áo mình không buông tay xuống. Giọng nói có chút tức nuối."Thật sao? Vậy thì thật là đáng tiếc, mấy ngày nay vì sư thu thập rất nhiều linh mật cực phẩm, xem ra chỉ có thể cho hai vị sư huynh của con."

"Không cho!" Long Tiểu Chi lập tức phản nộ trừng mắt, sau đó mới phản ứng được xưng hô thay đổi, trong nháy mắt mắt to cong thành trăng lưỡi liềm.

"Sư phụ!" Giọng nói mềm mại nũng nịu, Long Tiểu Chi thật hưng phấn quạt cánh bay đến trước mặt Hiên Khâu Thiên Giác, hôn lên mặt Hiên Khâu Thiên Giác một cái, bay một vòng quanh Hiên Khâu Thiên Giác còn tung tăng như chim sẻ, ôm gò má Hiên Khâu Thiên Giác cọ lại cọ, sức lực lớn đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn cũng thay đổi.

Hiên Khâu Thiên Giác bất đắc dĩ, chỉ bằng dáng vẻ dựa dẫm yêu kiều này của Long Tiểu Chi, ai có thể nhẫn tâm cự tuyệt chứ."Lễ bái sư giản lược trước, ngày khác về tông môn sẽ bổ sung."

Long Tiểu Chi nghe vậy thì rất vui, thu cánh rơi xuống bàn đá.

"Đồ nhi châm trà cho sư phụ." Nói xong nện bước chân ngắn vui vẻ hứng thú chạy đến trước ấm trà, sau đó nhìn ấm trà cao hơn nàng không chỉ một lần mà ngày người trong nháy mắt.

"Ha ha ha..." Hoa Vũ Lâu đứng bên cạnh nhìn từ đầu tới đuôi nhin không được nữa cười ha hả, chắc chắn Tiểu Chi thông minh lanh lợi chưa từng nghĩ tới, mình sẽ bị một cái ấm trà làm khó.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Chân Trần

Hai người còn lại cũng có nén vui vẻ, Nguyễn Thanh Tuyết khéo hiểu lòng người tiến lên."Tiểu Chi có cần ta giúp một tay không?"

Long Tiểu Chi nghiêng đầu."Không cần!"

Sau đó thì thấy Long Tiểu Chi tính toán vị trí ấm trà và chén trà, lung la lung lay ôm một cái cốc đặt dưới ấm trà, lại vui vẻ chạy đến vị trí tay cầm ấm trà, hai tay dùng sức nghiêng ấm trà.

Ấm trà chậm rãi nâng lên một góc độ, Long Tiểu Chi thờ hồng học, nàng sớm đã phát hiện những thứ Hiên Khâu Thiên Giác dùng đều có sức nặng không tầm thường, nếu không lấy tu vi gần năm trăm năm của nàng sao có thể nâng không nổi một ấm trà.

Chờ Long Tiểu Chi đầu đầy mồ hôi, mặt đỏ bừng, tiếng nước chảy rõ ràng vang lên, Long Tiểu Chi nghe tiếng nước chảy, đoán trà đã đầy hơn phân nửa ly nhỏ, thì chậm rãi bỏ ấm trà xuống, ai ngờ hết sức, tay không vững, ấm trà mãnh liệt rơi xuống, Long Tiểu Chi vô thức lui về phía sau, nhưng vẫn chậm một bước, bàn chân trần nhỏ xíu của Long Tiểu Chi thành công bị ấm trà nện trúng.

Nước mắt Long Tiểu Chi vọt lên hốc mắt trong nháy mắt, ba người còn lại sợ hết hồn, Hiên Khâu Thiên Giác vội vàng lấy ấm trà ra.

Thường ngày Long Tiểu Chi không có thói quen mang giày, chỉ dùng linh lực bao hai chân lại cho sạch sẽ, này lúc đột nhiên bị nện vào, năm ngón chân tinh xảo nhỏ bé lập tức sưng đỏ lên.

Hiên Khâu Thiên Giác duỗi tay bóp cổ chân Long Tiểu Chi kiểm tra một chút, phát hiện thương thế không nặng, thở phào nhẹ nhõm, đang muốn cầm phù triệu trị liệu cho Long Tiểu Chi một cái.

Đã thấy Long Tiểu Chi đi cà thọt đến bên cạnh nửa chén trà, hai tay nâng chén trà từng bước lách lư đi đến trước mặt Hiên Khâu Thiên Giác, dùng giọng nói nghiêm túc non nớt nói."Sư phụ, uống trà."

Trong đôi mắt bò câu kia ngập dựa dẫm và mong đợi.

Hiên Khâu Thiên Giác duỗi tay nhận chén trà, uống trà trong chén, chỉ cảm thấy vị trà thoảng đáng thường ngày trở nên khác lạ.

Trời chiều đã tàn, màn đêm nhanh chóng phủ xuống, Hiên Khâu Thiên Giác chữa khỏi chân Long Tiểu Chi, sau đó đặt trên bàn thấp Long Tiểu Chi từng đặt lọ linh mật.

Chỗ đó đã đặt một chậu gốm sứ, bên trong là nước ấm thoải mái có pha thêm cam lộ, trên đó còn có một tầng cánh hoa màu đỏ trôi bồng bềnh, Long Tiểu Chi không thể chờ đợi bịch một cái nhảy vào, không lâu sau đó thì truyền đến tiếng hít thở đều đều.

Trong hành trình Kính Đàm này Long Tiểu Chi đúng là mệt chết, vốn là trên đường về có thể nghỉ ngơi một phen, lại không nghỉ, chỉ có ngày đầu tiên được ngủ yên.

Còn như vì sao Long Tiểu Chi ngủ không yên, tự nhiên là vì Hoa Vũ Lâu quán quít lấy Nguyễn Thanh Tuyết đòi cách, Nguyễn Thanh Tuyết không làm gì được hắn, đành phải nói."Chuyện này cũng không khó, sư phụ cũng rất thích Tiểu Chi, chỉ là Tiểu Chi không mở miệng muốn bá sư, tự nhiên sư phụ cũng không thu đồ đệ, chỉ cần Tiểu Chi thành tâm muốn bá sư, sao sư phụ nhân tâm cự tuyệt chứ?"

Hoa Vũ Lâu cảm thấy rất có đạo lý, trình độ sùng Tiểu Chi của sư phụ thường ngày không thua hắn và sư huynh. Vì vậy ngày thứ hai, Hoa Vũ Lâu đã nói với Long Tiểu Chi đủ loại chỗ tốt khi bá sư.

Long Tiểu Chi lại cảm thấy không cần thiết, năng cái gì cũng không thiếu, thiếu chỉ là thời gian, chỉ cần thời gian đầy đủ, phi thăng là chuyện sớm muộn.

Hoa Vũ Lâu thấy vậy thì đổi sách lược, bắt đầu liệt kê rất nhiều khuyết điểm của linh sủng, thậm chí càng nói càng nguy hiểm, ngay từ đầu Long Tiểu Chi không để ý, nhưng Hoa Vũ Lâu lại nhạy cảm bắt lấy một điểm.

Lúc ở thành Cổ Mạch Hoa Vũ Lâu phát hiện, Long Tiểu Chi trong một số phương diện lá gan vẫn rất nhỏ, tỷ như quý quái, tử thi các loại, nếu không thì lúc vào thành cũng không vô thức sát sao núm lấy tóc mình.

Vì vậy Long Tiểu Chi bắt đầu cuộc sống nước sôi lửa bỏng, Long Tiểu Chi thân là linh thực vì sao lại sợ quỷ, nếu như lúc người chưa biến hóa, bên cạnh có một con Long Huyết Kiệt rất thích nói chuyện quỷ, hơn nữa nói giống như thật, người liền biết, sức tưởng tượng quá tốt thật ra cũng là một loại tai nạn.

Dưới sự dẫn dắt của Hoa Vũ Lâu và náo loạn của Long Tiểu Chi, tự nhiên Long Tiểu Chi muốn tìm kiếm cảm giác an toàn, nhưng Nguyễn Thanh Tuyết lại giả vờ không nhìn thấy, ba ngày về, cho dù Long Tiểu Chi thật vất vả ngủ được, Hoa Vũ Lâu sẽ đột nhiên u ám nói bên tai nàng."Nếu Tiểu Chi như bị bán, hắc hắc hắc..."

Long Tiểu Chi bị hù dọa lập tức bò dậy, cào Hoa Vũ Lâu hai móng vuốt, nhưng việc này cũng không thể ngăn cản nửa đêm bên tai mình đột nhiên vang lên các loại tiếng động quỷ dị, khiến Long Tiểu Chi sắp điên.

Như thế, vừa về tới lễ viện, Long Tiểu Chi thích ngủ lại vài ngày không được an giấc nhìn thấy Hiên Khâu Thiên Giác lập tức ám ức không thôi, còn kém chỉ vào mũi Hoa Vũ Lâu cáo trạng, sau khi bá sư xong, lập tức ngủ được mùa mì trời đất.

Hiên Khâu Thiên Giác về phòng, phát hiện Long Tiểu Chi đã ngủ trong chậu sứ, chỉ có thể vớt Long Tiểu Chi ra, dùng linh lực hong khô thân thể, thả Long Tiểu Chi lại trong chén ngọc, tỉ mỉ đắp kín chắn nhỏ.

Long Tiểu Chi còn không biết mình bị thấy hết, nhưng Hiên Khâu Thiên Giác quả thực không có tà niệm gì, dù sao đối với một người tí hon còn không lớn bằng bàn tay mình, có thể có tâm tư gì chứ.

"Sư phụ, Thanh Tuyết có chuyện không rõ." Ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng của Nguyễn Thanh Tuyết, tự nhiên Hiên Khâu Thiên Giác đã sớm cảm giác được, nhẹ nhàng nói vào đi, đồng thời bấm một pháp quyết trên chén ngọc, đỡ cho Long Tiểu Chi đang ngủ bình tĩnh.

Nguyễn Thanh Tuyết vào phòng, Hiên Khâu Thiên Giác ngồi bên bàn thấp, trong chén ngọc trên bàn, Long Tiểu Chi ngửa mặt ngủ, cái miệng nhỏ nhắn hồng phấn khẽ mở ra, mặt bánh bao ngủ đến ửng đỏ, bàn tay nhỏ bé còn đang nắm góc chắn nhỏ, ngủ rất ngọt ngào, hiển nhiên vài ngày này bị Hoa Vũ Lâu lấn qua lấn lại hồng mắt.

"Lần này gặp biến cố gì ở Kính Đàm?" Hiên Khâu Thiên Giác hiểu rõ đồ đệ của mình, chỉ có gặp chuyện khó hiểu mới có thể đến đây tìm hắn, xem ra trong Kính Đàm có kỳ ngộ khác.

Nguyễn Thanh Tuyết thuận theo dấu tay Hiên Khâu Thiên Giác ngồi bên cạnh bàn, chậm rãi nói chuyện ba người bọn họ trải qua trong Kính Đàm.

Hiên Khâu Thiên Giác không ngắt lời Nguyễn Thanh Tuyết, đến lúc tự thuật kết thúc, Hiên Khâu Thiên Giác vẫn im lặng không nói.

"Sư phụ, vương thành như Cổ Mạch vì sao không được ghi lại trong lịch sử? Linh Hiên lại là niên hiệu khi nào? Thanh Tuyết lật sách cổ, vì sao không có bất kỳ dấu vết gì?"

Việc này là việc khiến Nguyễn Thanh Tuyết để ý nhất, mọi thứ chỉ cần tồn tại, nhất định lưu lại dấu vết, dù không phải chuyên môn ghi chép, cũng sẽ đề cập, sạch sẽ như thế ngược lại khiến người ta chú ý.

Thần sắc Hiên Khâu Thiên Giác thế dần dần nặng nề, trầm giọng mở miệng."Thanh Tuyết có biết vì sao vì sao không cho phép người giao thiệp với chỗ sâu trong sơn mạch Hằng Đoạn?"

Nguyễn Thanh Tuyết nhũn mảy, trước kia hắn chỉ nghĩ là chỗ sâu trong sơn mạch Hằng Đoạn quá mức nguy hiểm, không phải lúc này có thể giao thiệp, nhưng là bây giờ đột nhiên bị sư phụ nhắc tới, chỉ có thể nói rõ giữa hai việc này có liên quan gì đó."Chỗ sâu trong sơn mạch Hằng Đoạn có gì?"

"Vài ngàn năm trước, mặc dù Sơn mạch Hằng Đoạn nguy hiểm, cũng không phải không thể đi qua, trao đổi giữa hai phương nam bắc cũng không lạnh nhạt như hiện thời, nhưng sau một lần địa chấn, khu vực ngay chính giữa Hằng Đoạn đột nhiên rạn nứt, hình thành một chỗ sơn cốc, mà từ đáy cốc có một chủng tộc vô cùng mạnh mẽ leo ra, bọn họ lập nước ở nơi đó, chiếm hết địa thế thuận lợi, tự xưng Cổ Mạch."

"Ở thời đại kia, đúng lúc anh hùng xuất hiện lớp lớp, vô số nhân vật thiên tài ào ào hiện lên, bắc có Hiên Khâu cổ quốc thống lĩnh bắc cảnh, nam có tộc người Linh Tịch phụ trách quản lý các con sông lớn, ngoài ra còn có tộc người Phụng Trì cổ xưa, Thương Lan kiểm tông lấy kiếm làm chủ, Thanh Đan Môn thuật luyện đan đạt tới đỉnh cao và rất nhiều thế lực mạnh mẽ tồn tại, Cổ Mạch vừa xuất hiện đã nắm chắc nơi hiểm yếu của Hằng Đoạn, muốn chiếm một chỗ ngồi vị trong đại lục, tự nhiên là không dễ dàng."

Lúc này Nguyễn Thanh Tuyết đã không chỉ kinh ngạc, mà mà rung động. "Phụng Trì, Thương Lan và Thanh Đan Môn Thanh Tuyết còn biết, Hiên Khâu là nước nào? Vậy sư phụ là..."

Hiên Khâu Thiên Giác cười nhạt một tiếng. "Vi sư cũng không phải người Hiên Khâu, chỉ nhận được truyền thừa của Hiên Khâu cổ quốc, Hiên Khâu cổ quốc diệt vong đã lâu, vi sư cũng là lúc nhận truyền thừa mới biết về đoạn lịch sử xa xôi này."

"Linh Tịch, Hiên Khâu hai thế lực mạnh mẽ nhất khi đó, cho nên niên hiệu mới là Linh Hiên. Cổ Mạch xuất hiện khiến cục diện ổn định xuất hiện rung chuyển, nhưng khiến người ta không nghĩ tới là, Cổ Mạch chỉ chủ cũng không phải người phạm, hơn nữa phẩm tính hào sảng, chẳng những đứng vững gót chân, còn giao hảo với Hiên Khâu Linh Tịch, sau này kết thân với Linh Tịch."

Chỉ là, sự bình tĩnh này chỉ duy trì không đến mười năm, trên đại lục chợt xuất hiện một người tu ma, người này không ngừng gây án, thủ đoạn tàn nhẫn, tử thương vô số, sau đó Thương Lan kiểm tông cầm đầu, tụ tập các thế lực còn lại tra xét, cuối cùng nhắm mục tiêu vào sơn cốc nơi tộc người Cổ Mạch sinh sống.

Nhưng muốn động Cổ Mạch không dễ dàng, bởi vì bọn họ chẳng những bản thân mạnh mẽ khác thường, sau lưng có hai thế lực lớn Hiên Khâu Linh Tịch, đại lục lại là rung chuyển bất an mấy năm, cuối cùng liên luy tranh đấu trên cả đại lục, liên luy tất cả thế lực hàng đầu khi đó.

Cơ hồ chín phần tu sĩ trên đại lục tụ tập mà đến, Linh Tịch khổ chiến mấy tháng, cuối cùng diệt tộc, bộ tộc Linh Tịch căn cơ thâm hậu, vì đề ngừa kia sau này bị trả thù, các tu sĩ thậm chí khởi động cấm trận, trấn áp hỗn phách bộ tộc Linh Tịch, không được luân hồi.

Linh Tịch gặp nạn, Hiên Khâu và Cổ Mạch tự nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn, ào ào đi cứu viện, lại bị phản bội, nửa đường bị phục kích, cơ hồ toàn quân bị diệt.

Sau đó phần đông tu sĩ một đường đi về bắc, Cổ Mạch, Hiên Khâu gặp tai hoạ ngập đầu. Hai thế lực lớn mạnh mẽ nhất trong lịch sử từ đây rơi xuống, nhưng những mờ ám trong đó, người chết quá nhiều, đoạn lịch sử này bị phủ đầy bụi, bị xóa hết dấu vết trong sách sử. Mà Sơn mạch Hằng Đoạn đã hiện lên những điều khác thường lúc Cổ Mạch diệt quốc, nguy cơ trùng trùng, người thường rất khó lại giao thiệp với chỗ sâu trong sơn mạch.

"Vi sao bị diệt tộc trước lại là Linh Tịch? Chuyện này lấy ý của Thanh Tuyết, Linh Tịch và Hiên Khâu không đến trình độ bị diệt tộc, hơn nữa đến cuối cùng, đến tận cùng có tìm được người tu ma hay không?" Nguyễn Thanh Tuyết cảm giác những điều nghe thấy hôm nay lật đổ hiểu biết của hắn.

Hiên Khâu Thiên Giác vẫn bình thản cười cười như cũ, giọng nói hơi cảm khái. "Nếu như cuối cùng tìm được người tu ma, đoạn lịch sử này có lẽ chẳng những không bị phủ đầy bụi, còn sẽ ghi rõ ràng rành mạch vào sử sách, được người đời ca ngợi. Về phần tại sao diệt Linh Tịch trước..."

Đột nhiên Hiên Khâu Thiên Giác ngưng lại, mới tiếp tục nói. "Bởi vì đó là Linh Tịch! Đoàn kết mạnh mẽ đến mức người ta giận sôi, hơn nữa tinh thông đường thủy, nếu như không diệt Linh Tịch trước, mà đi tấn công Cổ Mạch hoặc là Hiên Khâu, Linh Tịch nhất định sẽ thuận theo trăm sông lớn thông suốt bốn phương mà cứu viện cực nhanh."

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Quân Áo Mới

Editor: rinnina

Nguyễn Thanh Tuyết im lặng, cả Hiên Khâu Thiên Giác cũng có ý cảm khái kính nể, bộ tộc Linh Tịch này đến tận cùng mạnh mẽ cỡ nào.

"Thanh Tuyết không cần quá mức rối rắm vì chuyện này, nếu tán tu tên Tây Tịch Nguyệt kia có quan hệ với Cổ Mạch và Linh Tịch, như vậy thì không cần phải đi tìm kiếm, rung chuyển sẽ tới bất ngờ. Mặt khác, chuyện này tạm thời không cần nói với Vũ Lâu và Tiểu Chi."

"Thanh Tuyết biết rõ." Mặc dù nghi hoặc được giải quyết, Nguyễn Thanh Tuyết cũng không cảm thấy thoải mái, luôn có cảm giác náo động đến bất an. Lui ra khỏi phòng, bóng đêm hơi lạnh, ngẩng đầu nhìn lại, sao đây bầu trời đêm đang rơi là tả như quân cờ, chỉ là không biết, ván cờ này là thắng hay bại.

Long Tiểu Chi không biết ngày đêm ngủ hai ngày, mới dụi dụi con mắt, ngáp nhảy xuống chén ngọc, cái đầu nhỏ còn dần dần hoàn toàn không nghĩ tới sao mình là đi vào trong chén được.

Ánh nắng ngoài cửa sổ tươi sáng, là thời tiết tốt hiếm có, Long Tiểu Chi nâng cao cánh tay nhỏ nhỏ, duỗi lưng, cả người cong thành hình cung, trong phòng không có ai, trên bàn thấp có thêm một lọ linh mật.

Long Tiểu Chi sờ sờ bụng, không chút khách khí nằm sấp lên, một phút đồng hồ sau, vừa lòng thỏa mãn liếm liếm miệng, lúc này mới vỗ cánh, bay về phía bên trái sân nhỏ, cũng chính là chỗ trong luyện kiếm thường ngày.

Trong sân có trận pháp đặc biệt, có thể bảo đảm vườn không bị kiếm khí phá hoại, tên vườn cũng tùy ý, là Trúc Viên, nghe nói là bởi vì từng có một đôi chim trúc sống trong này.

Bay qua tường viện, quả nhiên thấy Hoa Vũ Lâu đang vung kiếm như cầu vồng, kiếm phong bén nhọn khiến người ta hoa cả mắt, kiếm quyết Vân Khuyết trọng ý không trọng thức, giống như người sáng tạo nó - Hiên Khâu Thiên Giác vậy, vô cùng tùy tâm, động tác vô cùng lưu loát, trong nước chảy mây trôi có giấu sắc sảo.

Long Tiểu Chi hạ cánh trên đầu tường nghiêm túc nhìn, mỗi khi múa kiếm, Hoa Vũ Lâu giống như biến thành một người, nhuệ khí bức người, trong chiêu thức có khí thế bá đạo, có một loại tự tin như chỉ dựa vào kiếm trong tay, có thể quán hết chuyển thiên hạ, có thể phá ngàn vạn kiếp.

Một đoạn kiếm quyết kết thúc, Hoa Vũ Lâu thu linh kiếm về, nhẹ nhàng thở ra một hơi, đi đến trước mặt Hiên Khâu Thiên Giác thì lễ một cái. "Sư phụ, đệ tự đã có thể thông hiểu đạo lý, linh hoạt nắm giữ ba chiêu đầu của kiếm quyết, lúc nào có thể bắt đầu học tập chiêu thứ tư?"

"Đã thế, con có thể bắt đầu chậm rãi tu tập chiêu thứ tư, nhưng không thể chỉ nhìn trước mắt, chỗ không hiểu nên hỏi sư huynh của con, hoặc đến tìm vi sư."

"Dạ!" Ánh mắt Hoa Vũ Lâu sáng lên, hẳn đã sớm thuộc lòng Cửu Trọng kiếm quyết của Vân Khuyết kiếm, chỉ là sư phụ chưa cho phép, không thể tự mình tu luyện, Hoa Vũ Lâu sẽ nghe lời như thế, tự nhiên là bởi vì lúc nhỏ len lén tập luyện, khiến kinh mạch bị kiếm khí làm tổn thương, may mắn đại sư huynh phát hiện đúng lúc, cứu hắn một mạng.

Sau đó Hoa Vũ Lâu mới biết, khi đó đại sư huynh đang đứng trước Kết Anh kì, bởi vì cứu hắn, tu vi chẳng những không tiến lên, thậm chí lùi lại một cảnh giới, từ đó về sau, Hoa Vũ Lâu không dám không nghe sư phụ khuyên bảo nữa.

Thế kiếm Hoa Vũ Lâu vừa thu lại, Long Tiểu Chi lập tức quạt cánh bay vào sân, nhẹ nhàng rơi trên bàn đá, có lẽ vừa nãy ăn hơi nhiều linh mật, lập tức cảm chén nhỏ của mình chạy đến bên cạnh ẩm trà.

Hiên Khâu Thiên Giác cười nhẹ một tiếng, duỗi tay nâng bình, châm trà xanh vào chén trà nhỏ của Long Tiểu Chi.

Chén trà nhỏ Long Tiểu Chi còn chưa lớn bằng một ngón tay người trưởng thành, Hiên Khâu Thiên Giác chỉ hơi nghiêng bình một chút, nước trà vừa đầy cái ly bé xíu.

Hiên Khâu Thiên Giác đưa tay sờ sờ cái đầu nhỏ của Long Tiểu Chi ngồi trên bàn đá uống trà. "Vừa lúc vi sư mấy thứ cho con, con thử một chút."

Nói xong thì lấy một hộp gỗ hình chữ nhật lớn bằng bàn tay từ trong nhẫn trữ vật ra, mở ra rồi đặt trước mặt Long Tiểu Chi.

Long Tiểu Chi hiếu kỳ nhìn lại, phát hiện hộp gỗ chia làm ba tầng, tầng đầu tiên là hai ngọc giản* màu trắng, tầng thứ hai đặt một bộ y phục và đồ trang sức tinh xảo, màu sắc và kiểu dáng giống y như của Nguyễn Thanh Tuyết và Hoa Vũ Lâu, tầng thứ ba là một thanh kiếm gỗ, mấy thứ đồ này đều vô cùng khéo léo, rõ ràng đặc biệt làm theo kích cỡ của nàng.

*ngọc giản là tấm thẻ bằng ngọc, tuy nó nhỏ nhưng khắc được rất rất rất nhiều chữ, tương tự là thẻ nhớ phiên bản thế giới huyền huyền nha.

"Tu vi hiện thời của Tiểu Chi mặc dù không thể luyện kiếm quyết, nhưng đã có thể bắt đầu tu tâm pháp, tâm pháp Vân Khuyết cực ít hạn chế, cũng không hạn chế chủng tộc, Tiểu Chi bắt đầu tu tập từ hôm nay đi." Hiên Khâu Thiên Giác chỉ chỉ ngọc giản bên trái tầng thứ nhất, rồi chỉ chỉ y phục phía dưới.

"Tiểu Chi thử xem có vừa người không, y phục có thuộc tính tránh bụi và phòng ngự cơ bản, còn như kiếm gỗ này có thuộc tính dẫn dắt linh lực, mấy thứ đồ này đều có thuộc tính như ý, có thể theo sự thay đổi của thân hình Tiểu Chi mà thành lớn, Tiểu Chi có thể chậm rãi nắm giữ."

Giọng nói của Hiên Khâu Thiên Giác vẫn như cũ dịu dàng nhẹ nhàng như gió mát, trong mắt có ý cười ấm áp.

Long Tiểu Chi khom lưng, ôm quần áo thuần trắng vào trong lòng, mắt đã không tự chủ cong thành trăng lưỡi liềm, miệng lại thận trọng nói. "Vậy cũng được, con đi thử một chút."

Tiếng nói còn chưa hết, người đã bay ra thật xa, trực tiếp bay cửa sổ vào phòng bên cạnh khu vườn, ba người đứng trong sân mỉm cười, không thể tưởng được trù thức ăn ngon, Tiểu Chi còn thích quần áo mới.

Chờ giây lát, lại thủy chung không thấy Long Tiểu Chi đâu, đang suy tư có phải không biết mặc hay không, trên cửa sổ có một cái đầu nhỏ lén lút thò ra, mắt đen nhánh nhìn ba người bọn họ một cái, mới quạt cánh bay ra.

Y phục Vân Khuyết tông giản dị mà không đơn giản, lụa trắng như tuyết, có hoa văn thêu màu tối, ống tay áo tung bay, nhất là nữ trang, lúc rũ tay xuống, ống tay áo thật dài gần như rủ đến dưới gối, mỗi khi múa kiếm sẽ cho người ta cảm giác nhanh nhẹn như sắp bay.

Long Tiểu Chi này vừa bay lên, ống tay áo lập tức bay sau lưng, không hiểu sao có thêm vài phân tiên ý, lại nhìn thất lưng nhỏ xinh, nhỏ nhắn xinh xắn, cộng thêm khuôn mặt bánh bao tinh xảo đáng yêu, nhìn thế nào cũng thấy khả quan, khiến người ta có xúc động nâng nâng trong lòng bàn tay mà xoa nắn.

"Không hổ là do sư phụ làm, Tiểu Chi, y phục này của muội độc nhất vô nhị nhé*." Hoa Vũ Lâu điểm Long Tiểu Chi đầu thì thầm.

*do Tiểu Chi đã thành tiểu sư muội của Hoa Vũ Lâu và Nguyễn Thanh Tuyết nên mình đổi xưng hô thành huynh/muội, phù hợp với bối phận mà cũng thân thiết nữa, dù sao cũng trải qua gần bốn cùng sống cùng chết rồi.

Sau khi bọn họ bái sư thì nhận được ngọc giản và kiếm gỗ, y phục sao, đương nhiên lĩnh trong tông môn, chẳng qua hiện nay đang bế quan, về sư môn chế tác quá tốn thời gian, hơn nữa thân hình của Long Tiểu Chi, cũng không dễ ra tay.

Long Tiểu Chi nghe vậy ngẩng đầu nhìn Hiên Khâu Thiên Giác. "Những thứ này đều là sư phụ làm sao?"

Hiên Khâu Thiên Giác cười gật gật đầu. "Tiểu Chi thích không?"

"Thích! Con sẽ quý trọng chúng!" Long Tiểu Chi dùng sức gật gật đầu nhỏ, còn thiếu vỗ bộ ngực nhỏ bảo đảm.

Hiên Khâu Thiên Giác tinh thông luyện khí, mấy món vật phẩm này mặc dù tinh xảo, thuộc tính cũng chỉ là thuộc tính nền tảng thường gặp, tài liệu cần thiết cũng chỉ có linh ngọc như ý khó tìm một chút, làm cũng không khó khăn, lúc này thấy vẻ mặt Long Tiểu Chi như thu được chí bảo, trong lòng ba người ào ào quyết định, về sau có cơ hội, nhất định tìm trang phục trân quý hơn cho Long Tiểu Chi.

Thật ra Long Tiểu Chi đây là lần đầu tiên nhận được quần áo mới, khó tránh khỏi tung tăng như chim sẻ, không biết mình bị xem thành nhà quê nhỏ, duỗi tay lấy kiếm gỗ ở tầng thứ ba ra.

Kiếm gỗ không biết làm bằng gỗ gì, hơi nặng, nhưng sờ rất nhẵn, trên chuôi kiếm gỗ có một lấy một dây kết màu tím nhỏ, ở cuối chuôi kiếm còn khắc một chữ 'Chi' viết bằng thể chữ Khải. Long Tiểu Chi yêu thích không buông tay, dùng tay mập sờ soạng lại mò mẫm.

Đang muốn ngẫu hứng khua hai cái, lại bị Hiên Khâu Thiên Giác duỗi tay nâng lên thả tới gần mép bàn đá, hơn nữa còn là đưa lưng về phía Hiên Khâu Thiên Giác, Long Tiểu Chi không hiểu nghiêng đầu nhìn lại, phát hiện đồ trang sức tầng thứ hai được Hiên Khâu Thiên Giác cầm ở trên tay, Long Tiểu Chi tự mình mặc quần áo thì không thành vấn đề, thế nhưng đồ trang sức thì bất lực.

"Cúi đầu." Hiên Khâu Thiên Giác bắt đầu di chuyển ngón tay ra, kéo thẳng Long cái đầu nhỏ của Tiểu Chi, sau đó nâng tóc dài mềm mại của nàng, ngón tay khéo léo xuyên qua, động tác ưu nhã không giống như chải tóc, mà giống như đang vẽ một bức tranh thủy mặc.

Long Tiểu Chi cảm thấy trên đầu ngẫu nhiên truyền tới nhiệt độ của ngón tay, cảm giác này rất mới lạ, lập tức hướng thụ nheo mắt. Rất nhanh, Hiên Khâu Thiên Giác đã sơ đầu tóc xoắn của Long Tiểu Chi thành hai búi tóc nhỏ hai bên*, Long Tiểu Chi nâng cánh tay nhỏ lên, sờ sờ hai bánh bao, hiểu kỳ không thôi, nghiêng đầu nhìn bốn phía tìm gương.

*song nha kè, ảnh sẽ gửi kèm

Nhưng ba người đàn ông thì không có thói quen mang theo gương bên người, cuối cùng Hoa Vũ Lâu tìm được một chiếc kính chiếu yêu lớn chừng bàn tay trong nhân của mình, thả tới trước mặt Long Tiểu Chi.

Long Tiểu Chi sợ hết hồn, sau đó phản ứng lại, phẩm chất kính chiếu yêu này không cao, hơn nữa không có linh lực, ở trạng thái chưa khởi động, dứt khoát nhảy qua, xoay một vòng, còn nằm sấp trên gương nhìn kỹ kiểu tóc mới của mình.

Chỉ thấy những sợi tóc mềm mại xoắn tung trước kia, nay biến thành hai búi tóc cẩn thận tỉ mỉ nhỏ xíu, còn treo lấy hai dây kết ngắn ngủi nhỏ vụn màu tím, bên búi tóc còn có một chuỗi hoa màu tím, cánh hoa sờ lên giống y như hoa thật, thậm chí có một chút cảm giác ướt át của sương sớm.

Hoa Vũ Lâu nhìn lại nhìn vẫn là không nhìn được, đưa ngón tay chọc chọc bánh bao nhỏ trên đầu Long Tiểu Chi, Tiểu Chi thật đáng yêu, may mà đã thành sư muội mình, nếu không sợ là sẽ bị người ta bắt cóc.

Long Tiểu Chi đập vào tay Hoa Vũ Lâu, nhảy tới trước mặt Hiên Khâu Thiên Giác, ôm lấy tay Hiên Khâu Thiên Giác, bi bô nói. "Sư phụ, sau này Tiểu Chi lớn lên, cũng chải tóc cho sư phụ."

Hiên Khâu Thiên Giác ngậm tía cười mặc cho Long Tiểu Chi ôm tay mình: "Được, vì sư chờ Tiểu Chi lớn lên."

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 31: Học Luyện Đan

Trở lại sơn cốc sau đó sống những ngày bình tĩnh, cuộc phiêu lưu kì lạ trước kia dường như cũng dần dần trở nên xa xôi, Long Tiểu Chi lần nữa bắt đầu cuộc sống trạch yêu, không, thật ra vẫn có thay đổi.

Tỷ như những ngày ngủ nướng của Long Tiểu Chi không còn, lúc Long Tiểu Chi đang ngủ say bị nắm áo choàng kéo ra khỏi chén ngọc, Long Tiểu Chi quyết định thu hồi nhận định Hiên Khâu Thiên Giác không phải người thầy nghiêm khắc.

Sở dĩ Hiên Khâu Thiên Giác không quản Hoa Vũ Lâu và Nguyễn Thanh Tuyết, là vì hai người vô cùng tự giác, không lấy lệ trong chuyện tu hành.

Nhưng Long Tiểu Chi cũng vô cùng thông minh, cho dù sáng sớm buồn ngủ ngập dài, sẽ rời giường theo Hiên Khâu Thiên Giác, sau đó cầm lên kiếm gỗ nhỏ xíu của mình đi đến Tước viên, luyện một đoạn kiếm pháp nền tảng, hoặc là tu luyện tâm pháp Vân Khuyết.

Vì vậy, sáng sớm mỗi ngày trong Lê viện, bốn thầy trò sẽ ăn ý đi đến Tước viên, cho dù chỉ là tu luyện đơn thuần cũng không không ai vắng mặt, mà Hiên Khâu Thiên Giác bản đá thường ngày dùng để uống trà thành chỗ luyện võ của Long Tiểu Chi, một cục nhỏ xíu đứng đứng tư thế, có hình có dáng múa kiếm gỗ, nhảy nhót trên bàn đá, cho dù lúc múa kiếm kéo căng khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc, tình cảnh cũng vô cùng vui vẻ tràn đầy.

Thời gian như thế lưu đã qua hai năm, trong thời gian đó Nguyễn Thanh Tuyết đã từng một mình ra ngoài rèn luyện, sau khi trở về đã đột phá Kim Đan trung kỳ, đi vào Kim Đan hậu kỳ.

Mà Hoa Vũ Lâu bởi vì mới Trúc Cơ, an tâm ở Lê viện tu hành, củng cố tu vi.

Còn như Long Tiểu Chi, năng đã cao hơn một chút, Long Tiểu Chi đã có thể tự hào thông báo, năng đã cao bằng chén trà! Mặc dù trong mắt ba người còn lại, không có khác biệt gì.

Nhưng Long Tiểu Chi đã bắt đầu học tập Vân Khuyết kiếm quyết, không biết có phải ảo giác của Long Tiểu Chi hay không, tâm pháp Vân Khuyết này hình như rất thích hợp cho linh tu tu luyện, hơn nữa phẩm chất càng cao, tu luyện càng thuận lợi, chỗ tốt nhận được cũng càng lớn.

Long Tiểu Chi còn sợ mình tu luyện quá nhanh sẽ bị hoài nghi, nhưng lúc năng dùng hai năm tu luyện tới tầng ba, Hoa Vũ Lâu an ủi sở sớ đầu năng. "Không sao đâu Tiểu Chi, người đã rất nhanh."

Long Tiểu Chi yên lặng nghiêng đầu, đưa lưng về phía hắn, cảm thấy mình đã nghĩ nhiều. (thật ra là trong cái ổ này thiên tài quá nhiều!)

Hiên Khâu Thiên Giác thấy tâm pháp của Long Tiểu Chi đã đến tầng ba, thì cho phép năng bắt đầu tu luyện kiếm quyết Vân Khuyết, tâm pháp Vân Khuyết và kiếm quyết Vân Khuyết hỗ trợ lẫn nhau, hợp tác cùng nhau.

Chỗ thần kỳ của kiếm quyết Vân Khuyết là, những người khác nhau cùng tu luyện thì có hiệu quả khác nhau, tỷ như kiếm pháp Hoa Vũ Lâu bén nhọn hàm chứa sự ngang ngược, Nguyễn Thanh Tuyết nho nhã tiêu sái, ngang dọc vừa đúng, không thật lãng phí một chút sức lực nào.

Hiên Khâu Thiên Giác nói Long Tiểu Chi không cần cố gắng tăng tốc độ luyện kiếm quyết, tìm được cách tu luyện thích hợp trước, kiếm quyết Vân Khuyết dễ thay đổi, kiếm ý muốn thế nào cũng được.

Mấy ngày liên tục, Long Tiểu Chi ôm kiếm gỗ nhỏ của mình ngồi trên bờ tường, dáng vẻ suy tư nặng nề, ba người hoàn toàn không ngờ, Long Tiểu Chi thật sự tìm ra đường vòng lối tắt, khai sáng một con đường kiếm tu mà trước kia chưa có ai, sau này cũng không còn ai đi lên.

Long Tiểu Chi còn đang sở soạn kiếm ý của mình, đại lục đã dần dần nổi sóng lớn, mặc dù lúc này chưa hiện gọn sóng, nhưng rung chuyển lại giống như biển rộng, một khi đã nhấc lên, muốn trầm xuống thì khó như lên trời.

"Sư phụ, con muốn học luyện đan." Tu luyện buổi sớm hôm nay vừa kết thúc, Long Tiểu Chi nói một câu khiến ba người kinh ngạc vô cùng, xét thấy trước kia có tiền lệ Giải Mật Nhi, Hoa Vũ Lâu rất là nhạy cảm với ba chữ học luyện đan này.

"Tiểu Chi có thể nói cho vì sư, vì sao con muốn học luyện đan?" Chung đụng gần ba năm thời gian, ba người biết Long Tiểu Chi sẽ không rời bỏ tông môn như Giải Mật Nhi, chỉ thấy lạ vì sao năng đột nhiên có ý nghĩ này.

Long Tiểu Chi cúi đầu nắm nắm bàn tay nhỏ bé. "Con nhìn thấy sách luyện đan trong thư phòng của sư phụ, còn có thật nhiều phương thuốc dân gian, nên con muốn học."

"Được, vì sư dạy con." Hiên Khâu Thiên Giác dịu dàng nói.

Ngược lại Nguyễn Thanh Tuyết và Hoa Vũ Lâu hết sức kinh ngạc, sư phụ thế nhưng còn biết luyện đan! Ở trong mắt bọn họ Hiên Khâu Thiên Giác là thần bí mạnh mẽ mà dịu dàng, luyện khí, phù triệu, trận pháp không gì không giỏi, hiện thời còn biết luyện đan, quả nhiên là không gì làm không được.

Sau khi rời khỏi Tước viên, Hoa Vũ Lâu đi theo bên cạnh Nguyễn Thanh Tuyết. "Nhị sư huynh, huynh nói nếu sư phụ đã biết luyện đan, lúc Giải Mật Nhi rời đi vì sao sư phụ không nói?" Nguyễn Thanh Tuyết biết rõ Hoa Vũ Lâu không có ý trách, chỉ là đơn thuần không hiểu, mặc dù Hoa Vũ Lâu để ý Giải Mật Nhi, nhưng so với sư phụ, cái gì nhẹ cái gì nặng căn bản không cần nghĩ, nhìn như thế, xem ra bản chất bọn họ cũng có chút vô tình.

"Bởi vì Giải Mật Nhi không nói thẳng giống như Tiểu Chi, thậm chí lúc năng ta rời khỏi lúc chúng ta mới biết quyết định của năng ta, hơn nữa Vũ Lâu thật sự cho rằng Giải Mật Nhi rời khỏi tông môn, hoàn toàn là chỉ vì muốn học luyện đan sao? Năng thật sự muốn học thuật luyện đan hay chỉ muốn gia nhập Thanh Đan Môn? Giải Mật Nhi ở trong tông môn ba năm, hiện thời Tiểu Chi còn không tròn ba năm, Vũ Lâu cảm thấy so Tiểu Chi và Giải Mật Nhi, để dễ ý ai hơn?"

Đột nhiên Hoa Vũ Lâu rơi vào trầm tư, đúng vậy, lúc Giải Mật Nhi đi mặc dù nhìn như lưu luyến không rời, lại không nghĩ rằng, kỳ thật Vân Khuyết tông cũng là có Đan Sơn, mặc dù thuật luyện đan không kịp Thanh Đan Môn, nhưng dư dả dạy năng nhập môn, hẳn không thể nói cách làm của Giải Mật Nhi

sai lầm, dù sao có lựa chọn tốt hơn, chọn lực cũng biến thành gian nan.

"Mặc dù không biết rõ vì sao, nhưng đệ ưa thích chung đụng với Tiểu Chi hơn." Cho dù Long Tiểu Chi có phần kiêu ngạo, không ngoan ngoãn như Giải Mật Nhi, có đôi khi hắn còn bị Tiểu Chi ghét bỏ, nhưng hắn vẫn biết rõ, tiểu tử điệp mạnh miệng kia để ý bọn họ đến cỡ nào.

"Vũ Lâm, đệ phải nhớ kỹ, sư phụ nhìn người rất chuẩn." Nguyễn Thanh Tuyết vỗ vỗ vai Hoa Vũ Lâm, cũng may Hoa Vũ Lâm đã chậm rãi thông suốt, chỉ cần thời gian và trải nghiệm.

Mặc kệ hai vị sư huynh nghĩ thế nào, Long Tiểu Chi bắt đầu kiếp sống học tập chính thức, buổi sáng luyện kiếm, sau đó đọc sách, trồng được liệu, ngẫu nhiên còn đi xung quanh sơn cốc, hái một chút thảo dược.

Vì sao Long Tiểu Chi đột nhiên muốn học luyện đan? Đương nhiên là vì vừa có thể phát huy năng lực chữa khỏi của mình, có thể che giấu tai mắt người ta, hơn nữa năng có ưu thế là bản thể Tử Chi, còn gì thích hợp hơn luyện đan chứ?

Kỹ thuật luyện đan có lịch sử đã lâu, có yêu cầu cực cao với thiên phú, muốn học tập đương nhiên không phải chỉ cần một sớm một chiều.

Trong ba năm tiếp theo Long Tiểu Chi không được chạm vào lò luyện đan, mỗi ngày tiêu hao thời gian hơn nửa ngày ở phía sau Lê viện và Linh Thảo viên, cuối cùng dưới sự dạy bảo của Hiên Khâu Thiên Giác gặm sạch sách vở.

Từ phân biệt các loại linh thảo, công hiệu, hoàn cảnh sống, bộ phận dùng làm thuốc, đến dược tính của thuốc, học thuộc hết kinh mạch, cảm kỳ khi chế thuốc, phối hợp với kiến thức truyền thừa trời sinh của Long Tiểu Chi, nền tảng có thể nói là vô cùng vững chắc.

Thời gian ba năm đối với tu sĩ thì nói không bằng cả trong nháy mắt, trong ba năm mặc dù Long Tiểu Chi học rất nhiều, nhưng cũng làm mình mệt mỏi, dù sao làm một tiên thảo linh chi, Long Tiểu Chi chỉ cần sống sót, đó là tài sản và may mắn lớn nhất của năng.

Cho nên lúc đệ tử Vân Khuyết tông đến đây đưa lệnh Triệu Tập, nhìn thấy nhà mình trên đầu tông chủ có một con cục nhỏ đang phơi nắng, mềm nhũn dường như lập tức sẽ bị phơi nắng tan chảy, gò má thịt thịt đè trên đầu tông chủ, đáng vẻ như đang ngủ rất sâu, rất thoải mái, khiến trong lòng người khác không hiểu sao hơi lo lắng, nếu như cái cục kia ngủ đến chảy nước miếng làm sao bây giờ?

"Nghĩa Khanh đến đây có chuyện gì?" Thấy Đan Nghĩa Khanh hành lễ xong thì đứng tại chỗ ngây người, Hiên Khâu Thiên Giác lên tiếng hỏi thăm.

Đan Nghĩa Khanh tựa như mới lấy lại tinh thần, tiến lên thả một mảnh ngọc phù khắc có hoa văn màu đỏ trên bàn đá. "Đây là lệnh Triệu Tập mà một tháng trước Thương Lan kiếm tông phát tới, đệ tử nghe nói phần lớn tông môn ở nam cảnh đều nhận được lệnh Triệu Tập."

Vì sao Long Tiểu Chi lại ở trên đầu Hiên Khâu Thiên Giác, mới đầu tự nhiên là bởi vì đọc sách, Hiên Khâu Thiên Giác thấy năng lật sách quá vất vả, nên nhận công việc giúp năng lật sách, dù sao hắn cũng sách hắn thích xem.

Long Tiểu Chi đổi góc độ mấy lần, cuối cùng vẫn cảm thấy trên đầu Hiên Khâu Thiên Giác là thích hợp nhất, hơn nữa nhìn buồn ngủ lúc có thể trực tiếp ngủ mất, dần dần, mỗi khi Long Tiểu Chi muốn xem sách, sẽ ôm lấy một góc quyển sách, quạt cánh bay đến trước mặt Hiên Khâu Thiên Giác, sau đó nằm sấp trên đầu Hiên Khâu Thiên Giác, ngẫu nhiên còn đưa tay mập ra vỗ một cái, ý bảo mình còn chưa xem hết.

Giờ Ngọ dưới cây hoa lê, ánh nến ban đêm, trong cửa gỗ mưa phùn, bóng dáng hai thầy trò xuất hiện ngày càng nhiều, Nguyễn Thanh Tuyết và Hoa Vũ Lâm cũng từ kinh hải lúc ban đầu biến thành thói quen.

Long Tiểu Chi đang ngủ say sưa, mơ mơ màng màng đột nhiên nghe thấy giọng nói của người lạ, còn cho là mình đang nằm mơ, cho đến lúc giọng nói này càng ngày càng rõ ràng, mới khẽ hé mở mắt.

Ánh mắt Đan Nghĩa Khanh không khỏi dời đi qua, nhưng nhìn chăm chăm đỉnh đầu tông chủ thì rất vô lễ, nên dè dặt rất nhanh, mặc dù chỉ là một cái chớp mắt ngắn ngủi, nhưng cũng thấy cục trên đầu tông chủ là gì.

Mặt bánh bao trắng trắng mềm mềm, chài lấy song hoàn kế, lông mi cong cong mở ra, đôi mắt tràn đầy buồn ngủ nghỉ hoặc nhìn hắn, trong nháy mắt Đan Nghĩa Khanh thật muốn lên chọc chọc.

"Tiểu Chi tỉnh rồi, đây là Đan sư huynh ngụ tại Nam Trúc Sơn của con." Nghe Hiên Khâu Thiên Giác giới thiệu như thế, Đan Nghĩa Khanh đã hiểu, hóa ra là đồ đệ mới của tông chủ.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Hội Nghị Lệnh

Cùng một tông môn, lấy tu vi làm điều kiện tiên quyết, đệ tử khác nhau thì dù sư phụ đứng hàng bình thường cũng là dựa theo thời gian nhập môn trước sau mà xưng hô, chỉ là họ cộng thêm bối phận, còn xưng hô như đại sư huynh, nhị sư huynh chỉ dùng cho học trò cùng một sư phụ, hoặc là đệ tử của

tông chủ môn chủ.

Nhìn thấy Đan Nghia Khanh, phản ứng đầu tiên của Long Tiểu Chi là người này là đại sư huynh chưa bao giờ thấy mặt sao? Sau đó thì lời nói của Hiên Khâu Thiên Giác gạt bỏ suy đoán của Long Tiểu Chi, Long Tiểu Chi nhẹ nhàng linh hoạt rơi trên bàn đá, chấp bàn tay nhỏ bé, khom lưng hành lễ. "Đan sư huynh "

Đan Nghia Khanh gấp rút đáp lễ. "Tiểu Chi sư muội." Hoàn lễ với người tí hon trên bàn đá xong, mới phát giác sự té nhị.

Nữ tu của Vân Khuyết tông có thể đếm được trên đầu ngón tay, chỉ vẹn vẹn có kia vài người cũng là nữ trung hào kiệt, làm việc như nam tử, tựa như hiện thời, nếu là nữ tu khác của tông môn, chỉ sợ sẽ đi lên vỗ bả vai hân hào sáng chào hỏi.

Trước kia có một Giải Mật Nhi ngoan ngoãn, nhưng mấy năm trước Nguyễn Thanh Tuyết cũng đã đưa tin nàng ta rời khỏi tông môn thông qua Truyền Tin phù về tông môn, trong tông môn mặc dù ồ lên, nhưng Nguyễn Thanh Tuyết không nói nguyên nhân, cũng chầm chậm bình tĩnh lại.

Hiện thời bỗng nhiên nhìn thấy một bé con mềm mại đáng yêu, Đan Nghia Khanh cảm thấy, chờ tông chủ trở về tông môn, Vân Khuyết tông hẳn là sẽ náo nhiệt một trận.

Long Tiểu Chi chào Đan Nghia Khanh một lát, xem Hiên Khâu Thiên Giác đã lệnh triệu tập một lần, lệnh Triệu Tập này không có cấm chế đặc biệt, chỉ cần dùng thần thức quét qua, có thể thấy nội dung trong đó, xem ra tông môn đã tra xét qua, cảm thấy không thể làm chủ, lệnh Triệu Tập lại không giống với Truyền Tin phù, chỉ có thể cho Đan Nghia Khanh tự mình chạy một chuyến.

"Tông chủ, lần này tông môn chúng ta có cần đi không? Có rất nhiều tông môn được mời, chắc hẳn bí cảnh Thương Lan kia là thật." Trong nam cảnh, cách mỗi mười năm sẽ có tổ chức tỷ thí tông môn một lần, những chuyện này, trước kia bọn họ cũng không ham thích, trong tông môn có người muốn đến thì đến, không muốn đi thì không tham gia, nhưng là lần này, chẳng những thời gian tỷ thí sớm, hơn nữa ban thưởng cho ra cũng vô cùng hấp dẫn.

Thương Lan kiểm tông làm kiểm tông đứng đầu nam cảnh, uy tín chắc hẳn không có vấn đề, một tháng trước, Thương Lan kiểm tông đột nhiên ban bố lệnh Triệu Tập, thông báo với bên ngoài là phát hiện một bí cảnh vạn năm mở ra một lần nằm ở hướng tây nam, sau khi kiểm tra, xác định thời gian mở ra của bí cảnh là một năm sau.

Bởi vậy triệu tập tông môn tỷ thí sớm nửa năm, cũng lấy kết quả tỷ thí quyết định số người đi vào bí cảnh. Nếu như những tông môn nhận lệnh Triệu Tập, có hơn phân nửa đồng ý hành động lần này, thì thông báo này của Thương Lan kiểm tông xem như thành công.

"Tây Nam?" Hiên Khâu Thiên Giác cúi đầu ni non một câu, rồi nói. "Đã như vậy, đi một lần cũng không sao, Nghia Khanh trở về chuẩn bị đi."

"Dạ." Đan Nghia Khanh cũng muốn thử xem, bí cảnh vạn năm mở ra một lần, cho dù bên trong không có di tích vạn năm gì, chỉ riêng là linh thú và linh thực trong đó cũng đủ khiến người ta thích thú.

Sau khi nhận được câu trả lời, Đan Nghia Khanh cũng không dừng lại lâu, lên đường về rất nhanh, chủ yếu là thời cơ hân đến không khéo, Nguyễn Thanh Tuyết và Hoa Vũ Lâu đều ra cửa đến Mặc Đan Môn.

"Tiểu Chi có muốn về Kính Đàm xem một chút không?" Hai ngày sau, Long Tiểu Chi đang ngồi trên bàn đá dùng muỗng nhỏ ăn dưa hấu trong mâm, bởi vì bàn quá bằng phẳng, Long Tiểu Chi cố gắng nửa ngày cũng không có múc được một miếng nào, cũng không giận, chỉ nhướn mày lên cố gắng tiếp tục động tác trên tay, nghe thấy giọng của Hiên Khâu Thiên Giác, Long Tiểu Chi nghỉ ngơi ngẩng đầu nhìn.

Hiên Khâu Thiên Giác đang cầm một miếng dưa hấu, thấy động tác của Long Tiểu Chi, nên dùng chiếc đũa cán một cái thay nạng, Long Tiểu Chi thành công bắt được dưa hấu, thì nghe Hiên Khâu Thiên Giác dùng giọng nói nhẹ nhàng như gió xuân của hắn nói.

"Nếu Tiểu Chi muốn luyện đan, bản thân không có lửa là không được, mặc dù có thể mượn linh mộc hỏa thuộc tính để luyện đan, nhưng đan được luyện ra phẩm tính sẽ rất tệ."

"Lẽ nào trong Kính Đàm bên có mỗi lửa sao?" Tự nhiên Long Tiểu Chi biết rõ tầm quan trọng của lửa với luyện đan sư, muốn khống chế linh hoạt ngọn lửa của lò luyện đan, chỉ có thể có hai loại tình huống, một là trời sinh có hỏa linh căn, như Giải Mật Nhi vậy, linh căn thì thiên cấp là tốt, địa cấp trung bình, nhân cấp là kém nhất.

Còn có một loại là như Mặc Thanh Hàn, bản thân không có linh căn hỏa thuộc tính, nên đi dung hợp mỗi lửa, căn cứ cấp bậc của mỗi lửa dung hợp, sự khống chế hỏa thuộc tính của mình cũng giống như trời sinh.

Thuộc tính trời sinh của Long Tiểu Chi là Mộc linh căn, còn như cấp bậc sớm đã không trong ba loại thiên địa nhân, đương nhiên, từ điệp nguy trang là đơn thuộc tính Mộc linh căn địa cấp.

Kỳ thật đối với yêu tu và linh tu, tầm quan trọng chủng tộc và phẩm chất bản thân cao hơn linh căn rất nhiều, tựa như Y Vũ, phẩm chất là hạ phẩm, nhưng bởi vì ưu thế chủng tộc, vẫn có thể áp chế phần lớn linh thực, nhưng gặp linh thực thượng phẩm chất hoặc cực phẩm, loại ưu thế này sẽ biến mất.

Long Tiểu Chi từng nghĩ mình sẽ dựa vào linh mộc hỏa thuộc tính phụ trợ luyện đan, mặc dù không có mỗi lửa, dựa vào lực tương tác và lực khống chế của nàng với linh thực, cũng không thành vấn đề.

"Có chín phần khả năng." Hiên Khâu Thiên Giác cắt dưa hấu thành khối nhỏ, thả vào đĩa nhỏ trước mặt Long Tiểu Chi.

"Vậy không đợi sư huynh về sao?"

Hiên Khâu Thiên Giác không nghĩ tới Long Tiểu Chi còn quan tâm vấn đề này, lúc nào nhớ kỹ hai vị sư huynh của mình. "Không đợi, vì sư sẽ để ngọc gần lại."

Long Tiểu Chi nghe vậy thì cắn thìa nhỏ suy tư một lát hỏi "Vậy sư phụ có biết nướng cá không?"

Hiên Khâu Thiên Giác: "..."

Hai thầy trò quyết định mục đích, ngày đó sẽ lên đường rời khỏi Lê viện. Tốc độ của Hiên Khâu Thiên Giác tự nhiên nhanh hơn Nguyễn Thanh Tuyết nhiều, chỉ dùng bốn canh giờ, hai người đã đến bên bờ Kính Đàm. Xa cách năm năm, Kính Đàm như không thay đổi chút nào, vẫn là yên tĩnh an bình như cũ, giống như tiên cảnh, tôm cá màu bạc lặn nơi đáy đầm, Long Tiểu Chi không nhìn thấy ngân giao kia, nhưng có trực giác, nhất định hắc vẫn còn ở đây bảo vệ Cửu Cảnh Kim Liên, bảo vệ thành Cổ Mạch.

"Tốt lắm, Tiểu Chi ở chỗ này chờ vì sư, khay ngọc có thuốc tính giữ ấm, ăn sò trước đi, vì sư sẽ về trước khi cá chép nướng chín." Bên bờ Kính Đàm, mùi thơm bốn phía, trên đồng lửa có một con cá chép, bên cạnh là bàn thấp, khay ngọc trên bàn có sò đã nướng chín óng ánh trong suốt.

Long Tiểu Chi ngồi bên cạnh khay ngọc, không yên tâm nghiêng đầu nhìn Hiên Khâu Thiên Giác. "Sư phụ phải trở về nhanh một chút."

"Được, vì sư nhớ rồi." Hiên Khâu Thiên Giác sờ sờ cái đầu nhỏ của Long Tiểu Chi, xoay người đi vào Kính Đàm.

Long Tiểu Chi đập đập đập chạy xuống bàn thấp, đứng trên bờ hướng nhìn đáy đầm, mặc dù trong lòng nàng biết rõ nếu Hiên Khâu Thiên Giác đã dám mang nàng tới nơi này, tự nhiên là có nắm chắc, Kính Đàm đã từng vô cùng mạo hiểm với bọn họ, ở trong mắt Hiên Khâu Thiên Giác có lẽ không coi là nguy hiểm, nhưng vẫn là không thể không lo lắng.

Long Tiểu Chi nhìn một hồi, quả nhiên hai con mắt màu tím dưới đáy đầm kia mở ra lúc Hiên Khâu Thiên Giác lặn xuống, mà đáy đầm cũng không xuất hiện tình huống một lời không hợp lập tức đầu vỡ, rõ ràng Hiên Khâu Thiên Giác đang bàn bạc với ngân giao.

Cảm thấy thật sự không cần lo lắng, Long Tiểu Chi chạy về trên bàn thấp, lấy đĩa ra, lần nữa không thể tự kiểm chế mà sa vào món ăn ngon ơ là ngon, thịt sò vừa vào miệng, Long Tiểu Chi đã hiểu, tay nghề nguồn gốc Nguyễn Thanh Tuyết là từ đâu, tươi vị tuyệt đỉnh và thượng cấp khiến Long Tiểu Chi thiếu chút nữa nuốt luôn đầu lưỡi của mình.

Hiên Khâu Thiên Giác cũng quả thật làm như lời hắc, không đến một phút đồng hồ đã lên bờ, Long Tiểu Chi lập tức quạt cánh bay lên, bỏ nhào vào trên người Hiên Khâu Thiên Giác, treo trên đó không xuống. Hiên Khâu Thiên Giác bắt đắc dĩ vỗ vỗ nàng, cuối cùng vẫn mang nàng ngồi bên đồng lửa, kiểm tra tình huống cá chép.

"Sao mới một hồi không gặp, đã dính người như vậy rồi?" Hiên Khâu Thiên Giác vừa cười khề, vừa gỡ cá chép xuống, gỡ bụng cá nhiều thịt ít xương, đặt vào khay ngọc, sau đó đi lựa xương ở đuôi cá. "Chỗ ngon miệng nhất của cá chép là đuôi cá, lát nữa Tiểu Chi nếm thử, xem có thích không."

Cá nướng mình mong chờ này giờ vừa đến trong mâm, Long Tiểu Chi lập tức buông tà áo Hiên Khâu Thiên Giác ra, roi xuống bàn thấp, cầm đĩa kẹp một khối to, Hiên Khâu Thiên Giác đang muốn bảo nàng ăn từ từ, một khối to như thế thì cái miệng nhỏ nhắn của nàng không chứa nổi, đã thấy Long Tiểu Chi nâng cánh tay, cẩn thận quạt cánh vẫy vàng bay lên.

"Sư phụ ăn." Long Tiểu Chi bay đến trước mặt Hiên Khâu Thiên Giác, đưa thịt cá đến bên miệng hắc. Hiên Khâu Thiên Giác sững sờ, sau đó há mồm ăn hết thịt cá.

"Sư phụ nói gì với ngân giao vậy?" Hai người vừa ăn cá nướng, Long Tiểu Chi vừa tò mò hỏi.

"Chỉ làm giao dịch nhỏ thôi, Tiểu Chi không cần để ý, thịt cá ăn ngon không?"

"Dạ, ăn ngon, nói đến cá chép, ta nhớ tới nhất chuyện, năm đó dưới đáy đầm, Nhị sư huynh nói cách mỗi chín năm, linh lực trong Kính Đàm sẽ ngưng tụ thông qua tâm trận chuyển dời vào tiên đảo, chắc hẳn là vì vậy, trong Kính Đàm này mới không có linh vật sống sót, nhưng Mặc Lương chẳng những mở linh trí, hơn nữa còn biến hóa, rõ ràng không hợp với lẽ thường."

Khi đó tất cả mọi người nóng lòng thoát khỏi, đều bị phương pháp rời khỏi hấp dẫn sự chú ý, bởi vì không có ai chú ý tới điểm này, bây giờ nghĩ lại, bản thân Mặc Lương rất đáng nghi.

"Nhị sư huynh của con sợ lúc đoán ra trận pháp ba vòng cũng đã đoán được thân phận Mặc Lương, chỉ là tình huống lúc đó không thích hợp để nói rõ, nội tâm Tiểu Chi hẳn cũng có suy đoán."

"Con cũng có chút không xác định, dù sao đan dược có thể mở linh trí, còn có thể biến hóa quả thực hiếm thấy, năm đó Mặc Vấn Thủy luyện chế ra thần cấp đan dược, rồi bế quan, có lẽ trừ tránh né huyền ảo, còn bởi vì phát giác thần đan khác thường. Nhưng sư phụ không có đích thân nhìn thấy, chỉ bằng tự thuật của sư huynh thì đoán được, con lại đến giờ mới phát hiện." Long Tiểu Chi lập tức xấu hổ, cái đầu nhỏ tự nhận là thông minh mà so với sư phụ thì còn kém xa lắm.

"Tiểu Chi chỉ thiếu trải nghiệm mà thôi." Hiên Khâu Thiên Giác cười trấn an.

Hai Thầy trò người lần nữa trở lại Lê viện thì đã là ba ngày sau đó, cũng không phải trì hoãn thời gian trên đường, mà là hai người lưu ở Kính Đàm, ăn hết

mỹ vị, nếu không phải sinh vật trong Kính Đàm rời khỏi Kính Đàm quá lâu sẽ dần dần tử vong, Long Tiểu Chi còn muốn tóm vài con cá chép về nuôi.

Trở lại Lê viện, Hiên Khâu Thiên Giác bắt đầu tay dung hợp mỗi lửa cho Long Tiểu Chi, Nguyễn Thanh Tuyết và Hoa Vũ Lâu trở về từ Mặc Đan Môn, cũng nhận thù lao ủy thác lấy trước.

Mặc Đan Môn có lịch sử lâu đời, trọng bảo trong Trân Bảo các tự nhiên rất nhiều, cuối cùng Nguyễn Thanh Tuyết lựa chọn một sách thuốc cổ.

Lúc hần rời khỏi Lê viện đặc biệt xem hết sách về luyện đan trong Lê viện, phát hiện mặc dù giải thích cận kề về thuật luyện đan và linh thực, nhưng phương thuốc thì phần nhiều áp dụng cho cấp đại sư, mặc dù có rất nhiều phương thuốc thất truyền, lại cũng không thích hợp cho Long Tiểu Chi mới nhập môn.

Mặc Đan Môn làm đan môn đứng đầu nam cảnh, thứ nhiều nhất trong Trân Bảo các tự nhiên vẫn là phương diện đan dược, lựa chọn của Nguyễn Thanh Tuyết về phương thuốc cũng đã trải qua suy tính, phương thuốc này đối với Mặc Đan Môn mà nói không tính là cực phẩm, bởi vì cũng không liên quan đến đan dược nghịch thiên gì, số lượng phương thuốc cũng không nhiều.

Nhưng luyện đan thì phải tiến hành theo chất lượng, có thể cho Long Tiểu Chi tự tìm tòi, ổn định vượt qua luyện đan sơ kỳ, thậm chí nếu thiên phú cao, đến trung kỳ cũng có thể dùng.

Còn Hoa Vũ Lâu đi từ lầu một đến lầu chín của Trân Bảo, lại từ lầu chín quay về lầu một, nhiều lần như thế, đệ tử Mặc Đan Môn trong coi cũng rút gân, lúc này mới hỏi: "Trong Trân Bảo các có cái gì ăn ngon không?"

Đệ tử Mặc Đan Môn: "... " Có phải người đi lộn chỗ không?

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Thành Tư Thủy

Trong Trân Bảo các đương nhiên không có thức ăn ngon, thứ có thể ăn cơ bản đều là kỳ trân dị quả và đan dược, nhưng thích hợp cho tử điệt ấu sinh kỳ cũng không nhiều. Tay trái Hoa Vũ Lâu cầm cực phẩm trứ nham đan, tay phải cầm cam linh quả, Tiểu Chi rất thích đẹp cũng rất thích ăn, đến cùng chọn cái nào thì tốt hơn đây.

Cuối cùng Nguyễn Thanh Tuyết nhìn không được, cứ theo tốc độ này, lúc nào bọn họ mới có thể trở về Lê viện, vì vậy chọn một hộp ngọc nhỏ, mặc dù hộp nhỏ, bên trong lại có không gian khác, có chức năng bảo tồn linh vật, bên trong có đặt mầm linh quả mà Mặc Đan Môn đã tìm kiếm được, có không ít chủng loại.

Còn như thù lao của Long Tiểu Chi, Hiên Khâu Thiên Giác đã đã sớm dặn dò, trực tiếp cầm Dung Linh đan, chuẩn bị cho Long Tiểu Chi dung hợp mỗi lửa.

Dung Linh đan là linh đan riêng của Mặc Đan Môn, mới đầu tự nhiên phục vụ cho việc bồi dưỡng luyện đan sư, chuyên dùng cho luyện đan sư dung hợp mỗi lửa, sau khi cải tiến, thì có thể phụ trợ dung hợp những linh vật khác, khiến trình độ dung hợp đạt tới mức tốt nhất.

Ngày dung hợp mỗi lửa, Hiên Khâu Thiên Giác khởi động tất cả trận pháp gần Lê viện, vì thế Long Tiểu Chi mới phát hiện, vì lần dung hợp này, Hiên Khâu Thiên Giác phí nhiều tâm tư cỡ nào, lập tức thấy tò mò, Hiên Khâu Thiên Giác đã lấy được mỗi lửa gì ở Kính Đàm, mà lại cẩn thận đến thế.

Hiếu kỳ như vậy còn có Hoa Vũ Lâu, Nguyễn Thanh Tuyết cũng hiếm khi thấy có vẻ mong đợi, mặc dù hai người biết mỗi lửa Hiên Khâu Thiên Giác chuẩn bị vì Long Tiểu Chi tuyệt đối không phải vật phàm, chỉ là đã quá lâu không nhìn thấy cẩn thận sự phụ như vậy.

"Tiểu Chi đừng sợ, vì sư ở ngay bên cạnh con." Hiên Khâu Thiên Giác sờ cái đầu nhỏ của Long Tiểu Chi, trấn an.

"Dạ, Tiểu Chi không sợ." Long Tiểu Chi dùng đầu mình cọ cọ vào lòng bàn tay Hiên Khâu Thiên Giác, dung hợp mỗi lửa có nguy hiểm, mà loại nguy hiểm này sẽ tăng cao theo cấp bậc mỗi lửa, nếu dung hợp không thành công, thì sẽ bị lửa *, nghiêm trọng nhất là tan thành mây khói, không được luân hồi.

Long Tiểu Chi chuẩn bị tâm lý rất đầy đủ, thật ra nói theo ngũ hành, mộc sinh hỏa, mộc là hỏa mẫu, tỷ lệ thành công của người mang thuộc tính Mộc dung hợp mỗi lửa rất cao, nhưng mà lúc lòng bàn tay Hiên Khâu Thiên Giác nổi lên ngọn lửa, Long Tiểu Chi cơ hồ vô thức lui về sau một bước.

Ngọn lửa kia cũng không lớn, chỉ toát ra trên ngón trỏ Hiên Khâu Thiên Giác, nhưng lúc nó vừa xuất hiện, tất cả ánh sáng trong phòng ảm đạm trong nháy mắt, chỉ còn lại ánh sáng bùng cháy của nó.

Ngọn lửa màu đỏ thẫm ẩn chứa nhiệt lượng khổng lồ, nếu như không phải ngọn lửa đang nhảy lên, cơ hồ khiến người ta cho rằng đây là một khối tinh thạch óng ánh trong suốt đỏ như lửa.

"Trên đại lục này, tông môn cổ xưa có rất nhiều, tộc Phượng Trì là đặc biệt nhất trong đó, bởi vì họ có huyết mạch Hỏa Phượng thượng cổ, là độc nhất vô nhị trên thế gian, nhưng mấy ngàn năm trước, tộc Phượng Trì có một con ngoại tộc sinh ra, tuy là kim phượng, nhưng không có cách nào dùng lửa của phượng hoàng, cũng có ý nghĩa là không thể niết bàn trùng sinh, con phượng hoàng tuổi còn nhỏ này bị trục xuất ra khỏi Phượng Trì, lang thang trên đại lục Nam Cảnh, sau này được Linh Tịch Chi Chủ thu dưỡng, đặt tên là Nhan Như Liệt." Hiền Khâu Thiên Giác dùng giọng nói đặc biệt chậm rãi tự thuật.

Long Tiểu Chi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lại, nghiêm túc lắng nghe.

Thật không ngờ, con phượng hoàng nhỏ ngay cả lửa cũng không thể dùng được kia lại được bộ tộc Linh Tịch che chở lớn lên, rồi trở thành thiên tài kinh diễm thế nhân, dùng phương thiên họa kích xuất thần nhập hóa, cho dù không có lửa phượng, cũng trở thành một tồn tại đứng đầu Nam Cảnh.

Chỉ là con phượng hoàng này chết theo thành Cổ Mạch bị tiêu diệt, nhưng ai cũng không biết, thật ra con phượng hoàng này đã mơ hồ có dấu hiệu lột xác, lông phượng màu vàng kim dần dần biến thành màu đỏ thẫm, diễm lệ như lửa, đây là loại phượng hoàng vài ngàn vạn năm cũng khó khăn mà gặp được. (về phần phượng hoàng và chu tước mong các thiên sứ lấy tiêu chuẩn như lão Hiền đặt ra ~) *phần trong (...) là lời của tác giả*

"Đây là Chu Tước Chi Hỏa, Chu Tước là một trong bốn thần thú thượng cổ, phượng hoàng tuy là vua của muôn loài chim chóc, Chu Tước là thiên linh thú, độ tinh khiết huyết mạch hơn xa phượng hoàng. Có được là cơ duyên cũng là phúc trạch, Tiểu Chi sẽ đối xử với nó thật tử tế chứ?"

Long Tiểu Chi mơ hồ nhớ tới cô gái tuyệt sắc đầm máu mà chiến kia, còn có lời thề đến chết không ngừng của nàng, không tự chủ được mà gật gật đầu.

Nửa năm sau, trong sơn cốc Hằng Đoạn, cây Cổ Vân lâu năm vẫn đứng thẳng như trước, trên cành cây cao cao, trong ổ nhỏ Long Tiểu Chi đã từng cư trú vẫn gọn gàng sạch sẽ như cũ, dưới sự nỗ lực của bốn thầy trò đã sớm thay đổi thành một dáng vẻ khác.

Một chén ngọc trái vài bông mềm mại, áo ngủ bằng gấm nhỏ xíu gấp chỉnh tề, nguyên một bộ bàn gỗ, trà cụ tinh xảo, mà ngay cả cửa hộc cây cũng có hai cửa gỗ hình nửa vòng tròn chạm khắc xinh đẹp, hai bên cửa gỗ còn có hai mảnh cửa gỗ nhỏ rất tinh xảo, thiết kế như thế, nếu như không phải là quá mức nhỏ bé, nhất định sẽ khiến người ta cho rằng đây là chỗ trú ngụ của văn nhân nhã sĩ.

Dọn dẹp xong hết, Long Tiểu Chi nhìn chung quanh ổ nhỏ đã từng che chở và mang lại sự ấm áp cho nàng một lần nữa, rồi đẩy cửa gỗ ra rồi khỏi, mà một lần này, cũng không biết đến lúc nào mới có thể quay về.

Tỷ thí tông môn Nam Cảnh sắp tới, vô số tu sĩ các tông môn đi về phía thành Tư Thủy, từ một tháng trước, thành Tư Thủy đã náo nhiệt ồn ào chưa từng dừng lại, bến tàu thành bắc, truyền tống trận thành đông là chỗ huyên náo nhất.

Thành Tư Thủy ở phía đông trung bộ Nam Cảnh, diện tích lớn thứ hai Nam Cảnh, chỉ sau thủ đô Thương Lăng quốc, lại được trời ưu ái về vị trí địa lý, gần với con sông lớn nhất Hoàn Thần: Tư Thủy. Tên Thành Tư Thủy cũng từ đó mà ra.

Lịch sử đại lục Hoàn Thần xa xôi không kể hết, thứ duy nhất không thay đổi chỉ có sông Tư Thủy này, trải qua ngàn vạn năm, đường sông chưa từng thay đổi nhiều, Tư Thủy chẳng những nuôi dưỡng vô số sinh mệnh, cũng tạo thành tuyến giao thông nhanh và tiện nhất, vì nắm giữ vị trí quan trọng trên con đường giao thông này, thành Tư Thủy mới có thể trở thành thành trì giàu có bậc nhất Nam Cảnh.

Lúc này đã đến lúc mặt trời lặn, thành Tư Thủy lại không có xu thế yên lặng, thậm chí có vẻ càng ồn ào náo nhiệt hơn, phía thành bắc bởi vì có bến tàu, từ trước đến nay là chỗ thương gia tụ tập, có thể có một cửa hàng ở thành bắc, trên cơ bản là nhà giàu của thành Tư Thủy.

Mặt trời lặn về tây, màn đêm càng ngày càng nặng nề, cửa hàng phía đông ào ào đốt đèn Lưu Ly nhỏ, cho dù sắc trời dần dần tối tăm, từng cửa hàng vô cùng sáng ngời.

"Lão Ngụy, tiền hôm nay không tệ chứ." Một cửa hàng nhỏ, một nam tử trung niên sai bước vượt qua ngưỡng cửa, thuận thực chào hỏi chương quỹ đang đứng tính sổ sách ngay quầy hàng.

Ngụy chương quỹ nhìn thấy người đến, cười hơ hớ đáp."Cũng tốt, dù sao mười năm mới có một lần như thế, sắc trời muộn rồi, Nguyên Hồ còn chưa về sao?"

Nguyên Hồ nhận trà lạnh Ngụy chương quỹ đưa qua rầm rầm uống sạch sẽ rồi trả lời."Không phải là sắp có một chuyến thuyền Tư Thủy tới sao, ở lại thử vận may."

Thuyền Tư Thủy là bảo khí cực phẩm riêng của Thương Lan kiếm tông, tông cộng có ba chiếc thuyền, nghe nói đã tạo ra từ vài ngàn năm trước, tốc độ cực nhanh, hơn nữa mặc dù nói là thuyền, nhưng dung lượng vô cùng lớn, một chiếc thuyền Tư Thủy giống như một thành trấn nhỏ, thậm chí có người đã sinh sống lâu dài trên đó, kiếm sống thông qua hành khách lên thuyền mà.

Trên đại lục này, đẳng cấp linh khí từ thấp đến cao theo thứ tự là linh khí, bảo khí, thánh khí, thần khí. Mỗi một cấp bậc linh khí lại chia thành hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm, cực phẩm. Thương Lan kiếm tông có được ba chiếc thuyền cực phẩm bảo khí quý mô như thế, có thể thấy thực lực và tư sản hùng hậu cỡ nào.

Nguyên Hồ đang nói chuyện với Ngụy chương quỹ, thì thấy thuyền Tư Thủy vào cảng, Nguyên Hồ không dám trễ nãi, lập tức trở về bến tàu. Nguyên Hồ không có cửa hàng cố định giống Ngụy chương quỹ, ngày thường dựa vào săn bắt linh thú, thu thập linh thực rồi đổi linh thạch nuôi gia đình sống qua ngày, cuộc sống trôi qua coi như không tệ.

Trở lại hàng via hè của mình, ngẩng đầu nhìn lại, quả nhiên có thật nhiều tu sĩ ào ào xuống thuyền, hình thức quần áo có khác nhau, cũng có rất nhiều tu sĩ

mặc trang phục tông môn thống nhất lục tục xuống thuyền.

Thành Tư Thủy trong có cảm chế bay trên không, tu sĩ tự nhiên không thể ngự không mà đi, đi ngang qua gian hàng đông đúc hai bên, có tu sĩ trẻ tuổi mới vào thành lần đầu bị gian hàng hấp dẫn ánh mắt rất nhanh, cũng có người mắt nhìn thẳng, đi thẳng đến trung tâm thành.

Nguyên Hồ vận khí không tệ, có lời mấy khối linh thạch hạ phẩm, lúc này đã đến gần đêm khuya, đây cũng chuyến thuyền cuối cùng vào cảng của hôm nay, sau khi đám người ít dần, Nguyên Hồ cũng chuẩn bị dọn quán về nhà.

"Vị đạo hữu này, quyền sách này bán thế nào?" Đang muốn thu mọi thứ vào túi đựng đồ, một giọng nói truyền đến từ trên đầu, tuy là giọng nam, lại vô cùng đặc biệt, Nguyên Hồ hình dung không ra cảm giác này, tóm lại khiến người ta vừa nghe thì thấy vô cùng tự nhiên thoải mái, ngẩng đầu nhìn lại, có thất thần trong nháy mắt.

Có rất ít tu sĩ xấu xí, nhất là theo tu vi tăng lên, khí chất bản thân cũng sẽ thay đổi theo, nhưng đây là lần đầu tiên Nguyên Hồ nhìn thấy một nam nhân còn đẹp hơn nữ nhân nữa, hơn nữa không hề có cảm giác không thích hợp, không có vẻ âm nhu, ngược lại lạnh nhạt mờ mịt như tiên, khiến người ta không dám khinh nhờn.

"Hai khối linh thạch hạ phẩm." Bình tĩnh, Nguyên Hồ mới phát hiện bên cạnh nam tử này còn có hai người đang đứng, dung mạo đều phi phàm, lại nhìn quyền sách nam tử chỉ vào, là một bản Sơn Thủy Tư Thủy, ghi lại đặc sản và phong thổ nơi này.

Nam tử giao linh thạch, tiện tay mở sách ra, đúng lúc này, Nguyên Hồ lại phát hiện tà áo trước ngực nam tử có động tĩnh, dường như có đồ vật gì ở bên trong, còn chưa kịp phỏng đoán, thì thấy một cái đầu nhỏ thò ra, dụi dụi mắt nhìn xung quanh một chút.

"Sur phụ, chúng ta đến rồi." Bì bô nói xong rồi lại ngáp một cái.

Nam tử thu sách vào không gian, sau đó nhẹ nhàng vỗ người tí hon nằm sắp trên vạt áo mình, dịu dàng mở miệng "Ừ, đến rồi, Tiểu Chi cứ ngủ tiếp đi."

Người tí hon nghe lời đáp một tiếng, lại rụt về.

Nguyên Hồ nhìn thấy thì sững sờ, đoàn người này mặc kệ lớn nhỏ đều dung mạo hiếm thấy, người tí hon vừa nãy khiến hắn nhớ tới con gái ngoan ngoãn ở nhà của mình, lập tức cười hỏi."Các vị tới Tư Thủy lần đầu sao?"

"Đúng vậy, đạo hữu có thể biết Vân Trung Lâu ở nơi nào không?" Nguyễn Thanh Tuyết lễ phép trả lời, mấy người bọn họ xuất phát hơi trễ, chưa kịp về Vân Khuyết tông, đành phải tới thành Tư Thủy sau những người còn lại trong tông môn.

"Nửa tháng trước Vân Trung Lâu đã đầy chỗ, ta đang muốn về thành, nếu các vị không chê thì để ta dẫn đường tìm khách sạn khác được không?" Nghe thấy mấy chữ Vân Trung Lâu thì Nguyên Hồ vô thức nhíu nhíu mày, động tác trên tay cũng không ngừng, lưu loát thu vật phẩm trên gian hàng vào trong túi đựng đồ.

"Vậy thì làm phiền đạo hữu, nhưng chúng ta có bằng hữu đặt giúp phòng ở Vân Trung Lâu, đạo hữu có thuận đường chăng?"

"Cũng thuận đường." Tính tình Nguyên Hồ hết sức tốt sáng khoái, thêm Nguyễn Thanh Tuyết khéo ăn nói, đoàn người vừa đi vừa nói chuyện, bầu không khí cũng không lúng túng, chờ đi đến trước cửa Vân Trung Lâu, đã là nửa canh giờ sau.

"Đến rồi, vậy ta xin cáo từ." Nguyên Hồ chỉ chỉ chín tầng lầu các đèn đuốc sáng trưng, sau đó chấp tay cáo từ. Đúng lúc này từ đường phố bên kia có một đoàn người, quần áo thống nhất, nam nữ cũng có đi qua.

Đoàn người này đều mặc quần áo màu xanh, trên vạt áo thêu một đồ án lò luyên đan cũng màu xanh, đồ án này thì người của Nam Cảnh không ai không biết, là ký hiệu đặc biệt của Thanh Đan Môn.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Thương Lan Kiếm Tông

"Ồ, là người đó hả! Hôm nay lại bán linh thực gì?" Nguyên Hồ đang muốn rời khỏi, lại bị một người trong bọn họ cản đường đi, người cản đường tuổi có vẻ không lớn lắm, tiếng nói tràn trề ý đùa cợt của hắn vừa dứt, đoàn người sau lưng lập tức vang lên một trận cười ầm, tựa như nhớ ra chuyện buồn cười gì đó.

Trên mặt Nguyên Hồ hơi giận, nhưng cái gì cũng không nói, tránh khỏi người cản trở, đổi một hướng chuẩn bị rời khỏi. Mấy ngày trước lúc hắn bán linh thực đụng phải đoàn người Thanh Đan Môn này, hắn nhìn lầm một gốc thảo dược bình thường thành linh thực.

Kết quả có thể nghĩ, bị đoàn người Thanh Đan Môn đứng trước gian hàng thay nhau chỉ trích, cũng là người trước mặt này, chậm rãi nói, bắt bẻ đủ mọi khuyết điểm của linh thực trên gian hàng của hắn, không phải là không đủ tuổi, phẩm chất không tốt, thì là phương thức thu thập không đúng.

Nguyên Hồ biết rõ không thể chọc vào Thanh Đan Môn, nếu như hắn vẫn là người một thân một mình, thì cũng không cần cố kỵ, đánh nhau một trận cũng không sao, nhưng hắn có vợ và con gái, nên hắn không thể tùy hứng.

"Sốt ruột như thế, có phải lại lấy giả làm thật, bán hàng nhái, nên chốt dạ hay không." Phía sau nam tử, một nữ tử tu vi không tệ hơi ngửa đầu, ánh mắt khinh miệt nói.

"Chư vị đạo hữu, ta không phải người tinh thông luyện đan, chỉ thu thập linh thực miếng com ăn, nhìn nhầm phạm thảo thành linh thực là sai lầm của ta, còn mong các vị giờ cao đánh khẽ, đừng so đo với ta." Nguyên Hồ nắm chặt quả đấm, cuối cùng vẫn cúi đầu nhận lỗi.

"Đạo hữu? Ngươi quá coi trọng mình rồi, chỉ là Luyện khí kỳ. Nếu đã không tinh thông, vậy thì đổi cách khác mà kiếm com đi, không phải lần trước ta đã từng nói, không muốn nhìn thấy ngươi trong thành Tư Thủy sao?" Đệ tử Thanh Đan Môn lại không muốn bỏ qua, bởi vì bọn họ đang đứng trước cửa Vân Trung Lâu, mấy ngày nay thành Tư Thủy lại vô cùng náo nhiệt, đã hấp dẫn một số người chú ý rất nhanh.

Hoa Vũ Lâu đứng bên cạnh nhũ nhũ mây, đây chính là Thanh Đan Môn mà Giải Mật Nhi ruộng bỏ tông môn muốn gia nhập? Ánh mắt không khỏi tìm kiếm trong đoàn người này, kết quả thế thật sự phát hiện Giải Mật Nhi trong đó.

Mắt Giải Mật Nhi nhìn thẳng, nhìn nữ tử cao ngạo đằng trước, tựa như không có phát hiện ba người Hiên Khâu Thiên Giác.

Chân mày Hoa Vũ Lâu nhíu chặt hơn, hơn năm năm không gặp, cảm giác Giải Mật Nhi cho hắn lại trở nên khác biệt, bề ngoài càng thêm diễm lệ, thân hình phát triển, yếu điệu thực lệ, nhưng là hắn lại có cảm giác không thoải mái.

"Luật lệ mua bán, người bán tự do bán ra, người mua tự do mua vào, các vị cũng bước chân tới từ chỗ không am hiểu, sao không để lại một đường sống?" Trước kia Nguyên Thanh Tuyết đã từng thấy vật phẩm trên gian hàng của Nguyên Hồ, các xử lý linh thực mặc dù không phải là tinh thông, cũng tuyệt đối đạt đến mức thượng thừa, thấy rõ Nguyên Hồ đã bỏ ra công sức và thời gian, đây cũng là kinh nghiệm tích lũy mà đến.

Nhưng đối với mấy người Thanh Đan Môn này, chỉ sợ thường ngày linh thực cầm đến tay đều là đã xử lý tốt, Thanh Đan Môn không thiếu đệ tử, linh thực đưa tới tay đệ tử nội môn đương nhiên là tốt nhất.

"Ngươi nói như thế, bán hàng giả là tự do, mua hàng giả thì nên tự nhận xiêu xẻo sao?" Nữ tử hừ lạnh một tiếng, lơ đãng nói.

"Thế giới rộng lớn, không thiếu thứ gì lạ, thực hư vốn khó có thể phân biệt, nếu vận dụng phạm thảo thỏa đáng, cũng có thể đưa đến hiệu quả khởi tử hồi sinh, đây hình như này là đạo lý nhập môn của luyện đan sư."

Mặc dù Nguyên Thanh Tuyết không học luyện đan, nhưng thường xuyên nghe Long Tiểu Chi nói vậy. Hơn nữa thực hư trong chuyện tu hành quả thực khó có thể phân biệt, cái gọi là cơ duyên và trân bảo có lúc hết lần này tới lần khác bình thường không có gì lạ, nên mới có luật lệ tự do bán, tự do mua.

Ánh mắt của người Thanh Đan Môn không khỏi rơi vào trên người ba người, phát hiện hình thức quần áo rất lạ, nhìn không ra là tông môn nào, nhưng ba người đều mang theo linh kiếm, hẳn là kiếm tu.

"Tam sư tỷ, chúng ta nhanh về đi, ngày mai Thương Lan kiếm tông sẽ mở cửa, không phải sư phụ nói đêm nay có chuyện dặn dò sao?" Giải Mật Nhi hơi sợ hãi tiến lên, đi đến bên cạnh nữ tử nói ra.

Nữ tử đang bị Nguyên Thanh Tuyết làm tức nghẹn, nghe thấy Giải Mật Nhi nói vậy thì lập tức hung hăng lườm nàng ta một cái, Giải Mật Nhi không biết làm sao cúi đầu xuống, cuối cùng nàng ta hừ lạnh một tiếng xoay người vào Vân Trung Lâu.

Giải Mật Nhi đi phía sau đội ngũ, trước khi vào cửa quay đầu lại nhìn Hiên Khâu Thiên Giác một cái, trong mắt ngậm âm ức, lóng lánh lệ.

"Nhị sư huynh, ta có cảm giác mình bị người ta coi thành thân thích nghèo, là ảo giác của ta sao?" Hoa Vũ Lâu không còn gì để nói nghiêng đầu nhìn Nguyên Thanh Tuyết.

Không phải là không có nghĩ cảnh gặp lại Giải Mật Nhi, lại chưa từng nghĩ, Giải Mật Nhi vậy mà dũng khí chào hỏi người xưa cũng không có, có lẽ lúc trước Giải Mật Nhi là lấy thân phận tán tu gia nhập Thanh Đan Môn, dù sao dù nói thế nào, người rời bỏ tông môn luôn bị người ta coi thường.

"Có lẽ ý tứ của nàng là sống ở Thanh Đan Môn cũng không như ý, cho nên không thể tiến lên chào hỏi". Nguyên Thanh Tuyết không thèm để ý cười cười.

Có việc nhỏ này xen giữa, Nguyên Hồ nói cảm ơn Nguyên Thanh Tuyết mới rời đi, ba người Hiên Khâu Thiên Giác cũng vào Vân Trung Lâu.

Vân Trung Lâu tổng cộng có chín tầng, từ trên không nhìn xuống thì có hình bát quái, xây dựng theo bố cục trận pháp, từ tầng trệt càng đi lên trên thì linh lực càng đầy đủ, đương nhiên giá cả cũng càng đắt đỏ.

Hiên Khâu Thiên Giác vào trong, linh lực tầng chín xác thực vô cùng nồng đậm, cơ hồ không kém cực phẩm linh tuyền, đưa tay nâng Long Tiểu Chi ngủ say sưa ra, suy nghĩ một chút vẫn cảm thấy ở ngoài không an toàn, vì vậy đặt Long Tiểu Chi bên gối.

Người tu chân đến cảnh giới thì không cần ngủ, nhưng Hiên Khâu Thiên Giác lại có thói quen ngủ tối, hơn nữa hắn cũng không cần tu luyện hết sức, cho dù ngủ, cũng sẽ tự động hấp thu linh lực trong trời đất.

Chờ hán cỡi áo ngoài, mặc áo trong màu trắng đi đến trước giường, phát hiện Long Tiểu Chi sớm đã không còn ở vị trí vừa rồi, trong chăn bằng phẳng lúc này thì có một cục nhỏ nhô lên, nhẹ nhàng vén lên, quả nhiên là Long Tiểu Chi ngủ đến tối tăm trời đất.

Hiên Khâu Thiên Giác khẽ cười một tiếng xê dịch bé con vào trong, chính mình cũng lên giường, lúc trước hán đã phát hiện thói quen nhỏ kỳ lạ này của Long Tiểu Chi, ngủ nhất định phải đắp chăn, nếu như đắp chăn ngủ thì sẽ đặc biệt ngoan, nhưng nếu không có chăn mềm thì sẽ lăn lộn lung tung.

Đưa tay tháo tóc Long Tiểu Chi xuống, cho bé con ngủ thoải mái hơn, tiện tay tắt đèn Lưu Ly, gian phòng rơi vào một mảnh tối đen.

Một đêm không mộng, ngày thứ hai trời vừa hừng sáng, thành Tư Thủy đã vô cùng náo nhiệt, lần này địa điểm tỷ thí của nam cảnh là Thương Lan kiếm tông, hôm nay là ngày Thương Lan kiếm tông mở cửa vào núi.

Thương Lan kiếm tông ở hướng chính tây của thành Tư Thủy, làm kiếm tông đứng đầu, tư sản tự nhiên phi phạm, đệ tử tông môn có mấy vạn người, tông trong có năm ngọn núi cao nhất, phong chủ* ít nhất phải có cảnh giới xuất khiếu kỳ, thực lực tông chủ Tần Tông Ngụy lại càng khó lường, nghe nói hán đã sống hơn mấy vạn năm, thọ nguyên như thế thì cảnh giới tu vi thật khiến người ta không dám suy đoán.

*một ngọn núi là một phong, người đứng đầu ngọn núi là phong chủ

Thời gian vừa đến, mỗi đại tông môn và tu sĩ đã chờ nhiều ngày ào ào đi về Thương Lan kiếm tông, tự nhiên Vân Khuyết tông cũng ở trong đó.

Long Tiểu Chi ngồi trên bờ vai Hiên Khâu Thiên Giác, tư thế vô cùng đoan trang, vẻ mặt hết sức nghiêm túc, thực ra hiện thời chỉ cần ai đi chọc một cái thì nhất định nàng sẽ lập tức xù lông, Long Tiểu Chi không nghĩ tới người của Vân Khuyết tông lại nhiệt tình như vậy, vô thức tay sờ sờ khuôn mặt mập mạp của mình, may là chưa sưng lên.

Phân chia trong Vân Khuyết tông cũng không phức tạp, trừ Vân Khuyết sơn của Hiên Khâu Thiên Giác là chỗ cao nhất, chỉ còn lại Nam Trúc Sơn lấy luyện đan và trồng trọt linh thực là chính, và Đan Phong Sơn chỗ của Đan Nghĩa Khanh.

Từ lúc trên đường Long Tiểu Chi đã nghe thấy mỹ thực Vân Trung Lâu là món kinh điển không thể bỏ qua, nên hiếm khi dậy sớm hơn Hiên Khâu Thiên Giác, tự động quạt cánh nhỏ bay đến trong đại sảnh tầng một chọn món ăn.

Nhưng không nghĩ tới tiểu nhị kia thế nhưng dùng vẻ mặt hoài nghi nhìn mình, giống như đang suy tư vật nhỏ này có phải vụng trộm bay tới từ bên ngoài hay không, có thể ăn nổi sao?

Long Tiểu Chi kiêu ngạo hừ nhẹ, pằng một tiếng vung ra một khối thượng phẩm linh thạch."Thưởng người."

Tiểu nhị ca sững sờ, cũng không biết là lần đầu được thưởng thượng phẩm linh thạch, hay là lần đầu bị một con tiểu linh thú thưởng. Không chỉ là tiểu nhị, những người khác trong đại sảnh cũng hơi ngầy người, tiểu yêu giàu nứt đổ đổ vách này đến tốt cùng là nhà ai nuôi? Một khối thượng phẩm linh thạch nói ném thì ném, còn chưa làm chủ nhân tức chết?

Long Tiểu Chi có chút khái niệm với tiền lưu thông trên đại lục, nhưng chỉ là có khái niệm, biết rõ các đời cơ bản mà thôi, dù sao nàng đã từng sống trên một mỏ linh mạch, hơn nữa nhà có ba thầy trò hận không thể sùng nãi lên trời, trông thể hy vọng nàng hiểu linh thạch hiếm thấy cỡ nào.

Chờ thức ăn bùng lên đầy cả bàn, Long Tiểu Chi cảm bộ đồ ăn nhỏ của mình ra đang ăn lại bị hai bàn tay nâng lên, Long Tiểu Chi ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện là Đan Nghĩa Khanh trước kia gặp một lần ở Lê viện.

"Tiểu Chi sư muội còn nhớ ta không." Một tay Đan Nghĩa Khanh nâng Long Tiểu Chi, một tay chọc chọc khuôn mặt bầu bĩnh của Long Tiểu Chi, có chút vừa lòng thỏa mãn cười.

Long Tiểu Chi nhú nhú mày lông mày, vẫn nho nhã lễ độ đứng trên tay Đan Nghĩa Khanh hành lễ."Đan sư huynh."

Lại chưa từng nghĩ, việc này bắt đầu hành trình nhận người thân của Long Tiểu Chi, được Đan Nghĩa Khanh giới thiệu, lần này đi theo Đan Nghĩa Khanh có chừng ba mươi mấy người, trong đó chỉ có một nữ tử, còn lại toàn bộ là nam tu, bởi vậy thấy rõ sự chênh lệch nam nữ của Vân Khuyết tông.

"Ngu sư tỷ." Long Tiểu Chi hành lễ một nửa thì đã bị Ngu Hoài Tô nâng qua, sau đó gò má bị xoa nắn một trận.

"Tiểu Chi sư muội thật là mềm mại, về sau có chuyện gì, cứ việc đến tìm sư tỷ, những tên sư huynh này của muội đều là nhìn được không dùng được, nhớ kỹ chưa?"

Long Tiểu Chi cố gắng lắc lắc cái đầu nhỏ."..."

Các sư huynh nhìn được mà không dùng được."..."

Cuối cùng vẫn là Hiên Khâu Thiên Giác đến giải cứu Long Tiểu Chi, Long Tiểu Chi bị dọa cơm cũng không ăn, vẻ mặt nghiêm túc ngồi ngay ngắn trên đầu vai Hiên Khâu Thiên Giác.

Trên đường đi Thương Lan kiếm tông, nội tâm Long Tiểu Chi lặng yên tính toán những món ăn sư phụ vừa mới thu vào không gian, đến cùng lúc nào mới nên hỏi sư phụ lấy thức ăn đây? Bây giờ được không? Nhưng đang trên đường, nếu như mình ăn thức gì, có phải sẽ có người khác lại muốn đến bóp mặt mình hay không...

"Tiểu Chi sợ hãi rồi hả?" Hiên Khâu Thiên Giác cảm thấy người tí hon trên bờ vai dường như đã biến thành tượng đá, dịu dàng hỏi.

Long Tiểu Chi lắc lắc đầu nhỏ, lặng lẽ dựa vào gần lỗ tai Hiên Khâu Thiên Giác. "Sur phụ, lúc nào con mới có thể ăn thức ăn?"

Hiên Khâu Thiên Giác không tự chủ được cười khẽ một tiếng, đưa tới một mảnh ánh mắt kinh diễm xung quanh, áo trắng hơn tuyết, khí chất lỗi lạc, không cười lúc cũng mang ba phần dịu dàng, hiện thời bỗng nhiên cười một tiếng, giống như gió xuân tháng ba, rất dễ gây chú ý.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Vào Sơn Môn*

*sơn môn: kiếm tông đặt trên núi, chỗ chân núi có một cái cổng, sau cổng là cầu thang dẫn lên núi, cái cổng đó gọi là sơn môn.

Ngon núi cổ xưa, sương mù lượn lờ, trên vách đá là bốn chữ to vàng thẫm: Thương Lan kiếm tông*, cảm giác sắc bén ngưng trên bốn chữ này, rõ ràng bốn chữ này đã có tuổi tác, đã nhiễm cảm giác tang thương cổ xưa không thể phai nhòa.

*Thương Lan kiếm tông: hoặc Thương Lan tông cũng là nó, tùy theo cách viết của tác giả, mình sẽ không sửa nhiều.

Đi qua sơn môn, rồi qua thêm đá thật dài, cuối cùng đoàn người đến ngọn núi cao nhất của Thương Lan kiếm tông. Trên quảng trường rộng lớn bằng phẳng lát đá xám trắng, mấy vạn tu sĩ tề tụ, tình cảnh này có thể nói là hiếm thấy, Thương Lan kiếm tông đã sớm chuẩn bị xong xuôi, đệ tử trong tông dẫn dắt các vị tu sĩ, cũng không lộ vẻ hỗn loạn.

Chỉ chốc lát sau, mọi người vào chỗ, ông lão râu bạc trắng ngồi chỗ chủ vị quảng trường tiến lên, người này cũng không phải là tông chủ Thương Lan tông, mà là người quản lý mọi chuyện của tông môn, phong chủ của Lạc Trần Phong, tên là Tần Nham, thổ hệ thiên linh căn, hiện thời đã hơn ba ngàn tuổi, là tu sĩ Hóa Thần kỳ.

"Chư vị đến Thương Lan tông chính là vinh hạnh của tông ta, lần tỷ thí Nam Cảnh này sở dĩ diễn ra sớm chắc hẳn chư vị đều hiểu rõ, nhưng có lẽ chư vị chưa rõ rằng, diện tích bí cảnh này, trước đó chưa từng có, tính toán sơ lược thì bí cảnh này đã rộng tương đương bốn thành lớn nhất của Nam Cảnh cộng lại!"

Lời nói của Tần Nham lập tức đưa tới một mảnh xôn xao, cái gì gọi là tương đương bốn thành lớn nhất của Nam Cảnh cộng lại? Bốn thành lớn nhất của Nam Cảnh là: Tư Thủy, Lăng Lam, Kim Thành, Lương Châu. Bốn thành này là mạch máu kinh tế của Nam Cảnh, diện tích cộng lại bằng hai phần mười Nam Cảnh.

Đừng xem nhẹ hai phần mười này, những chỗ thích hợp cư trú trong Nam Cảnh cơ hồ tập trung trong bốn tòa thành này, phía nam của Nam Cảnh, hạn hán thiếu mưa, còn phía Sa châu Cực Nam thì có bão cát tàn sát bừa bãi, người cư trú chủ yếu là người của vương quốc Thương Lăng thế tu là chính.

Đi về phía bắc từ Sa châu, là thảo nguyên bát ngát, là chỗ cư ngụ của các bộ lạc, sau nữa là khu vực trung bộ Nam Cảnh, cũng là nơi có số người cư trú nhiều nhất. Phía đông khu vực này là tứ đại chủ thành*, phía tây thì là vùng đầm lầy hàng năm khói độc bao phủ, bí cảnh Thương Lan kiếm tông phát hiện ở ngay trong đầm lầy.

*tứ đại chủ thành: bốn thành quan trọng nhất, cũng đồng thời là bốn thành lớn nhất kể trên.

Về phần hướng bắc, là khu vực giáp ranh sơn mạch Hằng Đoạn, địa thế vô cùng gấp ghe, rất ít khi nhìn thấy thổ địa bằng phẳng rộng rãi, nhân khẩu cũng ít, đa số là tông môn tu chân.

"Thời gian bí cảnh mở ra chỉ có một ngày, truyền tông trận đi vào có thể khởi động mười lần, mỗi lần truyền tông một trăm người, sau khi vào bí cảnh, chỉ có một tháng hành động tự do, một tháng sau sẽ bị bí cảnh truyền tông ra. Tuy bí cảnh là Thương Lan tông phát hiện, nhưng tông môn ta không dùng việc này để làm mưu lợi cho mình, cho nên danh sách tiến vào bí cảnh sẽ dùng kết quả lần tỷ thí này quyết định." Tần Nham vừa nói xong, mọi nơi vang lên một trận tán thưởng, trong ánh mắt của mọi người không khỏi có thêm mấy phần kính nể.

"Quy tắc tỷ thí cụ thể và các công việc liên quan sẽ có đệ tử trong môn đưa đến nơi ở của tông môn, thời gian tỷ thí là ba ngày sau, trong lúc này các vị đạo hữu có thể có một thời gian thích nghi, cũng có thể điều chỉnh người tỷ thí." Hiển nhiên Tần Nham rất biết cách xử lý những chuyện trong tông môn, một đoạn văn chẳng những tạo hình tượng tốt đẹp cho tông môn mình, còn được tán thành và tán dương.

Sau khi Tần Nham nói xong, ý bảo đệ tử trong môn mang tông môn đi chỗ nghỉ ngơi, đang muốn xoay người rời khỏi, trong sân đột nhiên truyền ra một tiếng cười khẽ cuống vọng.

"Thương Lan kiếm tông quả nhiên là vô cùng rộng lượng, chỉ là không biết này vì sao bí cảnh được gọi là bí cảnh Thương Lan, một mặt hiển ngang lẫm liệt vô tư dăng hiển, một mặt lại bỏ bí cảnh vào trong túi, còn nhận được vô số lời khen và danh dự, Thương Lan tông không thẹn là đệ nhất kiếm tông." Không biết là cố ý hay là vô ý, chữ 'kiếm' cuối cùng nam tử nói rất nặng nề.

Giọng điệu huênh hoang như thế thật khiến người ta ghen hòng nhìn trần trối, Tần Nham cơ hồ cho rằng mình nghe lầm, chỉ sợ ở trong ký ức của hắn, chưa có ai dám nói chuyện trước mặt hắn như thế, hơn nữa còn ngay trên địa bàn Thương Lan tông.

Ánh mắt của mọi người tụ tập đi qua, lập tức bị màu quần áo đỏ như máu làm tổn thương tầm mắt, nam tử áo đỏ tóc đen, mày kiếm tung bay, hai mắt sắc bén bức người, dáng người thon dài tùy ý khoác áo màu đỏ, áo bào ngẫu nhiên bay theo gió, mọi người vô thức hít vào một hơi, một nam tử thế nhưng có thể mặc màu đỏ bá đạo như thế, rung động lòng người như thế.

"Thất Linh Tông đúng là cuồng ngạo, trước kia ta từng nghe nói trong Nam Cảnh có một tông môn do yêu tu tạo thành, khoe khoang tùy ý, bá đạo khác thường, không thể tưởng được cũng sẽ có hứng thú với bí cảnh này, bí cảnh này do tông môn ta phát hiện, đặt tên là bí cảnh Thương Lan là điều không thể tranh cãi, huống chi bí cảnh này vạn năm mới mở ra một lần, khoảng cách thời gian thức sự dài đằng đẳng, Thương Lan tông ta còn có thể cầu mong điều gì?"

Chỉ liếc mắt một cái, Tần Nham đã nhận ra người này, tông chủ Thất Linh Tông: Thủy Kinh Hồn. Khí chất người này quá mức đặc biệt, lại hết sức khoe khoang bá đạo, bản thể thì chưa có người thấy, dựa theo suy đoán hẳn là huyết mạch thần thú, chỉ mấy chục năm ngắn ngủi, đã nhanh chóng phát triển Thất Linh Tông lớn mạnh, thu phục phần đông yêu tu cho mình, thủ đoạn và thực lực vô cùng hiếm thấy.

"Người cầu mong gì, trời biết đất biết người biết..." Thủy Kinh Hồn còn chưa nói hết, đột nhiên khóe mắt bắt được bóng dáng một nhúm gì đó tung bay tới, theo dáng vẻ kia thì có xu thế bỏ nhào lên mặt hắn.

Thủy Kinh Hồn lập tức duỗi tay ra ngăn cản, ai ngờ người tí hon kia thế nhưng cũng không bắt bẻ, trực tiếp ôm lấy bàn tay hắn, hai mắt to dùng sức nhìn vào mặt hắn xem, tựa hồ sắp nhìn ra một đóa hoa.

Chúng thuộc hạ Thất Linh Tông yên lặng không còn gì để nói, tông chủ nghiêm túc mắt to trừng mắt nhỏ với một con tử điệp nhỏ xíu, có phải ngài đã quên ngang ngược bất tuân vừa nãy hay không?

Khóe môi Thủy Kinh Hồn lộ ra cười, lộ ra nụ cười hết sức quyến rũ. "Sao nào? Muốn cùng bản tôn? Mặc dù tư chất tiểu yêu người không tốt, nhưng khó được là lớn lên cũng hợp mắt bản tôn, bản tôn..."

"Ái đồ ngu dốt, còn mong Thủy tông chủ đừng so đo." Một giọng nói nhẹ nhàng cắt đứt Thủy Kinh Hồn, Hiên Khâu Thiên Giác mặc một bộ áo trắng chậm rãi tiến lên, tay ngọc nhẹ nâng, bắt Long Tiểu Chi trở về.

Hoàn cảnh lập tức trở nên tuyệt vời, hai người dù là khí chất, vẻ ngoài hay là thân hình đều có thể nói tuyệt sắc, mặc dù từ tuyệt sắc này dùng trên người nam nhân chẳng hề thích hợp, nhưng bọn họ không tìm được từ ngữ nào để miêu tả.

Một người bạch y tung bay, phảng phất trích tiên, như một tác phẩm nghệ thuật xuất sắc, khó có thể địch nổi. Một người nồng nhiệt như lửa, nhiệt tình không bị cản trở, tựa hồ khê đến gần thì sẽ bị tổn thương.

Long Tiểu Chi thấy Thủy Kinh Hồn hoàn toàn không nhận ra mình, mới phát giác, hình như mình nhận lầm người, người này cho nàng cảm giác rất giống Long Phong Triệt, nhưng lại không có hơi thở quen thuộc, Long Tiểu Chi rất nghi ngờ.

"Đã là như thế, tông chủ vẫn nên trông coi đồ đệ mình cho tốt." Thủy Kinh Hồn vẫn cười, dáng tươi cười có vẻ nặng nề, cả người cũng trở nên nguy hiểm.

"Đây là điều đương nhiên." Vui vẻ trên mặt Hiên Khâu Thiên Giác không thay đổi, lại xoay tay bỏ Long Tiểu Chi vào trong vạt áo, dùng ngón tay trở ấn cái đầu nhỏ lộn xộn đi vào.

Trải qua sự việc xen giữa này, Thủy Kinh Hồn cũng không khó xử Thương Lan kiếm tông nữa, đệ tử của Thương Lan kiếm tông ào ào dẫn dắt từng tông môn đến chỗ ở.

"Sư phụ, sư phụ tức giận sao?" Trong phòng của Hội Khách Phong* Thương Lan tông, Long Tiểu Chi leo ra khỏi tà áo, roi lên mặt bàn, cẩn thận hỏi.

*Hội Khách Phong: ngọn núi chuyên dùng để đón khách.

Đột nhiên nhìn thấy Thủy Kinh Hồn, Long Tiểu Chi không chút suy nghĩ lập tức nhào tới, dù sao người kia đã bảo vệ nàng gần năm trăm năm, nhưng hình như nàng nhận lầm người, người kia không phải linh tu, hơi thở lại giống như yêu tu.

Hiên Khâu Thiên Giác nghe vậy lấy ngón tay nhẹ nhàng sờ sờ cái đầu nhỏ của Long Tiểu Chi, dịu dàng nói. "Vi sư không tức giận, vi sư chỉ lo lắng Tiểu Chi sẽ bị thương, Tiểu Chi có thể đồng ý với vi sư, sau này làm việc phải nghĩ kỹ rồi mới làm không?"

Long Tiểu Chi ngoan ngoãn đứng trên bàn, nghiêm túc ngẩng đầu. Dịu dàng và ấm áp trong mắt Hiên Khâu Thiên Giác cơ hồ khiến người ta chết đuối, lúc nói chuyện trong mắt còn toát ra bi thương. Long Tiểu Chi lập tức cảm thấy áy náy không thôi, cọ xát bàn tay Hiên Khâu Thiên Giác. "Tiểu Chi biết rồi, sư phụ đừng đau lòng."

"Vi sư không khó chịu, Tiểu Chi muốn ăn gì không?" Hiên Khâu Thiên Giác cười vung tay lên, trên bàn bày đầy mâm, đúng là mỹ thực Vân Trung Lâu mà Long Tiểu Chi nhớ mong ngày đêm mà chưa ăn được.

"Nếu sư phụ muốn ăn, vậy cũng được, con cũng đi theo giúp sư phụ dùng cơm." Long Tiểu Chi lập tức ngồi nghiêm chỉnh, bày bộ đồ ăn nhỏ của mình ra.

Hiên Khâu Thiên Giác khẽ cười một tiếng, thấy đôi mắt Long Tiểu Chi đã trông mong cúi đầu nhìn chằm chằm thức ăn ngon. "Tiểu Chi đừng khó xử, vì sư ăn một mình cũng không sao."

Long Tiểu Chi đã cầm đũa lên mở to hai mắt, dùng vẻ mặt không thể tin nhìn về phía Hiên Khâu Thiên Giác.

Trong gian phòng lập tức truyền ra tiếng cười lay động lòng người của Hiên Khâu Thiên Giác, còn có tiếng hừ nhẹ của Long Tiểu Chi.

Cùng lúc đó, chỗ nơi ở Thanh Đan Môn, môn chủ Thanh Đan Môn Thanh Tuế Nguyên đang kiểm tra quy tắc tỷ thí lần này với những đệ tử cùng đi.

"Sư phụ, quy tắc lần này thay đổi hơi nhiều, chỉ sợ tại chúng ta sẽ gặp bất lợi." Thanh Dung Anh, cũng chính là người đã từng gặp mặt ba người Hiên Khâu Thiên Giác, cô gái được Giải Mật Nhi gọi là Tam sư tỷ.

Lần so tài này có hạn chế tuổi, Thanh Đan Môn đã từng vô cùng nổi danh trên giới tu chân, nhưng chẳng biết tại sao, môn chủ khai sơn* lại để lại lời răn dạy rằng, Thanh Đan Môn phải rời khỏi trần thế, sau khi môn chủ qua đời, chủ lực thời đó ào ào bế quan lui về sau, thực lực Thanh Đan Môn suy giảm, cho tới hôm nay, mới có dấu hiệu quật khởi.

Thanh Tuế Nguyên vô cùng coi trọng lần so tài này, không chỉ vì bí cảnh, cũng bởi vì nếu lần này có thể phát huy thỏa đáng, Thanh Đan Môn có thể vượt qua Mặc Đan Môn, một lần nữa trở thành đan môn đứng đầu Nam Cảnh.

Lúc hán tiếp nhận Thanh Đan Môn, Thanh Đan Môn đang lúc suy tàn, phát triển cho tới bây giờ, hao phí vô số tâm huyết, sao có thể cam tâm đành phải đứng dưới Mặc Đan Môn, còn lời răn của khai sơn thủy tổ, Thanh Tuế Nguyên hoàn toàn không thể hiểu, tự nhiên cũng không làm theo.

*môn chủ khai sơn, khai sơn thủy tổ: người sáng lập tông môn.

hết chương 35

rin: người xưa nói thì ít có sai, ông Thanh Tuế Nguyên này cãi lời răn của người xưa, thế nào cũng ăn hành cho coi ~ tui đoán vậy thôi mà ~~~

thấy xuất hiện anh môn chủ cái tông môn của bà Y Vũ ~ xem ra sóng gió đang dâng lên ~ mấy bọn đã sẵn sàng bơi chưa nào ~~~

đừng hỏi tại sao tui gọi một người là anh một người là ông nhóc ~~~ trai đẹp thì được ưu tiên mờ hi hi ~~~

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Tiểu Chi Ngoan, Mở Cửa Ra

Lần so tài này cũng không thay đổi hạng mục nhiều, phân biệt là luyện đan, luyện khí, thuần thú, võ đấu và tông môn thí luyện. Nhưng khác với ngày xưa là, hạn chế tuổi nâng thêm năm tuổi so với trước kia, Thương Lan tông giải thích rằng, bí cảnh lần này nguy cơ bốn phía, cần người thực sự có thực lực, mà không phải là người có thiên phú mà chưa lớn lên.

Hiện thời Thanh Đan Môn cũng được cho là nhân tài mới xuất hiện, nhân vật thiên tài trẻ tuổi không ít, nhưng người thật sự có thực lực nghiền ép lại không nhiều.

"Mật nhi, luyện đan tỷ thí sơ cấp giao cho con, lấy thiên phú và thực lực của con bây giờ đoạt giải nhất không thành vấn đề, con đừng làm vì sư thất vọng." Trong lòng Thanh Tuế Nguyên cân nhắc người được chọn, Thanh Đan Môn mạnh nhất ở luyện đan, chỉ có thể đặt mục tiêu ở hạng mục này.

"Tiểu sư muội? Muội có nghe không?" Chờ giây lát cũng không đợi được Giải Mật Nhi trả lời, nghiêng đầu nhìn lại, phát hiện Giải Mật Nhi rõ ràng đang thất thần. Thanh Dung Anh lập tức thấy há hê, Giải Mật Nhi này mới đến tông môn vài năm ngắn ngủi, đã được sư phụ tán thành, còn được đồng đạo đồng môn yêu thích.

Giận nhất là, thiên phú Giải Mật Nhi vô cùng tốt, bây giờ đã thuần thực nắm giữ cách luyện chế sơ cấp đan dược, phẩm chất đan dược luyện chế ra đều là thượng cấp, cũng không lãng phí một cọng hỏa thiên linh căn của nàng ta.

Giải Mật Nhi mới hoàn hồn, thấy thần sắc Thanh Tuế Nguyên có phần không hài lòng lập tức cúi đầu nhận sai. "Sư phụ thứ tội, đồ nhi vừa nãy đang suy tư trừu tượng luyện đan, chúng ta liệu có thể tỷ thí hạng mục nào nữa không."

Thanh Tuế Nguyên nhướn mày, cảm thấy hứng thú cười nói. "Mật nhi có ý gì?"

"Luyện khí, thuần thú và võ đấu chúng ta yếu thế, nhưng địa điểm tông môn thí luyện ở đại trận Cửu Trọng thí luyện, nghe nói đại trận Cửu Trọng thí luyện là trận pháp thất truyền còn sót lại từ thời kỳ thượng cổ, nghe nói là trận pháp độc lập đặc biệt, thậm chí có danh xưng là Cửu Trọng tiểu thế giới..."

"Tiểu sư muội từ lúc nào đã dong dài như thế? Những việc này còn cần người nói cho sư phụ nghe sao?" Nghe nửa ngày cũng không nghe ra trọng điểm, Thanh Dung Anh không kiên nhẫn cắt đứt Giải Mật Nhi.

Giải Mật Nhi bị cắt đứt, ngẩng đầu ngoan ngoãng cười một tiếng "Là Mật nhi sai rồi, khiến sư phụ hao tâm tổn sức."

"Không sao, vì sư biết con thông minh lại thận trọng, nói như thế nhất định có đạo lý của con, Dung Anh, con lớn hơn Mật nhi mấy tuổi, lại không có đáng về sư tỷ chút nào, sau này phải tu tâm nhiều." Thanh Tuế Nguyên khoát khoát tay, ý bảo Giải Mật Nhi tiếp tục.

"Dung Anh xin nghe khuyên bảo." Thanh Dung Anh không dám ngỗ nghịch Thanh Tuế Nguyên, chỉ có thể cúi đầu nghe lời.

Giải Mật Nhi mới tiếp tục nói. "Đại trận Cửu Trọng thí luyện diện tích rộng lớn, tiểu đội tông môn tiến vào trong đại trận cơ bản mất đi liên lạc với bên ngoài, những kiếm tu thực lực cường đại kia mặc dù dễ sinh tồn, lại không có linh lực ổn định cung ứng, nếu như chúng ta liên thủ với một kiếm môn mạnh mẽ, đến cuối cùng cho dù không thể đoạt giải nhất, cũng có thể có thứ bậc rất tốt."

"Mật nhi biết phương pháp này cũng không đáng tin, kỳ trân dị bảo trong đại trận rất nhiều, hơn nữa liên quan đến thứ tự tông môn Nam Cảnh, hai bên hợp tác cũng không thể tín nhiệm lẫn nhau, thậm chí có thể vì cơ duyên mà trở mặt thành thù, nhưng lần này thì khác, chỉ cần chúng ta bảo vệ bản tâm, lấy được thứ bậc, vậy lẽ nào trân bảo trong bí cảnh Thương Lan lại ít hơn đại trận Cửu Trọng thí luyện mỗi mười năm mở ra một lần sao?"

Thanh Tuế Nguyên trầm tư một lát, như lo lắng hỏi thăm "Mật nhi có biết, mặc dù làm như vậy không bị cấm đoán rõ ràng, nhưng cũng sẽ bị khinh thường?"

"Mật nhi chỉ biết là, vì Thanh Đan Môn, làm gì cũng chính xác."

"Ha ha ha! Không hổ là trò ngoan của ta, tông môn thí luyện vốn cũng không công, giờ lại giảm tuổi hạn chế, rõ ràng là bắt nạt chúng ta không người, đã như vậy, động tác một chút cũng không sao." Thanh Tuế Nguyên cười ra tiếng, tán thưởng liên tục, hiển nhiên hết sức bất mãn với quy tắc tỷ thí.

Nghe thấy tiếng cười của Thanh Tuế Nguyên, Giải Mật Nhi mới nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, rời khỏi Vân Khuyết tông, nàng ta mới biết không phải tất cả sư phụ đều bao dung ôn hòa như Hiền Khâu Thiên Giác, cũng không phải là tất cả sư huynh sư tỷ giống như người Vân Khuyết tông nâng nàng ta trong lòng bàn tay.

"Trong lòng Mật nhi có lựa chọn chưa? Không có cũng không sao, vì sư tự mình xử lý." Thanh Tuế Nguyên nói tiếp.

"Bẩm sư phụ, Mật nhi ngược lại có một lựa chọn tuyệt hảo, là Vân Khuyết tông. Thực lực tông môn này tuyệt đối ở mười hạng đầu, quan trọng nhất là, danh tiếng không hiển, cũng ít có người chú ý, hơn nữa không có nhân tài phương diện luyện đan."

Lúc Giải Mật Nhi chưa ra đời, cũng không rõ ràng thực lực Vân Khuyết tông, giờ nhìn thấy nhiều, tự nhiên có so sánh, không nói Hiền Khâu Thiên Giác chưa bao giờ bày ra thực lực, chỉ Nguyễn Thanh Tuyết đã không đơn giản, còn có một đại sư huynh thân bí khó lường, ngay cả Hoa Vũ Lâu, một khi cầm linh kiếm cũng như biến thành một người khác.

"Sao Mật nhi quen thuộc Vân Khuyết tông như thế?" Thanh Tuế Nguyên nhấp một ngụm trà, tựa như lo lắng hỏi một câu.

"Nói rất dài dòng, nghĩa huynh Mật nhi ở Vân Khuyết tông, sau khi Mật nhi gặp rủi ro từng sinh sống ba năm ở Vân Khuyết tông, nghĩa huynh đã từng khuyên Mật nhi vào Vân Khuyết tông, nhưng Mật nhi chỉ muốn học luyện đan, về sau gặp mấy người sư huynh, mới có may mắn xếp thành học trò sư phụ."

Trên mặt Giải Mật Nhi không hiện bối rối, theo ý nàng ta, các sư huynh Vân Khuyết từng xem mình như bảo bối trong lòng bàn tay, nhận thức một vị nghĩa huynh thì có gì khó.

"Vậy chuyện này cứ giao cho Mật nhi đi làm, đương nhiên, nếu đối phương không muốn cũng không nên cưỡng cầu." Mặc dù Thanh Tuế Nguyên nói vậy, lại hết sức lo lắng, một kiếm tông chẳng lẽ còn cự tuyệt cơ hội làm quen Thanh Đan Môn chủ động ném ra sao? Trong Nam Cảnh này có tông môn nào không muốn kết thiện duyên với Thanh Đan Môn chứ?

"Đạ, Mật nhi lĩnh mệnh!" Mặc dù Giải Mật Nhi muốn nói tốt hơn chút nữa, nhưng cuối cùng cũng không biết lòng Hiền Khâu Thiên Giác thế nào.

Nghĩ tới đây, Giải Mật Nhi lại vô thức nhớ tới hai bóng dáng một đỏ một trắng trên quảng trường trước đây không lâu, sư phụ vẫn dịu dàng như vậy, ôn nhu như nước, người kia vẫn khoe khoang như cũ, nhiệt tình như lửa.

Lần đầu tiên Giải Mật Nhi gặp Thủy Khinh Hồn là ở bên ngoài sơn mạch Hằng Đoạn, cũng vì lần đó, làm cho nàng ta quyết định rời khỏi Vân Khuyết tông, bởi vì nàng ta muốn đứng trên chỗ cao, muốn người kia nhìn thấy mình.

Khi đó nàng ta lần đầu gặp tiểu đội rèn luyện của Thanh Đan Môn, bị một con Thiên Túc trùng* to lớn công kích, Thiên Túc trùng có vô số chân rậm rạp khiến nó hành động linh hoạt vô cùng, hơn nữa một khi bị bắt hoặc là bị cắn thì nhất định trúng độc, mất đi năng lực hành động.

*côn trùng ngàn chân

Bên ngoài Sơn mạch Hằng Đoạn có rất ít linh thú nguy hiểm như thế, đoàn người bọn họ tu vi không cao, cơ hồ bị đẩy vào tuyệt cảnh, lúc mất hết niềm tin, cho rằng phải bỏ mình thời khắc, một bóng dáng như lửa chậm rãi mà đến từ chỗ sâu trong sơn mạch Hằng Đoạn.

Có lẽ là bởi vì có rừng rậm tĩnh mịch làm bối cảnh, bóng dáng đỏ như lửa kia vô cùng khiến người chú ý, cho dù là đi trong sơn mạch Hằng Đoạn nguy cơ không ngừng, cũng như bước chậm dạo chơi trong hoa viên, không đếm xỉa tới.

Lần đầu tiên Giải Mật Nhi nhìn thấy nam nhân thế này, dường như thiên địa vạn vật đều dưới chân hắn, loại cao quý và ngông cuồng đó khiến người gặp qua không thể quên.

Thiên Túc trước đó cơ hồ là đang đùa bốn bọn họ, thế nhưng trong lúc hắn từng bước ép sát phải khiếp đảm, nó phát run, phủ phục trên mặt đất, như một con bò sát không có chút sức phản kháng nào.

Nam tử áo đỏ nhìn nhìn Thiên Túc trừng, tựa hồ rất hài lòng vì chân nó, nhẹ nhàng chém rơi đầu nó, rồi mang Thiên Túc trừng mấy ngàn cân đi, chỉ là khi đó nàng lại không biết tên hắn.

Thanh Tuế Nguyên sắp xếp những người khác, cho mọi người lui, ra khỏi phòng Thanh Tuế Nguyên, Giải Mật Nhi lập tức yếu thế, xin lỗi Thanh Dung Anh. "Tam sư tỷ, vừa nãy Mật nhi không hiểu chuyện, còn mong sư tỷ đừng so đo Mật nhi."

Sắc mặt Thanh Dung Anh hết sức khó coi, hừ lạnh một tiếng, làm bộ như không nghe thấy trực tiếp rồi khỏi. Những người khác thấy thế, tự nhiên tiến lên an ủi Giải Mật Nhi mặt lộ vẻ âm ức và bất an.

Kỳ thật Nguyễn Thanh Tuyết nhìn người rất chuẩn, bản tính Giải Mật Nhi không thể nói là xấu xa, chỉ là tâm tư nàng ta phức tạp, là người trời sinh mưu quyền, dạng người này phần lớn là không cam lòng với hiện tại nhân nhả.

Tranh đoạt ích lợi và trình độ phức tạp Thanh Đan Môn ghê gớm hơn Vân Khuyết tông nhiều, Giải Mật Nhi muốn đứng vững gót chân, chỉ có thể thay đổi, còn sau này nàng ta sẽ ra sao, không thể xác định.

Linh sư mệnh, Giải Mật Nhi cũng không sốt ruột, cho đến ngày thứ hai, mới hỏi nơi ở Vân Khuyết tông, một mình đi, gần đến trước sân, Giải Mật Nhi có vài phân thấp thỏm, nhớ tới lời Hiên Khâu Thiên Giác nói lúc mình rời khỏi.

Đang lúc do dự, trong sân đột nhiên bay ra một trận hù hù trẻ con, tựa hồ là có người đang ca hát, nhưng rõ ràng nhất có chút ít lệch tuyến. Nhưng người hát lại không phát hiện, có chút vẻ thoải mái vui vẻ.

Trong lòng Giải Mật Nhi không hiểu sao đau xót, nghĩ đến nguyên nhân hai người kia giằng co trên quảng trường hôm qua, là tiểu yêu tử điệp kia sao? Tiểu yêu kia có thân phận gì? Chẳng lẽ là đồ đệ mới của Hiên Khâu Thiên Giác ?

Không do dự nữa, đưa tay gõ cửa gỗ, tiếng gõ cửa mới vang lên, tiếng ngậm nga trong sân im bất, nhưng lại cũng không có người tới mở cửa.

Cùng lúc đó trên nóc nhà nội viện, người nào đó nghe có chút say mê như mộng mị, cuối cùng bóng đỏ chợt lóe, biến mất.

Giải Mật Nhi gõ cửa lần nữa, yên lặng chờ một hồi, trong nội viện vẫn không có tiếng vang, Giải Mật Nhi không khỏi nhăn mày lại. "Có người không? Có thể mở cửa không?"

Cách một hồi lâu, trong sân mới truyền đến giọng nói mềm mại trả lời. "Không được."

Giọng nói nghe hết sức nghiêm túc, Giải Mật Nhi lại thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục dịu dàng nói. "Vì sao? Ta không có ác ý, chỉ là đến thăm Hiên Khâu tông chủ."

Giải Mật Nhi không có da mặt dày gọi sư phụ, huống chi hiện thời lắm thầy nhiều ma, việc nhỏ cẩn thận sẽ không gây ra sai lầm lớn, miễn cho bị người ta bắt được nhược điểm.

Giọng nói trong viện vang lên rất nhanh. "Sư phụ không ở đây, không cho mở cửa, người qua một lát hãy đến."

Sau đó không tiếng gì nữa, làm sao Giải Mật Nhi có thể trở về như thế, nhưng mặc kệ nàng nói thế nào, trong viện cũng không có động tĩnh.

Thời gian tới gần giữa trưa, ánh mặt trời chói chang, mặc dù thành Tư Thủy nhiều mưa, nhưng cũng không chịu nổi nóng bức, ánh mặt trời giữa trưa vô tình làm bốc hơi tất cả hơi nước, vạn vật đều có chút phờ phạc.

Đột nhiên Giải Mật Nhi cười cười, đứng ở trước cửa chờ, thậm chí ngay cả linh lực cũng không cần, rất nhanh, mồ hôi chảy ra trên trán.

Dưới ánh mặt trời chói chang, ngoài cửa lớn đóng chặt, một bóng dáng xinh đẹp yếu điệu có vẻ vô cùng đáng thương, mồ hôi cơ hồ ướt nhẹp quần áo, khiến người ta hoài nghi nàng có phải sẽ lập tức ngã xuống hay không.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Bé Ngoan Không Có Đùa Giỡn Sư Phụ

Ước chừng qua một canh giờ, Giải Mật Nhi đã có phần không nhận được, trước mắt choáng váng, mới nhìn thấy ba bóng dáng dần dần đến gần, Giải Mật Nhi lập tức đỡ cửa mà đứng, ổn định thân hình.

Đội ba người đến gần, thì cung kính thi lễ một cái, còn chưa mở miệng, Nguyễn Thanh Tuyết đã lễ phép hỏi. "Giải đạo hữu thật hăng hái, thế nhưng ở trước cửa viện của chúng ta phơi nắng."

Giải Mật Nhi đang muốn mở ra miệng thì nghẹn lại, một là vì mấy chữ Giải đạo hữu kia, hai là vì lý do tại sao bị phơi nắng mình chuẩn bị tốt bị chặn trở về.

"Mật nhi đến đây là có chuyện thương lượng, tiếc rằng không đúng lúc, tông chủ không có mặt, cho nên chờ một lát, lại nhớ khi còn bé làm việc không suy tính, lại chưa từng chịu khiển trách, nên mới... Còn mong hai vị sư huynh và tông chủ đừng cười Mật Nhi."

Giải Mật Nhi hơi xấu hổ cúi đầu xuống, vụng về hấp tấp lại hơi ngây thơ, tựa như nàng ta vẫn là tiểu sư muội ngày xưa chưa từng thay đổi.

Giải Mật Nhi làm như thế không khác gì muốn hổ tiểu yêu từ điệp nốt mình ngoài cửa kia một cái, nhưng mục đích cuối cùng của nàng ta vẫn muốn Hiền Khâu Thiên Giác mềm lòng, dù sao làm thầy trò ba năm, nàng ta có ấn tượng sâu sắc với sự dịu dàng của Hiền Khâu Thiên Giác.

Ở Thanh Đan Môn ngũ niên, tính kế sớm đã hòa vào mỗi phút giây nàng ta sinh sống, nếu là người khác, đột nhiên rời Vân Khuyết tông đơn giản đi đến Thanh Đan Môn lòng người phức tạp có khả năng không thích ứng được, nhưng có vài người trời sinh lại thích hợp dazu.

Giải Mật Nhi không nghĩ, mình làm như vậy có thể ảnh hưởng Long Tiểu Chi bao nhiêu, nàng ta chỉ biết nếu muốn dùng một hòn đá hạ hai con chim, tại sao phải buông tha cho, tí mĩ lợi dụng từng chút một, đã biến thành bản năng.

"Đã có chuyện vậy thì vào đi." Hiền Khâu Thiên Giác đẩy cửa vào, trên mặt vẫn là vẻ dịu dàng như cũ, Hoa Vũ Lâu theo sát phía sau, một chân mới vừa nhảy vào cửa, đã không thể chờ đợi mà thét lên. "Tiểu Chi à, sư huynh mang linh quả ướp lạnh về nè, muội có muốn nếm thử hay không."

Nguyễn Thanh Tuyết cười cười. "Khiến Giải đạo hữu bị chê cười." Vừa nói vừa duỗi tay, ý bảo Giải Mật Nhi đi vào sân nhỏ.

Trong lòng Giải Mật Nhi chưa xót không thôi, Nguyễn Thanh Tuyết khách khí với nàng ta như thế, Hoa Vũ Lâu lại làm như không thấy nàng ta. Tình huống này chênh lệch với tưởng tượng quá lớn, khiến người ta trở tay không kịp.

Thuận theo tay Nguyễn Thanh Tuyết nhìn vào trong nội viện, chỉ thấy vị trí gần cửa sổ trong sân có một cái bàn thấp, một người tí hon mặc quần áo màu trắng đang nghiêng một gốc dược thảo đứng trên đó, lại nhìn kỹ, phát hiện trong sân có rất nhiều chỗ bày linh thực, tiểu yêu này rõ ràng đang phơi dược thảo.

Linh thực dùng luyện đan mặc dù đa số là dùng tươi, nhưng có nhưng thứ cần gia công, những việc này lúc nàng ta vừa tới Thanh Đan Môn cũng đã làm.

Trong lòng Giải Mật Nhi trầm xuống, lẽ nào trong những năm nàng ta rời khỏi, Vân Khuyết tông xuất hiện thiên tài luyện đan? Trong lúc suy tư, không dấu vết quan sát linh thực đang phơi trong nội viện.

Chủng loại rất nhiều, phẩm chất từ bình thường đến thượng đẳng đều có, có linh quả, mầm cây, rễ cây, phiến lá, nụ hoa, xử lý vô cùng tinh tế, thậm chí gần như hoàn mỹ, hiển nhiên là thủ pháp của đạo sĩ.

Đệ tử bình thường không thể nào dám phơi linh thực trong viện tông chủ, vậy chỉ có thể là đồ đệ của Hiền Khâu Thiên Giác, Hoa Vũ Lâu là kim linh căn, Nguyễn Thanh Tuyết là thủy linh căn, hai người khó có khả năng luyện đan.

Cho tới bây giờ đến nàng ta cũng không rõ linh căn Hiền Khâu Thiên Giác và vị đại sư huynh kia, nhưng khả năng hai người này biết luyện đan cũng không cao, nếu không năm đó lúc nàng ta rời khỏi vì sao không nói.

Những suy đoán này chỉ thoáng qua trong đầu Giải Mật Nhi, mà ngay cả việc quan sát cũng chỉ là nhẹ nhàng thoáng nhìn, trong một cái chớp mắt ngăn ngừ, Giải Mật Nhi đưa mắt nhìn Long Tiểu Chi đứng trên bàn. "Lúc này Mật nhi có nhiều quấy rầy, mong tiểu đạo hữu đừng trách."

Long Tiểu Chi đưa linh thực nghiêng trên vai cho Hiền Khâu Thiên Giác, Hiền Khâu Thiên Giác thuận thực duỗi tay nhận, đặt vào đúng vị trí.

"Quấy rầy thì không nói nữa, nhưng ta hy vọng không có lần sau, dù sao ta cần phải ngủ trưa, người liên tục gõ cửa ta sẽ không ngủ được." Long Tiểu Chi khoanh tay đứng trên bàn thấp, nghiêm trang nói, sau khi nói xong còn ngáp một cái, tựa như cảm thấy có người ngoài ở đây, còn dùng tay mập che miệng mình lại.

Giải Mật Nhi bị nghẹn, không nghĩ tới mình khách khí như vậy mà lại nhận được câu trả lời thật tình như thế.

Hoa Vũ Lâu thấy thế lập tức bật cười, duỗi tay chọc chọc gò má mềm mại của Long Tiểu Chi. "Tiểu Chi à, gần đây có phải muội lại ăn vụng hay không, mặt của muội béo ra rồi nè."

Long Tiểu Chi hừ nhẹ một tiếng xoay đầu nhỏ đi. "Sư phụ nói, muội đang lớn lên."

"Vậy tại sao lại không cao?" Hoa Vũ Lâu lại chọc khuôn mặt bên kia của nàng.

Long Tiểu Chi không chịu nổi việc hấn làm nhiều, pằng một cái đánh lên móng vuốt sói của Hoa Vũ Lâu, vỗ cánh, bay đến trên vai Hiên Khâu Thiên Giác. "Sur phụ, sur huynh bắt nạt con!"

Hoa Vũ Lâu lập tức vui vẻ tiến lên, ngồi xồm gần bên bàn, nghiêng đầu. "Tiểu Chi có thể bắt nạt lại, sur huynh không để ý."

Long Tiểu Chi ghét bỏ nói. "Ai thèm chứ, vừa cứng lại vừa dày, mỗi lần chọc đau hết cả tay."

Hoa Vũ Lâu lập tức bị đá kích mạnh, sờ sờ mặt mình, phát hiện đúng là khác nhau một trời một vực với Tiểu Chi. Nguyễn Thanh Tuyết ở một bên nhìn cười, Hiên Khâu Thiên Giác cũng vui vẻ nhẹ nhàng.

Giải Mật Nhi hơi lúng túng đứng ở một bên, vì sao nàng ta có cảm giác không thể nào nhúng tay, loại cảm giác này đã quá lâu không xuất hiện.

"Không biết được thảo trong nội viện này là ai chuẩn bị, xử lý cơ hồ hoàn mỹ, Mật nhi cũng vào đan môn lâu ngày, lại không thể đạt tới như thế, không biết có thể có may mắn hái kiến một lần hay không." Giải Mật Nhi bị vắng vẻ, thì lập tức cố gắng gây chú ý, hơn nữa hôm nay nàng ta nói chuyện này là thành lập trên việc Vân Khuyết tông không có luyện đan sư tư chất tuyệt hảo.

Long Tiểu Chi nghe vậy thì có chút kiêu ngạo ưỡn ngực, những thứ khác không nói, trên phương diện linh thực nàng có ưu thế tuyệt đối, hơn nữa có móng vuốt của Tâm Dược Thử giúp đỡ và sự chăm chỉ tới luyện của nàng, chỉ cần thời gian cho phép, nàng tuyệt đối sẽ có thành tựu trên con đường luyện đan.

Long Tiểu Chi còn chưa mở miệng, Hiên Khâu Thiên Giác nhàn nhạt hỏi. "Hôm nay đến vì chuyện gì?"

Lúc Giải Mật Nhi nói ra, thì đã âm thầm quan sát phản ứng mấy người, mặc dù Hiên Khâu Thiên Giác cắt đứt, dời đề tài đi, nhưng nàng ta vẫn nhận ra sự kiêu ngạo của tiểu tử điệp kia.

Giải Mật Nhi cảm thấy kinh ngạc, lẽ nào những thứ này đều là con tử điệp kia làm, điều này sao có thể chứ? Từ xưa đến nay, luyện đan sư đa số là tu sĩ nhân loại.

Việc này không phải nói yêu tu và linh tu không thể luyện đan, chỉ là yêu tu và linh tu có rất nhiều chủng tộc có thể trực tiếp thôn tính linh vật, hơn nữa thiên tính bọn họ tự do không kiềm chế được, bắt bọn họ bình tâm tĩnh khí nghiên cứu kỹ thuật luyện đan buồn tẻ vô vị, cơ hồ khó như lên trời.

Không rõ hiện thời lúc này, Giải Mật Nhi tiếp tục cân nhắc một lát, quyết định thử một lần.

"Hôm nay Mật nhi đến đây xác thực là có chuyện muốn nhờ, tỷ thí Nam Cảnh sắp tới, mà kết quả tỷ thí có liên quan nhân số tiến vào bí cảnh và thứ tự trước sau, thực lực Vân Khuyết tông phi phạm, lẽ nào thật sự cam tâm yên lặng vô danh, phải xếp phía sau?"

Hiên Khâu Thiên Giác chỉ cười không nói, ý bảo Giải Mật Nhi tiếp tục.

Giải Mật Nhi lập tức có thêm vài phần tin tưởng. "Nếu đan dược Thanh Đan Môn cộng thêm kiếm quyết Vân Khuyết tông, tông chủ cảm thấy, trong Nam Cảnh này, liệu có còn đối thủ địch nổi, chắc chắn sẽ bắn ra tia sáng kỳ dị, danh dương đại lục cũng là việc dễ như trở bàn tay."

"Người đã từng ở tông môn ba năm, chẳng lẽ thấy thường ngày tông môn thiếu đan dược sao? Hay là cảm thấy đồ đệ bản tôn tự mình dạy nên, sẽ thua trong tay Thanh Đan Môn, dù là Thanh Đan Môn, thì ăn to nói lớn không biết ngược như thế thật khiến bản tôn ngoài ý muốn." Chờ Giải Mật Nhi lưu loát nói xong, Hiên Khâu Thiên Giác mới bình tĩnh nói, điệu dàng vui vẻ trong mắt không giảm. Lúc trước hẳn chẳng muốn bại lộ Tiểu Chi, nhưng vừa quan sát, thì thấy rõ ràng Giải Mật Nhi đã phát giác được, dứt khoát thẳng thắn thừa nhận.

Giải Mật Nhi ngạc nhiên, lời này có ý gì? Hiên Khâu Thiên Giác biết luyện đan? Nhớ năm đó trong Vân Khuyết tông quả thực không thiếu đan dược, thậm chí những loại tương đối xa xỉ, thì rất nhiều sư huynh sư tỷ cũng dám tặng, hơn nữa vì sao Hiên Khâu Thiên Giác không nể mặt như thế!

"Vậy năm đó vì sao sư phụ..." Từ đáy lòng mà nói, so sánh giữa Thanh Đan Môn và Vân Khuyết tông, Giải Mật Nhi sống ở Vân Khuyết tông vô cùng thư thái, nhưng thứ nàng ta muốn, Vân Khuyết tông không thể cho nàng ta, cho nên nàng ta mới phải nhảy vào Thanh Đan Môn.

"Người đang chỉ trích bản tôn? Bản tôn cho rằng, để lại một mạng cho người đã là ân điển lớn nhất." Hiên Khâu Thiên Giác vẫn không đếm xỉa như cũ, thậm chí vẻ nhẹ nhàng trên mặt cũng không giảm bớt chút nào.

Giải Mật Nhi khó có thể tin ngẩng đầu nhìn, Hiên Khâu Thiên Giác vẫn cười đến điệu dàng, áo trắng hơn tuyết, tựa như ánh mặt trời ấm áp rực rỡ nhất, nhưng lời nói ra lại giống như kiếm sắc lạnh lẽo, hung hăng đâm nát tự tin buồn cười của nàng ta.

Nhìn lại con tử điệp kia, đã ngồi trên vai Hiên Khâu Thiên Giác, tay nâng một quả nho ướp lạnh, tựa hồ hoàn toàn không chú ý tới nàng, cúi đầu nghiêm túc lột vỏ nho, lại bởi vì tay quá nhỏ, không cẩn thận, nho lăn xuống, một tay bạch ngọc lập tức nâng lên, kẹp nho lại, bóc vỏ xong thì đưa cho con tử điệp đã chờ lâu kia.

"Mật nhi đã hiểu! Hôm nay đã quấy rầy nhiều, xin cáo từ!" Giải Mật Nhi chậm rãi cúi đầu xuống, đôi mắt thật sâu, tâm trạng không rõ ràng, chỉ biết chuyện hôm nay đã không còn khả năng, không đợi bọn họ hạ lệnh đuổi khách, đã tự động rời khỏi.

Long Tiểu Chi găm nho nhìn Giải Mật Nhi, đôi nàng biến mất không thấy gì nữa này mới xoay người lại ôm mặt Hiên Khâu Thiên Giác cọ xát. "Thật ra sư phụ không cần nói như thế, Tiểu Chi không sợ."

Hiên Khâu Thiên Giác hơi kinh ngạc, thấp giọng cười, tùy ý nàng dùng gò má mềm mại cọ vào mình, không nghĩ tới Long Tiểu Chi có thể hiểu hành động của mình, hấp dẫn hết bất mãn và oán hận của Giải Mật Nhi lên người mình, chỉ là tâm tư Giải Mật Nhi này quá sâu, lần này không đạt thành mục đích, chỉ sợ sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Cảm nhận được sau sự mềm mại trên mặt còn có cảm giác hơi mát lạnh, Hiên Khâu Thiên Giác dùng chuyện này dời đi sự chú ý. "Tiểu Chi cọ hết nước nho lên mặt vì sư rồi, phải làm sao bây giờ?"

Long Tiểu Chi nghe vậy thì nghiêng đầu nhìn lại, phát hiện trên khuôn mặt trắng nõn của Hiên Khâu Thiên Giác có một chỗ màu tím rõ ràng, Long Tiểu Chi mở to hai mắt, nghiêng người qua hôn lên, sau đó còn chếp miệng. "Mùi vị không tệ."

"Phốc! Khụ khụ..." Nguyễn Thanh Tuyết phun một ngụm trà ra ngoài, vì sao có cảm giác sư phụ bị Tiểu Chi đùa giỡn?

Hiên Khâu Thiên Giác hiếm khi nhú mày, hiển nhiên cũng nhận ra điểm này.

Sau ba ngày nghỉ ngơi, chúng tu sĩ sớm đã nhao nhao muốn thử, ba ngày vừa qua, ý chí chiến đấu nồng nặc không cần phủ kín đôi mắt.

Sau khi tỷ thí bắt đầu, năm ngày đầu tiên là cuộc thi vòng loại, sẽ loại bỏ chín phần mười người, nhưng trận đấu này thật ra chẳng hề có gì hay, bởi vì người có thực lực thật sự sẽ lựa chọn bảo tồn thực lực.

Nhưng chỗ lôi đài tỷ thí luyện lại chật kín cả người, hơn nữa đa số là nữ tu, việc này lập tức hấp dẫn một nhóm nam tu lớn, người ngoài lôi đài rất nhiều, khiến cho rất nhiều người đến sau không rõ cũng chạy đến xem náo nhiệt.

Luyện đan sư bắt đầu lên đài, người vây xem nhất nhất nhìn sang, muốn xem xem đến tột cùng là dạng tài tuấn gì hấp dẫn nhiều nữ tu chú ý như thế, nhưng theo từng người từng người lên đài, cũng không có phát người nào đặc biệt.

Nhưng rất nhanh, trong đám người truyền đến tiếng thờ nhẹ, mọi người ngẩng đầu nhìn lại lập tức thiếu chút nữa rút con mắt ra ngoài, chỉ thấy trên lôi đài, theo một đám luyện đan sư đi vào, bên trong thế nhưng có một người tí hon đi theo.

Người tí hon rất nghiêm trang, nghiêm mặt, lộp độp đi theo đằng sau một tu sĩ, nếu như không phải giữa hai tu sĩ trước sau nàng có trông vị trí, cơ hồ khiến người ta xem nhẹ.

"Đây là cái gì? Thương Lan kiếm tông có chọn linh sủng cát tường sao?"

"Vì sao lại có một con linh sủng chạy đến trên lôi đài?"

"Thật đáng yêu, xem ra rất mềm..."

Các loại thanh âm dưới lôi đài ào ào vang lên, bên cạnh lập tức có người giải đáp. "Đó là một tiểu yêu tử điệp, là đệ tử Vân Khuyết tông, tham gia tỷ thí luyện đan, đã qua bốn trận, hôm nay này trận cuối cùng rồi, ngày mai sẽ vào vòng hai."

"Nói đùa gì vậy, đó rõ ràng là linh sủng mà."

"Vân Khuyết tông là tông môn gì?"

"Nhỏ xíu như vậy, lỡ rơi vào trong lò đan có thể bò đi ra sao?"

"Đúng vậy, sẽ không tự luyện mình thành đan dược chứ..."

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Nhan Như Liệt (Ngoại Truyện)

Ta sinh ra một nơi đẹp như tiên cảnh, chỗ đó ngô đồng vờn quanh, suối ngọt làm đẹp, sương mù lượn lờ không tan, như thơ như họa.

Ta không có tên, không có cha mẹ, đây là điều mà ta không giống các bạn phượng hoàng nhỏ khác, mới đầu ta cho rằng chỉ có hai điểm khác này thôi, cho năm thứ ba ta sau khi phá vỏ trứng.

Ta không biết dùng lửa, một con phượng hoàng, nhưng không thể điều khiển Lửa Phượng Hoàng, khi đó ta cũng không biết chuyện này có nghĩa là gì.

Ta không có nhà, mỗi ngày phải đậu trên cây ngô đồng, ta ghét trời mưa, bởi vì mỗi khi mưa, cho dù ta rúc đầu vào trong cánh vẫn thấy rất lạnh rất lạnh.

"Thấy không, đây chính là kết cục làm trái với quy tắc của bộ tộc, nhớ năm đó Phượng Ly Tranh nở mày nở mặt cỡ nào, cuối cùng chẳng những mất mạng, con của nàng ta ngay cả Lửa Phượng Hoàng cũng không thể thi triển."

"Thấy không, nếu con còn không nghe lời, mẹ sẽ không cần con, con sẽ phải giống như nàng."

"Thấy không..."

Ta không biết từ lúc nào mình thành người ngoài trong mắt người khác, có lẽ vẫn luôn là vậy, chỉ có ta từ khi sinh ra chỉ có một thân một mình, chỉ có ta trời tối phải dùng chân nơi đầu cành...

Ta cho là ta sẽ mãi như vậy, cho đến lúc những bạn phượng hoàng nhỏ khác dần dần lớn lên, lần đầu tiên ta bị vây công, thật ra ta cũng không hiểu đó là công kích, bởi vì từ trước tới nay không có người nào đến gần ta, cho nên ngay cả nguyên nhân bọn họ đến gần ta cũng không biết, chỉ biết nghiêng đầu tò mò nhìn bọn họ.

Ngày đó, ta bay một vòng lại một vòng trên không của vùng tiền cảnh đó, lần đầu tiên phát ra tiếng kêu khóc non nớt, không sai, lần đầu tiên, tiếng hét đầu tiên trong sinh mệnh của ta lại là kêu khóc.

Móng vuốt bén nhọn và mỏ chim để lại vết thương trên người ta, màn đêm buông xuống, những phượng hoàng nhỏ cuối cùng từng người từng người bay về nhà của bọn họ.

Ta đáp xuống cây ngô đồng, chải lại lông vũ của mình, từng mảnh từng mảnh, ta rất biết cách chăm sóc lông vũ của mình, nhưng lần này, nhìn một mảng lớn tro rơi trên đôi cánh của mình, ta bất lực.

Ông trời không tốt với ta, đêm đó trời mưa, lần này ta không cần tựa đầu vào trong cánh, bởi vì cho dù tựa vào, cũng không có lông vũ che mưa cho ta nữa.

Đêm đen nhánh, không có giới hạn. Bỗng nhiên tia chớp nổ ra bao phủ cả đất trời, mưa lớn tầm tã mà đến, cây ngô đồng lung lay sắp đổ, một tia chớp chém thẳng xuống, may mắn khi đó ta trốn đi rất nhanh, nếu không ta có thể sẽ giống như cây ngô đồng ta đã sinh sống ba năm, cháy đen hết.

Ta ngâm một cành cây ngô đồng nhỏ xíu bị mưa lớn quật xuống, dùng móng vuốt đào một hố nhỏ trồng cành ngô đồng vào, ta hy vọng ngày mai, nó sẽ lớn lên, sau đó để cho ta đậu trên đó.

Nhưng cuối cùng ta cũng không thể đợi đến nó lớn lên lần nữa, bởi vì nó bị những con phượng hoàng nhỏ vây công ta nhỏ lên, lần này không cần bọn họ đuổi theo, ta mạnh mẽ xông tới chỗ bọn họ.

Hình thể và số tuổi của ta là nhỏ nhất, nhưng dù như thế, ta cũng mở bị thương mắt của con cứng tráng nhất, bọn họ sợ đến gần người, con phượng hoàng bị thương thể lượng kêu to, ta dùng cái chân không có bị thương của mình nhảy đến bên cạnh cành ngô đồng, dựng nó lên, vùi vào trong đất một lần nữa, ta cho rằng ta đã thắng.

Nhưng rất nhanh, một con phượng hoàng trưởng thành đã hóa thành hình người nghe tiếng chạy đến.

Ta bị bẻ gãy cánh ném xuống đất, ta nhìn thấy con phượng hoàng kia được phượng hoàng hình người ôm vào trong lòng, cẩn thận ôm đi.

Ta rất không hiểu, ta cho rằng phượng hoàng trưởng thành sẽ không tham dự vào, dù sao, ta đã từng kêu to thể lượng như vậy, cũng không xuất hiện đôi tay nào đến ôm ta một.

Mặc dù ta không thể dùng Lửa Phượng Hoàng, nhưng huyết mạch vẫn tồn tại, cánh của ta lành lại, mặc dù nó bị lệch, cũng may còn có thể bay, nhưng bay không còn khéo léo như trước.

Cuộc sống vẫn còn tiếp tục, vết thương trên người ta càng ngày càng nhiều, nhưng ta chưa từng nghĩ tới việc rời khỏi, bởi vì khi đó ngay cả rời khỏi là cái gì ta cũng không biết.

Cho đến một ngày nọ, ta bị đuổi đến một chỗ hoang vu, đất đai trong đó cháy đen, ngô đồng bên trong cũng khô héo suy tàn, phóng mắt mà nhìn, không có màu sắc quen thuộc, ở trước mặt ta, xuất hiện hai khung xương phượng hoàng khổng lồ.

Ta như được ai dẫn dắt, chậm rãi đáp xuống trước hai khung xương, những con phượng hoàng nhỏ sau lưng không đuổi theo nữa, mà dừng lại phía xa.

Ta vốn cảm thấy thân thiết, dần dần đến gần chúng, hai khung xương phượng hoàng này giao gãy mà chết, sít sao kề bên, ta không rõ vì sao ta lại tiến lên dùng đầu một lần lại một lần cọ lên hai khung xương này, một lần lại một lần thể lượng kêu to.

Trong mắt ta có thứ gì như nước dâng lên, không lâu sau đó, rất nhiều phượng hoàng chạy đến, bọn họ đang sợ.

Cuối cùng, bởi vì tự tiện xông vào cấm địa, ta bị ném ra khỏi chốn tiên cảnh ta đã sống bốn năm.

Ta bắt đầu sống lang thang, dần dần, trong đầu ta có thêm nhiều thứ, sau đó ta biết đó là truyền thừa, lần đầu tiên ta biến hóa là ở một thành trấn người phạm.

Ta núp trong góc đường, bóng dáng vô cùng bần thiêu cơ hồ nhìn không ra hình dáng ban đầu, trong lòng, tiên sinh kể chuyện trăm bông du dương nói "Thế gian có thần diệu, không phải ngô đồng không đáp, không phải hạt thực không ăn, không phải sương mai không uống, kỳ danh phượng hoàng..."

Ta nghĩ, tiên sinh kể chuyện nói không đúng, bởi vì có ta đang sống lang thang.

Lúc rời khỏi, ta đụng vào một người, sau khi ta biến hóa thì thành dáng vẻ của trẻ con hai ba tuổi, còn chưa cao tới đầu gối người kia.

Sau vụ va chạm, ta có nhà, hẳn nói cho ta biết, sau này hẳn sẽ là phụ thân của ta, mà nhà của ta gọi là Linh Tịch, ở Tây bộ Nam Cảnh, hồ nước đầm nước nhiều như sao trên trời, cũng là một tiên cảnh tựa như ảo mộng.

Ta có tên, ta tên là Nhan Như Liệt, có phụ thân, hẳn gọi Nhan Uyên, có nhà, nơi đó gọi Linh Tịch, sau đó còn có thêm một đệ đệ thích khóc nhè, hẳn tên là Long Phong Triệt.

"Các ngươi là con của Nhan Uyên ta, thì nên tùy ý mà sống, trời đất, trai gái Linh Tịch, thà gãy không cong, vàng bạc dễ dàng có được, nông nghiệp thì khó cầu..."

Lời nói của phụ thân khiến ta nâng Phương Thiên Họa Kích lên, từ đây không bao giờ bỏ xuống. Đệ đệ thích khóc hít hít nước mũi, níu lấy vạt áo phụ thân, nhếch miệng lộ ra nụ cười thiếu hai cái răng cửa, thái dương phụ thân nhú lại, cuối cùng vẫn là khăn tay ra, ngồi xổm xuống lau mũi cho bé mít ướt.

Mọi người trong bộ tộc Linh Tịch đều có dung mạo hơn người, tính thông thủy tính, bọn họ có thể lặn trong nước mấy ngày, trong nước khéo léo như cá, hơn nữa tiếng hát như âm thanh tự nhiên, cái gọi là dư âm còn vang vọng bên tai, ba ngày không dứt, dạng tiếng hát này ở thành Linh Tịch có thể thường xuyên nghe thấy.

Đệ đệ rất thích ca hát, nhưng hẳn ca hát không hay, thường xuyên vừa mở miệng, là mọi người chung quanh lập tức chạy tứ tán, đối với tộc Linh Tịch tôn trọng âm luật mà nói thì giọng hát kia không khác mà âm là bao.

Phụ thân cũng chịu đủ phiền não, có một ngày kia, cuối cùng không chịu nổi xé rách nứt vỡ về trong điện dạy bảo, ngày hôm sau, phụ thân mặt than lại xé rách nứt vỡ đi ra.

Ta nghe nói tiếng hát phụ thân có khả năng khiến chúng sinh khuynh đảo, có thể trở thành người đứng đầu Linh Tịch, tiếng hát phụ thân làm sao kém được, chỉ là ta chưa từng nghe qua, bởi vậy hiếm khi hiếu kỳ đi hỏi bé mít ướt.

Bé mít ướt lại kiêu ngạo vỗ ngực nhỏ thông báo: Hẳn dạy phụ thân hát, mặc dù phụ thân rất ngốc, nhưng cuối cùng cũng học được.

Ta nghe vậy thì đột nhiên hơi đồng tình phụ thân, không biết sau này hẳn còn cũng khi ca hát hay không.

Ta và đệ đệ đều là phụ thân nhất về từ bên ngoài, phụ thân rất ít khi đi ra ngoài, mỗi ngày hẳn đều tới cửa thành đứng, nếu như không có chuyện gì, thì sẽ đứng cả ngày!

Ta hỏi phụ thân đứng ở chỗ này làm cái gì, phụ thân nói hẳn đang chờ người, ta hỏi hẳn đang đợi ai? Phụ thân vuốt vuốt đầu ta nói chuyện này trẻ con không nên hỏi, nhưng cho đến lúc ta lớn lên, phụ thân cũng không nói đáp án cho ta biết.

Sau này lúc ta gặp người kia, cho dù phụ thân không nói, ta cũng đã hiểu, hẳn đang đợi ai, hẳn đang đợi người hẳn yêu.

Trong sinh mệnh của ta lại có thêm một người, hẳn thay thế phụ thân, sẽ làm bạn với ta cho đến điểm cuối của sinh mệnh, đây là lời mà hẳn từng hứa với ta. Hẳn tên là Cổ Trục Thủy.

Ngày ta xuất giá, người khóc thảm nhất không ngoài ý muốn là đệ đệ ta, hẳn tặng cho ta con kỳ lân nhỏ mà hẳn thích nhất, nói muốn để ta thuận lợi vui vẻ xuất giá, trở thành tân nương tử đầu tiên ngồi trên kỳ lân xuất giá.

Lần đầu tiên ta cảm thấy, đệ đệ đã trưởng thành, cho dù này kỳ lân này cũng có tiếng mít ướt trong thành Linh Tịch, cho dù kỳ lân này cứ cất giọng hát là có người chạy trốn, ta vẫn vui mừng không thôi.

Nhưng đêm đại hôn, uống hết rượu hợp cần, ta và phu quân đang muốn nghỉ ngơi, con kỳ lân nhỏ kia lại mạnh mẽ chui ra từ dưới giường.

Sau đó nhảy đến trên giường, bỏ nhào vào trước mặt phu quân, hôn phu quân một ngụm, sau đó hừ hừ hừ nhỏ nước miếng "Ta ném qua, thôi lắm, cho nên công chúa ngàn vạn đừng bị lừa, chúng ta nhanh về Linh Tịch thôi!" Nói xong ngấm vạt áo ta kéo ta ra ngoài.

Phu quân đen mặt vút kỳ lân nhỏ ra ngoài, không cần nghĩ, biện pháp ngu xuẩn như thế trừ đệ đệ mít ướt kia, tuyệt đối không có người thứ hai có thể nghĩ ra được, chỉ sợ cũng chỉ có hẳn có thể nuôi một con thần thú kỳ lân thành ra như vậy.

Kỳ lân nhỏ rất cổ nhất, sau khi kết hôn vẫn tận sức hãm hại phu quân, cho dù chưa thành công, còn thường xuyên bị đùa giỡn xoay quanh, cũng làm không biết mệt. Có lúc ta động lòng trắc ẩn, lặng lẽ trợ giúp bé con ngu ngốc này một, nhưng mỗi lần đều bị phu quân phát hiện, sau đó buổi tối...

Bộ tộc Cổ Mạch trong mắt ta thần bí mà mạnh mẽ, dân tộc này có sinh mệnh giống như cỏ dại, bọn họ tràn trề nhiệt tình với cuộc sống, ở Cổ Mạch mấy năm, ta chưa bao giờ thấy qua một người oán trời trách đất, không ốm mà rên rào, tinh thần của bọn họ phần chấn bông bột cơ hồ khiến ta sợ hãi than.

Mỗi ngày phu quân dậy rất sớm, ta cho rằng đây là thói quen của hần , về sau phát hiện toàn bộ bộ tộc Cổ Mạch đều có thói quen này, ngay cả trẻ con ba tuổi cũng không ngoại lệ, ta hỏi phu quân, tại sao vậy? Phu quân cười trả lời, bởi vì bọn họ quý trọng, không muốn lãng phí một chút thời gian nào.

Ta từng hiểu kỳ phu quân đến từ nơi nào, đã từng đi qua Hằng Đoạn Liệt cốc lại không thu hoạch được gì, phu quân thờ dài ôm ta, muốn ta không cần ở chấp nhất điểm này, nếu không sẽ có họa diệt tộc .

Vì vậy ta không tìm kiếm nữa, nhưng lại chưa từng nghĩ, tai nạn vẫn bất ngờ tới.

Mười năm sau, kiếp diệt tộc của Linh Tịch đột nhiên đến, phu quân dẫn quân đi cứu viện trước , tiểu kỳ lân cũng cùng đi, mà ta thì phòng thủ thành Cổ Mạch , phòng thủ nhà của chúng ta.

Mấy tháng sau, ta không đợi được bọn họ trở về, lại chờ được đại quân ép sát và hai tin dữ, Linh Tịch diệt tộc, không ai sống sót, quân cứu viện trúng mai phục, toàn quân bị diệt!

Ta coi hoa phục, mặc chiến giáp lên, cầm Phụng Thiên Họa Kích đứng trên đầu thành, ta phải phòng thủ nơi này, cho đến lúc hần trở về.

Dù là Linh Tịch hay là Cổ Mạch thì cũng là dân tộc đoàn kết, dân chúng có khả năng đánh một trận trong thành ào ào cầm lấy vũ khí lên tường thành.

Nhượng ta không nghĩ tới, thế nhưng lại có người làm phản, lúc nữ nhân kia mang tu sĩ và linh thú tiến vào đàn tế lúc, ta ý thức được không ổn, đây là đang muốn đuổi tận giết tuyệt chúng ta mà!

Ta biết nữ nhân kia, một nữ nhân xinh đẹp nị hoặc đến cực điểm, cũng đến từ Hằng Đoạn Liệt cốc giống như phu quân, ta không nghĩ rằng một người xinh đẹp như thế lòng dạ có thể ác độc đến vậy .

Lửa cháy lâu thật lâu, bên tai ta là tiếng rên rỉ thê lương và tiếng kêu thảm thiết, tâm thần ta đại loạn.

Lấy một địch nhiều, linh lực hao hết, ta lau hết máu tươi tràn ra nơi khóe môi , nghe bọn họ đường hoàng lên tiếng chiêu hàng, thật sự là buồn cười, ánh lửa sau lưng còn đang cháy ngùn ngụt, tiếng rên rỉ thê lương còn vang vọng, máu tươi ảm áp còn đang rơi, làm sao ta có thể cúi đầu! Thân đã ở nơi địa ngục, thì sao chết được, huống chi chỗ đó, còn có người chờ ta.

Cổ Mạch vương thành, trải qua tháng ba khổ chiến, thành phá!

Chờ lần nữa có ý thức, thân ta đã ở dưới đáy đầm Kính Đàm, mà hần cũng thực hiện đúng như lời hần từng nói vậy: Làm bạn bên nhau, đến suốt cuộc đời.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Sư Tử Bạo Lực

Mất Long Tiểu Chi nhìn thẳng, đã thành thói quen với sự hỗn loạn ào ào dưới đài, chỉ là không hiểu vì sao mỗi lần mình lên tỷ thí, dưới đài luôn có một đám nữ tu mất sáng nhìn mình chằm chằm.

Thương Lan kiểm tông cung cấp lò luyện đan, nhưng đan luyện đan sư có lò luyện của mình cũng có thể dùng đồ của mình, cái gì? Việc này không công bằng. Thẹn thùng, thu thập lò luyện đan và linh thực cũng là kỹ năng luyện đan sư cần có.

Vòng loại cuộc thi luyện đan tổng cộng bốn tổ, Long Tiểu Chi và Giải Mật Nhi cũng không phân đến cùng một tổ, nhưng ngày mai trận đấu loại trực tiếp thi chỉ có một tổ, gặp nhau là tất nhiên.

Sau một tiếng chuông thanh thúy, luyện đan bắt đầu. Long Tiểu Chi từ lấy lò luyện đan trong linh phủ ra, đặt trước mặt. Cũng cần đặt linh thực ra.

Đương nhiên, trong mắt những người khác là, bé con tí hon này tiện tay lấy ra lò luyện đan màu vàng kim lớn hơn nàng một chút, sau đó thì chạy đông chạy tây bận chuẩn bị linh thực.

Dưới lời đài lập tức truyền ra một trận cười ầm."Đây là Vân Khuyết tông xem thường Thanh Đan Môn chúng ta? Bọn họ bị điên sao? Đó là lò luyện đan sao? Ấm trà còn lớn hơn!"

"Đúng vậy! Lại còn dám làm khó Mật Nhi sư muội, đúng là buồn cười."

Nhiệm vụ Giải Mật Nhi thất bại, trở lại Thanh Đan Môn tự nhiên không thể nào trần thuật chi tiết, một câu nghĩa huynh không chịu trách nhiệm, cũng trách nhiệm năm đó không chịu gia nhập Vân Khuyết tông mà gia nhập Thanh Đan Môn đã giải thích xong mọi chuyện.

Thậm chí vì che giấu chuyện trước khi mình rời khỏi Vân Khuyết tông, vào Thanh Đan Môn, chỉ nếu không có người tìm hiểu kỹ, chuyện nàng ta ruồng bỏ tông môn sẽ không bị phát hiện, nói cho cùng, Giải Mật Nhi cũng sợ, sợ mấy người Hiên Khâu Thiên Giác nói ra chuyện nàng ta ruồng bỏ tông môn.

Giải Mật Nhi thất hồn lạc phách, hỏi cái gì cũng không nói, ngược lại khiến người ta tự động nào bỏ nàng ta đã chịu hết ảm ức.

Đệ tử Thanh Đan Môn cao ngạo cỡ nào, sau khi tỷ thí chấm dứt, nghe nói đệ tử Vân Khuyết tông luyện đan trên lò đài này, lập tức đến tra xét, lại chưa từng nghĩ, người thì không thấy, tử điệp thì có một con, hơn nữa còn là một con muốn luyện đan.

"Ta cho là chó nhà ai đang sủa, hóa ra không chỉ có một con không biết xấu hổ, còn mang tới một đám!" Ngu Hoài Tô ôm linh kiếm, khinh thường quát.

Thật ra nàng cũng không biết vì sao năm đó Giải Mật Nhi rời khỏi tông môn, dù sao Nguyễn Thanh Tuyết cũng không giải thích nhiều, nhưng là hiện thời nhìn thấy Giải Mật Nhi trong Thanh Đan Môn thì còn có cái gì không hiểu.

Mấy ngày trước nàng đứng lúc đụng phải Giải Mật Nhi rời khỏi, cũng không nghĩ nhiều, nhưng bây giờ người của Thanh Đan Môn đột nhiên tìm đến ngược, hơn nữa bọn họ nói vậy, khiến Ngu Hoài Tô không vui, người đi thì đi, khi nào Vân Khuyết tông chúng ta làm khó người, hiện thời lại giẫm Vân Khuyết tông một cước là có ý gì?

"Người là người phương nào! Thế nhưng dám vũ nhục Thanh Đan Môn chúng ta." Thanh Việt Thiên lập tức giận dữ không thôi, nữ tử trước mặt thân mặc bạch y, thân hình có lồi có lõm, dung mạo bảy phần ngạo nghễ ba phần dịu dàng, cũng là một vụ vật, nhưng Thanh Việt Thiên lại không có lòng thương thức.

"Vũ nhục các người? Không có mà!" Ngu Hoài Tô vô tội buông tay, khẽ cười nói "Ta chỉ cảm thấy đã hơi hạ thấp giá trị của chó rồi!"

Sau lưng Ngu Hoài Tô, đệ tử Vân Khuyết tông ào ào lau mồ hôi, sợ hãi quá hung hãn, không biết là chuyện tốt hay chuyện xấu.

Trong mắt Thanh Việt Thiên hiện lên một tia tàn nhẫn, hắn biết rõ xung quanh các lò đài Thương Lan kiếm tông sai phái tu sĩ tu vi không thấp trông chừng, vì xử lý tình huống đột ngột.

Hắn cũng biết rõ lấy kiếm pháp bọn họ tuyệt đối đánh không lại kiếm tông, nhưng là nữ nhân trước mặt quá kiêu ngạo, hơn nữa tu vi chỉ mới luyện khí kỳ, sao hắn có thể chịu được.

Kiểm quang chợt lóe, người đã đâm tới mặt Ngu Hoài Tô, hắn nghĩ rất hay, đánh không lại một đám, đánh một người vẫn là thành vấn đề, huống chi hắn đánh bất ngờ như thế, chờ những người sau lưng nữ tử kia phản ứng lại muốn trả thù, người của Thương Lan kiếm tông cũng sẽ phản ứng lại, đúng lúc ngăn cản.

Trong lúc Thanh Việt Thiên xông lên, đám người đã nổ tung, sự cao ngạo của Thanh Đan Môn bọn họ đã sớm lĩnh giáo, bất quá ai bảo người ta là đan môn chứ, hơn nữa còn là Đan môn có hi vọng đứng đầu, nhưng hành vi gần như đánh lén này quả thực quá tro trên, trong đám người đã có không ít người dự định âm thầm ngăn cản một.

Đã thấy Thanh Việt Thiên nhanh chóng xông lên bị nữ tử kia nhắc chân đạp bay về, tu sĩ phản ứng nhanh chóng cỡ nào, lập tức ào ào né tránh, Thanh Việt Thiên lập tức ngã sòng xoài trên đất.

Những người còn lại Thanh Đan Môn của thấy thế, làm sao nhìn được, ào ào rút kiếm muốn xông lên, đệ tử Vân Khuyết tông thấy vậy vui mừng, muốn so kiếm pháp há, ta đường đường là kiếm tông còn sợ một đan môn người sao, nói thế nào cũng không thể mất mặt trước mặt ở hai vị sư muội.

Chiến đấu hết sức căng thẳng, mà tu sĩ Thương Lan kiếm tông canh giữ gần đó cũng như Thanh Việt Thiên đoán được mà chạy tới, ngăn cản một hồi phân tranh.

"Đây chính là Thanh Đan Môn nổi tiếng nam cảnh? Thật đúng là khiến ta mở rộng tầm mắt, trúc cơ hậu kỳ bị luyện khí kỳ là đạp bay, ta mà là người, trực dùng kiếm tự sát tính, khỏi đi ra cho mất mặt." Về mặt Ngu Hoài Tô thoải mái, dường như người vừa mới đá bay một tu sĩ Trúc cơ kỳ không phải là mình, ngoài miệng tiếp tục trêu chọc, chuyên chọc miệng vết thương người ta.

Thanh Việt Thiên giận đến nôn ra máu, nhưng dù sao cách một cảnh giới lớn, hắn không bị thương, nhưng lúc này châm chọc như vậy giống như rất nhiều bàn tay tát lên mặt hắn, còn khiến hắn khó xử hơn cả bị thương.

Người trông coi của Thương Lan kiếm tông là một trưởng lão Nguyên Anh kỳ, thấy vậy nhú nhú mày."Tiểu hữu vẫn nên chừa chút khẩu đức vì hảo, một đệ tử kiếm tu động võ với đệ tử đan môn, thắng cũng không vinh, nếu thật muốn phân cao thấp, trên phương diện luyện đan, tông môn tiểu hữu sợ là phải dùng kiếm tự sát hết."

Ngu Hoài Tô thiếu chút nữa tức đến cười, động võ trước đến tốt cùng là ai, nếu như không phải là trên người nàng có rất nhiều linh khí, sợ rằng lúc này nàng sớm đã không thể hoàn hảo không tổn hao gì đứng ở nơi này, không nghĩ tới Thương Lan kiếm tông này cũng là kẻ mềm nắn rắn buông, chỉ là Vân Khuyết tông, cũng không phải kiếm tông bình thường mặc hắn chèn ép.

Không đợi Ngu Hoài Tô mở miệng, trên lò đài đột nhiên bộc phát ra một trận Đan Hương, Đan Hương nồng nặc tung bay mà đến, khiến người ta không tự chủ được say mê trong đó, Đan Hương khiến người ta mê say này chỉ thoáng qua trong chớp mắt, sau đó quay về lò đài, mọi người ào ào nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy trung tâm chỗ Đan Hương lượn lờ lại là con tử điệp nho nhỏ kia!

Người tí hon đứng nghiêm, tay mũm mĩu khéo léo bấm pháp quyết, nguyên một đám trận pháp giả trí trên lò luyện đan tinh xảo khéo léo, chỉ chớp lát sau, luyện đan đã chuẩn bị kết thúc, người tí hon bấm bí quyết thu đan.

Trong lò đan màu vàng kim nhỏ bé lập tức bộc phát ra một trận ánh sáng vàng kim chói mắt, khiến người ta phải nheo mắt lại.

Ánh sáng vàng kim lộng lẫy vừa ra, dù là trên lò đài hay là dưới lò đài lập tức sa vào một mảnh tinh mạch.

Đan Hương tràn ra ngoài, cực phẩm đã thành. Hoa vàng hiện ra, thánh phẩm xuất thế. Ánh tím phủ đỉnh, bảo đan trong lò. Lò vân hội tụ, thần đan ra mắt. Phía trên cực phẩm, đều là siêu phẩm, cực phẩm còn có thể thỉnh cầu, siêu phẩm là cơ duyên.

"Là... Là thánh đan! Là thánh đan! Thánh đan ra mắt!" Luyện đan sư trên lò đài vốn là được mời đến đây quyết định trong nháy mắt nhảy dựng lên từ trên ghế!

Tinh cảnh lập tức sôi trào lên, đừng nói là đan được thánh phẩm, cho dù đan được cực phẩm cũng là thế gian hiếm thấy, trên đại lục này, lần luyện ra đan được siêu phẩm trước vẫn là vị kia của Mặc Đan Môn.

Ngu Hoài Tô phản ứng lại thì cười ha ha, thần nhiên thì lễ với trưởng lão Thương Lan tông sắc mặt thoát xanh thoát trắng, giọng nói thành khẩn."Tiền bối vừa mới nói gì đó? Hoài Tô nghe không rõ đâu, chẳng biết có thể lập lại lần nữa không, Hoài Tô nhất định rửa tai lắng nghe, nhớ kỹ lời dạy bảo của tiền bối!"

Mặt trưởng lão Thương Lan tông trong nháy mắt vừa đỏ vừa đen, da thịt trên mặt run rẩy vài cái, vung ống tay áo, xoay người đi mất.

Cái gì gọi là tự tìm mất mặt, đây chính là làm mất mặt, vừa này không phải là chậm rãi dạy dỗ nâng sao, kết quả nói ra chưa được nửa phút đã bị hung hăng đánh ngược về, Ngu Hoài Tô chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng sung sướng, thậm chí còn sướng hơn việc đập bay đệ tử Thanh Đan Môn vừa rồi, nếu không phải còn có kỳ hình tượng Vân Khuyết tông, Ngu Hoài Tô thậm chí muốn nói tục một câu, thật mẹ nó thống khoái.

"Chỉ là may mắn mà thôi, có cái gì mà lớn lối, luyện chế đan được siêu phẩm dựa vào cơ duyên, còn chưa tới loại trực tiếp, ai cười đến cuối cùng còn chưa nhất định đâu!"

Trưởng lão Nguyên anh rời khỏi, trong lòng đệ tử Thanh Đan Môn cũng hoang mang, người của Vân Khuyết tông nguyên một đám hai mắt tỏa sáng, hận không thể nhào lên đánh một hồi, một nữ tu cũng bạo lực như thế, một cước đá bay Thiên sư huynh, địch nhiều ta ít, đích xác không thích hợp đấu võ, không cam lòng lưu lại lời hung ác, rồi vội vã rời khỏi.

Dưới đài phân tranh xong, tiếng chuông trên lò đài cũng đúng lúc vang lên, mọi người nhìn lại, mới phát hiện tỷ thí đã kết thúc. Ánh mắt không khỏi nhìn về phía người tí hon kia.

Rõ ràng người tí hon đã hoàn thành nhiệm vụ, chỉ là đan được trên hai bàn tay mũm mĩu của bé con nhỏ đến đáng thương, ước chừng chỉ bằng một phần mười của đan được bình thường, khiến nguyên một đám dưới lò đài trông mong ngóng chờ, muốn thấy đan được thánh phẩm cơ hồ trừng đến mù mắt.

Là do đan được thánh phẩm vốn chỉ có như thế, hay là người tí hon này luyện đan được thánh phẩm thành thế này? Nhưng bất kể thế nào, cuộc tỷ thí này, người thắng không thể nghi ngờ, chính là bé con này đang cung kính hành lễ này.

Kết thúc tỷ thí, luyện đan sư theo thứ tự rời khỏi lò đài, người tí hon kia cũng như lúc đến vậy, nghiêm túc đi theo sau lưng một tu sĩ, lộp độp đi tới, khiến mọi người dưới lò đài vây xem thật là lo lắng, rất sợ người đằng sau đi quá nhanh, một bước không chú ý dẫm lên nang.

Người tí hon quý báu này nhưng là người duy nhất luyện chế ra siêu phẩm đan được, qua nhiều năm như vậy sau Mặc Vấn Thủy.

Mặc dù nói luyện chế đan được siêu phẩm chỉ dựa vào cơ duyên, nhưng một người có thể luyện chế ra đan được siêu phẩm, trên tâm cảnh đã bước ra một cảnh giới lớn, rất nhiều luyện đan sư thiên tài đời cũng không cách nào vượt qua, nói cho cùng, cũng là bởi vì không có vượt qua tâm cảnh kia.

Long Tiểu Chi đi xuống lò đài, trực tiếp quạt cánh bay đến bên cạnh Ngu Hoài Tô, không đợi rơi đến trên bờ vai, đã bị Ngu Hoài Tô ôm lấy, tiến đến bên mặt, vừa cọ vừa bóp, cuối cùng hôn hai cái trên mặt béo tròn của Long Tiểu Chi."Tiểu Chi sư muội đúng là quá hiểu tỷ!"

Long Tiểu Chi giãy giụa nửa ngày về mặt nghi hoặc, mở to mắt to vô tội, xảy ra chuyện gì sao?

Nữ tu xung quanh còn lại lập tức phát ra một trận than nhẹ, nếu như không phải biểu hiện của Ngu Hoài Tô quá bạo lực, sợ là đã sớm vây lên.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Tiểu Chi Đùng Khóc

"Ngu sư tỷ, tỷ thí của sư huynh còn chưa kết thúc, chúng ta đi xem một chút được không?" Long Tiểu Chi giải cứu cánh tay béo của mình, nghiêm túc

hỏi, trong lòng vô cùng nhớ nhưng Nguyễn Thanh Tuyết và Hoa Vũ Lâu.

Ngu Hoài Tô tiếc nuốt chà xát ngón cái và ngón trỏ vừa mới bóp cánh tay mềm mại của Long Tiểu Chi, đáng vẻ thèm thuồng vẫn chưa thỏa mãn, các sư huynh phía sau nhìn thấy không tự chủ được lùi một bước, đột nhiên sư muội thật là đáng sợ!

Trong Vân Khuyết tông, sợ là không ai có thể cự tuyệt yêu cầu của Long Tiểu Chi, mặc dù Ngu Hoài Tô không thích lắm, nhưng vẫn mang Long Tiểu Chi đi thẳng đến lôi đài đầu võ.

Lôi đài đầu võ cũng chia làm mấy tổ, dù sao cảnh giới khác nhau, nhưng thả lỏng hạn chế tuổi, tu sĩ có kinh nghiệm có hiển nhiên có ưu thế hơn.

Lúc mấy người Ngu Hoài Tô đến dưới lôi đài Kim đan kỳ, Nguyễn Thanh Tuyết đang ưu nhã thu thế, đối diện với hắn, một khoảng nam tử trung niên cung kính thi lễ một cái, hiển nhiên thua tâm phục khẩu phục.

"Thanh Tuyết sư huynh, huynh đánh xong nhanh quá!" Ngu Hoài Tô kinh ngạc không thôi, trước kia nàng cố ý nghe ngóng, người Nguyễn Thanh Tuyết sẽ giao đấu hôm nay là một tu sĩ kim đan hậu kỳ hơn bốn trăm tuổi, còn tưởng rằng sẽ là một cuộc ác chiến, bây giờ nhìn Nguyễn Thanh Tuyết bạch y tung bay, lông tóc không tổn hao gì, Ngu Hoài Tô nhìn không thấu thực lực thật của Nguyễn Thanh Tuyết.

"Bởi vì đoán được các người sẽ đến đây." Nguyễn Thanh Tuyết cười xuống lôi đài, quả nhiên vừa mới đứng vững, Long Tiểu Chi đã không thể chờ đợi được vỗ cánh bay về phía hắn.

Long Tiểu Chi bị ánh mắt Ngu Hoài Tô sau lưng đá kích mạnh, ánh mắt và tâm trạng nàng có vẻ thương tâm không thôi, cảm thấy mình có phải hơi quá đáng hay không, cánh càng vỗ càng chậm, cuối cùng bóng dáng nhỏ bé dừng ở giữa Nguyễn Thanh Tuyết và Ngu Hoài Tô.

Rất nhanh, Long Tiểu Chi quay người lại, lấy một trái ô mai mà mình cất trong linh phủ thật lâu cũng tiếc không nỡ ăn, màu đỏ tươi đẹp của ô mai ngưng đọng ánh nước, nước nhiều đến mức sắp nhỏ ra ngoài, trái ô mai cũng rất lớn, ít nhất cần Long Tiểu Chi dùng hai tay ôm.

"Sư tỷ thích ăn ô mai sao?" Long Tiểu Chi bay trở về trước mặt Ngu Hoài Tô, mở to mắt, chăm chú hỏi.

Ngu Hoài Tô nhìn bé con xinh xắn mặc bạch y trước mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của trẻ con được ô mai đỏ tươi chiếu sáng, trong mắt to đen nhánh là sự nghiêm túc, trong nháy mắt gào một tiếng, ôm lấy nàng, dùng sức cọ cọ, "Tiểu Chi sư muội sao có thể tri kỷ như thế, sau này đi theo sư tỷ có được không!"

Long Tiểu Chi cực lực nâng cánh tay nhỏ lên, để ngừa ô mai bị đè bẹp, chờ đến lúc nàng tránh ra, dùng ô mai thay cho mình nhét vào trong tay Ngu Hoài Tô, vỗ cánh, lấy tốc độ nhanh nhất của mình xông vào trong lòng Nguyễn Thanh Tuyết, một lúc sau mới bò lên vai Nguyễn Thanh Tuyết, ưu nhã ngồi vào chỗ của mình.

Ngu Hoài Tô đau lòng nhìn Long Tiểu Chi một hồi, hình như chưa từ bỏ ý định, cuối cùng chỉ có thể cầm ô mai đi theo sau lưng Nguyễn Thanh Tuyết, đi đến lôi đài Trúc cơ kỳ.

Long Tiểu Chi nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, Nguyễn Thanh Tuyết nghe thấy tiếng thở dài bên tai thì cười khẽ một tiếng, Long Tiểu Chi lập tức nói làm nhảm với lỗ tai của hắn. "Vừa nãy sao Nhị sư huynh không giúp muội!"

Giọng nói Nguyễn Thanh Tuyết không nhanh không chậm, hơi lạnh nhạt nhỏ giọng đáp. "Bởi vì Tiểu Chi cũng rất thích Ngu sư muội mà."

Long Tiểu Chi nghiêng đầu hừ nhẹ. "Mới không có!" Một lát sau mới tiếp tục nói. "Chỉ có một chút! Chỉ có một chút xíu!"

Vừa nói chuyện, mấy người đã đến gần lôi đài Trúc cơ kỳ, đột nhiên lại nghe nói một tiếng phịch không lồ vang lên từ trên lôi đài, hình như có thứ gì nện trên lôi đài.

Nụ cười trên mặt Nguyễn Thanh Tuyết biến mất, tu sĩ xung quanh lôi đài Trúc cơ kỳ này quá nhiều, vậy lôi đài chật như nêm cối, bầu không khí cũng không thích hợp.

Nguyễn Thanh Tuyết không khỏi bước nhanh hơn, xuyên qua phần đông tu sĩ, cuối cùng đến trước lôi đài, ngẩng đầu nhìn lại, đồng tử bỗng nhiên co lại.

Trên lôi đài có hai người, một nam tử mặc quần áo màu tối, áo khoác ngoài có thêu hoa văn màu vàng kim, cầm linh kiếm trong tay đứng thẳng, một người mặc bạch y, bạch y nhuộm máu, đang ngã xuống trên mặt đất, dấu vết tím xanh trên mặt có thể thấy rõ ràng, không phải là Hoa Vũ Lâu thì là ai.

Rõ ràng Hoa Vũ Lâu bị thương rất nặng, nhưng linh kiếm vẫn nắm thật chặt trong tay, khóe mắt trông thấy màu trắng quen thuộc, nghiêng đầu nhìn lại, phát hiện là Nguyễn Thanh Tuyết, còn có bé con xinh xắn hình như đã bị dọa sợ trên vai Nguyễn Thanh Tuyết, giật giật khóe miệng, lộ ra một nụ cười, giọng nói hơi khàn khàn, hai tay chống muốn đứng lên. "Nhị sư huynh... đưa Tiểu Chi về trước đi..., nếu không... Vị sư huynh là đệ sẽ mất hết mặt mũi..."

Lời Hoa Vũ Lâu còn chưa dứt, nam tử liên tục đứng ở một bên lại tiến lên vài bước, đá vào ngực Hoa Vũ Lâu, mặc dù Hoa Vũ Lâu đã dùng cánh tay ngăn cản, nhưng vẫn bay ra ngoài. "Đã có sức lực nói chuyện, vậy thì cũng có sức lực nhận thua."

Long Tiểu Chi mạnh mẽ bay khỏi vai Nguyễn Thanh Tuyết, cấp tốc bay về phía lôi đài. Nguyễn Thanh Tuyết phản ứng nhanh chóng, lập tức duỗi tay ngăn cản, nhưng cho dù ngăn cản thân thể Long Tiểu Chi, đôi cánh kia còn đang lay lắt, muốn tránh khỏi giam cầm.

"Tiểu Chi, không có việc gì." Nguyễn Thanh Tuyết lập tức dùng ngón tay trấn an sờ đầu Long Tiểu Chi, cánh của bé con cuối cùng chậm rãi ngừng lại,

hai cánh tay mập mập sít sao ôm bàn tay hần.

Trên lời đài, nam tử quần áo màu xanh tối tăm cũng chú ý tới Long Tiểu Chi dưới đài, nói đến cũng lạ, rõ ràng là nhỏ như vậy, nhưng khí thế đột nhiên bộc phát lại khiến cho người ta nhận ra trong nháy mắt.

"Cái gì Vân Khuyết tông, không gì hơn cái này, đom đóm mà dám tranh đua với mặt trời! Trong Nam Cảnh này, có Thương Lan ta ở đây, thì vĩnh viễn không ngày nổi danh của ngươi, thiên tài kiếm tu? Ngươi tự phong sao?" Nam tử đùa cợt nói, vài bước vượt đến bên cạnh Hoa Vũ Lâu, đá vào người Hoa Vũ Lâu lần nữa.

Mấy người Ngu Hoài Tô cũng chen đến trước lời đài rất nhanh, thấy tình cảnh trên lời đài thì bùng nổ trong nháy mắt. Ngu Hoài Tô lập tức muốn chửi ầm lên, lại bị những người còn lại tay lạnh mắt lẹ bịt miệng, nếu như lúc này chọc giận nam tử kia, bị thương chỉ là Hoa Vũ Lâu.

Mất Long Tiểu Chi nháy cũng không nháy nhìn lên lời đài, cho dù không quan sát từ lúc mới bắt đầu, cũng có thể đoán được đại khái, hôm nay Hoa Vũ Lâu giao đấu với đệ tử Thương Lan tông nhưng không địch lại, người Thương Lan tông nhân vũ nhục Vân Khuyết tông, lấy cá tính Hoa Vũ Lâu dù đánh chết cũng không chịu nhận thua, chỉ là tại sao Thương Lan tông lại nhằm vào Vân Khuyết tông?

Chẳng lẽ là do trưởng lão lúc này đắc tội ở lời đài luyện đan? Không đúng, thời gian quá ngắn, khi đó giao đấu giữa Hoa Vũ Lâu và Thương Lan tông đã bắt đầu.

Đột nhiên Long Tiểu Chi nghĩ đến mục đích Giải Mật Nhi đến Vân Khuyết tông mấy ngày trước, nếu như Thanh Đan Môn không có được sự đồng ý cả Vân Khuyết tông, cộng thêm Giải Mật Nhi cố gắng xuyên tạc, kết thù oán là điều tất nhiên, lấy sự cao ngạo của Thanh Đan Môn, chỉ sợ hẳn sẽ không từ bỏ ý đồ, cho nên tuyến mục tiêu khác khác, cũng chính là Thương Lan tông.

Thương Lan tông phát hiện bí cảnh, sao lại cam tâm chấp tay dâng bí cảnh cho người khác, Thanh Đan Môn đến cầu viện, tự nhiên cầu còn không được. Như thế cũng giải thích rõ ràng, Thanh Đan Môn và Thương Lan tông liên thủ, kết quả tỷ thí Nam Cảnh cơ hồ thành kết cục đã định, Long Tiểu Chi nắm chặt quả đấm nhỏ. "Tam sư huynh, nhận thua!"

Hoa Vũ Lâu trên lời đài mạnh mẽ nhìn về phía Long Tiểu Chi. Long Tiểu Chi nghiêm túc lặp lại một lần nữa, năng không thể trị liệu cho Hoa Vũ Lâu trước mặt bao người, hiện thời Hoa Vũ Lâu đã không còn phần thắng, giằng co nữa sẽ chỉ làm Thương Lan tông và Thanh Đan Môn vừa lòng đẹp ý.

Đệ tử Thương Lan tông Lam Thanh Hàm nhếch nhếch môi cười, nửa ngồi bên cạnh Hoa Vũ Lâu, khẽ cười nói. "Nghe không, tiểu sư muội đáng yêu của ngươi đang bảo ngươi nhận thua kia, thừa nhận đi, Vân Khuyết tông chỉ là bùn đất dưới chân Thương Lan ta, dính trên giày cũng ngại bẩn!"

Hoa Vũ Lâu nắm chặt linh kiếm trong nháy mắt, trong mắt tràn đầy lửa giận. Sau đó lúc Lam Thanh Hàm cho rằng mục đích đạt thành, Hoa Vũ Lâu phun ra ba chữ rõ ràng "Ta nhận thua!"

Chuyển biến quá mức nhanh chóng, Lam Thanh Hàm khó nén kinh ngạc, trước đó hẳn dùng hết tận thủ đoạn nhục nhã, người này tựa như đầu gỗ, thà chết trên lời đài cũng không nhận thua, vì sao tiểu yêu kia chỉ nhẹ nhàng nói một câu, đã khiến hắn nhận thua rồi?

Lam Thanh Hàm không hiểu, Nguyễn Thanh Tuyết lại thờ phào nhẹ nhõm, tính cách Hoa Vũ Lâu xúc động, dễ bị chọc giận mất lý trí, nhưng hẳn cực yêu thương Tiểu Chi, chỉ cần chuyện liên quan Tiểu Chi, sẽ vô ý thức suy tư nhiều hơn một chút. Đương nhiên cũng không thiếu năm năm ảnh hưởng của Long Tiểu Chi với Hoa Vũ Lâu.

"Đúng là đáng tiếc, nhưng không vội, sau này còn có thí luyện tông môn, trong đại trận thí luyện Cửu Trọng, không ai có thể nghe thấy ngươi nói nhận thua." Về mặt Lam Thanh Hàm thoải mái sửa sang quần áo.

Đệ tử Vân Khuyết tông lập tức tiến lên, nâng Hoa Vũ Lâu xuống, Nguyễn Thanh Tuyết bắt đầu dùng linh lực tra xét thương thế của Hoa Vũ Lâu, lòng mày càng nhíu chặt, cuối cùng trên khuôn mặt nhỏ nhắn thể hiện sát khí, quay đầu nhìn về phía Lam Thanh Hàm nhân nhả đứng bên kia lời đài.

Lam Thanh Hàm hình như hồn nhiên chưa phát hiện ra sát khí của Nguyễn Thanh Tuyết. "Đao kiếm không có mắt, bị thương là điều không thể tránh được, nhưng ta thấy sư đệ ngươi trên con đường kiếm tu cũng sẽ không có thành tựu gì, dứt khoát giúp hắn nhận rõ thực tế."

Thần chí Hoa Vũ Lâu đã hơi mơ hồ, tay cầm linh kiếm cũng không tự giác run lên nhẹ nhẹ, còn ưỡn oai nói. "Tiểu Chi à... Sư huynh có phải khiến muội mất mặt không..."

Long Tiểu Chi bay một vòng quanh Hoa Vũ Lâu, không dám hạ xuống, sợ đề lên vết thương của Hoa Vũ Lâu, cuối cùng dừng trước mặt Hoa Vũ Lâu, đưa tay ra nhẹ nhàng sờ sờ gò má Hoa Vũ Lâu, lại tiến lên cọ cọ.

Không nghe Long Tiểu Chi trả lời, Hoa Vũ Lâu cố sức mở mắt ra, lại phát hiện bé con trước mặt đã bắt đầu rơi nước mắt, trong đôi mắt to hơi nước mịt mờ tràn đầy đau lòng. Hoa Vũ Lâu sững sờ, hẳn đã sắp quên lần trước Long Tiểu Chi khóc là lúc nào, đồng tử vốn hơi tan rã chậm rãi tập trung, có thứ gì đó rất kiên định tuôn ra từ trong đáy lòng. "Tiểu Chi ngoan... đừng khóc..."

Lúc Long Tiểu Chi đụng vào Hoa Vũ Lâu đã kiểm tra thương thế của hắn, phát hiện vết thương trên người Hoa Vũ Lâu vô cùng nghiêm trọng, đệ tử Thương Lan tông kia chuyên chọn kinh mạch mà ra tay.

Giờ Hoa Vũ Lâu còn có thể hành động, nhưng chín phần kinh mạch đã bị rạn nứt, nếu như không có lượng lớn linh lực tắm bổ và tu bổ, không quá hai canh giờ, gân mạch sẽ vỡ, mà cho dù có đại lượng linh lực tắm bổ, không chế linh lực cũng là điều mấu chốt, nếu không chẳng những cứu không được

Hoa Vũ Lâu, còn làm cho gân mạch hần lập tức bị nghiền nát.

Người tu chân tuyệt đối không thể để bị thương ba thứ: Gân mạch, thần thức, và linh căn. Gân mạch là lối đi của linh lực, thần thức liên quan đến linh hồn, linh căn quyết định tư chất. Ba thứ này một khi bị tổn thương, chữa trị khó như lên trời, không phải trân bảo thế gian hiếm thấy thì không thể chữa.

Long Tiểu Chi lấy một mảnh đan dược màu vàng kim từ trong linh phủ ra nhét vào trong miệng Hoa Vũ Lâu. Hoa Vũ Lâu cũng không hỏi là cái gì, hần chỉ biết Tiểu Chi tuyệt đối sẽ không hại hần, đan dược vừa vào miệng, linh lực mãnh liệt bắt đầu sinh sôi.

Linh lực giống như nước suối, dịu dàng chậm chạp lại liên tục không ngừng, chảy qua kinh mạch bị tổn thương, nhẹ nhàng chữa thương.

Sau khi Long Tiểu Chi nhét đan dược vào trong miệng Hoa Vũ Lâu, gân lõi đài đột nhiên truyền đến một tiếng thét kinh hãi, vẻ mặt tu sĩ kia hết sức kỳ quái, ngu ngơ một hồi, thấy những người còn lại không giải nhìn mình, mới mở miệng nói: "Vừa nãy ta ở lõi đài luyện đan."

Những người còn lại nghe vậy thì ào ào quay lại đầu, người này có bị bệnh không, ai thêm đề ý vừa nãy người ở đâu?

Người kia tiếp tục nói: "Vừa nãy con tử điệp kia luyện ra một mảnh đan dược thánh phẩm."

Tầm mắt của mọi người xoát xoát xoát lại quay về, ngay cả Lam Thanh Hàm liên tục thành thoi nhàn hạ cũng nhìn sang.

Tu sĩ kia nuốt một ngụm nước bọt chỉ vào Hoa Vũ Lâu nói: "Thánh đan giống như bị ăn."

Động tác của mọi người giống hệt nhau, ào ào nhìn về phía Hoa Vũ Lâu.

"Trời! Đó là cái gì?" Sau chút thời gian yên tĩnh, có người chỉ bầu trời trên đầu Hoa Vũ Lâu la lên.

Chỉ thấy bầu trời xanh vạm vỡ không mây đột nhiên bắt đầu hình thành mây mù màu trắng, hình thành lốc xoáy rất lớn, lấy Hoa Vũ Lâu làm trung tâm càng tụ càng rộng.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Lên Cấp Tập Thể

Áp lực nồng nặc bắt đầu hội tụ, ngoại trừ mấy người Vân Khuyết tông, những người còn lại không tự chủ được bị buộc lui về phía sau, đây là cái gì? Không phải là lôi vân, hơn nữa trúc cơ đến Kim đan kỳ không có lôi kiếp, vì sao bầu trời lại xuất hiện dị tượng!

Lúc này Hoa Vũ Lâu đã không còn cảm nhận được thế giới bên ngoài, nhưng bản năng khiến hần thân cận mấy người Long Tiểu Chi, bởi vậy mấy người này không bị đẩy ra ngoài.

Dị tượng trời đất không thể che lấp, đấu võ trên các lõi đài gần đó ào ào ngừng lại, mà trên ngọn núi cao nhất của Thương Lan tông, các tông chủ môn chủ hội tụ thương thảo việc tỷ thí lập tức nhận ra linh lực trong trời đất rung chuyển, vài người phản ứng lại trong nháy mắt, bay thẳng đến lõi đài.

Lúc sắp đuổi tới, vòng xoáy khổng lồ bầu trời đã thành hình, trong dòng xoáy có mây mù màu trắng thông thả xoay tròn, trung tâm dòng xoáy, vài tu sĩ bạch y đang ở trong đó.

Thấy rõ người trong trung tâm dòng xoáy, mắt phải Hiên Khâu Thiên Giác xẹt qua một tia sáng xanh bí ẩn, bước chân lập tức mờ ảo, pháp phòng vài cái đã vượt qua Tàn Nham uca³ Thương Lan tông đi ở trước nhất.

Tàn Nham chỉ cảm thấy bên cạnh xẹt qua một con gió, bóng người màu trắng kia đã đem ném hần sau lưng xa xa, làm sao có thể! Minh đã là tu sĩ hóa thân kỳ!

Đang lúc ngạc nhiên nghi ngờ, một bóng dáng màu lửa đỏ khác cũng cực nhanh xẹt qua hần, Tàn Nham cơ hồ lao đảo một, chỉ cảm thấy hôm nay có gì đó không thích hợp, âm thầm nâng tốc độ lên mức tận cùng, nhanh chóng đuổi theo họ.

"Đây là! Minh ngộ?" Chờ Tàn Nham đuổi tới thời khắc, đã không thể tới gần, uy áp nặng nề của thiên đạo* đang cảnh cáo mọi người, giọng nói Tàn Nham mang theo vài phần không xác định.

*thiên đạo là luật trời (đại khái là vậy, vì đạo là đường, thiên là trời, ý trong truyện hần là chỉ con đường tu hành đúng đắn nhất)

Minh ngộ tức là tu sĩ hiểu được thiên đạo, tu sĩ có thể có cơ duyên này vạn người chưa chắc có được một, hơn nữa minh ngộ này cũng có khác nhau!

Căn cứ trình độ minh ngộ khác nhau, chỗ tốt nhận được cũng không giống nhau, nhưng cho dù trình độ thấp nhất, cũng đủ cho người ta được lợi cả đời.

Ánh sáng lạnh trong mắt Tần Nham lóe lên, đôi mắt này hẳn đã có hơn năm nghìn năm tuổi thọ, dù tính như thế, cũng chưa bao giờ mình ngộ, hơn nữa động tĩnh mình ngộ này cũng quá lớn, xem ra được lợi không chỉ có một người.

Nếu để cho này mấy người trưởng thành, hậu quả không thể tưởng tượng nổi! Nhưng tông chủ Vân Khuyết tông thực lực không rõ đang canh giữ một bên, muốn không biến sắc mà giờ trò cũng chỉ là lực bất tòng tâm.

Lúc Tần Nham do dự, một bóng dáng màu xanh tối nhanh chóng đến gần từ bên kia, tốc độ cực nhanh khiến người ta không thấy rõ.

Thần sắc Hiên Khâu Thiên Giác không thay đổi, dưới chân giẫm bộ pháp huyền diệu trong chớp mắt đã cản trước bóng dáng màu xanh, bóng người màu xanh cũng không thể không ngừng lại.

Bóng người dừng động tác, Tần Nham mới nhìn rõ người đến, người đến mặc trang phục màu xanh đậm cứng cáp, trên áo khoác ngoài có hoa văn màu vàng kim thêu theo trận pháp, khiến người kia có thêm vài phần tôn quý.

"Tông chủ!" Tần Nham chỉ nhìn một, lập tức cúi đầu, không nghĩ tới động tĩnh lần này thế nhưng kinh động Tần Tông Ngụy.

Tuổi Tần Tông Ngụy hiện giờ không ai biết, những cũng biết rõ hẳn có ít nhất hơn vạn tuổi, thường ngày ít lộ diện, mọi người thấy Tần Nham hành lễ mới biết người đến là ai.

"Ha ha! Đúng là hậu sinh khả úy a! Không thể tưởng sau mấy ngàn năm, lão phu còn có thể thấy trình độ mình ngộ như vậy, xem đến nhất mạch kiếm tu này có người nói nghiệp rồi." Tần Tông Ngụy cao giọng cười to, rồi nói trước với Hiên Khâu Thiên Giác.

"Đệ tử của tông chủ, thật là khiến người ta cảm thấy không bằng!" Tần Tông Ngụy không biết Hiên Khâu Thiên Giác, càng không biết Vân Khuyết tông, nhưng lại đoán được một hai từ quần áo mấy người.

Dáng vẻ coi mò của Tần Tông Ngụy khiến chúng tu sĩ xung quanh cảm thấy ngoài ý muốn, còn tưởng rằng tông chủ Thương Lan tông này là người đi thể độc lập cao không thể chạm, không nghĩ tới chẳng những khuôn mặt anh tuấn, hơn nữa tính cách cũng bình dị gần gũi như thế.

Khoe môi Hiên Khâu Thiên Giác cười nhẹ, giọng nói bình tĩnh, giống như gió xuân tháng ba. "Tần Tông chủ quá khen, chỉ là ngoan đồ may mắn mà thôi."

"Người tu hành, may mắn chính là chỗ dựa lớn nhất." Tần Tông Ngụy hơi cảm khái nói, mặc dù Tần Tông Ngụy đã có mấy vạn tuổi, nhưng bề ngoài không hiện rõ, giải thích rõ thiên phú bản thân cực cao.

Dung mạo tu sĩ sẽ ít thay đổi sau Kim đan kỳ, sau kết anh thì gần như không đổi, nhìn Tần Tông Ngụy hiện thời chỉ chừng hai ba mươi tuổi, nếu như không phải là dùng đan dược trú nhan, chỉ có thể nói lúc còn trẻ cũng là kỳ tài ngút trời.

Dòng nước xoáy trên bầu trời bao phủ cả ngọn núi diễn ra đầu võ, trong vòng trăm dặm xung quanh, đã không nhìn thấy màu sắc xanh thẫm của bầu trời, dòng xoáy mây mù thuần trắng bắt đầu lan tràn xuống dưới.

Tu sĩ vây xem cuối cùng có người phản ứng lại đây, cơ hồ là hoảng sợ hỏi. "Sương trắng không phải đều là linh lực chứ!"

Không có ai trả lời, nhưng trong lòng tất cả mọi người đều có đáp án, nhưng vẫn có ảo giác không xác định, linh lực hư vô mờ mịt, bản thân vô hình vô vị, chưa có ai thấy qua linh lực nồng nặc đến vậy, chẳng những ngưng tụ thành thực chất, hơn nữa còn dồi dào cuộn cuộn.

Dưới dòng xoáy, mấy người Hoa Vũ Lâu đã ngồi xuống tĩnh tọa, chuyện cho tới nước này, có một số việc cho dù không có ai dẫn dắt, trong u mê cũng tự có dự cảm.

Ánh mắt hâm mộ của mọi người xung quanh đảo qua qua mấy người này, chỉ cần không có đại kiếp, sau này trong Nam Cảnh, nhất định sẽ có một vị trí của bọn họ.

Cảm khái vẫn chưa xong, ánh mắt dừng lại trên người một người tí hơn màu trắng bên trong, thần sắc lập tức thay đổi có hơi dờ khóc dờ cười, trong một đám người thân hình thon dài, bé con này phá lệ khiến người khác chú ý, không vì hình thể và chủng tộc của nàng, cũng chỉ vì dáng vẻ nàng ôm chân ngắn ngồi trên mặt đất khiến người ta nghiêm túc không nổi.

Linh lực mệnh môn cuộn cuộn ngưng tụ thành một con rồng bằng mây mù mạnh mẽ mà dịu dàng, đổ xuống từ trung tâm dòng xoáy, bao phủ mấy người trên mặt đất trong đó. Linh lực dư thừa liên tục không ngừng hội tụ trong cơ thể mấy người.

Khung cảnh rung động đến cực điểm này duy trì liên tục hai ngày, trong lúc không một ai rời khỏi, mặc dù linh lực gần như hội tụ hết trong sương mù, nhưng nồng độ linh lực gần dòng xoáy cũng vô cùng hiếm thấy, chúng tu sĩ có phản ứng nhanh chóng, từ lúc rồng mây xuất hiện đã bắt đầu tĩnh tọa tại chỗ.

Đệ tử khác của Vân Khuyết tông đã sớm ào ào chạy đến, ở dưới ý của Hiên Khâu Thiên Giác đi vào trung tâm lãnh thổ mây mù, mức độ ban ơn của sự mình ngộ của Hoa Vũ Lâu sợ là thế gian hiếm có.

Tầng sáng ngày thứ ba, mây mù màu trắng hai ngày không tan giữa không trung mới biến mất hầu như không còn, dưới dòng xoáy, hơn ba mươi người ngồi trên mặt đất lục tục mở mắt ra, mỗi người đều có có thay đổi rõ ràng, không chỉ là tu vi, sự cảm nhận trời đất có ảnh hưởng rất lớn đến tâm cảnh.

Ba mươi lăm người đi theo Đan Nghĩ Khanh đến đây lần này, đều là người trẻ tuổi tinh nhuệ, trong đó mười hai người kim đan, mười trúc cơ, còn lại là

đệ tử Luyện khí kỳ, nhưng trải qua lần minh ngộ này, thực lực tăng lên một mảng lớn.

Lúc sương trắng dần tan, đệ tử của Vân Khuyết tông đã có mười mấy người phân tán chạy đi, cấp tốc ngự không về phía chỗ trống.

Những tu sĩ liên tục ở gần ngay từ đầu còn không hiểu, tông môn này có tật xấu gì? Bọn họ cũng sẽ không đi lên đoạt lấy linh lực bọn họ hấp thu, vội vội vàng vàng chạy như vậy làm gì!

Nhưng rất nhanh, bọn họ hiểu vì sao vì mười mấy người kia phân tán chạy đi.

"Ta dựa vào, đó là lời vân sao?" Trong mọi người, không biết là ai đột nhiên nói một câu thô tục, chỉ thấy theo bóng mười mấy người rời khỏi, lời vân đen nhánh đang đuổi mười mấy đạo người kia, vừa ngưng tụ, vừa đi xa.

Lời vân ngưng tụ rất nhanh, chỉ vì minh ngộ nên chưa hạ xuống, nên minh ngộ vừa kết thúc, lời kiếp chẳng mấy chốc đã đến. Cũng may không ít người trước khi bước vào mây mù, được Hiền Khâu Thiên Giác dẫn dò, cho nên vừa minh ngộ vừa xong, nhanh chóng phân tán ra, để tránh độ kiếp biến thành song lời kiếp, thậm chí đa lời kiếp, chỉ sợ đệ tử Vân Khuyết tông sẽ là bị lời kiếp tập thể đánh thành cặn bã.

Vì vậy sáng sớm hôm nay, nắng sớm còn chưa chiếu rọi bao lâu, trên không Thương Lan kiếm tông đã bị lời kiếp đen nhánh bao phủ, đệ tử Vân Khuyết tông, Luyện khí kỳ toàn bộ vượt qua ranh giới trời đất, ào ào trúc cơ.

Mà đệ tử Trúc cơ kỳ cũng có hơn phân nửa đến trúc cơ đỉnh phong, chỉ đợi sau này cơ duyên, kết đan thành công, là có thể trở thành tu sĩ Kim đan kỳ, cũng có đệ tử trúc cơ hậu kỳ dựa vào linh lực hùng hậu, trực tiếp kết đan thành công. Bất quá, trong phần đông lời kiếp, làm người khác chú ý nhất chính là lời kiếp kết anh của Đan Nghĩa Khanh.

Trải qua chuyện này, những tông môn tới tham gia tỷ thí Nam Cảnh mới chú ý tới, Vân Khuyết tông danh tiếng không hiện nay đến tột cùng có bao nhiêu nhân tài xuất hiện. Mà những nhân tài này lại là dựa vào lần minh ngộ này, nhảy lên vượt xa bọn họ như thế nào.

Tiếng sét ầm ầm không dứt bên tai vòn quanh phía trên Thương Lan kiếm tông, không biết có phải trùng hợp hay không, đệ tử Vân Khuyết tông chạy tương đối phân tán, cũng có nghĩa là diện tích lời kiếp vô cùng rộng.

Chỉ đây là từ náo nhiệt nhất từ lúc Thương Lan tông mới thành lập, chưa từng có như thế, có thể tưởng tượng, chờ độ hết lời kiếp, ngọn núi cao nhất của Thương Lan tông này có không chỗ sẽ hóa thành đất khô cằn. Nhưng, không chỉ có Thương Lan tông, cảnh tượng rung động như thế, ở trong thế gian lại có bao nhiêu người may mắn nhìn thấy, dựa vào một người minh ngộ, mà tông môn lên cấp tập thể!

Hoa Vũ Lâu đã sớm mở mắt, dung mạo trẻ trung trong nháy mắt này rút đi, sắc sảo nội liễm, hai mắt ẩn chứa ánh sáng, cả thân hình cũng cao lên trong lần minh ngộ này, minh ngộ và bảo đan phụ trợ khiến hắn tẩy kinh phạt tùy một lần nữa, kinh mạch rạn nứt được linh lực tắm bổ thể nhưng mở rộng không chỉ một lần.

Lần này Hoa Vũ Lâu cũng không kết đan, nếu như kinh mạch còn như người thường, lần này kết đan sẽ là tất nhiên, nhưng mở rộng kinh mạch khiến cho nền tảng linh lực dung nạp của hắn cũng gia tăng theo, như thế mặc dù kết đan càng thêm khó khăn, thực lực lại có vượt rào về bản chất, cộng thêm tài năng kiếm tu hiếm thấy của hắn, sau này nhất định sẽ lập nên lịch sử chưa từng có.

Lần này Nguyễn Thanh Tuyết cũng không có kết anh, trước đây không lâu hắn vừa mới đi vào kim đan hậu kỳ, bình phong Nguyên Anh không dễ vượt qua như vậy, đẳng cấp càng cao, lên cấp càng khó, Đan Nghĩa Khanh dừng bước ở kim đan hậu kỳ đã hơn một trăm năm, lần này có thể đánh thẳng vào nguyên anh là trong dự liệu của Nguyễn Thanh Tuyết.

"Tiểu Chi đừng đau lòng nhé, sau này sư huynh bao bọc ngươi." Hoa Vũ Lâu chọc chọc gò má của Long Tiểu Chi, cho rằng nàng đau lòng vì bản thân không lên cấp, chọc xong, đuôi tay nâng nàng lên. "Đi, chúng ta về thôi!"

Những người còn lại cũng hơi tiếc nuối vì Long Tiểu Chi không lên cấp, nhưng yêu tu và nhân loại khác nhau, bọn họ nhân tố quyết định sự trưởng thành của bọn họ là phẩm chất và chủng tộc, hơn nữa còn có hạn chế thời gian, chủng tộc từ điệp hết sức bình thường, tư chất cũng không tốt, linh lực nồng nặc như thế chỉ sợ cũng không hấp thu được bao nhiêu, nên mới không lên cấp.

Long Tiểu Chi ôm ngực ngồi trong lòng bàn tay Hoa Vũ Lâu hừ nhẹ một tiếng, bày tỏ miễn cưỡng hài lòng với sự phục vụ của Hoa Vũ Lâu. Thật ra Long Tiểu Chi đã mơ hồ cảm thấy, mình có xu thế lên cấp, tốc độ như thế khiến bản thân nàng thấy ngoài ý muốn.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 42: Người Là Ai

Thời gian lên cấp của Linh tu và Yêu tu rất dài, tựa như trước khi Long Tiểu Chi chưa biến hóa, cho dù sống ngay trên mạch linh khí, cũng phải dùng gần năm trăm năm mới biến hóa. Nhưng lần này, nàng đã cảm thấy mình chạm đến tám mản ngăn cách giữa ấu sinh kỳ sơ kỳ và trung kỳ.

Hoa Vũ Lâu mang Long Tiểu Chi rời khỏi, lúc đi qua Lam Thanh Hàm, nhẹ nhàng liếc hắt mắt, sau đó rời đi.

Ánh mắt tu sĩ xung quanh nhìn về phía Lam Thanh Hàm có vài phần lúng túng, một người mới một khắc trước còn thảm bại ở trên tay mình, một khắc sau đã dẫn động thiên địa mình ngộ, hơn nữa sư muội người ta còn giàu nứt đổ đổ vách cho hắn ăn một viên đan dược thánh phẩm, chuyển biến này cũng quá nhanh quá đột ngột.

"Sư phụ ~" Long Tiểu Chi khoan khoái quạt cánh bay nhỏ đến bên cạnh Hiên Khâu Thiên Giác, giọng nói trẻ con ngây thơ kéo dài âm cuối, hiển nhiên tâm trạng nàng rất tốt, trực tiếp bay đến trước mặt Hiên Khâu Thiên Giác, ôm lấy mặt Hiên Khâu Thiên Giác cọ xát.

Long Tiểu Chi đang cọ vui vẻ, đột nhiên cánh bị người ta nắm lấy, quay đầu nhìn lại, phát hiện dĩ nhiên tông chủ Thất Linh Tông kia, tên cái gì nhỉ? Long Tiểu Chi nghi hoặc nghiêng đầu nhìn hắn, trên mặt mang câu hỏi rõ ràng: vì sao người bóp ta của cánh? Còn có vẻ rất tức giận?

Tay Thủy Khinh Hồn khẽ run lên, thiếu chút nữa xúc động giấu người tí hon vào lòng trực tiếp mang đi. Dư quang trông thấy bóng dáng Tàn Tông Ngụy còn chưa đi, đôi mắt u ám lờ lờ.

Duỗi ngón tay ra sờ sờ gò má Long Tiểu Chi, lại dùng tay vỗ vỗ đầu nàng "Xem ra Vân Khuyết tông chủ cũng có lúc nhìn nhầm, tư chất con từ kiếp này có phải quá kém hay không, chỉ bằng nhường cho ta làm linh sủng đi."

Long Tiểu Chi sững sờ đưa ra hai bàn tay mập sờ sờ đầu mình, đang nghi ngờ sao cảm giác này quen thuộc như vậy, thì nghe thấy lời nói khinh bạc tùy ý của Thủy Khinh Hồn, lập tức phịch lên, xoay người lại giải cứu cánh của mình ra, sau đó bóng dáng vèo một, ngồi lên vai Hiên Khâu Thiên Giác.

Nụ cười của Hiên Khâu Thiên Giác không thay đổi, đưa tay sờ sờ đầu nhỏ của Long Tiểu Chi "Tiểu Chi là đệ tử của tông môn ta, chỉ cần ta còn một ngày, thì sẽ bảo vệ nàng một ngày, nàng không phải là linh sủng, là bảo bối."

Thủy Khinh Hồn âm thầm nghĩ, sao lại có cảm giác bị lừa gạt thế này? Ý của hắn muốn nói rõ ràng không phải thế này, bé con sẽ không càng chán ghét mình chứ?

Sau khi lời kiếp chấm dứt, nguyên một đám người Vân Khuyết tông mặt mũi toả sáng rời khỏi, các tu sĩ thấy chuyện đã xong, cũng ào ào rời khỏi, nhưng mà xem ra, sân đấu võ cần dốc hết sức lực tu sửa.

Bởi vì lần mình ngộ này, trận chiến bị ngừng lại một ngày, vừa vặn cho mọi người một thời gian tu chỉnh.

Tùng phong chủ của Thương Lan kiểm tông nhận được tin tức Tàn Tông Ngụy xuất quan, chạy đến Thương Lan Sơn báo kiến, trừ ra còn có mấy tông chủ môn chủ tương đối hiểu biết cũng tới báo phòng, thẳng đến xế chiều, Thương Lan Sơn mới dần dần yên tĩnh.

Trong đại điện Thương Lan Sơn, tiền các tu sĩ đến báo phòng, trong điện chỉ còn lại đệ tử Thương Lan tông.

Về mặt Tàn Tông Ngụy không có gì thay đổi, ngồi ngay ngắn trên chủ vị, hai bên trái phải có các phong chủ và trưởng lão, còn có mấy đệ tử tinh nhuệ, mà Lam Thanh Hàm giao đầu cùng Hoa Vũ Lâu đứng nay bên cạnh Tàn Tông Ngụy, hiển nhiên thân phận không tầm thường.

"Tông chủ, đã điều tra rõ rồi, Vân Khuyết tông kia, thực lực không rõ, trước kia rất ít tham dự chuyện đời, thành lập trong chỗ rừng núi trùng điệp của Tây Bắc bộ Nam Cảnh, trừ đệ tử trong môn, hình như không có người giao thiệp, tông chủ tên là Hiên Khâu Thiên Giác, thực lực không rõ, đệ tử thân truyền..."

Trong điện, một đệ tử bẩm báo còn chưa hết, thì bị Tàn Tông Ngụy cắt đứt "Tông chủ tên gì!" Những người còn lại kinh ngạc không thôi, đây là lần đầu tiên họ thấy tông chủ thay đổi sắc mặt.

"Tên Hiên Khâu Thiên Giác." Đệ tử đó cúi đầu, không dám ngẩng đầu nhìn, cung kính trả lời.

Tàn Tông Ngụy im lặng không nói, trên mặt lại không còn vẻ thân thiện như trước, mà là mặt không chút thay đổi, không biết đang nghĩ gì. Trong đại điện lập tức một mảnh im ắng, không ai dám lên tiếng, thậm chí ngay cả tiếng hít thở cũng không nghe thấy.

Thật lâu sau đó, Tàn Tông Ngụy phát phát tay "Phong chủ và Thanh Hàm ở lại, những người khác lui ra đi."

Chúng đệ tử nhận lệnh, theo thứ tự lui khỏi đại điện, chờ đệ tử đều sau khi rời khỏi, Tàn Tông Ngụy mới hỏi "Ngày hôm trước Thanh Hàm đánh với tên đệ tử Vân Khuyết tông kia, có cảm giác thế nào?"

Lam Thanh Hàm suy nghĩ một chút mới trả lời "Đối thủ hiểm ác."

"Thanh Hàm đánh giá hắn như thế nào?" Tàn Tông Ngụy nhíu mày, hình như thấy có phần ngoài ý muốn.

"Hắn duy trì chiến ý với đồ nhi từ đầu đến cuối, chỉ là cuối cùng dứt khoát nhận thua khiến đồ nhi khó hiểu." Lam Thanh Hàm vẫn còn chưa hiểu vấn đề này, mặt lộ vẻ nghi hoặc.

Tàn Nham ngồi bên cạnh thiếu chút nữa té xuống, vẫn luôn biết rõ đồ đệ mà tông chủ nhận tính tình kì lạ, hơn nữa tương đối chấp nhất, chỉ là không nghĩ tới lâu như thế, hắn lại còn đang suy tư vấn đề này.

"Như thế xem ra, tông môn này thật không đơn giản." Tàn Tông Ngụy dùng một tay chống trán, im lặng một hồi tiếp tục nói "Ba vạn năm trước, trên đại

lực nam cảnh từng xảy ra thiên địa minh ngộ như vậy, mà người minh ngộ chính là bách thảo vương Nhân Sâm tinh, hơn nữa phẩm chất có một không hai, thế gian hiếm thấy."

Sự chú ý của mọi người trong đại điện đều bị hấp dẫn, lần đầu tiên bọn họ nghe Tàn Tông Ngụy nhắc tới chuyện vạn năm trước, mặc dù Thương Lan kiểm tông là kiểm tông đứng đầu Nam Cảnh, nhưng thực lực lại có một khoảng đứt gãy, ngoại trừ tông chủ, không có trưởng lão trên vạn tuổi, hơn nữa nguyên nhân cũng không rõ.

"Ba vạn năm trước, gốc nhân sâm tinh kia chạm đến bình phong ấu sinh kỳ và trưởng thành, hơn nữa còn tự mang thiên hỏa vạn người chưa chắc có được một, nhưng dù như thế, trình độ minh ngộ cũng không bằng trước đệ tử Trúc cơ kỳ mấy ngày trước."

"Ý của sư phụ là đệ tử Trúc cơ kỳ kia có vấn đề?" Lam Thanh Hàm hỏi.

Tàn Tông Ngụy lắc đầu."Vi sư cũng không cách nào xác định, dù sao minh ngộ thật sự rất hiếm thấy, lại không có ghi chép xác thực, những thứ có thể dùng để tham khảo không nhiều, bất quá trừ lần đó ra, còn có một khả năng khác, trong những đệ tử kia, có ít nhất hai người có mang trần bảo thiên địa hoặc là người có cơ duyên lớn, dưới tác dụng của nhiều thứ chôn cất, mới dẫn tới là minh ngộ quy mô như thế."

"Tông chủ, có cần lại đi điều tra một chút hay không." Mọi người nghe vậy thì khó tránh khỏi động tâm, nếu như suy đoán của Tàn Tông Ngụy là chính xác, Vân Khuyết tông này quả thực khiến người ta thèm thuồng.

"Chuyện này tạm thời buông xuống, hôm nay bản tôn muốn nói chuyện tiến vào bí cảnh sau tỷ thí." Tàn Tông Ngụy vô thức nghĩ đến nam tử bạch y mờ mịt kia, Hiên Khâu sao? Dòng họ này khiến hắn không thể không vạn phần đề ý.

"Sư phụ, đồ nhi còn có một chuyện không rõ." Đột nhiên Lam Thanh Hàm mở miệng hỏi.

"Chuyện gì?" Tàn Tông Ngụy hiểu rõ đồ đệ mình này, nếu như hắn nghĩ không ra chuyện gì, hết sức dễ dàng để tâm vào chuyện vụn vặt, mặc dù loại tính cách này khiến hắn như được trời giúp trên mặt nghiên cứu kiếm thuật, nhưng trong thường ngày thì vô cùng khó giải quyết.

"Gốc nhân sâm kia về sau thế nào?"

Mọi người còn lại..."Điểm chú ý của vị này vĩnh viễn đều không giống người thường như thế sao?"

Tàn Tông Ngụy hơi ghen, im lặng một lát sau rồi lộ vẻ mặt tiếc nuối."Vi sư đến chậm một bước, gốc nhân sâm kia bị các thế lực lớn khi đó chia cắt."

Lam Thanh Hàm gật đầu."Vậy thì thật đáng tiếc, nếu đến sớm một bước, lấy thực lực Thương Lan ta ít nhất có thể được đến trên năm phần." Mọi người nghe vậy thì cũng ít nhiều có vài phần tiếc nuối.

Mà trên Hội Khách Phong, bốn người Hiên Khâu Thiên Giác cũng tụ trong phòng, Hoa Vũ Lâu vừa mới tự thuật hết quá trình đánh nhau với Lam Thanh Hàm."Người này có kiếm pháp cực cao, nhưng chỗ khó giải quyết là, thực lực hắn hoàn toàn không giống Trúc cơ kỳ, tốc độ và linh lực cơ hồ có thể so với Kim đan kỳ."

Lúc đó Nguyễn Thanh Tuyết cũng đoán được đệ tử Thương Lan tông kia không đơn giản, nếu không lấy thực lực Hoa Vũ Lâu không thể nào thua thảm như vậy.

Trừ việc đó ra, hắn còn đề ý hình như người này không thấy điều gì không phải xem, sau khi đánh rách tả tơi gân mạch Hoa Vũ Lâu, ánh mắt đối mặt hắn lúc cũng không chút áy náy, không chỉ không áy náy, phải nói là không có tâm trạng gì. Mà ngay cả những từ ngữ hết sức nhục nhã kia, nói cũng như đang hoàn thành nhiệm vụ.

"Thương Lan kiểm tông khai sơn đã mấy vạn năm, tự nhiên không thể nào để cho chúng ta nhìn thấu một cách đơn giản, Vũ Lâu liên tục vượt qua hai cảnh giới nhỏ, không tham gia võ đấu vừa vạn cùng cố làm quen thực lực của mình, ngày mai Thanh Tuyết cũng có thể có thể đối chiến Thương Lan tông, nếu gặp được tình huống tương tự, lấy tự vệ làm chủ, còn như Tiểu Chi, hết sức là được."

Hiên Khâu Thiên Giác nhìn Long Tiểu Chi rõ ràng có chút thất thần nói, bé con sau khi trở về thì ngoan ngoãn ngồi trên bàn, trong lòng ôm một viên ô mai gặm gần một nửa, ngẫu nhiên cúi đầu cắn một, ánh mắt lại không có thần thái gì.

Chẳng lẽ là vì không lên cấp mà sa sút? Nhưng mà sau khi minh ngộ vừa kết thúc, bé con còn thật vui vẻ đi lên cọ mặt, là vì Thủy Kinh Hồn kia sao?

Đêm khuya, trăng đã lên cao, ánh trăng dịu dàng trong như nước, chậm rãi trấn an mặt đất nóng bỏng cả ngày, phòng khách của Hội Khách Phong, ánh trăng xuyên qua cửa gỗ mở ra chiếu vào trong phòng, trên gần bàn gỗ bố trí gần cửa gỗ.

Trên bàn gỗ bày một bộ trà cụ, một chén bạch ngọc phủ kín vài bông, trong chén ngọc, một người tí hon lặn qua lộn lại lặn, thật lâu sau, người tí hon bò dậy từ trong chén, ôm chần mền nhỏ xíu của mình nhìn trăng sáng ngoài cửa sổ ngẩn người.

"Tiểu Chi không ngủ được sao?" Trong phòng yên tĩnh, đột nhiên truyền đến giọng nói ôn hòa của Hiên Khâu Thiên Giác.

"Sư phụ cũng không ngủ được sao?" Long Tiểu Chi nghiêng đầu nhìn lại, mặc dù ánh sáng mờ ảo, lại vẫn có thể thấy bóng dáng của Hiên Khâu Thiên Giác, thân thể thon dài tùy ý nghiêng dựa vào trên giường, tóc dài đen nhánh rơi xuống, giống như tơ lụa thượng hạng.

Hiên Khâu Thiên Giác cười nhẹ một tiếng."Đúng vậy, vi sư cũng không ngủ được, Tiểu Chi muốn đi ra ngoài đi dạo không? Thương Lan tông trừ uy

danh kiếm tông đứng đầu, điệp cốc và thang cốc cũng kỳ cảnh trong Nam Cảnh ta."

Long Tiểu Chi đang thấy phiền vì cảm giác quen thuộc tông chủ áo đỏ kia mang đến cho mình ban ngày, nàng cơ hồ có thể nhận định, người kia chính là Long Phong Triệt, nhưng là vì sao khí tức không giống? Hơn nữa vì sao không nhận nàng?

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Suốt Đêm Thương Lan

Long Tiểu Chi không biết là Long Phong Triệt là không muốn nhận mình, là do có điều cố kỵ, nghĩ đến việc ở thành Cổ Mạch lần trước, những lời Long Phong Triệt đã từng nói, lịch sử mà Hiên Khâu Thiên Giác từng nói sơ qua với mình, nàng cảm thấy có một sợi dây mơ hồ xuyên chuỗi mọi chuyện, nhưng sợi dây này sẽ dẫn bọn họ đi đâu?

Hiên Khâu Thiên Giác không hỏi nguyên nhân Long Tiểu Chi mất ngủ, bởi vì hắn biết rõ cho dù hỏi cũng không nhận được đáp án, mặc dù Tiểu Chi ngẫu nhiên u mê, tâm tư lại tinh xảo đặc sắc, hơn nữa tự có chuẩn tắc làm việc.

Tựa như hiện tại nàng không nói gì, không phải là bởi vì không tin tưởng, mà là vì cảm thấy nói ra có thể sẽ uy hiếp ai đó, hơn nữa người này, có khả năng rất lớn là người Tiểu Chi ý lại.

Long Tiểu Chi còn đang ngẩn người, Hiên Khâu Thiên Giác đã đứng dậy đến bên cạnh bàn, bởi vì đêm đã khuya, Hiên Khâu Thiên Giác mặc rất tùy ý, quần áo phân tán, tóc dài cũng chỉ buộc đơn giản, cả người tỏ ra lười biếng mà nhẹ nhàng.

Duỗi tay nâng người tí hon quần chắn trong lòng bàn tay, chọc vào cái đầu nhỏ đang nghiêng đầu nhìn hắn. "Tiểu Chi cùng vi sư ra ngoài giải sầu được không?"

"Dạ." Long Tiểu Chi ngoan ngoãn gật đầu, đang muốn đứng dậy lại bị Hiên Khâu Thiên Giác ngăn cản.

"Ban đêm lạnh, Tiểu Chi thế này là được, vi sư mang con đi." Nói xong, đưa ngón tay thon dài ra lại bao bé con vào trong chăn thật kĩ càng, rồi mới đi ra ngoài cửa.

Hiên Khâu Thiên Giác để Long Tiểu Chi ở trong tà áo trước ngực, Long Tiểu Chi nằm trong tà áo, chỉ lộ ra một cái đầu nhỏ, có chút tò mò hết nhìn đồng tới nhìn tây, muốn xem Thương Lan kiếm tông ban ngày và ban đêm có gì khác nhau.

Cảm nhận được hành động của người trong ngực, Hiên Khâu Thiên Giác thả chậm tốc độ, hai thầy trò giống như thần tiên lạc vào nhân gian, bóng dáng mờ ảo, không dính bụi bặm.

Hiên Khâu Thiên Giác cũng không ngự không mà đi, mà là dùng những bước chân kì diệu, mỗi chân vừa điểm, người đã ở giữa không trung. Thương Lan kiếm tông ở trên núi nên ban đêm rất lạnh, chỉ có điều nhiệt độ trong sơn cốc không thay đổi nhiều, chốc lát sau, Hiên Khâu Thiên Giác đã đến mục đích: Điệp Cốc.

Có thể được gọi là kỳ cảnh Nam Cảnh, Điệp Cốc của Thương Lan tông tự nhiên không bình thường, Hiên Khâu Thiên Giác chậm rãi rơi từ giữa không trung rơi xuống sơn cốc.

Chỉ thấy sơn cốc còn u ám mông lung yên tĩnh trong nháy mắt Hiên Khâu Thiên Giác rơi xuống thì phát sáng lên, ánh sáng màu tím nhàn nhạt lộ lầy bắt đầu hiện ra, cho đến lúc bao phủ cả sơn cốc, bên trong sơn cốc lập tức giống như một biển màu tím.

"Đó là tử điệp? Vì sao cánh bọn họ lại phát sáng?" Long Tiểu Chi đưa ra bàn tay mũm mĩm ra nín thở lấy tà áo của Hiên Khâu Thiên Giác, chú ý tới hành động của Long Tiểu Chi, Hiên Khâu Thiên Giác nhếch môi cười.

Ánh sao màu tím đầy trời nhanh nhẹn nhảy múa, đó là từng con từng con bướm bướm màu tím cùng cỡ với Long Tiểu Chi, cánh tử điệp đang tán phát ra ánh sáng màu tím dịu dàng mà rực rỡ tươi đẹp lộ lầy, hơn nữa những con tử điệp này đều đã hóa hình người!

Mặc dù nói tử điệp trên đại lục cũng không phải linh thú được yêu thích, thậm chí bình thường sẽ không có người chọn tử điệp làm linh sủng, nhưng biến hóa này cũng quá nhiều rồi!

"Trên đại lục này những chỗ kì lạ nhiều đếm không xuể, Điệp Cốc là một trong số đó, tử điệp bên trong vừa phá kén tức thì đã có hình người, hơn nữa sau lưng mọc một đôi cánh phát sáng, chỉ sống trong Thương Lan điệp cốc, sau khi mặt trời lặn, nếu có người lạc nhầm vào sơn cốc, tử điệp sẽ thấp sáng cánh dẫn đường cho người đi lạc."

Trong lúc Hiên Khâu Thiên Giác nói chuyện, một con cái đầu tiểu tử điệp nhi xú đã hiếu kỳ bay đến trước người Hiên Khâu Thiên Giác, dừng ở trước mặt Long Tiểu Chi, nghiêng đầu nhìn Long Tiểu Chi, hình như đang nghi ngờ: Sao con này không bay ra?

Long Tiểu Chi ngừng thở, mở to mắt không nháy mắt nhìn con từ điệp này, hình như thời gian phá kén của tiểu từ điệp này hơi ngắn, bay còn hơi lão đạo, nhưng rất chấp nhất dựa vào gần Long Tiểu Chi, cuối cùng cuối cùng đã được như nguyện, đưa móng vuốt béo mập ra níu lấy quần áo Hiên Khâu Thiên Giác, khuôn mặt nhỏ nhắn cơ hồ dán sát vào Long Tiểu Chi, đôi cánh phát sáng sau lưng vẫn còn tỏa ánh sáng tím nhàn nhạt.

Trong nháy mắt Long Tiểu Chi cảm giác mình bị manh*, không tự chủ được duỗi ngón tay ra chọc chọc khuôn mặt nhỏ nhắn trước mặt, xúc cảm thật tốt!

*manh: dễ thương đáng yêu, ý là bé bướm bướm thấy cưng quá nên Tiểu Chi bị sự cute của bé làm lạc lối

Tiểu từ điệp bị chọc cũng không sợ hãi, vỗ cánh vui vẻ, sau đó thò đầu hôn lên mặt Long Tiểu Chi một cái. Long Tiểu Chi ngây người, chờ phản ứng lại đây, tiểu từ điệp trước mặt đã bay mất. "Sur phụ, con từ điệp vừa này đâu?"

Hiên Khâu Thiên Giác dịu dàng hỏi. "Nhiều từ điệp như thế Tiểu Chi nói con nào vậy?"

Long Tiểu Chi sờ sờ mặt mình. "Chính là bé vừa mới hôn con đó."

Hiên Khâu Thiên Giác lặng im một lát mới tiếp tục nói. "Bay đi rồi, có cần vi sư giúp con tìm về không?"

"Bay đi? Vậy cũng không cần, ta vốn muốn cảm tạ bé một cái." Đối mặt với một con tiểu từ điệp còn nhỏ hơn mình, Long Tiểu Chi hoàn toàn không nghĩ ra đây là vô lễ, mà là cảm thấy giống như được đưa bé hôn một cái.

Hiên Khâu Thiên Giác dịu dàng cười, vỗ vỗ cái đầu nhỏ của Long Tiểu Chi. "Muốn đi thang cốc xem một chút không?"

"Đi nhanh vậy sao?" Long Tiểu Chi kinh ngạc hỏi, nàng còn muốn đi ra bay hai vòng nữa.

"Trong Thang Cốc chẳng những có suối nước nóng có thể tắm rửa, gần đó còn có nhiều hoa quả sống gần suối nước nóng, chỉ ban đêm mới có, hơn nữa giờ khác nhau, thì hương vị cũng không giống, một khi mặt trời lên, quả suối nước nóng sẽ tự động rơi xuống, hòa vào mặt đất."

"Đi!" Long Tiểu Chi lập tức bị trái cây thần kỳ này hấp dẫn, hương vị thế nhưng thay đổi theo canh giờ, rất muốn ném thử.

Mũi chân Hiên Khâu Thiên Giác nhẹ điểm, bóng dáng mờ ảo đi ra ngoài cốc. Trong sơn cốc, một con tiểu từ điệp bay đến choáng váng trong trận pháp cuối cùng lách cách một tiếng rơi xuống đất khỏi trận pháp, trong nháy mắt rơi xuống đất thì mở cánh bay ra ngoài cốc, tốc độ cực nhanh kia và bóng dáng khéo léo kia đâu còn nửa phần lão đạo.

Đuổi tới bên cạnh sơn cốc, bóng tiểu từ điệp mới dừng lại, cuối cùng bắt đầu dần nhận rõ thực tế, giai nhân đã đi xa, đuổi theo không kịp, lập tức đau lòng ngồi dưới đất oa oa khóc lớn.

Long Tiểu Chi còn không biết sur phụ về mặt chính trực vô tư, ôn tồn tao nhã nhà mình đã cắt đứt một đóa "hoa đào" của nàng, bây giờ nàng đang nghịch ngợm trong suối nước nóng.

Dáng người bé nhỏ linh hoạt như một con cá nhỏ, làm mặt nước bình lặng lan ra từng vòng gợn sóng, trên mặt suối nước nóng còn nổi một tấm bèo xanh đậm làm mâm đựng trái cây, trên đó bày biện một đồng linh quả nhỏ.

"Sur phụ, có thể ăn chưa?" Nghịch đủ, Long Tiểu Chi nâng cằm nhỏ nằm trên tấm bèo hỏi.

Chỉ nghe suối nước nóng gần đó truyền đến giọng nói của Hiên Khâu Thiên Giác. "Cách canh giờ sau còn có một phút đồng hồ, Tiểu Chi thích ăn thì cứ ăn đi, ăn hết, vi sư lại đi hái."

"Không cần, Tiểu Chi ăn nhiều đây là được rồi." Long Tiểu Chi cự tuyệt không chút suy nghĩ, nếu như không phải là trên đường hiếu kỳ, chạy tới xem một cái, nàng còn không biết trái cây này mọc trong bụi gai, hơn nữa lúc hái không được dùng linh lực hộ thể, nếu không trái cây vừa đụng đến linh lực sẽ hòa tan.

Long Tiểu Chi nghĩ, nếu như mình không có vụng trộm đi theo, nhất định Hiên Khâu Thiên Giác sẽ dùng phù triện chữa khỏi vết thương trên tay, sau đó trước sau như một cái gì cũng không nói.

Cuối cùng Long Tiểu Chi cũng không thể ăn xong quả suối nước nóng, cuối cùng nằm trên bèo tấm mà ngủ.

Nghe tiếng hít thở đều đều của Long Tiểu Chi, Hiên Khâu Thiên Giác chậm rãi đứng dậy, thân thể thon dài gần như hoàn mỹ, trên ngực rộng lớn chảy xuống từng vệt nước, tóc dài hơi ẩm dính trên người, che một phần ánh mắt, rất nhanh, bức tranh mỹ nam tắm rửa này bị bạch y bao phủ, Hiên Khâu Thiên Giác đi đến suối nước nóng kế bên, nhặt đồ đệ nhỏ ngủ đến mức thiếu chút nữa lặn vào suối nước nóng, thân nhiên trở về.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Thủ Lôi*

*thủ lôi: canh giữ lôi đài

Ngày thứ hai chính là thủ lôi chiến của tỷ thí Nam Cảnh, cũng là trận chiến giành tư cách tiến vào đại trận thí luyện Cửu Trọng, có mười lôi đài diễn ra thủ lôi chiến, căn cứ lấy được ưu khuyết thành tích, mà xác định tông môn tiến vào đại trận thí luyện Cửu Trọng.

Mười lôi đài này cũng có đẳng cấp khác biệt, tỷ như Long Tiểu Chi muốn tham gia tỷ thí luyện đan, thì mỗi bậc sơ cấp, trung cấp, cao cấp có ba lôi đài, nhưng lôi đài luyện đan đại sư chỉ có một cái.

Căn cứ thành tích lấy được trước đó mà xác định người thủ lôi, luyện đan sư cao cấp không thể khiêu chiến lôi đài sơ cấp, chỉ có thể khiêu chiến lôi đài cùng cấp hoặc là cấp cao hơn.

Làm một luyện đan sư luyện ra đan được bảo phẩm, Long Tiểu Chi không ngoài ý muốn đạt được tư cách thủ lôi, chỉ là lôi đài này vẫn chỉ là lôi đài của luyện đan sư sơ cấp, bởi vì Long Tiểu Chi đan được luyện chế là Hồi Linh Đan hết sức bình thường, cũng chính là đan được hồi phục linh lực, đan được sơ cấp luyện khí kỳ có thể dùng.

Sáng sớm hôm nay, sắc trời vừa mới hừng sáng, Long Tiểu Chi còn quần chân ngủ ngon lành, đột nhiên thấy mặt mình bị chọc chọc, nhú mày một cái, lật người tiếp tục ngủ, tới hôm qua ngủ hơi trễ, Long Tiểu Chi hiếm khi muốn ngủ nướng.

Mơ mơ màng màng lại tiến vào mộng đẹp lần nữa, gương mặt bên kia lại bị người ta chọc vào, Long Tiểu Chi râm rì một tiếng, dứt khoát kéo chăn lên che kín đầu, mình thì cảm thấy thỏa đáng, lại không biết túm chăn quá mạnh, hai bàn chân nhỏ lại lộ ra.

Hiên Khâu Thiên Giác nhìn qua hai bàn chân nhỏ xíu lộ ra bên ngoài bắt đầu cười khê, cuối cùng duỗi tay bế nàng khỏi chén ngọc, mắt Long Tiểu Chi còn chưa mở ra, chỉ dùng gò má cọ xát lòng bàn tay hần, hiển nhiên xem bàn tay hần trở thành gối đầu.

Cho đến lúc bị buộc ngồi dậy, Long Tiểu Chi mới mở mắt ra, ồm ồm nói. "Sư phụ, Tiểu Chi có thể lại ngủ một lát không?"

"Tiểu Chi ngủ tiếp đi, một hồi vì sư bảo Tam sư huynh của con dẫn con đến lôi đài." Hiên Khâu Thiên Giác đỡ bé con đứng thẳng, động tác nhanh chóng mà thuần thục chải tóc cho Long Tiểu Chi, nhìn Long Tiểu Chi ngủ đến mức ngã trái ngã phải, khéo môi cong một cái, tìm một cây bút son từ trong không gian, chấm một điểm chu sa nhỏ xíu lên giữa trán Long Tiểu Chi, mới thả Long Tiểu Chi vào trong chén.

Trong lúc tỷ thí, mỗi tông chủ sẽ ngồi trên sân nhà xem thi đấu, Hiên Khâu Thiên Giác tự nhiên cũng ở trong đó, bởi vì vậy nhiệm vụ đưa Long Tiểu Chi đến lôi đài rơi xuống trên đầu Hoa Vũ Lâu, đương nhiên, Hoa Vũ Lâu vô cùng vui vẻ nhận việc, sáng sớm đã chạy đến trước cửa chờ sẵn.

Những người dậy sớm trong ngày hôm nay không ít, bất kể là người cần tham gia tỷ thí, hay là đi xem cuộc chiến.

Ngày giao đấu hôm nay tập hợp cao thủ đứng đầu trong Nam Cảnh, có tính khả quan rất cao, ngộ tính tốt nói không chừng còn có thể tìm hiểu một hai từ trong đó.

Tỷ thí bắt đầu từ giao đấu sơ cấp trước, sân giao đấu lần này chỉ có một chỗ, đặt ở chủ sơn* Thương Lan của Thương Lan tông, làm chủ sơn của Thương Lan tông, chứa mấy vạn người thi sư sức.

*là ngọn núi cao nhất, quy mô hoành tráng nhất, vị trí chính giữa nhất, quan trọng nhất, có cả quảng trường, v.v...

Trên quảng trường trung ương, chia làm ba lôi đài, đầu tiên là tỷ thí luyện đan, bởi vì lần tính ngộ kia, việc có một con tử điệp luyện ra đan được bảo phẩm đã lan truyền rất nhanh, lúc này gần lôi đài, đã có người vây quanh ba tầng trong ba tầng ngoài.

Giải Mật Nhi đã chờ lâu ngày, trong lòng có vài phần thấp thỏm, nhưng cũng có kích động cuộn cuộn không ức chế được, vì lần thủ lôi này, môn chủ Thanh Đan Môn Thanh Tuế Nguyên cho Giải Mật Nhi vật tư phong phú, Giải Mật Nhi mơ hồ có dự cảm, hôm nay mình sẽ có đột phá, hơn nữa còn là trong trường hợp như thế, có thể tưởng tượng, sự thành công ấy, hôm nay nhất định nàng ta công thành danh toại, đây cũng là nguyên nhân Thanh Tuế Nguyên đề ý lần này tỷ thí như thế.

Làm học trò mà Thanh Đan Môn môn chủ tự hào, thực lực Giải Mật Nhi đương nhiên không kém, cũng đạt được tư cách thủ lôi, nhưng bảo vệ lôi đài cũng không phải là mục đích cuối cùng của nàng ta.

Hôm qua lúc Thanh Tuế Nguyên giao tài liệu luyện đan và lò luyện đan cho nàng ta, Giải Mật Nhi đã biết ý Thanh Tuế Nguyên, hẳn muốn hôm nay nàng ta khiêu chiến hai lôi đài luyện đan sơ cấp khác, bắt lấy toàn bộ lôi đài sơ cấp.

"Mật nhi không cần bó tay bó chân, đan được bảo phẩm khó được cỡ nào, phía trên cực phẩm sơ đã được gọi là siêu phẩm, cũng là bởi vì nó không xác định được, cũng không có quy luật có thể tìm ra, luyện chế dựa vào vận khí, tiểu yêu kia mặc dù luyện chế ra bảo phẩm, nhưng cũng chỉ là hồi linh đan mà thôi, trong lúc thủ lôi, khả năng có thể luyện chế ra siêu phẩm lần nữa vô cùng bé nhỏ."

"Dạ! Mật nhi nhớ kỹ, Mật nhi định không phụ kỳ vọng của sư phụ, bắt lấy toàn bộ lôi đài sơ cấp!" Giải Mật Nhi kiềm chế nội tâm kích động, nàng ta đâu có sợ hãi, nàng ta hưng phấn, vì sắp nổi danh Nam Cảnh mà hưng phấn, có những tài liệu này, cộng thêm thiên phú của nàng ta, lo gì không ra cực phẩm, thậm chí siêu phẩm cũng không phải không có khả năng!

Giờ Thìn vừa đến, tỷ thí sắp bắt đầu, người thủ lôi cũng lục tục lên đài, ba lôi đài tạo thế thể chân vạc, sân trống chính giữa là cho người khiêu chiến, đương nhiên, người có tư cách khiêu chiến, đều là người thắng lợi trong cuộc thi vòng loại trước đó.

Giải Mật Nhi bước lên lôi đài, đi đến chính giữa, nhìn qua đám đông dưới đài, chỉ cảm thấy cảm giác mắt bao quát bốn phía này vô cùng thư thái, đây không phải việc mình vẫn muốn sao?

Ánh mắt không hiện thành sắc nhìn về phía người hồng y ngạo nghễ kia, lại phát hiện ánh mắt của người kia căn bản không ở trên người nàng ta, thuận hướng nhìn lại, mới phát hiện ánh mắt mọi người đều tụ tập ở chỗ đó.

Ba lôi đài, một là Mặc Đan Môn, một là Vân Khuyết tông, một là Thanh Đan Môn, nhưng chỉ có một lôi đài có vẻ vô cùng trống trải, không phải là bởi vì không có ai, mà là vì người quá nhỏ, bóng dáng nhỏ bé mặc bạch y xuất trần đó đối lập với lôi đài rộng lớn.

Long Tiểu Chi ưu nhã đứng lại, không nhìn thấy chút bất an nào, rõ ràng là vẻ mặt nghiêm túc, nhưng gương mặt bánh bao và búi tóc hai bên lại khiến nàng trở nên đáng yêu, nhất là nàng còn không biết ẩn đường của mình bị điểm một nốt chu sa, có vẻ vô cùng xinh xắn.

Trong lòng Giải Mật Nhi kinh ngạc, vì sao một gương mặt non nớt như thế chỉ đơn giản điểm một nốt chu sa thì có vẻ vô cùng kinh điển, ưu nhã mà non nớt, thấy Long Tiểu Chi như thế, rất khó tưởng tượng sau này sẽ là tuyệt thế tao nhã thế nào.

Một tiếng tiếng chuông đồng xa xăm, thủ lôi chiến chính thức bắt đầu, người dưới lôi đài còn chưa kịp tiến lên, Giải Mật Nhi đã thi lễ một cái mở miệng nói ra. "Đệ tử Thanh Đan Môn Giải Mật Nhi khiêu chiến Vân Khuyết tông và Mặc Đan Môn."

Giọng nói Giải Mật Nhi vô cùng bình thản, dưới đài lại có một trận nghị luận, Thanh Đan Môn này tự tin cỡ nào, vừa mở màn đã trực tiếp khiêu chiến toàn trường sơ cấp, nếu như hai tông môn kia ứng chiến, chỉ cần có một trong đó thắng Thanh Đan Môn, Thanh Đan Môn sẽ vô duyên với cuộc tỷ thí sơ cấp, bởi vì thất bại, thì không có quyền lên đài lần nữa.

Tiếng nghị luận của mọi người còn chưa yên, chỉ nghe đệ tử Mặc Đan Môn trên lôi đài khác ung dung mở miệng. "Đệ tử Mặc Đan Môn Mặc Phù ứng chiến, nhưng lôi đài sơ cấp có quá mức không thú vị không? Đệ tử Mặc Đan Môn Mặc Phù xin khiêu chiến toàn bộ tông môn lôi đài trung cấp, đệ tử Thanh Đan Môn trên lôi đài trung cấp có dám đánh một trận?"

Tình cảnh lập tức lặng im, nếu Thanh Đan Môn cao ngạo, như vậy thì Mặc Đan Môn chính là cuồng ngạo. Chỉ chốc lát sau, dưới lôi đài lập tức nổ tung.

Cả ba người thủ lôi trung cấp đều là đệ tử Thanh Đan Môn, có thể thấy được, mục tiêu của môn chủ Thanh Đan Môn Thanh Tuế Nguyên lần này rất lớn, rất rõ ràng, chính là muốn nổi danh Nam Cảnh, thu hoạch tất cả đài chủ tỷ thí luyện đan, nghiền ép Mặc Đan Môn bình yên đã lâu, đứng đầu đan môn Nam Cảnh.

Ba người Thanh Việt Thiên liên tục xem cuộc chiến gần đó liếc nhìn nhau, cuối cùng dưới chân nhảy lên, người đã lên tới khu khiêu chiến chính giữa, diện tích khu khiêu chiến rất lớn, dung nạp ba người hoàn toàn không thành vấn đề. "Có gì không dám! Đệ tử Thanh Đan Môn ứng chiến!"

Nội tâm chúng tu sĩ lập tức mở rộng, tỷ thí Nam Cảnh mấy thập niên gần đây mặc dù cũng có thể nói là kịch liệt, nhưng đã lâu chưa xuất hiện sơ cấp khiêu chiến trung cấp, không nghĩ tới lần này chẳng những khiêu chiến, hơn nữa còn là đội hình như thế, sao có thể không khiến bọn họ mong đợi! Chiến ý sôi trào chậm rãi ngưng tụ, bầu không khí hết sức căng thẳng.

Người thủ lôi đã tỏ thái độ, ánh mắt của mọi người chuyển dời đến lôi đài Vân Khuyết tông chưa từng mở miệng một cách tự nhiên đến, chỗ đó, từ điệp bé nhỏ kia lạnh nhạt mà đứng, đoan trang cao quý, vừa mở miệng, giọng nói bi bô lập tức phá vỡ hình tượng, chỉ nghe người tí hon nghiêm trang nói. "Đã như vậy, Vân Khuyết tông ta xin phụng bồi đến cùng."

hết chương 44

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Đấu Linh Hỏa

Chuyện phát triển đến mức này, cũng khiến mọi người không tưởng được, Giải Mật Nhi cũng trở tay không kịp, không nghĩ tới đệ tử Mặc Đan Môn thế nhưng trực tiếp khiêu chiến lôi đài trung cấp, đây không phù hợp với phong cách nhất quán của Mặc Đan Môn, Mặc Đan Môn là bị cái gì kích thích vậy?

Bởi vì lôi đài sơ cấp khiêu chiến lôi đài trung cấp, nên người giao đấu có đến sáu người, chúng tu sĩ dưới lôi đài cũng không có xuất hiện người khiêu chiến khác, sau khi xác định nhân số, chuông đồng thau bị gõ vang lần nữa, trong lòng sáu người hừng hực chiến ý, thủ lôi chiến chính thức bắt đầu.

Giải Mật Nhi nhẹ nhàng thở ra một hơi, giảm bớt một chút hơi thở hỗn hển của mình, không do dự nữa, trực tiếp lấy lò luyện đan từ trong không gian ra, lò luyện đan màu vàng thẫm sắc, cao cỡ nửa người, sau khi lò luyện đan được lấy ra cũng không rơi xuống đất, mà là trôi lơ lửng cách mặt đất vài tấc.

Trận giao đấu của luyện đan sư này có sức hấp dẫn rất lớn, dưới lời đài sớm đã tụ tập rất nhiều luyện đan sư, thấy tình cảnh này, trong lòng đều là âm thầm nói, lò luyện đan này lại được luyện chế từ Hải Phù thạch.

Hải Phù thạch có tính hàn, chịu được nhiệt độ cao, nhưng lại có khả năng truyền nhiệt lượng gần như hoàn mỹ kỳ lạ, hơn nữa có tác dụng tăng khả năng thành đan của đan dược, lại còn làm cho nhiệt độ cân đối, có tác dụng quan trọng trong phân bố dược hiệu và kích thích dược hiệu.

Lại bởi vì sức nổi của Hải Phù thạch thật lớn, có thể trôi lơ lửng ở cách mặt đất vài tấc, khiến việc phân biệt nó trở nên đơn giản.

Xem ra Thanh Đan Môn đã ra vốn gốc, khó trách nữ đệ tử này dám khiêu chiến toàn trường, lò luyện đan Hải Phù thạch hiếm có này, cộng thêm phẩm chất thì cũng là cực phẩm, đối với một luyện đan sư mà nói như hổ thêm cánh.

Ngay sau Giải Mật Nhi, ba đệ tử khác của Thanh Đan Môn cũng ào ào sử dụng lò luyện đan, kết quả mọi người phát hiện, thế nhưng không có một lò luyện đan nào có phẩm chất dưới cực phẩm, nội tình Thanh Đan Môn này quả thực thâm hậu.

Mặc Phù cũng không nhanh không chậm lấy lò luyện đan ra, lò luyện đan này so với mấy người Thanh Đan Môn mà nói không thấy chút thua kém, cũng là một cực phẩm, hơn nữa cũng là khoáng thạch hiếm có tạo nên, vô cùng khó được.

Tầm mắt của mọi người dạo qua một vòng, cuối cùng tự nhiên chú ý tới Long Tiểu Chi trên lời đài, chỉ thấy người tí hon kia cũng lấy lò luyện đan ra, so sánh với lò luyện đan của những người khác, lò luyện đan còn chưa lớn bằng một bàn tay này vô cùng bất mắt.

"Đó là luyện chế từ Tử Kim Tinh? Hơn nữa hình như chỉ là thánh phẩm!" Bởi vì lò luyện đan quá nhỏ, tu sĩ dưới lời đài mặc dù ngũ giác thông thấu, cũng không cách nào phán đoán tinh chuẩn, tiếng suy đoán ào ào vang lên.

Ít người dùng vàng luyện chế lò luyện đan, đó là bởi vì vàng khó có thể kéo dài và dát mỏng, độ cứng cũng không đủ, nhưng Tử Kim lại là vô cùng cứng rắn, mà khoáng sản Tử Kim tinh chỉ có trung tâm mỏ kim tinh cực phẩm, đương nhiên, cũng không phải là tất cả tử mỏ vàng cũng có thể sinh ra kim tinh, đừng xem này lò luyện đan này nhỏ như thế, chỉ sợ cũng thu thập mấy mỏ Tử Kim mới có thể có đủ khoáng thạch.

Giải Mật Nhi nhìn thấy lò luyện đan của Long Tiểu Chi, trên mặt không lộ vẻ ngoài ý muốn, hiển nhiên trước đó nàng ta đã cố ý tìm hiểu Long Tiểu Chi, chỉ là khó tránh khỏi nghĩ rằng, nếu như lúc trước mình không có rời khỏi Vân Khuyết tông, lò luyện đan này không phải sẽ thuộc về nàng ta sao.

Ổn định tâm thần, trực tiếp lấy ra tài liệu luyện đan cần thiết hôm nay, vốn dĩ Giải Mật Nhi là chuẩn bị luyện chế Kết Nguyên đan, nhưng trung cấp lời đài gia nhập khiến nàng ta không thể không thay đổi, theo từng vị thảo dược được lấy ra, mọi người dưới đài ít nhiều cũng nhìn ra manh mối, nguyên nhân chính là như thế, mới thấy không dám tin.

"Kết Anh thảo! Trầm Tâm mộc! Nàng ta không phải muốn luyện Kết Anh đan chứ! Cái này không có khả năng! Xem tu vi nàng ta rõ ràng còn đang luyện khí kỳ, luyện đan vượt cấp, hơn nữa còn là vượt hai đại cảnh giới!"

"Vượt cấp luyện đan! Chưa từng nghe thấy thành công, không nói việc khác, chỉ linh lực bản thân nàng ta cũng khó mà chịu đựng đến lúc kết thúc luyện đan!"

"Kết Anh đan! Nếu luyện chế thành công thì ta muốn mua lại."

Tiếng nghị luận dưới lời đài bay là tả, đều có chút không hiểu hành động của Giải Mật Nhi, mặc dù nói phương thuốc Kết Anh đan chỉ được nắm giữ ở trong đan môn lớn, nhưng hai vị thuốc chủ yếu trong đó vẫn có không ít người nhận ra.

Mặc dù tu sĩ không biết luyện đan, lại không có trở ngại cho bọn họ thu thập linh thực, từng tu sĩ có kinh nghiệm sẽ sưu tầm sách vở liên quan đến linh thực, để tránh mình có cơ duyên đụng phải lại không biết, hoặc là phương thức thu thập sai lầm, làm cho dược hiệu linh thực giảm bớt.

Nghe được tiếng nghị luận dưới đài, trong lòng Giải Mật Nhi hừ lạnh một tiếng, nếu như không nắm chắc trên năm phần, làm sao nàng dám vượt cấp luyện đan.

Kết Anh đan, dùng xong có thể trợ giúp kết xuất Nguyên Anh, vượt qua một đại cảnh giới, trở thành người đứng đầu trong Nam Cảnh, căn cứ phẩm chất đan dược khác nhau, sau khi dùng thì tỷ lệ Kết Anh cũng không giống nhau, nhưng cho dù là hạ phẩm đan dược, cũng sẽ cung cấp tỷ lệ thành công trên ba thành.

Động tác trên tay không ngừng, Giải Mật Nhi lại lấy ra một chai Hồi Linh đan thượng phẩm, chuẩn bị dùng bổ sung linh lực.

Long Tiểu Chi nghiêng đầu nhìn về phía Giải Mật Nhi, không chỉ là Giải Mật Nhi, ba gã đệ tử trung cấp của Thanh Đan Môn cũng hơi kỳ lạ, hình như lúc bọn họ lấy ra linh thực cần thiết, xung quanh có không khí u ám bao phủ xuống, nhưng xem phản ứng của những người khác, một chút cũng không có phát giác ra, Long Tiểu Chi nhăn mày, những linh thực kia lẽ nào có chỗ nào kì lạ?

Mặc dù trong lòng nghi ngờ, Long Tiểu Chi cũng không chậm chạp, trận giao đấu này nàng thật cẩn thận, nàng không có ý định luyện đan vượt cấp, mà là muốn thử một loại đan dược khác, có thể không phân biệt tu vi đẳng cấp, ai cũng có thể sử dụng.

Luyện đan sư luyện chế đan dược chịu tu vi bản thân hạn chế, không chỉ là bởi vì linh lực không đủ, cũng bởi vì bị tâm cảnh hạn chế, Long Tiểu Chi không biết lấy đâu ra tự tin Giải Mật Nhi, cho rằng nàng ta có thể vượt hai đại cảnh giới luyện chế Kết Anh đan.

Bên kia, Mặc Đan Môn Mặc Phù cũng bắt đầu chuẩn bị, xem ra cũng không có dự định luyện đan vượt cấp, hình như muốn luyện chế linh đan đặc biệt

của Mặc Đan Môn, bởi vì linh thực hần lấy ra phần lớn tu sĩ không nhận ra, dù là nhận ra cũng mò không ra muốn luyện loại nào.

Lúc này dưới lời đài đã không còn tiếng nghị luận hỗn loạn, hiển nhiên cử động của Mặc Đan Môn và Vân Khuyết tông khiến bọn họ khó hiểu, lúc Thanh Đan Môn chuẩn bị vượt cấp luyện đan, Mặc Đan Môn và Vân Khuyết tông cũng cũng không có dự định này.

Nên biết, Kết Anh đan đã thuộc phạm vi luyện đan sư cao cấp, linh đan trợ giúp nhảy từ Kim đan kỳ sang Nguyên anh kỳ, hơn nữa độ hiếm có rất cao, thậm chí đã có không ít tu sĩ Kim đan kỳ nhao nhao muốn thử, nếu Thanh Đan Môn thật luyện chế ra Kết Anh đan, trực tiếp mua.

Hơn nữa một khi Giải Mật Nhi luyện chế thành công, dù phẩm cấp như thế nào, chỉ cần loại đan được hai tông môn khác luyện chế kém năng ta, năng ta cũng coi như thành công, dù sao đan được sơ cấp chỉ thích hợp luyện khí kỳ và Trúc cơ kỳ tu sĩ, Kim đan kỳ dùng vốn đã không có hiệu quả gì, cho dù là siêu phẩm đan được cũng giống vậy, không phải là bởi vì được hiệu siêu phẩm đan được không đủ, mà là vì đẳng cấp áp chế và hạn chế.

Chuẩn bị Linh thực xong, sáu người cũng ào ào nổi lửa, Giải Mật Nhi là hoàn thành chuẩn bị trước, hiển nhiên luyện chế Kết Anh đan đã từng được nài ta thử, mặc dù là quyết định ngoài ý muốn, nhưng cũng quyết đoán. Luyện đan sư luyện chế bình phẩm đan được, nếu đan được không phân cao thấp, vậy thì bên nào thành đan trước, bên đó thắng.

Vì vậy, linh thực vừa chuẩn bị xong, trong tay Giải Mật Nhi lập tức dấy lên ánh lửa, ánh lửa màu vàng sáng, nhiệt độ cực cao, cũng rõ ràng nói cho mọi người, đây là Thiên hỏa, thiên mộc thiên hỏa song linh căn, phương diện luyện đan cũng chiếm hết ưu thế.

Động tác mấy người Thanh Đan Môn tương đối nhanh chóng, trong tay ba người khác cũng ào ào dấy lên ánh lửa, trong đó lúc ánh lửa của Thanh Việt Thiên dấy lên còn phóng uy áp ngọn lửa ra ngoài, hết sức tăng cổ gắng đè ép Mặc Đan Môn và Vân Khuyết tông.

"Đó là linh hỏa Nam Mộc! Đã không còn trong thiên địa nhân, mà thuộc về tự nhiên!"

"Thanh Đan Môn đúng là đầm rồng hang hổ, rõ ràng người này dung hợp môi lửa."

Tiếng cảm thán hâm mộ nổi lên bốn phía, linh hỏa Nam Mộc, danh như ý nghĩa, quanh năm bùng cháy ở Nam Mộc, là chỗ linh lực Nam Mộc hội tụ.

Trong truyền thuyết vài ngàn năm trước, Nam Mộc và Linh Hỏa là một đôi người yêu, lúc còn sống vô duyên, sau khi chết gắn bó, Linh Hỏa chỉ bùng cháy trên Nam Mộc phía, lại sẽ không khiến Nam Mộc bị thương, mà Nam Mộc cũng dựa vào Linh Hỏa mà sống sót.

Một khi hai người rời nhau, trừ phi Linh Hỏa trở về, nếu không Nam Mộc tới chết cũng không dấy lên nhúm linh hỏa thứ hai, mà linh hỏa cũng là như thế, sẽ không bùng cháy trên bất kì vật phẩm nào, cho đến lúc tắt.

Dung hợp Linh hỏa Nam Mộc chưa có ai thấy qua, không biết Thanh Đan Môn này đến tột cùng là làm thế nào được, thật là khiến người tò mò.

Linh hỏa vừa ra, uy áp lập tức tới, đây cũng là điểm khác nhau giữa luyện đan thủ lõi chiến và đào thai chiến, đào thai chiến vì cân bằng năng lực và bối cảnh từng luyện đan sư, bố trí cấm chế trên lời đài, nhìn không ra ngọn lửa luyện đan sư sử dụng, đồng dạng cũng ngăn cách và áp chế ngọn lửa.

Mà thủ lõi chiến thì không có cấm chế này, ngàn năm trước kia thậm chí còn có đấu lửa, nhưng theo thời gian chậm rãi bị người quên lãng, nói cho cùng, luyện đan cũng là phải xem bối cảnh thực lực của tu sĩ, thiên phú khác, không có tư sản hùng hậu chống đỡ, luyện đan sư cơ hồ nửa bước khó đi.

Uy áp linh hỏa Nam Mộc của Thanh Việt Thiên phóng ra ngoài, cho dù hết sức tránh đi Giải Mật Nhi và hai người khác, ngọn lửa của ba người cũng thoáng âm đạm một chút, không có biện pháp, nhất là Thanh Việt Thiên còn chưa khống chế linh hỏa Nam Mộc thuần thực, thêm nữa là uy áp linh hỏa quá cao.

Trong lòng Giải Mật Nhi có chút không vui, người lấy được linh hỏa Nam Mộc có ít nhất bảy phần là vì cố gắng và cơ duyên của nàng, thậm chí thiếu chút nữa mất mạng, lại bởi vì bản thân có thiên hỏa linh căn, bị Thanh Tuế Nguyên bỏ qua, trực tiếp đưa linh hỏa cho Thanh Việt Thiên, đệ tử thiên Mộc đơn linh căn, thực lực Thanh Việt Thiên cũng có vượt rào về bản chất trong nháy mắt, chẳng những tu vi trực tiếp tấn thăng đến trúc cơ hậu kỳ, khả năng khống chế ngọn lửa cũng nghiêng ép người khác.

Không nghĩ tới hôm nay thiên hỏa của mình thế nhưng còn bị linh hỏa Nam Mộc ảnh hưởng, có lẽ mình nên tăng thực lực lên, sau đó xuống núi rèn luyện tìm kiếm cơ duyên, ở Thanh Đan Môn mấy năm, Giải Mật Nhi cũng muốn thăm dò Thanh Tuế Nguyên người này.

Chính là vì như thế, mới có thể phỏng đoán tâm tư hần, khiến hần chú ý, đứng vững chân trong Thanh Đan Môn. Trông cậy vào Thanh Tuế Nguyên hiển nhiên có chút không thực tế, trong nội tâm Thanh Tuế Nguyên, thực lực Thanh Đan Môn mới là quan trọng nhất.

Kỳ thật ở trong chuyện linh hỏa Nam Mộc, tín nhiệm của Giải Mật Nhi với Thanh Tuế Nguyên đã sụp đổ, chỉ là hiện giờ nàng ta còn cần Thanh Đan Môn làm hậu thuẫn và nguồn gốc tài chính, cho nên chỉ có thể để hết vào lòng.

Những ý nghĩ và tâm trạng thoáng qua trong đầu Giải Mật Nhi, tâm thần rất nhanh trở về lò luyện đan trước mặt, đang muốn đưa ngọn lửa trong tay vào lò luyện đan, đột nhiên bên lời đài Mặc Đan Môn vang lên một tiếng hừ nhẹ hơi khiêu khích, theo sát phía sau, Giải Mật Nhi chỉ cảm thấy trên lời đài bên cạnh hiện ra ánh sáng màu băng lam cực xán lạn, cùng lúc đó, thiên hỏa trong tay càng thêm âm đạm.

Nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy trên tay Mặc Phù đang toát ra ngọn lửa màu lam, nhìn rất kì lạ, tựa như rét lạnh cực hạn, lại tựa như là nóng rực cực hạn.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 46: Thiên Tài Tấp Nập

U Minh Chi Hòa! Mắt mọi người sáng ngời, Mặc Đan Môn trong truyền thuyết nằm ở cực bắc, có hai ngọn núi hiểm trở giao nhau, được gọi là Hoàng Tuyền môn, phía dưới hai ngọn núi hiểm yếu có một con sông nước màu vàng, được gọi là Hoàng Tuyền, trên không của dòng sông quanh năm trôi nổi ngọn lửa băng lam, dưới sông còn có điều huyền diệu khác, là chỗ tu luyện của đệ tử Mặc Đan Môn.

Không nghĩ tới hôm nay thế nhưng nhìn thấy U Minh Chi Hòa, xem ra truyền thuyết là thật!

Mọi người sóng lòng sôi sục, tâm trạng kích động còn chưa kịp dâng cao, đã thấy U Minh Chi Hòa kia đột nhiên âm trầm, trong nháy mắt thay đổi uể oải không cháy, hoàn toàn không còn huỳnh hoang như khi nãy!

Chuyện này còn chưa tính, Thanh Việt Thiên của Thanh Đan Môn lập tức kêu một tiếng sợ hãi. "Làm sao có thể!"

Mọi người nhìn lại, mới phát hiện Nam Mộc Linh Hòa trong tay hần thế nhưng lấp lánh nhấp nháy, ánh lửa chỉ còn như hạt đậu!

Sắc mặt Giải Mật Nhi cũng xanh mét, Nam Mộc Linh Hòa còn bị áp chế đến như thế, thiên hỏa nàng ta vẫn lấy làm kiêu ngạo đã sớm tắt! Là ai!

Ánh mắt của mọi người tìm kiếm trong sáu người, lúc này mới phát hiện dĩ nhiên là con tử điệt nhỏ kia, thân hình tiểu tử điệt nhỏ nhất, bàn tay tự nhiên cũng không lớn, cho nên nàng ngọn lửa trong lòng bàn tay cũng nhỏ đến đáng thương.

Nhưng sau khi nhìn thì không khó phát hiện, màu ánh lửa đỏ như máu bùng cháy hùng hực, không chút suy sụp, rõ ràng không có bị áp chế.

Đây là tình huống gì! U Minh Chi Hòa và Nam Mộc Linh Hòa lại bị một ngọn lửa còn chưa to bằng đan dược áp chế! Tình cảnh có thể nói tức cười, nhưng không ai cười nổi, thiên hỏa dập tắt, thiên nhiên hỏa cúi đầu, U Minh Chi Hòa âm trầm, việc này có ý thế nào? Ý nghĩa là phẩm chất của ngọn lửa nhỏ đến không nhìn thấy kia ít nhất trên thánh cấp, thậm chí đến gần thần hỏa!

Nhưng là thế gian thật sự có thần hỏa sao? Ngay cả Phượng Trì xưa nhất cũng chỉ nắm giữ chân hỏa phượng hoàng mà thôi.

Nếu như nói trước kia bị Nam Mộc Linh Hòa ảnh hưởng, trong lòng Giải Mật Nhi bất mãn, hiện thời bị ngọn lửa nhỏ cơ hồ không nhìn thấy của Long Tiểu Chi áp chế, trong lòng Giải Mật Nhi dâng lên vô hạn khó chịu.

Đệ tử của Thanh Tuế Nguyên rất đông, đồ đệ trong mắt hần cũng chỉ là công cụ gầy dựng lại Thanh Đan Môn, còn lúc ở Vân Khuyết tông, Giải Mật Nhi sống rất tự tại thoải mái.

Trong Vân Khuyết tông, nữ tu rất ít, hoàn toàn là bị được nâng niu trong lòng bàn tay mà trưởng thành, dù là Hiên Khâu Thiên Giác, hay là đệ tử khác trong tông, mặc kệ làm cái gì, luôn nghĩ đến sư muội hoặc là sư tỷ.

Nếu chưa rời khỏi Vân Khuyết tông, bây giờ nàng ta vẫn được che chở đầy đủ, không cần vì cơ duyên mà bốn ba, ngọn lửa phóng thích uy áp tối cao kia cũng là của nàng ta, mà không phải của con tử điệt kia.

Ngọn lửa cũng không có dừng lại quá lâu trong tay Long Tiểu Chi, thậm chí ngay cả uy áp cũng không có hết sức phóng ra ngoài, nhưng vẫn là để lại ấn tượng không thể cho mọi người.

Tay nắm nắm tùy ý vung lên, ngọn lửa trong lòng bàn tay đã bay vào trong lò đan từ màu vàng kim, lúc ngọn lửa tiến vào lò đan, ngọn lửa bị áp chế của mấy người còn lại mới khôi phục bình thường, mặc kệ trong lòng ngạc nhiên nghi ngờ thế nào, vẫn phản ứng nhanh chóng mà luyện đan dược.

Ánh mắt dưới lời đài hoàn toàn không thể làm phiền Long Tiểu Chi, nhưng mà nhìn một người nhỏ xíu như thế, trong chốc lát chạy tới khiêng một cây linh thực, trong chốc lát lại ôm hai ba linh quả cất bước đến trước lò luyện đan, người tí hon tỏ ra vô cùng bận rộn, luyện đan đối với nàng mà nói là một việc rất tốn sức.

Không ít người đều bị người tí hon trên đài hấp dẫn ánh mắt, dần dần, mọi người phát hiện, lò luyện đan màu vàng kim kia cũng không chỉ đơn giản luyện chế từ từ kim tinh, không gian bên trong nó hần là rất lớn, một đồng linh thực linh quả cần dùng, nó chứa được hết.

Mà tiểu tử điệt bạch y tung bay bởi vì chân ngắn quá, sau đó dứt khoát biến ra cánh màu tím trên lưng, lòn vòng quanh lò luyện đan, ngẫu nhiên nghiêm túc chăm chỉ bấm một hai pháp quyết, có vẻ vô cùng thuần thục.

Nhìn những tu sĩ khác luyện đan, trong lòng mọi người đều một câu hỏi: Người xác định người là đến luyện đan? Mà không phải bán manh?

Long Tiểu Chi được chú ý như thế, tự nhiên có người không vui, lúc này Giải Mật Nhi đã không thể phân tâm, toàn tâm đi vào trong quá trình luyện chế Kết Anh đan.

Chỗ ngồi trên lời đài đối diện, phần đông tông chủ đang xem cuộc chiến, ai cũng không có dự liệu được trận thủ lời chiến này lại kịch liệt đến vậy.

Lúc Giải Mật Nhi thể hiện, Thanh Tuế Nguyên thậm chí nhận được rất nhiều lời khen tặng, phần lớn đơn giản là Thanh Đan Môn hậu sinh khả úy, nhân tài xuất hiện lớp lớp, nhưng Thanh Tuế Nguyên hết lần này tới lần khác thích nghe lời này, tâm trạng tự hào cũng không thêm che giấu, trực tiếp hiện trên mặt, nhưng rất nhanh sau đó hần liền tiếp mất mặt.

U Minh Chi Hóa của Mặc Đan Môn còn không tính, khiến hần khó xử nhất là, hần đường đường một đan môn, dù là mồi lửa vẫn hay là lò luyện đan thể nhưng đều bị một kiếm tông áp chế hoàn toàn! Chuyện này theo ý hần, là trào phúng rõ ràng.

Trong lòng không ổn định, tự nhiên chú ý tới quá trình con tiểu yêu kia luyện đan, không nghĩ tới trừ việc vận chuyển dược liệu tỏ ra có chút phí sức, khả năng nắm chắc pháp quyết và thời gian không hề sai lầm, chỉ là tài liệu tiểu yêu này luyện đan quá mức kỳ lạ, khiến hần xem không hiểu.

"Đó là Hồ Phách thạch sao? Thứ đó có thể lấy ra luyện đan hả!" Thanh Tuế Nguyên có thể im lặng, nhưng tu sĩ hiểu luyện đan dưới lời đài có không ít, huống chi còn có phần đông đệ tử Thanh Đan Môn muốn tìm mặt mũi về.

"Hồ Phách tính bình, vị cam, có công hiệu trấn tĩnh an thần, tán úr cầm máu chờ, Hồ Phách và Hồ Phách thạch bề ngoài vô cùng tương tự, nhưng Hồ Phách thạch và Hồ Phách là hai vật phẩm hoàn toàn khác nhau, Hồ Phách thạch căn bản không khả năng làm thuốc, độ cứng Hồ Phách thạch mặc dù không lớn, nhưng cũng không kém ngọc thạch bao nhiêu, chẳng những không có bất luận giá trị làm thuốc nào, hơn nữa không thể tiêu hóa, căn bản không thể ăn được!"

Giọng nói của Thanh Dung Đào trong trẻo, giảng giải sự khác biệt giữa Hồ Phách thạch và Hồ Phách một phen, giải thích nghi hoặc cho những tu sĩ không hiểu luyện đan kia, lại đồng thời khiến trong lòng mọi người có một câu hỏi khác, một tiểu yêu có thể luyện chế ra đan dược thánh phẩm, lẽ nào lại không phân biệt được Hồ Phách và Hồ Phách thạch sao?

Nhưng Thanh Đan Môn lời thề son sắt, khiến bọn họ không thể không tin tưởng, mạng nghi ngờ, chúng tu sĩ tiếp tục quan sát tình huống trên lời đài. Mặt trời dần dần lên cao, mặc dù tu sĩ có linh lực hộ thể, nhưng thời gian dài tập trung tinh lực cũng làm cho bọn họ sinh ra một chút cảm giác mệt mỏi.

Luyện đan khác với võ đấu, đây là tỷ thí dài đằng đẳng mà chán chường, tu sĩ rất khó giữ nhiệt huyết, bầu không khí đang sa sút, chỉ nghe đệ tử Thanh Đan Môn nói một câu. "Sắp thành đan!"

Mọi người ào ào lên lời đài, quả nhiên, mấy người trên lời đài đã bắt đầu bấm pháp quyết, trận giao đấu luyện đan này cuối cùng đến gần kết thúc. Người bấm pháp quyết trước là ba đệ tử trung cấp của Thanh Đan Môn, chuyện này không khiến mọi người thấy ngoài ý muốn, dù sao luyện đan sư trung cấp và luyện đan sư sơ cấp có khác về bản chất.

Chỉ thấy trên mặt Thanh Việt Thiên ngay giữa khu khiêu chiến thể nhưng xuất hiện mồ hôi lạnh, bởi vì Giải Mật Nhi luyện đan vượt cấp, Thanh Việt Thiên tự nhiên không muốn làm cho Thanh Tuế Nguyên thất vọng, bởi vậy cũng lựa chọn một đan dược quan trọng dành cho tu sĩ Nguyên anh kỳ.

Hối Anh đan, tên như ý nghĩa, sau khi thân thể tu sĩ Nguyên anh kỳ bị tổn thương, dùng Hối Anh đan có thể cải tạo thân thể lại, việc này tương đương với có thêm một cái mạng ở trong tay.

Đan Hương nhàn nhạt bay ra, Thanh Việt Thiên đã ở thời kỳ thành đan máu chốt, không thể có chút sai lầm nào, ngay cả dùng đan dược bổ sung linh lực cũng không được, linh lực trong cơ thể hần đã gần đến cực hạn, cắn chặt răng, hần không muốn thua, còn thiếu bước cuối cùng này thôi!

"Sư huynh! Tiếp tục thế này không được!" Hai đệ tử khác cách Thanh Việt Thiên không xa lựa chọn tương đối bảo thủ, giờ phút này đã kết đan xong, đều là đan dược trung cấp, phẩm chất ổn định, tỉ lệ thành đan cũng rất cao, đều có trên mười viên.

Lấy lại tinh thần chú ý tới tình huống Thanh Việt Thiên lập tức cảm thấy không ổn, luyện đan không phải không có nguy hiểm, trừ nguy hiểm thao túng đan hỏa không ổn làm cho nổ lò, còn có hao hết linh lực đối tổn thương tu vi và linh căn.

Rõ ràng Thanh Việt Thiên đã đến cực hạn, nhưng là hết lần này tới lần khác không khéo, Đan Hương tung bay giải thích rõ đan dược đã đến gần cực phẩm, nhưng việc này cũng nghĩa là linh lực cần tiêu hao cũng sẽ nhiều hơn, tiếp tục nữa, hành động của Thanh Việt Thiên không khác gì tự mình hại mình, cho dù cuối cùng thành đan, cũng sẽ tổn thương cơ thể.

"Sư huynh! Mau dừng lại!" Hai đệ tử khác lập tức lo lắng không thôi, tính tình Thanh Việt Thiên vô cùng cao ngạo, nhưng đối với đồng môn không tệ, tựa như lúc trước Giải Mật Nhi bị ám ức ở Vân Khuyết tông, Thanh Việt Thiên biết được thì chạy tới lời đài Long Tiểu Chi dạy dỗ Long Tiểu Chi, mặc dù cuối cùng không có thành công.

Thanh Tuế Nguyên ngồi trên ghế, trên mặt không có biểu cảm, cũng không có mở miệng ngăn cản hành động của Thanh Việt Thiên, nhưng đệ tử trong môn đều biết rõ, có thể bắt Thanh Việt Thiên nghe lời chỉ có hai người, một là ân sư có ân cứu mạng, một là Giải Mật Nhi - người khiến Thanh Việt Thiên cảm thấy thẹn trong lòng, nhưng lúc này Giải Mật Nhi cũng đã ở kỳ thành đan, không rảnh phân tâm.

Mồ hôi trên mặt Thanh Việt Thiên rơi như mưa, pháp quyết trong tay cuối cùng bắt đầu thu thế, cùng lúc đó, Đan Hương nồng nặc tăng vọt trong nháy mắt, lấy Thanh Việt Thiên làm trung tâm mà lan ra, Thanh Việt Thiên nhanh chóng bấm quyết thu đan, một viên linh đan cực phẩm bay vào bình ngọc, Thanh Việt Thiên cũng phun ra một ngụm máu tươi, ngã trên mặt đất.

Dưới lời đài lập tức loạn thành một đoàn, hai đệ tử trung cấp khác vội vàng đi lên, dứt cho Thanh Việt Thiên một viên Bổ Linh đan.

Tu sĩ dưới đài ào ào lặng im, có không ít tu sĩ không biết luyện đan lần đầu tiên ý thức được, hóa ra luyện đan cũng là một việc nguy hiểm như thế, mặc dù cuối cùng thành đan, hơn nữa còn là cực phẩm linh đan, nhưng thân thể người đệ tử kia sợ là chịu tổn thương không nhỏ, dù sao đối với một tu sĩ mà

nói, linh lực chính là sinh cơ.

Còn chưa cảm khái xong, trên lôi đài khác, Giải Mật Nhi và Mặc Phù cũng ào ào thành đan, lúc Giải Mật Nhi ngửi thấy Đan Hương trong lò luyện của Thanh Việt Thiên thì đã cảm thấy được không ổn, Thanh Việt Thiên đã thành cực phẩm, hơn nữa còn là linh đan cao cấp, Hối Anh đan, hiện thời trừ phi nàng ta luyện chế ra Kết Anh đan siêu phẩm, nếu không nhất định thua.

Hai lôi đài, Đan Hương bốn phía, không chỉ là chúng tu sĩ dưới lôi đài ngửi được, chỗ các tông chủ, cũng có không ít tông chủ ào ào đứng lên, cực phẩm linh đan cỡ nào hiếm thấy, không thể tưởng được không đến nửa ngày, giao đấu lôi đài sơ cấp thế nhưng liên tiếp luyện thành đan được cực phẩm.

Chuyện này còn chưa tính, trong lúc mọi người nhìn chăm chú, đỉnh hai lò luyện đan ào ào bộc phát ra một trận ánh sáng vàng chói mắt, Kim Hoa hiện ra, bảo phẩm xuất thế, đây là! Bảo đan xuất thế!

Tình cảnh lập tức tĩnh mịch, Thanh Đan Môn và Mặc Đan Môn thế nhưng cùng luyện chế ra đan được bảo phẩm! Bọn họ cỡ nào may mắn, có thể đồng thời thấy hai lò luyện đan sinh ra bảo đan, đây cảnh tượng tu sĩ bình thường cả đời cũng khó gặp!

"Ha ha ha! Không hổ là đồ đệ tốt của vi sư!" Thanh Tuế Nguyên lấy lại tinh thần, lập tức cười ra tiếng, mặc dù không biết rõ Mặc Đan Môn luyện chế đan được gì, nhưng Giải Mật Nhi vượt hai đại cảnh giới luyện chế ra siêu phẩm Kết Anh đan, trên đời này chỉ sợ sẽ không có người thứ hai có cơ duyên này, trận đấu này, nhất định lưu danh thiên cổ, mà đài chủ chắc chắn là Thanh Đan Môn.

Tiếng cười Thanh Tuế Nguyên vừa mới phát ra, xung quanh đã có một trận chúc mừng, nhưng chúc mừng còn chưa được một nửa, đột nhiên lại có một trận Đan Hương bay đến, mọi người nhìn lại, lúc này mới nhớ còn có một người tí hon bị bọn họ xem nhẹ, cũng chỉ vì tình cảnh vừa nãy quá rung động, hấp dẫn toàn bộ sự chú ý của bọn họ.

Nhìn lại, chỉ thấy tiểu tử điệp kia cũng đã đến bước thành đan, nàng hơi cau mày, điểm chu sa giữa lông mày điểm lệ bức người, trên khuôn mặt bánh bao của nàng là sự trầm trọng hiếm gặp.

Đan Hương càng lúc càng nồng nặc, thế nhưng không có xu thế chậm lại, tình huống này không thích hợp, không giống vừa nãy, cực phẩm đan được thành đan xong, Đan Hương nồng nặc cũng sẽ từ từ về lò đan, nhưng là hiện thời, Đan Hương thế nhưng còn đang khuếch tán.

Hiên Khâu Thiên Giác liên tục thanh thần dựa vào ghế gỗ đứng lên, trong mắt không còn dịu dàng thường có.

Trong Thương Lan chủ sơn, ánh mắt mấy vạn người tề tụ mà đến, Đan Hương này tung bay quá mức nhanh mà nồng nặc, tu sĩ không có chú ý trận giao đấu này cũng bị hấp dẫn mà đến, thậm chí có không ít tu sĩ ào ào ngự không chạy đến.

Cuối cùng, tiểu tử điệp trên đài biến đổi pháp quyết trong tay, Đan Hương chậm rãi quay về, trong nháy mắt quay về trong lò đan, sau một khắc, trong lò đan nhôu tán mất ra ánh sáng lộng lẫy dịu dàng, ánh sáng vàng lộng lẫy này hoàn toàn khác hai cái trước, phạm vi rộng, bao phủ cả lôi đài, cũng không chói mắt như vừa rồi, khiến người ta không dám nhìn thẳng, ánh sáng rực rỡ này ôn hòa, không có cảm giác như kim châm, chỉ nhìn một hồi, thế nhưng có cảm giác thư thích khác lạ.

"Kim Hoa hình như đang chuyển thành màu tím!" Dưới lôi đài, tiếng tu sĩ nói chuyện cũng không dám quá lớn, tựa hồ sợ làm phiền cái gì, nhưng nếu như không nói, lại không thể biểu đạt tâm trạng kiềm chế lúc này.

Quả nhiên, chỉ chốc lát sau, ánh sáng lộng lẫy từ thấp tới cao, từ trung tâm đến bên ngoài, chuyển biến thành màu tím nhàn nhạt, hào quang mờ mịt như mộng, khiến mọi người như chìm vào tiên cảnh.

Cho đến lúc ánh tím lộng lẫy chậm rãi biến mất, tình cảnh vẫn còn tĩnh mịch, từ quang phủ đỉnh, thánh đan tại lò!

Không hề nghi ngờ, thánh đan ra mắt, trong giao đấu luyện đan Nam Cảnh, lịch sử đổi mới trong tay một người tí hon nho nhỏ.

Mọi người cứ như vậy lẳng lặng nhìn lôi đài, người bé xiu trên lôi đài cũng không bấm quyết thu đan, thánh đan vẫn còn lẳng lặng nằm trong lò đan, từng ánh mắt nóng bỏng hình như muốn nhìn xuyên qua lò luyện đan kia.

Không ít tu sĩ tận mắt thấy Long Tiểu Chi luyện chế đan được bảo phẩm có chút tâm trạng xem kịch vui, lần trước bọn họ nhưng là thiếu chút nữa tròng đến mất mù, mới nhìn rõ dáng vẻ của linh đan bảo phẩm kia, không biết lần này sẽ bao nhiêu nhân người lọt tròng.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Vân Khuyết Đan

Trong ánh mắt hiếu kỳ của mọi người, chỉ thấy tiểu điệp bé nhỏ dập tắt ngọn lửa trong lò luyện đan, chỉ chốc lát sau, cái chân nhỏ xíu trắng trẻo non mềm đập lên, cả người nằm trên lò luyện đan, sau đó đưa đầu nhỏ vào trong xem xét, chúng tu sĩ lập tức bận tâm, nàng có thể cắm đầu ngã đi vào, chỉ đề lại hai bàn chân nhỏ bên ngoài hay không?

Cũng may người tí hon nâng đầu lên rất nhanh, hai tay hình như đang cố hết sức ôm cái gì, rất nhanh, đáng về thực sự của thánh đan xuất hiện trong tầm mắt của mọi người, chỉ là nhìn kia viên thánh đan tản ra ánh sáng hồ phách êm dịu kia, trong lòng mọi người không còn gì để nói.

Đan dược này có phải hơi lớn hay không? Nếu ăn vào sẽ không sẽ trực tiếp bị nghẹn chết chứ? Hòn nữa mặt ngoài còn tản ra vẻ trơn nhẵn bóng loáng, xem ra rất cứng rắn, có thể cắn được sao?

Long Tiểu Chi ôm một viên đan dược to bằng quả nho đứng trước lò luyện đan, đan dược màu hồ phách mờ ảo, bị ôm vào trong ngực còn tản ra vẻ bóng loáng, khiến người ta hoài nghi đây có phải linh đan hay không.

Người tí hon hình như cũng thấy lạ vì sao đan dược mình luyện chế to lớn như thế, cúi đầu ôm linh đan màu hồ phách nghiên cứu, xem ra hình như muốn nhào lên cắn một thử xem sao, nhưng luyện đan tiêu hao linh lực quá nhiều, người tí hon cuối cùng vẫn ôm linh đan đặt mộng ngồi trên lõi đài, vừa tỉnh tọạ khôi phục, vừa chờ bình phản.

Những luyện đan sư được mời đến đây bình phán đều là trung nhân vật tiếng tăm trong Nam Cảnh, nhưng là đối mặt với tình huống trước mắt cũng thấy khó khăn, không chỉ là ngoài ý muốn hôm nay quá nhiều, mà vì đan dược của Long Tiểu Chi và Mặc Phù thật khó phán đoán.

Nếu như là linh đan cùng một đẳng cấp, tự nhiên phẩm chất của ai cao nhất, thì người đó là đài chủ lần này, nhưng bây giờ, phẩm chất linh đan bất đồng, đẳng cấp cũng không dễ xác định.

"Có thể mời hai người bạn nhỏ giải thích về đan dược mình luyện chế hay không?" Cuối cùng, một người ra mặt, hỏi thăm ý kiến Mặc Phù và Long Tiểu Chi. Mặc Phù và Long Tiểu Chi tự nhiên cũng gật đầu đồng ý.

Mặc Phù không thừa nước đục thả câu, nói rất ngắn gọn. "Viên thuốc này tên là Dục Linh đan, là sáng tạo độc đáo của đan môn ta, người không linh căn dùng có thể ngẫu nhiên dụng ra linh căn, người có linh căn dùng có thể tăng lên một cấp bậc phẩm chất linh căn, áp dụng cho tu sĩ Xuất Khiếu kỳ và dưới Xuất Khiếu kỳ, nhưng tu vi càng cao, dùng càng ít hiệu quả."

Tu sĩ Xuất Khiếu kỳ có thể dùng! Đây đã là đan dược cao cấp, hơn nữa công hiệu của Dục Linh đan này quả thực khiến người ta mong chờ, không nói đệ tử thân phận tôn quý lại không linh căn của mỗi một thế gia, còn có những tu sĩ có linh căn nhưng phẩm chất không tốt, đều sẽ điên cuồng vì nó.

Nghe thấy lời của Mặc Phù, Thanh Việt Thiên đã tỉnh táo lại hưng hăng đắm vào lõi đài bên cạnh, tâm trạng trong lòng vô cùng phức tạp, chẳng lẽ là thiên phú có khác?

Giải Mật Nhi cúi đầu, nàng ta thua, cho dù là dùng hết toàn lực vẫn thua, nếu như nàng ta có môi lửa cao cấp hơn, nếu như nàng ta có lò luyện đan cao cấp hơn, vậy thì sao lại thua trên tay Mặc Đan Môn.

"Còn người bạn nhỏ này thì sao?" Lão giả tóc bạc vuốt chòm râu của mình, không khinh thường người tí hon nghiêm túc đứng bên chân mình.

Long Tiểu Chi nâng linh đan lên, nghiêng đầu suy tư một, đáng về ngây ngốc đáng yêu kia khiến người ta mỉm cười. "Ta còn chưa nghĩ ra linh đan này tên gì, sư phụ, Tiểu Chi gọi nó Vân Khuyết đan nhé?"

Sắc mặt Hiến Khâu Thiên Giác thần nhiên, nghe vậy thì cười nhẹ nói. "Đương nhiên là được."

Cuộc trò chuyện giữa hai thầy trò khiến mọi người ồ lên, linh đan này là tiểu yêu tự nghĩ ra! Mấy vạn năm nay, luyện đan môn không phải là chưa từng tự nghĩ ra qua phương thuốc, nhưng không thể vượt qua tiền nhân, ngược lại theo thời gian trôi qua, vô số phương thuốc quý giá đã thất truyền, trong tu chân giới, phương thuốc vẫn luôn là càng có xu thế giảm bớt.

Nhưng sư phụ này có quá tùy ý hay không, lấy tên tông môn đặt cho một viên linh đan kỳ quái, không chút nghĩ ngợi đồng ý.

Người trên lõi đài được cho phép, ôm linh đan nghiêm túc nói. "Viên thuốc này tên là Vân Khuyết đan, có công dụng tiêu trừ tâm ma, tăng lên tâm cảnh."

Mọi người "...". Vậy là xong? Vậy thì quá đơn giản rồi đó!

Long Tiểu Chi tựa hồ cũng ý thức được mình nói quá mức đơn giản, vì vậy bổ sung lần nữa. "Viên thuốc này không đếm xỉa đẳng cấp tu vi tu sĩ, hơn nữa tu vi càng cao, hiệu quả sử dụng càng rõ ràng, cơ bản sau Kim Đan kỳ đó có thể không bận tâm đến tâm ma, còn tâm cảnh thì phải xem vận may cá nhân."

"Cái này không có khả năng! Không để ý đẳng cấp tu vi, đây là làm trái thiên đạo!" Thanh Dung Anh lập tức phản bác, dù đan dược gì cũng phải chịu đẳng cấp hạn chế, trên cơ bản đẳng cấp càng cao, hiệu quả đan dược càng tệ, căn bản không tồn tại linh đan không hạn chế đẳng cấp.

"Huống chi đan dược này của ngời to lớn như thế, bên ngoài bao hồ phách thạch, căn bản không thể ăn, cả chức năng cơ bản nhất của linh đan cũng không có đủ, một viên linh đan không thể ăn, chẳng lẽ là dùng để nhìn sao?"

Hôm nay Thanh Dung Anh bị kích thích nghiêm trọng, từ trước tới nay, nàng ta đều lấy việc có thể trở thành đệ tử Thanh Đan Môn làm vinh quang, không nghĩ tới hôm nay Thanh Đan Môn thế nhưng bại, hơn nữa Giải Mật Nhi kia thế nhưng được lò luyện đan Hải Phù thạch của sư phụ, luyện chế ra bảo phẩm Kết Anh đan, có thể tưởng tượng, sau này địa vị của Giải Mật Nhi ở đan môn sẽ cao quý đến cỡ nào.

Giải Mật Nhi liên tục im lặng không nói, cũng bởi vì nàng ta nhìn rõ thực tế, trong lòng tự có cân nhắc, cho dù không có Long Tiểu Chi, Mặc Đan Môn

Mặc Phù cũng đề nghị ta một đầu, cho nên tranh luận vô nghĩa, không bằng quan tâm Thanh Việt Thiên đang bị thương, huống chi lấy biểu hiện hôm nay của nàng ta, trong tông môn sẽ không có người trách nàng ta, Thanh Tuế Nguyên cũng sẽ chuyển trọng tâm bồi dưỡng lên trên người nàng ta.

Giải Mật Nhi sớm đã phát hiện nữ nhân Thanh Dung Anh này mặc dù tuổi đã gần hai mươi, tâm trí lại như chưa trải qua thế sự, cũng đứng, lúc nàng ta chưa nhập môn trước, Thanh Dung Anh là tiểu sư muội của cả Thanh Đan Môn, liên tục được nuông chiều, dạng người này nàng ta không quan tâm việc giẫm nàng ta leo lên, ai kêu lúc trước Thanh Dung Anh dùng mọi cách làm khó nàng ta, sau này ai cao ai thấp, từng người dựa vào thực lực mà thôi.

Người tí hon trên lôi đài không xấu hổ vì bị chất vấn, vẫn đoan trang đứng thẳng, nghe Thanh Dung Anh chất vấn thì nhẹ nhàng mở miệng. "Thế nào là thiên đạo? Nghịch thiên mà đi, tu thành chân ngã là thiên đạo, thuận theo thiên ý, sinh lão bệnh tử là thiên đạo, đều xem từng người lựa chọn thế nào, thiên đạo trước đến giờ không tự định nghĩa thiên đạo, mà là con người định nghĩa, có lẽ thiên tính yêu linh và con người khác nhau, ta vô câu vô thúc, thuận theo bản tâm mà thành viên thuốc này, đó chính là thiên đạo!"

Giọng nói của nàng vẫn non nớt trước sau như một, nhưng từng chữ mạnh mẽ, rung động lòng người, giọng nói nàng quá kiên định, không có một tia do dự, khiến người biết được những lời nàng nói, đều là suy nghĩ trong lòng, hay cho một câu vô câu vô thúc, thuận theo bản tâm.

Có lẽ chính vì như thế, người tí hon này mới có thể nhiều lần đột phá bản thân, luyện chế ra bảo đan, thậm chí thánh đan, nhưng, chứng kiến người bé nhỏ uy nghiêm như thế, vì sao bọn họ thật muốn tiến lên chọc một, không biết nàng có thể bỗng chốc bị chọc đỏ, ngồi dưới đất không.

"Còn việc ngươi nói nó là dùng để nhìn, điểm này là thật, bởi vì ta không muốn nó bị ăn sạch." Nói, Long Tiểu Chi cúi đầu, dùng gò má của mình cọ vào linh đan tròn vo, dáng vẻ mềm mại yêu kiều kia lập tức khiến nữ tu dưới đài thờ ơ.

"Người bạn nhỏ có thể cho lão già cổ hủ này nhìn linh đan một chút không?" Trong những người chịu trách nhiệm bình phán, một lão giả tiến lên, khom người xuống dò hỏi.

Long Tiểu Chi giương cao đầu nhỏ nhìn hần, sau đó gật gù đầu, đưa linh đan trong lòng lên tay lão giả, lão giả nghiêm túc kiểm tra một phen, trả linh đan lại cho Long Tiểu Chi, mới háng giọng nói ra. "Kết quả trận giao đấu này không cần suy nghĩ, người bạn nhỏ này nói thật, linh đan này chỉ cần mang ở trên người là được, hơn nữa không hạn chế tu vi, thậm chí tu vi càng cao, tác dụng càng mạnh."

"Hơn nữa có viên thuốc này, cho dù khiêu chiến lôi đài cao cấp cũng không có gì đáng trách, người bạn nhỏ có muốn thử một lần không?" Ý lão giả đã tương đối rõ ràng, viên linh đan này không hạn chế cấp bậc, hơn nữa phẩm chất là thánh phẩm có một không hai, lần này tỷ thí Nam Cảnh này, dùng nó đoạt đan khôi* cũng không có vấn đề.

*đan khôi: hạng nhất hạng mục luyện đan

"Thứ cho Tần mỗ vô lễ, tỷ thí Nam Cảnh chưa từng có nguyên tắc luyện ra đan được trước, sau đó mới khiêu chiến lôi đài, cho dù là Lam tiền bối cũng không có quyền sửa chữa, dù sao lần so tài này là ở cử hành Thương Lan tông ta, Tần mỗ có nghĩa vụ đi bảo vệ nguyên tắc của nó."

Cuối cùng Tần Tông Ngụy cũng không im lặng, rời khỏi chủ vị, đi đến trước mặt lão giả, lễ tiết cung kính, tác phong nhanh nhẹn.

Lão giả hừ lạnh một tiếng, đang muốn mở miệng, lại nghe người tí hon bên chân mình đột nhiên mở miệng nói. "Lần này Tiểu Chi cũng là cơ duyên xảo hợp, nếu dựa vào viên thuốc này khiêu chiến cao cấp lôi đài, cũng là thắng không võ, không bằng đợi ngày sau Tiểu Chi có thể luyện chế cao cấp đan được, lại lên đài đánh một trận, đến lúc đó tiền bối đến xem nhé?"

Lam Nguyệt Lạc sững sờ, sau đó cười ha ha. "Hào, lão phu chắc chắn đến đúng hẹn, chắc hẳn tỷ thí Nam Cảnh lần sau, sẽ gặp lại người bạn nhỏ."

Nếu như nói lúc ban đầu chỉ thưởng thức thiên phú luyện đan của Long Tiểu Chi, lúc này Lam Nguyệt Lạc thật sự thích tâm tư linh lung của nàng, nàng biết rõ nếu tông chủ Thương Lan tông đã mở miệng thì sẽ không dễ dàng nhượng bộ, mà nếu mình phản bác, nhất định sẽ khiến vấn đề trở nên gay gắt, dù kết quả thế nào, kết thù kết oán với Thương Lan tông là chuyện tất nhiên, dứt khoát hào phóng nhượng bộ, không chút lưu luyến cơ hội nói danh ngàn năm một thuở này.

Kết quả giao đấu đã định, tâm trạng trong lòng mọi người vẫn là thật lâu sau chưa ổn định, tiểu yêu thiên phú tốt lại khéo léo đáng yêu này đến tột cùng tìm đến từ nơi nào? Vì sao tông môn bọn họ không có một con vậy.

Long Tiểu Chi thu lò luyện đan vào linh phủ, linh đan trong lòng cũng thu vào luân, sau đó vỗ cổ cánh, bay về phía các tông chủ ngồi.

"Sư phụ ~ "

Người tí hon còn chưa bay đến trước người, đã bắt đầu bị bỏ kêu lên, sau đó khoan khoái nhào vào lòng Hiên Khâu Thiên Giác.

Hiên Khâu Thiên Giác cười khẽ nâng nàng lên, sờ sờ cái đầu nhỏ của nàng, sau đó lấy một viên linh quả ra cho Long Tiểu Chi, Long Tiểu Chi lập tức thuận thực ôm lấy, bay đến trên bờ vai Hiên Khâu Thiên Giác ôm linh quả giậm.

Long Tiểu Chi ăn vui vẻ, còn có không ít người đau lòng, linh quả dĩ nhiên là Thanh Linh quả, bổ sung linh lực ôn hòa mà nhanh chóng, dùng lâu dài còn có công hiệu tăng lên độ tinh khiết linh lực, cứ như vậy bị một con tiểu yêu răng rắc rắc rắc giậm mất.

Lôi đài luyện đan sơ cấp và trung cấp vừa qua, cao cấp lập tức mở màn, mọi người đầy cỏi lòng mong đợi, nhưng phát hiện năm nay Mặc Đan Môn quả nhiên kiên cường khác thường, dù là thực lực hay là tư sản hoàn toàn treo lên đánh Thanh Đan Môn, trận cao cấp Mặc Đan Môn giành thắng lợi.

Cuối cùng, tỷ thí cấp đại sư luyện đan sư cũng là ngoài dự đoán mọi người, Thanh Đan Môn hình như bị bức đến tuyệt cảnh, ra sân giao đấu lại là môn chủ Thanh Đan Môn Thanh Tuế Nguyên, kết quả tự nhiên là thắng lợi, nhưng Thanh Tuế Nguyên cũng trở thành tông chủ duy nhất tự mình lên lời đài giao đấu lần này.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Đấu Võ

Sau khi thủ lời luyện đan kết thúc, giao đấu luyện khí và ngự thú cũng bắt đầu theo thứ tự, hai loại giao đấu này kéo dài liên tục hai ngày, có lẽ là bị tỷ thí luyện đan kích thích, một lần giao đấu này ào ào xuất hiện không ít tình huống khiến người ta hai mắt tỏa sáng mà nhìn.

Nhưng việc khiến người ta kinh hãi nhất vẫn là Thất Linh Tông gần đây hoạt động rất nhiều kia, Thất Linh Tông là một tông môn ngự thú, hơn nữa dù là linh thú hay là linh thực đều dễ như trò bàn tay.

Thực lực từ lời đài sơ cấp đã một đường nghiền ép đi qua, cuối cùng đoạt được thắng lợi toàn bộ cấp bậc, tình huống như thế chưa bao giờ xuất hiện trong tỷ thí Nam Cảnh, có thể nói là sáng tạo lịch sử.

Hai ngày sau, nghênh đón tỷ thí quan trọng nhất của Nam Cảnh, đấu võ thủ lời chiến! Khác với luyện đan luyện khí chờ, đấu võ luôn luôn chiến đấu kịch liệt, hơn nữa chỉ cần là tu sĩ, tông hội tránh không được muốn tăng lên thực lực bản thân, cho dù là đan môn, cũng có kiếm tu tồn tại, chỉ là thực lực thì yếu hơn kiếm tông chính thống một chút.

Vì vậy, tỷ võ Nam Cảnh từ trước đều có lượt xem đứng đầu, bởi vì lúc trước Hoa Vũ Lâu chiến bại trong cuộc thi vòng loại, nên mất đi tư cách khiêu chiến thủ lời.

Nhưng trong Vân Khuyết tông, Ngu Hoài Tô, Nguyễn Thanh Tuyết và Đan Nghia Khanh đều đạt được tư cách thủ lời, chỉ là Ngu Hoài Tô và Đan Nghia Khanh đột nhiên lên cấp, cấp bậc thủ lời cũng thăng một cấp, đối với hai người mới vừa tiến cấp thì chuyện này vô cùng bất lợi. Còn Nguyễn Thanh Tuyết thì không ngoài ý muốn trở thành người thủ lời của lời đài Kim Đan kỳ.

Lời đài đấu võ phân chia rất rõ ràng chi tiết, Luyện Khí kỳ, Trúc Cơ kỳ, Kim Đan kỳ, Nguyên Anh kỳ mỗi cấp hai lời đài, Xuất Khiếu kỳ một lời đài, còn thừa lại một lời đài là lời đài Hóa Thần kỳ.

Còn như tu sĩ trên Hóa Thần kỳ, ở trong Nam Cảnh đều là môn chủ tông môn lớn, không có người chạy tới đánh một hồi, chuyện đó đối với tỷ thí mà nói cũng là một hồi tai nạn.

Thậm chí là lời đài Xuất Khiếu kỳ, cũng để trống hàng năm, có rất ít người ra sân, nhưng năm nay Thương Lan tông lại sai một trong Ngũ Phong phong chủ là Tàn Hải đến thủ lời.

Vẫn là giờ Thìn, tiếng chuông du dương truyền khắp Thương Lan sơn, tu sĩ sẽ tụ trên quảng trường trung ương, thủ lời chiến cũng là bắt đầu từ sơ cấp, Luyện khí kỳ giao đấu tiến hành hết sức nhanh chóng.

Nhưng khiến người ta ngoài ý muốn nhất là Thất Linh Tông thế nhưng không có tham gia tỷ võ, tông môn này đúng là làm cho người ta đoán không ra, từ tỷ thí ngự thú, nhưng tỷ thí khác đều không tham gia.

Sau khi thủ lời Luyện Khí kỳ chấm dứt, Thương Lan tông và Thiên Sơn tông mỗi tông đạt được một đài chủ, ngay sau đó, lời đài Trúc Cơ kỳ khai chiến, tâm trạng Ngu Hoài Tô rất tốt, trước khi lên đài còn vừa bóp vừa cọ Long Tiểu Chi, khiến Long Tiểu Chi trực tiếp vỗ cánh, bay trở về chỗ Hiên Khâu Thiên Giác trên vị trí tông chủ.

Mặc dù Ngu Hoài Tô vừa mới đi vào Trúc Cơ kỳ, nhưng thiên phú nàng rất tốt, lần mình ngộ kia chẳng những làm cho nàng thành công trúc cơ, hơn nữa vượt qua một cảnh giới nhỏ, trực tiếp đến Trúc Cơ trung kỳ, nhưng dù như thế, thực lực vẫn không đủ, hơn nữa vừa mới tiến cấp, trình độ quen thuộc lực lượng bản thân cũng kém hơn rất nhiều.

"Đây là kiếm tu Vân Khuyết tông? Lớn lên thật xinh đẹp!"

"Không biết kiếm thuật của Vân Khuyết tông này có lợi hại như luyện đan hay không."

Ngu Hoài Tô vừa lên đài, đã hấp dẫn rất nhiều ánh mắt, không chỉ là bởi vì bề ngoài, cũng vì chấn động Long Tiểu Chi tạo ra lúc trước khiến danh tiếng lan khắp Nam Cảnh Vân Khuyết tông trong nháy mắt.

Huống chi nữ tu trên đại lục ít ỏi, nữ tu tu luyện kiếm thuật càng ít, bề ngoài Ngu Hoài Tô vô cùng xuất chúng, mang thanh kiếm đặc biệt khoe khoang cùng sắc bén, diễm lệ bức người.

Người có thể tu luyện Vân Khuyết kiếm pháp và Vân Khuyết tâm pháp trong Vân Khuyết tông chỉ có đệ tử thân truyền của Hiên Khâu Thiên Giác,

nhưng trong Vân Khuyết tông cũng không thiếu kiếm pháp, hơn phân nửa trong Trần Bảo các là các loại kiếm pháp và kiếm quyết, trên cơ bản mỗi người đều có thể tìm được loại thích hợp với mình, lại thêm Vân Khuyết tông có tâm pháp riêng phụ trợ, có thể nói là khó gặp gỡ địch thủ.

Ngu Hoài Tô khua linh kiếm trong tay, bạch y mờ mờ, ổng tay áo tung bay, có thể nói cảnh đẹp ý vui, tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ lên khiêu chiến lại có khổ khó nói, kiếm pháp nữ tu này mặc dù nhìn như khéo léo dịu dàng, nhưng chỉ có khi linh kiếm của hắn đụng vào mới có thể cảm nhận được lực lượng bá đạo ẩn chứa trong đó.

Người kia liên tiếp bại lui, người dưới đài nhìn mà nghi ngờ không thôi, mặc dù kiếm pháp nữ tử này tinh diệu, nhưng một Trúc Cơ hậu kỳ bị nặng đánh cũng quá kỳ lạ.

Cuối cùng, tự nhiên là Ngu Hoài Tô chiến thắng, còn nguyên nhân chiến thắng, trừ kiếm pháp, cũng bởi vì trên người nàng có rất nhiều linh khí, đệ tử Vân Khuyết tông hội thiếu linh khí sao? Đáp án tự nhiên là không thiếu, nhất là nữ tu của Vân Khuyết tông, chỉ biết có nhiều đến dùng không hết.

Mặc dù Ngu Hoài Tô chiến thắng, nhưng sắc mặt không thoải mái, bởi vì người thủ lỗi trên lôi đài khác của Trúc Cơ kỳ là đệ tử Thương Lan tông đánh bại Hoa Vũ Lâu trước kia Lam Thanh Hàm.

Quả nhiên sau khi Ngu Hoài Tô giành thắng lợi, Lam Thanh Hàm lại đề nghị khiêu chiến, Ngu Hoài Tô ứng chiến, lại bại lui trong hai chiêu, mặc dù Ngu Hoài Tô không cam lòng, lại còn nhớ rõ trước khi mình lên đài đã đồng ý với Tiểu Chi sư muội, nếu như chống lại Lam Thanh Hàm, không địch lại thì phải lập tức nhận thua.

Sau khi Ngu Hoài Tô nhận thua, đài chủ Trúc Cơ kỳ đã xuống, nhưng mọi người không nghĩ tới là, Lam Thanh Hàm thế nhưng trực tiếp khiêu chiến lôi đài Kim Đan kỳ, mục tiêu là Nguyễn Thanh Tuyết.

"Đệ tử Lam Thanh Hàm Thương Lan tông khiêu chiến Nguyễn Thanh Tuyết Vân Khuyết tông, Vân Khuyết tông có dám đánh một trận, nếu không dám, trực tiếp nhận thua nhường lôi đài." Về mặt và giọng nói của Lam Thanh Hàm tương đối tùy ý, tựa hồ không quá hứng thú với cuộc tỷ thí lần này, hình như cũng thấy khá là nhàm chán, nhưng thái độ cuồng vọng như thế mới khiến người ta sờ vuốt không rõ thực lực chân chính của hắn.

Vân Khuyết tông này đến tột cùng là đặc tội Thương Lan tông như thế nào thì mọi người không biết, nhưng sau khi thấy thực lực Lam Thanh Hàm, mọi người vô cùng mong đợi trận chiến này.

Dưới lôi đài, bóng dáng Nguyễn Thanh Tuyết chợt lóe, đã phiêu nhiên trên lôi đài, động tác nhanh chóng nhẹ nhàng, dung mạo phi phạm tuần nhã cộng thêm loại hình thon dài hữu lực, khiến người ta không thể không khen một câu đúng là một vị công tử nhẹ nhàng như ngọc.

Ánh mắt Lam Thanh Hàm vốn vô cùng buồn chán đột nhiên nghiêm túc lên, khóe môi cười."Người sư huynh của Hoa Vũ Lâu kia?"

"Đúng vậy, Thanh Tuyết còn phải tạ ơn đạo hữu giúp tông môn ta một tay, mặt khác cũng phải tạ ơn Thương Lan tông cung cấp sân bãi."

Nhìn Nguyễn Thanh Tuyết cười ưu nhã trước sau như một, Lam Thanh Hàm không tin hẳn thật tâm nói cảm ơn, thiên địa minh ngộ, Vân Khuyết tông danh tiếng lan truyền lớn, tập thể lên cấp lại là cơ hồ phá hủy ngọn núi cao nhất của Thương Lan tông.

"Không cần nói nhảm, rút kiếm đi, hy vọng người hữu dụng hơn sư đệ của người một chút, hoặc là một hồi sau khi chiến bại còn có bản lĩnh mình ngộ một lần nữa, sân bãi của Thương Lan tông ta còn nhiều mà."

Nguyễn Thanh Tuyết cười cười, lại không có lấy ra linh kiếm."Mượn lôi tốt lành của đạo hữu, bắt đầu đi."

Thấy vậy, sắc mặt Lam Thanh Hàm nguy hiểm hơn không ít, Nguyễn Thanh Tuyết không có ý tứ rút kiếm, thấy mình bị khinh thị. Lam Thanh Hàm không nói nhảm, trực tiếp rút kiếm ra cấp tốc xông tới, kiếm ý sắc bén, tốc độ và lực lượng hoàn toàn không giống một tu sĩ Trúc Cơ kỳ.

"Thật nhanh!" Dưới lôi đài, có người kinh hô, không nghĩ tới tốc độ Lam Thanh Hàm này thế nhưng còn có thể nhanh hơn, cho dù là tu sĩ Kim Đan kỳ cũng khó mà bắt đến động tác của hắn, sau đó dưới ánh mắt tha thiết của mọi người, Nguyễn Thanh Tuyết di chuyển sang bên cạnh, bước thoải mái mà tránh thoát linh kiếm, trong chớp mắt lướt đến sau lưng Lam Thanh Hàm, sau đó nâng tay phải lên nắm thành quyền, một quyền đánh vào sau lưng Lam Thanh Hàm.

Ánh mắt Lam Thanh Hàm tối sầm, nhỏ ra một ngụm máu, trực tiếp ngã sấp trên mặt đất, linh kiếm trong tay cũng bịch một tiếng rơi bên cạnh.

Hiện trường lặng im không tiếng động, nguyên một đám kích động không thôi, đang chuẩn bị cao giọng gào thét, hoặc thổ lộ tâm trạng thì đệ tử Thương Lan tông và đệ tử Thanh Đan Môn thấy sững sờ, vừa nãy đã xảy ra chuyện gì?

Lam Thanh Hàm bị một kích ngã xuống đất, mất đi năng lực chiến đấu, thậm chí mất đi ý thức trong nháy mắt, chờ lúc hắn thanh tỉnh, thì mình đã quỳ rạp trên mặt đất không thể động đậy, đau đớn kịch liệt trên người khiến hắn thậm chí không thể phát ra tiếng, làm sao có thể!

Người không thể tin được thế cục trước mặt đầu chỉ có mình Lam Thanh Hàm, trong nháy mắt Lam Thanh Hàm ngã xuống đất, trên bàn tông chủ, Tần Tông Ngụy đứng lên, trên mặt xẹt qua kinh ngạc khó có thể che giấu.

Nguyễn Thanh Tuyết khom lưng, kéo cổ áo Lam Thanh Hàm lên, cười đến ôn tồn tao nhã."Lam đạo hữu có muốn nhận thua hay không?"

Cả người Lam Thanh Hàm run rẩy không thôi, không phải là e ngại, mà là phản xạ có điều kiện khi phần nộ và đau đớn, nhưng giọng nói lại nghẹn trong cổ họng nói không nên lời.

Nguyễn Thanh Tuyết cố làm ra vẻ khó xử thờ dài."Khí khái của Lam đạo hữu khiến Thanh Tuyết, nhưng tông chủ quý phái mấy ngày trước đây đã nói, lần so tài này cử hành ở Thương Lan tông, Tàn Tông chủ có nghĩa vụ phải bảo vệ, Thanh Tuyết cũng không thể làm trái, cho nên chỉ có thể xin thứ lỗi."

Nói xong, một quyền đánh vào ngực Lam Thanh Hàm, động tác tương đối quang minh chính đại, ngay đúng chỗ kinh mạch hội tụ, Lam Thanh Hàm mở to hai mắt, người bay ra ngoài, nhưng còn chưa rơi xuống đất, Nguyễn Thanh Tuyết đã đến sau lưng hắn, từng quyền từng quyền mạnh mẽ đập xuống.

Trên quảng trường yên tĩnh, chỉ nghe tiếng quả đấm bang bang ngọt ngọt, tu sĩ dưới lời đài đều bị Nguyễn Thanh Tuyết dọa sợ, ở trên địa bàn Thương Lan tông, ra sức đánh đồ đệ tông chủ Thương Lan tông, có cần lớn lối như thế hay không, hơn nữa người không thấy quả đấm của người và vẻ nho nhã trên mặt người không hợp nhau sao?

Dưới lời đài, chỗ đệ tử Vân Khuyết tông cũng là một mảnh yên ắng, bọn họ cũng là lần đầu tiên thấy Nhị sư huynh tức giận như thế, Ngu Hoài Tô cũng sờ một hồi lâu mới lấy lại tinh thần, nói với Hoa Vũ Lâu ngu ngơ bên cạnh."Vũ Lâu sư đệ, sao ta lại có cảm giác Nhị sư huynh bị đại sư huynh nhập xá?"

Hơn nữa so với đại sư huynh còn muốn dọa người, còn kéo thù hận hơn, trước khi đánh người còn dùng lời nói của Tàn Tông Ngụy phá hỏng đường lui của Lam Thanh Hàm, nếu như Thương Lan tông còn muốn cứu một mạng của Lam Thanh Hàm, Tàn Tông Ngụy nhất định phải mất thể diện.

Nghe thấy lời của Ngu Hoài Tô, Hoa Vũ Lâu lập tức run rẩy, những đệ tử còn lại cũng ào ào gật đầu, quả thực, Nguyễn Thanh Tuyết thế này khiến bọn họ nhớ lại bóng dáng đại sư huynh, mạnh mẽ, bá đạo, không cần linh kiếm, chỉ dùng một đôi tay có thể khiến người ta vừa nghe đã sợ mất mật.

"Dừng tay!" Tàn Tông Ngụy giận đến run lên, cuối cùng nhịn không được lên tiếng ngăn cản, hắn thấy rõ ràng, Hiên Khâu Thiên Giác không có ý ngăn cản, đây là đang ép hắn mở miệng, mất thể diện, dù sao trước kia những lời bảo vệ quy tắc quả thực hắn tự mình nói ra khỏi miệng.

"Lam Thanh Hàm nhận thua." Sắc mặt Tàn Tông Ngụy xanh mét nói xong câu đó, nguyên tắc đầu võ, chỉ có một bên từ vong, hoặc tự mình mở miệng nhận thua, hoặc là bị đánh ra khỏi lời đài mới tính là có hiệu quả.

Nguyễn Thanh Tuyết dừng động tác, không tiếp tục công kích, chỉ cười hành lễ."Hóa ra quy tắc của quý phái chỉ dành cho những người ngoài như chúng ta, Thanh Tuyết lĩnh giáo."

Nói xong, kéo Lam Thanh Hàm thăm thiết tới bên kia lời đài, giao cho đệ tử Thương Lan tông."Cốt khí của Lam đạo hữu đích xác khiến Thanh Tuyết bội phục, cũng hy vọng Lam đạo hữu có thể có cơ duyên minh ngộ thiên địa như sư đệ ta vậy."

Mặt chúng đệ tử Thương Lan nguyên như màu đất, muốn phát hỏa, nhưng mà vẻ mặt người ta rất chân thành, không phát hỏa, lời của người này và khuôn mặt tươi tắn kia quả là khiến người ta oán hận.

Lam Thanh Hàm được nâng xuống chữa trị, sắc mặt Tàn Tông Ngụy đen tối khó hiểu, trong Thương Lan tông thậm chí đã có người nhao nhao muốn thử, muốn lên đài khiêu chiến, lại bị Tàn Tông Ngụy dùng ánh mắt ngăn lại.

"Không nghĩ tới Vân Khuyết tông lại ác độc như thế, thật khiến Tàn mỗ nhân lau mắt mà nhìn, Hiên Khâu tông chủ thường ngày chính dạy bảo đệ tử như thế sao?" Tàn Tông Ngụy đã quá lâu không bị ép đến nỗi này, hơn nữa còn ngay trước mặt nhiều tu sĩ như thế, con tức này muốn hắn nuốt xuống hiển nhiên rất không có khả năng.

Tàn Tông Ngụy biết rõ, muốn phương pháp tìm lại mặt mũi hữu hiệu nhất đơn giản nhất là khiến tông chủ Vân Khuyết tông cúi đầu, cho dù chỉ đơn giản khiến trách đệ tử tên Nguyễn Thanh Tuyết kia, cũng đã cho Thương Lan tông mất mặt.

Hiên Khâu Thiên Giác nghe vậy thì mở to mắt, ngón tay thon dài ưu nhã bóc vỏ một quả hạch."Tàn Tông chủ hiểu lầm rồi, thường ngày bản tôn dạy bảo ân trả gấp trăm lần, thù trả nghìn lần, nhưng Thanh Tuyết trời sinh lương thiện, cho nên chỉ tái diễn lại hành động trước đây của đệ tử Tàn Tông chủ mà thôi."

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Đại Sư Huynh

Mọi người nghe vậy thì ào ào gật đầu, còn không phải sao, mấy ngày trước đệ tử Thương Lan tông cũng đánh bại đệ tử Vân Khuyết tông, thù đoạn không nhân từ bao nhiêu, người đánh người khác thì được, người khác đánh người là ác độc, nói vậy là không được đâu.

Ý của Hiên Khâu Thiên Giác rất rõ ràng, đừng hy vọng hắn sẽ vì mặt mũi gì đó mà răn dạy đồ đệ của mình, bởi vì người sư phụ là hắn còn cảm thấy chưa đủ.

Bên cạnh Hiên Khâu Thiên Giác đặt một bàn gỗ hình vuông, trên đó bày một mâm đựng trái cây bạch ngọc chân cao, mâm đựng trái cây chất quả hạch chính tề như ngọn núi nhỏ, quả hạch chỉ lớn bằng quả nho, tròn đều như nhau, trái cây này vốn chỉ cũng bày lên để trang trí, nhưng hiện nay trên ngọn núi quả hạch ấy có một người tí hon mặc quần áo màu trắng đang ngồi.

Long Tiểu Chi ngồi trên đồng quả hạch mở to hai mắt, không nghĩ tới Hiên Khâu Thiên Giác cũng biết nghiêm trang bịa chuyện, phải biết là, thường ngày Hiên Khâu Thiên Giác không dạy bảo bọn họ cách đối nhân xử thế, hẳn quen với việc dẫn dắt, chứ không phải giảng dạy, nhưng nghe rất thoải mái.

Sắc mặt Tần Tông Ngụy biến đổi nhiều lần, hồi lâu sau mới bình thường lại một lần nữa. "Xem ra tính tình Hiên Khâu tông chủ cũng rất sáng khoái, Tần mỗ bội phục! Có cao đồ như thế chắc hẳn đài chủ Kim Đan đã định, trong đại trận Cửu Trọng thí luyện, Thương Lan ta rất hy vọng phân cao thấp với Vân Khuyết tông."

Nghe vậy thì không ít người ào ào lộ ra vẻ đồng tình, Thương Lan tông hạ chiến thư rồi, cũng phải, Tần Tông Ngụy đứng đầu một tông hôm nay bị ép đến mức như vậy, uy nghiêm kiêu tông đứng đầu Nam Cảnh ở đâu.

Hiên Khâu Thiên Giác vẫn giữ vẻ vui vẻ, giọng nói nhẹ nhàng như nước, vô cùng động lòng người. "Cũng vậy, Tần Tông chủ có thể vì cao đồ mà tự hủy quy tắc, từ bỏ thể diện cũng khiến bản tôn bội phục, Vân Khuyết tông xin đợi trong Cửu Trọng thí luyện đại trận."

Vân Khuyết tông vậy mà ứng chiến! Vừa nghe vậy, ngay cả chư vị tông chủ cũng không khỏi nhìn sang, người này luôn lạnh nhạt, giọng nói thoải mái, tựa như hoàn toàn không có để Thương Lan tông vào mắt, đến tột cùng là hấn ngu ngốc hay là không sợ?

Thương Lan kiêu tông là kiêu tông đứng đầu sừng sững đầu chi vạn năm, kỳ thực lực sâu cạn cũng khó mà suy đoán, Cửu Trọng thí luyện đại trận hạn chế Nguyên Anh kỳ, mà Nguyên Anh kỳ trong Thương Lan tông nói ít cũng có hơn mười, lại nhìn Vân Khuyết tông, hình như chỉ có cái, hơn nữa còn là mấy ngày trước đây mượn cơ duyên mình ngộ mới kết anh, thực lực có thể nói khác biệt một trời một vực, đây không phải là lấy trứng chọi đá sao?

Hiên Khâu Thiên Giác không để ý ánh mắt hoặc khinh miệt hoặc đồng tình của mọi người, cầm quả hạch đã bóc trong tay đưa cho Long Tiểu Chi sớm đã chờ lâu, Long Tiểu Chi đưa tay ôm quả qua, một tay còn không quên lấy gậy một quả hạch ra từ dưới thân mình đưa cho Hiên Khâu Thiên Giác.

Ăn ăn, Long Tiểu Chi đột nhiên cảm thấy dưới thân truyền đến chấn động rất nhỏ, còn chưa phản ứng lại, người đã tuột xuống thuận theo chiều núi hạch đổ, lạch cạch một tiếng rớt trên bàn, sau đó trong nháy mắt bị quả hạch chôn vùi.

Hóa ra quả hạch này là chồng từng viên một lên nhau, vừa nãy Long Tiểu Chi nhìn cũng không nhìn chỉ bằng trực giác dùng móng vuốt béo gậy một quả ra, lại không nghĩ khiến tiếp điểm lực của đồng quả hạch không yên, rơi xuống.

Rất nhanh sau đó, Long Tiểu Chi chui ra từ trong đồng quả hạch, lộ ra cái đầu nhỏ nhìn xung quanh một chút, sau đó rút mình ra, còn ưu nhã sửa sang quần áo, làm bộ vừa nãy không xảy ra chuyện gì, ta cái gì cũng không biết ta thật là đoan trang.

Mọi người "...". Bịt tay trộm chuông như thế thật không thành vấn đề sao? Lê nào người không có cảm giác tầm mắt mọi người đã tụ tập lại lúc quả hạch rơi là ta, nhưng nhìn bé con xem đã ngồi kế bên mâm đựng trái cây lắc chân nhỏ gặm quả hạch, không khí căng thẳng hoàn toàn không còn, chỉ còn lại mỉm cười và dở khóc dở cười.

Tần Nham thấy vậy bật cười. "Nếu người bạn nhỏ thích quả Hách La này thì cứ việc mang đi đi, trên núi còn rất nhiều, nhưng thường ngày lẽ nào lệnh sư tôn thiếu hụt chút ít linh quả này? Thật khiến ta ngoài ý muốn."

Long Tiểu Chi nghiêng đầu nhìn về phía Tần Nham cười hòa ái, nghiêm túc gật gật đầu. "Đúng vậy, ta chưa từng ăn quả này, thường ngày ta chỉ có thể ăn chút Thanh Linh quả, Cam Linh quả này nọ."

Mặt cười của Tần Nham cứng đờ, Thanh Linh quả, Cam Linh quả, đây là linh quả có công dụng tinh lọc hiếm có, hoàn toàn không cùng một cấp bậc với Hách La quả. Tiểu yêu này là không biết thật hay là giả bộ như không biết?

Bên kia, phía trên lôi đài đầu võ, hình như bị thực lực tuyệt đối của Nguyễn Thanh Tuyết dọa sợ, không ai dám khiêu chiến lôi đài của Nguyễn Thanh Tuyết, kể từ đó, một tu sĩ Kim Đan kỳ thủ lôi khác thành mục tiêu của mọi người, nhất là Thương Lan tông ngâm một cục tức, nguyên một đám ánh mắt nhìn chằm chằm đi lên.

Nhưng tu sĩ kia cũng là không ra bài theo lẽ thường, thế nhưng khiêu chiến Nguyễn Thanh Tuyết, sau đó đánh nhau với Nguyễn Thanh Tuyết rồi không địch lại, chủ động nhận thua rất nhanh, mà Nguyễn Thanh Tuyết cũng đến điểm là dừng, không đá thương người. Việc, khiến đệ tử Thương Lan tông nhao nhao muốn thử thiếu chút nữa bị tức chết.

Đài chủ Kim Đan kỳ đã xác định, thủ lôi chiến của Nguyên Anh bắt đầu ngay sau đó, biểu hiện của Đan Nghĩa Khanh cũng khiến mọi người lần nữa đổi mới nhận thức về Vân Khuyết tông, một tu sĩ vừa mới đi vào Nguyên Anh kỳ thế nhưng có thể không phân thắng bại với tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ, mặc dù cuối cùng bởi vì linh lực không đủ mà chiến bại, nhưng cũng đủ khiến bọn họ rung động.

Đối với tu sĩ mà nói, khác biệt đẳng cấp thực lực là quy tắc thiên địa không cách nào thay đổi, khiêu chiến vượt cấp đều là truyền thuyết được tôn sùng, bởi vì mỗi khi thắng một cấp, linh lực và thực lực bản thân sẽ xảy ra thay đổi về mặt bản chất, chính vì như thế, Lam Thanh Hàm của Thương Lan tông lúc trước mới khiến bọn họ kinh điển.

Trong lịch sử, những nhân vật có thể vượt cấp khiêu chiến, không ai không lưu danh bách thế, trở thành niềm ngưỡng mộ của mọi người, không nghĩ tới một hôm nay Vân Khuyết tông dùng thực lực nói cho bọn họ, chỉ là vượt cấp khiêu chiến mà thôi, tông môn ta còn nhiều mà.

Tỷ thí võ đấu duy trì kéo dài một ngày, sau khi Nguyên Anh kỳ chấm dứt, không ai khiêu chiến lôi đài Xuất Khiếu kỳ, đài chủ Xuất Khiếu kỳ tự nhiên rơi trên đầu Tần Hải Thương Lan tông. Còn như Hóa Thần kỳ, không ai thủ lôi, cũng không có ai khiêu chiến, cuối cùng vẫn để trống.

Tỷ thí võ đấu vừa kết thúc, tỷ thí Nam Cảnh cũng gần kết thúc, mà danh sách và nhân số tông môn tiến vào đại trận thí luyện Cửu Trọng cũng sắp xác định xong.

Hôm nay, chỗ ở của Vân Khuyết tông tại Hội Khách Phong - Thương Lan tông, khó được chỉ có một mình Long Tiểu Chi còn tại chỗ, ngày khởi động Cửu Trọng thí luyện đại trận là ba ngày sau đó, Nguyễn Thanh Tuyết và Hoa Vũ Lâu đi Thương Lan chi cảnh tăng thực lực lên, Hiên Khâu Thiên Giác thì đi tham gia hội nghị môn chủ với các tông chủ khác ở Thương Lan chủ phong.

Bầu trời hôm nay có chút mây đen, một tầng thật mỏng không khiến người ta cảm thấy khó chịu, ngược lại ánh mặt trời vừa vắn, không nóng rực chói mắt, chiếu lên người ấm áp vui vẻ, mà Long Tiểu Chi sờ đi không đi cùng những người khác, cũng là bởi vì đại sư huynh trước kia chỉ nghe tên chứ chưa gặp mặt đang chạy đến.

"Tiểu Chi chờ ở chỗ này là được, nếu không ngoài ý muốn, hôm nay đại sư huynh sẽ tới." Trước khi Nguyễn Thanh Tuyết ra cửa thì cô ý dặn dò. Long Tiểu Chi đang ở một con đường mòn lên núi, bên cạnh là một khu rừng trúc, Long Tiểu Chi đang đứng trên một tảng đá bằng phẳng.

Long Tiểu Chi thấy là lạ, vì sao mình phải chờ trên đường nhỏ dẫn đến Vân Khuyết này, mà không trực tiếp chờ trong viện, hơn nữa nàng cũng không biết đại sư huynh mà. "Đại sư huynh trông thế nào?"

Bởi vì đệ tử trong Vân Khuyết tông có giá trị nhan sắc cực cao, Long Tiểu Chi tự nhiên sẽ không cảm thấy đại sư huynh lớn lên khó coi, nhưng không nghĩ tới sau khi hỏi xong, thần sắc Nguyễn Thanh Tuyết và Hoa Vũ Lâu thể nhưng có chút rối rắm, cuối cùng Hoa Vũ Lâu suy nghĩ một chút rồi nói. "Đại sư huynh rất dễ nhận ra, Tiểu Chi thấy ánh sáng vàng lấp lánh thì chính là huynh ấy."

Ánh sáng vàng lấp lánh? Cong người vì sao lại lấp lánh ánh sáng vàng nhỉ, lẽ nào đại sư huynh là phật tu? Hơn nữa đã tu thành kim thân? Mặt mũi Long Tiểu Chi trần đây nghi ngờ, trong đầu phác họa một, phật tu thì Long Tiểu Chi biết một người là Phạm Tâm, cho nên phóng to Phạm Tâm trong đầu, sau đó thoa màu vàng lên, đây chính là đại sư huynh.

"Được, Tiểu Chi biết rõ rồi." Long Tiểu Chi gật gật cái đầu nhỏ, ra về các người yên tâm, ta tuyệt đối không thành vấn đề.

Hoa Vũ Lâu và Nguyễn Thanh Tuyết nhìn nhau, sau đó để lại đủ nhiều linh quả mới rời đi.

Vì vậy, trúc xanh đập chồm theo gió nhẹ, đường mòn tĩnh mịch, trên một tảng đá bên đường, một người tí hon mặc đồ trắng bắt đầu kiên nhẫn chờ đợi, người tí hon cũng không bạc đãi mình, các loại linh quả ướp lạnh, quả hạch đã bóc, chén trà tinh xảo, xem ra vừa ưu nhã vừa nhân nhả.

Vừa chờ, đã qua buổi trưa, Long Tiểu Chi đã từ dáng ngồi ưu nhã ngay ngắn lúc ban đầu cuộn thành một cục nằm sấp trên tảng đá, bé con được ánh mặt trời ấm áp vui vẻ phơi nắng đến buồn ngủ, gò má thịt thịt đề lên tảng đá, lông mi thật dài vừa dày vừa cong, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng hoàn mỹ thuyết minh như thế nào là hưởng thụ.

Đang lúc sắp đi vào mộng đẹp, đột nhiên Long Tiểu Chi cảm thấy một tảng bóng đen lớn lồng xướng, lông mi phẩy phẩy, Long Tiểu Chi mở mắt, nghi ngờ nhìn lên trên, lập tức cảm giác thiếu chút nữa bị chói mắt.

Bởi vì người đến đưa lưng về phía ánh mặt trời, Long Tiểu Chi nhìn ngược sáng nên thấy không rõ dáng vẻ của hắn, nhưng thân hình hắn vô cùng cao lớn, hơn nữa mặc một thân áo bào màu vàng kim ngang ngược, ngay cả trâm cài tóc trên đầu cũng là màu vàng kim thuần khiết.

Ánh sáng vàng lấp lánh! Lẽ nào đây chính là đại sư huynh Hiên Khâu Mặc Bạch của Vân Khuyết tông?

Long Tiểu Chi thoát khỏi trạng thái cuộn mình đoàn trang đứng lên, sau khi mắt thích ứng ánh sáng, cũng thấy rõ dung mạo người này, khí chất và bề ngoài của hắn hoàn toàn bất đồng với mấy người Hiên Khâu Thiên Giác, mày kiếm khí phách xen lẫn tóc mai, đôi mắt sắc bén trời sinh mang theo vài phần lạnh như băng, gò má kiên nghị có vẻ chừng chặc mà thâm trầm.

"Người tên là gì?" Người đến cúi đầu nhìn người tí hon đoàn chính đứng trên tảng đá, trầm giọng mở miệng, giọng nói mang theo ý lạnh.

Long Tiểu Chi nghĩ thầm, đại sư huynh này hình như có chút nghiêm túc, cư xử cũng không quá khéo léo, cả người lạnh như băng, vì vậy ngoan ngoãn trả lời. "Ta tên là Long Tiểu Chi."

Sau đó không đợi Long Tiểu Chi tiếp tục hỏi thăm, thì thấy người trước mặt gật gật đầu, sau đó mặt không chút thay đổi từ trong không gian lấy ra một khối bảo thạch phát ra ánh sáng lấp lánh, đưa tới trước mặt Long Tiểu Chi. "Thích không?"

Long Tiểu Chi thấy kinh ngạc, lẽ nào đã có người nói cho Mặc Bạch mình sẽ đến đón hắn? Hơn nữa vị đại sư huynh này hình như trong nóng ngoài lạnh nha, vừa thấy mặt đã tặng quà, mặc dù lễ vật này không biết là cái gì.

Long Tiểu Chi đưa tay mập ra ôm bảo thạch màu vàng kim vào trong lòng, ngược cái đầu nhỏ lên nghiêm túc đáp. "Tiểu Chi rất thích, tạ..."

Lời cảm tạ còn chưa dứt, đột nhiên một trận cảm giác không trọng lực truyền đến, thấy hoa mắt, Long Tiểu Chi bẹp một ngã vào giữa một đồng bảo thạch vàng rực rỡ, về mặt Long Tiểu Chi mơ hồ ôm bảo thạch ngồi trên núi bảo thạch, xảy ra chuyện gì?

Lắc cái đầu nhỏ nhìn bốn phía, phát hiện núi bảo thạch này còn có vài tòa, hơn nữa màu sắc không giống nhau, có đỏ tươi diễm lệ, trong suốt băng lam, tinh khiết ngân bạch, các loại bảo thạch phân loại dựa vào màu sắc chất đồng, trừ đó ra, còn có thể thấy một chút linh khí, đan dược, phù triện các loại chính tề đặt ở một chỗ, nhìn thế nào cũng giống như không gian trữ vật!

Tâm trạng Hiền Khâu Mặc Bạch rất tốt, mặc dù mặt than như cũ, nhưng nội tâm sớm đã sung sướng không ngừng, không nghĩ tới mới vừa trở về đã thu được một con tiểu yêu đáng yêu, cũng không uống công hân chạy về từ bắc cảnh.

Làm một con giao long đam mê thu thập bảo thạch, Mặc Bạch rất ít khi thu thập vật còn sống, trong sinh mệnh dài đằng đẳng của hắn, Long Tiểu Chi tiểu yêu thứ hai làm cho hắn nhìn một thi muốn thu vào linh phủ.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Quả Nho Này Đắt Quá

Trong linh phủ của Mặc Bạch, Long Tiểu Chi hoàn toàn không biết mình ôm viên bảo thạch màu vàng kim này chính là bán thân khế ước vỗ cánh nhỏ bay tới bay lui, Long Tiểu Chi phát hiện linh phủ của mình không thể dùng, điều này cũng chứng minh nàng đang ở trong một không gian độc lập, nhưng vì sao chứ? Vừa nảy xảy ra chuyện gì?

Mà không gian này cũng khiến Long Tiểu Chi nghi ngờ, xem ra giống như là không gian trữ vật của ai, nhưng thế nhưng có thể chứa được sinh vật sống thì cũng tương đối hiếm có, không gian bên trong thật lớn, hình như chủ nhân là một người nghiêm cẩn, bởi vì vật phẩm trong không gian được phân loại, và sắp xếp hết sức chỉnh tề, nhất là đủ loại bảo thạch, không có một viên có màu sắc khác mà đặt cùng nhau.

Là Mặc Bạch sao? Nhưng là không có lý do gì mà, đại sư huynh còn đưa lễ vật cho nàng mà, Long Tiểu Chi rơi xuống đất, ôm bảo thạch trong lòng nên từng bước chân ngần đi trong đồng bóng bảo thạch chất thành núi kia, hy vọng có thể phát hiện đầu mối hữu dụng, có thể để nàng thoát khỏi tình cảnh khôn khó này.

Nói lại Mặc Bạch, thu được một con tiểu tử điệp đáng yêu, tâm trạng sung sướng, mặc dù vẫn giữ gương mặt lạnh như cũ, nhưng trong lòng cũng đã ở lên suy tư nên để bé con ở đâu thì thích hợp, đúng, còn phải thu thập thức ăn...

Vừa tự hỏi kế hoạch nuôi nấng sau này, vừa đi đến chỗ sâu trong rừng trúc, như thế, cho đến chạng vạng, Hiền Khâu Mặc Bạch phát hiện mình thành công lạc đường, kỳ lạ, không phải là nói có sự muội đến đón mình sao? Sao không có người đâu, sự muội kia có hình dạng thế nào vậy? Mặc Bạch cố gắng tự hỏi tướng mạo Giải Mật Nhi, cuối cùng vẫn còn chỉ có thể nhớ tới ông tay áo nữ màu trắng và búi tóc phức tạp.

Đi đi, sắc trời hoàn toàn tối xuống, cuối cùng Mặc Bạch dừng lại, chỗ hẻo lánh thế này rõ ràng đã không thích hợp cho người ở, rừng rậm tĩnh mịch sum xuê, ánh trăng chỉ có thể ngẫu nhiên chiếu xuống, đột nhiên sau lưng truyền đến động tĩnh rất nhỏ.

Hai mắt Hiền Khâu Mặc Bạch đột nhiên tản mát ra ánh sáng vàng sắc bén, đồng thời dưới chân phát lực, sau khi nhảy lên tránh né thì cấp tốc công kích, Mặc Bạch rơi xuống trên nhánh một cây cổ thụ, cúi đầu nhìn lại, phát hiện dĩ nhiên là một con bá vương đường lang khổng lồ, con đường lang này hình như là dị chủng, trên thân thể xanh lá cây mang hoa văn màu đen, vừa nảy lúc công kích cũng mang thuộc tính linh lực ám.

Con mắt to lớn của Bá vương đường lang tập trung nhìn vào thức ăn, thân thể cao vài thước thế nhưng dùng tốc độ nhanh đến khó tin xông tới.

Mặt khác, cuối cùng Nguyễn Thanh Tuyết và Hoa Vũ Lâu cũng phong trần một mối đuổi trở về, nhưng người còn chưa tới nơi ở, thì mạnh mẽ dừng lại ở đường mòn bên cạnh rừng trúc, trên tảng đá bằng phẳng kia, chén trà nhỏ tinh xảo và linh quả còn đặt ở trên đó, nhưng lại không thấy Long Tiểu Chi ở đó, đây là chuyện không thể nào, trong lòng hai người kinh hãi, liếc mắt nhìn nhau, ào ào ngự kiếm mà bay về viện của Vân Khuyết tông.

Nhanh chóng tìm kiếm một lần bên trong bên ngoài, cuối cùng hai người xác định, Long Tiểu Chi mất tích! Nguyễn Thanh Tuyết lập tức chạy tới Thương Lan chủ phong tìm Hiền Khâu Thiên Giác, nên biết, trên người Long Tiểu Chi còn mang Thước Linh vòng, có thể bị Hiền Khâu Thiên Giác truyền tống về bên cạnh.

Kết quả có thể nghĩ, hội nghị tông chủ trên Thương Lan chủ phong bị cắt đứt, Hiền Khâu Thiên Giác thử truyền tống nhưng lại thất bại, vẻ nhẹ nhàng trong mắt biến mất không thấy gì nữa, truyền tống thất bại, chỉ có hai khả năng, một là khoảng cách đã vượt qua cực hạn truyền tống của Thước Linh vòng, còn có một là không ở cùng một không gian.

"Tần Tông chủ, xem ra bản tôn phải tìm kiếm trong Thương Lan tông một phen." Hiền Khâu Thiên Giác nói xong, cũng không đợi Tần Tông Ngụy phản ứng, bóng dáng đã biến mất trong đại điện.

Sắc mặt Tần Tông Ngụy cứng đờ, Thương Lan tông đứng vững vài ngàn năm không đổ, tự nhiên có bí mật và cấm địa, những chỗ này cho dù là bốn môn đệ tử cũng không được tiếp xúc, làm sao có thể cho một người ngoài tra xét. "Hiền Khâu tông chủ! Đừng khinh người quá đáng!"

Giọng của Tần Tông Ngụy xen lẫn linh lực vang dội cả Thương Lan chủ Phong, bóng dáng chợt lóe, theo sát sau Hiền Khâu Thiên Giác, mọi người hai mặt nhìn nhau, một bóng dáng đỏ như lửa cũng lặng lẽ biến mất trong đại điện.

Chỉ chốc lát sau, chuông cổ đồng thau trên Thương Lan chủ phong mấy ngàn năm chưa từng vang lên lại rung lên vang dội toàn bộ Thương Lan, Thương Lan tông lập tức lập tức sôi trào, từng mệnh lệnh đuổi bắt đệ tử Vân Khuyết tông nhanh chóng truyền khắp Thương Lan.

"Ha ha, Thương Lan tông này đúng là náo nhiệt a, mạnh hơn Mặc Đan Môn trong trời bình thần chúng ta nhiều." Môn chủ Mặc Đan Môn Mặc Thất Quân nhàn nhã đứng trước đại điện Thương Lan chủ phong, nhìn Thương Lan tông ngọn đèn nổi lên bốn phía.

"Mặc môn chủ không giúp đỡ thì thôi, tại sao còn ở đây nói mát, không thấy mất phong độ sao?" Thanh Tuế Nguyên hừ lạnh một tiếng nói ra.

Mặc Thất Quân thấy kì lạ nên hỏi ngược lại. "Bản tôn có mất phong độ sao? Vậy thì thật là thất lễ, bản tôn vẫn cho là môn chủ tông môn tự mình lên đài giao đấu mới coi như mất hết mặt mũi, xem ra góc nhìn của Thanh tông chủ khác với người thường."

Lời nói Mặc Thất Quân vừa dứt, mọi nơi không tự chủ được vang lên tiếng cười, Thanh Tuế Nguyên xanh cả mặt, cuối cùng dưới bàn chân hơi điềm, rồi khỏi đại điện.

Một canh giờ sau, cuộc đua bắt này thế nhưng còn chưa kết thúc, đừng nói Hiên Khâu Thiên Giác, mà ngay cả đệ tử Trúc Cơ kỳ cũng không bị bắt được, đương nhiên, đệ tử Luyện Khí kỳ của người ta thì ngoan ngoãn đứng trong chỗ ở không hề cử động, bọn họ cũng không thể đi lên trời người, nhưng đệ tử Vân Khuyết tông này quả thực quá gian xảo, hơn nữa dùng phù triện như không cần tiền vậy, chỉ cần dụng phải, một đòn thổ phù đã chạy mất tăm.

Tên đại điện Thương Lan chủ phong, chúng tông chủ cuối cùng thấy hơi ngấy ngốc rồi, đây là tình huống gì? Đường đường kiếm tông đứng đầu, thế nhưng không biết sao không đấu lại một Vân Khuyết tông, hơn nữa còn là ở địa bàn của mình, chúng tông chủ cũng ào ào rời khỏi đại điện, đi tìm tội nguyên nhân.

Mà sau một canh giờ sau đó, chúng đệ tử Vân Khuyết tông đã tìm kiếm một lần Hội Khách Phong và tất cả khu vực gần đó, chỉ chưa dò xét cảm địa rừng rậm, mọi người dừng trước rừng rậm, đang muốn xâm nhập.

"Chậm đã!" Tàn Tông Ngụy hét lớn một tiếng, người đã đến trước rừng rậm, theo sau sát Tàn Tông Ngụy, một nhóm lớn đệ tử Thương Lan tông cũng chạy tới, mỗi tông chủ cũng đến ngay sau đó.

"Hiên Khâu tông chủ, rừng rậm này sở dĩ bị xem thành cảm địa, cũng là bởi vì Nguyên Anh trở xuống có vào không ra, cho dù Xuất Khiếu kỳ tu sĩ đi vào, cũng cửu tử nhất sinh, không phải Tàn mỗ nói chuyện giật gân, chẳng lẽ Hiên Khâu tông chủ thật không suy nghĩ thay những đệ tử này sao?"

Hiên Khâu Thiên Giác đưa lưng về phía mọi người, nhìn rừng rậm vô cùng u ám kia, trong rừng, cả ánh trăng cũng ít ỏi, như một sơn động tối đen không có điểm cuối, cắn nuốt mọi thứ xung quanh, trong hai mắt bình tĩnh, đồng tử mắt phải đột nhiên biến thành màu lam lạnh lẽo.

Dưới chân Hiên Khâu Thiên Giác, sương trắng kết thành băng bắt đầu khuếch tán, hơi lạnh thấu xương trong nháy mắt tràn cả ngập Thương Lan.

"Biến dị băng linh căn!" Trong đám người, có người lên tiếng kinh hô, biến dị băng linh căn rất hiếm thấy, nhưng khiến bọn họ kinh dị là, nam tử âm áp như gió xuân tháng ba này lại là băng linh căn.

Linh căn không chỉ ảnh hưởng tư chất của tu sĩ, còn có thiên tính, tỷ như hỏa linh căn thì nóng nảy, kim linh căn thì ngay thẳng, thủy linh căn dịu dàng, thổ linh căn thật thà phúc hậu, những thiên tính này mặc dù có thể giải quyết trong trình độ nhất định, nhưng không cách nào mất đi.

"Thanh Tuyết dẫn người trở về." Trong giọng nói của Hiên Khâu Thiên Giác xen lẫn uy áp không thể khinh thường, sau khi nói xong, người đã cất bước, muốn đi vào rừng rậm.

Thân ảnh Tàn Tông Ngụy chợt lóe, ngăn cản trước mặt Hiên Khâu Thiên Giác, thấy đồng tử Hiên Khâu Thiên Giác thì sững sờ, tông chủ Vân Khuyết tông này thế nhưng không phải là loài người, chỉ có mắt của yêu tu và linh tu mới đổi màu, chỉ là không biết Hiên Khâu Thiên Giác này là yêu hay là linh. "Nếu Hiên Khâu tông chủ khẳng khái đi vào, vậy Tàn mỗ chỉ có thể đánh một trận!"

Hiên Khâu Thiên Giác lạnh lùng nhìn hán một. "Nếu ngươi muốn chiến, vậy thì chiến." Tiếng nói vừa dứt, một thanh linh kiếm trong suốt như dùng lam băng tạo ra xuất hiện bên cạnh Hiên Khâu Thiên Giác, trôi lơ lửng giữa không trung, phát ra tiếng gió sắc bén.

Về mặt nhả nhận của Tàn Tông Ngụy cuối cùng biến mất không còn, bầu không khí lập tức rút kiếm giương cung, thân thể hai người đều ở trong trạng thái hoàn mỹ không sơ hở, tựa như một giây sau sẽ đột nhiên nổ tung.

Mà đúng lúc này, trong rừng rậm đột nhiên truyền đến động tĩnh, mặt đất gần đó đã hơi hơi run động, phảng phất có thứ gì thật lớn muốn lao ra từ bên trong, mọi người lập tức đề phòng, cảnh giác nhìn qua rừng rậm tĩnh mịch. Tiếng động đến gần, thần kinh mọi người căng như dây đàn, sau đó thì thấy một con bá vương đường lang to lớn chạy từ trong rừng rậm ra, thân hình cao mấy mét thế nhưng nhanh như tia chớp, tốc độ như thế khiến người ta không rét mà run.

Tốc độ Đường lang đi săn là đứng đầu, bá vương đường lang lại là vương giả trong đó, nhất là hai như chân trước đao lớn, tốc độ có thể đạt tới ba lần tốc độ đường lang bình thường, tu sĩ cùng giai đụng vào căn bản không thể chạy thoát.

Chúng tu sĩ không khỏi thà nhẹ hô hấp, đây linh thú đã ở thành thực kỳ, thực lực cơ hồ ngang hàng Xuất Khiếu kỳ, hơn nữa có thêm tốc độ phụ trợ, hơi không cẩn thận, nhất định tổn thất thảm trọng.

Đang lúc cảnh giác, đã thấy bá vương đường lang mạnh mẽ ngừng lại, sau đó cúi cái đầu tam giác đang ngẩng cao, một bóng người từ thoải mái nhảy xuống khỏi đầu bá vương đường lang, người kia phát phát tay, bá vương đường lang như được đại xá, nhanh chóng trốn về rừng rậm.

Người đến một thân vàng rực rỡ thiếu chút nữa làm choáng váng mắt người ta, màu vàng kim là màu sắc rất khó khống chế, một khi khí thế không đủ,

rất dễ có vẻ tục khí, nhưng nam nhân này lại mặc màu vàng kim thành vẻ ngang ngược, dường như màu vàng kim là trời sinh cho hắn vậy.

"Đại sư huynh! Huynh có thấy Tiểu Chi không?" Thấy người đến là ai, Hoa Vũ Lâu vạn phần kinh ngạc, nhưng nghĩ đến trình độ mù đường của đại sư huynh thì hắn xuất hiện ở đâu cũng không kỳ lạ, vì vậy chuyển vấn đề, trực tiếp hỏi.

Mặc Bạch mặc khuôn mặt "Ta không có thói quen thu thập cây vừng."

"Là Tiểu Chi! Long Tiểu Chi! Một bé từ điệp nhỏ, Tiểu Chi sư muội đi đón huynh, nhưng bây giờ không thấy đâu!" Thường ngày Hoa Vũ Lâu vẫn hết sức kính sợ Hiên Khâu Mặc Bạch, nhưng bây giờ Long Tiểu Chi mất tích, sốt ruột lo lắng nên cũng bất chấp.

Hiên Khâu Mặc Bạch ngốc tại chỗ, đương nhiên, người khác chỉ nhìn thấy hắn cao lãnh trầm tư, một lát sau, thì nghe Hiên Khâu Mặc Bạch gian nan nói ra. "Tiểu Chi? Sư muội!"

Hiên Khâu Thiên Giác thu hồi linh kiếm, đồng tử lam rút đi, nghe khẩu khí Mặc Bạch rõ ràng đã gặp qua Long Tiểu Chi, nghĩ đến lần đầu tiên mình gặp Mặc Bạch, Hiên Khâu Thiên Giác cũng đoán được Long Tiểu Chi giờ ở đâu.

"Hôm nay là Vân Khuyết tông thất lễ, vì biểu áy náy, sau đó Vân Khuyết tông sẽ chuẩn bị hậu lễ đưa đến từng tông môn, mong các vị bao dung." Giọng nói nhẹ nhàng như lúc ban đầu, dường như người vừa mới muốn đồng chết người ta không phải là hắn vậy.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, vậy là xong? Sôi sục một ngày cuối cùng yên tĩnh lại, mặc dù Tần Tông Ngụy trong lòng bất mãn, nhưng đến cùng Thương Lan tông cũng không có chịu tổn thất gì, Hiên Khâu Thiên Giác lại chủ động cúi đầu, nếu tiếp tục nắm chặt lấy không buông, thì có vẻ Thương Lan hẹp hòi.

Chuyện này xong, từng tông môn ào ào rời đi, đệ tử Vân Khuyết tông đã quay về Hội Khách Phong dưới ý của Hiên Khâu Thiên Giác.

Trong Hội Khách Phong, thầy trò khó được tề tựu, Hiên Khâu Thiên Giác ngồi bên cạnh bàn. "Tiểu Chi đâu?"

Mặc Bạch vươn tay, trong lòng bàn tay lập tức xuất hiện một người tí hon vẻ mặt mông lung, rõ ràng bé con rất, rất buồn ngủ, lúc xuất hiện thì đang ngáp dài, sau đó dụi mắt. "Sư phụ."

Long Tiểu Chi vỗ cánh bay vào trong lòng Hiên Khâu Thiên Giác, giọng nói mang mừng rỡ và ảm ức, nhưng trong lòng còn ôm viên bảo thạch màu vàng kim kia.

Hiên Khâu Thiên Giác thuận thực đón nàng, vuốt vuốt khuôn mặt bụ bẫm của Long Tiểu Chi. "Tiểu Chi rất thích bảo thạch?"

"Bởi vì là sư huynh đưa." Nói đến đây, Long Tiểu Chi mới lấy lại tinh thần nhìn Hiên Khâu Mặc Bạch, sau đó rơi đến trên bàn, cung kính thi lễ một. "Đại sư huynh."

Mặt Mặc Bạch không chút thay đổi, suy tư hậu lễ Hiên Khâu Thiên Giác vừa mới nói.

Hiên Khâu Thiên Giác chột chột đầu của Long Tiểu Chi. "Tính tình sư huynh của con rất khô khan, nhưng lại rất hào phóng."

Mặt Mặc Bạch tiếp tục không chút thay đổi, chẳng lẽ hậu lễ phải do hắn lấy ra?

"Nếu đã thích bảo thạch, vì sư làm chủ, bảo sư huynh của con đưa con hai tòa nhé."

Mặc Bạch hóa đá! Hai tòa!

Long Tiểu Chi nghe vậy thì nhướn mày nhỏ, bất đắc dĩ gật gật đầu. "Vậy cũng tốt, nếu đã là sư huynh đưa, Tiểu Chi cũng không thể từ chối, cảm ơn đại sư huynh."

Mặc Bạch rạn nứt, vì sao tiểu sư muội có vẻ ghét bỏ quá vậy?

Long Tiểu Chi xoay người, trong đôi mắt to lóe lên ánh sáng gian manh, từ trong linh phủ lấy một quả nho ra. "Đại sư huynh, đây là đáp lễ của Tiểu Chi, đại sư huynh thích không?"

Mặc Bạch cúi đầu nhìn lại, trong ánh mắt áp lực của ba người khác phải cứng nhắc vươn tay, vạn phần gian nan nhận quả nho trị giá hai ngọn núi bảo thạch này. "Thích, cảm ơn tiểu sư muội."

"Đã như vậy, một hồi Tiểu Chi mang sư huynh của con đi từng tông môn tặng lễ, sư huynh của con đại biết đường."

"Tặng lễ?"

"Đúng vậy, sư huynh của con vì biểu đạt áy náy của mình, nên đưa hậu lễ cho tất cả tông môn có mặt hôm nay." Vẻ mặt Hiên Khâu Thiên Giác dịu dàng, cười nói.

Mặc Bạch. "... " Sư phụ, lời này hình như không giống lời lúc nãy ngài nói?

Chương 51: Tông Môn Thí Luyện

Vì vậy, thời gian tiếp theo, Long Tiểu Chi khó có khi lên tinh thần gấp trăm lần, tri kỷ mang đại sư huynh nhà mình đi từng tông môn tặng lễ, từ đêm khuya mãi cho đến sáng sớm, mặc dù Mặc Bạch liên tục giữ gương mặt than, mỗi đệ tử tông môn ra nhận lễ vật chỉ cảm thấy gió lạnh như đao, vội vội vàng vàng nhận lễ đi về, sợ ở lại thêm một giây thì sẽ bị lăng trì.

Đưa lễ vật xong, Long Tiểu Chi còn vỗ vỗ bộ ngực nhỏ của mình bảo đảm "Đại sư huynh, lát nữa Tiểu Chi lại dẫn đường cho huynh, Tiểu Chi tìm được hết!"

Mặc Bạch cứng ngắt gật đầu, xoay người chuẩn bị về phòng, đột nhiên lại mạnh mẽ quay người lại, động tác nhanh chóng dọa Long Tiểu Chi nhảy dựng lên, Long Tiểu Chi nghi ngờ giờ cái đầu nhỏ lên nhìn Mặc Bạch.

Hiên Khâu Mặc Bạch cẩn thận đưa ngón trỏ ra, chọc chọc khuôn mặt bụ bẫm của Long Tiểu Chi, sau đó vừa lòng thỏa mãn về phòng.

Long Tiểu Chi về mặt chính trực bay từ cửa sổ về phòng, bỗng chốc nhào vào trong chén ngọc, dùng chân mềm nhỏ che kín đầu bắt đầu cười ha ha, chờ đến lúc Hiên Khâu Thiên Giác đuổi tay kéo chân của Long Tiểu Chi ra, bé con đã cười đến rơi nước mắt.

"Tiểu Chi hết giận chưa?" Hiên Khâu Thiên Giác bắt đầu đi sờ sờ đầu nhỏ của Long Tiểu Chi.

"Dạ, sư phụ, Tiểu Chi có phải hơi quá đáng hay không, đại sư huynh giống như sắp khóc." Long Tiểu Chi chà xát lòng bàn tay Hiên Khâu Thiên Giác.

"Yên tâm, Đại sư huynh của con rất nhanh liền sẽ thu sạch đồ trong Cừu Trọng thí luyện đại trận." Đã chung đụng mấy ngàn năm, Hiên Khâu Thiên Giác hết sức hiểu rõ tính tình của con giao long nào đó, hơn nữa hết giận cũng không chỉ có mình Tiểu Chi.

Mắt Hiên Khâu Thiên Giác lóe lóe. "Tiểu Chi một đêm không ngủ, không buồn ngủ sao?"

"Buồn ngủ chứ, Tiểu Chi ngủ nè." Long Tiểu Chi dụi dụi mắt nói xong, ngã vào trong chén ngọc, còn đuổi tay vỗ vỗ gối đầu của mình, khiến gối đầu càng thêm thoải mái, sau đó vươn tay lấy chân mềm trên tay Hiên Khâu Thiên Giác.

Trong mắt Hiên Khâu Thiên Giác mang ý cười dịu dàng, đắp chăn lên người bé con, Long Tiểu Chi vừa lòng thỏa mãn thờ dài, rất nhanh sau đó đã chìm vào mộng đẹp.

Hiên Khâu Thiên Giác tĩnh tọa bên cạnh bàn gỗ, nhìn qua Long Tiểu Chi ngủ trong chén ngọc không hề đề phòng, im lặng, ánh mắt lúc sáng lúc tối, ngày hôm qua hẳn thể nhưng mắt không chế, vì sao? Từ lúc nào thì, bé con này đã quan trọng như thể trong lòng của hắn?

Long Tiểu Chi đắp chăn ngủ vô cùng ngoan, đại khái thật sự rất mệt mỏi, khuôn mặt ngủ đến hồng hào, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch, tay mập cũng theo thói quen nắm lấy góc chăn.

Nếu như Tiểu Chi lớn lên...

Ba ngày sau, thí luyện tông môn trong Cừu Trọng thí luyện đại trận chính thức bắt đầu, vị trí của Cừu Trọng thí luyện đại trận ở hướng chính bắc Thương Lan tông, cách mỗi mười năm mở ra một lần.

Cừu Trọng thí luyện đại trận là vùng đất thí luyện còn sót lại từ thời kỳ thượng cổ, vẫn luôn bị Thương Lan tông khống chế, Thương Lan tông cũng dựa vào trận này mà bồi dưỡng rất nhiều nhân tài, nhưng đại trận này cũng có hạn chế.

Một là, sau khi vào đại trận, tất cả không gian trừ vật đều không thể sử dụng, bởi vì đại trận đã tự thành một thế giới nhỏ, không thể chất chổng không gian, nếu như muốn trừ vật, chỉ có thể ở trong đại trận dùng vật tư của đại trận mà luyện chế linh khí trừ vật.

Thứ hai, hạn chế tu vi, tu sĩ trên Nguyên Anh kỳ không thể vào thí luyện đại trận, cho nên lần tông môn thí luyện này, liều mạng chính là thực lực của tu sĩ Nguyên Anh kỳ.

Đương nhiên, năm nay chuyện xấu rất nhiều, nhất là Vân Khuyết tông không thể suy đoán theo lẽ thường, nguyên một đám đệ tử tông môn thực lực không thể khinh thường, còn có một con tử điệp biết luyện đan đi theo, mặt khác, còn có đột nhiên Mặc Đan Môn kiêu căng lên, thắng bại quả thật khó nói.

Phía bắc Thương Lan tông núi xanh pháp phòng, dãy núi dài mà trập trùng khiến người ta sinh lòng cảm giác bát ngát, cỏ thơm trong sạch mang hơi gió nhẹ cũng làm cho người ta vô cùng thoải mái. Không thể tưởng được trong Thương Lan tông này có nhiều cảnh đẹp như thế, thật khiến người ta hâm mộ.

Căn cứ kết quả thủ lời chiến, năm tông môn tiến vào thí luyện đại trận đã xác định, gồm Thất Linh Tông, Mặc Đan Môn, Thanh Đan Môn, Thương Lan

tông, Vân Khuyết tông.

Đội ngũ từng tông môn này có từ ba đến mười người không hạn, theo thứ tự thông qua truyền tông trận đi vào Cửu Trọng thí luyện đại trận, địa điểm tiến vào đại trận ngẫu nhiên, nhưng tất cả đều ở tầng đầu tiên của đại trận.

Thắng bại trong lần tông môn thí luyện này bình phán từ việc thu thập trân bảo, dù là linh thực, linh quang hay là linh thú, căn cứ độ hiếm có và số lượng thu thập để xác định thứ tự trước sau.

Việc này cần sự hiểu rõ cách phân bố vật tư và hoàn cảnh địa lý trong Cửu Trọng thí luyện đại trận, từ phương diện này mà nói, Thương Lan tông có ưu thế nhất định, nhưng hoàn cảnh trong Cửu Trọng thí luyện đại trận biến đổi rất nhiều, cơ hồ cách mỗi mười năm đều xảy ra thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Nhưng điều duy nhất không thay đổi là, trong Cửu Trọng thí luyện đại trận có một loại linh thực đặc biệt: Cửu Vân Trọng Lâu, vì chín lá cây song song mọc với nhau, còn được gọi là chính lá một cánh hoa, rễ cây là vị thuốc chủ yếu của rất nhiều đan dược giải độc.

"Mời chư vị vào truyền tông trận, Cửu Trọng thí luyện đại trận chỉ mở ra bảy ngày, bảy ngày sau, chư vị sẽ bị truyền tông đi ra, hạn chế và nguy hiểm của Cửu Trọng thí luyện đại trận đã giải thích rõ trước đó, hẳn các vị có thể bình an trở về." Hôm nay Tàn Tông Ngụy không đến, chủ trì mọi chuyện là phong chủ Giáng Trần Phong Tàn Nham.

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, các tông môn môn chủ cũng sẽ dừng lại ở đây bảy ngày, chờ đợi kết quả cuối cùng, cũng xác định tư cách tiến vào bí cảnh Thương Lan. "Tiểu Chi phải đồng ý với vi sư, sau khi vào đại trận phải đi cùng các sư huynh của con, không được một người đi lung tung." Hiên Khâu Thiên Giác không yên tâm nâng Long Tiểu Chi trong tay mà dặn dò.

Long Tiểu Chi hắc tuyến, sao nàng có cảm giác sư phụ đột nhiên thay đổi, có cái gì đó không đúng, nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu. "Tiểu Chi nhớ rồi, sư phụ, Tiểu Chi có thể đi chưa? Truyền tông trận sắp khởi động kia."

Long Tiểu Chi bị hai cánh tay Hiên Khâu Thiên Giác ôm lấy, chỉ có hai cánh tay và cái đầu nhỏ ở bên ngoài, thấy truyền tông trận sắp khởi động, cánh tay nhỏ phát lực, muốn tránh khỏi tay Hiên Khâu Thiên Giác, nhưng lần qua lần lại nửa ngày, cũng không thay đổi. Hiên Khâu Thiên Giác buông tay.

Hiên Khâu Thiên Giác lại vuốt vuốt cái đầu nhỏ của Long Tiểu Chi, rồi mới buông tay ra. Long Tiểu Chi vỗ cánh muốn bay đi, vỗ hai cái, lại quay người lại ôm lấy gò má Hiên Khâu Thiên Giác cọ xát. "Sư phụ đừng lo lắng, Tiểu Chi sẽ trở về thật nhanh."

Vui vẻ trong mắt Hiên Khâu Thiên Giác càng đậm. "Đi đi, vi sư chờ con."

Sở dĩ Hiên Khâu Thiên Giác không yên tâm là vì tông chủ Thất Linh Tông Thủy Kinh Hồn thể nhưng có thể tiến vào Cửu Trọng thí luyện đại trận.

Trước kia lúc Thất Linh Tông truyền tông, Thủy Kinh Hồn mặc một thân hồng y huỳnh hoàng bước vào truyền tông trận, cử động này lập tức khiến mọi người xôn xao, tu vi tông chủ Thất Linh Tông thể nhưng không chưa tới Xuất Khiếu Kỳ! Đây là khái niệm như thế nào!

Bởi vì trong giao đấu Nam Cảnh lần này, Thủy Kinh Hồn không ra tay, cho nên thực lực của hắn vẫn luôn là một điều bí ẩn, nhưng lúc hắn đuổi kịp và vượt qua Tàn Nham, kẻ Hiên Khâu Thiên Giác đuổi tới hiện trường mình ngộ vẫn khiến mọi người kinh sợ, bởi vì vậy mà ai cũng không có nghĩ tới, tu vi tông chủ này thể nhưng ở Nguyên Anh kỳ!

Bản thể Thủy Kinh Hồn đến tốt cùng là linh thú gì? Càng là yêu linh mạnh mẽ thì cần linh lực và thời gian trưởng thành càng nhiều, trưởng thành cũng rất càng khó khăn, nhưng một khi lớn lên, có thể không áp lực nghiền ép cùng giai tu sĩ, thậm chí là khiêu chiến vượt cấp.

Năm đội ngũ biến mất trong truyền tông trận theo thứ tự, hơi lạnh gió sáng thổi qua đồi núi nhấp nhô dập dềnh, thoáng vượt ve tâm trạng nôn nóng của chúng tu sĩ.

Vân Khuyết tông là đệ nhị chi tiến vào thí luyện đại trận đội ngũ, nhưng khoảng cách truyền tông trận Cửu Trọng thí luyện đại trận khởi động rất ngắn, hơn nữa vị trí ngẫu nhiên, cho nên thứ tự trước sau cũng không có ưu thế quá lớn, vận khí quan trọng hơn.

Vì thế nên, mang một bé từ linh chi khoác vỏ từ điệp, Vân Khuyết tông chiếm được tiên cơ.

Lúc trận pháp truyền tông vừa khởi động, Long Tiểu Chi đậu trên vai Nguyễn Thanh Tuyết, sau cảm giác không trọng lực ngắn ngủi, mấy người Vân Khuyết tông xuất hiện trong Cửu Trọng thí luyện đại trận.

So với Nam Cảnh, trong đại trận có vẻ bùng bùng sức sống, cây cối cao ngất che khuất bầu trời, dưới chân là đất đai mười năm không có dấu chân người, tầng thứ nhất của đại trận, lấy rừng rậm dãy núi làm chính, giống loài vô cùng phong phú, đương nhiên độ nguy hiểm cũng thấp nhất trong Cửu Trọng thí giới.

"Vị trí không tệ, nhưng cảm thấy có chút kỳ lạ." Hoa Vũ Lâu hơi không được tự nhiên nói ra, vị trí Vân Khuyết tông truyền tông tới rất tốt, mặc dù cũng trong rừng rậm, nhưng hiếm thấy là địa thế bằng phẳng, phân bố cây cối cũng không đồng đúc, tầm mắt ít bị hạn chế.

"Đại khái là bởi vì quá yên tĩnh, dù sao có rất ít người vào, cho nên tỏ ra có chút ít lạnh lùng bình thản." Nguyễn Thanh Tuyết giải thích, loại lạnh lùng bình thản này rất khác với lạnh lùng bình thản bên ngoài, bởi vì ở bên ngoài, cho dù gần đó không có người, cũng sẽ không có cảm giác trong trời đất chỉ có một mình ta.

Mà trong đại trận mặc dù cũng có chim muông côn trùng kêu vang, nhưng tóm lại thiếu nhân khí.

Lần này đội ngũ Vân Khuyết tông có năm người, theo thứ tự là Long Tiểu Chi, Hoa Vũ Lâu, Nguyễn Thanh Tuyết, Đan Nghia Khanh và Hiên Khâu Mặc Bạch, thực lực chi đội ngũ này khiến người ta không thể khinh thường, nhất là Hiên Khâu Mặc Bạch, bởi vì cũng không ra tay trong tỷ thí Nam Cảnh, không ai biết rõ thực lực của hắn, nhưng lần đầu tiên hắn cười bá vương đường lang xuất hiện quả thực khiến người ta khắc sâu ấn tượng.

"Nhị sư huynh, chúng ta phải đi như thế nào?" Bọn họ cũng chưa quen thuộc Cửu Trọng thí luyện đại trận, chỉ biết một chút thưởng thức, những điều trong tâm mắt cũng không có đầu mối gì.

"Phương thức đơn giản nhất là tìm ra tâm trận, truyền tống đến tiểu thế giới trên tầng 2, nếu không bị nhốt trong thế giới tầng 1, cho dù thu thập nhiều trân bảo, cũng bù không được phẩm chất của thế giới cao hơn, còn tâm trận, kỳ thật rất dễ đoán, Tiểu Chi có ý kiến gì không?" Nguyễn Thanh Tuyết nghiêng đầu nhìn lại, phát hiện từ lúc Long Tiểu Chi đi vào đại trận sau đó thì ngoan ngoãn ngồi trên bờ vai hắn, hình như có chút thất thần.

Long Tiểu Chi lấy lại tinh thần, gãi gãi cằm nhỏ. "Nếu như theo lẽ thường mà đoán, tâm trận rất có thể là Cửu Vân trọng lâu, bởi vì loại đặc sản này có phân bố trong từng thế giới nhỏ Cửu Trọng đại trận, cho dù là tiểu thế giới có hoàn cảnh không thích hợp nó sinh trưởng, nhưng tâm trận thiết lập rõ ràng như thế, có hai khả năng, một là chương nhãn pháp, một là tâm trận rất khó tìm kiếm hoặc lấy được, cho nên không cần sợ hãi."

"Tiểu Chi nghĩ không khác ta lắm, nhưng ta cảm thấy khả năng thứ nhất cao hơn, dù sao thời gian đại trận mở ra chỉ có bảy ngày, mà mục đích thiết lập đại trận là thí luyện, trong tình huống thời gian gấp gáp như thế, nếu như làm khó tại tâm trận lần nữa, sẽ làm mất ý nghĩa của Cửu Trọng thí luyện đại trận, dù sao tu sĩ cao nhất đi vào chỉ có tu vi Nguyên Anh kỳ, kể từ đó, cơ hồ không ai có thể đến tiểu thế giới cao hơn."

"Đã như vậy, chúng ta chỉ cần vừa tìm kiếm Cửu Vân trọng lâu, vừa sưu tầm vật tư, tốt nhất là mau chóng tìm được linh quang và linh thực có thể luyện chế không gian trữ vật, nếu không sau này sẽ rất phiền toái." Đan Nghia Khanh nói ra, vấn đề trữ vật này quả thực là điểm mấu chốt, may mà dù hắn không tinh thông luyện khí phương diện, nhưng nhãn trữ vật hoặc là túi đựng đồ mô hình nhỏ vẫn có thể chế tác.

Đan Nghia Khanh vốn là đệ tử Đan Phong, hỏa thuộc tính thiên linh căn, là linh căn luyện đan vô cùng tốt, đáng tiếc là thiên phú luyện đan của hắn chỉ thường thường, phong chủ Nam Trúc Phong rơi vào đường cùng bởi đường hắn luyện khí, linh căn như thế luyện đan và luyện khí đều là có thể, nhưng kết quả cũng không quá xuất sắc.

Ngược lại là ở phương diện kiếm thuật, Đan Nghia Khanh biểu hiện ra thiên phú tuyệt hảo, cơ hồ khiến phong chủ Nam Trúc Phong giậm chân, thật vất vả bồi dưỡng một đệ tử thiên linh căn, kết quả hắn chạy đi luyện kiếm!

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Hành Lý Nhỏ Trên Lưng

Bởi vì không thể xác định vị trí của mình, hoàn cảnh xung quanh cũng cơ hồ nhìn không ra có gì thay đổi, năm người Vân Khuyết tông dự định tùy ý chọn một phương hướng rời khỏi, mà quyền lợi phương hướng lựa chọn là giao cho Mặc Bạch.

Về phần tại sao là đi theo Mặc Bạch, đó là bởi vì đại sư huynh này có có một loại chấp nhất và cảm ứng kỳ diệu với trân bảo, mặc dù Mặc Bạch không biết đường, nhưng trong đại trận này căn bản không cần biết đường.

Mấy người ý chí chiến đấu tràn đầy, đang muốn rời đi, đột nhiên Long Tiểu Chi nhẹ giọng quát một, sau đó hít hà không khí chung quanh, mở cánh ra, trực tiếp bay đi một cây cổ thụ gần đó, bốn người khác đuổi theo sát, chuyển qua mấy thân cây to lớn, một mảng tường hoa xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Bạch Cẩm Thực Trùng Đăng! Thực vật ăn thịt vô cùng hiếm thấy, đóa hoa to cỡ bàn tay màu trắng ưu nhã mà thuần khiết, giữa bốn cánh hoa trung gian dính đầy mật hoa của nhụy hoa, nhưng thật ra mật hoa là một loại thuốc mê cực mạnh, khiến côn trùng tham ăn và động vật loại nhỏ từ từ suy yếu, sau đó nhụy hoa chậm rãi cuốn lấy côn trùng, cũng đâm nhụy hoa vào trong cơ thể côn trùng, chậm rãi tiêu hóa côn trùng không còn sức giãy giụa.

Gốc cây Bạch Cẩm Thực Trùng Đăng hình như rất lâu năm, leo lên thân cây cao ngất, đã cao đến hơn mười thước, toàn bộ cành cây đều lá cây màu xanh và đóa hoa màu trắng.

Long Tiểu Chi biết rõ loại linh thực này, bởi vì mật hoa Bạch Cẩm Thực Trùng Đăng là một loại tài liệu luyện đan, mà Bạch Cẩm Hoa sở dĩ được gọi là Cẩm*, cũng là bởi vì hoa cánh hết sức đặc biệt, vô cùng dẻo dai, là tài liệu luyện chế túi đựng đồ rất tốt, thậm chí không cần vật phẩm khác phụ trợ, có thể giam cầm không gian, mà không bị xé nứt.

*cẩm là gấm nhé, còn đăng là dây leo, Bạch Cẩm Thực Trùng Đăng là dây leo gấm trắng ăn côn trùng

"Thật sự là được đến không hề phí công phu, đây cũng coi như là thắng ngay từ trận đầu, nhờ có Tiểu Chi sư muội, hương hoa bạch cẩm hoa này đối với tu sĩ nhân loại mà nói quá nhẹ, nếu như không phải Tiểu Chi sư muội phát giác, chúng ta sẽ bỏ qua mất rồi." Đan Nghia Khanh không nghĩ tới vừa này còn đang nghĩ đi đâu tìm tài liệu chế tạo linh khí trữ vật, kết quả còn chưa đi tìm, đã phát hiện gần chỗ bọn họ truyền tống tới.

Một canh giờ sau đó, năm cái túi đựng đồ ra lò, màu túi đựng đồ sắc là màu trắng tinh như Bạch Cầm Hoa, hơn nữa chất cũng giống gấm vóc, bóng loáng xinh đẹp, bên trên còn có phù văn của trận pháp, xem ra vô cùng tinh xảo.

Long Tiểu Chi cũng được cầm một túi đựng đồ nhỏ, vừa hợp mang trên lưng, Đan Nghĩ Khanh cố ý để lại sợi tơ trên túi đựng đồ của Long Tiểu Chi, để buộc trên người, quả thực không có biện pháp, tay nghề không tinh, không thể luyện chế ra loại thích hợp cho Long Tiểu Chi cầm trong tay.

Nguyễn Thanh Tuyết nhận túi đựng đồ, buộc túi đựng đồ cho Long Tiểu Chi đang đứng trên lòng bàn tay Hoa Vũ Lâu, ngón tay khéo léo làm thành một nút thắt xinh đẹp trước người Long Tiểu Chi, nhưng dù như thế, nhìn qua Long Tiểu Chi cũng đáng về công hành lý trên lưng chuẩn bị đi xa.

Nhìn Long Tiểu Chi công hành lý nhỏ, Hoa Vũ Lâu vất và cổ nén cười, đáng về này thật khiến người ta thích, giống như bé con giận dỗi người lớn bỏ nhà trốn đi, mặt bánh bao nghiêm túc như muốn nói: Ta không có làm loạn, ta muốn ra ngoài, đừng cản ta!

Tự nhiên Hoa Vũ Lâu không dám cười đi ra, nếu không chắc chắn Long Tiểu Chi sẽ xù lông. Nhưng nhìn Long Tiểu Chi trên lòng bàn tay mình, đang nghiêng đầu cố gắng túm áo choàng nhỏ, Hoa Vũ Lâu tâm trạng tốt giúp Long Tiểu Chi sửa sang lại áo choàng, đỡ cho lúc bay lên cánh bị trở ngại.

Không gian trong túi đựng đồ có hạn, nhưng trong thời gian bảy ngày muốn lấp đầy cơ hồ là chuyện không thể nào, mặt Mặc Bạch không chút thay đổi bóp túi đựng đồ, nhưng Long Tiểu Chi suy đoán, nhất định đại sư huynh đang ghét bỏ, vì sao túi đựng đồ này không phải màu vàng kim.

Trang phục Vân Khuyết tông là thống nhất, sau khi Mặc Bạch trở về tự nhiên cũng cần đổi quần áo như vậy, nhưng trên áo trắng của Mặc Bạch bọ trải rộng đồ án màu vàng kim hoa mỹ đại khí, hoa văn tản ra, cứng rắn ép màu trắng thanh nhã xuống.

Tiếp đến, mấy người Vân Khuyết tông dưới sự hướng dẫn của Mặc Bạch bắt đầu hành trình tìm kiếm trân bảo. Kỳ thật nếu Long Tiểu Chi muốn tìm bảo vật cũng vô cùng đơn giản, đại trận này đã tồn tại mấy vạn năm, linh thực có linh thức trong trận tự nhiên không ít, chỉ cần Long Tiểu Chi dùng uy áp tìm kiếm, từ trong miệng linh thực có thể biết tin tức trân bảo gần đó.

Nhưng Long Tiểu Chi lại không làm như thế, bởi vì nàng phát hiện quả thực Mặc Bạch là thiên tài trong phương diện tâm bảo, hơn nữa Vân Khuyết tông không chạm vào yêu linh có linh thức, đương nhiên, ngoại trừ tình huống bị công kích.

Mặt khác, Thanh Đan Môn và Thương Lan tông cũng thành công gặp nhau, đoàn người đang dựa theo tài liệu của Thương Lan tông, đi về vị trí Cửu Vân Trọng Lâu, tốc độ trên đường không nhanh, cũng vốn định thu thập một chút vật tư dọc đường, nhưng mà kỳ lạ phát hiện, những thứ được gọi là trân bảo linh vật quả thực ít đến thương cảm.

"Chư vị không cần nản chí, chắc là nồng độ linh lực thế giới đầu tiên không đủ, như thế, chúng ta vẫn là mau chóng đi thế giới trên thì tốt hơn." Lần này dẫn đầu Thương Lan tông là một trưởng lão Nguyên Anh kỳ, thực lực và kinh nghiệm đều là đứng đầu, trừ đó ra, Thương Lan tông còn có hai đệ tử Nguyên Anh mới vào, và Lam Thanh Hàm.

Tự nhiên Tàn Tông Ngụy không thể nào bỏ mặc đồ nhi yêu dấu của mình, hấn hao phí rất nhiều đan dược trân quý mới chữa trị kinh mạch Lam Thanh Hàm, nhưng không có đan dược siêu phẩm phụ trợ, cuối cùng vẫn còn một chút không hoàn mỹ.

Lam Thanh Hàm so với lúc trước, sự không đếm xỉa trong mắt đã biến mất hầu như không còn, trận giao đấu lôi đài Kim Đan kỳ đích xác đã kích hắn quá lớn, nếu như không đánh bại Nguyễn Thanh Tuyết, lẽ nào khó tiêu.

Vì vậy, dưới sự hướng dẫn của trưởng lão Nguyên Anh kỳ, Thương Lan tông và Thanh Đan Môn đi đến tiểu thế giới thứ hai.

"Tiểu thế giới thứ hai có nhiều thanh trúc, hướng tây nam rừng trúc có một mảnh linh mẫn, hấp thu chín thành linh lực của tiểu thế giới thứ hai, cũng có thể nói là tinh túy của thế giới này, linh lực ẩn chứa trong linh mẫn vô cùng tinh khiết, cũng là tài liệu luyện đan thượng hạng, Thương Lan tông cách mỗi mười năm sẽ thu thập một lần, lần này có đạo hữu Thanh Đan Môn đồng hành, Thương Lan ta cũng không keo kiệt, chia năm năm thế nào?"

Vừa đi tới chỗ linh mẫn, trưởng lão Nguyên Anh của Thương Lan tông vừa bày tỏ với Thanh Đan Môn, dù sao giao hảo với một đan môn, đối với Thương Lan tông chỉ có chỗ ích lợi mà không chỗ xấu.

"Nếu vậy, thì ta ơn Tàn Phong trưởng lão." Bởi vì Thanh Đan Môn chỉ đoạt một đài chủ luyện đan lôi đài, chỉ có ba người tiến vào đại trận, một trưởng giả Nguyên Anh kỳ Thanh Hành Vân, một đại đệ tử Thanh Tuế Nguyên Thanh An, còn có một là Giải Mật Nhi.

"Là phía trước đó, thanh mẫn này toàn thân xanh biếc, cơ hồ ở trạng thái hơi mờ, dù là bề ngoài hay là linh lực đều không thể bắt bẻ, hôm nay là ban ngày, nếu là ban đêm, linh mẫn còn sẽ bởi vì linh lực quá nồng nặc mà phát sáng, xa xa nhìn lại, giống như đầy sao rơi xuống đất, tựa như..."

Lời nói Tàn Phong đột nhiên nghẹn trong cổ họng, sững sờ đứng ngay tại chỗ, nhìn qua một mảnh hồ cạn trước mặt, hình như phản ứng không kịp xảy ra chuyện gì.

"Ai! Là ai!" Chỉ chớp lát sau, trong nháy mắt Tàn Phong lại tỉnh thần nổi giận, linh mẫn lại bị người ta nhanh chân đến trước, hơn nữa một cũng không để lại cho bọn họ, xem đáng về bùn đất, hình như đã có một thời gian, điều này sao có thể!

Về việc nắm chắc vị trí tâm trận, không ai có thể vượt qua Thương Lan tông, trừ phi đội ngũ kia trùng hợp bị truyền tống đến gần tâm trận.

"Tàn trưởng lão không cần tức giận, có lẽ là có người đứng lúc truyền tống đến gần tâm trận, đến thế giới thứ hai trước là chúng ta một bước, linh mẫn mặc dù đáng tiếc, nhưng càng đi lên, đẳng cấp và độ hiếm có linh vật lại càng cao." Suy nghĩ của Thanh Hành Vân hiển nhiên tương tự Tàn Phong, lời nói này cũng quả thực trấn an Tàn Phong trên trình độ nhất định.

"Nói không sai, như thế, chúng ta lại đến tiểu thế giới cao hơn là được." Tần Phong gật gật đầu, một khắc cũng không dừng dẫn đầu mọi người đi tới tâm trận.

Mà bên kia, Long Tiểu Chi đã thế giới thứ tư đang ôm một viên măng nhỏ hơn mình quan sát, sau đó lặng lẽ ngẩng đầu nhìn mấy người khác đang tĩnh tọa, a ô một ngum cắn vào.

Vốn là mấy người Văn Khuyết tông là không có ý định thu thập sạch sẽ như thế, nhưng cùng nhau đi tới, đụng phải yêu linh có linh thức không ít, tự nhiên cũng hiểu rõ cách mỗi mười năm Thương Lan tông cũng sẽ tiến hành một lần quét sạch trong đại trận, lấy bảo đảm lợi dụng lớn nhất tài nguyên của đại trận, dứt khoát có thể thu đều thu.

Lúc Thương Lan tông phát giác bị người ta nhanh chân đến trước, thì nhanh chóng đến thế giới thứ ba, sau đó thứ tư, thứ năm... Chờ năm ngày sau đến tầng thứ bảy, coi như là lại chậm hiểu, cũng ý thức được không thích hợp, lý do trước kia đã hoàn toàn không thể đang an ủi bản thân mình, coi như là vận khí tốt hơn, cũng không thể nào đi trước bọn họ bảy tiểu thế giới liên tục.

Đến tốt cùng là ai liên tục đi trước bọn họ, vớ vết vật tư trong đại trận không còn gì, hơn nữa tay chân vô cùng sạch sẽ, cái gì cũng không có lưu lại, giống như trên bảo đều mọc chân chạy trốn.

"Đến thế giới thứ tám!" Sắc mặt Tần Phong âm trầm ra lệnh, hai đệ tử Nguyên Anh kỳ khác do dự một chút. "Thế giới thứ tám nguy cơ trùng trùng, cho dù là Nguyên Anh hậu kỳ, hơi không cẩn thận cũng sẽ mất mạng, hơn thế, hơn nữa tâm trận Cửu Trọng thí luyện đại trận là truyền tông đơn hướng, một khi lên thế giới thứ tám, thì giống như tự cắt đứt đường lui."

"Như thế nào, sợ hãi?" Tần Phong cười nhạo một tiếng. "Cùng là tu sĩ Nguyên Anh kỳ, bọn họ đi được, vì sao chúng ta không đi được, ai nói không có đường lui, còn hai ngày nữa thì đại trận sẽ tự động truyền tất cả tu sĩ ra ngoài, đây không phải đường lui tốt nhất sao, hơn nữa các ngươi nghĩ kỹ, tồn thất thậm chí như vậy, cơ hồ toàn bộ đại trận thí luyện đều bị lấy hết, nếu thua trận thí luyện, tông môn sẽ tha ai!"

Hai đệ tử Nguyên Anh sơ kỳ nghe vậy thì sắc mặt cũng hết sức khó coi, sau khi cân nhắc, cũng lựa chọn liều mạng một phen, còn như Lâm Thanh Hàm thì không cần hỏi, ý chí chiến đấu điên cuồng trong mắt của hắn từ lúc tiến vào Cửu Trọng thí luyện đại trận chưa từng biến mất.

Tần Phong giải thích rõ dự định Thương Lan tông, Thanh Đan Môn cũng quyết định đi vào thế giới thứ tám.

Sáu canh giờ sau đó, đoàn người Thương Lan tông và Thanh Đan Môn lên thế giới thứ tám, cũng không ngừng lại, đi thẳng đến tâm trận, thu hoạch dọc đường cũng không để ý tới, cứ canh giữ ở tâm trận, chuẩn bị ôm cây đợi thỏ.

Lấy tình huống trước mắt, đội ngũ có thể liên tục đi trước bọn họ thực lực không yếu, hơn nữa biết rõ chỗ tâm trận, đội ngũ này sao lại buông tha cho cơ hội đi vào thế giới thứ chín, dù không tính đến thế giới thứ chín, linh lực gần tâm trận cũng sẽ dụng dục ra số lượng lớn linh vật, những người kia tất nhiên sẽ đến đây thu thập.

Động tác Thương Lan tông cực nhanh, không thể không nói, trong Thương Lan tông cũng là nhân tài đông đúc, tu sĩ tinh thông trận pháp tự nhiên cũng không ít, qua thượng ngàn năm suy đoán, cuối cùng dự đoán ra quy luật vị trí tâm trận biến đổi, bởi vì vậy, tốc độ tìm kiếm tâm trận còn không ai bằng, hơn nữa lúc bọn họ tiến vào truyền tông trận có động tay động chân, đệ tử trong môn đều mang linh khí trừ vật rất lớn, tài nguyên sau này sẽ không thiếu.

Chỉ là tiến vào đại trận đã sáu ngày, thu hoạch lại ít đến thương cảm, cảnh giác bị người ta đề đầu còn không biết là ai cơ hồ ép điên người, đúng là quá ghen ghét!

Bọn họ lòng tin tràn đầy, chuẩn bị sung túc, thậm chí liên thủ với Thanh Đan Môn, chuẩn bị một lần hành động đoạt lấy thắng lợi của Nam Cảnh ty thí, kết quả lại bị người ta vung tay, một bàn tay một bàn tay đánh lên mặt, còn không biết là ai đánh, loại cảm giác này, đổi lại là ai, cũng sẽ sụp đổ.

Mấy người Thương Lan tông và Thanh Đan Môn phân tán ẩn giấu gần tâm trận, không chỉ là Thương Lan tông bị tức điên, Thanh Đan Môn cũng ghen ghét không thôi, Thanh Tuệ Nguyên coi trọng lần Nam Cảnh ty thí này bao nhiêu bọn họ đều nhìn thấy, đây cũng là do đại trận có hạn chế đẳng cấp, nếu không Thanh Tuệ Nguyên sẽ không để ý mặt mũi, trực tiếp tự mình vào trận.

Nguyên thần tu sĩ Xuất Khiếu kỳ trở xuống không thể phóng ra ngoài, chỉ cần giấu giếm hơi thở của mình, sẽ rất khó bị người phát hiện, cùng nhau đi tới, vật tư của thế giới thứ tám này hình như còn chưa bị thu thập, giải thích rõ lần này bọn họ cuối cùng đi trước.

Lừa gạt mãnh liệt khiến bọn họ sau khi bốn ba mấy ngày sau vẫn còn nâng tinh thần gấp trăm lần, tập trung tinh lực cao độ nhìn chăm chú vào gần tâm trận, không có thu thập được vật tư không sao, chỉ cần cướp về là được, còn người hã, giết chết là tốt nhất, giết không được cũng không sao, quy tắc thí luyện tông môn tương đối rõ ràng, chỉ xem kết quả, quá trình như thế nào không quan trọng.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 53: Long Xù

Thương Lan tông đã chuẩn bị xong về việc Thanh Đan Môn vừa chạm mặt lập tức đấu võ, vị trí ẩn nấp chia ra hình thành xu thế vây kín, dự định trực tiếp cắt đứt đến khả năng kẻ địch chạy trốn.

Thế giới thứ tám là một thế giới hòa nguyên tố dồi dào, núi lửa lớn nhỏ trải rộng bốn phía, ngay cả cây cối cũng hiện ra màu đỏ sậm, trong đó, lá cây màu xanh có vẻ hiếm thấy.

Sau khi đám người Tần Phong canh giữ khoảng hai canh giờ, cuối cùng trong không gian yên tĩnh cũng truyền đến tiếng nói chuyện, mấy người lập tức nín thở tập trung, lặng lẽ nhìn lại, lập tức thấy như mình đang mơ.

Đúng là có người đến, nhưng không phải một người, cũng không phải mấy người, mà là một đám! Một đám vừa nhìn sang chỉ có thể nhìn thấy linh thú lớn nhỏ các loại, chim bay cá nhảy, rất nhiều chủng loại.

Linh thú che khuất bầu trời khiến mấy người Tần Phong hoài nghi, tất cả linh thú trong đại trận có phải đều tập trung ở nơi đây hay không! Mới có thể hình thành quy mô hùng vĩ như thế.

Mấy người mai phục rất lâu nhất thời sắc mặt trắng bệch, còn tưởng rằng gặp thú triều, nhưng rất nhanh, sau khi nhìn kỹ thì phát hiện không đúng.

Trên đầu một con măng xà đỏ khổng lồ có vài người đang đứng, một thân áo trắng mờ ảo như tiên, bên cạnh cự măng, trên người một con cá cóc đỏ cũng có mấy người, một người trong đó mặc áo đỏ vô cùng bắt mắt.

Dĩ nhiên là Thất Linh Tông và Vân Khuyết tông! Khó trách hành động nhanh chóng mà sạch sẽ như thế, Thất Linh Tông hiểu ngư thú, kiếm thuật Vân Khuyết vượt trội, còn có luyện đan sư đi theo, hai phe liên thủ, có thể đi ở trước mặt bọn họ cũng không kỳ lạ.

Dưới như thế đội hình phía, tự nhiên không thể mai phục tiếp, tình cảnh mấy người Tần Phong lập tức lúng túng, mặc dù thần thức tu sĩ Nguyên Anh kỳ vẫn chưa thể phóng ra ngoài, nhưng ngũ giác cũng đã vô cùng nhạy cảm, dưới tình huống gần như thế, chỉ cần bọn họ có chút động tĩnh sẽ lập tức bị phát hiện, huống chi còn có nhiều linh thú như vậy, độ nhạy cảm hoàn toàn không kém tu sĩ.

Mấy người Thương Lan tông và Thanh Đan Môn chỉ có thể đứng yên tại chỗ như trúng định thân thuật, chờ Vân Khuyết tông và Thất Linh Tông đi khỏi, nếu không một khi bị phát hiện, không nói lúng túng, có khả năng nguy hiểm tính mạng, mấy người chỉ có thể không biến sắc tra xét tình huống.

Long Tiểu Chi ôm ngực ngồi ngay ngắn trên người một con chim non vàng nhạt như gà con, hai cánh nhỏ của chim non vỗ rất nhanh, Long Tiểu Chi có vẻ ngoài lạnh nhạt, nhưng trong lòng lại đang lo lắng con chim này có thể đột nhiên té xuống không.

Rõ ràng chim non vàng nhạt nghe lệnh của Thủy Khinh Hồn, Long Tiểu Chi cũng bị hấn bóp cánh thả trên đó. "Bản tôn tặng con chim ngọc này cho người làm vật đề cưới, lớn lên mập mạp vừa vận giống y như người."

Tiếng Thủy Khinh Hồn vừa dứt, hai cái đầu nhỏ cùng nhau nghiêng đầu nhìn về phía hấn, trong mắt rõ ràng mang theo phẫn nộ, hiển nhiên bị người ta nói béo, dù là chim non vàng nhạt hay là Long Tiểu Chi cũng thấy rất tức giận. Rất nhanh sau đó, chim non chiêm chiếp kêu hai tiếng bày tỏ bất mãn, Long Tiểu Chi thì hừ nhẹ một tiếng. "Ta có thể ngồi trên người nó, người có thể không?"

Thủy Khinh Hồn "...". Thế nhưng không phản bác được, nhưng rất nhanh, trong con người xẹt qua một tia cười, sau đó bóng dáng màu đỏ chột lóe, đã biến mất trên đầu Cá Cóc Lửa, rất nhanh sau đó một người tí hon to bằng quả đu đủ mặc áo đỏ ngự kiếm bay bên cạnh chim non, rồi lập tức nhảy lên.

Thân thể chim non lập tức chìm xuống, lập tức kháng nghị chiêm chiếp kêu lên, tần số vỗ cánh nhỏ lại tăng lên.

Long Tiểu Chi sợ hết hồn, sợ chim non ngã xuống đang muốn vỗ cánh bay lên, thì sau lưng Thủy Khinh Hồn đã vươn tay muốn ôm lấy nàng từ phía sau.

Trên đầu măng xà đỏ, Hoa Vũ Lâu lập tức muốn rút kiếm đâm tới! Tên Thủy Khinh Hồn này thế nhưng dám vô lễ với Tiểu Chi, đúng là cảm thù! Mấy người khác của Vân Khuyết tông mặt cũng có sắc mặt không tốt, ào ào làm ra tư thái công kích, mặc dù không biết thực lực Thất Linh Tông này đến cùng thế nào, nhưng có thể thuần hóa nhiều linh thú như vậy thì sẽ nghiền ép về số người, cho dù như thế, bọn họ cũng sẽ liều mạng đánh cược một lần.

Vân Khuyết tông cũng không nghĩ tới, trừ mình ra, động tác Thất Linh Tông cũng không chậm, thế nhưng gặp nhau trong thế giới thứ tám, hơn nữa mục tiêu của Thất Linh Tông tương đối rõ ràng, là linh thú và linh thực trong đại trận Cửu Trọng thí luyện.

Lần này số người của đội ngũ Thất Linh Tông là nhiều nhất, nhưng mười người này thuần hóa khế ước gần ngàn linh thực và linh thú, số lượng khế ước này đã hoàn toàn lật đổ tam quan của mấy người Nguyễn Thanh Tuyết.

Nếu nói là phản ứng lớn nhất, đại khái là Hiên Khâu Mặc Bạch, Thủy Khinh Hồn thế nhưng có thể sinh ra uy áp với hấn! Bản thể của hấn là Tuyết Thổ Giao Long, hơn nữa còn là Kim Giao, huyết mạch vô cùng gần Long tộc, cộng thêm hấn còn có huyết mạch tổ long thượng cổ, đến tột cùng là linh thú gì mới có thể sinh ra uy áp cho hấn?

Kết quả không đợi mấy người Hoa Vũ Lâu động thủ, thì thấy trên người Long Tiểu Chi đột nhiên xuất hiện một bình phong che chở trong suốt, người tí hon màu đỏ ăm một cái bị bắn ngược ra ngoài, tốc độ cực nhanh, trực tiếp đụng vào Cá Cóc Lửa bên cạnh.

Linh trí Cá Cóc Lửa hình như còn không cao lắm, cảm thấy có thứ gì trên mặt, vô thức đưa đầu lưỡi thật dài ra liếm, đầu lưỡi Cá Cóc Lửa có tính dính rất mạnh, trong ngày thường dùng để vô con mồi, vì vậy Thủy Khinh Hồn toàn thân còn cứng ngắc lập tức bị dính vào, hơn nữa có xu thế bị Cá Cóc Lửa chậm hiểu nhét vào trong miệng.

Long Tiểu Chi sợ hết hồn, nhanh chóng vỗ cánh bay đến bên cạnh Thủy Kinh Hồn, nắm cổ áo Thủy Kinh Hồn kéo sau, cánh nhỏ vỗ cực nhanh, Long Tiểu Chi nhắm mắt lại cực lực kéo về phía sau nửa ngày, lại cảm thấy vẫn không nhích, nhìn chăm chú lại, chỉ thấy hai mắt Cá Cóc Lửa kia to như mắt gà chọi, đang ngo ngoe nhìn nàng, hình như không hiểu nàng đang làm gì.

Long Tiểu Chi buông tay ra, vẫn thân nhiên vỗ cánh quay lại trên người chim non.

Thủy Kinh Hồn thấy Long Tiểu Chi đã phản ứng lại, thì thoát khỏi đầu lưỡi Cá Cóc Lửa, ngự kiếm tới gần, nhưng lần này lại không duỗi tay chạm vào Long Tiểu Chi, Thủy Kinh Hồn âm thầm nghĩ, nhất định là tên Hiên Khâu Thiên Giác kia động tay chân.

Long Tiểu Chi cũng ý thức được điểm này, trách không được trước lúc vào truyền tông trận Hiên Khâu Thiên Giác ôm nàng không buông, hóa ra là tạo trận pháp phòng hộ trên người nàng, chỉ là này bình phong che chở này hình như mất linh rồi! Sao chưa chịu công kích đã khởi động?

Đám người Tần Phong Ngâm vung trộm nhìn thấy tất cả."..."

Mọi người Thất Linh Tông mất thì nhìn thẳng, nhưng trong lòng lại yên lặng chăm chọc, tông chủ có phải động kinh hay không? Khoe khoang ngang ngược thường ngày lẽ nào đều là giả bộ?

Hiên Khâu Thiên Giác ưu nhã thường trà ngoài trận pháp, trong mắt là nhẹ nhàng quen thuộc, lại không biết suy nghĩ đã bay tới chỗ nào.

Đến tâm trận giữa thế giới thứ tám và thế giới thứ chín, Vân Khuyết tông và Thất Linh Tông cũng không có sót ruột lên thế giới thứ chín, mà là tĩnh tọa nghỉ ngơi tại chỗ, mấy ngày bốn ba liên tục, hơn nữa hoàn cảnh phức tạp, nguy cơ tứ phía, tu sĩ cũng là biết mệt mỏi.

Thủy Kinh Hồn đã khôi phục bình thường, đứng dưới gốc Cửu Vân Trọng Lâu, sung sướng và thoải mái trước đó đã biến mất hầu như không còn, vẻ mặt nặng nề, không biết đang nghĩ gì.

Bên kia, Nguyễn Thanh Tuyết đã đốt đồng lửa, trong thế giới này hòa nguyên tố rất sung túc, Nguyễn Thanh Tuyết tạo trận pháp gần đồng lửa, tránh dẫn tới hỏa hạn.

Long Tiểu Chi thấy vậy, đã thuận theo vỗ cánh rơi đến bên cạnh lửa trại, một bộ chờ ăn, chim non cũng đậu bên cạnh Long Tiểu Chi, cùng nhau nhìn chăm chăm Nguyễn Thanh Tuyết, đôi mắt nhỏ chớp chớp, còn chiêm chiêm kêu hai tiếng, hình như đang nhắc nhở Nguyễn Thanh Tuyết đừng quên nó đó.

Nguyễn Thanh Tuyết hiếm khi không còn gì để nói, con chim nhỏ mập mập này quá tự nhiên không? Tuyết không khách khí, nhưng tính tình ngạo kiều thì khá giống Long Tiểu Chi.

Tình huống này của Thất Linh Tông và Vân Khuyết tông lập tức khiến mấy người Tần Phong có khó khó nói, vậy thì phải đợi tới khi nào? Hơn nữa nhìn bộ dáng bọn họ lại còn muốn nấu cơm, các người đến cùng là tới thí luyện hay là đến du ngoạn! Nhưng rất nhanh, bọn họ không cần ẩn nấp nữa, sau khi Thủy Kinh Hồn vung tay lên, một đoàn linh thú lập tức tản ra, trong lòng Tần Phong lập tức dâng lên cảm giác không ổn.

Quả nhiên, rất nhanh gần đó đã vang lên tiếng kêu hoảng sợ của các loại sinh vật, đây là, đang đi săn!

Lúc ý thức được thì đã không kịp, một đám Chim Đầu Bạc đã tập trung vào bọn họ, trong loài ác điều, có rất ít chủng tộc săn bắn tập thể, nhưng Chim Đầu Bạc lại là ngoại tộc trong đó, lúc bay lượn im hơi lặng tiếng, con mắt sắc bén có thể nhìn xa hơn rõ hơn tu sĩ cùng giai, một khi nhìn trúng mục tiêu, sẽ chấp nhất khác thường, là cao thủ đi săn trời sinh.

Một tiếng kêu sợ hãi vang lên, Giải Mật Nhi trực tiếp ngã khỏi tán cây màu đỏ sậm, một con Chim Đầu Bạc nhanh chóng lướt qua đỉnh đầu nàng ta, sau đó lượn vòng một cái, lập tức đáp xuống.

Thanh Hành Vân thầm kêu không xong, Giải Mật Nhi này thiên phú luyện đan vô cùng tốt, nếu như chết trong này, Thanh Tuế Nguyên chắc chắn sẽ xử phạt hần, chỉ có thể rút kiếm mà lên, nhưng hần vừa động, sau ột lập tức truyền đến một trận gió, Thanh Hành Vân nhảy bèn cỡ nào, nhanh chóng nhảy lên, một con Chim Đầu Bạc nguy hiểm xẹt qua.

Một cái này dường như là tín hiệu công kích, mấy người Thương Lan tông cũng bị công kích, hoàn cảnh lập tức náo nhiệt, cho là mình mai phục Thương Lan tông và Thanh Đan Môn, chiếm hết tiên cơ, không biết bọn ngựa bất ve, chim sẽ rình sau.

Bởi vì bị số lượng linh thú lớn rung động, ngược lại không có ai chú ý tới Chim Đầu Bạc chậm rãi tới gần, thế giới thứ tám này nguy hiểm cỡ nào, Chim Đầu Bạc có thể chiếm một vị trí trong này sao lại là vật phạm, cho dù chưa mở linh thức, thực lực cũng tương đương tu sĩ Nguyên Anh kỳ đứng đầu.

Chim non bị sự hỗn loạn xung quanh hấp dẫn chú ý, cái đầu nhỏ nhích tới nhích lui ngo theo chạy mấy người thực mạng, nhìn rất chuyên tâm.

Long Tiểu Chi tiếp tục nhìn chăm chăm các loại mỹ thực trên tay Nguyễn Thanh Tuyết, sau đó nghiêng đầu móc ra một viên quả hạch màu đỏ sậm từ trong túi đựng đồ của mình, trái cây này vỏ ngoài cứng rắn, ngoại hình, là quả của Hỏa Tê Thụ thu thập trước đây không lâu.

Hỏa Tê quả vừa xuất hiện, chim non lập tức kêu một tiếng, quay đầu lại, nhìn chăm chăm Hỏa Tê quả trong tay Long Tiểu Chi.

Long Tiểu Chi ngậy ngốc một chút."Người thích ăn cái này?"

Chim non không có phản ứng, tiếp tục nhìn chăm chăm.

Long Tiểu Chi thăm dò đưa Hỏa Tê quả đến trước mặt chim non, chim non lập tức mổ xuống nhanh như tia chớp.

Long Tiểu Chi muốn thu lại thì đã không kịp, lập tức bận tâm, mổ chim của con chim non này có bị thương không, vô ngoài trái cây này vô cùng cứng rắn, cả Hoa Vũ Lâu cũng không có cách nào, chỉ có thể tìm Nhị sư huynh và đại sư huynh hỗ trợ.

Kết quả chỉ nghe một tiếng răng rắc rất nhỏ, Hỏa Tê quả xuất hiện một lỗ nhỏ, Long Tiểu Chi kỳ lạ cảm về xem, thế nhưng vớ thật rồi!

Hỏa Tê quả bị cầm lại, chim non lập tức đuổi theo, kết quả lao đi quá mạnh, trực tiếp đụng ngã Long Tiểu Chi, hai bé con một vàng một trắng lăn thành một cục.

Tác giả có lời muốn nói: sao sao, cảm ơn các tiểu thiên sứ ~~~

Long Tiểu Chi "Ta là một bé linh chi có vật để cười đó nha ~ "

Chim non vàng nhạt "Thu?" (gọi ta phải không?)

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Long Phong Triệt

Chờ Long Tiểu Chi vất vả ngồi dậy, chim non vàng nhạt đã cùm cụp cùm cụp mãi một cái lỗ đủ cho nó chui vào trong Hỏa Tê quả, lúc này đang thích ý cạp thịt quả màu đỏ nhạt trong suốt bên trong.

Long Tiểu Chi ngờ ngác, đại khái đây là lần đầu tiên nàng bị đánh cướp, hơn nữa còn là bị một chim non bé xíu như gà con cướp bóc.

Hoa Vũ Lâu lập tức cười ha ha. "Tiểu Chi đừng lo lắng, sư huynh thay muội dạy dỗ nó nhé!" Nói xong lặng lẽ duỗi ngón tay ra, ấn xuống cái đầu của chim non vàng nhạt đang ăn vui vẻ, kết quả, chim non vàng nhạt lao đảo một cái lập tức đâm vào bên trong Hỏa Tê quả, lúc nó ngẩng đầu lên, Hỏa Tê quả đã lỏng trên đầu nó.

Chim non vàng nhạt đội Hỏa Tê quả đứng một hồi, liếc nhìn chung quanh, sau đó thế nhưng bỗng chốc co trên mặt đất, kêu hai tiếng chiêm chiêm chuẩn bị ngủ.

"Nó sẽ không cho rằng trời tối chứ?" Vật cười ngu xuẩn như thế còn biết cướp bóc, đầu Hoa Vũ Lâu đầy hắc tuyến.

Nguyễn Thanh Tuyết bất đắc dĩ, Hoa Vũ Lâu ít khi có tâm trạng chơi đùa này, cũng chỉ có lúc ở cạnh Long Tiểu Chi hấn mới bại lộ bản tính, đưa ngón tay thon dài ra, nâng chim non vàng nhạt đã lằm tở trên mặt đất, lại không thành công đưa đầu mình vào trong cánh nhỏ lên, chuẩn bị lấy Hỏa Tê quả trên đầu nó xuống.

Chim non vàng nhạt đột nhiên bị bắt lấy, đương nhiên bắt đầu giằng co, nhưng còn một cục lông xù còn chưa lớn bằng lòng bàn tay Nguyễn Thanh Tuyết thì làm sao có thể thoát ra được.

Chờ Nguyễn Thanh Tuyết lấy Hỏa Tê quả trên đầu nó xuống, chim non vàng nhạt chiêm chiêm kêu hai tiếng, sau đó hình như cảm thấy lông tơ trên đầu hơi ướt, khó chịu lắc lắc đầu.

Nhìn thấy chim non vàng nhạt ngu xuẩn thấy này, Hoa Vũ Lâu hiếm khi tự trách một cái, dùng nước trong rửa sạch nước quả màu đỏ trên đầu chim non, lại dùng linh lực hong khô.

Chim non một lần nữa biến thành bé lông xù, nện hai cái chân ngắn ngắn chạy đến bên cạnh Long Tiểu Chi, sau đó không khách khí tựa lên người Long Tiểu Chi.

Long Tiểu Chi thiếu chút nữa bị đè ngã, nhưng cũng cảm thấy chim non chỉ muốn biểu đạt thân cận, mặc dù phương thức này có phần hoàn toàn mới.

So với phiền não của Long Tiểu Chi, việc đoàn người Giải Mật Nhi gấp phải đã không thể dùng phiền não để hình dung, lực công kích của Chim Đầu Bạc cảm cỡ đi trước trong loài ác điều, tập tính đi săn tập thể càng khiến phần lớn nanh thú phải nhượng bộ lui binh.

Giải Mật Nhi cũng có vài phần cốt khí, mặc dù không địch lại Chim Đầu Bạc, chặt vật không thôi, lại không chịu cầu cứu mấy người Nguyễn Thanh Tuyết, có lẽ trong lòng nàng ta nghĩ, Thủy Kinh Hồn sẽ không để cho Chim Đầu Bạc tùy ý giết đệ tử thí luyện của Thương Lan tông và Thanh Đan Môn.

Nhưng trên thực tế, Thủy Kinh Hồn chưa từng quay đầu lại nhìn một cái, hấn đứng trên tảng đá màu đỏ sậm, nhìn chăm chăm Cửu Vân Trọng Lâu sống trong khe hở nam thạch, một trận mạnh mẽ hóa linh lực nồng nặc theo gió thổi qua, áo đỏ rực rỡ lập tức phát phối trong gió.

Long Tiểu Chi bị chim non vàng nhạt chen lấn đến nghiêng người lo lắng nhìn sang, lại thấy không rõ về mặt của Thủy Kinh Hồn, tóc đen tung bay theo gió che mất gò má của hắn.

Đầy chim non vàng nhạt ra, Long Tiểu Chi vỗ cánh bay về phía Thủy Kinh Hồn, sau đó rơi trên bờ vai hắn, Thủy Kinh Hồn không hề động đậy, Long Tiểu Chi cũng không nói gì, chỉ nhích người, áp vào cổ Thủy Kinh Hồn cọ xát.

Màu đỏ sậm trong đôi mắt Thủy Kinh Hồn dần dần rút đi, một lần nữa biến thành đen nhánh tĩnh mịch, giọng nói nghe có phần trầm thấp bi thương. "Tiểu Chi nhận ra ta lúc nào?"

"Lần đầu tiên gặp mặt thì có suy đoán, sau đó lúc huynh chụp ta thì đã xác định." Cho dù thay đổi hình thái và bề ngoài, động tác và sức lực Long Phong Triệt chụp mũ nam của nàng vẫn như vậy, không thay đổi.

Thủy Kinh Hồn, không, hắn là Long Phong Triệt cười khẽ một tiếng, duỗi tay vỗ vỗ cái đầu nhỏ của Long Tiểu Chi. "Mặc dù biến hóa, vẫn cũng chỉ hơi lớn như thế, nhỏ xíu."

Long Phong Triệt đang muốn thu tay lại, lại cảm thấy trên cổ chợt lạnh, nghiêng đầu nhìn lại, phát hiện Long Tiểu Chi đang ngồi trên cổ hắn lộp độp rơi nước mắt.

Long Phong Triệt lập tức luống cuống tay chân, nâng Long Tiểu Chi lên tay, vừa lau nước mắt vừa an ủi. "Tiểu Chi không khóc, ta rất tốt, nếu như còn khóc nữa, vài vị sư huynh của muội sẽ tìm ta gây phiền toái."

Long Tiểu Chi nghe vậy thì lập tức khóc đau lòng hơn, nàng không biết vì sao trên người Long Phong Triệt có hơi thở linh thú, không biết vì sao hắn thành Thủy Kinh Hồn, cũng không biết hắn muốn làm gì, nhưng Long Phong Triệt bi thương như thế không phải là nàng muốn nhìn thấy.

Long Phong Triệt hắn là vô câu vô thức, nhìn thấy ai không vừa mắt thì dùng dây leo đánh bay, thích kể chuyện về ma quỷ, nói chuyện khiến người ta oán hận, lại không ai làm gì được hắn, cho dù mưa to gió lớn, hắn cũng đứng khoát đứng thẳng, không động đậy một chút, không sợ sấm sét, cho dù cừu cừu thiên kiếp, cũng dám tranh thắng bại với ông trời.

"Tiểu Chi đừng khóc, chờ chút đã!" Đột nhiên Long Phong Triệt hình như nhớ ra cái gì đó, bắt đầu tìm kiếm trong túi đựng đồ. Chỉ chốc lát sau, Long Phong Triệt lấy một cái chén ngọc ra thả tới trước mặt Long Tiểu Chi.

Long Tiểu Chi dùng tay mập dụi dụi mắt, đôi mắt đầm lệ mịt mờ, kỳ lạ nhìn cái chén trước mặt, lẽ nào có cái gì ăn ngon? Nhưng rõ ràng trông không mà.

Long Phong Triệt tiếp tục nói. "Tiểu Chi khóc vào trong chén, nếu không nước mắt đều lãng phí, thế thì sau này..."

Long Phong Triệt còn chưa nói hết, Long Tiểu Chi thiếu chút nữa cảm chén ném đi, nước mắt cũng không rơi xuống nữa, cuối cùng mang giọng mũi hừ nhẹ một tiếng, nín lấy tà áo của Long Phong Triệt lau lau khuôn mặt bụ bẫm của mình. "Thế này cũng không lãng phí!"

"Ừ, cũng được." Long Phong Triệt không thèm để ý việc Long Tiểu Chi cọ ướt quần áo, cười đáp, sau đó sắc mặt lại nghiêm túc. "Bí cảnh Thương Lan tông phát hiện lần này, Tiểu Chi đừng đi."

Long Tiểu Chi lại một lần nữa bay đến trên vai Long Phong Triệt ngồi xuống, im lặng một trận, đột nhiên nói ra. "Là do bí cảnh Thương Lan kia vốn là di chỉ Linh Tịch sao?"

Lần này, về mặt Long Phong Triệt có kinh ngạc trong nháy mắt, mặc dù chỉ chợt lóe lên, nhưng vẫn là bị Long Tiểu Chi bắt lấy, trong lòng Long Tiểu Chi có vài phân hiểu rõ, nhưng cũng thấy hơi phần nộ. "Huynh định đồng quy vu tận* với bọn họ sao!"

*hai bên cùng chết

Long Phong Triệt không nói, như cam chịu lời của Long Tiểu Chi, Long Tiểu Chi lập tức nóng nảy, nín lấy tóc dài của Long Phong Triệt. "Huynh thật sự dự định làm vậy!"

Long Phong Triệt bắt Long Tiểu Chi xuống, động tác không được tự nhiên nhưng lại vô cùng chặt chẽ ôm Long Tiểu Chi vào trong lòng, giọng nói rất nhẹ. "Cho dù không đồng quy vu tận, ta cũng sống không được bao lâu nữa, ta muốn nghịch thiên mà đi, nhưng vẫn thất bại, nếu Tiểu Chi đã biết Linh Tịch, thì nên biết, bộ tộc linh tịch bị tiêu diệt cả tộc, không ai sống sót, ta đã sớm chết rồi."

Nước mắt Long Tiểu Chi lập tức lại bùng lên. "Nếu như cộng thêm ta thì sao? Còn thất bại không?"

Long Phong Triệt cứng ngắc trong nháy mắt. "Chuyện này không liên quan tới Tiểu Chi, Tiểu Chi không cần..."

"Chi là nghịch thiên mà đi, có gì không thể? Di chỉ Linh Tịch, ta nhất định sẽ đi!"

Long Phong Triệt không còn gì để nói, điều này có phải tự làm vậy không thể sống hay không, hắn vô thức dạy tính cách và phong cách làm việc của mình cho bé linh chi nhỏ này, thế nên bây giờ mặt của người tí hon mang theo ngao khí, một người bé xíu thế nhưng hào phóng nói muốn nghịch thiên mà đi, hoàn cảnh này rõ ràng rất buồn cười, hắn lại cười không nổi, chỉ cảm thấy trái tim vài ngàn năm chưa từng nhảy lên lại có nhiệt độ.

"Thu!" Bầu không khí đang tế nhị, một tiếng kêu to non nớt vang lên sau lưng Long Phong Triệt, rất nhanh, một cục lông xù màu vàng nhạt bay tới, sau đó

nhào vào trong lòng Long Phong Triệt, tựa hồ cũng muốn đến xem náo nhiệt.

Nhưng rất nhanh sau đó, Long Tiểu Chi biết này con chim ngốc này không phải đến tham gia náo nhiệt, mà là đến tìm mình, chim non vàng nhạt một đầu đâm vào trong lòng Long Phong Triệt, lập tức dùng sức lắc lắc thân thể lỏng xù của mình đến gần Long Tiểu Chi, cho đến lúc kẻ đến trên người nàng, thân thể mập mạp của chim non vàng nhạt thuần thực nghiêng người dựa lên Long Tiểu Chi.

Long Tiểu Chi thiếu chút nữa bị lông tơ vàng nhạt chôn vùi, lập tức đưa tay mập ra đẩy chim non vàng nhạt muốn dựa lên người nàng ra. "Con chim này đến tốt cùng huynh nhật nơi nào? Tại sao lại dính ta?"

Long Phong Triệt nhìn Long Tiểu Chi chặt vật trong lòng mình, đột nhiên vui vẻ cười to, tiếng cười cười mở đầy từ tính, đáng tiếc Long Tiểu Chi hoàn toàn không biết thưởng thức, tức giận đến thiếu chút nữa nhào lên cào Long Phong Triệt đang há hê kia, nhưng thấy Long Phong Triệt cười đến vui vẻ như thế, khóe môi cũng khẽ cong lên theo.

Sau khi cười xong, hình như Long Phong Triệt nghĩ thông suốt việc gì, nhẹ nhàng nhảy lên, nhảy xuống khỏi nham thạch màu đỏ sậm, quay đầu lại nhìn mấy người bị Chim Đầu Bạc đuổi theo chạy khắp nơi, nhíu mày, phát phát tay với Chim Đầu Bạc.

Chim Đầu Bạc đuổi theo không buông tha lập tức ngừng truy kích, tập thể vỗ cánh, nhanh chóng mà không tiếng động biến mất trong tầm nhìn, đi chỗ khác kiếm ăn.

Thoát khỏi công kích của Chim Đầu Bạc, trong lòng mấy người Tàn Phong không cảm kích nổi, xem động tác của tông chủ Thất Linh Tông này, ngăn cản Chim Đầu Bạc rõ ràng rất dễ dàng, nhưng lại dễ bọn họ chặt vật chạy thực mạng lâu như thế, quả thực là đùa giỡn bọn họ như con khỉ.

"Thủy tông chủ làm như thế, không sợ mất phong độ đứng đầu một tông sao?" Quần áo Thanh Hành Vân tá toi, mồm quan nghiêng lệch, vô cùng thâm thám, dù sao hắn cũng chỉ có tu vi Nguyên Anh kỳ, phải chặn công kích của mười mấy con Chim Đầu Bạc, còn phải che chở Giải Mật Nhi, thật sự là có hết sức.

"Hả? Là sao?" Long Phong Triệt nhẹ nhàng cười một tiếng, tiện tay bấm một pháp quyết, chỉ nghe tiếng ung kêu lạnh ló truyền đến từ đằng xa. "Đã như vậy, vậy bản tôn vẫn là không làm gì cả thì tốt hơn, để tránh cho mất phong độ."

Mất thấy mười mấy con Chim Đầu Bạc kia muốn càng bay càng gần, sắc mặt vài người vừa mới thoát khỏi thời trắng bệch, Thủy Kinh Hồn này vốn định mặc kệ Chim Đầu Bạc.

"Thủy tông chủ, còn mong ngài đại nhân đại lượng, đừng chờ so đo với bọn ta, ta còn phải tạ ơn ân cứu mạng của Thủy tông chủ." Tàn Phong phản ứng nhanh chóng, lập tức cung kính hành, hắn thấy rõ ràng, Thủy Kinh Hồn này làm việc hoàn toàn là thích làm gì thì làm, tuyệt đối không thể cứng rắn với hắn.

"Miễn đi, bản tôn chịu không nổi, nhưng nếu vài vị có thể lên tới này thế giới thứ tám này, chắc là tương đối hiểu rõ Cửu Trọng thí luyện đại trận." Long Phong Triệt phát phát tay, Chim Đầu Bạc quanh quần trên không trung một trận rồi bay mất.

"Không dối gạt Thủy tông chủ, xác thực biết sơ một hai điều." Người trả lời tự nhiên là Tàn Phong, Thanh Hành Vân của Thanh Đan Môn sớm đã thành một con chim cút, cho dù trong lòng chứa đầy lửa giận, cũng không dám nói thêm một câu nào nữa.

"Vậy hắn vài vị cũng biết rõ trong thế giới thứ chín có sinh ra hắc diện thạch, hơn nữa sản lượng rất lớn." Thủy Kinh Hồn thả hai bé con tới bên cạnh đồng lửa, trên đồng lửa đã bắt đầu bay ra mùi thơm hấp dẫn người ta.

Hai bé con vừa rơi xuống đất, Long Tiểu Chi bay đến trên một tảng đá bằng phẳng bên đồng lửa, tự lấy ra bộ đồ ăn nhỏ ra, chờ mỳ thực lên bàn, chim non vàng nhạt theo sát phía sau, chạy đến bên cạnh Long Tiểu Chi nghiêng một cái, đáng người đoan chính của Long Tiểu Chi lập tức bị dựa nghiêng sang một bên.

"Thủy tông chủ có ý gì?" Trong mắt Tàn Phong lóe lên ánh sáng, thế giới thứ chín đầu chỉ có hắc diện thạch, còn có thật nhiều mỏ khoáng thạch truyền kỳ và linh khoáng quý hiếm, có thể nói toàn bộ thế giới thứ chín là do các loại linh thạch khác nhau tạo thành.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Thế Giới Nhỏ Thứ Chín

Có thể nói, chỉ cần lên thế giới nhỏ thứ chín thì nhất định sẽ có thu hoạch, nhưng tông môn có lệnh, không được tự tiện xâm nhập thế giới nhỏ thứ chín, bởi vì thế giới nhỏ thứ chín là một không gian mà linh lực thuộc tính âm vô cùng sinh động.

Linh thú linh thực bên trong linh lực hệ âm ảnh hưởng, cả đời cũng không thể tu luyện ra thần thức, hơn nữa bạo ngược thị huyết, rất thích giết chóc, trừ yêu linh, bên trong còn có một loại oán quỷ khiến tu sĩ hết sức kiêng kỵ, nguyên nhân hình thành thì không thể kiểm tra, một khi bị cuốn lấy, là oán linh quần người, nghiêm trọng thậm chí có thể xâm nhập vào Nguyên Anh*.

*Nguyên Anh là 1 người tí hon trong đàn điền, về cơ bản tu sĩ Nguyên Anh kì coi như có 2 cái mạng do có thể dựa vào Nguyên Anh đoạt xá sống lại. Do đó việc bị oán quỷ xâm nhập vào Nguyên Anh là rất nghiêm trọng (tương đương mất 1 cái mạng)

Thủy Kinh Hồn tựa như không nhìn thấy tính kế trong mắt Tần Phong, cũng không có dự định vòng vo. "Ý của ta rất đơn giản, thế giới nhỏ thứ chín này Thất Linh Tông ta nhất định phải đi lên đi, Thương Lan tông có dám đồng hành?"

Mặt Tần Phong lộ vẻ khó xử. "Thủy tông chủ có điều không biết, thế giới nhỏ thứ chín này có một tên gọi khác trong tông môn ta, gọi là địa ngục thứ chín, bên trong hàng năm u ám, linh lực hệ ám bốn phía, yêu linh thị huyết, quỷ mị hoành hành, thực lực như Thủy tông chủ đương nhiên không sợ, nhưng ta thực lực có hạn, nếu không có gì bảo vệ, chỉ sợ một đi không trở lại, hơn nữa như tìm được mỏ bảo, nên phân thể nào thì cần phải giải thích rõ sớm."

Ý Tần Phong rất rõ ràng, chúng ta nắm giữ phân bố tài nguyên và phương hướng đại khái của giới nhỏ thứ chín, nhưng là cần được bảo vệ, muốn Long Phong Triệt cho một lời hứa về việc phân chia tài nguyên.

"Đã như vậy, bản tôn cũng không nên làm người khác khó chịu." Long Phong Triệt mây trời nước chảy nói.

Tần Phong "... Sao phát triển có hơn không đứng lăm? Dự định trong lòng hần một chữ còn chưa nói ra, chủ yếu nhất là Thủy Kinh Hồn này hình như hoàn toàn không thêm đề ý bọn họ có đi hay không, Tần Phong mờ không ra có phải Thủy Kinh Hồn mềm nắn rần buông hay không, tính tình tông chủ Thất Linh Tông này đúng là làm cho người ta cân nhắc không ra.

Sau nửa canh giờ, linh thú ra ngoài kiếm ăn đã trở về hết, Long Tiểu Chi cũng đã sớm lấp đầy bụng nhỏ, bày trận địa sẵn sàng đón quân địch ngòi trên vai Nguyễn Thanh Tuyết, trong lòng ôm một cây linh măng.

Tần Phong thiếu chút nữa trừng rớt mắt, linh măng thế nhưng cứ như vậy bị một con tử điệp gặm! Đúng là phung phí của trời, hơn nữa nàng tự mình ăn còn không tính, ngẫu nhiên còn phát cho con chim dán chặt ở trên người nàng.

Thanh Hành Vân gặp Tần Phong bị linh măng hấp dẫn sự chú ý, lập tức ho nhẹ một tiếng, nhắc nhở hần chú ý chính sự.

Mắt thấy Thất Linh Tông và Vân Khuyết tông đã có dự định đi, Tần Phong cuối cùng không thể tiếp tục im lặng, coi như là mềm nắn rần buông hần cũng chỉ có thể nhận, sức hấp dẫn của thế giới nhỏ thứ chín đối với hần quá lớn, nhất là dưới tình huống chuyển này bọn họ không có thu hoạch, chỉ cần đi vào thế giới nhỏ thứ chín, một khối hắc diện thạch là đủ để đền bù sai lầm của bọn họ.

"Thủy tông chủ, chẳng biết có thể cho chúng ta cùng đi không? Chúng ta cũng không mong Thủy tông chủ toàn lực hỗ trợ, chỉ hy vọng có thể cho một chút phương tiện, đương nhiên, Thương Lan tông ta cũng sẽ cung cấp phương hướng vật tư phân bố, chỉ dẫn phương hướng." Lần này Tần Phong không nhắc lại chuyện phân phối tài nguyên, dự định tiến vào thế giới nhỏ thứ chín rồi tùy cơ ứng biến.

"Nếu là Thương Lan, Thanh Đan muốn đồng hành, bản tôn tự nhiên là hoan nghênh." Long Phong Triệt cười đáp, khóe môi câu lên nụ cười tà khí nhẹ nhàng.

Long Phong Triệt sáng khoái ngược khiến Tần Phong chần chừ, đến tột cùng Thủy Kinh Hồn này có ý gì? Vì sao có cảm giác không rõ.

"Như thế, xin đa tạ Thủy tông chủ." Mặc dù cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng cũng không có đạo lý đột nhiên rút lui, Tần Phong nói cảm ơn Thủy Kinh Hồn, trong lòng an ủi là mình đa tâm.

Đoàn người cộng thêm đoàn linh thú số lượng to lớn đi về nham thạch màu đỏ sậm phía trước, chỗ đó, trong khe hở nham thạch, một đám Cửu Vân Trọng Lâu màu xanh thẫm đang lúc nở rộ, chín lá cây phía trên, một đóa hoa màu lửa đỏ chập chòn theo gió.

"Tần trưởng lão, xin mời." Thủy Kinh Hồn cũng không tự mình khởi động tâm trận, mà là đưa tay ý bảo Tần Phong ra tay.

Tần Phong tiến lên, đưa linh lực vào Cửu Vân Trọng Lâu, linh lực thuận theo gân lá Cửu Vân Trọng Lâu mà thấp sáng cả đám cây, ngăn ngui mấy hơi, Cửu Vân Trọng Lâu màu xanh thẫm biến thành màu xanh biếc, đóa hoa màu lửa đỏ cũng sáng lên, toát ra từng sợi lửa rực rỡ và yêu dã.

Trong tích tắc cánh hoa Cửu Vân Trọng Lâu bốc cháy lên, một trận pháp màu bạc lấy Cửu Vân Trọng Lâu làm trung tâm tràn ra trong nháy mắt, hình tròn màu bạc 〇〇 chậm rãi xoay tròn, trận pháp khắc trên đó hết sức phức tạp, khiến người ta hoa cả mắt.

Trận pháp này có phạm vi rất rộng, trận pháp phức tạp đến mức Tần Phong cũng kinh ngạc không thôi, này xem ra đây tuyệt đối không phải là truyền tông trận đơn giản, đáng tiếc hần cũng không tinh thông trận pháp, không thể đoán ra toàn bộ chức năng của trận pháp.

Trong mắt Nguyễn Thanh Tuyết đi bên cạnh Thủy Kinh Hồn lúc trận pháp khởi động xẹt qua một tia kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã bị sự nho nhã trước sau như một che giấu.

Tâm trận đã bị tác động, mọi người ào ào bước lên truyền tông trận, trận pháp màu trắng bạc dưới chân chậm rãi xoay tròn, bóng dáng đám người biến mất trong khoảng trời đất này rất nhanh.

Đề phòng lạc nhau, Nguyễn Thanh Tuyết nhét cả Long Tiểu Chi và con chim vàng lông xù kia vào trong vạt áo của mình, sau khi Nguyễn Thanh Tuyết đứng vững thì thấy may mắn vì hành động của mình.

Thế giới nhỏ thứ chín này quả nhiên khác trước, bị truyền tông ngẫu nhiên, tất cả mọi người chia ra, chỉ có hai bé con trong lòng là còn ở đây.

Long Tiểu Chi chui ra khỏi tà áo của Nguyễn Thanh Tuyết, không kịp bay lên, đã bị cảnh tượng trước mắt dọa sợ trước.

Trước mắt là một mảnh đất khô cằn màu đen, tầm mắt mờ tối, thấy không rõ tình huống xa xa, ngẩng đầu nhìn lại, một mặt trời màu đen đang treo trên không, mặt trời này đương nhiên không phải thật, cả mặt trời như bị thứ gì che đi, chỉ có một vòng ngoài cùng sáng lên, phần giữa thì có màu đen đặc quánh. Một thời qua âm u thối qua, thành công đập tắt suy nghĩ muốn leo ra của Long Tiểu Chi, lùi móng vuốt béo về, ngoan ngoãn làm ổ trong vạt áo của Nguyễn Thanh Tuyết, cục lông xù bên cạnh nhích lại gần, lần này Long Tiểu Chi chủ động ụp mình vào trong lông tơ.

"Nguyễn sư huynh, là người sao?" Trong u ám, đột nhiên truyền đến một tiếng hỏi thăm cẩn thận, Nguyễn Thanh Tuyết xoay người lại nhìn lại, thì nhìn thấy Giải Mật Nhi cách đó không xa.

Giải Mật Nhi nhìn thấy là Nguyễn Thanh Tuyết, lập tức lặng lẽ thờ phào nhẹ nhõm, thế giới này đúng là đè nén, cả không gian đều là màu đen mờ tối, làm cho người ta có ảo giác không chỗ để trốn, hơn nữa khí lạnh bức người, hiệu quả dùng linh lực chống lạnh cũng rất nhỏ.

"Thế giới thứ chín này lạnh quá, hơn nữa không khí trầm lắng, khó trách bị gọi là địa ngục thứ chín, Nguyễn sư huynh, sau này chúng ta làm sao bây giờ?"

Giải Mật Nhi đi đến bên cạnh Nguyễn Thanh Tuyết mới hoàn toàn an tâm, đồng thời cũng biết điều không dựa vào gần quá, giữa khoảng cách lễ phép.

"Giải đạo hữu không cần lo lắng, bảy ngày thí luyện đã qua sáu ngày, vậy thì cho dù không làm gì, một ngày sau cũng sẽ truyền tống ra khỏi Cửu Trọng thí luyện đại trận." Giữa các tông môn nếu như quan hệ rất tốt cũng có thể gọi nhau sư huynh muội, nhưng hiển nhiên Nguyễn Thanh Tuyết không muốn cho Giải Mật Nhi ảo giác là mình mềm lòng.

"Thanh Tuyết sư huynh nhất định phải thế này sao? Dù Mật Nhi đã vào Thanh Đan Môn, cũng bởi vì muốn tìm kiếm đường lớn trường sinh, một đường tu chân người mạnh là vua, cho dù sư huynh không đồng ý lựa chọn của Mật Nhi, lẽ nào tình nghĩa đồng môn ngày xưa một chút cũng không còn?"

Giải Mật Nhi vốn không muốn có xung đột gì với Nguyễn Thanh Tuyết vào lúc này, dù sao thực lực nàng ta quá kém, vẫn cần Nguyễn Thanh Tuyết bảo vệ, nhưng khi nhìn Nguyễn Thanh Tuyết nhìn như nhả nhả kì thực xa cách, xem chỗ tà áo Nguyễn Thanh Tuyết lộ ra hai cái đầu nhỏ nhỏ, dưới sự đối lập, lập tức như nghẹn ở cổ họng, những điều dốc lòng che chở thế này đã từng đều dành cho một mình nàng ta!

Tâm trạng Nguyễn Thanh Tuyết vẫn bình thản như cũ, giọng nói bình tĩnh. "Giải đạo hữu người luống cuống rồi, linh lực hệ ám trong thế giới này quá nhiều, nếu như không thể giữ vững bản tâm, rất dễ chịu ảnh hưởng, nếu thật cảm thấy không thể chịu được, thì nên rời đi."

Lúc này Giải Mật Nhi mới phát giác tâm trạng mình khác thường, chỉ là tâm tình tiêu cực này thấm thấu im hơi lặng tiếng, không khiến nàng ta phát giác, nhưng thế giới thứ chín này quỷ dị, còn nguy hiểm hơn vừa nhìn qua.

Mặc dù bị Nguyễn Thanh Tuyết nhìn thấu, trong lòng Giải Mật Nhi cũng hiểu mình là bị linh lực hệ ám ảnh hưởng, nhưng tâm tình trong lòng cũng không có biến mất, ngược lại còn đang không ngừng tăng lên, Giải Mật Nhi hơi bối rối, cũng không dám lại tùy tiện mở miệng nói chuyện, chỉ có thể không ngừng tự điều tiết.

Lúc không có phương hướng cũng không có cảm giác phương hướng, người ta cũng sẽ vô thức đi tới gần nguồn sáng, cũng chính chỗ mặt trời màu đen kia, Nguyễn Thanh Tuyết và Giải Mật Nhi tự nhiên cũng đi về nơi đó.

Đi ước chừng hai khắc đồng hồ, bốn phía vẫn là một mảnh mờ tối, địa thế thì có hơi thay đổi, cũng ngẫu nhiên có thể nhìn thấy một hai gốc cây không có lá, kỳ dị là, cây này lại sống sót được, bởi vì trên đó còn kết một loại quả màu đen.

"Thu... Thu..." Chìm lông xù liên tục yên tĩnh làm tổ trong lòng Nguyễn Thanh Tuyết lại đột nhiên kêu lên, tiếng kêu rất gấp, không biết muốn biểu đạt cái gì, Long Tiểu Chi đưa tay sờ sờ đầu nó, muốn trấn an một chút, chìm non lại đột nhiên xù lông tơ, bay ra khỏi tà áo Nguyễn Thanh Tuyết, rơi xuống đất.

Sau khi rơi xuống đất, tiểu hoàng đế còn đang chiêm chiếp kêu, trong tiếng kêu mang theo vài phần cảnh báo, hai cánh nhỏ cũng mở ra, phảng phất muốn ngăn cản Nguyễn Thanh Tuyết và Long Tiểu Chi phía sau nó, tư thái bảo vệ này rõ ràng nên vô cùng khí thế, lại bị hình thái lông xù của nó phá hư hầu như không còn.

Tư thái bảo vệ của Tiểu hoàng đế rõ ràng đang giằng co với thứ gì, nhưng trước mắt trống rỗng, dưới chân là đất khô cằn đã hình thành từ rất lâu, chỉ có gốc cây dường như chết héo cách đó không xa có vẻ dị thường đột ngột.

Long Tiểu Chi phẩy phẩy cánh, cũng rơi xuống đất, kết quả vừa mới rơi xuống đất, tiểu hoàng đế cao giọng kêu một cái, sau đó trong miệng phun ra một ngọn lửa màu xanh lam, ở trong ngọn lửa màu xanh, ba người mới nhìn rõ tình huống trên mặt đất.

Chỉ thấy một mảng lớn phía trước, đã bị thứ gì đó to bằng bàn tay che kín rậm rạp chằng chịt, thứ đó giống như con người, nhưng toàn thân xanh trắng, đầu thật lớn, miệng trên mặt lại trực tiếp toét đến dưới mang tai.

Số lượng chúng nó rất nhiều, cơ hồ nhìn không thấy chỗ trống đặt chân, liên tục lan tràn đến gốc cây màu đen xa xa kia, bởi vì tiểu hoàng đế đột nhiên phun ra ngọn lửa màu xanh, khiến chúng nó lập tức lui về phía sau, nhường ra một mảng lớn.

Ngọn lửa vừa biến mất, cũng không nhìn thấy những thứ trên mặt đất nằm sấp, cho dù ánh sáng có thể làm cho bọn họ thấy rõ xung quanh, lại nhìn không thấy những thứ kỳ quái đó.

Từ lúc ngọn lửa màu xanh sáng lên, Giải Mật Nhi không biến sắc dựa vào gần Nguyễn Thanh Tuyết, lúc này đột nhiên không nhìn thấy những thứ đó,

nhip tim không giảm ngược lại nhanh hơn, nhìn thấy bất an, không nhìn thấy lại còn bất an hơn,

Tiểu hoàng điều gương cánh chiêm chiêm kêu, Long Tiểu Chi lại nhạy cảm phát hiện cánh tiểu hoàng điều hơn thẳng đứng, xem ra ngọn lửa vừa này khiến tiểu hoàng điều bị tiêu hao rất nhiều sức lực.

Long Tiểu Chi tiến lên vỗ vỗ tiểu đầu hoàng điều, sau đó tay mập lật một phen, một ngọn lửa màu đỏ rực bé xíu xuất hiện trên tay Long Tiểu Chi.

Ngọn lửa vừa xuất hiện, những thứ kỳ quái kia lập tức xuất hiện trong tầm nhìn, điên cuồng lui về phía sau, hình như vô cùng sợ hãi ngọn lửa trong tay Long Tiểu Chi.

"Những thứ không phải sinh linh, hẳn là vong linh, truyền thuyết thông qua sùng tê giác bùng cháy có thể thấy quý, ngọn lửa của Tiểu Chi có đẳng cấp cao hơn hẳn ngọn lửa sùng tê giác, cho nên mới khiến chúng nó sợ hãi như thế." Nhưng điều Nguyễn Thanh Tuyết không hiểu là, con chim non này phun ra ngọn lửa cấp bậc gì? Hơn nữa vì sao nó có thể trực tiếp thấy quý quái?

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Bí Mật Cùng Suy Đoán

Tiểu Hoàng Điều* khiến những thứ đó lùi lại, lập tức cao ngẩng cao đầu nhỏ đi tới đi lui, hình như vô cùng kiêu ngạo, còn không biết mình cáo mượn oai hùm có cái gì không đúng.

*bé chim non vàng lông xù đó nhưng mình để hán viết cho oai ^ _ ^

"Nhị sư huynh, chúng ta vẫn là nhanh đi thôi, trong này không thích hợp, sau khi sử dụng linh lực, tốc độ tiêu hao linh lực cực nhanh." Long Tiểu Chi đã cảm thấy linh lực trong cơ thể nhanh chóng xói mòn, hình như chỉ cần sử dụng linh lực, thì người mình bị mở ra một cái lỗ, mà thế giới này sẽ từ lỗ hồng này điên cuồng mà hấp thu linh lực.

Nguyễn Thanh Tuyết nhặt Tiểu Hoàng Điều còn đang ngẩng đầu mà bước lên, lại nâng Long Tiểu Chi lên, nhanh chóng đi về phía mặt trời màu đen.

Mấy người Nguyễn Thanh Tuyết vừa động, tiểu quý rậm rạp chẳng chịt cũng lập tức chuyển động theo, mặc dù không dám tới gần, nhưng hình như cũng không cam lòng rời đi, ngàn vạn tiểu quý tập thể chuyển động, tình cảnh này khiến Long Tiểu Chi và Tiểu Hoàng Điều cùng nhau xù lông.

Nguyễn Thanh Tuyết trấn an hai bé con đang xù lông, Long Tiểu Chi còn đỡ, chính là thân thể bé xíu cứng ngắc rất nhiều, Tiểu Hoàng Điều lại gương mình thành một quả cầu lông. "Những tiểu quý này khá giống quý đôi mà kinh phạt nói đến, quý đôi có hình người, cũng chỉ lớn cỡ bàn tay, có vẻ rất tiêu tụy, có thể gặm tất cả những thứ hữu hình, nhưng xem ra, ngọn lửa của Tiểu Chi tồn thương được chúng nó, hoặc là hòa thuộc tính có thể khắc chế quý quái rất tốt, Tiểu Chi còn có thể kiên trì bao lâu?"

Tốc độ Nguyễn Thanh Tuyết cũng không nhanh đến mức tận cùng, còn cố gắng phân tâm phòng bị xung quanh, dù sao hán cũng không biết gì về thế giới thứ chín này, tiểu quý sau lưng theo đuôi không buông, động tác nguyên một đám thể nhưng thật nhanh, hình như chỉ cần ngọn lửa trong tay Long Tiểu Chi vừa biến mất, bọn chúng sẽ lập tức đồng loạt xông lên, gặm mấy người sạch sẽ.

Long Tiểu Chi nghiêng đầu móc một viên linh mẫn từ trong túi trữ vật ra, viên này hơi lớn, Nguyễn Thanh Tuyết giúp nàng đỡ một cái, Long Tiểu Chi rằng rắc rắc gặm hai cái. "Kiên trì hoàn toàn không có vấn đề, chỉ là ăn đồ không tiện, Nhị sư huynh không ăn sao?"

Thu hoạch của bọn họ trong thế giới thứ hai vô cùng phong phú, trong đó thu hoạch lớn nhất là một mảnh linh mẫn này, phân biệt cất trong trong túi trữ vật mấy người, lúc này vừa vụn lấy ra bổ sung linh lực, hơn nữa còn có dư, hoàn toàn không cần lo lắng linh lực không đủ, khuyết điểm duy nhất ăn rất phiền phức.

"Tiểu Chi ăn đi, bây giờ sư huynh còn chưa cần dùng." Nguyễn Thanh Tuyết cười nói, bọn họ cùng nhau đi tới, thu hoạch có thể nói là khổng lồ, dưới sự hướng dẫn Mặc Bạch của, tự nhiên là nhờ lông chim nhận bay qua.

Sau đó gặp đám người Thủy Khinh Hồn, vậy mới phát giác ra, Cửu Trọng thí luyện đại trận này trống rỗng thật rồi, linh vật bị Văn Khuyết tông bọn họ cầm, linh thú linh thực bị Thất Linh Tông thuần hóa, đại trận này muốn khôi phục nguyên khí sợ không có ngàn năm thì không được.

Nguyễn Thanh Tuyết không nóng nảy bổ sung linh lực, hiện tại hán cần phải nhanh một chút gấp rút lên đường, hội họp với những người khác, nếu không không có chút đầu mối nào mà cứ đi loạn, nguy hiểm không nói, thực lực cũng có giới hạn.

Tiểu Hoàng Điều chiêm chiêm kêu hai tiếng, hình như đang nhắc nhở Long Tiểu Chi đừng quên nó. Long Tiểu Chi suy nghĩ một chút, lấy hai quả Hỏa Tê từ trong không gian ra, Tiểu Hoàng Điều lập tức kêu một tiếng, ánh mắt vững vàng dính trên quả Hỏa Tê.

Sau lưng Nguyễn Thanh Tuyết, Giải Mật Nhi theo thật sát Nguyễn Thanh Tuyết, sợ mình lạc đàn, nàng ta không xác định thiên hóa của mình có hữu hiệu với mấy con quý đôi này hay không, bất quá cho dù có hiệu quả, chỉ sợ cũng không thể chống đỡ quá lâu, bởi vì dùng linh lực ngự kiếm đã có phần cò

hết sức, tiêu hao linh lực này cũng quá kinh khủng.

"Quả Đầu Người!" Đi ngang qua gốc cây khô không có lá kia, Giải Mật Nhi này mới nhìn rõ vẻ ngoài của quả trên nhánh cây màu đen kìa, lập tức vừa mừng vừa sợ, nhưng Nguyễn Thanh Tuyết không có ý dừng, đành phải lên tiếng nhắc nhở.

Nguyễn Thanh Tuyết nhìn xuống, hẳn từng nghe nói về Quả Đầu Người, cũng được gọi là quả quý, trong truyền thuyết của phạm trần có một đế vương hiến tặng vật này cho Diêm vương, dùng cái này đổi lấy vương hậu hoàn dương, từ đây quả quý tuyệt tích trong nhân gian, chỉ có thể sống trong địa ngục.

Chỉ nhìn một cái, Nguyễn Thanh Tuyết không có hứng thú dời ánh mắt, tiếp tục đi về phía trước, Giải Mật Nhi khẽ cắn răng, cũng chỉ có thể buông tay.

Long Tiểu Chi cũng nhìn thấy cái gọi là Quả Đầu Người, gốc cây hình dáng quỷ dị kia có ba Quả Đầu Người, Long Tiểu Chi nhú nhú mày, đây thật sự là trái cây hả? Sao có cảm giác không thích hợp chút nào, Quả Đầu Người toàn thân có màu xanh đen, vỏ ngoài đặc biệt bóng loáng, nhưng quả này cũng quá giống đầu người, hơn nữa còn có tóc, chủ yếu nhất là về mặt vỏ cũng dữ tợn, một nam một nữ, còn có một nam đồng, tướng mạo của trái cây chẳng lẽ còn phân chia giới tính?

Quả Đầu Người là linh vật ngoài nhân sâm, vừa có thể bổ nguyên thần, có thể dưỡng hồn, nhưng nếu như linh vật lớn lên thành dáng vẻ này, Long Tiểu Chi cảm thấy bất kể là luyện đan sư luyện chế đan dược hay là tu sĩ dùng đan dược cũng sẽ hết sức có áp lực.

Nhưng rất nhanh, sự không cam lòng của Giải Mật Nhi biến mất hầu như không còn, bởi vì gốc cây đầu người kia tựa hồ chẳng hề hiếm có trong thế giới nhỏ thứ chín, phía trước bọn họ xuất hiện mảng lớn cây cối như chết héo, mỗi một gốc cây khô màu đen đều có Quả Đầu Người, số lượng khổng lồ, rậm rạp chẳng chịt, ngẫu nhiên còn đung đưa theo gió nhẹ.

Nguyễn Thanh Tuyết ngừng lại bên ngoài rừng cây mấy chục thước, mặc dù hẳn không có khả năng biết trước nhạy cảm, lại có khứu giác nhạy cảm với nguy hiểm, rừng cây này không thích hợp.

Giải Mật Nhi cơ hồ bị mừng rỡ ngạc nhiên quá lớn làm choáng váng đầu óc, nhưng cảnh tượng trước mắt cũng vô cùng quý dị, Giải Mật Nhi cẩn thận hồi tưởng ghi chép về Quả Đầu Người: Cây khô chết héo, trải qua nhiều năm không mục rữa, vững như đá, trên đó treo đầu người, ngũ quan thất khiếu đều đủ, chỉ có mắt không thể thấy, đây là quả quý, có thể tẩm bổ nguyên thần bị tổn thương, hồn phách cũng thế. "Nhi sư huynh, quả quý lớn lên thế này thật sao? Nhìn không giống trái cây." Nếu như ba Quả Đầu Người vừa nãy khiến Long Tiểu Chi hoài nghi, một mảng lớn trước mắt này đích xác khiến nàng không thể nào tin nổi, bởi vì cơ hồ từng cái trái cây đều có dung mạo khác nhau, thậm chí còn phân chia nam nữ già trẻ, lẽ Quả Đầu Người đã cao cấp đến nước này?

Đột nhiên Long Tiểu Chi nhớ tới mình từng gặp qua nữ thi không đầu trong thành Cổ Mạch, mặc dù ở lơ lửng trong đảo, nàng nhìn thấy thi thể đầy đủ của Nhan Như Liệt, nhưng trong ảo giác thành Cổ Mạch, Nhan Như Liệt quả thật bị chém đầu, hơn nữa tâm trạng bi thương mãnh liệt của Long Phong Triệt trước khi tiến vào thế giới nhỏ thứ chín này, đột nhiên Long Tiểu Chi có một suy đoán vô cùng không tốt.

Tâm trạng Long Phong Triệt lúc dính đến bộ tộc Linh Tịch thì khó có thể khống chế, tựa như lần đầu tiến vào Thương Lan tông, hẳn tại chỗ trào phúng Thương Lan tông, vừa đặt tên bí cảnh mới phát hiện là bí cảnh Thương Lan, vừa lấy danh nghĩa vô tư rộng lượng triệu tập tu sĩ đi bí cảnh tầm bảo, hiện thời ngấm lại, khi đó sở dĩ Long Phong Triệt phẫn nộ, cũng là bởi vì đi chỉ Linh Tịch bị Thương Lan tông nói lớn không ngưng đặt tên là bí cảnh Thương Lan như thế.

Giải Mật Nhi đang trừ trừ tại chỗ, do dự có nên đi lên nghiệm chứng đây đến cùng có phải Quả Đầu Người hay không, dù bị linh lực hệ âm thể giới này ảnh hưởng, Giải Mật Nhi vẫn có lý trí cơ bản, sau khi mừng như điên thì rất nhanh phản ứng đây không thích hợp, mặc dù vẻ ngoài của cây và quả, rất giống quả người đầu, nhưng nhiều như thế thì rõ ràng không thích hợp.

"Quả Quý chỉ là truyền thuyết, ai cũng chưa từng gặp qua, rừng cây này thật lớn, muốn đi vòng qua quá lãng phí thời gian, hiện giờ đơn giản nhất là bay qua từ trên không." Nguyễn Thanh Tuyết cũng chưa từng thấy qua Quả Đầu Người, đầu người này nhìn qua có cảm giác rất kỳ dị, hình như thật sự đông hóa vào cây cối, thông qua một lọn tóc mà gắn liền nhánh cây, Nguyễn Thanh Tuyết tập trung suy nghĩ nhìn sang, phát hiện tóc này quả nhiên gắn liền với nhánh cây.

Long Tiểu Chi gạt đầu nhỏ, đưa một cánh tay mập nít lấy y phục của Nguyễn Thanh Tuyết, ý Nguyễn Thanh Tuyết là muốn nhanh, lấy tốc độ nhanh nhất xông qua, thế này mặc dù có nguy hiểm, lại có khả năng rất lớn đi xuyên qua rừng cây.

"Nguyễn sư huynh!" Giải Mật Nhi liên tục nghe Nguyễn Thanh Tuyết và Long Tiểu Chi trò chuyện, lập tức hơi nóng nảy, hiện thời nàng ta chỉ có tu vi luyện khí đại viên mãn, vốn lần này vào trận, là vì nàng ta biểu hiện rất tốt trong tỷ thí, tiến vào tìm kiếm cơ duyên, không nghĩ tới lâm vào tuyệt cảnh, nếu như Nguyễn Thanh Tuyết lấy tốc độ nhanh nhất đi qua, chắc chắn nàng ta sẽ theo không kịp, tiểu quý sau lưng còn đang thèm thuồng nhìn chăm chú, nàng ta có thể tưởng tượng hậu quả lạc đàn.

Nguyễn Thanh Tuyết quay đầu lại nhìn Giải Mật Nhi một cái, mặc dù không thích Giải Mật Nhi, Nguyễn Thanh Tuyết cũng không thể ném nàng ta lại mặc kệ, dù sao ở lại chỉ có đường chết. "Lúc bay trên không chớ nên lên tiếng, nín thở tập trung."

"Dạ, Mật Nhi nhớ kỹ, đa tạ Nguyễn sư huynh." Câu cảm tạ này xuất phát từ chân tâm, ở Thanh Đan Môn nàng ta đã từng đi theo đồng môn ra cửa rèn luyện, tìm kiếm cơ duyên, trước kiếp nạn sinh tử, Thanh Tuế Nguyên từng xem nàng ta như con rơi, Thanh Dung Anh đã từng coi nàng ta là bia đỡ đạn, những chuyện này mặc dù sau đó không đề cập tới, lại sớm đã hình thành một vết rách thật sâu trong lòng Giải Mật Nhi.

Nguyễn Thanh Tuyết có thể không chút do dự mang nàng ta theo, cuối cùng Giải Mật Nhi cũng hiểu, Vân Khuyết tông và Thanh Đan Môn khác nhau ở đâu, nhưng dù như thế, nàng ta vẫn kiên trì lựa chọn của mình, tu chân không cần tình cảm, đường lớn vô tình, chỉ có thực lực là thật. Nàng ta muốn nhìn xem, mấy chục năm, sau trăm tuổi, đến tận cùng là người như nàng ta có thể đứng trên cao, hay là người như Nguyễn Thanh Tuyết.

Sau khi nghĩ thông suốt, đột nhiên Giải Mật Nhi cảm thấy tâm tình tiêu cực liên tục làm phiền nàng ta thế nhưng biến mất, trong lòng hiểu rõ, thiên đạo công bằng chính trực, mặc dù nguồn phúc kém, thân thể lại không khác, tâm tình mình tăng lên, linh lực hệ ám của thể giới này với tu sĩ mà nói là một loại nguy hiểm, nhưng cũng là một loại cơ duyên.

Nguyễn Thanh Tuyết ngự kiếm mang Giải Mật Nhi ngự không mà đi, nhanh chóng đến gần rừng cây khô, quỹ đôi trên mặt đất lại vòng vo ngoài bìa rừng, phảng phất có chỗ sợ hãi, nhưng cuối cùng vẫn là đồng loạt xông lên, tràn vào trong rừng cây.

Bởi vì vấn đề ánh sáng, Nguyễn Thanh Tuyết thấy không rõ điểm cuối cùng của rừng cây này, chỉ có thể bay về phía mặt trời màu đen, trong không gian im hơi lặng tiếng, tốc độ Nguyễn Thanh Tuyết cực nhanh, tuy bản thân hẳn là tu sĩ Kim đan kỳ, thực lực sớm đã tăng lên trong lần mình ngộ đó, thực lực có thể so với tu sĩ Nguyên Anh kỳ.

Ngự không một thời gian, vẫn nhìn không thấy điểm cuối của rừng cây, cũng không biết là do ánh sáng, hay là do diện tích rừng này cây vốn rộng lớn như thế.

Giải Mật Nhi hết sức cẩn thận lưu ý bốn phía, tự nhiên nàng ta biết rõ hiện thời không thể thêm phiền, cho nên liên tục nghe theo lời Nguyễn Thanh Tuyết, lại chưa từng nghĩ, công kích lần này tới đột nhiên như thế.

Bởi vì tốc độ phi hành đạt tới nhanh nhất, cho nên làm lúc một đầu chim mải xuống, Nguyễn Thanh Tuyết tránh né không kịp, chỉ có thể cứng chọi cứng chịu một đòn này.

Một tiếng kêu khàn khàn giống như tiếng của quạ đen kêu to trong rừng cây khô, đầu chim một kích không thành, thế nhưng cũng không trốn, đứng thẳng cái cổ thật dài ngẩng cân phía trước Nguyễn Thanh Tuyết.

Nguyễn Thanh Tuyết dừng trong không trung, không dám phân tâm, đây là loài chim gì, sao cái cổ dài như thế, thế nhưng trực tiếp thò ra từ trong rừng cây khô.

Trên phi kiếm, sự chú ý của mấy người bị đầu chim đen thui lù này hấp dẫn, con chim này chẳng những tiếng kêu giống quạ đen, vẻ ngoài cũng không khác lắm, trừ cái cổ dài không bình thường này.

Tốc độ Nguyễn Thanh Tuyết nhanh như vậy thế nhưng còn bị con chim này bắt kịp và cản lại, giải thích rõ bọn họ bị dễ mất tới đã không phải là nửa khác một khác!

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: X Xa Quỷ

Long Tiểu Chi ngồi trên vai Nguyễn Thanh Tuyết, bởi vì quỷ đôi không biết bay, cho nên sau khi ngự kiếm mà đi, Long Tiểu Chi dập tắt ngọn lửa trong lòng bàn tay, lúc này thấy con chim kì lạ này thì lập tức cảnh giác.

Đầu chim ngẫu nhiên đưa qua lại, hình như đang tìm kiếm sơ hở của Nguyễn Thanh Tuyết, sau mấy lần thăm dò đó cũng không tìm được thời cơ có thể một kích đánh bại.

Lúc mấy người đang tập trung tinh thần, tiểu Hoàng Điều lại đề phòng nhìn ra sau lưng Nguyễn Thanh Tuyết, Long Tiểu Chi lập tức cảm thấy không ổn, đầu chim kỳ quái này mấy lần thăm dò định công kích, có lẽ không chỉ là tìm kiếm sơ hở, mà còn là giương đông kích tây.

Long Tiểu Chi nhanh chóng xoay người lại, Chu Tước hỏa dấy lên trong tay thậm chí còn chưa thấy rõ tình huống sau lưng thì trực tiếp ném Chu Tước hỏa ra ngoài, sau khi Chu Tước hỏa thoát khỏi Long Tiểu Chi, một đoàn nhỏ xíu trong nháy mắt nổ tung, giống như một đóa hoa sen lửa khổng lồ nở rộ.

Bởi vì không biết rõ phía sau là tình huống gì, Long Tiểu Chi không giữ lại, trong nháy mắt Chu Tước hỏa hình thành một bình phong che chở cao hơn mười thước sau lưng.

Long Tiểu Chi cũng là lần đầu tiên phóng ra Chu Tước hỏa phạm vi lớn như thế, cảm thấy linh lực không còn, trong lực hút kì lạ của thể giới thứ chín này, linh lực trong cơ thể thế nhưng tiêu hao hết chín phần.

Chu Tước hỏa nổ tung, nửa bầu trời lập tức sáng như ban ngày, cùng một thời gian, mấy tiếng quạ đen kêu thê lương thăm thiết vang lên sau lưng, Nguyễn Thanh Tuyết giả bộ quay đầu nhìn lại, đầu chim liên tục ngấn cân trước mặt phát hiện sơ hở, nhanh chóng công kích.

Nguyễn Thanh Tuyết thầm nói một tiếng quả thế, lúc đầu chim sắp chạm tới, nhanh chóng dôi sang bên cạnh, pháp quyết trong tay đã thu thế, cái cổ thật dài của đầu chim lập tức đâm vào Thiên Tỉ Kiếp không nhìn thấy bị cắt đứt.

Mà Chu Tước hỏa sau lưng còn đang thiêu đốt, xoay người lại nhìn lại, Chu Tước hỏa thiêu xuống theo bảy cái cổ dài đến hơn mười thước. Ngay từ đầu

Long Tiểu Chi cho là có rất nhiều quái điều thế này, lúc này nhờ ánh lửa nhìn xuống, mới phát hiện tám cái cổ này dĩ nhiên là sinh trưởng trên cùng một thân thể.

Quái điều điên cuồng lắc cổ, hy vọng có thể dập tắt ngọn lửa trên cổ, sau khi phát hiện không có kết quả lập tức vùi đầu vào trong đất, nhưng Chu Tước hóa đầu phải đơn giản như thế có thể dập tắt, tám cái đầu cùng nhau oa oa kêu, người nghe cảm thấy đầu đau nhức không thôi.

Ánh mắt Giải Mật Nhi sáng lên, ngọn lửa của tiểu tử điệp này có phải là thần hỏa hay không? Lực sát thương lớn như thế, nhưng nàng ta cũng biết rõ Long Tiểu Chi là nghịch lân của Vân Khuyết tông, cũng chỉ nghĩ nghĩ mà thôi, không dám có tâm tư gì. Bởi vì bị Chu Tước hóa hấp dẫn chú ý, Giải Mật Nhi không có chú ý tới vũ khí bản mạng của Nguyễn Thanh Tuyết, đương nhiên dù chú ý tới, cũng không sẽ nhận ra Thiên Tì Kiếm.

Cho đến lúc quái điều hấp hối, không lại có đủ sức công kích, Long Tiểu Chi mới dập tắt Chu Tước hóa, quái điều này tốc độ cực nhanh, lại hết sức gian xảo, nếu như không phải lúc đánh lên đụng vào Chu Tước hóa, kết quả như thế nào thì rất khó nói.

Hơn nữa lúc bây đầu khác bị lửa đốt, cái đầu liên tục giằng co với Nguyễn Thanh Tuyết còn biết đánh lén, giải thích rõ cái đầu thứ tám có năng lực tác chiến độc lập, việc này quả xác rất đáng sợ.

Quái điều vốn là toàn thân đen nhánh, lúc này lại cháy đen một mảnh, trước khi tiến vào thế giới thứ chín, Tần Tông Ngụy từng đơn giản nói qua một chút tình huống trong này, yêu linh trong thế giới này không có linh thức gì, chỉ còn lại bản năng đi săn khát máu, nếu như đi săn như thế là bản năng, vậy linh thú và linh thực trong thế giới này quả thực nguy hiểm.

Nguyễn Thanh Tuyết đang muốn rời khỏi, quái điều lại đột nhiên kêu lên cao vút, Nguyễn Thanh Tuyết chỉ cúi đầu nhìn thoáng qua, đề cái đầu nhỏ của Long Tiểu Chi lại. "Tiểu Chi đừng cúi đầu."

Long Tiểu Chi thành công bị cố định đầu nhỏ, Nguyễn Thanh Tuyết không chế phi kiếm nhanh chóng rời khỏi.

Trên mặt đất, quái điều đã bị quý đôi ủa lên cán, cho dù quái điều bị thương nặng thì cũng vô cùng hung tàn, hơn nữa có thể thấy quý quái, số lượng quý đôi rất nhiều, ngàn vạn con bỏ nhào cán lên, quái điều quăng bay rất nhiều, mài chết rất nhiều, nhưng vẫn là bị quý đôi bao phủ, tiểu quý lớn cỡ bàn tay kia chen lấn nhào tới, không cần quá lâu, tiếng kêu quái điều biến mất không còn gì nữa, thậm chí ngay cả xương cốt cũng không còn lại.

Bởi vì lửa chu tước tắt rồi, Giải Mật Nhi hơi cúi đầu nhìn một cái thì lập tức đáy lòng phát rét, nàng nhìn không thấy quý đôi, bởi vậy mà thấy vô cùng rõ ràng cảnh tượng quái điều này bị điên cuồng xoi tái, máu thịt mơ hồ khiến cho nàng ta gần như nôn mửa.

Trên phi kiếm không có ai nói chuyện, chỉ nghe thấy tiếng Long Tiểu Chi răng rắc răng rắc cắn mắng, bởi vì ánh sáng trong thế giới này quá mờ tối, linh năng ủa om trong lòng khẽ phát ra ánh sáng màu xanh biếc, giống như ngọc bích hơi mờ.

Nguyễn Thanh Tuyết vừa cảnh giác nhìn xung quanh, vừa nghĩ lại trải qua và manh mối sau khi tiến vào thế giới thứ chín này, thế giới thứ chín này tuyệt đối không dừng lại ở địa ngục thứ chín đơn giản như thế, trong này có điểm đáng hoài nghi khắp nơi, nhìn qua rất không hợp lý.

Con quái điều lúc này hơi giống Xa Quý, lại thiếu một cái đầu, nếu như hần nhớ không sai, tông chủ Thương Lan tông Tần Tông Ngụy đã từng khế ước với một con Xa Quý. Loại linh thú có được huyết mạch viễn cổ như Xa Quý đã tuyệt tích trong đại lục Hoàn Thần, nếu như vừa này chẳng qua là linh thú Tần Tông Ngụy khế ước, như vậy tại sao lại xuất hiện trong này.

Cùng với những quả đầu người kia, tạm thời xem như đó là quả đầu người đi, bởi vì Nguyễn Thanh Tuyết đích xác không nghĩ ra, ai lại hung tàn nhằm chán như thế thu thập nhiều đầu người như vậy treo trên cây. Hơn nữa như thế tốn công tốn sức bố trí trong Thế giới thứ chín của Cửu Trọng thí luyện đại trận.

Trong thế giới thứ chín này không chỉ đơn giản là linh lực thuộc tính ám đầy đủ đến dư thừa, mà là trừ linh lực hệ âm, cơ hồ không có linh lực thuộc tính khác, nhất là linh lực hệ thủy, có thể nói hoàn toàn không cảm nhận được, Nguyễn Thanh Tuyết là thủy linh căn, lực tương tác với thủy thuộc tính cực cao, hiện thời lại không cảm giác được mây mây, chỉ có thể nói rõ trong thế giới này không có nước.

Việc này không hợp lý, bởi vì cho dù trong thế giới thứ tám, linh lực hệ hỏa vô cùng dồi dào, cũng là có thủy linh lực, ngũ hành thế gian tương sinh tương khắc, hai bên tự có cân bằng và chế ước, có thể sáng tạo ra một thế giới hoàn toàn không có thủy linh lực, Nguyễn Thanh Tuyết tự nhận lấy học thức trước mắt của hần, chưa từng nghe nói qua. Cũng chính bởi vì không có thủy linh lực, uy lực Chu Tước hóa của Long Tiểu Chi mới bị phóng đại, bởi vì trong tiểu thế giới này, ngọn lửa vừa ra, cơ hồ không có thứ gì có thể khắc chế nó.

Lại bay trên không một đoạn thời gian, từng cây đầu người cuối cùng cũng đã hết, mà lúc này, bọn họ đã tới rất gần mặt trời màu đen.

Bay qua rừng cây khô, trong lòng mấy người thờ phào nhẹ nhõm, nói thật, bay trên không nhiều đầu người như vậy, cảm giác này vô cùng bất an, mặc dù quái điều tám đầu tập kích đột nhiên, lại bởi vì đụng vào Long Tiểu Chi, nên bị giải quyết hoàn mỹ, nhưng nếu xảy ra biến dị trên cây đầu người, ngầm lại cũng khiến cho người ta vô cùng khó chịu.

Lại tiếp tục bay trên không chừng ngàn mét, Nguyễn Thanh Tuyết hạ xuống đất, Long Tiểu Chi lập tức móc ra một cây linh năng từ trong túi trữ vật, kết quả linh năng quá lớn, Long Tiểu Chi lung la lung lay ôm linh năng quay người lại, tiểu Hoàng Điều liên tục ở bên cạnh nâng pằng một cái, bỗng chốc bị đụng rớt xuống.

Nguyễn Thanh Tuyết duỗi tay đón lấy tiểu Hoàng Điều, tiểu hoàng điều bay đến bên cạnh Long Tiểu Chi kêu chiêm chiếp, hình như đang lên án Long Tiểu Chi.

Long Tiểu Chi hiếm khi quần như vậy, ho nhẹ một cái, đưa mắg cho Nguyễn Thanh Tuyết, sau đó đưa tay mập ra trấn an vỗ vỗ đầu tiểu Hoàng Diệu, tiểu Hoàng Diệu lập tức được vỗ yên, một lần nữa rơi trên vai Nguyễn Thanh Tuyết, cái đầu nhỏ đưa tới trước mặt Long Tiểu Chi, thúc giục Long Tiểu Chi tiếp tục vỗ.

Long Tiểu Chi xem nhìn đầu lông xù trước người mình yên lặng không còn gì để nói, sau đó nghiêng đầu nhìn Nguyễn Thanh Tuyết, phát hiện Nguyễn Thanh Tuyết đang ưu nhã cầm lấy mắg, hình như không biết nên hạ miệng như thế nào, đột nhiên Long Tiểu Chi hiểu kỳ, quân tử Nhị sư huynh khiêm tốn nhún nhường đến cùng gặg mắg ra làm sao.

Sau đó trong ánh mắt mong chờ của Long Tiểu Chi, Nguyễn Thanh Tuyết cảm kiểg xoát xoát vài cái, linh mắg đã bị chia làm khối nhỏ. Long Tiểu Chi quay đầu nhỏ lại, điểm nhiên như không tiếp tục vỗ đầu tiểu Hoàng Diệu.

Bởi vì Nguyễn Thanh Tuyết muốn khôi phục linh lực, Long Tiểu Chi bắt đầu nghiên cứu tiểu Hoàng Diệu, thậm chí hiểu kỳ đẩy lông tơ trước ngực tiểu Hoàng Diệu ra, muốn nhìn xem làn da tiểu Hoàng Diệu có phải cũng có màu vàng hay không, kết quả tiểu Hoàng Diệu liên tục ngoan ngoãn hưởng thụ vỗ đầu thể nhưng lui về phía sau thật nhanh, hai cánh nhỏ che trước ngực mình.

Long Tiểu Chi kinh ngạc, đang thẹn thùng hả? Long Tiểu Chi hắc tuyến, đột nhiên con mắt lóe sáng, ngoắc ngoắc ngón tay với tiểu Hoàng Diệu. "Tiểu mỹ nhân, cười với bỗn đại gia một cái."

Kết quả, tiểu Hoàng Diệu nghiêng đầu, hoàn toàn nghe không hiểu, tiểu Hoàng Diệu không cười, Nguyễn Thanh Tuyết lại nhin không được, phốc xuy một cái bật cười, không thể tưởng được Tiểu Chi cũng có một mặt như thế.

Long Tiểu Chi buồn bực, vốn còn muốn mượn cơ hội này đùa giỡn tiểu Hoàng Diệu một chút, khiến nó đừng có lúc nào cũng dán vào mình, nhưng tiểu Hoàng Diệu giống như hoàn toàn nghe không hiểu, đến cùng nó khai linh thức chưa?

Hai khắc đồng hồ sau, Nguyễn Thanh Tuyết tỉnh tọa xong, bởi vì linh lực tiêu hao trong thế giới thứ chín hết sức nhanh chóng, hơn nữa sử dụng càng nhiều, tiêu hao lại càng nhanh, cho nên đoàn người Nguyễn Thanh Tuyết buông tha cho ý tưởng ngự không mà đi.

Xuyên qua rừng cây khô dùng chừng hai canh giờ, hiện giờ cách mục đích cũng không xa, nhìn ra lại có hai ba canh giờ thì có thể đến, hơn nữa càng đến gần mặt trời màu đen, ánh sáng cũng thoáng sáng ngời hơn một chút, chỉ là vẫn bị đè nén như cũ.

Lại đi nửa canh giờ, địa thế đã có thay đổi rõ ràng, trước vẫn luôn là đất khô cằn bằng phẳng, hiện thời dưới chân đều là nham thạch, phần lớn nham thạch là màu đen, cũng rất khó thấy có thổ nhưỡng trên đó, nhưng cùng nhau đi tới, trừ cây đầu người, cũng không có thấy thực vật khác.

Địa thế càng ngày càng dốc, thậm chí loáng thoáng có thể trông thấy bóng dáng ngọn núi, nham thạch màu đen vô cùng khổng lồ, có một khối bao trùm mây dậm, Long Tiểu Chi và tiểu Hoàng Diệu một lần nữa chui vào trong vạt áo Nguyễn Thanh Tuyết.

Giải Mật Nhi nắm thật chặt quần áo của mình, hơi run lấy bẫy, nhiệt độ càng ngày càng thấp, hình như mặt trời màu đen phóng ra không phải là ấg áp, mà là lạnh băng.

"Nhị sư huynh!" Hai canh giờ sau đó, Nguyễn Thanh Tuyết gặp Mặc Bạch và Hoa Vũ Lâu, Hoa Vũ Lâu nhìn thấy Nguyễn Thanh Tuyết thì hết sức kích động, công Mặc Bạch vài cái đã nhảy lên đến bên cạnh Nguyễn Thanh Tuyết.

Trạng thái Hoa Vũ Lâu cùng Mặc Bạch đều vô cùng không tốt, quần áo của hai người có chỗ rách, trên người có thương tích, Mặc Bạch không có có ý thức, cũng may vài năm nay Hoa Vũ Lâu nhanh chóng cao lên, nên công Mặc Bạch cũng không có vẻ có hết sức.

Nguyễn Thanh Tuyết vô cùng kinh ngạc, hẳn nghĩ tới sẽ đụng phải những người khác, tự nhiên cũng biết rõ sẽ hội hợp với Hoa Vũ Lâu và Mặc Bạch, lại chưa từng nghĩ tới Mặc Bạch thực lực mạnh nhất lại xảy ra chuyện. "Xảy ra chuyện gì?"

Hoa Vũ Lâu nhìn Giải Mật Nhi một cái, rầu rĩ nói ra. "Bị tính kế, Thanh Đan Môn và Thương Lan tông liên thủ." Hoa Vũ Lâu không nói nhiều, rõ ràng không muốn lộ ra quá nhiều trước mặt Giải Mật Nhi.

Nguyễn Thanh Tuyết biết rõ nhất định Hoa Vũ Lâu giấu giếm cái gì, bởi vì lấy thực lực Mặc Bạch, dù tính Thương Lan tông và Thanh Đan Môn liên thủ cũng không thể nào khiến hắn mất đi ý thức.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Thái Dương Chúc Chiếu

Giải Mật Nhi làm như không trông thấy ác ý trong mắt Hoa Vũ Lâu, không nói một lời đi theo bên cạnh Nguyễn Thanh Tuyết. Đương nhiên nàng ta biết rõ Thương Lan tông nhất định có lá bài tẩy, cũng biết rõ trong lúc thích đáng, Thương Lan tông và Thanh Đan Môn nhất định sẽ ra tay với Vân Khuyết tông và Thất Linh Tông.

Nhưng hiện thời nàng ta càng muốn đi theo bên cạnh Nguyễn Thanh Tuyết, ít nhất chỉ cần nàng ta không làm ra chuyện gì bất lợi với Văn Khuyết tông, an toàn của nàng ta có thể được bảo đảm.

Nguyễn Thanh Tuyết kiểm tra tình huống của Mặc Bạch, lại phát hiện trong thân thể Mặc Bạch có một luồng khí màu đen đang lắng lắng, thậm chí đang xâm nhập vào Nguyên Anh, tình huống này vô cùng không ổn.

Sắc mặt Hoa Vũ Lâu lạnh như băng, tiếp tục nói: "Thương Lan tông và Thanh Đan Môn đi đến dưới Chúc Chiếu Sơn, chính là chỗ dưới mặt trời màu đen kia."

"Chúc Chiếu?" Nguyễn Thanh Tuyết có vài phần kinh ngạc, mặc dù mặt trời màu đen này có vài phần giống Thái Dương Chúc Chiếu thượng cổ trong truyền thuyết, nhưng rõ ràng đây không phải thần thú gì, mà là linh khí ai đó luyện chế, tâm trận cơ bản nhất của Cửu Trọng thí luyện đại trận này.

Cái gọi là Thái Dương Chúc Chiếu, chính là lúc vạn vật mới bắt đầu, là chí dương khí và Thái Dương chí tinh hòa hợp biến thành thánh thú, có thể nói là người sáng lập tất cả sinh linh, nhưng dù sao đây chỉ là truyền thuyết, vũ trụ quá mức xa xưa, căn bản không ai biết được.

Đến tận cùng Thương Lan tông này chấp nhất thượng cổ đến cỡ nào, thế nhưng có tự tin này, dám xưng linh khí nhân tạo xưng trong này là Chúc Chiếu, đặt tên ngọn núi là Chúc Chiếu Sơn. Nguyễn Thanh Tuyết ngẩng đầu nhìn ngọn núi màu đen xa xa, đột nhiên quay đầu nhìn Giải Mật Nhi: "Giải đạo hữu có hiểu rõ lần thí luyện này của Thương Lan tông không?"

Tâm tư Giải Mật Nhi lập tức nhanh chóng sinh động hẳn lên, tính toán mình nên nói như thế nào mới hợp lý nhất, mặc dù Thương Lan tông không có nói, nhưng Giải Mật Nhi cũng đoán được trên người bọn họ có mang theo linh khí trữ vật, nếu không từ thế giới thứ nhất đến đệ thế giới thứ tám, tốc độ nhanh như vậy, dưới tình huống không có thu hoạch gì, linh lực tiêu hao sớm đã nhịn không được. Trừ điểm đó ra, Thương Lan tông cũng không bộc lộ ra quá nhiều sơ hở, Giải Mật Nhi không thể nào suy đoán.

Nói cho cùng, giữa Thương Lan tông và Thanh Đan Môn cũng là giấu giếm lẫn nhau, hai bên đề phòng. "Mật Nhi chỉ biết là Tàn Phong mặc dù chỉ có tu vi Nguyên Anh, nhưng hẳn đi vào Nguyên Anh kỳ đã có hơn ngàn năm, thực lực và địa vị không phân cao thấp với phong chủ, hơn nữa hẳn rất hiểu rõ Cửu Trọng thí luyện đại trận, nhưng cũng không lộ ra quá nhiều với chúng ta, cho nên Mật Nhi cũng bất lực."

Giải Mật Nhi nói một phen trên cơ bản cũng tương đương với cái gì cũng chưa nói, nhưng Nguyễn Thanh Tuyết cơ trí cỡ nào, cho dù chỉ có một chút xú mạnh mẽ, cũng sẽ bị hấn phát giác.

Thực lực Tàn Phong là Nguyên Anh kỳ, chỉ có thể gánh chức vị trưởng lão ở Thương Lan tông, nhưng Nguyên Anh trưởng lão ở Thương Lan tông nói có nhiều thì không nhiều, nói ít thì cũng không ít, vì sao một tu sĩ Nguyên Anh có địa vị và thực lực ngang với phong chủ.

Cửu Trọng thí luyện đại trận là tài nguyên quan trọng của Thương Lan tông, kết cấu và phân bố tài nguyên trong đó nhất định là cơ mật tông môn, nếu như Tàn Phong đúng là có thực lực có thiên phú, còn quen thuộc Cửu Trọng thí luyện đại trận, tài nguyên trong tay, vì sao trong vòng ngàn năm tu vi cũng không đột phá.

Trước kia gặp được linh thực và linh thú cũng có nói, cách mỗi mười năm, Thương Lan tông sẽ tiến vào Cửu Trọng thí luyện đại trận thu thập tài nguyên, Thương Lan tông sẽ không bồi dưỡng một hoặc là vài tu sĩ Nguyên Anh kỳ, chuyên môn chịu trách nhiệm thu thập vật tư của Cửu Trọng thí luyện đại trận.

Nhưng nói như vậy, không nói trước ý nguyện của bản thân tu sĩ Nguyên Anh kỳ, đối với Thương Lan tông mà nói phải có lợi không hơn hại hay không, trừ phi trong Cửu Trọng thí luyện đại trận này có bảo vật quý hiếm mà Thương Lan tông không thể bỏ qua.

Vừa suy tư, đoàn người vừa đi về Chúc Chiếu Sơn, bất kể thế nào nói, đi đâu, nhất rất có thể sẽ đụng phải Thủy Khinh Hồn, còn có hy vọng có thể từ trong miệng Tàn Phong biết được Mặc Bạch bị thế nào.

Long Tiểu Chi cũng có chút hết chỗ nói với tình huống của Mặc Bạch, không lấy bào tử ra được, dù tính lấy ra được, cũng không biết có tác dụng với khí đen đó không.

Cuối cùng, sau một canh giờ, bọn họ đuổi tới chỗ gọi là Chúc Chiếu Sơn, ngọn núi này toàn thân đen nhánh, không có sinh cơ, chẳng những không có cảm giác nặng nề, mà còn cho người ta cảm giác âm lãnh khó chịu.

"Trên núi không có đường." Nguyễn Thanh Tuyết ngơ không tra xét một phen, không phát hiện tung tích Thương Lan tông và Thanh Đan Môn, cũng không có phát hiện đường lên núi.

Không đường để đi, đoàn người chỉ có thể dừng lại nghỉ ngơi và hồi phục, lại nghĩ cách khác. Nguyễn Thanh Tuyết vừa vận mượn cơ hội này hỏi xem đã xảy ra chuyện gì, cũng không để ý Giải Mật Nhi, trực tiếp lập trận pháp, ngăn cách Giải Mật Nhi bên ngoài.

Hoa Vũ Lâu tự thuật bắt đầu từ lúc hắn tiến vào thế giới thứ chín, địa điểm Hoa Vũ Lâu truyền tông vào có địa hình hết sức phức tạp, đá đen mọc lên như rừng, thung lũng ngọn núi trải rộng, Hoa Vũ Lâu vừa vận truyền tông đến trên một tảng đá lớn màu đen khổng lồ.

Mà vô cùng trùng hợp, phía dưới đá lớn, là người của Thương Lan tông và Thanh Đan Môn nhân, hiển nhiên Tàn Phong nắm giữ một chút quy luật của truyền tông trận, không nắm chắc tuyệt đối, bởi vì lần truyền tông này đến cùng nhau chỉ có bốn người Tàn Phong, Lam Thanh Hàm, Thanh Hành Vân, Thanh An.

Hoa Vũ Lâu vốn khinh thường nghe lén, nhưng câu Tàn Phong mở miệng nói đầu tiên là: "Mười tầng thế giới, Thái Dương Chúc Chiếu, phía sau chí âm,

âm sinh linh lộ, có thể đức tiên thế, không thể tưởng được lại là thật! Hôm nay cuối cùng nhìn thấy!"

Lúc ban đầu Thanh Hành Vân là muốn đi tìm nhất tìm Giải Mật Nhi, nhưng lời nói của Tần Phong lại khiến hắn dừng bước."Tần trưởng lão có ý gì?"

Hiển nhiên Tần Phong hết sức kích động, nghe hỏi thăm, tâm trạng đang vui nên cũng không giấu giếm."Chuyện tới nước này, ta cũng không giấu giếm nữa, Cửu Trọng thí luyện đại trận này thật ra còn có thể giới thứ mười, bởi vì chín là cao nhất, cho nên thế giới thứ mười không phải là người phạm có thể tới, cho tới nay chỉ là truyền thuyết, thậm chí là đệ tử nội môn của Thương Lan tông, người biết rõ chuyện này cũng lác đác lơ thơ."

Lời nói của Tần Phong lập tức hấp dẫn tất cả chú ý, cái gì gọi là thế giới thứ mười? Mà ngay cả Lam Thanh Hàm cũng nghiêm túc nghe, hiển nhiên chuyện Tần Phong nói, hắn cũng không biết.

"Mặc dù nói là thế giới thứ mười, nhưng vạn năm qua cũng không có ai tiến vào thế giới thứ mười, bởi vì người tiến vào thế giới thứ mười cần cơ duyên và vận khí thật lớn, thấy Thái Dương Chúc Chiếu kia không, đó chính là chứng minh tiến vào mười tầng tiểu thế giới! Thế giới thứ chín lão phu đã từng tiến vào rồi, mặc dù nói cũng là linh lực hệ âm dư thừa, lại không giống không gian chúng ta tiến vào lúc này."Thanh Hành Vân nghe thấy thì lo âu trong lòng, hắn lại để ý chuyện đức thành tiên thế kia."Cái gì gọi là phía sau chí âm, âm sinh linh lộ, có thể đức tiên thế?"

Lần này Tần Phong lại không trực tiếp trả lời, mà đột nhiên ý tứ sâu xa hỏi."Thanh trưởng lão nhìn đệ tử tông chủ ta, thực lực Thanh Hàm như thế nào?"

Đột nhiên Lam Thanh Hàm bị điểm danh, bản thân cũng ngẩn ngơ, vì sao Tần Phong muốn hỏi như thế?

Thanh Hành Vân không keo kiệt tán dương."Có thể nói tài năng xuất chúng trong những thiên tài, thực lực và thiên phú thật là phi phàm"

Lam Thanh Hàm có thực lực nghiền ép tu sĩ cùng giai tuyệt đối, đã từng không hề thấp thỏm đánh bại Hoa Vũ Lâu, thực lực quá rõ ràng, vào lúc này bị Tần Phong đề cập tới, ánh mắt Thanh Hành Vân sáng lên."Lẽ nào đệ tử quý tông chủ dùng qua linh lộ kia?"

"Linh lộ vô cùng hiếm có, Thanh Hàm cũng chưa từng dùng qua, mà là từng đụng chạm vào linh lộ." Tần Phong tiếc nuối nói.

Mấy người Thanh Hành Vân lại sửng sốt, chỉ đụng chạm linh lộ, thì có thực lực như thế, vậy nếu thật sự dùng qua thì sao? Ngẫm lại Thương Lan tông, có thực lực và địa vị dùng linh lộ sợ là chỉ có một người, chính là Tần Tông Ngụy, mà thực lực Tần Tông Ngụy là một điều bí ẩn trong đại lục Nam Cảnh.

Trong lòng Lam Thanh Hàm có chút phức tạp, hắn cho là mình có thiên phú, có tư chất, hiện thời lại có người đột nhiên nói cho hắn biết, người có thể có hôm nay không phải là bởi vì người cố gắng bao nhiêu, mà là bởi vì người đã từng đụng chạm vào linh lộ gì đó!

Tần Phong không có chú ý tới tâm trạng của Lam Thanh Hàm, tiếp tục nói."Dưới Chúc Chiếu có ngọn núi cao nhất mười tầng thế giới, Chúc Chiếu Sơn, núi này chính là chỗ chí âm, trừ linh lộ, cũng là khu vực hắc điện thạch phân bố chủ yếu."

Tần Phong lại giảng giải về thế giới thứ mười, sau đó mời Thanh Đan Môn đồng hành, cùng nhau đi Chúc Chiếu Sơn. Cũng hứa hẹn, sẽ lợi dụng ưu thế thế giới thứ mười khiến Thất Linh Tông và Vân Khuyết tông bị diệt tại đây, dù sao kiêng kỵ lại phần hận hai tông môn này không chỉ có mình Thanh Đan Môn.

Hoa Vũ Lâu lặng lẽ đi theo sau đoàn người, hắn cũng không dám theo sát, bởi vì tu vi kém hai cảnh giới lớn, mặc dù Nguyên Anh kỳ không thể thần thức xuất khiếu, ngũ giác lại vô cùng nhạy cảm

Như thế một trước một sau đi hơn một canh giờ, mấy người Tần Phong dừng ở biên giới một cầu đá tự nhiên, nói là cầu đá, nhưng chỉ là một cột đá không lồ sụp đổ màu đen, gác giữa hai ngọn núi, dưới cầu đá, là mây mù nhuộm màu đen đặc.

Chờ Hoa Vũ Lâu đuổi tới bên cầu, đã không nhìn thấy Thương Lan tông và Thanh Đan Môn, bởi vì lo lắng mất dấu, Hoa Vũ Lâu lập tức bước lên cầu đá, cầu đá này cũng không có quy tắc, mặt ngoài gập ghềnh, rộng hẹp không đồng nhất, cũng may đối với tu sĩ mà nói, độ khó còn không lớn.

Nhưng khiến Hoa Vũ Lâu không nghĩ tới là, hành tung của mình đã sớm bại lộ, thực lực Hoa Vũ Lâu sau khi minh ngộ xác thực có vượt rào về bản chất, thậm chí lần nữa đối mặt Lam Thanh Hàm cũng có thể không áp lực giành thắng lợi, nhưng hắn theo dõi lại là hai tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ, hơn nữa thực lực phi phàm, muốn không lộ một tia dấu vết, hiển nhiên vô cùng khó khăn.

"Thực lực không tệ, vận khí cũng không tệ, lão phu cho ngươi một cơ hội, vào Thương Lan tông, chẳng những có thể cho ngươi bắt tử, hơn nữa tài nguyên, địa vị, ngươi muốn cái gì, lão phu cũng có thể cho ngươi."

Lúc Hoa Vũ Lâu đi đến giữa cầu đá, bốn người vẫn dấu kín lập tức hiện thân, phân biệt đứng trước sau Hoa Vũ Lâu, chặn lại tất cả đường lui của Hoa Vũ Lâu.

Thấy người là ai, Tần Phong có vài phần kinh ngạc, một tu sĩ Trúc Cơ kỳ, thế nhưng có thể ẩn núp hơi thở của mình hoàn mỹ như thế, hơn nữa hắn vẫn biết rõ kiếm tu này, dù sao động tĩnh trận thiên địa mình ngộ quá lớn.

Hoa Vũ Lâu đứng giữa cầu đá, khinh miệt cười lạnh một tiếng, trực tiếp cảm linh kiếm."Hôm nay ta cũng cho ngươi một cơ hội, giết ta, ngày mai đồng môn ta tàn sát hết Thương Lan, hoặc là để ta sống sót, ngày sau ta tự mình tiêu diệt Thương Lan."

"Chuột nhất ngu ngốc cũng dám cuồng ngôn!" Tần Phong tự nhận là vừa nãy mình đã nhượng bộ rất lớn, lại bị Hoa Vũ Lâu hung hăng làm mất mặt, một chút ý tích tài trong lòng lập tức tan thành mây khói.

Dưới ý của Tần Phong, bốn người đồng thời công kích Hoa Vũ Lâu, thực lực như thế, tình huống địa thế và nhân số, dù Hoa Vũ Lâu thiên tài thế nào, cũng tuyệt đối không có khả năng còn sống, nhưng ngay lúc công kích mấy người Tần Phong sắp rơi xuống, một trận kim sắc chói mắt xẹt qua.

Ánh sáng vàng kia có động tác cực nhanh, trong nháy mắt đã đến chính giữa cầu đá, công kích ngay sau lưng Tần Phong, nhưng khiến người ngoài ý muốn là, Tần Phong chẳng những không bối rối, còn cười một tiếng.

Mà Mặc Bạch cũng đồng thời cảm thấy không thích hợp, nhưng nếu thu hồi công kích, Hoa Vũ Lâu nhất định trọng thương, vì vậy tốc độ chẳng những không giảm, ngược lại lần nữa tăng nhanh hơn.

Cuối cùng sắc mặt Tần Phong thay đổi, nhưng muốn trốn đã không kịp, quả đấm Mặc Bạch trực tiếp đánh bay Tần Phong, hơn nữa dùng sức cực khéo, làm cho Tần Phong đung vào Thanh Hành Vân đối diện, hai người cùng nhau bay ra ngoài, thiếu chút nữa lăn xuống dưới cầu đá.

Chỉ là một kích, hai người thực lực mạnh nhất Thương Lan tông và Thanh Đan Môn cứ thế bị đánh bay, Thanh An và Lam Thanh Hàm còn dư lại chỉ có thể ngừng công kích, đề phòng.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Vũ Khí Bản Mạng

Rất nhanh, Tần Phong đứng lên một lần nữa, hơn nữa cũng không thềm kiêng dè tầm mắt của mọi người, trực tiếp lấy linh đan từ trong nhẫn không gian ra dùng, còn hào phóng cho Thanh Hành Vân một viên, Thanh Hành Vân rất có ánh mắt cái gì cũng không hỏi.

Trái lại là Mặc Bạch, mặc dù vẻ mặt không có thay đổi gì, sắc mặt lại yếu ớt đi không ít. Hoa Vũ Lâu lập tức hiểu, Mặc Bạch và hắn bị tính kế, có lẽ việc hắn truyền tống đến trên hắc thạch không lồ kia cũng không phải là trùng hợp, đồng dạng, vị trí truyền tống của Mặc Bạch cũng nằm trong tính toán của Tần Phong.

Vừa mới đối phó hắn - một tu sĩ vốn vẹn Trúc cơ kỳ, bốn người Tần Phong lại lựa chọn đồng thời công kích, muốn một kích mất mạng, thật ra cũng là đang ép Mặc Bạch không thể không hiện thân, thậm chí ngay cả vị trí bốn người bọn họ cũng đã tính kế xong, bại lộ lưng của Tần Phong thực lực mạnh nhất, chỉ muốn Mặc Bạch đặt mục tiêu công kích trên người Tần Phong.

Tần Phong sửa sang lại quần áo, đáng vẻ bí hiểm, muốn mở miệng nói chuyện.

Gương mặt Mặc Bạch lạnh lùng, trong tay chợt lóe, một phen trọng kiếm cơ hồ cao ngang người xuất hiện trong tay Mặc Bạch, Mặc Bạch cũng không dừng lại, rút kiếm bỏ tới.

Tần Phong một chữ cũng chưa kịp nói, thiếu chút nữa bị nghẹn chết, mỗi một người của Vân Khuyết tông đều là kẻ điên sao? Biết rõ trong đạo thể có điều kì lạ, còn dám hành động thiếu suy nghĩ như thế, không nói một lời, trực tiếp đầu vồ.

Hoa Vũ Lâu thấy Mặc Bạch sử dụng vũ khí bản mạng, chẳng những trong lòng không thoải mái, ngược lại càng thấy nặng nề, vũ khí bản mạng của đại sư huynh rất ít hiện thế, dù là hắn cũng chỉ có nghe nói qua, lúc này Mặc Bạch lại trực tiếp sử dụng vũ khí bản mạng, chỉ có thể nói rõ, hắn đang khiêu chiến, hơn nữa còn là tốc chiến!

Linh kiếm trong tay Hoa Vũ Lâu biến mất, nháy mắt tiếp theo, một phen kiếm quang điều khác đường vân màu vàng kim xuất hiện trên tay Hoa Vũ Lâu, độ lớn của kiếm quang không khác biệt nhiều với linh kiếm bình thường, nhưng trạng thái thì hơi mờ, rõ ràng Hoa Vũ Lâu cũng sử dụng vũ khí bản mạng.

Trên cầu đá, lập tức hàn quang lóe lên, trận chiến đấu này bộc phát trong nháy mắt dưới sự chủ động của Mặc Bạch và Hoa Vũ Lâu, thế cục chiến đấu cơ hồ nghiêng về một bên, Hoa Vũ Lâu dùng hai chiêu trọng thương Lam Thanh Hàm, thậm chí ép Thanh An Kim Đan kỳ liên tiếp bại lui.

Mặc Bạch càng không cần phải nói, Tần Phong và Thanh Hành Vân căn bản không dám đón nhận công kích của Mặc Bạch, bởi vì mỗi một lần va chạm, hai người đều sẽ bị đánh bay, nếu như không phải là hai người đã sớm đi vào Nguyên Anh hậu kỳ, kinh nghiệm chiến đấu phong phú, lại có linh đan phụ trợ, hơn nữa thân thể Mặc Bạch không thích hợp, chỉ sợ cho dù không bị cự kiếm đánh chết, cũng đã sớm rơi xuống vực sâu.

Trong lúc kịch chiến, sau khi Tần Phong và Thanh Hành Vân lại một lần nữa bị đánh bay, Tần Phong làm một động tác cái mịt mờ chỉ về Hoa Vũ Lâu với Thanh Hành Vân, Thanh Hành Vân lập tức hiểu ý, hoàn cảnh chiến đấu chậm rãi gần hơn, sau một lần nữa bị Mặc Bạch đánh trúng, Tần Phong và Thanh Hành Vân lại một trận khí huyết cuộn cuộn, chịu đựng khó chịu mãnh liệt, mượn sức lực Mặc Bạch công kích, động tác hai người cực nhanh, thế nhưng không phải dây dưa Mặc Bạch, mà là liên thủ, trực tiếp công kích Hoa Vũ Lâu.

Chiến đấu của Hoa Vũ Lâu đang ở thời điểm mấu chốt, căn bản không chịu được một tia sai lầm, lúc này bị hai tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ liên thủ, kết quả có thể nghĩ, Hoa Vũ Lâu căn bản không có sức phòng thủ, nếu trúng công kích này, kết cục Hoa Vũ Lâu không chết cũng trọng thương.

Ngay cơ trước mắt, một con giao long màu vàng kim bay đến trước người Hoa Vũ Lâu, đỡ lấy công kích của hai Nguyên Anh liên thủ, đồng thời quét bay Tần Phong và Thanh Hành Vân, nhưng giao long màu vàng kim và Hoa Vũ Lâu cũng bị đánh lui về phía sau, ra khỏi phạm vi cầu đá.

Hình như giao long màu vàng kim đã đến cực hạn, thế nhưng chỉ ngự không một chớp mắt rồi thẳng tắp rớt xuống, Hoa Vũ Lâu lập tức sợ hãi kêu một tiếng đại sư huynh, sau đó nhảy theo xuống vực sâu dưới cầu đá.

Sau đó Thương Lan tông và Thanh Đan Môn như thế nào, Hoa Vũ Lâu cũng không biết, dưới cầu khói đen rất dày, Hoa Vũ Lâu bắt lấy Mặc Bạch trong một khắc ngay trước lúc Mặc Bạch rơi trên đất, may mắn Mặc Bạch chuyển đổi thành hình người, nếu không đổi mặt với một con giao long màu vàng kim dài mấy chục thước, Hoa Vũ Lâu hết chỗ nói.

Khi đó Mặc Bạch còn có một chút ý thức, dặn dò Hoa Vũ Lâu đi Chúc Chiếu Sơn, bởi vì hắn biết rõ lấy sự cơ trí của Nguyễn Thanh Tuyết và Đan Nghĩa Khanh, nhất định sẽ suy đoán ra cái gọi là Chúc Chiếu kia có vấn đề, chắc chắn đi tìm tòi đến cùng. Sau đó, Hoa Vũ Lâu cống Mặc Bạch hoàn toàn rơi vào hôn mê đi mấy canh giờ, cho đến lúc đụng phải Nguyễn Thanh Tuyết.

Nghe xong Hoa Vũ Lâu trần thuật, Nguyễn Thanh Tuyết im lặng thật lâu, nếu như Tần Phong có thể khống chế truyền tống trận trên trình độ nhất định, vậy việc Giải Mật Nhi xuất hiện ở gần chỗ hắn có phải trùng hợp hay không, hay là Tần Phong chỉ có thể khống chế truyền tống gần hắn?

"Trên núi không có đường, lẽ nào Thương Lan tông và Thanh Đan Môn không lên núi, trước đó Tần Phong có ý nói dối ta?" Tâm trạng sa sút của Hoa Vũ Lâu lúc nhìn thấy Nguyễn Thanh Tuyết mặc dù được an ủi một chút, nhưng tình huống Mặc Bạch càng trở nên không ổn, hiện tại hắn chỉ muốn nhanh chóng tìm được Tần Phong, hỏi rõ xem đến cùng Mặc Bạch bị thế nào.

Long Tiểu Chi bay đến trên vai Hoa Vũ Lâu, đưa cho hắn một viên linh năng, Tiểu Hoàng Điều theo sát phía sau, thiếu chút nữa ép Long Tiểu Chi đụng vào mặt Hoa Vũ Lâu. "Nhị sư huynh đừng gấp, mặc dù hắc khí này bá đạo, nhưng Nguyên Anh của đại sư huynh càng bá đạo hơn, trước mặt hắc khí chỉ có thể lêu lổng trong kinh mạch, cho dù tìm không thấy Tần Phong, chỉ cần qua vài canh giờ, chúng ta có thể trực tiếp ra ngoài tìm Tần Tông Ngụy."

Long Tiểu Chi nói xong, Hoa Vũ Lâu có cảm giác rộng mở trong sáng, đúng vậy, sau khi ra ngoài có sự phụ trợ, trực tiếp đi tìm Tần Tông Ngụy hữu dụng hơn tìm Tần Phong nhiều. Lông mày khóa chặt của Hoa Vũ Lâu cuối cùng hơi giãn ra, đuôi tay nhận linh năng, vỗ vỗ Long Tiểu Chi thiếu chút nữa bỏ nhào đến trên mặt hắn. "Tiểu Chi nói đúng."

Tiểu Hoàng Điều thấy thế lập tức tới gần hơn, đưa vào trong tay Hoa Vũ Lâu còn chưa kịp thu lại, Hoa Vũ Lâu không rõ chuyện gì, Tiểu Hoàng Điều lập tức dùng cái đầu nhỏ lông xù của mình cọ xát lòng bàn tay Hoa Vũ Lâu. Hoa Vũ Lâu cũng thuận tay vỗ vỗ đầu Tiểu Hoàng Điều, Tiểu Hoàng Điều lập tức vừa lòng thỏa mãn.

Long Tiểu Chi không còn gì để nói nhìn Tiểu Hoàng Điều mập mạp, vì sao con chim này thích bị người ta vỗ đầu như thế? Tập tính kì lạ gì vậy? Hình như không tìm thấy trong ký ức truyền thừa của tông.

So với Nguyễn Thanh Tuyết, Hoa Vũ Lâu ăn uống hào phóng hơn nhiều, giống y như Long Tiểu Chi, trực tiếp gặm, vài ngụm là ăn xong, lập tức đứng dậy muốn lại đi kiểm tra Chúc Chiếu Sơn này một chút. Nguyễn Thanh Tuyết cười trợn phất, ngăn cản động tác của Hoa Vũ Lâu, sau đó nói với Giải Mật Nhi. "Giải đạo hữu, chẳng biết có thể không xin người giúp một chuyện?"

"Nếu như Mật Nhi có khả năng, đương nhiên có thể." Giải Mật Nhi đoán không ra Nguyễn Thanh Tuyết có thể nhờ nàng ta giúp cái gì, dù sao lấy thực lực của nàng ta, tự vệ cũng là vấn đề.

"Rất đơn giản, chỉ cần cách mỗi chừng nửa canh giờ, Giải đạo hữu đi quanh Chúc Chiếu Sơn một vòng, không cần quá mức hết sức, phương hướng cũng tùy tiện. Còn chưa đến mười canh giờ là đến kì hạn bảy ngày, thì cứ đi tới, Chúc Chiếu Sơn không có linh thú nguy hiểm, vừa qua mười canh giờ, Vân Khuyết tông sẽ đưa tạ lễ lên."

Nguyễn Thanh Tuyết cũng không nói quá nhỏ, nhưng hắn tin tưởng Giải Mật Nhi có thể đoán được một hai, Giải Mật Nhi trầm tư một trận, cuối cùng gật đầu đồng ý.

Giải Mật Nhi biết rõ Nguyễn Thanh Tuyết làm như thế nhất định đã ý thức được chuyện gì, đồng thời cũng muốn thoát khỏi mình, nàng ta không biết vừa này Hoa Vũ Lâu nói gì, nhưng hắn là có liên quan Thương Lan tông và Thanh Đan Môn, cho nên nhất định liên quan đến mình.

Nguyễn Thanh Tuyết sẽ không ép nàng ta vào đường chết, gần đây cũng xác thực không có nguy hiểm, mặc dù Giải Mật Nhi muốn đi tìm cơ duyên, nhưng thế giới này kì lạ không cho phép nàng ta đi loạn, nếu như chỉ cứ cách một đoạn thời gian đi lên là có thể cảm đến tạ lễ, sao lại không làm.

Nhận được câu trả lời thuyết phục, Nguyễn Thanh Tuyết đưa cho Giải Mật Nhi mấy viên linh năng, sau đó mang mấy người Hoa Vũ Lâu đi khỏi.

"Sao Nhị sư huynh phải làm như thế?" Sau khi rời khỏi, mấy người nói chuyện cũng tiện hơn, Hoa Vũ Lâu không hiểu vì sao Nguyễn Thanh Tuyết bảo Giải Mật Nhi đi quanh Chúc Chiếu Sơn, nếu muốn thoát khỏi Giải Mật Nhi, còn nhiều phương pháp mà.

Nguyễn Thanh Tuyết cười nhạt một tiếng. "Nếu Giải Mật Nhi đã cho rằng Vân Khuyết tông từ thiện, vậy ta sẽ giả bộ từ thiện, kể từ đó, phòng bị của Giải Mật Nhi với Vân Khuyết tông ít nhất sẽ thấp hơn với Thanh Đan Môn và Thương Lan tông."

Sở dĩ Nguyễn Thanh Tuyết bảo Giải Mật Nhi ở lại, một là sợ Tần Phong động tay chân trên người Giải Mật Nhi, khiến hành tung mấy người đồng hành là bọn họ bại lộ, thứ hai cũng là để thoát khỏi Giải Mật Nhi, người có thực lực yếu, tâm cơ lại sâu, còn là nhân tố không xác định, cuối cùng là vì lý gián tính cảm giữa Giải Mật Nhi và Thanh Đan Môn, theo tâm tư của Giải Mật Nhi, nếu sau khi rời khỏi Cửu Trọng thí luyện đại trận, phát hiện hai người còn lại của Thanh Đan Môn liên tục đồng hành với Thương Lan tông, cũng đạt được cơ duyên, nàng ta thì lạc đàn, trong lòng sẽ nghĩ sao?

Dù Nguyễn Thanh Tuyết không thích Giải Mật Nhi, cũng không thể không thừa nhận thiên phú, ngộ tính và kiên nhẫn của nàng ta đều thật tốt, hơn nữa

tâm cơ của nàng ta, sau này muốn nổi danh trong Nam Cảnh cũng không phải việc khó, so với đội ngày sau Giải Mật Nhi trở thành trợ lực cho Thanh Đan Môn, không bằng để lại một cây gai, như thế, sau này Giải Mật Nhi là phúc hay họa của Thanh Đan Môn sẽ rất khó nói.

Long Tiểu Chi thấy vui vẻ bên khoe môi của Nguyễn Thanh Tuyết, đột nhiên mở miệng nói ra. "Nhị sư huynh đã biết phương pháp lên núi?"

Nguyễn Thanh Tuyết gật gật đầu. "Núi này không phải là dùng để đi lên, mà là đi xuống, Thái Dương Chúc Chiếu, phía sau chỉ âm, phía sau Thái Dương Chúc Chiếu, hẳn là chỉ hướng ngược lại, mặc dù Chúc Chiếu Sơn đối ứng với Chúc Chiếu, nhưng khoảng cách lại không đủ, nếu như Thái Dương Chúc Chiếu là chính diện của tâm trận, vậy phía sau tâm trận nhất định phải có hồ ứng, cũng chính là bên dưới của Chúc Chiếu Sơn."

Đơn giản mà nói, bình thường trận pháp đều dùng quan hệ đối xứng để đạt tới sự trận cân bằng của pháp, giống như ba trận pháp lồng nhau của thành Cổ Mạch trước kia.

Mặc dù Nguyễn Thanh Tuyết không hiểu nhiều về trận pháp bằng Hiên Khâu Thiên Giác, nhưng so với những tu sĩ khác thì tinh thông rất nhiều, hẳn dự đoán ra phương hướng yếu kém nhất của Chúc Chiếu Sơn, sau đó mang Hoa Vũ Lâu dự định trực tiếp dùng bạo lực mở núi.

Nhưng mà lúc mấy người đến vị trí Nguyễn Thanh Tuyết tính ra, thế nhưng thấy núi đã phá ra một cửa động cao bằng một người, một con tê tê đang nhàm chán chờ ở cửa động, lúc nhìn thấy bọn họ lúc còn dùng đôi mắt nhỏ khinh bỉ nhìn bọn họ một cái, hình như đang oán hận bọn họ sao chậm như thế.

Không cần phải nói, linh thú có thần thức tất nhiên không phải trong thế giới thứ mười này, hẳn là trước Thủy Kinh Hồn khế ước trong thế giới khác.

"Đan sư huynh!" Bên cạnh con tê tê, còn có một người đang đứng, đúng là Đan Nghĩa Khanh, Hoa Vũ Lâu mừng rỡ không thôi, kể từ đó, mấy người thất lạc của Vân Khuyết tông cuối cùng đã về tụ đủ.

"Vũ Lâu sư đệ." Đan Nghĩa Khanh nhìn thấy mấy người thì trong lòng cũng buồn lòng, nhưng thấy Mặc Bạch được Hoa Vũ Lâu cõng trên lưng thì trái tim lại trầm xuống. "Mặc Bạch sư huynh thế nào?"

Đan Nghĩa Khanh tiến vào thế giới này thì truyền tống chung với Thủy Kinh Hồn, Thủy Kinh Hồn cũng có hơi hiểu rõ nơi này, chia linh thú của mình làm hai đường, một đường do Thủy Kinh Hồn dẫn đầu, không biết đi đâu, một đường do Đan Nghĩa Khanh dẫn đầu, đến Chúc Chiếu Sơn, cho nên lúc tiến vào thế giới này Đan Nghĩa Khanh được đoàn linh thú che chở cũng không gặp nguy hiểm gì.

Đến Chúc Chiếu Sơn linh thú nhanh chóng phá núi là, sau khi đào con đường xong, Thủy Kinh Hồn cũng đứng lúc chạy đến, tiến vào trong Chúc Chiếu Sơn, mà Đan Nghĩa Khanh ở cửa động chờ bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Thái Âm U Huỳnh*

*Thái Âm U Huỳnh là mặt trăng u ám, trái nghĩa với Thái Dương Chúc Chiếu là mặt trời (Chúc Chiếu) rực rỡ.

Dưới sự hướng dẫn của con tê tê, đoàn người Nguyễn Thanh Tuyết đi vào trong Chúc Chiếu Sơn, Nguyễn Thanh Tuyết cũng đơn giản giảng giải về tình huống của Mặc Bạch và tình huống của mình và Long Tiểu Chi trước đó.

Ngon núi quả nhiên như Nguyễn Thanh Tuyết suy đoán, sau khi đi qua hơn mười thước nham thạch, không gian trống trải trong nháy mắt, bởi vì là trong lòng núi, cơ hồ không ánh sáng chiếu vào, nhưng vừa rảo bước đến chỗ rộng, thì có thể cảm thấy gió lạnh u ám trong không gian.

Bởi vì sợ làm cho Thương Lan tông chú ý, cho nên mấy người Nguyễn Thanh Tuyết cũng không có chọn dùng thứ gì chiếu sáng, cũng may tu sĩ có một chút năng lực nhìn ban đêm, không phải cái gì cũng không nhìn thấy.

Dưới Chúc Chiếu Sơn, là một chỗ trống rỗng khổng lồ, không gian rất lớn, cơ hồ lớn gần bằng Chúc Chiếu Sơn, kéo dài trong lòng đất, thuận xuống vách núi, bốn phía là thêm đá xoay tròn dần xuống, hình như liên tục thông đến dưới cùng của chỗ trống.

Thuận theo thêm đá đi xuống, dọc theo đường đi không ai nói chuyện, trong không gian yên tĩnh thậm chí ngay cả tiếng bước chân cũng không nghe được. Không gian tối đen rất dễ cho người ta cảm giác đè nén, cũng dễ dàng xuất hiện ảo giác với cảm giác về thời gian, đoàn người chỉ cảm thấy mình đi một đoạn thời gian khá dài, mới phát hiện một chút dị động.

Đầu tiên là phía dưới động đen xuất hiện một ánh sáng hình tròn, hình như có thứ gì đang sáng lên, nhìn kỹ phía dưới mới phát hiện, ánh sáng này cũng như Thái Dương Chúc Chiếu trong thế giới thứ mười vậy, một hình tròn bên trong thì đen bên ngoài thì sáng, nếu như dựa theo quy tắc trận pháp, chỗ đó phải là phía sau Thái Dương Chúc Chiếu Tàn Phong đã nói, còn phía sau chỉ âm, âm sinh linh lộ thì hẳn là chỗ sâu nhất của cái động màu đen này.

Hành động của đoàn người Nguyễn Thanh Tuyết càng thêm cẩn thận, tốc độ cũng chậm lại, lần này thì không quá lâu sau, đã nghe thấy tiếng mấy người Tàn Phong nói chuyện.

Theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy bốn người Thương Lan tông và Thanh Đan Môn đứng trong một chỗ ngoặt của thềm đá, khu vực đó tương đối rộng lớn, cách đáy động cũng chỉ chừng hai ba trăm mét.

Hình như Thanh Hành Vân bắt đồng quan điểm với Tàn Phong. "Tàn trưởng lão, trước đó người cũng không nói đáy động này có nhiều linh thú như vậy, hơn nữa cũng không có thấy thứ gọi là linh lộ, cứ mạo hiểm đi xuống thế này, quả thật không phải cử chỉ sáng suốt."

Trong lòng Tàn Phong cũng là nghi hoặc không thôi, không nghe nói đáy động này tồn tại nhiều linh thú như vậy, chẳng lẽ là bị linh lộ hấp dẫn mà đến, Thanh Hành Vân không thấy linh lộ thì cũng không kỳ quái, nếu như linh lộ dễ dàng bị người ta phát hiện như thế, cũng sẽ không hiếm có như vậy, linh lộ chẳng hề ở bên ngoài.

"Thanh trưởng lão, chúng ta trải qua trăm nghìn cay đắng mới tới được nơi này, lẽ nào người cam tâm dừng tay ở đây? Nên biết, cho dù không có linh lộ, phía dưới động, tất cả là hắc điện thạch, ta cũng không gạt người, phần cuối cùng của thế giới thứ mười này là từ bảo mộ hắc điện thạch xây dựng mà thành, chỉ cần người có thực lực, có thể nói, toàn bộ thế giới thứ mười này đều là tài nguyên."

Thanh Hành Vân nghe vậy thì do dự, nhưng là cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy các loại linh thú lớn nhỏ trải rộng đáy động, chân núi Chúc Chiếu, diện tích đáy động có gần ngàn thước vuông, mà chiếm cứ phần lớn không gian chính là thứ gọi là Thái Âm U Huỳnh này, cũng chính là tâm trận tương ứng với Thái Dương Chúc Chiếu.

Thái Âm U Huỳnh là một hình cầu khổng lồ tạo thành từ hắc điện thạch, hắc điện thạch hình cầu có một nửa chôn dưới đất, mà hình cầu bị hắc điện thạch ngăn chặn dưới đất, hình như đang phát sáng, nên mới khiến nhìn từ trên xuống, chính là một vầng sáng trong đen còn ngoài thì sáng.

Thấy Thanh Hành Vân dao động, Tàn Phong tiếp tục nói. "Chỗ ta còn có vài bình linh đan thượng phẩm, linh lực không thành vấn đề, hơn nữa của linh thú thế giới thứ mười này không có linh thức, chúng ta cũng không cần cứng chọi cứng với chúng nó, chỉ cần Thanh trưởng lão dõng đi chú ý của phần lớn linh thú, ta có thể hứa hẹn, bảo mộ thu thập được tuyệt sẽ không ít, sau đó thoát thân, phân chia 5:5."

Từ sau khi tiến vào thí luyện đại trận, Thanh An vẫn rất ít nói chuyện lại nhân nhạ hỏi. "Từ một đan môn như chúng ta đòi đi linh thú, mà đệ nhất kiếm tông các người lại chịu trách nhiệm thu thập vật tư, phân phối như thế có ổn hay không?"

"Đây không phải do Thương Lan ta khiếp đảm, chắc hẳn hai người các người cũng nhìn ra được, đệ tử Thương Lan tông chúng ta tiến vào đại trận đều có linh khí trữ vật, tốc độ thu thập và dung lượng vật tư tuyệt đối không có đội ngũ nào có thể so sánh." Tàn Phong không biết xấu hổ, ngược lại mang theo vài phần đắc ý nói.

Thanh An lại hết sức không nể mặt. "Vậy thì có ích lợi gì, cùng nhau đi tới, cũng không thấy Thương Lan tông thu được cái gì, bảo hai người Thanh Đan Môn ta dùng mạng đi đánh cuộc, thứ cho khó mà tòng mệnh."

Tàn Phong bị Thanh An nện đến nói không ra lời, điểm này cũng quả thực là chỗ đau của Thương Lan tông, chuẩn bị đầy đủ như thế, nhưng hiện tại nhả trử vật vẫn trống rỗng, đừng nói linh vật quý trọng gì, một viên linh quả cũng không thu tập được.

Đây cũng không phải không có linh quả, mà là linh quả đẳng cấp cao, độ hiếm có cao đều bị hái hết, phẩm chất không tốt, Thương Lan tông thấy cũng khinh thường lãng phí không gian và thời gian đi hái.

Tàn Phong thấy Thanh Hành Vân và Thanh An quả thật không bị lay động, cuối cùng khế cắn răng, từ trong không gian lấy ra hai phù triện. "Hai mảnh Cổ Thần phù này không có tác dụng với ta, sẽ đưa cho hai vị, kể từ đó, một khi có biến, chúng ta lập tức rút lui, không có lo lắng tính mạng, hai vị cảm thấy thế nào?"

Ánh mắt Thanh Hành Vân sáng lên, duỗi tay tiếp nhận phù triện, nhanh chóng mà không để lại dấu vết kiểm tra một lần, rồi đưa một mảnh cho Thanh An.

Cổ Thần phù, một loại phù triện cường chế bảo vệ tính mạng, thuộc về phù triện cao cấp, có thể chống đỡ công kích của tu sĩ Hóa Thần kỳ, hơn nữa còn có tính liên tục, trong lúc bị thương tổn khỏi động phù triện, có thể ở hình thành một lá chắn bảo vệ hình cầu xung quanh bản thân trong, một phút đồng hồ miễn dịch tất cả công kích từ Hóa Thần kỳ trở xuống.

Hiện thời Phù triện trên đại lục càng ngày càng ít, không chỉ là bởi vì phương pháp chế tác phù triện phần lớn thất truyền, cũng là bởi vì hiện thời luyện đan và luyện khí quật khởi, khiến tu sĩ chuyên tâm nghiên cứu phù triện càng ngày càng ít.

Nhìn về mặt thịt đau của Tàn Phong, có thể nghĩ, hai mảnh phù triện này hẳn là vật hấn dùng bảo vệ tính mạng.

Tàn Phong lại thương thảo một kế hoạch hành động cụ thể với Thanh Hành Vân, sau đó bốn người bắt đầu cẩn thận chậm rãi đi xuống theo thềm đá.

Nguyễn Thanh Tuyết cũng không gấp, ngược lại là Hoa Vũ Lâu có vài phần vội vàng xao động, thậm chí có xúc động trực tiếp giết đi xuống, nhưng nhìn Nguyễn Thanh Tuyết ôn tồn tao nhã, Hoa Vũ Lâu biết rõ, nhất định Nguyễn Thanh Tuyết đã phát hiện cái gì.

Long Tiểu Chi cũng chống cằm nhỏ, nhìn qua tình thế phát triển bên dưới, tuyệt không sốt ruột, nếu như nói trước nàng còn lo lắng, thì lo lắng này biến mất sau khi đụng phải con tê tê, nếu Thủy Khinh Hồn đã đến Chúc Chiếu sơn trước một bước, xem ra dự định của Tàn Phong và Thanh Hành Vân không có khả năng thuận buồm xuôi gió.

Rất nhanh, bốn người dưới đáy động dựa theo kế hoạch, do Thanh An và Thanh Hành Vân đi vào đáy động trước, mà Tàn Phong và Lam Thanh Hàm

thì ở trên tùy thời hành động.

Linh thú dưới đáy động trong nháy mắt có người tiến vào thì cuồng loạn hẳn lên, hơn nữa một con linh thú động cũng sẽ hấp dẫn linh thú gần đó động dậy theo, kể từ đó hình thành phản ứng dây chuyền, linh thú trong cả động cuối cùng tập thể lao qua.

Thanh thế to lớn mà nhanh chóng như vậy khiến Thanh Hành Vân có chút ít chần chừ, nhưng nhìn hắc diện thạch khổng lồ cao mấy trăm thước trước mắt, lại nhanh chóng ngưng không đi xuống đáy động, Thanh An cũng là nhanh chóng dẫn linh thú ngược lại.

Tần Phong cúi đầu nhìn lại, gần đó cơ hồ đã không nhìn thấy tung tích linh thú, mấy linh thú thân thể mập mạp lông xù bởi vì động tác quá chậm mà rơi ở đằng sau, lúc này đang vụng vụng đuổi theo tách sang hai bên.

Tần Phong ra hiệu, ý bảo Lam Thanh Hàm đi thu thập bảo mô, gần hắc diện thạch khổng lồ này, còn các loại khoáng thạch tán loạn vô số, thậm chí ngay cả trên vách tường của đáy động, cũng lắm từ hắc diện thạch.

Động tác Lam Thanh Hàm rất nhanh, thân hình nhẹ nhàng rơi vào đáy động, Tần Phong cũng nhảy xuống từ trên thạch bích, thẳng đến Thái Âm U Huỳnh khổng lồ chính giữa.

Thái Âm U Huỳnh vô cùng to lớn, bộ phận lộ trên mặt đất đã cao hai ba trăm thước, Tần Phong dựa vào gần thì không thể nhìn thấy phía sau Thái Âm U Huỳnh, nhưng hẳn biết rõ, hai người Thanh Đan Môn lúc này hẳn đã bị linh thú cuốn lấy, không thể □□, cho nên cũng không lo lắng.

Nhưng đoàn người Nguyễn Thanh Tuyết liên tục quan sát phía trên có thể nhìn một cái không sót gì tình cảnh trong đáy động, chỉ thấy Thanh Hành Vân và Thanh An dời linh thú đi lại gặp phải hai tình huống khác nhau, Thanh Hành Vân bị linh thú truy kích tương đối vất vả, hơn nữa đáy động cũng có linh thú bay trên không, cho dù ngưng không mà đi, cũng sẽ bị công kích.

Nhưng Thanh An gần thì sau khi đưa linh thú thoát khỏi tầm mắt Tần Phong, cũng không dựa theo ước định tiếp tục hấp dẫn linh thú, mà là nhảy lên bay đến phía trên Thái Âm U Huỳnh, linh thú truy kích hẳn cũng có không ít con bay đến phía trên Thái Âm U Huỳnh, nhưng không công kích, mà là lặng lẽ ẩn núp theo Thanh An, rõ ràng là linh thú có linh trí.

Trong mắt Tần Phong lóe lên ánh sáng gần như điên cuồng, hình như trong Thái Âm U Huỳnh có thứ khiến hắn mê muội, liên tưởng đến Tần Phong nói âm sinh linh lộ, có thể đúc tiên thể, lẽ nào linh lộ gì đó thật sự tồn tại?

Tần Phong lần nữa ngẩng nhìn bốn phía, không có phát hiện bất kì thứ gì khác thường, lặng lẽ bấm pháp quyết, xác định vị trí của Giải Mật Nhi và hai đệ tử Nguyên Anh kỳ Thương Lan tông khác xong, Tần Phong cuối cùng yên lòng.

Đưa tay ấn lên Thái Âm U Huỳnh, vận chuyển tâm pháp riêng biệt của Thương Lan tông, tay kia cũng là không ngừng biến đổi dấu tay, nguyên một đám trận pháp mô hình nhỏ bị gắn lên Thái Âm U Huỳnh, ngăn ngai mấy hơi thở, trận pháp Tần Phong thi triển thể nhưng đã trên trăm cái, tốc độ như thế cũng quả thực khiến người ta mở rộng tầm mắt, đồng thời cũng nói, dù Tần Phong không tinh thông trận pháp, cũng nhất định là có hiểu rõ trận pháp.

Lại là vài pháp quyết nữa, cuối cùng Tần Phong dừng, mà đồng thời, hắc diện thạch dưới mặt đất trong nháy mắt bộc phát ra một trận ánh sáng trắng chói mắt, Thái Âm U Huỳnh vốn chỉ có một vòng sáng trắng nhân nhật lập tức sáng lạn rực rỡ, từ bên trên nhìn xuống, hình như Thái Âm U Huỳnh thật sự trở thành một mặt trời, chỉ là mặt trời này thả ra khí lạnh.

Ngay sau đó, phía dưới hắc diện thạch bắt đầu bay ra từng sợi ánh sáng lộng lẫy, ánh sáng rực rỡ rất nhỏ phát ra mây trắng lỏng lẻo, vài trăm mét phía trên, Long Tiểu Chi cũng cảm thấy hơi lạnh thấu xương.

Tần Phong một bước chưa lui, trong tay lần nữa bấm pháp quyết, trên lòng bàn tay, một trận pháp hình tròn lớn bằng hai bàn tay xuất hiện lơ lửng trên tay Tần Phong, những sợi tơ phát sáng lộng lẫy kia lập tức chảy về phía trận pháp trong tay Tần Phong, chậm rãi tụ lại.

Đội sợi tơ hội tụ, thì mới nhìn rõ, ánh sáng rực rỡ kia cũng không phải là dây tơ gì, mà là chất lỏng giống như nước, chất lỏng rất nhỏ tụ lại, chậm rãi ngưng tụ thành một giọt nước trong suốt, trôi lơ lửng ở trận pháp trên bàn tay Tần Phong.

Về mặt Tần Phong vô cùng không đẹp mắt, một mặt bởi vì lượng linh lực khổng lồ tiêu hao mà đỏ mề hôi lạnh liên tục, một mặt bởi vì giá lạnh cực độ khiến ngoài mặt hắn kết sương lạnh, cũng may rất nhanh sau đó, một luồng sáng trắng lộng lẫy cuối cùng hội tụ vào giọt nước, Tần Phong nhanh chóng thu tư thể, băng hàn trong không gian thối lui trong nháy mắt, bị thu vào trong giọt nước.

Tần Phong nhìn giọt nước trôi lơ lửng trên trận pháp cơ hồ muốn ngửa mặt lên trời cười to, nhưng còn chưa chờ hắn thu linh lộ vào không gian, một ánh sáng trắng nhanh chóng xẹt qua tay Tần Phong, mà linh lộ trên tay Tần Phong cũng biến mất không thấy gì nữa.

Tốc độ của ánh sáng đó cực nhanh, cơ hồ khiến người ta cho rằng xuất hiện ảo giác, Tần Phong cũng bởi vì linh lực trong cơ thể bị tiêu hao quá nhiều, có chút ít phản ứng không kịp, chờ lấy lại tinh thần, trong tay đã trống rỗng, biến cố như thế thiếu chút nữa khiến Tần Phong học máu.

Ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy cách đó không xa, một con rắn nhỏ màu trắng chỉ lớn cỡ một ngón tay đang bay bồng giữa không trung, cái đầu con rắn nhỏ này không dài, trên người lại có một đôi cánh.

Con rắn nhỏ rung đuôi tự hào ngừng cách đó không xa, cũng không chạy trốn, cứ lắc lư trước mắt Tần Phong, miệng ngậm linh lộ, trong ánh nhìn chăm chú của Tần Phong một ngụm nuốt linh lộ vào, cả người Tần Phong run rẩy, rút kiếm muốn bổ tới, nhưng động tác của con rắn nhỏ màu trắng cực nhanh, dù Tần Phong ở thời kỳ toàn thịnh cũng không đuổi kịp.

Chương 61: Giải Thể

Linh lực của Tần Phong hao tổn quá mức, lại đuổi theo con rắn nhỏ mọc ra cánh này chém một trận, chỉ cảm thấy đầu choáng váng hoa cả mắt, Tần Phong mới không thể không ngừng lại, nhanh chóng dùng linh đan bổ sung linh lực.

Động tác Lam Thanh Hàm rất nhanh, nhưng khiến hắn trở tay không kịp là, một nhóm lớn linh thú cơ hồ như từ trên trời rơi xuống, lúc trước giao đấu cùng Hoa Vũ Lâu, Lam Thanh Hàm đã bị thương nặng, lúc này đột nhiên bị đoàn linh thú vây công, nơi nào còn có tâm thần đi thu thập vật tư.

Nhưng điều này không khiến Lam Thanh Hàm và Tần Phong buồn bực nhất, buồn bực nhất là linh thú này vừa vây công bọn họ, còn không quên đi thu thập vật tư, nên biết, linh thú và linh thực là có linh phủ, tự mang không gian trữ vật, mặc dù không phải là tất cả yêu linh có thể hóa ra linh phủ, nhưng số lượng linh thú như thế, tốc độ thu thập vật tư, quả thực kinh khủng.

Động tác của đoàn linh thú có sự phân công rất rõ ràng, một bộ phận vây công, một bộ phận thu thập vật tư, có đôi khi linh thú không có linh phủ còn tìm giờ rảnh giúp đỡ, gây một móng vuốt, tụ tập linh quang lại một chỗ, tiện cho linh thú còn lại thu thập.

Bộ dáng này, nơi nào là linh thú chưa khai linh thức! Tần Phong cơ hồ nội thương, lại chỉ có thể bất đắc dĩ nhìn đoàn linh thú giống như châu chấu đi qua, thu thập bảo mô dưới đáy động không còn, thậm chí cũng không ít linh thú đã bỏ nhào lên trên vách tường đi, rõ ràng là ngay cả trên tường cũng không buông tha.

Nhìn cảnh tượng khí thế ngất trời dưới đáy động, mấy người Nguyễn Thanh Tuyết hắc tuyến không thôi, chẳng lẽ linh thú đều có thói quen nhỏ lòng chim nhạn đang bay qua*? Hay là bị đại sư huynh lây bệnh?

*ý nói keo kiệt

Lúc Tần Phong đang tìm kiếm phương pháp thoát thân, đột nhiên nghe phía sau lưng có một tiếng rạn nứt răng rắc, tiếng động này vô cùng rõ ràng, hình như có thứ gì rất lớn đang nứt ra, Tần Phong giật mình, cảm giác bất an lập tức dâng lên trong lòng, quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy phía trên Thái Âm U Huỳnh, Thủy Kinh Hồn một thân hồng y đứng thẳng, hắn cầm một thanh Phương Thiên Họa Kích trên tay, lúc này Phương Thiên Họa Kích cắm ngược vào hắc điện thạch khổng lồ, hơn nữa lúc Thủy Kinh Hồn không ngừng tạo áp lực dần dần xâm nhập, hắc điện thạch lấy Thủy Kinh Hồn làm trung tâm, rạn nứt ra vô số vết rách.

Trông mắt Tần Phong cơ hồ nứt ra, không để ý linh thú điên cuồng vây công, thậm chí trực tiếp buông tha phòng thủ, vọt tới chỗ Thủy Kinh Hồn.

Thủy Kinh Hồn lại là tự lực lần nữa, quả đấm mạnh mẽ đánh xuống Phương Thiên Họa Kích, Phương Thiên Họa Kích lập tức đâm sâu vào hơn phân nửa, hắc điện thạch răng rắc một tiếng, từng đạo vết rách mở rộng trong nháy mắt, trực tiếp lan tràn ra cả Thái Âm U Huỳnh, sau đó trong ánh nhìn chăm chú của mọi người, Thái Âm U Huỳnh vỡ ra!

Thế giới thứ mười trùng hợp với tâm trận của thế giới thứ chín, một là Thái Dương Chúc Chiếu, một là Thái Âm U Huỳnh, hai thứ thiếu một cũng không được, hiện thời Thái Âm U Huỳnh vừa vỡ, có nghĩa là thế giới thứ chín và thế giới thứ mười vỡ vụn toàn diện, thậm chí sẽ ảnh hưởng toàn bộ Cửu Trọng thí luyện đại trận.

Chân núi Chúc Chiếu Sơn, trong động khổng lồ lập tức truyền đến một tiếng vỡ vụn, tiếng động này xuyên qua dãy núi, truyền ra ngoài, Thái Âm U Huỳnh nổ tung, thế giới thứ mười như bị phá ra một cái hố, dưới vị trí Thái Âm U Huỳnh kia liên tục trấn áp, xuất hiện một không gian như dòng nước xoáy.

Gió lốc mãnh liệt xen lẫn lực hút khổng lồ đang cắn nuốt mọi thứ xung quanh, cả không gian đều khê rung động, Long Tiểu Chi và chim báo sát sao núp trong lòng Nguyễn Thanh Tuyết, nhưng sức hút khổng lồ và gió lốc khiến mấy người bọn họ không thể động đậy, hơi không cẩn thận, sẽ bị quăng về phía đáy động.

"Người dám phá hủy tâm trận! Dám phá hủy thí luyện đại trận của Thương Lan tông ta! Lão phu nhất định phải băm ngươi thành vạn mảnh!" Tia máu trái rộng trong hai mắt Tần Phong, hắn không biết tại sao Thủy Kinh Hồn phải làm như thế, cũng không biết Thủy Kinh Hồn xuất hiện từ đâu.

Nhưng mọi chuyện xảy ra trước mắt đã giải thích rõ, hắn liên tục bị Thủy Kinh Hồn nắm mũi dẫn đi, từng bước một đều trong mưu kế của Thủy Kinh Hồn, Cửu Trọng thí luyện đại trận bị hủy, cuộc đời hắn không còn hy vọng lên cấp, đây cơ hồ là cắt đường sống của hắn, sao Tần Phong có thể không giận.

Tần Phong cơ hồ lấy ra hết lá bài tẩy của mình, chẳng những bắt đầu sử dụng Cổ Thần, hơn nữa nuốt một lượng linh đan lớn, linh lực trong cơ thể tăng vọt thậm chí khiến thân thể hắn xuất hiện dấu hiệu sưng vù.

"Tông chủ mau tránh ra, hắn muốn tự bạo!" Trong hỗn loạn, có người cao giọng nhắc nhở Thủy Kinh Hồn, nhưng Thủy Kinh Hồn đã bị dòng nước

xoáy hút vào, hành động khó khăn.

Tần Phong biết rõ mình không thể giải thích với Tần Tông Ngụy, cũng biết rõ đường sống mong manh, đứt khoát cả chết lưới rách, cả đời của hắn hao tổn trong Cửu Trọng thí luyện trong đại trận, lúc này đại trận vừa hủy, trong nháy mắt mất đi mục tiêu sống sót.

Tần Phong cười ha ha, vừa mượn sức của lực hút cũng vừa tự mình dùng sức, cấp tốc phóng tới Thủy Kinh Hồn trong trung tâm dòng nước xoáy, sau khi tới gần, trực tiếp bắt đầu sử dụng Trói Thần sách, trói mình vào Thủy Kinh Hồn, hạ quyết tâm muốn đồng quy vu tận với Thủy Kinh Hồn.

Long Tiểu Chi và tiểu Hoàng Diệu thấy Thủy Kinh Hồn sa vào khốn cảnh, cơ hồ đồng thời thoát ra khỏi vạt áo Nguyễn Thanh Tuyết, thẳng tắp đi tới dòng nước xoáy nơi đáy động.

Nguyễn Thanh Tuyết đang cực lực chống cự không gian loạn lưu và dòng nước xoáy hút vào, hơn nữa động tác hai bé con cực nhanh, căn bản không kịp ngăn cản, mặc dù Hoa Vũ Lâu có lòng đi ngăn cản, nhưng hắn còn cống Mặc Bạch, đang lúc sợ hết hồn hết vía, Hoa Vũ Lâu chỉ cảm thấy trên lưng chột nhẹ, đồng thời trên đầu truyền đến một tiếng kêu gào điên dại.

"Đại sư huynh!" Hoa Vũ Lâu vừa mừng vừa sợ, không kịp hỏi kỹ, đã bị giao long màu vàng kim quang lên người, Nguyễn Thanh Tuyết và Đan Nghĩ Khanh xoay người một cái, lên lưng giao long. Giao long màu vàng kim thuận thế lập xuống, nhanh như nhất một tia chớp, trong nháy mắt đã đuổi theo Long Tiểu Chi và tiểu Hoàng Diệu, sau đó một ngum ngậm cánh nhỏ của Long Tiểu Chi.

Mặc Bạch vào thời điểm mấu chốt hóa thành bản thể, bản thể giao long mạnh mẽ, không sợ không gian loạn lưu và con lốc, hơn nữa trời sinh có khả năng ngự không, bay trên không đã là bản năng của bọn họ.

Long Tiểu Chi chỉ cảm thấy trên lưng căng thẳng, cánh phịch hai mà không được, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một đôi mắt to khổng lồ màu vàng kim, trong mắt lạnh lùng, không có tâm trạng, im lặng giống như Mặc Bạch bình thường.

Tiểu Hoàng Diệu bị giao long khổng lồ sau lưng hù cho xù lông, lập tức chiêm chiếp kêu hai tiếng, sau đó há mồm ngậm quần áo Long Tiểu Chi, liều mạng vỗ cánh, muốn đoạt Long Tiểu Chi lại.

Đầu giao long khổng lồ vung một cái, hai bé con thế nhưng thoát khỏi lực hút của dòng nước xoáy, bay ngược mà lên, được Nguyễn Thanh Tuyết đón vào trong lòng.

"Nhị sư huynh! Thủy Kinh Hồn!" Long Tiểu Chi gấp gấp kêu to, nàng không biết trong dòng nước xoáy kia có thứ gì, có lẽ Cửu Trọng thí luyện đại trận tán loạn, thế giới sụp đổ, dòng nước xoáy này trực tiếp thông về thời không loạn lưu, một khi bị cuốn vào sẽ bị xé rách, nhưng chỉ cần có hi vọng, nàng sẽ không bỏ mặc kẻ hèn. Chỉ cần có nàng ở đây, thì có năng lực chữa khỏi tuyệt đối, cho dù bại lộ thân phận linh chi tiên thảo, cũng phải liều mạng.

"Tiểu Chi, muội xem." Nguyễn Thanh Tuyết ôm hai bé con trong lòng, nhắc nhở hai bé nhìn xuống phía dưới.

Trung tâm dòng nước xoáy, Tần Phong điên cuồng cười không ngừng "Thủy Kinh Hồn, người đoạt cơ duyên của ta, hủy đại trận của ta, cắt đường sống của ta, bây giờ dù phải vào địa phủ, ta cũng phải kéo người cùng đi!"

Thủy Kinh Hồn bị trói lại khẽ cười một tiếng, tựa như là lơ đãng vung tay lên, Trói Thần Sách trên người dường như đậu phụ yếu đuối không chịu nổi, trực tiếp rạn nứt, trong mắt Thủy Kinh Hồn mơ hồ lóe lên ánh sáng đỏ rực, năm ngón tay sắc bén hóa thành trảo, trực tiếp công kích Nguyên Anh của Tần Phong.

Tự bạo cũng là cần có thời gian tự lực, mặc dù thời gian này chỉ là một cái chớp mắt ngắn ngủi, với Thủy Kinh Hồn thì cũng đã đủ. Tay trảo tinh chuẩn xuyên qua thân thể Tần Phong, trực tiếp bắt được Nguyên Anh.

Tần Phong mở to hai mắt, hình như là không thể tin được mình lại chết thoải mái như thế, thân thể đã chết, linh lực tụ tập tản ra bốn phía, quay về tự nhiên.

Từ việc Tần Phong muốn tự bạo, đến bị Long Phong Triệt đánh chết, trong lúc này ngắn ngủi một cái chớp mắt chỉ là, thắng bại đã phân, sinh tử đã định.

Long Tiểu Chi kinh ngạc, Long Phong Triệt có thực lực cỡ này sao? Đối phó Tần Phong, thế nhưng đơn giản như bóp chết một con kiến vậy.

Long Phong Triệt bóp Nguyên Anh của Tần Phong, Nguyên Anh của tu sĩ Nguyên Anh kỳ sau khi rời khỏi thân thể thì vô cùng yếu đuối, cũng không sức chống cự gì, nhưng ngũ giác còn đó, như cũ có thể cảm thấy bên ngoài, chỉ là nếu trong thời gian dài không thể đoạt xá* hoặc tìm được vật Uẩn Dưỡng thì sẽ từ từ tiêu tán.

*chiếm thân thể của người khác làm của mình, gọi là đoạt xá, trong tu tiên thì đây là việc làm rất độc ác

Chỉ nghe Thủy Kinh Hồn dùng giọng lạnh như băng nói ra. "Ta cắt đường sống của ngươi? Ngươi quá đề cao bản thân mình." Nói xong, lòng bàn tay nắm chặt, nguyên anh của Tần Phong không kịp kêu một tiếng, trực tiếp tán loạn.

Giải quyết một tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ thoải mái như thế, hành động của Thủy Kinh Hồn khiến Lam Thanh Hàm không dám hành động thiếu suy nghĩ, còn Thanh Hành Vân, sớm bị Thanh An một kích đánh chết, Thanh Hành Vân không phòng bị, lợi kiếm trực tiếp đâm vào Nguyên Anh, nửa điểm cũng không nương tay, Thanh Hành Vân cho đến chết, vẫn không thể tin được Thanh An lại phản bội Thanh Đan Môn.

Thanh An ha ha cười một tiếng, giọng nói thế nhưng chuyển biến thành giọng nữ. "Ai là đồng môn của ngươi, đừng nhận lầm người."

Nói xong hình thái trên người chuyển một cái, đã biến thành một nữ tử áo lục, nữ tử vững vàng đứng trên mặt đất, hình như không bị dòng nước xoáy ảnh hưởng, nữ tử áo lục tiện tay quơ quơ một mảnh phù triện trắng muốt. "Đúng là hẹp hòi, bận rộn lâu như thế vậy mà chỉ lấy được một mảnh phù triện và vài bình linh đan."

Rất nhanh, dòng nước xoáy dưới đáy động nhanh chóng mở rộng, lực hút cũng càng mạnh, thế nên, sắc mặt của mọi người đều trầm trọng thêm mấy phần. Thủy Kinh Hồn bay bổng trôi lơ lửng phía trên dòng nước xoáy, nhìn qua trung tâm dòng nước xoáy không biết đang nhìn cái gì.

Trong không gian, dần dần vang lên tiếng núi rạn nứt, vô số mảnh đá vụn rơi xuống từ chỗ cao, cộng thêm tác dụng của lực hút, tốc độ cực nhanh.

"Cứ thế này thì không được, đại sư huynh, chúng ta có thể bay ra ngoài không?" Hoa Vũ Lâu bỏ một mảnh nham thạch to lớn, lại có càng nhiều nham thạch đang rơi xuống, mặt đất bắt đầu rung động, hình như mọi thứ sắp bị dòng nước xoáy thôn tính.

"Không nên gấp gáp, Thất Linh Tông kia hình như đang chờ cái gì." Nguyễn Thanh Tuyết lên tiếng nói ra, mọi việc xảy ra trong bên hình như nằm trong suy tính của Thủy Kinh Hồn, đánh nát hắc diện thạch, đưa tới không gian sụp đổ, khiến thế giới thứ chín hỗn loạn, hành động này nhất định có nguyên nhân, Nguyễn Thanh Tuyết có một loại cảm giác không hiểu, Thủy Kinh Hồn này sẽ không đưa mọi người vào nguy hiểm, ít nhất sẽ không để cho Tiểu Chi mạo hiểm.

Chúc Chiêu sơn dần dần rạn nứt, vô số hòn đá bị cắn nuốt vào dòng nước xoáy, mọi người dưới chân núi sớm đã trốn đến vách, không ngừng né tránh hòn đá rơi xuống, cũng may sau khi núi nứt toác, phương hướng tất cả nham thạch rơi xuống là thống nhất, việc này bọn họ tránh né tiện hơn.

"Những thứ kia là gì?" Sau khi ngọn núi dần dần nứt ra, phạm vi dòng nước xoáy cũng không mở rộng nữa, trên bầu trời xuất hiện Thái Dương Chúc Chiếu trước kia thấy qua, trong thế giới mờ tối, vô số ánh huỳnh quang màu trắng kéo cái đuôi thật dài bay về phía Chúc Chiêu sơn, tựa như sao rơi đầy trời, cả thế giới nhỏ giống như được đốt sáng lên.

Sao rơi màu trắng bay đến cực nhanh, thẳng đến trung tâm dòng nước xoáy, Thủy Kinh Hồn chờ đợi thời cơ này, vung tay lên, tất cả linh thú thủy hệ và băng hệ ào ào tiến lên, phóng thích linh lực hệ thủy về dòng nước xoáy.

Ánh sáng trắng đã đến trên không dòng nước xoáy, lượn vòng trên không, tình cảnh đẹp mắt khác thường, thậm chí có thể nói đồ sộ. Nhưng thời khắc ánh sáng đến, một loại tâm trạng bi thương nặng nề cũng ập ập kéo tới, hình như có người đang cúi đầu kêu khóc, lại như tiếng thở dài sau khi trải qua mọi khó khăn trong thế gian, nhưng rất nhanh lại chuyển biến thành dịu dàng.

Loại chuyển biến và ảnh hưởng tâm trạng không biết là thế nào, nhưng mọi người lại vì cảm nhận được chút ít tâm trạng thay đổi mãnh liệt này.

Long Tiểu Chi hiếu kỳ nhìn về phía ánh sáng trắng, nhưng cái gì cũng không nhìn thấy, một ánh sáng trắng xẹt qua trước mặt, Long Tiểu Chi rất muốn đi chọc chọc, ánh sáng trắng dường như cảm nhận được vậy, dừng trước mặt Long Tiểu Chi, thậm chí tiến lên cọ xát khuôn mặt bụ bẫm của Long Tiểu Chi. Cọ xong, ánh sáng trắng lập tức mở ra, vây quanh giao long màu vàng kim mà bay lượn.

Long Tiểu Chi chỉ cảm thấy trên mặt lạnh lạnh, cảm giác như nước trong vậy, rất thoải mái, đây đến tột cùng là gì? Còn có ý thức nữa.

Ánh sáng màu lam của linh lực hệ thủy trong dòng xoáy màu đen dần dần đậm lên, sao rơi màu trắng lập tức đáp xuống dòng nước xoáy, từng đạo xẹt qua không trung, nhưng cơ hồ lúc đến gần dòng nước xoáy, tất cả ánh sáng cũng sẽ chuyển một vòng quanh Thủy Kinh Hồn, rồi mới lưu luyến tiến vào dòng nước xoáy.

Long Tiểu Chi bình tĩnh, ánh sáng trắng nhất định có quan hệ với bộ tộc Linh Tịch, thậm chí có khả năng là linh hồn của người Linh Tịch.

Thủy Kinh Hồn đưa tay, đưa một ánh sáng trắng dính trên người không chịu xuống vào dòng nước xoáy, ánh sáng trắng lập tức quán trên tay Long Phong Triệt, rất có xu thế chết sống không rời. Thủy Kinh Hồn thở dài một tiếng, mạnh mẽ đưa ánh sáng vào dòng xoáy. "Kỳ Lân là loài đứng đầu muôn thú, người nên lớn lên."

Hình như Long Tiểu Chi nghe thấy tiếng khóc tê tâm liệt phế, nhưng mà nghe không hiểu đến tột cùng kêu gì, khiến lòng người ta vô cùng chua xót. Kỳ Lân? Đột nhiên Long Tiểu Chi nghĩ đến từng tại tinh phách Kỳ Lân gặp trong thành Cổ Mạch, là con kỳ lân nhỏ kia sao? Chẳng lẽ hồn phách của nó còn tồn tại?

Sau khi tất cả ánh sáng trắng biến mất, trên bầu trời, mặt ngoài Thái Dương Chúc Chiếu chợt bắt đầu rạn nứt, cũng có xu thế nổ tung, Long Phong Triệt ngẩng đầu nhìn Long Tiểu Chi một cái, dẫn đầu mọi người Thất Linh Tông nhảy vào dòng nước xoáy.

Thái Dương Chúc Chiếu hở ra, này thế giới thứ mười này sẽ thật sự bị chôn vùi, xem ra dòng nước xoáy kia thông tới chỗ an toàn, Mặc Bạch lập tức chờ mấy người Vân Khuyết tông bay về phía dòng nước xoáy.

Trong Dòng nước xoáy, sức hút vô cùng mạnh mẽ, không cần dùng sức, cũng sẽ bị hấp dẫn về chỗ sâu trong dòng nước xoáy, rất nhanh, Long Tiểu Chi biết dòng nước xoáy này thông đi nơi nào, cũng biết rõ vì sao Long Phong Triệt phải đưa linh lực hệ thủy vào dòng nước xoáy.

Dòng nước xoáy trực tiếp thông về tiểu thế giới thứ nhất, mà thế giới thứ tám là thế giới của linh lực hệ hỏa, mới đầu Long Tiểu Chi cũng không để ý, hiện thời xem ra, đặt ra của thế giới thứ tám không phải ngẫu nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 62: Thương Lan Tông Nội Thương

Bộ tộc Linh Tịch thích nước, hơn nữa nếu những ánh trắng kia đúng là linh hồn, vậy thì tác dụng khắc chế của hỏa thuộc tính với bọn họ là rất lớn, giống như tiêu quỷ trước đó đụng phải, Long Tiểu Chi chỉ cần thiêu đốt Chu Tước hỏa bằng lòng bàn tay, thì chúng nó không dám tiến lên, bởi vì một khi bị Chu Tước hỏa đụng phải, sẽ lập tức tan thành mây khói.

Tâm trận đã hủy, chín thế giới vòng vòng đan xen, sẽ từ cao xuống thấp mà vỡ vụn theo thứ tự, mà thời gian cách Cửu Trọng thí luyện đại trận đóng cửa còn có ngắn ngủi vài canh giờ, vài canh giờ vừa qua, sinh vật không thuộc về không gian này cái đều sẽ bị kéo ra ngoài, đương nhiên, còn kể cả linh thú bị khế ước.

Một phút đồng hồ sau đó, rừng rậm quen thuộc xuất hiện, Mặc Bạch nhanh chóng mang mấy người lao ra, cảm giác thời không mê loạn không còn, một con giao long màu vàng kim chờ mấy bóng dáng mặc áo trắng xuất hiện trên không tiêu thể giới tầng một.

Bất giác sơn dã, phóng mắt nhìn đi thì thấy rừng rậm tươi tốt, lá xanh khắp nơi, gió mang hơi lạnh thổi tan mấy người cảm giác khó chịu, Mặc Bạch không trực tiếp hạ xuống, sau khi rời thế giới thứ mười, linh lực bị tiêu hao cũng khôi phục lại trạng thái bình thường, đối với giao long mà nói, ngự không mà đi tiêu hao rất ít linh lực.

Mặc Bạch dự định tìm một chỗ thích hợp nghỉ ngơi để đặt chân, Long Tiểu Chi đứng trên đầu Mặc Bạch, nhìn chung quanh, lại không nhìn thấy bóng dáng Long Phong Triệt, cũng không có sao rơi màu trắng dấu vết, tựa hồ đến thế giới thứ nhất chỉ có này lác đác mấy người bọn họ.

"Tiểu Chi không cần lo lắng, vị bằng hữu kia của muội không phải người bình thường, tất nhiên không có việc gì, nhảy qua thời không cũng không phải rất ổn định, có lẽ sẽ theo thời gian mà thay đổi vị trí, nói không chừng bọn họ bị truyền tống đến những vị trí khác." Nguyễn Thanh Tuyết an ủi Long Tiểu Chi ỉu xiu ngồi trên đầu Mặc Bạch, tiểu Hoàng Diệu cũng nện hai cái chân ngăn ngừa đi đến bên cạnh Long Tiểu Chi, cọt xát Long Tiểu Chi.

Long Tiểu Chi sờ sờ tiểu đầu Hoàng Diệu, đột nhiên cúi đầu nhìn về phía Mặc Bạch. "Giờ Đại sư huynh cảm thấy thế nào? Chúng ta tìm một chỗ hạ xuống, lại để Nhị sư huynh xem một chút nhé."

Mặc Bạch không nói gì, ngược lại mở to hai mắt, ý bảo hắn biết rõ, đuôi to màu vàng kim không hề hơi lắc, giao long đã bay ra vài trăm mét, Long Tiểu Chi và tiểu Hoàng Diệu ngồi trên đầu giao long, giao long rất trịnh trọng mà chống lá chắn phòng hộ lên, để tránh trong lúc cấp tốc di chuyển gió thổi hai bé con xuống, rất nhanh, Mặc Bạch chậm lại ở một dốc thoải tương đối rộng rãi.

Đội Nguyễn Thanh Tuyết, Hoa Vũ Lâu và Đan Nghĩa Khanh rơi xuống đất thì lập tức hóa thành hình người, Long Tiểu Chi và tiểu Hoàng Diệu còn chưa kịp đi xuống lập tức xuất hiện ở trên đầu Mặc Bạch, Long Tiểu Chi vỗ vỗ cánh bay xuống, tiểu Hoàng Diệu lại thích ý tiếp tục làm ổ trên đó, rất có xu thế xem đầu Mặc Bạch như tổ của mình, Mặc Bạch cúi tay xách chim béo trên đầu xuống, nhử mảy nhìn tiểu Hoàng Diệu một trận, hải lòng gật gật đầu. "Màu sắc không tệ."

Tiểu Hoàng Diệu đồng dạng nghi ngờ nghiêng đầu nhìn Mặc Bạch, "Thu?" Tựa hồ ở hỏi thăm vật cười không hề lại thoải mái vừa nãy đi đâu rồi.

Nguyễn Thanh Tuyết dùng linh lực kiểm tra nhìn tình huống của Mặc Bạch, thần sắc hơi kỳ quái, suy tư rất lâu cũng không cho ra kết luận, Long Tiểu Chi nhân cơ hội cũng tiến lên tra xét một phen, Mặc Bạch không ngăn cản, bỏ mặc linh lực Long Tiểu Chi điều tra trong người, hắn biết Long Tiểu Chi đi theo Hiên Khâu Thiên Giác học luyện đan, từ xưa người luyện đan đều tinh thông được lý và y lý.

"Đại sư huynh còn nhớ rõ khi đó tại sao mình tỉnh không?" Nguyễn Thanh Tuyết hỏi.

Mặc Bạch suy nghĩ một chút. "Chỉ là đột nhiên có ý thức, phát hiện khí đen trong cơ thể cũng không phải không thể khống chế."

Long Tiểu Chi ôm cảm nhỏ đi tới đi lui trên mặt đất, hiện giờ Hoa Vũ Lâu đã biết, mỗi khi Long Tiểu Chi sa vào suy tư, đều thích sờ cảm nhỏ của mình, lúc này thấy thần sắc Nguyễn Thanh Tuyết và Long Tiểu Chi, hình như tình huống Mặc Bạch không thích hợp, nhưng hắn chẳng hề tinh thông kinh mạch thân thể con người như Nguyễn Thanh Tuyết và Long Tiểu Chi, không dám tự tiện tra xét tình huống của Mặc Bạch hiện giờ.

Khí đen trong cơ thể Mặc Bạch cũng không biến mất, mà là bị linh lực bá đạo của Mặc Bạch đè xuống, co đầu rút cổ vào một góc, không thể tùy ý leo lộng, nhưng chỉ cần có tồn tại thì chính là tai họa ngầm, Long Tiểu Chi và Nguyễn Thanh Tuyết cũng không biết này khí đen là cái gì, tự nhiên cũng không có kẻ sách ứng đối, hiện thời, chỉ có chờ đến vài canh giờ sau đi ra ngoài, xem Hiên Khâu Thiên Giác có cách nào không.

Không có chuyện gì làm, đoàn người hiếm khi thanh nhàn, nguyên một đám ngồi trên sườn núi xanh mượt nhìn bầu trời xanh thẳm, trên bầu trời, đã không nhìn thấy hồ đen kia, lúc rời khỏi, Long Tiểu Chi cố hết sức quay đầu lại nhìn qua, quả thực vị trí hồ đen kia không phải là cố định, ít nhất bọn họ còn không có đi quá xa lúc, hồ đen đã biến mất, hẳn là thay đổi vị trí truyền tống.

Gió nhẹ phát qua bãi cỏ, thổi lên một ** gọn sóng xanh lá cây, chân núi xa xa truyền đến tiếng rừng rậm do gió thổi qua mà thành, ngẫu nhiên còn có thể nghe vài tiếng chim hót, cảnh an bình như thế, ai có thể nghĩ tới, phía trên bầu trời xanh, từng không gian đang từ từ sụp đổ, tai nạn đang từng chút từng chút lan tràn xuống.

"Nhị sư huynh, ta đột nhiên nhớ tới một chuyện." Trong im lặng, đột nhiên Hoa Vũ Lâu mở miệng nói. Nguyễn Thanh Tuyết nghiêng đầu nhìn Hoa Vũ Lâu, ý bảo hắn nói tiếp.

Hoa Vũ Lâu chần chừ nói ra. "Từ sau khi vào Cửu Trọng thí luyện đại trận thì sẽ không gặp người của Mặc Đan Môn, cũng không biết giờ bọn họ ở thế giới nào, nếu như còn trên thế giới cao thì chẳng phải là phiền toái."

Tốc độ Cửu Trọng thế giới võ vụn cũng không nhanh, chính vì như thế, bọn họ thân ở thế giới đầu tiên là tuyệt đối an toàn, nhưng nếu như hiện thời Mặc Đan Môn ở thế giới cao, cũng không ở gần hồ đen truyền tống, còn giữa các thế giới Cửu Trọng lại là truyền tống một chiều, một khi ở trong thế giới võ vụn, vậy Mặc Đan Môn rất có thể bị ném vào thời không loạn lưu.

Nguyễn Thanh Tuyết thờ dãi. "Như thế cũng là thời vận không tốt, dù sao ai cũng không cách nào dự liệu được, một lần tông môn thí luyện, thế nhưng phá hủy đại trận Thương Lan tông truyền thừa vài ngàn năm." Nói tới chỗ này, Nguyễn Thanh Tuyết lần nữa nhớ tới chỗ kì lạ của Cửu Trọng thí luyện đại trận, nhất là cái kia thế giới thứ mười, chỗ quý dị quá nhiều, nổi bật khoản tăng tăng.

Còn có tông chủ Thất Linh Tông kia, hình như quan hệ với Tiểu Chi rất tốt, như thế nhất định là Long Tiểu Chi đã quen biết Thủy Khinh Hồn trước tiên vào Vân Khuyết tông, Thủy Khinh Hồn có vẻ biết cái gì, mà Tần Phong cũng rất kỳ quái, Cửu Trọng thí luyện đại trận bị hủy nhiều nhất sẽ khiến hắn chịu một hồi trách phạt, mà Tần Phong lại lựa chọn tự bạo, cách làm cực đoan như thế quả thực không ai hiểu nổi.

Long Tiểu Chi kéo bọc hành nhỏ trên lưng mình xuống, sửa sang lại thu hoạch chuyến này, cũng tìm một chút chuyện cho mình làm.

Vài canh giờ sau, một cảm giác không trọng truyền đến, mấy người trên sườn núi xanh lá cây tan biến tại tại chỗ, thế giới tăng một yên tĩnh như cũ, tựa như từ xưa đến nay chưa có ai đến qua, lại không có ai biết, bước chân hủy diệt đã tới gần, hơn nữa liên lụy không chỉ có một Cửu Trọng thí luyện đại trận.

Trong dãy núi của Thương Lan tông, ánh sáng của truyền tống trận sau bảy ngày xa cách lần nữa sáng lên, từng tông môn sớm đã chờ lâu ngày ào ào mỗi mắt mong chờ, muốn xem kết quả cuối cùng của tỷ thí Nam Cảnh lần này, sau bảy ngày bình tĩnh, mong đợi và nhiệt huyết của mọi người không giảm bớt, ngược lại càng nồng nặc.

Ánh sáng của truyền tống trận sáng ngời, lập tức hấp dẫn tất cả chú ý, nhưng là rất nhanh, tình cảnh trong truyền tống trận lập tức khiến mọi người một mảnh xôn xao.

Đám đông trong Cửu Trọng thí luyện đại trận truyền tống đi ra ngoài là có sai biệt thời gian rất ít, theo thứ tự từ tiểu thế giới cao nhất bắt đầu, cho nên bình thường mà nói, truyền tống trước hết phải là đội ngũ cao nhất, cũng có thể là đội ngũ thu hoạch phong phú nhất.

Nhưng là hiện tại trong truyền tống trận, mấy người Mặc Đan Môn nguyên một đám đầy bụi đất, thờ hồng học, hình như là bị truyền tống đi ra ngay trước chuyện gì đó vô cùng nguy hiểm, trên người không có bất kỳ linh khí trữ vật gì, cũng không có bóng dáng linh vật, trong tay chỉ có linh kiếm lúc ban đầu tiến vào đại trận mang theo.

Mấy người Mặc Đan Môn vừa ra, lập tức bay khỏi truyền tống trận, nhìn như vậy thì thế nào cũng không giống như chưa vị trí cho đội ngũ về sau, mà giống như là chạy trốn chết.

Môn chủ Mặc Đan Môn Mặc Thất quân nhủ mảy, lại không hỏi thăm tại chỗ, mà là sai người phát linh đan cho năm người, nghi hoặc của mọi người còn chưa được giải đáp, truyền tống trận rất nhanh lại có người xuất hiện, lần này vẫn là một bóng người chật vật, bóng người vừa xuất hiện ở trong truyền tống trận, thì lập tức cất bước ra ngoài truyền tống trận, ra khỏi phạm vi truyền tống trận trực tiếp ngã xuống không dậy nổi.

"Sư muội?" Mấy người Thanh Đan Môn vừa sợ vừa nghi, vội vàng tiến lên tra xét, linh lực Giải Mật Nhi hao tổn thật nhiều, cơ hồ đến điểm giới hạn, linh khí phòng ngự trên người vỡ nát hết, hơn nữa cũng không thấy bóng dáng Thanh An và Thanh Hành Vân.

Tình huống có thể nói quý dị liên tiếp xảy ra khiến tình cảnh yên tĩnh không thôi, những đội ngũ này đến tột cùng trải qua cái gì? Vì sao nguyên một đám chật vật như vậy, hơn nữa nhìn ra không hề có thu hoạch.

Theo sát Giải Mật Nhi, trong truyền tống trận rất nhanh lại xuất hiện bóng người, lần này cuối cùng không còn là khắp người chật vật, nhưng xung quanh truyền tống trận vài trăm mét đảo mắt tới om om một mảnh, trong nháy mắt lấp đầy truyền tống trận, thậm chí chen người ra bên ngoài, bóng dáng trong truyền tống trận còn đang gia tăng! Chuyện này là không thể nào! Đội ngũ tiến vào đại trận chỉ vài người như vậy, làm sao có thể đột nhiên nhiều ra như thế!

Mọi người mảnh nhìn sang, thiếu chút nữa ngư kiếm mà chạy, bởi vì một mảnh đen ngòm kia phần lớn đều không phải hình người, mà là đủ loại linh thú, thậm chí có hình thể quá lớn, một con sắp chen linh thú còn lại ra ngoài truyền tống trận.

Hỗn tạp trong đoàn linh thú, mấy người Vân Khuyết tông bạch y tung bay, rất dễ chú ý, bên kia, mấy người Thất Linh Tông cũng ào ào đứng phía trên linh thú, Thủy Khinh Hồn hồng y tung bay, đứng trên bách thú, bá đạo dị thường.

Bách thú thoát khỏi Cửu Trọng thí luyện đại trận, mỗi một con đều hưng phấn dị thường, ngửa mặt lên trời gầm thét, trong dãy núi Thương Lan tông, chỉ nghe tiếng kêu gào rung trời của linh thú, mặt đất đang khẽ chấn động.

Tần Tông Ngụy vội vã chạy đến sắc mặt trầm xuống, nhiều linh thú như vậy cơ hồ có gần ngàn chỉ, hơn nữa còn đang gia tăng, đây là lấy hết Cửu Trọng thí luyện đại trận! Hơn nữa đám người Tần Phong đâu? Vì sao liên tục không thấy bóng dáng?

Chờ tất cả linh thú truyền tống ra, tu sĩ đến vây xem đã lui về phía sau gần ngàn mét, không có cách nào, dựa vào gần quá rất dễ bị linh thú một cước giết chết, hơn nữa bọn họ cũng không có thói quen ngẩng đầu nhìn lên linh thú.

Ánh sáng truyền tống trận sau khi linh thú rời khỏi thì âm ảm xuống, ý vị đây là tất cả tu sĩ sống sót trong Cửu Trọng thí luyện đại trận đã truyền tống xong, tu sĩ ào ào im lặng, Thương Lan tông thế nhưng toàn bộ chết trong đại trận thí luyện nhà mình, không ai sống sót.

Cả người Tàn Tông Ngụy run rẩy, ba đệ tử Nguyên Anh, một thiên tài Trúc Cơ kỳ thiên phú tuyệt hảo có thể vượt cấp khiêu chiến, toàn bộ bỏ mạng trong Cửu Trọng thí luyện đại trận, đây đã không đơn thuần là đau lòng, hơn nữa còn là mất mặt.

Thủy Kinh Hồn nhẹ nhàng rơi xuống trước mặt Tàn Tông Ngụy, khó được tâm trạng vui vẻ mà hành lễ. "Bản tôn tạ ơn Tàn Tông chủ rộng lượng, Cửu Trọng thí luyện đại trận không thiện là bảo bối của Thương Lan tông, vật tư phong phú khiến bản tôn mở rộng tầm mắt."

Tàn Tông Ngụy có thể nói gì, trước khi thí luyện bắt đầu đã rõ ràng biểu lộ rõ ràng, kết quả thí luyện lấy thu hoạch mỗi tông môn mà định ra, hơn nữa tất cả vật tư thu hoạch thuộc về mỗi tông môn. "Thủy tông chủ khách khí."

Tàn Tông Ngụy vừa mới ứng phó xong Thủy Kinh Hồn, thì thấy mấy người Vân Khuyết tông đi ra khỏi truyền tống trận, Hiên Khâu Mặc Bạch đi trước, đoàn đội không thiếu một người, hơn nữa trên người mỗi người đều mang túi đựng đồ, mà ngay cả trên người con tử đệ kia cũng cống một cái, bên cạnh nàng, một con chim nhỏ vàng nhạt cũng cống một cái túi đựng đồ, túi đựng đồ lớn cỡ bàn tay kia cơ hồ che giấu tiểu Hoàng Điều, không nhìn cẩn thận, còn tưởng rằng là một cái túi đựng đồ biết bay.

Túi đựng đồ của Tiểu Hoàng Điều là vừa nảy trong nháy mắt truyền tống ra, bị Long Phong Triệt treo lên, Long Phong Triệt chẳng hề muốn bại lộ tin tức mình và Long Tiểu Chi quen biết, cho nên động tác rất nhanh.

Phản ứng của Long Tiểu Chi cũng rất nhanh chóng, lập tức lấy ra một vật từ linh phủ đặt trong tay Long Phong Triệt, Long Phong Triệt kinh ngạc nhìn nàng một cái, Long Tiểu Chi vỗ vỗ cánh, bay trở về bên cạnh Nguyễn Thanh Tuyết. Mấy người Nguyễn Thanh Tuyết mắt nhìn thẳng, xem như vừa nảy cái gì mình cũng không nhìn thấy.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Hồi Vọng Kính

Bởi vì động tác của Long Phong Triệt và Long Tiểu Chi rất nhanh, lại có sự ăn ý mấy trăm năm, thêm nữa đoàn linh thú đột nhiên xuất hiện làm rối loạn, ngược lại không có tu sĩ phát hiện hai người lên lút làm gì.

Mấy người Vân Khuyết tông được Mặc Bạch dẫn đầu đi đến trước mặt Tàn Tông Ngụy, Nguyễn Thanh Tuyết cũng mở miệng nói cảm ơn. "Vân Khuyết tông tạ ơn sự khẳng khái của Tàn Tông chủ, không biết Tàn Tông chủ có muốn kiểm tra túi đựng đồ một chút hay không?"

Nụ cười trên mặt Tàn Tông Ngụy cứng ngắc, "Không cần."

Không cần phải nói vật tư khác, chỉ riêng mấy cái túi đựng đồ này thì đã thắng Mặc Đan Môn chặt vật, Thanh Đan Môn chỉ sống một người, và Thương Lan tông toàn quân bị diệt.

Long Tiểu Chi vỗ cánh bay đến trước Hiên Khâu Thiên Giác, tự giác đưa tay mập ra nủ lấy tà áo, sau đó chui vào, mặc dù chỉ ở trong Cửu Trọng thí luyện đại trận bảy ngày, nhưng Long Tiểu Chi lại thấy đã qua rất lâu, thậm chí có ảo giác như đã qua mấy đời, sau khi đi ra, nhìn bóng dáng quen thuộc chờ ở ngoài trận, mới có cảm giác chân thật. Trong lúc mệt mỏi, chỉ muốn lao vào trong lòng Hiên Khâu Thiên Giác ngủ một giấc.

Tiểu Hoàng Điều kiên nhẫn đi theo bên cạnh Long Tiểu Chi, chờ túi đựng đồ bay đến trước mặt Hiên Khâu Thiên Giác, thấy thế cũng dự định chui vào, lại bị hai ngón tay thon dài như ngọc nắm lấy.

"Chiêm chiếp ~" tiểu Hoàng Điều vỗ cánh, muốn dùng hai móng vuốt nhỏ của mình ôm quần áo của Hiên Khâu Thiên Giác.

Hiên Khâu Thiên Giác nheo nheo cánh của tiểu Hoàng Điều, xác định con chim tự quen biết này là con cái, nhưng giống cái cũng không được, tiện tay quăng ra, tiểu Hoàng Điều păng một cái đụng vào Nguyễn Thanh Tuyết theo ở phía sau.

Tông môn thí luyện cứ dùng kết quả khó tin này mà hạ màn, chúng tu sĩ chưa kịp định thần lại, bầu không khí hơi đè nén, có chút hoang mang, lại càng thấy kinh ngạc. Có thể tưởng tượng, sau lần này tỷ thí Nam Cảnh, tên của Thất Linh Tông và Vân Khuyết tông nhất định vang dội Nam Cảnh.

Thí luyện vừa kết thúc, chúng tu sĩ tự nhiên cũng ào ào rời đi, nhưng vừa mới xoay người không bao lâu, thì đột nhiên nghe thấy sau lưng một trận ầm ầm tiếng vang khổng lồ, tiếng động này rất lớn, mặt đất kịch liệt rung rinh, thậm chí không ít người đều bị ngã trên mặt đất, hai lỗ tai nổ vang.

Quay đầu nhìn, chỉ thấy trận pháp màu vàng kim chỗ Cửu Trọng thí luyện đại trận thế nhưng đang từ từ biến mất, trên bầu trời gió nổi mây phun, sấm chớp lóe lên, giữa không trung, chỉ nghe một tiếng rầm rầm rõ ràng, lấy mắt thường có thể thấy rõ, không gian xuất hiện vết rạn.

Một con lốc màu đen cao gần mấy ngàn thước trong nháy mắt bao phủ Cửu Trọng thí luyện đại trận chỗ, không biết ai trong các tu sĩ gọi lớn một tiếng "Thời không vỡ vụn! Chạy mau, bị cuốn vào thì hỏng bét!"

Tiếng hét vừa xong, mọi người lập tức ngưng kiếm mà đi, ào ào rời xa con lốc, cũng may đã cách đủ xa, sức hút của con lốc bị suy yếu, ngược lại không có ai bị cuốn vào thật, sau khi chạy đủ xa, các tu sĩ quay đầu nhìn, lập tức mở to mắt há hốc mồm, đây là tình huống gì? Cửu Trọng thí luyện đại trận sao vậy? Vì sao đột nhiên trời sinh dị tượng?

Tần Tông Ngụy thấy đã một con lốc đã cuốn qua chỗ đại trận, một búng máu lập tức phun ra ngoài.

"Tông chủ!" Những người còn lại của Thương Lan tông thấy thế ào ào lấy lại tinh thần từ trong cơn chấn kinh, hỏi thăm tình huống của Tần Tông Ngụy. Tần Tông Ngụy khoát khoát tay, ý bảo mình không có việc gì, nhưng cái gì cũng không nói, sắc mặt ảm đạm tiếp ngưng không mà đi.

Chúng tu sĩ thấy vậy hai mặt nhìn nhau, nếu Tần Tông Ngụy cái gì cũng không nói, bọn họ cũng không tiện đi hỏi, dù sao Cửu Trọng thí luyện đại trận này là của Thương Lan tông.

Con lốc trong Thương Lan dãy núi duy trì ròng rã ba ngày mới dần dần biến mất, trong lúc đó chưa từng thấy bóng dáng Tần Tông Ngụy, cũng không có ai của Thương Lan tông ra mặt giải thích chuyện này, ngược lại kết quả cuối cùng của tỷ thí Nam Cảnh được xác định.

Vân Khuyết tông trong thủ lĩnh chiến đạt được đài chủ luyện đan sơ cấp, trung cấp, cùng với đài chủ võ đấu trúc cơ, kim đan, trong đại trận vật tư thu tập trong thí luyện được càng làm người ta hai mắt tỏa sáng, nguyên một đám tông môn đỏ mắt không thôi, còn như đệ tử Thương Lan tông, cảm thấy là đau lòng cào tâm cào phổi.

Mà Thất Linh Tông, mặc dù thu hoạch hơn ngàn con linh thú, nhưng trừ những thứ đó ra cũng không thu thập vật tư khác, điểm này khiến mọi người có chút hoang mang, nên biết, chỉ cần khế ước một con linh thú có linh phù trong đại trận, thì tức là có một cái không gian trữ vật, ưu thế như thế, vậy mà Thất Linh Tông không lợi dụng.

Nhóm linh thú Thất Linh Tông "... Trăn bảo nhọc nhằn khổ sở tìm được đều bị tông chủ tặng cho người ta, phải làm sao bây giờ?

Cuối cùng, Vân Khuyết tông đoạt giải nhất, kết quả này khiến mọi người có cảm giác vừa nằm ngoài dự đoán vừa nằm trong tình lý, ngoài ý muốn là kiếm tông danh tiếng không hiện nhảy lên trở thành tông môn đứng đầu Nam Cảnh, hợp tình lý là vì trong tông môn đó có rất đông nhân vật thiên tài khiến người ta kinh diễm.

Mặc dù Thương Lan tông lần này thua trong tỷ thí Nam Cảnh, nhưng địa vị của tông môn vẫn rất vững chắc, dù sao tỷ thí đa số là đệ tử trẻ tuổi, luận thực lực, trong lòng chúng tu sĩ vẫn là công nhận Thương Lan tông có lý lịch xa xôi.

Thứ tự của tông môn trong Nam Cảnh cũng không phải là một lần tỷ thí là có thể lật đổ, tựa như Thanh Đan Môn cố gắng nhiều năm như vậy, đã từng lấy được thành tích trội hơn Mặc Đan Môn, nhưng danh vọng Mặc Đan Môn vẫn cao hơn Thanh Đan Môn.

Kết quả tỷ thí tông môn vừa xác định xong, chuyện tiến vào bí cảnh Thương Lan cũng được lên lịch, cách thời gian mà Thương Lan tông dự đoán bí cảnh sẽ mở ra còn hơn bốn tháng, đợi xác định cụ thể thời gian địa điểm tiến vào bí cảnh, mọi người cũng ào ào chuẩn bị ngày mai Thương Lan tông mở cửa sơn môn rồi đi, đi tìm người có thực lực giúp đỡ.

Hạn chế tiến vào bí cảnh Thương Lan lần này cũng không nghiêm khắc lắm, tông môn có được tư cách tiến vào có thể mời tán tu thực lực mạnh mẽ hoặc tu sĩ tông môn khác tham gia, chỉ là danh sách có hạn, nhân viên tiến vào toàn bộ dựa vào bản thân mình điều chỉnh, Thương Lan tông sẽ không can thiệp.

Đêm nay, có rất nhiều người thức, mặc dù tỷ thí kết thúc, nhưng việc này càng giống là một thời gian giã xóc, sự yên tĩnh trước cơn bão táp, hình như có cái gì đang lặng lẽ chuẩn bị.

Bé quan ba ngày sau, cuối cùng Tần Tông Ngụy xuất quan trước khi mở cửa núi, trên ngọn núi cao nhất của Thương Lan, Tần Tông Ngụy và phong chủ năm phong tụ tập lại, lần thí luyện này Thương Lan tông toàn quân bị diệt, trong đại trận đến tận cùng đã xảy ra chuyện gì, có lẽ bọn họ có thể thông qua miệng Tần Tông Ngụy biết được một hai, bởi vì Lam Thanh Hàm là đệ tử Tần Tông Ngụy, Tần Tông Ngụy nhất định để lại lá bài tẩy cho Lam Thanh Hàm, nói không chừng Lam Thanh Hàm sẽ lưu lại đầu mối gì.

"Tông chủ, đã chuẩn bị thỏa đáng." Hôm nay đám người Tần Nham tụ tập, chính vì muốn biết rõ chân tướng, Tần Tông Ngụy từng để lại một luồng thần thức trên người Lam Thanh Hàm, thấy rõ Tần Tông Ngụy thật tâm nhìn trộm người đồ đệ này, nếu không sẽ không dễ dàng chia cắt thần thức của mình.

Dưới tình huống bình thường, sợi thần thức này lúc Lam Thanh Hàm gặp nguy cơ thì có thể giúp Tần Tông Ngụy phát giác, sau đó nhanh chóng chạy đi giải cứu, nhưng không gian trong Cửu Trọng thí luyện đại trận là tồn tại độc lập, cho nên không có hiệu quả, nhưng sợi thần thức này nhưng có thể cảm nhận tâm trạng mạnh mẽ nhất của Lam Thanh Hàm trước khi chết, dùng Hồi Vọng kính, thậm chí còn có thể đưa ra tình cảnh lúc tử vong nguyên vẹn.

Hồi Vọng kính là trấn sơn chi bảo của Thương Lan tông, chẳng những có thể phá tất cả ảo cảnh của thế gian, khám phá vạn vật bản thể, còn có thể chỉ dẫn suy nghĩ trong nội tâm. Nói cách khác, bản thân Hồi Vọng kính là linh khí giống như kính chiếu yêu, nhưng sau khi luyện khí sư rèn đúc nhiều lần, có thêm một công hiệu kỳ lạ.

Trong điều kiện đặc biệt, người giữ Hồi Vọng kính có thể từ trong gương nhìn thấy vị trí vật mà mình cần tìm nhất, hoặc là gợi ý khác. Đương nhiên, điều kiện sử dụng vô cùng hà khắc, từ xưa đến nay người có cơ duyên của Thương Lan tông ít lại càng ít.

Mặc dù chức năng này cơ hồ không ai có thể sử dụng, nhưng giá trị của Hồi Vọng kính lại không thể phủ nhận, cho nên Hồi Vọng kính vẫn luôn là cơ mật của Thương Lan tông, giờ tính ra, đã có mấy vạn năm chưa sử dụng.

Trăng lên đỉnh đầu, đêm lạnh như nước, trên Thương Lan Sơn, đám người Tần Nham bày trận địa sẵn sàng đón quân địch, chờ đợi Tần Tông Ngụy đưa thần thức vào trong Hồi Vọng kính, trước đây, bọn họ đã có suy đoán đại khái, đám người Tần Phong chết hết không đơn giản, mà hung thủ rất có thể là Thất Linh Tông và Vân Khuyết tông, chỉ là khổ nỗi không có chứng cứ.

Tần Tông Ngụy dùng ba ngày thời gian, mới thu hồi một chút thần thức, sợi thần thức cơ hồ bất động này là vì chấp niệm của Lam Thanh Hàm quá mạnh mẽ, mạnh mẽ đột phá thời không lưu của Cửu Trọng thí luyện đại trận mà chạy ra.

Sở dĩ Tần Tông Ngụy chấp nhất chuyện này như vậy, trừ nguyên nhân của Lam Thanh Hàm, còn có hấn mơ hồ cảm thấy không thích hợp. Trực giác của tu sĩ cũng không phải không có lý thì sao có khối, cho nên lúc phát giác không tầm thường lúc, Tần Tông Ngụy lập tức coi trọng.

Hồi Vọng kính nhìn qua thì chẳng hề khác biệt gương bình thường, chỉ là chất liệu hết sức kỳ lạ, không phải đồng không phải thiết, mà là lại giống như một loại đá, cả chiếc gương màu xanh tối tăm, bên ngoài khắc không phải là hoa cỏ hoa văn, mà là thụ thú Kỳ Lân, liếc mắt nhìn qua có cảm giác hồn nhiên thiên thành, trầm trọng xưa cũ.

Tay Tần Tông Ngụy nâng Hồi Vọng kính, chậm rãi đưa linh lực vào Hồi Vọng trong kính, hoa văn Kỳ Lân ngoài Hồi Vọng dần dần tỏa sáng lung linh, cho đến khi toàn bộ sáng lên, Hồi Vọng kính phát ra một tiếng kêu, bay lên khỏi tay Tần Tông Ngụy, trôi nổi giữa không trung.

Trong đại điện nhất thời ánh sáng bốn phía, ánh sáng xanh nhạt phát ra từ Hồi Vọng kính, Hồi Vọng kính vốn dùng nham thạch màu xanh tối tăm mài dũa trong nháy mắt về cổ xưa, trong ánh sáng lộng lẫy, biến thành màu xanh ngọc sáng rực, phía trên màu xanh ngọc, mơ hồ có ánh sáng khác lưu động, như mộng như ảo, khiến người ta mê say không thôi.

Ngoại trừ Tần Tông Ngụy, bọn người Tần Nham là lần đầu tiên tận mắt thấy Hồi Vọng kính khởi động, trong mắt ào ào xẹt qua kinh diễm, vật tinh mỹ tuyệt luân như thế, chẳng trách được gọi là trấn sơn chi bảo Thương Lan.

Rất nhanh, trong lúc linh lực dư thừa tâm bồ, mặt kính xanh ngọc dần dần như một hồ nước trong xanh, Tần Tông Ngụy rót sợi thần thức kia vào Hồi Vọng trong kính, trên mặt kính xuất hiện một vòng gọn sóng, sau đó xuất hiện hình ảnh. Mấy người Thương Lan tông lập tức tập trung nhìn vào Hồi Vọng, không muốn bỏ sót một chút manh mối.

Hình ảnh trên kính vừa xuất hiện, cảnh tượng bên trong khiến mấy người sợ hết hồn, cảnh tượng trong kính đúng là Tần Phong vừa mới thu thập xong linh lộ, Lam Thanh Hàm đang thu thập mỏ bảo.

"Đây là! Thế giới thứ mười!" Tần Nham kinh ngạc vạn phần, thế giới tầng thứ mười vẫn luôn chỉ là tin đồn, thân là phong chủ Thương Lan tông, Tần Nham tự nhiên là biết rõ thế giới tầng thứ mười, lại chưa từng nghĩ tới, sinh thời mình có thể có cơ duyên tận mắt nhìn thấy.

Tâm tình trong mắt Tần Tông Ngụy gọn sóng, nhưng một câu nói cũng không nói, tiếp tục xem tiếp.

Rất nhanh, một con rắn nhỏ màu trắng xẹt qua nhanh như tia chớp, thôn tính linh lộ Tần Phong thu thập, Tần Phong nổi giận tiến lên đuổi theo chém, cuối cùng lại mất đi bóng dáng con rắn nhỏ, Lam Thanh Hàm cũng bị phần đông linh thú vây công, linh thú bắt đầu điên cuồng càn quét vật tư phụ cận.

Ngay sau đó, Thủy Khinh Hồn đánh nát Thái Âm U Huỳnh, khiến không gian rung chuyển, Tần Phong muốn tự bạo để đồng quy vu tận, lại bị Thủy Khinh Hồn chém giết, cùng lúc đó, Thanh Hành Vân bị đệ tử Thất Linh Tông nguy trang thành Thanh An giết chết, Lam Thanh Hàm bị áp chế trong nơi hẻo lánh, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Thấy Thái Âm u huỳnh vỡ vụn, đồng tử Tần Tông Ngụy bỗng nhiên co lại, nhìn chằm chằm nam tử hồng y trong gương.

Hình ảnh chuyển biến rất nhanh, thời gian một loạt biến cố xảy ra quá ngắn, vô số ánh sáng trắng kéo dài xuất hiện, cuối cùng tiến vào dòng nước xoáy chân núi, sau khi ánh sáng biến mất, Thủy Khinh Hồn nhìn thoáng qua không trung, rồi nhảy vào dòng nước xoáy, mọi người và linh thú Thất Linh Tông theo sát phía sau.

Bên trên còn có người! Đây là phản ứng chung của mấy người quan sát hình ảnh, bởi vì phạm vi hình ảnh Hồi Vọng kính có hạn, liên tục quay quanh tình cảnh đầy động, mà động tác này của Thủy Khinh Hồn nhất giải thích rõ, trong động còn có những người khác.

Rất nhanh, một con giao long màu vàng kim cấp tốc lao xuống, xuất hiện ở trong gương, bởi vì tốc độ quá nhanh, hơn nữa mặt thần thức này cũng dần dần không yên, hình ảnh hơi mơ hồ, mấy người chỉ trong ánh sáng vàng trung xen lẫn màu tím và màu lục bay thẳng vào dòng nước xoáy, cho dù là Tần Tông Ngụy cũng chỉ nhìn ra người trên giao long màu vàng kim có áo trắng, mà tông môn một thân áo trắng tiến vào thí luyện đại trận chỉ có một, là Vân Khuyết tông.

Tiểu kịch trường:

Thất Linh Tông: "Mục tiêu của chúng ta là càn quét tất cả linh thú trong đại trận."

Linh thú nhóm: "Mục tiêu của chúng ta là càn quét tất cả trân bảo trong đại trận."

Long Phong Triệt: "Ha ha ~" nội tâm lên lút (thu thập đến tặng Tiểu Chi.)

Nhóm linh thú cố gắng làm việc, mình thú chấn động, sao đột nhiên lại thấy hơi lạnh?

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Thất Linh Và Khinh Hồn

"Từ quang* hộ thể! Là ai vậy!" Bởi vì cũng không phải là Hồi Vọng kính trực tiếp chiếu lại, cho nên cũng không thể soi ra bản thể, hơn nữa tốc độ lại quá nhanh, không có nhìn thấy ánh sáng tím đến tột cùng đến từ người nào.

*ánh sáng tím, mà để vậy cho thêm phần thần bí

Hơn nữa Hồi Vọng kính này cũng không phải mỗi lần đều có thể soi sáng ra số mệnh, chức năng xem số mệnh này, chỉ có thể gặp nhưng không thể cầu.

Từ xưa đến nay, có được từ quang hộ thể thì dù là yêu linh hay là nhân loại, đều là đại cơ duyên không ngừng, số mệnh thêm thân, có thể nói, chỉ cần không chết, chắc chắn sẽ phi thăng.

Trừ việc đó ra, cũng có một số người có cơ duyên thêm thân khác, màu sắc ánh sáng cũng có khác nhau, chính là một Vân Khuyết tông, chỉ là một hình ảnh thoáng qua tầm thể nhưng xuất hiện màu vàng kim, màu xanh, màu tím ba loại ánh sáng số mệnh, quả thực khiến người ta khó có thể tin.

Mấy người còn chưa lấy lại tinh thần, trong hình lại có động tĩnh, có người chui ra từ thạch bích bên cạnh, là Lam Thanh Hàm, là bài tầy trên người Lam Thanh Hàm rất nhiều, khẩn trong lúc cấp bách sử dụng Cổ Thần phù và độn thổ phù, như thế có thể bảo vệ mình một mạng, bởi vì thời gian cấp bách, Thất Linh Tông cũng không có ai dây dưa nhất định đưa hấn vào chỗ chết, thật ra khiến hấn sống lại.

Vậy thì kỳ quái, Thất Linh Tông và Vân Khuyết tông cũng đã đi rồi, vì sao Lam Thanh Hàm lại chết đâu?

Trong hình ảnh, Lam Thanh Hàm nhanh chóng đến gần dòng nước xoáy, muốn rời khỏi tiểu thế giới thứ mười, nhưng lúc hấn sắp nhảy vào, một bóng người đột nhiên nhào tới, mà Cổ Thần phù trên người Lam Thanh Hàm cũng vừa qua một phút đồng hồ, mất hiệu lực.

Bóng người bỏ nhào vào trên người Lam Thanh Hàm, hai người cùng nhau ngã vào dòng nước xoáy trung, Lam Thanh Hàm trọng thương chưa lành, trong đây động lại bị linh thú vây công, lúc này đột nhiên bị bỏ nhào vào lại tăng thêm người trong dòng nước xoáy, dưới nhiều nguyên nhân, làm cho hấn thương càng thêm thương.

Mà dòng nước xoáy phải trải qua nhiều tiểu thế giới, hóa nguyên tố trong tiểu thế giới thứ tám đã thôn tính thủy linh lực của Thủy Khinh Hồn bày ra hầu như không còn, muốn thông qua phải dùng linh lực phòng ngự, nhưng linh lực trong thế giới thứ mười tiêu hao nhanh chóng, Lam Thanh Hàm còn chưa kịp nuốt linh đan.

Người bỏ nhào vào trên người Lam Thanh Hàm mặc dù ở trong tám hình chỉ có thể nhìn thấy phía sau, thế nhưng nhìn quần áo cùng kiểu tóc đã giải thích rõ, đây là một nữ tu, hơn nữa còn là nữ tu Thanh Đan Môn, người kia là ai, không cần nói cũng biết!

Tiểu thế giới thứ tám nguy hiểm nhất chính là ngọn lửa, nếu không làm sao có thể vây khốn Linh Tịch hơn mấy vạn năm, không có thủy linh lực trung hòa trở ngại, sau khi tiến vào chỉ sợ rất nhanh liền sẽ bị đốt thành tro bụi.

Lam Thanh Hàm muốn lập tức lấy linh đan từ trong không gian ra để bổ sung linh lực, lấy chống đỡ ngọn lửa của thế giới thứ tám, nhưng không gian trong dòng nước xoáy không yên, không cách nào dùng nhẫn trữ vật.

Giải Mật Nhi cũng phát hiện Lam Thanh Hàm khác thường, hai người rất nhanh ngã vào linh lực hỏa thuộc tính, Giải Mật Nhi dùng hết linh lực, kéo Lam Thanh Hàm cản ở trước người mình, trước đó nàng ta liên tục dùng lại ở ngoài Chúc Chiếu Sơn, cũng không có gặp nguy cơ gì, lại có linh mạng Nguyễn Thanh Tuyết để lại, điều này khiến linh lực vô cùng sung túc.

Cứ như thế, Lam Thanh Hàm thành lá chắn của Giải Mật Nhi, ngăn cản phần lớn lửa cháy, Giải Mật Nhi dựa vào linh mạng bổ sung linh lực, muốn cấp tốc xông qua thế giới thứ tám, nhưng Lam Thanh Hàm làm sao cam tâm làm người chết, trong nháy mắt điều động linh lực muốn tránh thoát Giải Mật Nhi.

Giải Mật Nhi tự nhiên sớm có phòng bị, Lam Thanh Hàm vừa động, trực tiếp quyết đoán dùng một kiếm đâm trúng đan điền của Lam Thanh Hàm, đan điền có thể nói là tử huyệt của tu sĩ, Lam Thanh Hàm bởi vì linh lực khô kiệt, lại bị lửa của thế giới thứ tám gây thương tích, mặc dù cố gắng tránh né, nhưng vẫn là bị đâm trúng, kể từ đó, Lam Thanh Hàm mất đi sức lực.

Giải Mật Nhi muốn dựa vào thân thể Trúc Cơ kỳ của Lam Thanh Hàm để ngăn cản tổn thương do không gian loạn lưu gây ra, lại không nghĩ, sau khi Lam Thanh Hàm phát giác ý đồ của ta nàng, liều mạng dùng ý thức cuối cùng muốn tự bạo.

Kết quả, đương nhiên Giải Mật Nhi không có bản lĩnh như Thủy Khinh Hồn, nhưng linh lực trong cơ thể Lam Thanh Hàm khô kiệt, cũng không tạo thành

tổn thương quá lớn, mặc dù Giải Mật Nhi tránh được một kiếp, lại trực tiếp lao ra ngoài, cũng không đến thế giới thứ nhất, mà là bị quăng vào tiểu thế giới cao.

Nhìn lại hình ảnh trong kính từ từ biến mất, ánh sáng rực rỡ dần dần tan đi, Hồi Vọng kính lại biến thành đá xanh trở về tay Tần Tông Ngụy.

"Thanh Đan Môn!" Xem hết mọi chuyện, Tần Nham vô cùng phẫn nộ, Thanh Đan Môn chủ động đến đây bày tỏ, yêu cầu hợp tác, kết quả đệ tử Thanh Đan Môn lại giết đệ tử thiên tài của Thương Lan tông bọn họ, hơn nữa thủ đoạn hung tàn như thế, dùng Lam Thanh Hàm như lá chắn!

Ngoài dự đoán mọi người, đối với việc mấy phong chủ phẫn nộ, mặt Tần Tông Ngụy dĩ nhiên không chút thay đổi, không biết đang suy nghĩ gì, chốc lát sau đó, mặt Tần Tông Ngụy đột nhiên sáng ngời, ánh sáng tàn nhẫn phát ra.

Mấy người Tần Nham còn tưởng rằng Tần Tông Ngụy muốn truyền đạt mệnh lệnh đối phó Thanh Đan Môn, lại nghe nghe thấy Tần Tông Ngụy dùng giọng lạnh như băng thì thầm."Thất Linh Tông, Thất Linh Tông, khởi* linh tông! Hay cho một chữ khởi linh! Hay cho một Thủy Kinh Hồn! Thủy thị mới* hồn!"

*khởi là bắt đầu, linh trong linh hồn; thất là khởi gần âm (thất: qī; khởi: qǐ)

*kinh:qīng: là nhẹ, thính: qíng: là mời, gần âm

Mục đích của Thất Linh Tông đã biểu lộ rõ ràng, đến khởi linh, đến mời hồn, đáng tiếc cho tới bây giờ hần mới hiểu được, nếu như không phải là nhờ có Hồi Vọng kính này, hần vẫn không hề có cảm giác, dư nghiệt Linh Tịch tộc sao? Năm đó trừ đầu lâu Nhan Như Liệt kia bị Cổ Trục Thủy đoạt lại, chẳng lẽ còn bỏ sót?

Mấy người Tần Nham nghe thấy thì không hiểu ra sao, không hiểu Tần Tông Ngụy có ý gì, nhưng nhìn thần sắc Tần Tông Ngụy, rõ ràng là có người chạm được hần chỗ đau."Tông chủ, Thất Linh Tông không thích hợp sao?"

Phục hồi tinh thần lại, Tần Tông Ngụy nhìn chằm chằm mấy phong chủ ở đây một hồi, thẳng đến lúc mấy người có phần hoảng hốt, mới nghe Tần Tông Ngụy thở dài một tiếng."Xem ra có một số việc, ta cần thông báo một chút, nếu không lần này hành trình bí cảnh tất sẽ nguy cơ trùng trùng."

"Kỳ thật lúc ban đầu Cửu Trọng thí luyện đại trận cũng không phải chín thế giới, cũng không tồn tại thế giới thứ mười, mà là do hơn ba vạn năm trước kia, ta và các phong chủ Thương Lan cùng chế tạo tầng tám, tầng chín và tầng mười, thí luyện đại trận lúc ban đầu chỉ có bảy thế giới. Dù sao chín là tối đa, coi như là thượng cổ, cũng rất khó sáng lập."

Mấy người Tần Nham nghe vậy thì khó nén kinh ngạc, mà Tần Tông Ngụy lấy Cửu Trọng thí luyện đại trận làm bắt đầu, tiếp tục giảng giải nguyên nhân sáng lập thế giới thứ tám, thứ chín và thứ mười.

"Ba vạn năm trước, trên đại lục đột nhiên xuất hiện người tu ma, Thương Lan ta chủ động ra mặt chịu trách nhiệm chuyện này, truy xét đến một quốc gia vô cùng mạnh mẽ lúc đó, Cổ Mạch quốc, Cổ Mạch này phía nam có Linh Tịch giúp đỡ, bắc có Hiên Khâu làm bạn, muốn động hần nói dễ hơn làm, còn Linh Tịch và Hiên Khâu, ngay lúc ấy được hai thế lực lớn mạnh mẽ nhất đại lục Hoàn Thần, thậm chí niên hiệu khi đó là Linh Hiên, thấy rõ mạnh mẽ cỡ nào..."Tần Tông Ngụy từ từ nói ra, khiến mấy người Tần Nham cuối cùng hơi hiểu lịch sử vạn năm trước, cũng có nhận biết hai thế lực lớn Linh Tịch và Hiên Khâu, bọn họ rất khó tưởng tượng, trên đời này lại có tồn tại chủng tộc và quốc gia mạnh như thế.

"Cứ thế, mặc dù tiêu diệt Linh Tịch, Cổ Mạch và Hiên Khâu, nhưng tông môn tu chân trên đại lục cũng lung lay sắp đổ, tổn thất nặng nề, mà ba thế lực này lại là có tiếng mạnh mẽ và thần bí, đề phòng biến cố, cho nên chia ra cho mấy thế lực khi đó xử lý thi thể và linh hồn Linh Tịch, Cổ Mạch, Hiên Khâu."

"Linh Tịch này do Thương Lan tông ta chịu trách nhiệm, Linh Tịch tộc sống trong nước biển, trời sinh có thủy linh căn, không thể rời khỏi thủy linh lực tâm bồ, bởi vậy mới có thể thiết lập thế giới thứ mười tầng, một không có thế giới thủy linh lực, vì che giấu thế giới này, lại thiết lập thế giới thứ chín song song với nó, rồi lại thiết lập thế giới thứ tám, một thế giới tràn ngập linh lực hóa thuộc tính, chính là vì phòng ngừa hồn phách Linh Tịch tộc chạy ra khỏi Cửu Trọng thí luyện đại trận."

"Chỉ là ngàn tính vạn tính, không nghĩ tới vài ngàn năm sau đó, có người tiến vào thế giới thứ mười, tiến vào thế giới thứ mười cần tâm pháp tu luyện của đệ tử Thương Lan tông, chắc là có người hướng dẫn Tần Phong khởi động tâm trận, đồng dạng, tâm trận thế giới thứ mười, cũng chính là Thái Ấm U Huỳnh cũng cần tâm pháp Thương Lan tông mới có thể gây ra, mà linh lộ cực kỳ rét lạnh trong hắc điện thạch sau khi rời khỏi một phút đồng hồ sẽ khiến độ cứng giảm xuống, Thủy Kinh Hồn kia tìm đúng thời cơ, phá hư tâm trận."

"Tông chủ, nói như thế, linh hồn Linh Tịch tộc đã được phóng thích?" Tần Nham hỏi, nhớ tới những ánh sáng trắng trong kính, lẽ nào đó là linh hồn?

"Hần là đúng vậy, ở dưới ánh sáng của Thái Dương Chúc Chiếu, thấy rõ linh hồn Linh Tịch tộc, nhưng một khi rời khỏi thế giới thứ mười, cần đốt cháy một loại linh vật chiết xuất từ sừng tê giác mới có thể nhìn thấy, chắc hẳn lúc truyền tống trận sáng lên, linh hồn đã chạy ra."

"Vậy có cách tìm linh hồn về không?"

Tần Tông Ngụy nhàu mày suy tư một trận, lắc lắc đầu."Nếu Cửu Trọng thí luyện đại trận không có sụp đổ có lẽ còn có thể, năm đó là đặt đầu lâu Linh Tịch tộc trong thế giới thứ mười, đầu là chỗ thần hồn tụ tập, được Xa Quỷ trông giữ, nhưng số lượng Thất Linh Tông khế ước linh thú to lớn, lại không có thu thập đại lượng vật tư, vậy trong linh phủ của linh đặt thứ gì?"

"Chẳng lẽ Thủy Kinh Hồn đặt đầu lâu của Linh Tịch tộc vào linh phủ của linh thú sao!" Tần Nham nghĩ tới nghĩ lui cảm thấy khả năng này rất cao, xem

tình cảnh trong Hội Vọng kính, hiển nhiên Thủy Khinh Hồn này có phần hiểu rõ thể giới thứ mười, thậm chí hành động của Tần Phong mấy người vẫn luôn ở trong tính toán của hắn, như thế, sao hắn lại bỏ sót vật quan trọng như đầu lâu."Còn có cái Vân Khuyết tông kia, có cần tìm thời cơ dùng Hội Vọng kính thăm dò bản thể bọn họ không, tông môn này cũng rất kỳ lạ."

Tần Tông Ngụy suy nghĩ một chút rồi nói."Vân Khuyết tông không vội, dòng họ Hiên Khâu khiến chúng ta không thể không cẩn thận làm việc, tốt nhất phải dùng một kích bị mất mạng, không được đả thảo kinh xà, hành trình bí cảnh bốn tháng sau, có lẽ là một cơ hội, một lưới bắt hết Thất Linh Tông và Vân Khuyết tông."

Mấy người Tần Nham tự nhiên nghe lệnh làm việc, chỉ là lượng tin tức tiếp nhận hôm nay có chút lớn, bọn họ cần tiêu hóa một cái, sau đó, Tần Tông Ngụy ý bảo mấy người lui ra.

Đội mấy người Tần Nham đi khỏi, con mắt Tần Tông Ngụy sắc bén, không biết đang suy tư điều gì.

Nếu như là Hiên Khâu Thiên Giác hoặc Nguyễn Thanh Tuyết ở đây, nhất định sẽ nghe ra một chút vấn đề quan trọng bị xem nhẹ, tỷ như nếu đã là muốn phong ấn linh hồn Linh Tích, tại sao thể giới thứ mười lại có loại vật phẩm như linh lộ, lại tỷ như, cả phong chủ cũng không biết thể giới thứ mười, sao Tần Phong lại rõ ràng như thế. Nhưng mấy người Tần Nham thân là đệ tử Thương Lan tông, tự nhiên không sẽ sinh ra nghi vấn với lời nói của Tần Tông Ngụy, liền tính trong lòng có nghi ngờ, cũng không dám trực tiếp nói ra.

Bên kia, Hội Khách Phong, dưới trăng sáng, ánh trăng đậm bạc, trên nóc nhà Thất Linh Tông, Long Phong Triệt tà tà tựa trên nóc nhà, một tay tùy ý khoác lên đầu gối, một tay cầm một hạt châu màu hổ phách vuốt vuốt, nếu như có tu sĩ đi ngang qua, nhất định sẽ nhận ra, hạt châu này là thứ trước đây không lâu, viên thánh đan mà tiểu tử điệp Vân Khuyết tông luyện chế ra.

Long Phong Triệt nhớ lại tình cảnh Long Tiểu Chi luyện chế thánh đan không khỏi cười khẽ một tiếng, bé con nhỏ xíu lại trấn áp toàn trường, kinh diễm từ phương, hắn còn nhớ rõ cảnh Long Tiểu Chi ở trên lôi đài khiêng linh thực chạy quanh lò luyện đan, còn có nàng nhàn nhạt trả lời lúc bị nghi ngờ.

"Thế nào là thiên đạo? Nghịch thiên mà đi, tu thành chân ngã là thiên đạo, thuận theo thiên ý, sinh lão bệnh tử là thiên đạo, ta vô câu vô thúc, thuận theo bản tâm mà luyện thành viên thuốc này, đây chính là thiên đạo!"

Rõ ràng là một bé con như vậy, lại có lực lượng khiến không ai dám khinh thường, giống như lúc chưa biến hình, nàng vừa mới khai linh trí, đội mũ năm mỗi ngày không nhúc nhích, khiến hắn lầm tưởng nàng còn chưa khai linh trí, cho đến một con bọ cánh cứng không sợ chết bay qua, rơi trên người nàng, hắn này mới nhìn thấy nàng vừa thét chói tai, vừa quay tới quay lui, sau đó bỗng chốc lù vào trong đất.

Trời biết cảnh một cây linh chi liều mạng quăng mũ năm của mình buồn cười đến cỡ nào, khi đó Long Phong Triệt sớm đã không nhớ rõ lần trước mình cười là chuyện khi nào, vì vậy cuộc sống buồn tẻ có một chút biến hóa, trong mấy trăm năm, hắn che chở nàng lớn lên, nàng lại tâm bố an ủi linh hồn bạo ngược của hắn.

Thuận theo bản tâm mà thành viên thuốc này, thì ra là như vậy, Long Tiểu Chi sớm đã phát giác hắn khác thường, cho nên thuận theo tâm ý, luyện chế ra cái linh đan triệt tiêu tâm ma này, là quả đặc biệt dành cho hắn.

Trong việc ánh trăng mờ lung, một nữ tử lục y ngẩng đầu nhìn người trên nóc nhà, nam tử áo đỏ tóc đen, tung bay theo gió đêm, gò má lạnh băng cao ngạo ngoài ý muốn dịu dàng như nước, trong lòng nữ tử nhẹ nhàng thờ dài một cái, nàng không biết đây là chuyện tốt, hay là chuyện xấu.

Cũng trên Hội Khách Phong, chỗ Vân Khuyết tông, trong không gian yên tĩnh, ngẫu nhiên từ ngoài cửa sổ bay tới một hai tiếng côn trùng kêu, rất lâu, đột nhiên nghe trên bàn gỗ bên cửa sổ đột nhiên phát ra một tiếng lạch cạch, hình như có thứ gì rớt trên bàn.

Hiên Khâu Thiên Giác khẽ đứng dậy từ trên giường nhìn lại, chỉ thấy ánh trăng nghiêng vào, chiếu trên bàn gỗ, ngày thường, bé con chỉ cần đắp chăn sẽ ngủ vô cùng ngoan đã lăn đến trên bàn, mà nguyên nhân kia thì là cục lông xù trong chén ngọc.

Hiên Khâu Thiên Giác đứng dậy, áo tăng phân tán, tóc dài như mực, chậm rãi đi đến bên cạnh bàn, trên bàn gỗ, trong chén ngọc Long Tiểu Chi thường ngủ, một con chim màu vàng nhạt lông xù đang làm ổ trong đó, đầu chui vào trong chăn, người thì lộ bên ngoài, lúc này đang gặt gao kê bên mép chén ngọc ngủ say sưa.

Hiển nhiên, lúc ban đầu hai bé con là song song ngủ trong chén ngọc, nhưng tiểu Hoàng Điều quen theo sát Long Tiểu Chi, kết quả chậm rãi lăn Long Tiểu Chi ra ngoài chén.

Duỗi tay nhất Long Tiểu Chi bị tiểu hoàng điều chen lấn lấn trên bàn, người tí hon vừa đến bàn tay ấm áp của Hiên Khâu Thiên Giác, vô thức dùng gương mặt nhỏ mồm nếm cạo xát. Hiên Khâu Thiên Giác lập tức dùng một tay giả làm chặn mền, bọc Long Tiểu Chi lại, quả nhiên Long Tiểu Chi không tỉnh, chỉ là theo thói quen đưa móng vuốt nhỏ ra kéo lấy cái chăn kỳ lạ này.

Nâng bé con trong lòng bàn tay, Hiên Khâu Thiên Giác về giường, sửa sang lại chăn và gối đầu, đặt Long Tiểu Chi bên cô mình cổ, kéo chăn mền qua phủ lên hai người, chậm rãi đi vào ngủ.

Tác giả có lời muốn nói: lão Hiên đã đi về trước sửa một cái BUG, ngày hôm qua viết viết, đột nhiên phát hiện Đan Nghĩa Khanh sư huynh bị lão Hiên viết biến mất, o(╯□╰)o, người ta tốt đến mức cho Tiểu Chi một cái ba lô nhỏ, lão Hiên lại xem nhẹ hắn, đặt ra Đan sư huynh và con tê tê cùng nhau ở Chúc Chiếu sơn chờ mấy người Nguyễn Thanh Tuyết, ảnh hưởng không lớn, các thiên sứ không cần quay lại.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 65: Mút Quả

Sáng sớm hôm sau, ánh mặt trời còn mang cảm giác mát mẻ, Thương Lan tông đã mở cửa núi tiền khách, đương nhiên, người không muốn rời khỏi nhanh như thế, Thương Lan tông cũng không miễn cưỡng, có thể liên tục ở lại đến lúc bí cảnh mở ra.

Nhưng phần lớn tông môn vẫn là lựa chọn rời đi, tiếng chuông du dương vừa mới vang, không ít tu sĩ cũng đã chuẩn bị xong, theo thứ tự bái biệt, ào ào đi xuống núi.

Thất Linh Tông cũng ở trong đó, dẫn theo tầng tầng lớp lớp linh thú, cứ thế nghênh ngang đi núi xuống, lần này Tần Tông Ngụy cũng không ra mặt, chịu trách nhiệm tiền khách vẫn là Tần Nham, cho dù Tần Nham hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, cũng không thể không duy trì dáng tươi cười khéo léo.

Thất Linh Tông này chắc chắn là cố ý, linh thú khế ước có thể thu vào không gian linh thú, hơn nữa số lượng linh thú khế ước có quan hệ trực tiếp với không gian linh thú, nói cách khác nếu như không gian linh thú của người không đủ lớn, thì không có cách nào khế ước nhiều linh thú, cho nên không tồn tại tình huống khế ước linh thú lại không bỏ vào được, đương nhiên, thông qua linh khí như Phục Linh Vòng mà cưỡng chế khế ước linh thú thì khác, loại linh thú này không có cách nào thu vào không gian linh thú.

Tần Nham làm như không thấy đồng tình trong mắt các tông môn khác, trong lòng cười lạnh liên tục, bất quá là một hậu duệ Linh Tịch mà thôi, có thể lật lên bao nhiêu sóng gió, ngược lại Vân Khuyết tông có ánh sáng số mệnh kia, càng khiến hắn để ý, chỉ là vì sao tông chủ kiêng kỵ Hiền Khâu Thiên Giác như vậy?

Trong lúc suy tư, cách đó không xa xuất hiện phục sức màu trắng thống nhất, đứng là Vân Khuyết tông mà Tần Nham nhớ mãi không quên, đi ở đằng trước tự nhiên là tông chủ Vân Khuyết tông Hiền Khâu Thiên Giác, một thân áo trắng mờ mịt bị hắt mặc ra phiêu diêu như tiên, thêm khí chất dịu dàng, nụ cười thân nhiên bên khóe môi, dung mạo không tầm thường thậm chí có thể nói tuyệt sắc, khiến không ai dám khinh thường.

Bên cạnh hắn, một người tí chài lấy song nha kế đang ngồi trên một con tiểu Hoàng Điểu, tiểu Hoàng Điểu vẫy cánh, bay rất ổn.

Theo sát phía sau, chính là Hiền Khâu Mặc Bạch mặt không chút thay đổi, công tử như ngọc Nguyễn Thanh Tuyết, Hoa Vũ Lâu sắc sảo bén nhọn, này mấy thầy trò quả thật rất dễ chú ý, vừa xuất hiện, cơ hồ hấp dẫn toàn bộ ánh mắt.

Nguyễn Thanh Tuyết tiến lên, rất tự nhiên hàn huyên một trận với Tần Nham, Tần Nham dùng khuôn mặt tươi cười cam tâm tình nguyện chào đón, Nguyễn Thanh Tuyết tự nhiên cũng thuận buồm xuôi gió.

Sau khi bái biệt Thương Lan tông sau đó, Vân Khuyết tông chia làm hai đường, năm thầy trò Hiền Khâu Thiên Giác dự định trực tiếp đi theo hướng tây, đi bộ đến bí cảnh Thương Lan tông đã nói. Còn những đệ tử còn lại, được Đan Nghĩa Khanh dẫn dắt về Vân Khuyết tông.

Còn bí cảnh Thương Lan mấy tháng sau, đám người Đan Nghĩa Khanh sẽ tới tham gia, mệnh lệnh này do Hiền Khâu Thiên Giác trực tiếp truyền lệnh xuống, Đan Nghĩa Khanh hiểu rõ Hiền Khâu Thiên Giác, biết rõ hắn như thế làm nhất định có nguyên nhân khác, cho nên không chút do dự đi về Vân Khuyết tông.

Vị trí Thương Lan tông phát hiện bí cảnh nằm ở Trung Tây bộ của đại lục Nam Cảnh, chiếm diện tích rất rộng lớn, mà chỗ đó, vài ngàn năm nay hiếm khi có người đến, bởi vì trải rộng đầm lầy, hồ nước, lại có khí độc bao phủ, nguy hiểm không nói, còn không có bao nhiêu vật tư có thể thu hoạch.

Mấy người Hiền Khâu Thiên Giác lựa chọn đường nhỏ đi bộ, từ Thương Lan tông trực tiếp đi theo hướng tây, đi qua rất nhiều thành trì, xem như rèn luyện tu tâm.

Còn những tông môn khác, không nhân nhả hào hứng như Vân Khuyết tông, trước khi Nguyễn Thanh Tuyết rời đi còn lên tìm Giải Mật Nhi một lần, đưa những thứ từng hứa hẹn trong Cửu Trọng thí luyện đại trận cho Giải Mật Nhi.

Chúc Chiêu Sơn sụp đổ, Giải Mật Nhi rơi vào chân núi, mượn đá vụn che lấp, tránh thoát mọi người, miễn cưỡng kháng cự sức hút của dòng nước xoáy, mặc dù nàng ta không tận mắt thấy chuyện xảy ra trong hành trình, lại thấy bóng dáng của Thanh Hành Vân và Thanh An, giải thích rõ quả thật bị mình hy sinh.

Nguyễn Thanh Tuyết ra tay rất hào phóng, cũng không giải thích chuyện trong thế giới tầng mười, thái độ lạnh nhạt như cũ, nhưng đúng là phong cách hành sự và thái độ này của Nguyễn Thanh Tuyết, khiến trong lòng Giải Mật Nhi nghi ngờ, càng thêm xác định, Vân Khuyết tông và Thanh Đan Môn, từ bản chất mà nói là khác nhau.

Mặc kệ những người khác có tâm tư gì, mấy người Hiền Khâu Thiên Giác đã đến Vân Trung Lâu của thành Tư Thủy, dự định đi dạo một vòng thành Tư Thủy này trước, rồi tiếp tục đi theo hướng tây.

Hai ngày ngắn ngủi, tông môn tới tham gia Nam Cảnh tỷ thí đã đi gần hết, thành Tư Thủy không giảm phồn thịnh, vẫn vô cùng náo nhiệt.

Ở trên đại lục Hoàn Thần, trong từng chủ thành phần lớn là người phạm, tu sĩ hỗn hợp, chỉ có số ít một chút thôn xóm mô hình nhỏ và thành thị hẻo lánh,

mới hoàn toàn là người phạm cư trú, còn tu sĩ, cũng không phải tất cả cư ngụ trong tông môn, cũng có rất nhiều tu sĩ thụ bị tư chất hạn chế, không có hy vọng thăng cấp, dứt khoát không một lòng tu tiên, mà an cư lạc nghiệp ở thành trấn gần tông môn.

Cuối cùng, nguyên nhân tạo thành tình huống như thế vẫn là Hoàn Thần đại lục dư thừa linh lực, khiến nhân số tu sĩ rất đông, cơ hồ chiếm ba thành nhân khẩu trong Hoàn Thần, hơn nữa thêm linh tu và yêu tu, số lượng người tu chân to lớn, dĩ nhiên là sẽ dung nhập sinh sống trong khắp đại lục, từ phương diện này mà nói, đại lục Hoàn Thần có thể nói là một mảnh đất phúc hậu rất bao dung sinh linh.

Tựa như hiện thời, một con tiểu yêu đáng yêu vỗ cánh bay tới bay lui quanh một người bán bán mứt quả rong, người bán hàng rong cũng không chuyện bé xé to, cư dân trong thành cũng không kinh hoàng tứ tán, hô to yêu quái.

"Ta muốn cái này." Bay một trận, tiểu yêu một chuỗi tương đối nhỏ trong đám mứt quả mà nói.

"Được rồi! Một viên linh châu hạ phẩm." Mặt mày người bán hàng rong rạng rỡ đáp, không hoàn toàn là vì kiếm tiền, bởi vì bé con áo trắng tung bay trước mặt quả thực động lòng người, cỗ bánh bao mật, chả song nha kếp, hết lần này tới lần khác làm ra bộ ta rất nghiêm túc, rất nghiêm túc mà chọn mứt quả.

Tiểu yêu nghe này, từ trong linh phủ lấy một viên linh châu ra giao cho người bán hàng rong, sau khi người bán hàng rong nhận lấy lập tức lấy chuỗi đường hồ lô kia xuống, lúc đưa cho tiểu yêu lại gặp khó khăn, bé yêu này nhỏ như thế, còn chưa cao bằng mứt quả, vậy phải cầm thế nào? Chẳng lẽ phải khiêng sao? "Đưa ta đi." Người bán hàng rong đang lúc khó khăn, một giọng nói hơi vui vẻ vang lên, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một nam tử áo trắng đang đứng ở sau lưng tiểu yêu, trong mắt mỉm cười, khí chất lồi lạc, hấp dẫn vô số ánh mắt.

"Sur phụ~" tiểu yêu nhìn thấy người đến, mặt bánh bao nghiêm túc lập tức tan vỡ, mắt cong thành trăng lưỡi liềm, vỗ cánh bay đến trước mặt nam tử.

Nam tử đưa tay sờ sờ đầu nhỏ của tiểu yêu, rồi duỗi tay nhận mứt quả trong tay người bán hàng rong hơi đại ra, chờ người bán hàng rong lấy lại tinh thần, hai thầy trò kỳ lạ này đã đi rất xa, vẫn còn có thể nghe được tiếng cười nhẹ nhàng.

Bàn chân trần của Long Tiểu Chi đứng ở trên tay Hiên Khâu Thiên Giác, bàn tay mũm mĩm ôm thê trúc, liếm nước đường ngoài mứt quả. Hiên Khâu Thiên Giác cầm lấy một xâu hồ lô đường, ngẫu nhiên chuyển động một cái, dòi mật không còn nước đường đi chỗ khác.

Vì vậy hai thầy trò đi qua, khiến mọi người trên đầu đường ào ào ghé mắt, hình ảnh một nam tử tựa như trích tiên cầm một xâu hồ lô đường là một cảm giác như thế nào, hình ảnh vốn phải vô cùng không thích hợp lại trong ánh mắt ấm áp như ánh sáng mặt trời kia, biến thành vô cùng ấm áp.

Bởi vì không cần phải gấp rút lên đường, cho nên đoàn người dự định dừng lại vài ngày ở thành Tư Thủy, một mặt là bổ sung vật tư, một mặt cũng là muốn xem xét chủ thành phần hoa nhất Nam Cảnh.

"Sur phụ, đại sư huynh thật sự không có việc gì sao?" Ăn mứt quả, Long Tiểu Chi vẫn không quên quan tâm sư huynh nhà mình một cái, nói đến Hiên Khâu Mặc Bạch, hôm nay thế nhưng chủ động mang tiểu Hoàng Diệu đi dạo phố, còn việc tiểu Hoàng Diệu có nguyện ý hay không, Long Tiểu Chi bày tỏ, nàng cũng không biết, sáng sớm Hiên Khâu Mặc Bạch bưng cả tiểu Hoàng Diệu và chén ngọc đi, tiểu Hoàng Diệu còn đang ngủ.

"Trước mắt không sao." Hiên Khâu Thiên Giác cũng không nhiều lời, lúc tra xét kinh mạch trong cơ thể Mặc Bạch, Hiên Khâu Thiên Giác cũng chỉ nói bốn chữ này, trừ ra thì cái gì cũng không nói.

Mấy người Nguyễn Thanh Tuyết không tự chủ được thở phào nhẹ nhõm, nếu sư phụ đã nói trước mắt không sao, thì đã nói lên không có vấn đề, nhưng Hiên Khâu Thiên Giác cũng không có cách nào với khí đen, khí đen này hết sức kỳ lạ, không thể dùng linh lực đuổi đi, nếu không thì lấy sự bá đạo của Mặc Bạch, sao lại cho thứ kia ở trong người mình.

"Tiểu Chi thích đại sư huynh nhiều hơn, hay là thích Nhị sư huynh nhiều hơn?" Đột nhiên Hiên Khâu Thiên Giác làm như lơ đãng hỏi.

Long Tiểu Chi cau lông mày nhỏ, vấn đề này không giống như là sư phụ sẽ hỏi, nhưng vẫn nghiêm túc suy nghĩ, chỉ chốc lát sau."Tiểu Chi đều thích, nếu như nhất định phải so sánh, vậy cũng chỉ có thể dùng thời gian mà cân nhắc, bởi vì trừ thứ này ra, Tiểu Chi thật tìm không ra chỗ so sánh."

Long Tiểu Chi có thể cảm nhận được dù là Nguyễn Thanh Tuyết hay là Hiên Khâu Mặc Bạch đều thật tâm đối đãi với mình, cho nên cũng trả lại tình cảm chân thành, nhưng nếu như nhất định phải tiến hành, vẫn là Nguyễn Thanh Tuyết chung dụng lâu hơn quan trọng hơn một chút.

"Vậy sao." Hiên Khâu Thiên Giác hiểu rõ gật gật đầu.

"Tại sao sư phụ phải so sánh đại sư huynh và Nhị sư huynh vậy?" Trả lời xong, Long Tiểu Chi mới nhận ra chỗ kỳ lạ, Hiên Khâu Thiên Giác là một sư phụ tốt, trong lòng của hắn đồ đệ quan trọng như nhau, vì sao đột nhiên muốn Long Tiểu Chi làm so sánh, nghĩ lại vấn đề mới vừa rồi của mình, đột nhiên Long Tiểu Chi có một suy đoán không hay lắm.

Hiên Khâu Thiên Giác không nghĩ tới Long Tiểu Chi nhạy cảm như thế, sờ sờ cái đầu nhỏ hơi đại ra của Long Tiểu Chi."Tiểu Chi đoán được?"

Long Tiểu Chi buông ra mứt quả, hơi rầu rĩ gật gật đầu."Con hỏi xong tình huống của đại sư huynh, sư phụ lập tức nhắc tới Nhị sư huynh, lẽ nào khí đen trong cơ thể đại sư huynh phải bắt Nhị sư huynh trả giá rất lớn mới lấy ra được sao?"

Đây là khả năng duy nhất Long Tiểu Chi có thể nghĩ ra, hồi tưởng lại lần đầu tiên Hiên Khâu Thiên Giác tra xét tình huống trong cơ thể Mặc Bạch, chỉ nói bốn chữ trước mắt không sao gì, mà tin tức bốn chữ này lộ ra cũng rất nhiều.

Một là, Hiên Khâu Thiên Giác biết rõ khí đen này, còn hơi hiểu rõ, hai là, Thương Lan tông cũng giải quyết không được khí đen này, nếu không lấy phong cách làm việc của Hiên Khâu Thiên Giác, nhất định sẽ trực tiếp lên Thương Lan Sơn ép Tần Tông Nguy, ba là, phương pháp giải quyết khí đen Hiên Khâu Thiên Giác biết rõ, nhưng phải trả giá rất lớn, hoặc là cần rất nhiều thời gian.

Hiên Khâu Thiên Giác khe khẽ thở dài, trên phương diện khác thì sự thông tuệ của Long Tiểu Chi có thì khiến hấn ngoài ý muốn, nhất định đến người mình quan tâm, suy nghĩ của Long Tiểu Chi sẽ cực kỳ tỉ mỉ và nhạy cảm.

"Tiểu Chi không cần lo lắng, Đại sư huynh của con cũng không phải là tính cách ngồi chờ chết, huống chi nếu như chuyến đi di chỉ Linh Tịch này thuận lợi, vấn đề khí đen có lẽ sẽ giải quyết dễ dàng hơn."

"Sư phụ biết rõ đó là di chỉ Linh Tịch? Trong di chỉ Linh Tịch có thứ có thể cứu đại sư huynh?" Long Tiểu Chi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn, đột nhiên cảm thấy Hiên Khâu Thiên Giác thật bí hiểm.

"Chỉ là suy đoán, nhưng xác thực Linh Tịch tộc đã từng cư ngụ ở biển Linh Tịch nằm trong vùng biển Tây Bộ Nam Cảnh, mà biển Linh Tịch sau khi Linh Tịch diệt tộc cũng khô khốc, trong vạn năm, thế sự xoay vần, chỗ tộc Linh Tịch từng ở đã biến thành đầm lầy diện tích khổng lồ." Hiên Khâu Thiên Giác cũng có hơn vạn tuổi, tự nhiên có chỗ hiểu rõ lịch sử vạn năm trước.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Văn Cung

Nghe Hiên Khâu Thiên Giác trần thuật xong, Long Tiểu Chi lập tức an tâm hơn không ít, Hiên Khâu Thiên Giác luôn cho người ta cảm giác, chỉ cần là việc hấn nói ra, thì nhất định sẽ làm được.

Thầy trò hai người vừa đi vừa nói, thuận tiện thu hoạch các loại món ăn ngon bình dân của thành Tư Thủy, lúc xế chiều, Long Tiểu Chi sờ sờ bụng nhỏ phình ra, lại kiểm tra linh phủ của mình, thấy vừa lòng thỏa mãn, chuẩn bị mở đường hồi phủ, Hiên Khâu Thiên Giác lại trực tiếp mang nạng đi vào một cửa hàng nhìn vô cùng trang nhã.

Long Tiểu Chi ngẩng đầu nhìn lại, thì thấy trên tấm bảng cửa hàng này, dùng thể chữ hành lưu loát viết ba chữ Lưu Tô Các, phối với cửa sổ màu nâu hơi tối, cho người ta cảm giác do chuyên gia viết ea.

Hai thầy trò vừa vào cửa, lập tức hấp dẫn rất nhiều ánh mắt, Long Tiểu Chi hơi kinh ngạc, trong cửa hàng này sao có nhiều nữ tu như thế, nên biết, nữ tu trên đại lục Hoàn Thần vẫn tương đối ít, trong một cửa hàng vậy mà có một nửa khách đều là nữ tu.

Trong cửa hàng chia ra làm ba gian, dùng để bán ra các loại vật phẩm khác nhau, không gian bên trong rộng lớn, nhiều khách nhân như vậy cũng không có vẻ chen chúc, giá hàng đơn xen hợp lí, có vẻ nghiêm chỉnh tự giác.

"Hai vị muốn xem thứ gì?" Người tiến lên chiêu đãi cũng không phải là tiểu nhị và chường quỹ trong cửa hàng bình thường, mà là một nữ nhân, nữ nhân xem chừng ba mươi tuổi, tướng mạo tầm trung, nhưng vẻ mặt lại hết sức dịu dàng, giọng nói cũng sạch sẽ như nước, khiến người ta nghe thì thấy hết sức thoải mái.

"Xem mang trang phục và đồ trang sức có thuộc tính như ý." Hiên Khâu Thiên Giác nhẹ nhàng đáp, nụ cười nhẹ và nét ôn nhu trên mặt lập tức khiến xung quanh yên tĩnh trong nháy mắt.

Người tu chân có rất ít người tướng mạo quá mức khó coi, hơn nữa phần lớn đều là đã trên trung bình, dù sao bản thân việc tu chân có một chút công hiệu tẩy kinh phạt tùy, nhưng là nam tử có dung mạo đạt đến mức tận cùng như Hiên Khâu Thiên Giác, lại thêm khí chất tuyệt hảo vẫn hết sức hiếm thấy.

Nữ nhân cũng hơi hơi ngần ngại, sau đó ánh mắt xẹt qua bờ vai Hiên Khâu Thiên Giác, lập tức hiểu rõ, đây là muốn mua đồ cho con tiểu yêu này."Xin lỗi qua đây."

Dưới sự hướng dẫn của nữ nhân, Hiên Khâu Thiên Giác và Long Tiểu Chi đến trước một giá hàng, xem vật phẩm trưng bày trong tiệm, giờ Long Tiểu Chi mới hiểu được vì sao trong cửa hàng này lại tụ tập nhiều nữ tu như vậy, bởi vì đồ cửa hàng này này rõ ràng là chuẩn bị cho nữ tu, từ các loại linh khí đến trang phục đồ trang sức, hình thức đều vô cùng tinh mỹ.

"Những món này đều là linh khí có thuộc tính như ý, hơn nữa phẩm chất không tệ, lấy thân hình của người bạn nhỏ này cũng có thể sử dụng." Thuộc tính linh khí tự nhiên cũng chia là đẳng cấp, tựa thuộc tính như ý, phẩm chất càng cao, độ biến hóa lớn nhỏ lại càng cao.

Chủng loại vật phẩm trên kệ rất nhiều, hình thức cũng khác, từ y phục đến cùng sức, thậm chí là gương đồng, phấn son bột nước đầy đủ mọi thứ, hơn nữa đều có vẻ vô cùng tỉ mỉ đáng yêu, hình thái này một là để cho tiện xếp đặt, hai là vì trực tiếp biểu lộ trạng thái như ý nhỏ nhất, khách nhân tới mua có thể tự động đưa linh lực vào để chúng biến thành độ lớn thích hợp.

"Tiểu Chi tự mình chọn thứ yêu thích, vì sư đi mua tài liệu." Hiên Khâu Thiên Giác nâng Long Tiểu Chi trên vai xuống, dịu dàng nói.

Nghe Hiền Khâu Thiên Giác nói như thế, trong mắt nữ tử sáng ngời, đây là khách hàng lớn, chẳng những muốn mua thành phẩm, còn muốn mua linh vật luyện khí.

Thấy tiểu yêu đứng trong lòng bàn tay nam tử áo trắng, vô thức đưa tay ra đón, áo choàng tím nhạt sau lưng tiểu yêu trong nháy mắt tràn ra, hóa thành một đôi cánh, nữ tử hiểu rõ, đây là một con tử điệp yêu thường gặp. Rất nhanh, một nam tử tiến lên, dắt Hiền Khâu Thiên Giác đi một phòng khác.

Long Tiểu Chi bay ở giữa không trung, thuận theo giá hàng từ từ nhìn, dáng vẻ nhỏ bé nghiêm túc mười đủ mười. Nữ tử lập tức hơi mỉm cười, cẩn thận giải thích vật phẩm trên giá hàng, cho dù tới bây giờ Long Tiểu Chi chưa có bất kỳ ý tứ muốn mua nào, nữ tử cũng không có vẻ gì không hài lòng, vẫn không nóng không vội, giọng nói êm ái.

Cứ như thế qua khoảng chừng một phút đồng hồ, Long Tiểu Chi mới ngừng trước một ô vuông mà trong đó có một vật phẩm, nữ tử nhìn lại, phát hiện trong ô vuông bày đặt một cái ô giấy dầu khéo léo. "Chiếc ô này tên là Văn Cung, tên rất kỳ lạ, là ai luyện chế đã không thể biết, vì sao đặt tên này cũng không có ghi chép gì, thuộc tính phòng ngự của chiếc ô này rất cao, nhưng trừ việc đó ra cũng không chỗ nào nổi bật."

Long Tiểu Chi đưa tay mập ra nhặt ô giấy dầu lên, chuôi ô có xúc cảm gỗ bóng loáng, mặt ô còn chưa mở ra, lại có thể thấy được đại khái, mặt cái ô này hẳn là thuần trắng, làm đẹp bằng nét mực tím. Trong phần đông vật phẩm tinh mỹ tuyệt luân, cái ô này tỏ rõ về chất phác tự nhiên, chỗ chuôi ô, có hai chữ bé xíu: Văn Cung.

"Ta muốn vật này." Long Tiểu Chi cầm chiếc ô trong tay, lại không có vội vã mở ra.

Long Tiểu Chi vừa mở miệng, xung quanh lập tức có vài ánh mắt trên tức nhìn lại, hình như đang chờ chuyện buồn cười gì xảy ra.

Nữ tử cười cười. "Bạn nhỏ phải suy nghĩ kỹ càng, giá chiếc ô này không thấp, nhưng tính thực dụng không mạnh, không bằng một mảnh phù triện cao cấp, có thể phát động bất cứ lúc nào, thuộc tính phòng ngự của chiếc ô chỉ có ở trạng thái bung ô mới có hiệu lực."

Long Tiểu Chi lại gật gật đầu. "Chọn cái này." Vì sao Long Tiểu Chi lại chấp nhất một chiếc ô nhỏ như thế, bởi vì vừa vào cửa hàng, đi đến trước giá hàng thì, Hiền Khâu Thiên Giác liền nhân nhợt nhìn thoáng qua vị trí chiếc ô này đầu tiên. Long Tiểu Chi cũng nhận ra cái ô này có chỗ kỳ lạ, có một trực giác rất mỏng manh, nàng nhất định phải có được nó.

"Một ngàn khối thượng phẩm linh thạch, bạn nhỏ xác định muốn mua sao?" Nữ tử hơi bất đắc dĩ thở dài, kỳ thật trước kia cũng có người muốn mua cái ô này, dù sao này cái ô quả thật có tính phòng ngự không tệ, có thể ngăn cản một kích toàn lực của tu sĩ Nguyên Anh kỳ, nhưng lúc biết được giá tiền thì ào ào buông tha cho.

Một ngàn khối thượng phẩm linh thạch, đã có thể mua một cái linh khí cực phẩm, mà này cái ô chỉ có thể coi là trung phẩm. Nữ tử nói xong, quả nhiên tiểu yêu nhũn lòng mảy nhỏ.

Long Tiểu Chi kiểm tra linh phù của mình một chút, cũng không có bao nhiêu linh thạch, ngược lại các loại mỹ thực, linh quả, linh mật chiếm không gian rất lớn, Long Tiểu Chi bắt đầu suy tư, sau này có phải mình nên thu thập một ít linh thạch hay không?

"Một ngàn khối thượng phẩm linh thạch! Không phải các ngươi gạt người sao?" Long Tiểu Chi còn chưa kịp nói chuyện, trong cửa hàng, một nữ tử đã mở miệng, hơn nữa thần thái vô cùng giận dữ.

Long Tiểu Chi kinh ngạc nhìn sang, người nói chuyện là một thiếu nữ mười bốn mười lăm tuổi, mặc quần áo màu hồng nhạt, làn da trắng nõn, nét hạnh mảy liễu, cho người ta một cảm giác hoạt bát mỹ lệ. Bên cạnh nữ tử áo hồng, là một nữ tử quần áo màu lam nhạt, xem ra nhiều tuổi hơn, lên tiếng ngăn lại. "Tiểu Điệp, đừng vội nói bừa."

"Lan tỷ tỷ, ta nào có nói bừa, một phen cái ô chẳng ra làm sao, dù thế nào cũng không thể bán giá một ngàn khối thượng phẩm linh thạch, đây không phải là lừa gạt thì cái gì!" Nữ tử được gọi là tiểu Điệp lập tức cãi lại, thậm chí trực tiếp tiến lên, đi đến trước giá hàng, duỗi tay đi lấy chiếc ô trong tay Long Tiểu Chi. "Ta khuyên ngươi đừng nên mua, có một ngàn khối thượng phẩm linh thạch, linh khí gì mua không được, không cần thiết lãng phí trên một cái ô."

Long Tiểu Chi vỗ cánh, tránh thoát tay nữ tử, trực tiếp bay đến giữa không trung. Động tác của Long Tiểu Chi khiến thiếu nữ áo hồng cứng đờ.

Nữ tử chịu trách nhiệm giới thiệu linh khí thoáng nhíu nhíu mày, nàng cũng không có ý cưỡng chế bán đi chiếc ô này, mà là giá tiền cái ô này là do chủ tiệm quyết định, nàng không có quyền sửa đổi, chỉ là hiện thời thiếu nữ áo hồng này vừa nói, giống như Lưu Tô Các là gian thương vậy.

Thiếu nữ áo hồng bực mình vì Long Tiểu Chi tránh né, nữ tử gọi là Lan tỷ tỷ thấy thế cũng đi lên trước, nhẹ nhàng cười một tiếng với Long Tiểu Chi. "Người bạn nhỏ này, là muội muội ta lỡ mạng, nàng chỉ là không hy vọng bạn nhỏ thua thiệt, nhất thời sốt ruột, còn mong bạn nhỏ không cần so đo, nhưng xem ra bạn nhỏ vừa mới vào đời, ta cũng không khỏi khuyên một câu, phẩm trần này, thế đạo yêu linh gian nan, phải cẩn thận một chút."

Long Tiểu Chi trở về giá hàng, ngừng trên giá hàng cao nhất, cúi đầu nhìn nhìn hai nữ tử đột nhiên tiến lên này. "Các ngươi là yêu tu?"

"Chúng ta mới không phải!" Thiếu nữ áo hồng nghe vậy thì lập tức phản bác, vẻ mặt lại có vài phần bối rối.

Dáng vẻ này rõ ràng giấu đầu hở đuôi, trong lòng mọi người xung quanh hiểu rõ, xem ra hai cô gái này là yêu tu mà, hơn nữa còn là nữ tu, hình như thiếu nữ áo hồng cũng vừa mới vào đời, mang theo vài phần ngây thơ và lỗ mãng, cô gái áo lam thì là hoàn toàn ngược lại, như phong lan trong cốc sâu, giống như tiểu thư khuê các.

Long Tiểu Chi không nói gì, quả thực nàng vừa mới vào đời không lâu, nhưng cũng không phải là kẻ ngốc, nữ tử bán linh khí cũng không phải ép bán, thậm chí nhắc nhở nàng chỗ không đủ của chiếc ô, không có cừ chỉ giấu giếm. Hai cô gái này đột nhiên nhảy ra, lập tức đẩy Lưu Tô Các về phía đối lập, cường chế kéo Long Tiểu Chi trên cùng một thuyền, Long Tiểu Chi không nghĩ nhiều, nhưng tổng cảm thấy nơi nào không đúng lắm.

Động tĩnh nơi này rất lớn, tự nhiên khiến hai phòng khác chú ý, Hiên Khâu Thiên Giác cách rất xa, đã nhìn đến trên giá hàng, Long Tiểu Chi đang ôm một chiếc ô nhỏ, mặt bánh bao hết sức nghiêm túc. Vì vậy nhanh chóng thanh toán linh thạch, đi tới. "Tiểu Chi như thế nào?"

"Sư phụ." Long Tiểu Chi nhìn thấy Hiên Khâu Thiên Giác đến gần, lập tức từ bay khỏi giá hàng, Hiên Khâu Thiên Giác thuận thực duỗi tay đón nàng.

"Tiểu Chi chọn xong rồi?" Hiên Khâu Thiên Giác ngoài ý muốn nhìn nhìn chiếc ô trong tay Long Tiểu Chi, đây có phải duyên phận hay không.

"Dạ, nhưng mà Tiểu Chi không có một ngàn khối thượng phẩm linh thạch." Long Tiểu Chi có một ám ức, vì sao nàng lại thiếu linh thạch?

Hiên Khâu Thiên Giác khẽ cười một tiếng, bé con này còn ám ức nữa, cũng không biết là ai vừa nhìn thấy thức ăn thì lập tức bỏ vào linh phủ, ngược lại làm như không thấy linh thạch. Không nói những người khác, trong linh phủ của Mặc Bạch tuyệt đối không thiếu linh thạch, chỉ cần Long Tiểu Chi mở miệng, cho dù Mặc Bạch đau lòng muốn chết, cũng sẽ lập tức dâng lên một ngọn núi linh thạch, hần đưa tay sờ sờ cái đầu nhỏ của Long Tiểu Chi.

"Không sao cả, sư phụ cho con." Nói, Hiên Khâu Thiên Giác lấy ra một chiếc vòng tay trứ vật, đeo vào cổ tay nhỏ bé của Long Tiểu Chi, vòng tay cũng có chứa thuộc tính như ý, trực tiếp co lại thích hợp với Long Tiểu Chi.

Long Tiểu Chi dùng tay mập sờ sờ, hào khí mở miệng. "Thanh toán."

Nữ tử liên tục canh giữ ở bên cạnh cười đi lên đưa qua một túi đựng đồ rỗng, ngay từ đầu nàng cho rằng tiểu yêu này là linh sủng tu sĩ áo trắng, không nghĩ tới là thầy trò, hơn nữa rõ ràng không quan tâm một ngàn khối thượng phẩm linh thạch, đã như vậy, nàng cũng không có đạo lý đẩy khách nhân ra ngoài.

"Chậm đã! Ta và Lan tỷ tỷ nói nửa ngày như thế, tiểu yêu này sao lại không biết phân biệt tốt xấu như thế!" Long Tiểu Chi đang muốn đòi linh thạch từ vòng tay vào trong túi trứ vật, thiếu nữ áo hồng lại lần nữa lên tiếng ngăn cản, thần sắc có vài phần căm tức.

Long Tiểu Chi nghiêng đầu nhìn hai người, hai yêu tu này từng bị nhân loại hại qua hay sao? Vì sao ngăn cản như thế? Hiên Khâu Thiên Giác cũng nhàn nhạt nhìn sang.

Cô gái áo lam thấy thế, lập tức thi lễ một cái với Hiên Khâu Thiên Giác. "Vị tiền bối này, tiểu Diệp và Lam U đều là vừa mới vào đời, tính cách xá muội xúc động, nếu có chỗ đắc tội, còn mong ngài bao dung."

Mặc dù dung mạo Hiên Khâu Thiên Giác là quân tử văn nhã, nhưng tu vi khiến người ta nhìn không thấu, hơn nữa ra tay hào phóng, một vòng tay trứ vật nói đùa là đùa, không chút đau lòng, tự nhiên không thể nào là nhân vật đơn giản, vì thế cô gái áo lam mới xưng hô là tiền bối.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Trong Hành Trình

"Không sao." Hiên Khâu Thiên Giác cười nhạt một tiếng, thái độ rất ôn hòa, nhưng lại dời tầm mắt lại trên người Long Tiểu Chi, ý rất rõ ràng, không muốn tiếp tục trò chuyện nữa.

Cô gái áo lam âm thầm nhú mày, hình như không nhìn ra ý của Hiên Khâu Thiên Giác, tiếp tục nói. "Tiền bối, mặc dù rất vô lễ, nhưng vẫn là hy vọng tiền bối có thể suy tính một chút, dù sao giá trị cái ô này quả thực không cao."

Trong lòng Long Tiểu Chi thở dài, cách làm của hai người kia quả thực khiến người ta không thích, vì vậy ôm chiếc ô ngồi trên vai Hiên Khâu Thiên Giác, nghiêng cái đầu nhỏ, hỏi như thấy gì rất lạ. "Sư phụ, chiếc ô rất đắt này sao? Không phải là chỉ cần một ngàn thượng phẩm linh thạch thôi sao?"

Giọng nói tràn đầy nghi vấn còn mang giọng trẻ con non nớt, lại khiến tình cảnh yên tĩnh trong nháy mắt.

Cô gái áo lam và cô gái áo hồng lập tức cứng họng, một câu nói cũng nói không nên lời, đại khái không có chuyện gì làm cho người ta lúng túng hơn chuyện này.

Hiên Khâu Thiên Giác đưa tay sờ sờ đầu nhỏ của Long Tiểu Chi. "Không đắt, Tiểu Chi muốn mua mấy cái cũng được."

Đoạn đối thoại của hai thầy trò trong nháy mắt bóp chết khả năng hai nữ tử tiếp tục dây dưa, trận tranh đấu này cũng không bệnh mà mất, vì vậy Long Tiểu Chi thu hoạch một chiếc ô nhỏ.

Đứng trước tủ đựng đồ chuyển linh thạch vào trong đó, Hiên Khâu Thiên Giác mang Long Tiểu Chi đi ra ngoài cửa, Long Tiểu Chi ngồi trên vai Hiên Khâu Thiên Giác nghiêng cứu chiếc ô, sau khi mở chiếc ô ra, hình vẽ trên ô xuất hiện trước mặt Long Tiểu Chi.

Màu trắng làm chủ, trắng thuần như tuyết, nhưng trên hình vẽ chiếc ô có chút kỳ lạ, trong hình vẽ là một gốc cây ăn quả tươi tốt, trên cây ăn quả kết đầy trái cây màu tím, dưới tàng cây còn có một bàn đá hình tròn, trên bàn đá cũng bày biện quả màu tím, Long Tiểu Chi rồi rảo nhìn một hồi, hơi không xác định hỏi: "Đây là cây quýt sao? Nhưng nếu là cây quýt vì sao là màu tím? Quýt màu tím sẽ có mùi vị gì?"

Hiên Khâu Thiên Giác bất đắc dĩ bật cười, đứng là lúc nào cũng không quên ăn. "Quýt tím chỉ sống ở phía Bắc cảnh đại lục, trong Nam Cảnh có rất ít người biết, còn hương vị, không khác lắm."

"Sư phụ ném qua rồi?" Long Tiểu Chi có chút ít kinh ngạc, Hoành Đoạn Sơn Mạch nứt ra, hai cánh Nam Bắc cơ hồ không lui tới nữa, cho dù là có thương đội linh thú bay trên không, tần số đi tới đi lui giữa hai cánh Nam Bắc cũng phải tồn ba năm, quá trình này dài đằng đằng lại vô cùng nguy hiểm, cho nên giữa hai cánh Nam Bắc thật sự ít người hiểu biết lẫn nhau.

"Ném rồi."

"Vậy sư phụ thích ăn không?"

"Thích."

Thầy trò hai người dần dần đi xa, Hiên Khâu Thiên Giác và Long Tiểu Chi rời đi không lâu, hai nữ tử tên là tiểu Diệp cùng Lam U cũng rời đi Lưu Tô các, cũng không cùng đường với hai người Hiên Khâu Thiên Giác, nhưng hai người vừa rời đi, sau lưng đã có tu sĩ lặng lẽ đi theo, dù sao hai yêu tu trưởng thành kỳ, hơn nữa còn là nữ tu, vô cùng khiến người ta gấp gáp.

Tiểu Diệp và Lam U lại như không có cảm giác, vẫn không có kỳ gì đi dạo một hồi, rồi mới đi ra ngoài thành, người dần dần ít đi, cho đến một ngõ phố heo lánh, trước sau hai người xuất hiện tu sĩ.

"Ngoan ngoan chịu trói, hai chúng ta cũng sẽ không làm khó các ngươi, nếu như không biết nghe lời, hai huynh đệ chúng ta cũng không phải hạng người thương hương tiếc ngọc." Tu vi hai nam tu đều ở Kim Đan kỳ, mà tiểu Diệp và Lam U cũng chỉ có thực lực Trúc Cơ hậu kỳ.

Ngoài dự đoán mọi người, thiếu nữ tiểu Diệp áo hồng nhìn như đơn giản, không có tâm cơ gì cười khẽ một tiếng. "Lan tỷ tỷ, hai người này hung dữ như thế, tiểu Diệp rất sợ đó."

Mặc dù ngoài miệng nữ tử áo hồng nói sợ hãi, nhưng thuần khiết ngây thơ trong mắt lại rút đi trong nháy mắt, niêm lên hưng phấn và tàn nhẫn.

Lam U cũng là rút đi khí chất như phong lan trong u cốc, biến thành lạnh như đóng băng. "Hai tên tạp chủng, một người một tên xử lý sạch sẽ."

"Tiểu Diệp cũng là nghĩ như thế." Thiếu nữ áo hồng khoan khoái đáp.

Hai tu sĩ Kim Đan kỳ thiếu chút nữa cười ra tiếng, hai nữ tu này sợ điên rồi phải không, nghĩ lấy tu vi Trúc Cơ kỳ vượt cấp khiêu chiến, hơn nữa còn là muốn giết bọn, đúng là viễn vông, nhưng mà không đợi hai tên nam tu nói chuyện, hai bóng dáng một hồng một lam đã cấp tốc vọt lên.

Phản ứng của tu sĩ Kim Đan kỳ cũng hết sức nhanh chóng, lập tức rút kiếm đỡ công kích, lại đồng thời bị đánh bay ra ngoài, không đợi rơi xuống đất, công kích lại đến, tốc độ chỉ tăng không giảm, hơn nữa lực đạo thể nhưng còn mạnh hơn hai nam tu bọn họ.

Không đến nửa phút sau, hai tu sĩ Kim Đan kỳ đã bị mất mạng, trong ngõ phố, trong tay thiếu nữ áo hồng bóp một viên kim đan của tu sĩ Kim Đan kỳ, hơi ghét bỏ nói. "Chỉ có tu vi Kim Đan kỳ, kim đan này hình như cũng không còn hữu dụng."

Bên kia, cô gái áo lam lạnh băng nói. "Vậy thì ném đi, chúng ta nhanh về chỗ ở, nhiệm vụ thất bại, Văn Cung bị đoạt, manh mối của cổ quốc Hiên Khâu bị cắt đứt, vẫn là nhanh nghĩ xem nên giải thích với tôn chủ thế nào."

Nữ tử áo hồng nghe vậy thì thần sắc cũng trầm xuống, đi bên cạnh cô gái áo lam, cùng nhau tiếp tục đi ra ngoài thành.

Bên kia, Hiên Khâu Thiên Giác và Long Tiểu Chi hoàn toàn không phát giác thân phận hai yêu tu nhìn như đơn giản hôm nay có khác thường, sau khi thu hoạch một phen chiếc ô nhỏ, hai người trở về Vân Trung Lâu. Hai người vừa vào cửa, thì bị một con màu vàng kim bỏ nhào vào.

Long Tiểu Chi sợ hết hồn, đang muốn tránh né, Hiên Khâu Thiên Giác đã dùng hai ngón tay nắm thứ nhào lên.

Tiểu Hoàng Diệu bị Hiên Khâu Thiên Giác nắm cánh, cũng không gãy giữa, cứ đứng thẳng ngẩng cái đầu nhỏ chiêm chiếp kêu, một bộ ám ức không thôi, tiểu Hoàng Diệu vẫn còn lông xù như cũ, nhưng lông vũ vàng nhạt đã biến thành màu vàng ròng - vàng ánh kim lộng lẫy.

"Đây là có chuyện gì?" Long Tiểu Chi kinh ngạc không thôi, rõ ràng buổi sáng lúc ra cửa còn bình thường, sao vừa về đến thì tiểu Hoàng Diệu đã thay một màu sắc khác, còn đang nghi ngờ, một người trên bậc thang xuống, đúng là Hiên Khâu Mặc Bạch mặt không chút thay đổi.

"Đại sư huynh, mặt của huynh?" Long Tiểu Chi vừa ngẩng đầu, ánh mắt bị cố định trên khuôn mặt có ba dấu móng vuốt rõ ràng của Mặc Bạch, hình như bị cái gì hung hăng cào một cái.

Nhìn thấy Hiên Khâu Mặc Bạch, tiểu Hoàng Diệu vốn ừ ừ xiu xiu lập tức xù lông, nổ tung thành một quả cầu, chiêm chiếp kêu, bộ dáng phần nộ kia

đường như một giấy sau sẽ phun ra lửa.

Long Tiểu Chi "... Hình như nàng đã hiểu có chuyện gì xảy ra, đến tốt cùng đại sư huynh chấp nhất màu vàng kim đến cỡ nào? Lại nhuộm tiểu Hoàng Diệu thành màu vàng kim.

Trong lòng Mặc Bạch cũng khổ mà, màu vàng kim đẹp mắt cỡ nào, mình thật cẩn thận, trăm nghìn cay đắng nhuộm con chim này thành màu vàng kim, kết quả chẳng những nó không cảm kích, còn cào mình một móng vuốt.

Càng khiến hắn không nghĩ tới là, con chim béo này thế nhưng trực tiếp phá phòng ngự của hắn, mặc dù khi đó hắn cũng không dùng linh lực phòng ngự, nhưng bản thể của Mặc Bạch cộng thêm tu vi Nguyên Anh kỳ, cũng không phải người bình thường có thể phá được.

Kết quả, bởi vì cử động này của Mặc Bạch, khiến tiểu Hoàng Diệu bắt đầu đi theo Long Tiểu Chi một tác cũng không rời, nhưng có Hiên Khâu Thiên Giác ở đây, sau khi tiểu Hoàng Diệu bị ném ra ngoài vô số lần cuối cùng học ngoan ngoãn, bắt đầu đánh Nguyễn Thanh Tuyết.

Tự nhiên Nguyễn Thanh Tuyết sẽ không có yêu cầu gì với màu sắc tiểu Hoàng Diệu, hơn nữa vô cùng dễ tính, cuối cùng tiểu Hoàng Diệu không cần quan tâm lông vũ của mình. Sau khi dừng lại vài ngày trong thành Tư Thủy, đám người Hiên Khâu Thiên Giác cuối cùng cũng đi.

Thầy trò mấy người cũng không ngự không mà đi, đương nhiên, ngoại trừ gặp phải tình huống không thể đi bộ, ngẫu nhiên đi ngang qua thành trì, cũng sẽ dừng lại một hai ngày tu chỉnh, nhưng phần lớn thời gian đều sẽ xuất hiện ở dã ngoại, Lê viện của Hiên Khâu Thiên Giác thành chỗ ở di động của bọn họ.

Càng đi về tây, thành trì to lớn lại càng ít ỏi, rời khỏi khu vực sông Tư Thủy chảy qua, không khí cũng trở nên khô ráo, mà càng thêm ướt át, độ đầy đủ của linh lực hệ thủy cũng gia tăng.

Ba tháng sau, dưới một chân núi hơi bằng phẳng, một thôn xóm nhỏ chập rây bị nắng sớm bao phủ, tiếng gà gáy liên tiếp, khói bếp bay nghiêng theo gió nhẹ, cư dân quần áo chất phác dần dần xuất hiện trên đường nhỏ của thôn xóm.

Một chỗ phía tây thôn xóm, hàng rào làm thành mảng sân vườn rộng lớn sạch sẽ, trên hàng rào ngẫu nhiên còn có dây leo quấn quanh, trong ánh nắng màu ấm có vẻ bùng bùng sức sống.

Tác giả có lời muốn nói: lại bắt đầu đăng kí bác sĩ hành nghề, công tác của lão Hiên lần nữa tiến vào kỳ bận rộn, tại sao lúc trước phải học y, thật muốn trở lại quá khứ, đánh chết bản thân báo học thuốc Đông y, mặc dù rời khỏi bệnh viện, nhưng chỉ cần còn trong hệ thống vệ sinh, vĩnh viễn đều là sút đầu mẻ trán, buồn bực.

Lão Hiên tranh thủ không ngừng, nhưng không thể bảo đảm số chữ, đột nhiên nhớ tới tuần trước còn tự mình làm bảng danh sách, đại khái lão Hiên đang tìm đường chết, sắp phải vào nhà đen nhỏ đất lửa thuê. Có thời gian ở trở về sửa chữa

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Quả Huyền Thượng

Một phòng nhỏ trong nội viện, cửa gỗ bị đẩy ra, một bé con bay ra từ bên trong, ngay sau đó, cửa phòng mở ra, một bóng dáng thon dài cũng đi ra.

Trong sân, đã có người chuẩn bị sẵn nước trong, đặt trên bàn đá, Hiên Khâu Thiên Giác vẫy vẫy tay, Long Tiểu Chi tự giác bay qua. "Sư phụ, chúng ta sắp đến chỗ ở của bộ tộc Linh Tịch trước kia sao?"

"Đúng vậy, đi về phía trước, chính là phạm vi của biển Linh Tịch xưa kia." Hiên Khâu Thiên Giác vừa trả lời, vừa lấy ra một chiếc khăn lụa màu trắng, thấm ướt trong nước, khề vắt khô sau đó lau mặt cho Long Tiểu Chi.

Long Tiểu Chi ngoan ngoãn đứng trên bàn đá, giờ khuôn mặt nhỏ nhắn lên, hiển nhiên vô cùng hưởng thụ, còn không quên xoa xoa tay mặt của mình, sau khi lau sạch mặt, Hiên Khâu Thiên Giác thuận thực chải búi tóc song nha kế cho Long Tiểu Chi, sau đó điểm một nốt chu sa giữa lông mày, lúc này mây cửa phòng xung quanh cũng lục tục bị đẩy ra.

Nguyễn Thanh Tuyết mang tiểu Hoàng Diệu, Mặc Bạch mặt than, còn có chủ nhân của chỗ mà bọn họ tá túc ào ào đi ra.

"Chư vị tỉnh rồi, hôm qua nghỉ ngơi tốt không?" Chào hỏi là một người nam tử trung niên, nam tử cũng là nhất người tu sĩ, chỉ là thiên phú, tu vi cũng không cao, sau này lấy vợ sinh con, sống cùng thê tử trong thôn xóm chân núi này, hiện thời đã có một trai một gái, cuộc sống cũng vô cùng mỹ mãn.

"Đa tạ Tổng đạo hữu chiêu đãi, trong này cũng được xem là cảnh tiên chốn nhân gian, khí hậu thoải mái, phong cảnh như tranh, tâm tình Tổng đạo hữu thoát tục, chắc chắn có phúc duyên khác." Nguyễn Thanh Tuyết cười chào hỏi vị tu sĩ họ Tổng này.

"Nhận lời tốt lành của đạo hữu." Tổng Hoa Uẩn chỉ cho là Nguyễn Thanh Tuyết khách sáo, cũng không để ở trong lòng, thôn xóm này mặc dù hẻo lánh, nhưng xác thực như Nguyễn Thanh Tuyết nói, là cảnh tiên hiếm có, mặc dù cách tông môn hơi xa, lại yên tĩnh an nhàn, rất hiếm có.

"Các vị là muốn đi đầm lầy Quy Khư sao? Tuy phát hiện bí cảnh ở chỗ đó, nhưng Tổng mỗ xin khuyên các vị làm việc cẩn thận, đầm lầy Quy Khư quá kì quái, có rất ít tu sĩ có thể khỏe mạnh quay về."

Nguyễn Thanh Tuyết thấy hơi ngoài ý muốn. "Nghe Tổng đạo hữu nói vậy, chẳng lẽ còn có những người khác đi đầm lầy Quy Khư sao?"

Tổng Hoa Uẩn gật đầu nói. "Mặc dù nói trong đầm lầy Quy Khư cơ hồ không có giá trị gì có thể tìm kiếm, nhưng cho tới nay đều có người không từ bỏ ý định, thêm mấy năm trước Thương Lan tông thả ra tin tức phát hiện bí cảnh, người đến đây tìm kiếm cũng càng ngày càng nhiều."

Nguyễn Thanh Tuyết hiểu rõ, chắc hẳn đến đây phần lớn là tán tu hoặc là tông môn nhỏ, dự định đến thử thời vận trước khi Thương Lan tông dẫn đầu các tông môn vừa và lớn trong Nam Cảnh đến, dù sao cơ duyên này thứ gì rất khó nói.

Từ biệt Tổng Hoa Uẩn, đoàn người Hiên Khâu Thiên Giác tiếp tục đi về hướng tây, Tổng Hoa Uẩn trước đây đã nói qua, lại đi hướng tây thì rất khó nhìn thấy người ở, một nguy hiểm nữa, là khí hậu không thích hợp cư trú. Về phần sau khi bọn họ rời khỏi, Tổng Hoa Uẩn phát hiện linh đan và phù triện mấy người Hiên Khâu Thiên Giác để lại sẽ đối với có ảnh hưởng thế nào cuộc sống sau này thì của hắn không được biết.

(editor hơi ghen nhất định phải nói: đi hướng tây không phải hướng bốn thầy trò Đường Tăng thỉnh kinh sao, thầy trò Hiên Khâu cũng có 4 người, thêm tiểu Hoàng Điều thế chỗ của Bạch Long Mã, quá quá quá giống ừ)

Gần đầm lầy Quy Khư, hàng năm mưa dầm không ngừng, có lúc cả năm đều là mưa phùn liên tục, tựa hồ nước biển đã từng khô khốc đều chuyển hóa thành nước mưa mà rơi xuống tới, vĩnh viễn cũng không dừng lại.

Mấy người Hiên Khâu Thiên Giác đi về phía trước bốn ngày, bầu trời đã không nhìn thấy màu lam, mây đen một tầng từ thật mỏng bắt đầu dày lên, theo hành trình mấy người chậm rãi dày hơn, phóng mắt nhìn lên, cả thế giới đều là sương mù mịt mờ, thậm chí đứng ở chỗ này, đã có thể thấy màn mưa tinh tế như mạng che mặt cách đó không xa.

"Phía trước trời mưa, xem ra đã đến Linh Tê Chi Hải* đã từng." Đứng ngoài ranh giới màn mưa, Nguyễn Thanh Tuyết khẽ cảm thán. "Mặc dù biển Linh Tịch khô cạn, nhưng trong này lại như cũ dồi dào cuộn cuộn, sương mù sôi trào cũng không khác nước biển."

*Linh Tê Chi Hải là tên gọi khác của biển Linh Tịch

Đứng trên một đỉnh núi địa thế khác cao, biển Linh Tịch xưa, đầm lầy Quy Khư nay, đã bắt đầu hiện ra một góc của nó trước mặt mọi người. Thế giới phía trước bị mưa phùn bao phủ, tách rời thành một phương thế giới.

Xa xa nhìn lại, giữa trăm sông nguy nga, cả đầm lầy Quy Khư đều bị sương mù đậm đặc bao phủ, sương trắng ngẫu nhiên xoay tròn, như du long vậy đuôi, thần bí khó lường.

"Trong sương mù giống như thật sự có thứ gì." Long Tiểu Chi nhăn mày, sương mù quanh quai kia hình như cũng không hoàn toàn là lay động vì gió.

Long Tiểu Chi vừa dứt lời, trong sương mù xa xôi, vài tu sĩ đột nhiên ngự kiếm mà lên, đột phá sương mù dày đặc, bay lên giữa không trung, bởi vì khoảng cách quá xa, mấy người không nghe rõ mấy người tu sĩ kia đang nói gì, nhưng rõ ràng là đang kinh hoàng chạy tứ tán.

Nhưng trong một cái nháy mắt, vài người tu sĩ không biết tình huống ra sao, đang ngự kiếm mà đi thế nhưng không lên mà hạ xuống, dường như bị vật gì đó kéo lại, lún nữa rơi vào trong sương mù dày đặc, khoảng cách quá xa, tốc độ quá nhanh, mấy người Hiên Khâu Thiên Giác căn bản không kịp cứu viện.

Sương mù dày đặc lại quanh quai một trận, hình như có thứ gì khổng lồ bơi lội bên trong, lại hoàn toàn không nhìn thấy bóng dáng, Hoa Vũ Lâu kinh ngạc hỏi. "Chẳng lẽ có rồng sao?"

Nguyễn Thanh Tuyết lắc đầu. "Rất không có khả năng, mặc dù trong này thuộc tính hệ thủy sinh động, nhưng nếu như có rồng, làm sao nhiều năm có thể như thế cũng không bị phát hiện, huống chi, sau khi biển Linh Tịch khô cạn, thế sự xoay vần biến đổi, trong đó đã rất khó gặp hồ lớn."

Đoàn người dừng bước, chờ Hiên Khâu Thiên Giác quyết định. "Su phụ, chúng ta còn đi không?"

Hiên Khâu Thiên Giác cười nhạt một tiếng. "Nếu đã đến, lại há có đạo lý lui về."

Mấy người còn lại nghe vậy, một tia chân chờ cũng không có, tiếp tục đi về hướng tây, lại đi chừng nửa ngày như thế, trên bầu trời đã bắt đầu có mưa phùn rơi xuống, mấy người bung ô, bước chậm trên vùng đất ướt át.

Long Tiểu Chi cũng rất hào hứng, cảm chiếc ô nhỏ xíu mà mình mua trước đó, ngồi trên vai Hiên Khâu Thiên Giác bung ô, mấy người nhìn lại, trong lòng có chút vui vẻ, một bé con chống một chiếc ô nhỏ, hình ảnh này vô cùng đáng yêu.

Bởi vì Hiên Khâu Thiên Giác cũng che ô, cho nên cũng không có giọt mưa rơi xuống, Long Tiểu Chi vỗ cánh, trực tiếp bay ra khỏi phạm vi chiếc ô của Hiên Khâu Thiên Giác, chống chiếc ô nhỏ chậm chạp bay giữa không trung.

Hiên Khâu Thiên Giác bước chậm lại, thế này thì Long Tiểu Chi ở vị trí trung tâm của mấy người, cho dù có tình huống đột phát, cũng không ở chỗ nguy hiểm nhất.

Tiểu Hoàng Điều Liên tục đậu trên vai Nguyễn Thanh Tuyết thấy thế, cũng bay lên, bay đến Long Tiểu Chi trước mặt, đáng vẽ cũng muốn tham gia náo nhiệt.

Kết quả, Long Tiểu Chi bị chim béo không ngừng chen lấn, cuối cùng dứt khoát trực tiếp ngồi vào trên người tiểu Hoàng Điều, lại dùng linh lực biến chiếc ô lớn một chút, cứ thế, trong bốn chiếc ô, nhiều một chiếc ô nhỏ trắng xóa nhàn nhã trôi nổi.

Rất nhanh, mưa phùn hợp thành màn mưa, ánh mắt cũng bị ảnh hưởng, đám sương dần dần bay lên, sắc trời cũng tối xuống, trên đầu Long Tiểu Chi lại đột nhiên xuất hiện một trận ánh sáng tím mềm dịu, rất có lực xuyên thấu, Long Tiểu Chi ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện thứ phát sáng đúng là cây quýt màu tím.

"Quýt tím sống ở bắc cảnh, nghe nói trong quýt tím có quýt biến dị sẽ phát sáng vào ban đêm, hương vị cực ngon, nhưng có rất ít sách vở ghi lại, tồn tại hay không cũng không có kết luận, Tiểu Chi mua cái ô này ở nơi nào?" Nguyễn Thanh Tuyết cảm thấy hứng thú hỏi.

Hương vị cực ngon? Ánh mắt Long Tiểu Chi nhất thời sáng lên, nhưng vẫn nghiêm trang đáp: "Cái ô là mua ở Lưu Tô các thành Tư Thủy, quýt tím phát sáng thật tồn tại sao?"

Nguyễn Thanh Tuyết cũng không xác định này loại quýt biến dị này có tồn tại không, trên thực tế, ngay cả quýt tím hần cũng chưa từng thấy qua, những thứ này đều đọc được trong sách, cho nên mới có chỗ hiểu rõ. "Việc này huynh cũng không biết, nhưng có lẽ sư phụ sẽ biết rõ."

Long Tiểu Chi lập tức xoay cái đầu nhỏ về phía Hiên Khâu Thiên Giác, trong ánh mắt sáng ngời mang ý hỏi thăm rõ ràng.

"Quýt tím này xác thực có tồn tại qua, nhưng quýt biến dị thì cơ hồ tuyệt tích, loại quýt biến dị này lại bị xem thành quả Huyền Thượng, có công hiệu giải độc rất tốt, cây Huyền Thượng cũng là thánh vật trừ tà, cái ô của Tiểu Chi, cốt của ô cốt chính là dùng cành có quả Huyền Thượng mà luyện chế thành." Giọng nói nhẹ nhàng chậm chạp của Hiên Khâu Thiên Giác trong hoàn cảnh có hơi đè nén, sẽ cho người ta cảm giác an tâm, nhưng lời nói của Hiên Khâu Thiên Giác lại làm cho khiến lòng người bỗng nhiên gọn sóng.

"Làm sao sư phụ biết? Giống như người trong Lưu Tô các cũng không biết." Long Tiểu Chi còn nhớ rõ mua lúc cái ô, nữ nhân kia chỉ nói này cái ô có chức năng phòng ngự rất tốt, trừ việc đó ra cũng không nói gì thêm.

Hiên Khâu Thiên Giác khe khẽ thở dài, giọng nói có chút ít cảm khái. "Bởi vì Văn Cung này là vi sư luyện chế, hơn nữa còn là vi sư làm lúc xuất sư, về sau bởi vì một chút trắc trở, cũng mất đi cái ô này, không nghĩ tới đã lâu như thế, mà còn có thể gặp lại."

Long Tiểu Chi kinh ngạc khẽ giương cái miệng nhỏ nhắn ngẩn ngơ nửa ngày, dù thế nào cũng sẽ không nghĩ tới, cái ô này dĩ nhiên là Hiên Khâu Thiên Giác luyện chế, lúc còn ngạc nhiên nghi ngờ, thì nghe Hiên Khâu Thiên Giác tiếp tục nói.

"Cái ô này mặc dù là vi sư làm lần đầu, lại trút xuống tâm huyết rất lớn, chức năng của nó không đơn giản chỉ có phòng ngự mà thôi, Tiểu Chi có thể chậm rãi khai quật."

Nhìn ra được, chiếc ô này có ý nghĩa đặc biệt với Hiên Khâu Thiên Giác, Long Tiểu Chi nghĩ, cho dù ngày đó mình không mua, cuối cùng nhất định Hiên Khâu Thiên Giác sẽ mua nó về.

Sắc trời càng ngày càng mờ, trong màn đêm, sương mù dày đặc vẫn không có dấu hiệu tản đi, mấy người Hiên Khâu Thiên Giác cũng không khỏi ngừng lại, bọn họ vừa vặn đi đến một mảnh rừng cây diện tích rộng lớn.

Nói là rừng cây, thật ra chẳng hề rậm rạp, có lẽ là bởi vì ánh mặt trời, cây cối bên trong chẳng hề cao, cao nhất cũng chỉ bốn năm thước, hơn nữa hai bên có khoảng cách rất lớn, cây xanh cũng thưa thớt.

Tìm một chỗ tương đối rộng rãi, Hiên Khâu Thiên Giác lấy Lê Viện ra, trong cây cối thưa thớt lập tức xuất hiện một tòa đình viện trang nhã, trong sân hoa lê tỏa hương, cánh hoa màu trắng nhỏ vụn bay đầy sân.

Trước cửa thủy hoa của Lê Viện treo hai chiếc đèn lồng, dưới đèn lồng sắc tỏa ánh sáng màu ấm có hai bé con ngoan ngoãn đứng, mấy người Hiên Khâu Thiên Giác đang thiết lập trận pháp xung quanh Lê Viện, để giữa ban đêm xuất hiện nguy cơ khiến người ta trở tay không kịp.

Long Tiểu Chi và tiểu Hoàng Điều đứng trên thềm đá trước cửa, Long Tiểu Chi chống ô, tiểu Hoàng Điều theo sát Long Tiểu Chi, thậm chí còn nghiêng đầu nhìn nhìn đuôi mình, phát hiện lộ ra bên ngoài ô, lại nện hai móng vuốt nhỏ dán trên người Long Tiểu Chi. Từ phía trên nhìn xuống, thì thấy ô nhỏ nghiêng một cái, sau đó miễn cưỡng thẳng lại.

Chờ giây lát, trong ánh sáng màu ấm mơ hồ xuất hiện một bóng người, Long Tiểu Chi cho là Hiên Khâu Thiên Giác, đang muốn gọi một câu sư phụ, nhưng đột nhiên cảm thấy không đúng, người này mặc một thân khôi giáp, trong mảng đèn ấm, kim loại lạnh như băng màu bạc bóng loáng có vẻ như ảm đạm, hơn nữa động tác hình như cũng không vững vàng.

Đại khái giống bọn họ, tu sĩ tới chợ đêm Quy Khư sớm để tìm tòi đến tận cùng, bởi vì bóng đêm quá nặng, sương mù tầng tầng dày đặc, có thể do nhìn thấy ánh sáng nên đi tới, chỉ là có rất ít tu sĩ mặc khôi giáp trên người.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69

Trong lúc Long Tiểu Chi thoáng an tâm, lại đột nhiên nghe nói một tiếng gầm thét điếc tai nhức óc, tiếng thét đó vang tận mây xanh, giọng hét rất lớn, khiến mặt đất cũng chấn động, Long Tiểu Chi không tự chủ được che lỗ tai lại, tiểu Hoàng Điều kêu “thu” một tiếng lập tức ngăn cản trước mặt Long Tiểu Chi.

Long Tiểu Chi chỉ cảm thấy trên mặt cảm thấy bị lông xù cọ vào, ánh mắt đã lập tức bị tiểu Hoàng Điều ngăn cản thật chặt chẽ, gầy gầy lông tơ của tiểu Hoàng Điều, lúc này mới nhìn rõ tình huống phía trước.

Màn đêm phía trước như mực, màn mưa vốn khẽ nghiêng xuống bị gió thổi loạn, ánh sáng màu lửa đỏ phóng lên cao, chiếu rọi ra khu vực rừng cây lớn nằm phía trước, một con hỏa kỳ lân khổng lồ đang đánh nhau với một con chim chín, hình thể hai con mãnh thú gần như che khuất cả bầu trời, con người dưới chân bọn chúng nhỏ bé như kiến.

Long Tiểu Chi sợ hết hồn, vì sao nhìn con quái điều này có vẻ quen mắt như vậy nhỉ? Nó rất giống với con quái điều tám đầu mà bọn họ từng gặp trong tiểu thế giới tầng mười.

Hỏa kỳ lân và quái điều chín đầu triển đấu với nhau, mà người mặc khôi giáp mà Long Tiểu Chi nhìn thấy trước đó đã trở nên rất rõ ràng ánh lửa của hỏa kỳ lân chiếu xuống.

Ngoài trăm thước, người kia mặc khôi giáp màu bạc, trên khôi giáp có vết máu chảy xuống, tóc dài buộc lên gần bị máu thấm ướt, một tay hắn cầm Phụng Thiên Họa Kích, một tay ôm thật chặt một thứ gì đó đen thui lùi trong lòng.

Giữa ánh lửa lấp lóe, Long Tiểu Chi mơ hồ nhận ra, đó là một cái đầu người. Mà nam tử người mặc khôi giáp màu bạc này, nàng cũng gặp mặt một lần, hẳn là đế vương của đảo tiên lơ lửng trên thành Cổ Mạch kia: Cổ Trục Thủy, vậy thì trong lòng hắn, không có gì bất ngờ xảy ra, hẳn là Nhan Như Liệt bị bêu đầu.

Trong lúc cực độ khiếp sợ, Long Tiểu Chi phản ứng lại rất nhanh, đây chỉ là ảo giác, nếu không thì tiếng động lớn như thế, mấy người Hiên Khâu Thiên Giác đã sớm chạy tới. Long Tiểu Chi ngẩng đầu chiếc ô nhỏ của mình, Huyền Thượng quả màu tím chẳng biết lúc nào đã biến thành màu đỏ rực, mà tiểu Hoàng Điều và nàng bị bao phủ dưới cái ô.

Long Tiểu Chi khẽ dời ô đi, tránh khỏi phạm vi mà chiếc ô bao phủ, quả nhiên, cảnh tượng trước mắt lập tức biến mất không thấy gì nữa, Long Tiểu Chi lập tức bung ô một lần nữa, nhưng rất đáng tiếc, ảo giác đã biến mất, cũng không xuất hiện nữa, Huyền Thượng quả trên ô cũng biến về màu tím.

Chờ mấy người Hiên Khâu Thiên Giác về đến cửa Lê Viên, Long Tiểu Chi vẫn còn đang suy tư ảo giác vừa mới nhìn thấy.

"Đi thôi, mưa dầm này không ngừng, thật khiến người ta khó chịu." Hoa Vũ Lâu thở hắt ra, rất khó để thích ứng với thời tiết thế này, chỉ muốn lập tức về phòng, ngủ một giấc đàng hoàng.

Long Tiểu Chi vô thức chống ô nhỏ, lộp độp đi theo sau lưng mấy người vào Lê Viên, cửa Lê Viên cũng đóng theo.

Sau khi vào cửa, từng người tự về phòng nghỉ ngơi, tiểu Hoàng Điều bị Nguyễn Thanh Tuyết mang đi, Long Tiểu Chi tự nhiên đi theo Hiên Khâu Thiên Giác vào nhà chính, cây lê khổng lồ quen thuộc vẫn sum xuê như cũ, hoa lê thuần trắng trong thời gian ngắn đã nhiễm lên hạt mưa trong suốt.

Đẩy cửa phòng ra, Hiên Khâu Thiên Giác nhóm cây đèn trong phòng, Long Tiểu Chi cũng bước qua ngưỡng cửa, đóng chiếc ô lại rồi thả trên mặt đất, vết nước chậm rãi chảy xuống, sau khi cây đèn trong phòng sáng lên, quýt tím trên ô cũng không phát sáng nữa.

"Sự phụ, vừa nãy Huyền Thượng quả trên ô biến thành màu đỏ." Long Tiểu Chi ngồi trên bàn gỗ, nhìn Hiên Khâu Thiên Giác chuẩn bị nước tắm cho mình.

Nghe vậy, động tác trên tay Hiên Khâu Thiên Giác hơi dừng lại, nhưng khôi phục lại rất nhanh, tay ngọc thon dài gầy gầy nước ảm trong chậu sứ trắng thử nhiệt độ. "Tiểu Chi nhìn thấy gì?"

"Ta nhìn thấy Cổ Trục Thủy, còn có ấu tể kỳ lân kia, Cổ Trục Thủy ôm đầu lâu của Nhan Như Liệt, hẳn là đang bị đuổi giết, người truy sát cách khác xa, không thấy rõ, chỉ biết là có rất nhiều người, nhưng mà có một con quái điều chín đầu, rất tương tự một con trong thí luyện đại trận. Chẳng lẽ sau khi quýt tím trên ô biến thành màu đỏ, người trong ô có thể thấy quý sao?"

Hiên Khâu Thiên Giác xoa xoa vết nước trên tay, nâng Long Tiểu Chi lên trên bàn, còn lấy ra một bình phong nhỏ đặt trước chậu sứ. "Không chỉ như vậy, sau khi quýt tím thành đỏ, còn có một chút khả năng biến ảo những chuyện từng xảy ra nơi đây, nhưng cũng không ổn định, chuyện như vậy thì phải xem duyên phận, hoặc là người cảm ô có độ phù hợp Văn Cung rất cao, cũng sẽ rất dễ thấy ảo giác, bởi vì đặc tính của quả Huyền Thượng, khiến ô Văn Cung có một chút năng lực cảm nhận của tâm tình cỏ cây xung quanh, mà sông núi cỏ cây đều có linh, chúng nó sẽ ghi nhớ rất nhiều chuyện bị con người quên lãng."

"Ô Văn Cung còn có những chức năng khác, nhưng cơ bản chỉ có thể ở phát huy ra trong tay linh tu, nếu như trong tay yêu tu hoặc là tu sĩ nhân loại, cũng chỉ còn lại có thuộc tính phòng ngự." Hiên Khâu Thiên Giác nói đến đây, thì nghe thấy trong bình phong truyền ra một tiếng phịch, cũng không biết

là bé con bỗng chốc trượt chân rớt vào, hay là tự mình nhảy vào.

Long Tiểu Chi tự vùi mình dưới mặt cánh hoa màu đỏ, không chịu lộ đầu ra, nếu như quyết tâm trên ô Văn Cung chỉ có thể đổi màu trong tay linh tu, vậy có phải nàng bị bại lộ rồi hay không? Sự phụ sẽ không ăn nàng chứ? Vậy thì chẳng phải bồn tắm là nồi nấu, cánh hoa là gia vị! Bên kia bình phong, trong mắt Hiên Khâu Thiên Giác mang ý cười, không nhanh không chậm tiếp tục nói: "Đương nhiên, chuyện này cũng không phải tuyệt đối, đã từng có một tu sĩ nhân loại sử dụng Văn Cung xuất thần nhập hóa, chỉ có thể nói, tất cả đều là cơ duyên."

Hiên Khâu Thiên Giác nói xong, tiếp tục nghiêng tai nghe động tĩnh sau tấm bình phong, nhưng chờ thật lâu cũng không có tiếng gì truyền ra, Hiên Khâu Thiên Giác khẽ nhíu mày: "Tiểu Chi có nghe không?"

Trong bình phong tiếp tục yên tĩnh không tiếng động, Hiên Khâu Thiên Giác thấy hơi nghi ngờ, lẽ nào sợ rồi? Hẳn chỉ là hy vọng Long Tiểu Chi có thể sớm ngày tháo phòng bị với hắn xuống, cho nên thăm dò từng chút từng chút, hẳn đoán được Long Tiểu Chi cũng không phải tử điệp đơn giản.

Nhưng Long Tiểu Chi nguy trạng quá mức hoàn mỹ, nếu như không phải là từng ly từng tý trong chung đụng thường ngày khiến hắn nghi ngờ, từ đó chậm rãi kiểm nghiệm rồi phát giác, hẳn cũng không sẽ phát hiện chỗ đặc biệt của Long Tiểu Chi, nhưng bản thể của Long Tiểu Chi đến tột cùng là cái gì, Hiên Khâu Thiên Giác cũng nhìn không thấu, chỉ bằng vào điểm này cũng đủ để giải thích rõ, bản thể Long Tiểu Chi tuyệt đối không thường gặp.

"Tiểu Chi?" Hiên Khâu Thiên Giác nhìn không được lại thăm dò một tiếng, nhưng vẫn không ai trả lời, điều này khiến Hiên Khâu Thiên Giác hơi sợ, cũng bất chấp rất nhiều, dời bình phong nhỏ ra nhìn, lập tức dờ khóc dờ cười.

Chỉ thấy trên mặt nước rải đầy cánh hoa đỏ tươi, Long Tiểu Chi chỉ lộ ra nửa cái đầu, đang không ngừng cô lỗ cô lỗ phun bong bóng, thấy hắn nhìn lại, lập tức hừ một tiếng, nghiêng người qua bỗng chốc ngập xuống nước, bơi qua chỗ khác, chỉ chốc lát, một cái đầu nhỏ tròn lên, lại không chịu quay đầu lại, chỉ lấy cái ót nhìn hắn.

Hiên Khâu Thiên Giác bất đắc dĩ cười một tiếng, một lần nữa dọn bình phong lại, nhóc con này tức giận rồi, Long Tiểu Chi thông minh như thế, hẳn là biết hắn đang thăm dò. Hiên Khâu Thiên Giác cũng không nóng nảy, dù sao bản thân hắn cũng có bí mật, không thể đơn phương yêu cầu Long Tiểu Chi thẳng thắn, đường còn rất dài, hắn cũng cần chậm rãi vạch trần bí mật của mình trước mặt Long Tiểu Chi.

Bên kia, Long Tiểu Chi khuấy động cánh hoa trên mặt nước, đáy lòng lại đang suy tư mình lộ ra chân tướng ở đâu, ô Văn Cung là một mặt, nhưng Hiên Khâu Thiên Giác tuyệt đối sẽ không chỉ dựa vào này điểm này thì khám phá thân phận của nàng.

Hơn nữa nàng có cần thẳng thắn hay không, mặc dù trong lòng vô cùng vững tin Hiên Khâu Thiên Giác sẽ không ăn nàng, nhưng Long Tiểu Chi vẫn là hết sức rồi rẫm, có lẽ mình còn cần một thời cơ, hoặc là một chút thời gian, bé ốc sên Long Tiểu Chi tự an ủi bản thân.

Tắm rửa xong, Long Tiểu Chi nhảy lên mặt bàn, thuận thực bò vào trong chén ngọc tràm chán mềm nhỏ lên, Hiên Khâu Thiên Giác xử lý chậu sứ trắng xong, cũng không tiếp tục nói chuyện, trong phòng yên tĩnh không tiếng động, ánh nến dập tắt, ánh mắt mờ tối, Long Tiểu Chi dần dần chìm vào mộng đẹp.

Ngày hôm sau, mặc dù mấy người dậy sớm theo thói quen, nhưng bởi vì trời mưa, nên không đi ra ngoài luyện kiếm, ngoài cửa sổ mưa dầm liên tục, Long Tiểu Chi ngồi trên bàn thấp, vừa ôm một viên ô mai cắn, vừa nghe Hiên Khâu Thiên Giác phân tích tình huống trước mắt.

Hiên Khâu Thiên Giác đơn giản nói một lần chuyện ngày hôm qua Long Tiểu Chi trải qua, bởi vì ô Văn Cung sẽ chỉ làm cho người ta nhìn thấy chuyện đã từng xảy ra, cho nên nói rõ Cổ Mạch chi chủ từng bị đuổi giết đến đây, kết hợp chuyện bọn Long Tiểu Chi trải qua trong đày đọa Kinh Đàm có thể suy đoán ra, cuối cùng Cổ Trục Thủy mang đầu lâu Nhan Như Liệt trở lại Cổ Mạch, mà rất có thể kỳ lân chết trên đường hộ tống Cổ Trục Thủy về Cổ Mạch.

Nhưng những tin tức này cũng không thể khiến bọn họ dự đoán ra di chỉ Linh Tịch ở đâu, trong sách sử không có ghi chép về tộc Linh Tịch, nguồn tin tức của bọn họ ở trên người Hiên Khâu Thiên Giác, nhưng Hiên Khâu Thiên Giác cũng chỉ là biết đại khái, cũng không quen thuộc.

"Thành Cổ Mạch ở bắc Thương Lan tông, thành Linh Tịch ở tây Thương Lan, nếu như đầu lâu của tộc Linh Tịch là bị phong ấn trong Cửu Trọng thí luyện đại trận, vậy vì sao sau khi Cổ Trục Thủy đoạt lại đầu lâu Nhan Như Liệt không trực tiếp về Cổ Mạch, mà lại đến Linh Tịch?" Thời gian quá mức xa xưa, trong đó có rất nhiều manh mối đều không liên lạc, hơn nữa tồn tại rất nhiều điểm đáng nghi, khiến người ta không nắm được.

Hoa Vũ Lâu ngồi bên cạnh bàn, duỗi tay chọc chọc khuôn mặt bụ bẫm của Long Tiểu Chi, bị Long Tiểu Chi đánh, lại đi chọc vào tiểu Hoàng Diệu đầu đang đắm vào Hóa Tê Quả, tiểu Hoàng Diệu nện móng vuốt chuyển hai bước, Hoa Vũ Lâu tiếp tục chọc, tiểu Hoàng Diệu tiếp tục chuyển.

Cuối cùng không chịu nổi, ngậm Hóa Tê quả bay đến trước mặt Nguyễn Thanh Tuyết, Nguyễn Thanh Tuyết bất đắc dĩ duỗi tay đón nó, bởi vì lấy thói quen của tiểu Hoàng Diệu, nếu như Nguyễn Thanh Tuyết không duỗi tay, rất có thể nó sẽ trực tiếp đậu lên đầu Nguyễn Thanh Tuyết, Hoa Vũ Lâu nhướng mày, con chim béo này thông minh lên rồi, bắt đầu biết tìm chỗ dựa vững chắc.

Đối với câu hỏi của Nguyễn Thanh Tuyết, Hiên Khâu Thiên Giác cũng không thể cho ra câu trả lời thuyết phục. Có lẽ là do bất đắc dĩ, đường rút về bắc đã bị cắt đứt, có lẽ là có nguyên nhân khác, không thể không đến Linh Tịch một chuyến. "Cách thời gian Thương Lan tông nói còn có hơn một tháng, có lẽ tiến vào thành linh tịch cần thời gian hạn chế, như thế, chúng ta cũng không cần quá mức cưỡng cầu, nhưng đội cứu viện của Hiên Khâu và Cổ Mạch đến đây bị trúng mai phục, cuối cùng toàn quân bị diệt, địa điểm này hẳn ở gần đây, dựa vào ô Văn Cung, nói không chừng có thể tìm được một chút manh mối."

Động tác Long Tiểu Chi gặm ô mai ngừng lại, đột nhiên nàng nhớ tới, trong viện của đảo tiên, tán tu Tây Tịch Nguyệt là lấy đi vật gì đó trên người Nhan Như Liệt, nhưng trong thuộc hạ của Long Phong Triệt, hình như cũng không có ai là Tây Tịch Nguyệt, nhưng khi đó Tây Tịch Nguyệt che kín mặt mũi,

giọng nói khàn khàn, cũng không dễ phán đoán, trước tiên phải hỏi Long Phong Triệt một chút, có lẽ có thể lại coi một nút thắt, nói lại, Nhan Như Liệt và Long Phong Triệt, trừ đồng tộc, còn có quan hệ gì không?

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Kiểm Đạo Của Bé Linh Chi

Mấy người Hiên Khâu Thiên Giác lại đi về phía tây vài ngày, cuối cùng chỉ có thể dừng ở biên giới đầm lầy Quy Khư, mưa liên tục không ngừng, trong khu vực đầm lầy, nhìn sang một cái là mặt nước bằng phẳng như gương, nhưng chỉ có bước vào một bước, mới biết đây chỉ là biểu hiện giả dối, rất có thể dưới mặt nước thật mỏng, là vũng bùn mà cả tu sĩ cũng tránh không thoát.

Trên không đầm lầy, đã không nhìn thấy bầu trời, sương mù đậm đặc bao phủ trên đó, như một cái nắp khổng lồ, bao phủ cả khu vực.

"Bắt đầu từ nơi này, chỉ có thể ngự không phi hành, nhưng trên không đầm lầy, bao phủ khí độc vô sắc vô vị, không thể bay quá cao. Trong này đã là lòng biển của biển Linh Tịch, ở chỗ này chờ những tông môn còn lại là được." Khí độc của đầm lầy Quy Khư vô cùng nổi danh trong nam cảnh, bởi vì có đặc tính không dễ phát hiện, khiến rất nhiều tu sĩ bị tổn thất nặng.

Mấy người Hiên Khâu Thiên Giác không có ý định lại đi sâu vào, bởi vì một khi vào đầm lầy, đường đi sẽ không có định, rất có thể sẽ lạc khỏi các tông môn khác đến.

Thả Lê Viện ra, thiết lập trận pháp như thường lệ, cùng nhau đi tới, cũng không gặp những tu sĩ khác, nhưng sau khi đầm lầy Quy Khư hình thành vài ngàn năm, đã sớm hình thành hệ thống sinh thái độc lập, giống loài vô cùng phong phú, cũng không có vẻ hoang vắng, chỉ là linh lực bị hạn chế, linh thú và linh thực đa số có thủy linh căn.

Tựa như bây giờ, Long Tiểu Chi và tiểu Hoàng Diệu đang đứng bên cạnh một đầm nước nhỏ, nhìn sò biển hơi mờ bên trong, đường kính đầm nước nhỏ này thậm chí không vượt qua hai mét, chiều sâu cũng không đủ một mét, đầm nước nhỏ giống vậy càng đi về tây thì càng thường gặp.

Nhưng trong đầm nước nhỏ bé này, cũng có rất nhiều sinh mệnh tồn tại, sò hén, nòng nọc rất thường gặp, cũng có các loại cá nhỏ khác sống ở nơi này, mặc dù nhỏ đầm nước, nhưng đầm lầy Quy Khư hàng năm mưa đầm không ngừng, cũng rất khó khó cạn.

"Tiểu Chi muốn ăn không?" Sau khi Hoa Vũ Lâu hoàn thành nhiệm vụ của mình, quay về trước cửa, thấy hai bé con che dù đứng trước một vũng nước nhỏ, đi tới một cái, thì nhìn thấy trong vũng nước trong suốt là sò biển lớn chừng ngón cái thoải mái nhả nhả khi đóng khi mở, cho rằng Long Tiểu Chi muốn ăn.

Long Tiểu Chi nghiêng đầu nhìn về phía Hoa Vũ Lâu, giọng nói ghét bỏ."Khẩu vị của tam sư huynh thật là nặng, nhỏ như thế cũng không buông tha."

Tiểu Hoàng Diệu "Thu ~ "

Hoa Vũ Lâu "... " Không hiểu sao bị hai đứa tham ăn ghét bỏ.

Thời gian còn sớm, mặc dù không nhìn thấy mặt trời, nhưng ánh sáng vẫn xuyên qua tầng mây và sương mù nặng nề, cho thế giới mờ tối này một chút ánh sáng.

Long Tiểu Chi và tiểu Hoàng Diệu rảnh rỗi không có việc làm, bụng ô nhỏ tản bộ xung quanh Lê Viện, ngẫu nhiên nhìn trong các đầm nước nhỏ bên có con cá nhỏ nào khác biệt hay không, vì vậy, vài ngày sau, xung quanh Lê Viện thường xuyên sẽ thấy một chuỗi một chuỗi dấu chân nhỏ, bên cạnh dấu chân nhỏ, lúc nào cũng sẽ xuất hiện một chuỗi dấu móng đặc biệt của loài chim.

Mấy người Hiên Khâu Thiên Giác cũng thường xuyên tuần tra xung quanh, hy vọng có thể tìm ra một chút manh mối, nhưng đầm lầy Quy Khư này chắc là cần thời gian đặc biệt, cho nên liên tục không có thu hoạch gì, đêm nay, Long Tiểu Chi hiếm khi hào hứng, cầm kiếm gỗ nhỏ khua trên bàn thấp.

Hiên Khâu Thiên Giác thả ngọc giản trong tay ra, mượn ánh sáng của ánh nến nhìn bé con đi tới đi lui trên bàn. Tâm pháp Vân Khuyết của Long Tiểu Chi tiến bộ rất nhanh, nhưng kiếm quyết Vân Khuyết thì liên tục dừng ở tầng hai, hình như còn chưa tìm được con đường thích hợp cho mình.

Long Tiểu Chi cũng không nóng vội, lúc Nguyễn Thanh Tuyết và Hoa Vũ Lâu luyện kiếm cũng không lười biếng, cầm lấy kiếm gỗ nhỏ của mình đứng bên cạnh nghiêm túc chăm chỉ luyện kiếm pháp cơ bản, mặc dù vài năm cũng không có tiến triển gì, cũng không nóng không vội, bởi vì sau tỷ thí Nam Cảnh, Long Tiểu Chi mơ hồ biết được kiếm pháp mình muốn là thế nào.

Áo trắng tung bay, ống tay áo tung bay, kiếm gỗ nhỏ bé lại ngưng tụ ra kiếm ý không nhìn thấy, động tác của Long Tiểu Chi lưu loát, khê múa khê động cũng như trải qua muôn ngàn thử thách, liên kết thông suốt không hề có chỗ không thích hợp, thấy rõ về mặt kiếm pháp, Long Tiểu Chi cũng chưa bao giờ lười biếng.

Khua một lát, đột nhiên Long Tiểu Chi cảm giác trong lòng có một loại chấp nhất mơ hồ có chui từ dưới đất lên ra cảm giác, cho tới nay mộng lung cuối

cùng thối lui, Long Tiểu Chi biết rõ, chính mình kiếm pháp cuối cùng phải có điều tình tiến.

Trong tay động tác không ngừng, kiếm gỗ nhỏ bắt đầu tản mát ra một trận ánh sáng màu tím nhẹ dịu, Long Tiểu Chi nhảy lấy đà một cái, xoay người, vung kiếm, một đóa hoa sen màu tím trong nháy mắt nở rộ dưới chân nàng, cũng biến mất trước khi Long Tiểu Chi rơi xuống đất lần nữa, trên mũi kiếm gỗ, ngưng tụ ra một đóa hoa sen màu tím, Long Tiểu Chi khua một cái, từ ánh sáng màu tím lộng lẫy ngưng tụ hoa sen bay ra.

Trong mắt Hiên Khâu Thiên Giác xẹt qua kinh ngạc cùng kinh diễm, đây là tự nghĩ ra kiếm ý sao? Đưa ra ngón trở thon dài đón lấy hoa sen màu tím chậm rãi tung bay lại đây, hoa sen xoay tròn một hồi trên đầu ngón tay của Hiên Khâu Thiên Giác, chậm rãi biến mất, đồng thời, Hiên Khâu Thiên Giác cảm thấy trên đầu ngón tay mình truyền lại cảm giác thoải mái của năng lực chữa trị.

Mà Long Tiểu Chi trên bàn còn đang không ngừng khua kiếm, vô số hoa sen và cánh hoa lớn nhỏ không giống nhau lấy Long Tiểu Chi làm trung tâm mà tung bay ra, bé con không hề có cảm giác, tiếp tục nghiêm túc múa kiếm, kiếm gỗ xẹt qua không trung, lưu lại ánh tím nhẹ nhàng, nâng bước, di chuyển sang bên cạnh, nhảy lên, xoay người, trong lúc ống tay áo bay lên, kiếm ý hội tụ thành ánh sáng màu tím nhu hòa.

Hiên Khâu Thiên Giác lẳng lặng ngồi bên cạnh bàn, nhìn bé con trước mặt không ngừng nhanh nhẹn nhảy múa, lần múa kiếm này nhìn giống như vũ đạo, cánh hoa bay khắp nơi, nhưng lại giấu giếm sắc sảo. Cánh hoa do kiếm ý ngưng tụ vừa là chữa khỏi, vừa là địch, là sát ý. Chỉ sợ từ xưa đến nay, cũng chưa từng có người nghĩ tới chuyển hóa kiếm ý thành linh lực chữa khỏi. Dù sao tu kiếm không phải nhanh thì nhon, lấy sức lực bản thân phá mọi trở ngại của thế gian, mới là căn bản của kiếm tu, có ai tu kiếm, là vì chữa trị cho người khác chứ.

Khó trách thông tuệ như Long Tiểu Chi, mấy năm qua kiếm quyết không hề tiến bộ, hóa ra kiếm tu trong lòng bé con này, lại là như thế. Liên tục âm thầm, yên lặng nỗ lực đi trên con đường mình nhận định.

Múa kiếm xong, Long Tiểu Chi chậm rãi thu thế, trên mặt bàn, cánh hoa màu tím nhạt tung bay là tả, dần dần trong suốt, hoa sen do kiếm ý ngưng tụ chậm rãi biến mất, linh lực quay về tự nhiên, Long Tiểu Chi đưa tay ra, tiếp thu một đóa hoa sen nhỏ nhỏ đang dần tan, trên khuôn mặt nhỏ nhắn bị bấm là niềm vui vì đạt được ước muốn."Su phụ, con thành công!"Long Tiểu Chi nâng hoa sen, nhảy đến trước mặt Hiên Khâu Thiên Giác, trực tiếp nhảy vào trong lòng Hiên Khâu Thiên Giác, Hiên Khâu Thiên Giác cười nhẹ đón nàng. Hân cảm thấy may mắn ngày đó mình thu nhận một bé con như thế, còn nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy Long Tiểu Chi, bé con bị Hoa Vũ Lâu đặt trên bàn thấp, lập tức lộp độp chạy đến sau ấm trà trốn đi, sau đó vụng trộm lén lén nhìn mình...

Những chuyện như mới xảy ra ngày hôm qua thế nhưng đã qua rất lâu sao? Hiên Khâu Thiên Giác sửa sang đầu tóc hơi loạn cho Long Tiểu Chi, cuối cùng dứt khoát tháo song nha kẻ xuống, bé con cả người đầy mồ hôi, dù sao cũng phải tắm rửa.

Bởi vì kiếm quyết đã có đột phá, tâm trạng Long Tiểu Chi thả lỏng, nâng hoa sen trong tay cố hết sức đưa linh lực để nó không biến mất, lúc tắm rửa cũng không quên thả trong bồn tắm, thỉnh thoảng duỗi tay chọc chọc hoa sen nhỏ nổi trên mặt nước, mãi cho đến lúc ngủ, linh lực cung cấp nuôi dưỡng gián đoạn, hoa sen mới dần dần trong suốt rồi biến mất không thấy gì nữa.

Sáng sớm hôm sau, Hiên Khâu Thiên Giác tỉnh lại đã lâu, trên mặt bàn vẫn không có động tĩnh, dờn bình phong nhỏ qua, thì thấy Long Tiểu Chi còn nằm lấy chân mềm nhỏ đang ngủ say, chắc hẳn ngày hôm qua múa kiếm tiêu hao linh lực, cho nên còn ngủ.

Hiên Khâu Thiên Giác cười cười, chuyển bình phong lại, cản ngay hướng cửa, rồi mới xoay người, đi thiên viện luyện khí.

Hơn mười ngày sau đó, Thương Lan tông dần dần, đội ngũ tiến vào đầm lầy Quy Khư lần này nườm nượp mà đến, mặc dù một đường không có gặp nguy cơ quá lớn, nhưng lộ trình xa xôi, hơn nữa mưa dầm liên tục, khiến người ta thấy rất khó chịu.

Bởi vậy lúc cả đám phong trần mệt mỏi đuổi tới biên giới đầm lầy, thấy phủ đệ hoa mỹ đại khí như thế thì thấy kinh ngạc, thế nhưng có người tới trước bọn họ, lại mảnh nhìn sang, lập tức thấy ngoài phủ đệ này, chỗ cách cửa không xa có một chỗ lõm đầy nước.

Bên cạnh đầm nước nhỏ, có hai bé con đầu đội nón, người khoác áo to, đang ngồi ở chỗ kia, nhìn kỹ thì ào ào hắc tuyến, bởi vì bé con áo trắng đó một đang nhàn nhai cầm cá nhỏ gậy tre, ngồi trên một cái ghế đầu câu cá! Tình cảnh này đúng là quá khôi hài.

Lúc không còn gì để nói, thì nghe một con chim non vàng nhạt khác chiêm chiếp kêu hai tiếng, bé con áo trắng lạnh nhạt thu cần câu lại, một con cá bạc đã quăng đuôi bị kéo ra khỏi mặt nước.

"Chiêm chiếp thu ~" tiểu Hoàng Điều đội nón vui vẻ nhảy hai bước, ngậm một cái giỏ trúc nhỏ đặt bên cạnh Long Tiểu Chi, bên trong đã có rất nhiều cá nhỏ giống vậy.

Bởi vì giỏ trúc hơi lớn, tiểu Hoàng Điều hơi lung la lung lay, cái nón sau gáy méo sẹo cũng không biết.

Long Tiểu Chi thờ dãi, nhận mệnh thả cá bạc vào trong giỏ trúc, nàng nghĩ không ra, thân là một con chim, vì sao lại thích ăn cá, việc này có phải có hơi không kén ăn không?

Nhưng Nhị sư huynh làm ăn rất ngon, sư phụ làm càng ăn ngon hơn, Long Tiểu Chi thỏa mãn híp mắt to, nhìn một đồng cá bạc đã nướng sẵn trong linh phủ của mình.

Nhìn đoạn trên, thì có thể tưởng tượng ra, trong mấy ngày chờ người, hai bé con đang bận rộn cái gì. Còn Hoa Vũ Lâu bị hai bé con ghét bỏ vài ngày trước, yên lặng chưa xót lòng.

Cảm thấy có người đến, hai bé con đồng thời quay đầu nhìn lại, xa xa có mấy bóng người mờ mờ lung lung rơi xuống trước sân rất nhanh, Long Tiểu Chi thu

cần cầu, bởi vì cá bạc trong giỏ trúc còn sống, không thể thu vào linh phi, tiểu Hoàng Diệu dùng miệng treo ngược, cũng không chê một mồi.

Người đến bí cảnh lần này rất nhiều, từng tông môn cộng lại có ít nhất ba đến năm trăm người, bởi vì chưa quen thuộc đường nhỏ, cho nên phần lớn đều là đi theo Thương Lan tôn, đương nhiên, cũng có người Hiên Khâu Thiên Giác, một mình đến đây, Long Tiểu Chi đại khái nhìn lướt qua, có mấy khuôn mặt quen thuộc. Chắc hẳn là nhân vật quan trọng của tông môn, cho nên danh sách nhân viên đến bí cảnh không đổi.

Tác giả có lời muốn nói: cảm ơn tiểu thiên sứ tưới ~~~ sao sao ~ tiểu kịch trường:

Sau ngày Hoa Vũ Lâu bị hai đứa tham ăn ghét bỏ, Nguyễn Thanh Tuyết cũng đụng phải hai bé con đứng trước vũng nước, vì vậy tiến lên tra xét.

"Sò biển, cá bạc này mặc dù nhỏ, nhưng nơi đây linh lực hệ thủy vô cùng dư thừa, chất thịt tươi ngon, thế gian hiếm có..."

Nguyễn Thanh Tuyết blah blah...

Hai bé con về mặt sùng bái ~

Hoa Vũ Lâu: "... "Luận tu sĩ không biết làm cơm có tiền đồ gì?

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Thủy Hàm Châu

Những tu sĩ đến đây không tự tiện xâm nhập Lê Viện, phủ đệ tu sĩ đều tự có thuộc tính phòng ngự, tùy tiện đi vào sẽ bị coi là xâm lấn.

Bởi vì cần phải dừng lại một ngày ở biên giới đầm lầy, chờ đợi các tông môn còn lại đến, cho nên từng tông môn cũng tranh thủ thời gian nghỉ ngơi, dù sao chỉ cần bước vào phạm vi đầm lầy, tâm thần chỉ sợ sẽ rất hiếm khi được buông lỏng.

Long Tiểu Chi không nhìn thấy Long Phong Triệt, suy đoán có khả năng hắn còn trên đường, vì vậy xoay người về Lê Viện, tiểu Hoàng Diệu lung la lung lay theo sát phía sau. Đoàn người yên lặng nhìn hai con hành này đội nón nhỏ biến mất trong cửa thủy hoa.

Buổi trưa, lại có hai tông môn chạy tới, Thất Linh Tông là một trong số đó, so với người kia vội vàng, hiển nhiên Thất Linh Tông thoải mái hơn nhiều, dù sao cũng là một tông môn ngự thú, trong tông môn không thiếu hụt linh thú, linh thú thủy sinh cũng có rất nhiều, cho nên đều cười lúc linh thú chạy đến.

Long Phong Triệt một thân hồng y vô cùng rõ ràng, nhẹ nhàng rơi xuống đất, trong tay cầm một phen cây dù màu đỏ. Sau khi rơi xuống đất tự nhiên đưa mắt nhìn Lê Viện trước, rồi mới đưa mắt nhìn sang tông môn.

Long Phong Triệt vừa xuất hiện, khuôn mặt ôn hòa của Tàn Tông Ngụy khẽ cứng đờ, cũng được xoa dịu rất nhanh, nhưng ánh mắt nhìn Long Phong Triệt có vài phần tìm tòi nghiên cứu và thâm trầm.

"Nhiều ngày không gặp, Tàn Tông chủ giống như già đi không ít, nhưng Thương Lan tông đúng là hào phóng, mời được nhiều đại năng đã quy ẩn như thế." Long Phong Triệt không thêm đề ý đến ánh mắt của Tàn Tông Ngụy, tùy ý che ô đứng tại chỗ.

"Thủy tông chủ quá khen." Tàn Tông Ngụy không mặn không nhạt đáp, hiện tại hắn không rõ thân phận chuẩn xác của Long Phong Triệt, tự nhiên không muốn tiết lộ quá nhiều.

Nhưng hành trình bí cảnh lần này, không chỉ có Thương Lan tông mời đại năng quy ẩn, mà có không ít tu sĩ đã ẩn thế cũng ào ào trở lại tông môn, chạy đến đầm lầy Quy Khứ, hành trình bí cảnh có ảnh hưởng rất rộng, ngoài dự liệu của tất cả mọi người.

Hai canh giờ sau, cuối cùng các tông môn đạt được tư cách lần này cũng tập trung đông đủ, Hiên Khâu Thiên Giác cũng thu Lê Viện lại, bưng ô đứng thẳng.

Long Tiểu Chi ngồi trên đầu vai của hắn, đang cầm một xâu cá bạc nhỏ đã nướng tí mĩ cán, ngẫu nhiên còn đưa Hiên Khâu Thiên Giác cắn một cái.

Lúc đầu đương nhiên Hiên Khâu Thiên Giác không muốn ăn, nhưng cảm nhận được ánh mắt đăm đăm sát khí mà người nào đó quăng lại đây, Hiên Khâu Thiên Giác cong cong khóe môi, vui vẻ ăn hết cá bạc nhỏ Long Tiểu Chi đưa tới, có đôi khi Long Tiểu Chi ăn quá mức quên mình, còn nghiêng đầu chủ động tìm.

Long Phong Triệt răng rắc một cái, lần nữa bóp nát chuôi ô bằng gỗ, thuộc hạ bên cạnh yên lặng đưa lên một chiếc ô mới, sau đó tiếp tục chờ lượt đưa ô tiếp theo. Hồi lâu sau, ngay lúc thuộc hạ Thất Linh Tông hơi lo lắng số ô trong linh phủ của mình không đủ thì phải làm sao, đột nhiên Long Phong Triệt cười một tiếng, trực tiếp đi đến chỗ Vân Khuyết tông.

Hiên Khâu Thiên Giác nhướn mày, vui vẻ trong mắt không giảm. "Thủy tông chủ muốn làm gì?"

"Không có gì, chỉ là vội vã gấp rút lên đường nhiều ngày, đột nhiên thấy hơi đói." Long Phong Triệt không thèm quanh co lòng vòng, giọng nói cũng tương đối cây ngay không sợ chết đứng, không thèm đếm xỉa ánh mắt kì lạ của mọi người xung quanh.

Sắc mặt mọi người Thất Linh Tông không chút thay đổi, hoàn toàn không cảm thấy tông chủ nhà mình chạy đến trước mặt bé con nhà người ta đòi thức ăn có cái gì không đúng.

Động tác ôm cá bạc nhỏ Long Tiểu Chi ngừng lại, sau đó lập tức lấy một túi đựng đồ từ linh phủ ra, đúng là cái mà Đan Nghĩ Khanh luyện chế trong thí luyện kia, tiếp theo không keo kiệt mà cầm mình một nửa các loại linh quả, mỹ thực trong linh phủ của mình ra, cho đến lúc túi đựng đồ sắp không chứa nổi, mới dừng lại.

Long Phong Triệt rất tự nhiên nhận túi đựng đồ Long Tiểu Chi đưa tới, thuận tay vỗ vỗ đầu nhỏ của Long Tiểu Chi. "Bạn nhỏ khẳng khái như thế, Thủy mộ không có gì để báo đáp, chỉ có lấy mệnh tương hộ."

Hoa Vũ Lâu vốn thấy hơi táo bạo "...". Vừa nãy còn cảm thấy người này chạy tới cướp bóc Tiểu Chi thì thật là không phúc hậu, hiện tại đột nhiên cảm thấy Tiểu Chi kiêu kì rồi.

Một túi thức ăn, đổi lấy hứa hẹn lấy mệnh tương hộ của một vị tông chủ, chúng tu sĩ cảm giác tu vi của mình vẫn chưa tới đâu, thần sắc trên mặt cứng lại, nhưng cũng có rất nhiều người cũng không coi là thật, chỉ cho là Thủy Khinh Hồn nhất thời tâm huyết dâng trào.

Long Tiểu Chi không lên tiếng, nhưng lại liên tục nhướng mày lên, nàng cảm thấy hình như Long Phong Triệt có chỗ nào là lạ, ngày xưa lúc gặp chuyện của Linh Tịch tộc, Long Phong Triệt luôn rất trầm trọng, hôm nay lại có tâm tư đi ăn uống? Nhưng lắm thấy nhiều ma, Long Tiểu Chi cũng không thể trực tiếp hỏi.

Trong mắt Hiên Khâu Thiên Giác khẽ xẹt qua một tia kinh ngạc, hành động của Thủy Khinh Hồn nhìn như khiêu khích, thế nhưng câu hứa hẹn lại lộ ra suy nghĩ chân thật nhất trong lòng hần, Thủy Khinh Hồn đang gây hấn với hần, nhưng cũng là bức bách và cảnh cáo. Có lẽ những người khác không hiểu những hành động này của Thủy Khinh Hồn, Hiên Khâu Thiên Giác lại hiểu, mặc dù rất kỳ lạ, nhưng trong những chuyện liên quan đến Long Tiểu Chi, hai người hiếm khi ăn ý với nhau. Khiêu khích của Thủy Khinh Hồn rất rõ ràng: Ta có thể cho ra lời hứa lấy mệnh tương hộ, vậy người thì sao?

Thần sắc Hiên Khâu Thiên Giác thoáng trầm xuống, vì sao hần cảm thấy Thủy Khinh Hồn như đang dấn dò hậu sự vậy? Như đang ép hần cho ra lời hứa sẽ chăm sóc Long Tiểu Chi.

"Sợ là Thủy tông chủ không có cơ hội này, Tiểu Chi tự có ta tương hộ." Giọng nói Hiên Khâu Thiên Giác vẫn nhẹ nhàng như cũ, cũng không nhìn ra thần sắc có thay đổi gì.

Thủy Khinh Hồn nhìn Hiên Khâu Thiên Giác một cái, cũng không nói thêm gì nữa, bởi vì hần biết rõ Hiên Khâu Thiên Giác hiểu, cũng biết rõ, nếu như nói thêm gì, sợ là Long Tiểu Chi sẽ phát hiện.

"Tần Tông chủ, mọi người đã tập trung đông đủ, có cần vào đầm lầy hay không." Bởi vì cách thức đi vào bí cảnh còn nằm trong tay Thương Lan tông, cho nên là đi vào hay ở lại vẫn phải nghe Tần Tông Ngụy.

Tần Tông Ngụy thấy mọi người đã vào trạng thái vận sức chờ phát động, vì vậy gật gật đầu với Tần Nham. Tần Nham hiểu ý Tần Tông Ngụy, lấy một hạt châu màu xanh đậm ra, hạt châu cao chừng hai tấc, chất liệu hết sức đặc biệt, nhìn như dùng nước trong đáy biển ngưng tụ thành, trong suốt êm dịu, ẩn chứa ánh sáng.

"Hạt châu này tên là Thủy Hàm Châu, sinh từ chỗ sâu trong biển Linh Tịch, là chỗ hội tụ linh lực của biển Linh Tịch, mà bí cảnh chúng ta cần đi, chính là một bộ lạc sống trong biển, bởi vì chiến loạn, chủng tộc này diệt vong ở vạn năm trước, nhưng vị trí thành trì thì vẫn luôn là một điều bí ẩn, chưa có ai tìm được, tông ta may mắn, phát hiện cách thức tiến vào di chỉ này, dựa vào hạt châu này chỉ dẫn, thì có thể tìm đến cửa vào thành cổ."

"Nghe Tần phong chủ nói vậy, xem ra hiểu rất rõ bí cảnh này, chẳng biết có thể tiết lộ một hai không, để chúng ta an tâm." Trong các tu sĩ, có người mở miệng hỏi thăm, dù sao bọn họ đều biết rõ sự hoang vu của đầm lầy Quy Khử này, hơn nữa đến tận cùng trong bí cảnh này có bao nhiêu giá trị cũng khiến người ta hiếu kỳ.

Tần Nham thoáng dừng lại một chút. "Nếu đã đến nơi này, lão phu cũng không cần thiết canh phòng nghiêm ngặt, cố sống chết để giữ lấy, chur vị cảm thấy người vượt cấp khiêu chiến trong Hoàn Thần đại lục đáng được gọi thiên tài không?"

"Đương nhiên." Đối với điểm này, mọi người không có tranh luận, có năng lực vượt cấp khiêu chiến, đều là thiên tài mà các đại tông môn tranh nhau mời chào, nhưng thiên tài quả thực rất ít ỏi, việc này có liên quan gì với hành trình của bọn họ lần này?

"Lão phu muốn nói một câu là, di chỉ thành cổ này, mỗi người đã từng sinh sống bên trong, đều có năng lực vượt cấp khiêu chiến, một người là thiên tài, hai người là trùng hợp, ba người là số mệnh, vậy vạn người thì sao? Vẫn là số mệnh có thể giải thích được?"

Lời nói của Tần Nham đúng lúc chọc trúng chỗ ngứa của mọi người, nguyên một đám lập tức nhiệt huyết sôi trào, tâm trạng bay lên, nhưng trừ chuyện này ra, Thương Lan tông không chịu tiết lộ gì nữa, cho nên cho dù gấp không thể chờ, cũng chỉ có thể chờ đợi dần dà.

"Chư vị đều là người tài năng xuất chúng trong Nam Cảnh, thậm chí có rất nhiều ẩn sĩ đại năng, năng lực ứng biến lão phu không hoài nghi, nhưng lão phu phải nhắc nhở một câu, chủng tộc sống trong nước biển này trời sinh hung tàn, giòi mề hoặc lòng người, cũng chính bởi vì vậy, vạn năm trước đã từng đánh một trận với các tông môn lớn của Nam Cảnh, cuối cùng bị diệt tộc, trong bí cảnh có thể tồn tại rất nhiều di hài và dấu vết chiến loạn, nếu chur vị

gặp được, phải giữ vững bản tâm, không nên bị mê hoặc dễ dàng, đỡ cho mệnh tang nơi này, lợi bất cập hại."

Chúng tu sĩ nghe vậy thì kinh ngạc, cho dù là chủng tộc xảo trá thế nào, đã nhiều năm như vậy, chẳng lẽ còn có sức mạnh mê hoặc gì sao? Nhưng mà nếu Thương Lan tông đã cố ý dẫn dò, chắc hẳn chủng tộc này có năng lực đặc biệt gì về mặt này, trong lòng có vài phân đề phòng.

Trong lòng Long Phong Triệt ngẫm giẫm cợt, nhưng cái gì cũng không nói, hẳn cũng hiểu, Thương Lan tông này là sợ mọi người phát hiện đầu mối gì trong bí cảnh, dứt khoát lúc chưa tiến vào bí cảnh thì tiến hành dẫn dắt mọi người.

Đương nhiên, các tu sĩ cũng không hoàn toàn tin Thương Lan tông, đặc biệt là lần này đến đây có vài vị đại năng, làm việc tự có một phen phán đoán.

Tần Nham lại giải thích rõ làm thế nào dùng Thủy Hàm Châu tìm kiếm thành cổ. "Thủy Hàm Châu này lúc cách thành cổ vạn thước thì sẽ tự động lơ lửng bay lên, bay về phía thành cổ, chúng ta chỉ cần đi theo sau Thủy Hàm Châu, thì có thể tìm thấy đi chỉ thành cổ, nhưng trước đó, chúng ta cần xâm nhập đầm lầy, bởi vì khoảng cách hiện thời, chỉ sợ khoảng cách thành hơn vạn thước."

Cách sử dụng Thủy Hàm Châu sợ là còn có huyền cơ khác, nếu không chắc là có thời gian hạn chế, nhưng Thương Lan tông không nói, tự nhiên mọi người cũng biết điều không có hỏi.

Dưới sự hướng dẫn của Thương Lan tông, đoàn người bước vào đầm lầy Quy Khử. Vừa bước vào khu vực đầm lầy, rõ ràng cảm thấy sương mù lại dày đặc thêm một chút, hơn nữa nếu như không muốn một chân vào vũng bùn, chỉ có thể ngự không phi hành, còn không thể bay quá cao, bởi vì khí độc trên không vô sắc vô vị, ai cũng không muốn đi thử xem khí độc ở trong độ cao nào.

Đoàn người cơ hồ bay sát mặt đất, sau khi đi vào đầm lầy, tiếng kêu to của chim muông lập tức thưa thớt xuống, có vẻ yên tĩnh, sương mù đậm đặc khiến bọn họ không thể bay quá nhanh, để tránh lạc nhau.

Mọi người cứ thế cẩn thận bay hơn một canh giờ, cho đến lúc sắc trời hoàn toàn tối xuống, dọc theo đường đi không gặp nguy hiểm gì cả, ngược lại có vẻ mình cẩn thận quá đáng, sau khi sắc trời tối xuống, Thương Lan tông phái người đi tìm lối ra, chỉ chốc lát sau đã dẫn đầu chúng tu sĩ đáp xuống một chỗ đất kiên cố.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Khác Thường

Sắc trời tối sầm lại, tiếng ếch kêu xung quanh vang bên tai không dứt, ngẫu nhiên còn có công trùng phát sáng bay qua, cảnh tượng điền viên tự nhiên, sau khi rơi xuống đất, có người bắt đầu thiết lập trận pháp cản nước mưa, dù sao không có ai muốn bị mưa giội cả đêm, hơn nữa diện tích chỗ an toàn này cũng không lớn, tu sĩ có phù đệ cũng không thể sử dụng phù đệ, vì vậy mọi người ăn ý nối trận pháp thành một mảnh.

Trong tiếng ếch ộp, các tu sĩ nghênh đón đêm đầu tiên sau khi vào đầm lầy, tiêu hao linh lực một ngày cộng thêm tinh thần mệt mỏi khiến rất nhiều tu sĩ bắt đầu tỉnh tọa nghỉ ngơi.

Mặc dù từ lúc tiến vào đầm lầy Quy Khử, không gặp nguy cơ quá lớn, nhưng tính cảnh giác của các tu sĩ vẫn còn tồn tại, chỉ là ít hơn ban đầu một chút.

Bóng đêm đậm đặc, nước mưa bị cản ngoài trận pháp trong suốt, bóng đêm dần dần yên tĩnh lại.

Long Tiểu Chi cũng làm ỏ trong lòng Hiền Khâu Thiên Giác ngủ, dưới hoàn cảnh như vậy, không có ai thật sự yên tâm nằm ngủ, từng tu sĩ đều là lấy phương thức tỉnh tọa khôi phục linh lực, một vị phòng bị đầm lầy, hai vị phòng bị tu sĩ cùng đi.

Nguyễn Thanh Tuyết ngồi bên cạnh đồng lửa gác đêm, nướng mấy quả hạch, tiểu Hoàng Điều có vẻ buồn ngủ, co lại trên bờ vai hẳn không ngừng gật đầu, nhưng ngẫu nhiên vẫn mở đôi mắt nhỏ ra nhìn quả hạch đang nướng.

"Nhiều ngày không gặp, bạn nhỏ tiến bộ thần tốc, chắc là được cơ duyên lớn, khiến lão phu bội phục." Ban đêm có không ít người gác đêm, cũng có những người linh lực hùng hậu, không vội tỉnh tọa chưa nghỉ ngơi, nghe thấy giọng nói thoáng quen tai, Nguyễn Thanh Tuyết đứng dậy thì lễ một cái. "Lạc tiên bối."

Người đến khoát tay áo, ý bảo Nguyễn Thanh Tuyết không cần giữ lễ tiết, bản thân mình rất hào phóng ngồi bên cạnh đồng lửa, nhờ ánh lửa, có thể thấy rõ thấy rõ dung mạo của hắn, đúng là tán tu Lạc Phong Tử làm quen trong Kính Đàm.

Lạc Phong Tử do Mặc Đan Môn mời đến trợ trận, hẳn đến lần này bí cảnh Nguyễn Thanh Tuyết cũng không nghĩ nhiều, dù sao hàng năm Lạc Phong Tử đi lại trong đại lục, tìm kiếm phương pháp bỏ hồn, bí cảnh quy mô hơn niên đại xa xưa như thế, sao hắn lại bỏ qua chứ.

"Đây là Hỏa Tê quả?" Lạc Phong Tử vừa ngồi xuống, thì phát hiện mấy quả hạch bên đồng lửa, hơi ngoáy ý muốn nhặt một viên lên kiểm tra.

Nguyễn Thanh Tuyết đang muốn trả lời phải, tiểu Hoàng Điều trên bờ vai lại xù lông, chiêm chiêm kêu liên xông tới, hiển nhiên cho rằng Lạc Phong Tử là

tới giành ăn.

Tu vi Lạc Phong Từ thì Nguyễn Thanh Tuyết nhìn không ra, nhưng theo lời đồn thì ít nhất cũng là Xuất Khiếu hậu kỳ, tiểu Hoàng Điều xông lên như thế, Nguyễn Thanh Tuyết lập tức giật mình.

Lạc Phong Từ cũng không để tiểu Hoàng Điều trong lòng, nhưng cũng biết con chim này là Nguyễn Thanh Tuyết chăn nuôi, cho nên chỉ đưa tay ngăn cản một cái, muốn đỡ tiểu Hoàng Điều, nhưng không nghĩ tới, nhất ánh sáng vàng trong nháy mắt đã vòng qua bàn tay hắn nâng lên, lao thẳng đến Hỏa Tê quả trên tay hắn.

Tiểu Hoàng Điều chiêm chiếp thị uy hai tiếng, sau đó nhanh chóng đưa ra hai móng vuốt ra, móng vuốt bình thường có vẻ vô hại non nớt ôm lấy Hỏa Tê quả, sau đó thành thoi nhàn hạ bay trở về trước người Nguyễn Thanh Tuyết, rơi xuống trên tay Nguyễn Thanh Tuyết, không định đợi, trực tiếp mổ Hỏa Tê quả ra bắt đầu ăn.

"Tiểu Hoàng tham ăn, còn mong tiền bồi chó trách." Nguyễn Thanh Tuyết cười chấp tay, nhưng trong lòng đang suy nghĩ, tiểu Hoàng Điều này đến tốt cùng là cái gì, vì sao tốc độ nhanh như vậy, vừa nãy Lạc Phong Từ cản lại mặc dù chỉ là ngẫu nhiên, nhưng tốc độ cũng không phải tu sĩ bình thường có thể thoát khỏi.

Tiểu Hoàng tự nhiên là tiểu Hoàng Điều, kể từ lúc tiểu Hoàng Điều bắt đầu đi theo Nguyễn Thanh Tuyết, Nguyễn Thanh Tuyết nghĩ tới nghĩ lui vẫn cảm thấy phải lấy cái tên cho tiểu Hoàng Điều.

Nhưng tiểu Hoàng Điều là Thủy Kinh Hồn tặng cho Long Tiểu Chi, cho nên đương nhiên Nguyễn Thanh Tuyết đi hỏi thăm Long Tiểu Chi, Long Tiểu Chi lạnh nhạt ngồi trên ghế đầu, đội nón nhỏ nhìn vùng nước nhỏ trước mặt, trong tay vũng vàng cầm gậy tre nhỏ câu cá, làm ra vẻ thế ngoại cao nhân. "Vậy thì gọi là tiểu Hoàng đi, Long Tiểu Hoàng."

Tiểu Hoàng Điều "Chiêm chiếp thu ~" cũng không biết nghe có hiểu không, tiểu Hoàng Điều cứ kêu một trận chiêm chiếp thu.

Long Tiểu Chi nghiêng đầu nhìn thoáng qua tiểu Hoàng Điều. "Nhị sư huynh huynh xem, tiểu Hoàng rất thích cái tên này."

Tiểu Hoàng Điều "Chiêm chiếp thu ~"

Long Tiểu Chi "Người cũng cảm thấy rất êm tai? Vậy là tốt rồi."

Tiểu Hoàng Điều "..."

Nhìn hai bé con trao đổi, Nguyễn Thanh Tuyết không phúc hậu cười, vì vậy từ đây tiểu Hoàng Điều có tên: Long Tiểu Hoàng. Nhưng mỗi lần Vân Khuyết tông mấy người gọi tiểu Hoàng, tiểu Hoàng Điều làm ra vẻ ta ở đâu, ta là ai, ta không biết cái gì cả, nhìn như chưa có mở linh trí.

"Không sao, con linh sủng này có chút ý tứ." Lạc Phong Từ không thêm để ý, ngược lại hứng thú nhìn tiểu Hoàng Điều một đầu dầm vào Hỏa Tê quả hỏa. "Mạo muội hỏi, bạn nhỏ là tìm ra con linh thú này từ đâu?"

"Nói ra thật xấu hổ, tiểu Hoàng cũng không phải là văn bồi tìm được, mà là vật cười một vị đạo hữu tặng cho tiểu sư muội." "Vật cười?" Thần sắc Lạc Phong Từ cứng lại, đại khái hơi nghi ngờ hình thể của vật để cười này, nhưng rất nhanh nhớ tới bé con ban ngày câu cá bên vũng nước mà mình nhìn thấy, không phải là tiểu tử điệp trước kia cùng nhau rơi vào đáy đầm sao, cười sang sảng nói. "Tử điệp yêu kia có thể trở thành đồng môn của bạn nhỏ, cũng là cơ duyên của nàng."

Nguyễn Thanh Tuyết nghe vậy thì cười nhẹ nói. "Tiểu Chi có thể vào Vân Khuyết tông, cũng là cơ duyên của Vân Khuyết tông."

Trong mắt Lạc Phong Từ xẹt qua một tia kinh ngạc, không nghĩ tới Nguyễn Thanh Tuyết lại nói như thế, nhưng nhìn thế này, tử điệp kia đúng là đã vào một tông môn tốt. "Tâm tính bạn nhỏ như thế, lão phu rất thương thức."

Hai người vừa nói vừa gác đêm, bầu không khí không chút lúng túng, việc này cũng vì Lạc Phong Từ đến tìm Nguyễn Thanh Tuyết nói chuyện, bởi vì Nguyễn Thanh Tuyết, chẳng những học thức uyên bác, hơn nữa tính cách hiếm thấy, trò chuyện với nhau, rất khó xuất hiện tình huống tẻ ngắt.

Lạc Phong Từ đến đây cũng là vì hỏi thăm bí cảnh lần này, lúc trước hắn vẫn luôn bế quan dưỡng thương, sau khi xuất quan thì nhận được lời mời của Mặc Đan Môn, cho nên không quá hiểu biết về bí cảnh và tỷ thí tông môn tình huống.

Vì lúc Lạc Phong Từ làm việc, thì chỉ cần không liên quan đến chuyện bổ hồn thượng đều là tiền lui có độ, Nguyễn Thanh Tuyết cũng hết sức vui vẻ bán nhân tình này. Mãi cho đến khuya, Lạc Phong Từ mới về chỗ Mặc Đan Môn.

Một đêm nhìn như vô cùng bình tĩnh cứ thế chậm rãi trôi qua, loại bình tĩnh này liên tục duy trì đến sáng sớm ngày thứ hai, nắng sớm thật mỏng xuyên qua sương mù dày đặc, mưa phùn liên tục, sáng sớm có vẻ khá ướt át.

"Không thấy Lâm Dược sư đệ!" Mọi người tu chính một đêm, linh lực khôi phục rất tốt, tinh thần cũng là rực rỡ hẳn lên, đang chuẩn bị lần nữa lên đường, lại đột nhiên nghe một tiếng kêu sợ hãi. "Không chỉ có Lâm Dược sư đệ, cũng không thấy người của Đạp Vân tông!"

Đám người lập tức huyền não lên, tiếng kêu sợ hãi liên tiếp vang lên. Tiếng tìm kiếm đồng môn liên tiếp vang lên.

"Chuyện gì xảy ra?" Tần Nham rất nhanh đuổi tới gần đó, hỏi thăm nguyên nhân mọi chuyện.

Trả lời Tần Nham là một trưởng lão của kiếm tông thượng đẳng. "Tần trưởng lão, đệ tử tông môn trú đóng vòng ngoài đêm qua xảy ra tình huống mất tích, thậm chí có việc cả tông môn cùng biến mất."

Tần Nham trầm tư một trận, đại khái hỏi nhân số mất tích vị trí tông môn đêm qua rồi quay về bên cạnh Tần Tông Ngụy, nói rõ sự việc.

"Biến mất?" Tần Tông Ngụy cũng có vài phần không hiểu, cái gì gọi là biến mất?

"Đêm qua có đệ tử gác đêm, không có ai phát hiện có người rời khỏi chỗ này, đất cứng trong đầm lầy cũng không dễ tìm, tùy tiện rời khỏi không khác gì tự tìm đường chết, hơn nữa im hơi lặng tiếng thiếu gần ba mươi người, cho đến lúc sắp xuất phát, mới phát hiện khác thường."

Chuyện xảy ra quá mức đột nhiên, hơn nữa còn là loại chậm rãi, yên tĩnh thâm thấu, không có ai biết những tu sĩ kia biến mất lúc nào, càng không biết bọn họ biến mất thế nào, ai cũng không nghĩ đến, vào lúc bọn họ cho là mình còn xem như an toàn, thì đầm lầy Quy Khử mạnh mẽ đánh bọn họ một kích.

"Hai canh giờ sau đó lập tức lên đường, nếu có nhân muốn ở lại cứ ở lại, không cần để ý." Sắc mặt Tần Tông Ngụy không tốt lắm ra lệnh.

"Dạ." Tần Nham lĩnh mệnh đi xuống, trong nháy mắt lĩnh ngộ hàm nghĩa hai canh giờ của Tần Tông Ngụy, nếu như lập tức lên đường, tông môn có đệ tử mất tích tất nhiên sẽ không đồng ý, thậm chí sẽ đẩy trách nhiệm việc này lên đầu Thương Lan tông, dù sao chỗ nghỉ ngơi này là Thương Lan tông tìm được, cho nên để hai canh giờ cho bọn họ đi tìm người, còn sau hai canh giờ, nếu như không muốn đi, Thương Lan tông cũng không cưỡng cầu.

Tần Nham truyền đạt lời nói của Tần Tông Ngụy, mặc dù trong lòng các tu sĩ có bất mãn, cảm thấy thời gian quá ít, nhưng tông môn có đệ tử mất tích vẫn lập tức chia ra tìm kiếm gần đó, hy vọng có thể tìm được dấu vết để lại.

Nhưng mà, hơn hai mươi người biến mất kia hình như thật tự dung bốc hơi, không để lại cái gì, càng tìm kiếm, mọi người lại càng thấy lạnh trong lòng, nếu như chỉ có một tông môn biến mất, bọn họ còn có thể giải thích là bọn họ tự động rời khỏi, nhưng mất tích không có quy luật gì, chỉ là vị trí đều gần biên giới, tông môn nào cũng có, cho thấy khó có khả năng là tự động đi khỏi.

Trong những người biến mất, Trúc Cơ kỳ, Kim Đan kỳ, Nguyên Anh kỳ, thậm chí còn có một tu sĩ Xuất Khiếu kỳ, thế nhưng một tiếng cũng không phát ra, đã biến mất rồi.

Về mặt Long Tiểu Chi cũng nặng nề, nàng hỏi Hiên Khâu Thiên Giác xem đêm qua có phát hiện dị thường gì không, Hiên Khâu Thiên Giác lắc lắc đầu.

Không chỉ có Hiên Khâu Thiên Giác, Tần Tông Ngụy cũng không phát hiện điều gì, nên biết, sau Hóa Thần kỳ, phân ra nửa tâm thần trí cảnh giới xung quanh là chuyện rất dễ dàng, nhưng tu sĩ cao cấp trong đội ngũ lại không có bất kỳ phát hiện nào.

Hai canh giờ sau đó, tần dưới mỏm đá truyền ra mệnh lệnh xuất phát, mọi người im lặng một lát, không có ai ngăn cản, cũng không tông môn nào lựa chọn ở lại tiếp tục tìm người, ngược lại nguyên một đám mặt mày xanh xao, muốn đi thật nhanh.

Sắc trời đã sáng choang, nhưng sương mù trong ao đầm lại không có tản ra, tầm mắt như cũ vẫn chịu hạn chế rất lớn, vẫn do dẫn đầu Thương Lan tông đi về chỗ sâu của đầm lầy.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Con Éch Của Đầm Lầy

Trên đường không ai nói chuyện, tất cả mọi người vội vã gấp rút lên đường trong mưa phùn liên tục, bầu không khí ngột ngạt này liên tục duy trì đến chạng vạng, theo thường lệ vẫn chỗ dừng chân trên một mảnh đất cứng rắn diện tích tương đối rộng lớn.

Tu sĩ ào ào hạ xuống đất, giẫm trên mặt đất kiên cố lại không khiến bọn họ an tâm bao nhiêu, có không ít tu sĩ trực tiếp rơi xuống khu trung tâm, rõ ràng là muốn tránh vùng ngoài, sau đó thậm chí bởi vì việc này mà xảy ra tranh chấp, thiếu chút nữa biến thành võ đấu.

Ban đêm đúng hạn mà đến, chỗ hỗn loạn an tĩnh khác thường, nhất là tu sĩ bên ngoài đều vô cùng cảnh giác, cơ hồ có rất ít người tĩnh tọa nghỉ ngơi.

Long Tiểu Chi ngồi trên vai Hiên Khâu Thiên Giác, cũng không có tâm trạng gì mà ăn cá, điểm dừng chân mấy người của Hiên Khâu Thiên Giác ở khu trung tâm, bởi vì thực lực bày ra đó, cũng không có tông môn tự tìm mất mặt đến đây khiêu khích.

Một đêm này, có ít nhất bảy phần tu sĩ cũng không nghỉ ngơi tốt, ào ào cảnh giác bốn phía, nhưng đầm lầy Quy Khử lại giống như lúc bọn họ tiến vào, sương mù nồng đậm, trong bóng tối, chỉ có thể nghe tiếng ech kêu, côn trùng kêu, còn có tiếng mưa phùn xoát xoát rơi trên mặt nước.

Nhưng hiển nhiên, cảnh giác và phòng bị của bọn họ trong đầm lầy quý dị này có vẻ vô cùng buồn cười, sáng sớm ngày thứ hai, lại có hơn năm mươi người mất tích, cũng là im hơi lặng tiếng, không để lại dấu vết.

Việc này, ai cũng không thể dùng chủ quan để giải thích, mất tích vẫn như cũ là tu sĩ bên ngoài, nhưng khiến người ta rợn tóc gáy là, đêm qua có không ít tu sĩ lẫn nhau gác đêm, nói cách khác nhìn chăm chăm vào đối phương, thế này một khi có dị động gì thì sẽ phát giác trước tiên. Cho dù như thế, về mặt bọn họ cũng mờ mịt, không biết rõ tu sĩ kia biến mất lúc nào.

Thương Lan tông triệu tập các tông chủ thương nghị một lát, sắc trời mờ sáng rồi lập tức lên đường, căn cứ phỏng đoán của Thương Lan tông, bọn họ ít nhất còn cần ba ngày mới có thể đến lối vào bí cảnh, dưới tình huống như thế, chỉ có thể lựa chọn nhanh chóng rút lui hoặc là nhanh chóng đi tới.

Tình huống ban đêm không ngừng có người mất tích cũng không biến mất theo hành trình của bọn họ, đầm lầy Quy Khư như đang cảnh báo bọn họ, tiến vào trong này thì không đường để chạy.

Hai ngày sau, đoàn người tầng tầng lớp lớp thế nhưng chỉ còn hơn một trăm người, này một lần, sắc trời còn chưa tối xuống, đoàn người tìm một chỗ đặt chân, chuẩn bị xây dựng cơ sở tạm thời, nhiều ngày đến một nơi khiến trong mắt mỗi người đều có một mệt.

Nhưng ai cũng không đoán được, sau sự quỷ dị này, đầm lầy Quy Khư lại bày ra mặt khác của mình với bọn họ. Bởi vì sắc trời còn chưa quá tối, cảnh giác của mọi người cũng không cực độ căng thẳng, cho nên lúc một tu sĩ đang bố trí trận pháp đột nhiên bị một cái lưới cuốn vào sương mù dày đặc, mọi người liên thủ nhưng không kịp đuổi tay.

Tiếng kêu sợ hãi liên tục lan tràn trong sương mù dày đặc, có vài tu sĩ phản ứng nhanh chóng lập tức rút kiếm, chuẩn bị tiến lên cứu, nhưng tiếng thét kia lại im bất định chỉ, không một tiếng động, cùng một thời gian, mấy đầu lưới khác mạnh mẽ bắn ra từ trong sương mù dày đặc, mấy tu sĩ tu sĩ chưa kịp phản ứng lập tức bị kéo vào trong sương mù dày đặc.

"Con ếch của đầm lầy! Cách đầm nước xa một chút!" Có người hét lớn một tiếng, nhắc nhở các tu sĩ lui về phía sau, thật ra không cần nhắc nhở, tất cả mọi người đã sát vào trung tâm, chủng loại con ếch trong đầm lầy rất nhiều, nhưng trừ có kịch độc, rất ít loại sinh ra uy hiếp với tu sĩ, nhưng tất cả mọi chuyện vừa này đã giải thích rõ, hình thể những con ếch này sẽ không quá nhỏ.

Tu sĩ lui đến khu trung tâm, màn đêm và sương mù dày đặc xung quanh như một cái miệng thú khổng lồ, chuẩn bị thôn tính tất cả bất cứ lúc nào.

Mấy chục bóng dáng khổng lồ xuyên qua sương mù dày đặc dần dần tiến tới gần, hình thể như ngọn núi nhỏ vô cùng bắt mắt trong sương mù. Theo khoảng cách rút ngắn, toàn thân con ếch của đầm lầy cũng dần dần rõ ràng.

Những con ếch này cao năm sáu thước, toàn thân đen nhánh, mang vẻ bóng loáng đặc biệt của sinh vật trong đầm lầy, hai con mắt có vết khô khan, nhưng khác với bề ngoài ngốc nghếch kia là, tốc độ nó bắn đầu lưỡi ra cực nhanh, vượt xa tu sĩ cùng giai, dịch nhờn trên đầu lưỡi có độ dính cực mạnh, ít nhất mấy tu sĩ vừa này không có tránh thoát.

"Chém đứt đầu lưỡi chúng nó!" Tần Tông Ngụy tính táo truyền đạt mệnh lệnh mệnh lệnh, uy hiếp lớn nhất của những con ếch này là đầu lưỡi của nó, nhưng đầu lưỡi cũng như cơ trí mạng của chúng.

Lúc Tần Tông Ngụy nói chuyện, hai mắt của con ếch khổng lồ đầm lầy chớp chớp, như tín hiệu nào đó, mấy con ếch mạnh mẽ tấn công từ bốn phương tám hướng.

Thật sự đánh lên, mọi người mới biết muốn chặt đứt đầu lưỡi những con ếch này khó khăn cỡ nào, trừ tốc độ cực nhanh, dịch nhờn trên đầu lưỡi cũng tương đối khó giải quyết, chẳng những độ dính cực mạnh, hơn nữa có tác dụng bảo vệ, có thể làm chậm công kích của linh kiếm, một khi bị đầu lưỡi dính chặt, sẽ rất khó thoát ra.

Nhưng cũng may chiếm ưu thế về mặt số người, một khi có một người trong đội bị dính chặt, những người còn lại trong chớp nhoáng chạy lên công kích đầu lưỡi con ếch, hơn nữa trong đội ngũ còn có rất nhiều đại năng tu chân, chém giết không tốn sức chút nào, cho nên một phút đồng hồ sau, chiến đấu đã kết thúc.

Mấy con ếch rút lui, biến mất trong sương mù dày đặc rất nhanh, mọi người cũng không dám đuổi theo, trên đất còn thi thể con ếch to như quả núi nhỏ, còn có đầu lưỡi dài ngắn không đồng nhất bị chém đứt.

"Tần Tông chủ, đến tốt cùng còn cách bí cảnh có xa lắm không? Không bằng chúng ta suốt đêm đi đường, cứ thế này thì không phải là cách." Nhìn chỗ ở một mảnh hỗn độn, có người đề nghị, mặc dù tiêu hao linh lực cho việc gấp rút lên đường ban đêm hơi lớn, nhưng cứ như thế mãi, không biết rõ còn sẽ gặp phải cái gì, lần này tổn thất không nhiều, cũng vì con ếch là vật hữu hình, còn có cách ứng đối, nhưng mỗi đêm dù bọn họ chọn lựa phòng ngự thế nào, luôn sẽ có hơn mười tu sĩ không một tiếng động mất tích, hơn nữa đến nay bọn họ cũng không tìm được nguyên nhân, đây mới là điều khiến người ta kiêng kỵ nhất.

Sắc mặt Tần Tông Ngụy trầm trầm, tự hỏi, ban đêm gấp rút lên đường trong đầm lầy là đại kỵ, không chỉ là bởi vì các loại đầm lầy sinh vật, cũng bởi vì thuộc tính hệ thủy của đầm lầy Quy Khư nồng nặc, nước thuần âm, dễ dàng này sinh vật âm u, ban đêm rất có thể sẽ gặp phải quỷ quái.

"Đúng vậy Tần Tông chủ, liên tục mấy ngày, hao tổn hơn phân nửa tu sĩ, cứ này, cho dù tìm được bí cảnh, chi sợ cũng không có cách đi vào trong đó, không bằng liều mạng một lần, hơn nữa tu sĩ biến mất trong lúc chúng ta dừng lại, nếu như gấp rút lên đường, nói không chừng còn có thể tránh khỏi."

Mấy vị tông chủ đều không muốn dừng lại ở chỗ này, bởi vì dừng lại ban đêm, cho bọn họ ảo giác như đang chờ chết.

"Thông báo đi xuống, suốt đêm đi đường." Tần Tông Ngụy tính toán thời gian và hành trình một chút, nếu như thuận lợi, ngày mai bọn họ có thể đến khu vực dự định.

Mọi người nghe xong thì trong lòng buông lỏng, ào ào lần nữa chuẩn bị xuất phát. Hiên Khâu Thiên Giác cũng không nghĩ gì với kết quả này, chuẩn bị rời khỏi, lại phát hiện Long Tiểu Chi liên tục ngoan ngoãn chạy xung quanh hắn đã ở bên cạnh thì thể một con ếch lặn qua lặn lại làm cái gì.

Hiên Khâu Thiên Giác đi vòng qua, chuẩn bị mang bé con ngự kiếm phi hành, ánh mắt của mấy người Nguyễn Thanh Tuyết cũng nhìn qua theo hành động của Hiên Khâu Thiên Giác, đột thấy rõ bé con đang làm cái gì, Hoa Vũ Lâu lập tức cười phun.

Chỉ thấy thi thể con ếch khổng lồ nằm úp sấp trên mặt đất, tứ chi mở ra, đầu lưỡi còn có một đoạn rất dài lộ bên ngoài, mà Long Tiểu Chi thì có khả năng trùng hợp đi qua, nhảy qua đầu lưỡi, lại không nghĩ rằng áo choàng nhỏ của mình bị đầu lưỡi dính chặt, lúc này đang lắc lắc cả người nhỏ bé, hai móng vuốt ra sức tóm lấy áo choàng nhỏ của mình, cả người dùng sức, trực tiếp cong thành một góc độ kì lạ.

Long Tiểu Chi cũng không nghĩ tới, sau khi con ếch này đầm lấy chết tính dính của đầu lưỡi còn mạnh như thế, khuôn mặt bị bấm nghẹn đỏ bừng, dưới chân cũng xuất hiện hai hồ đất hơi cạn, thấy rõ năng đứng là dùng sức rất lớn, nhưng áo choàng giống như sống trên đó, tóm thế nào cũng không xuống.

"Sư phụ." Nghe thấy tiếng bước chân phía sau, Long Tiểu Chi nghiêng đầu nhìn lại, thấy Hiên Khâu Thiên Giác, lập tức mềm mại kêu lên.

Hiên Khâu Thiên Giác ngồi xổm xuống, vui vẻ trong mắt tràn đầy đến sắp tràn ra ngoài, đưa ngón tay thon dài ra, hoàn toàn khác với Long Tiểu Chi thô bạo, động tác vô cùng dịu dàng gỡ Long Tiểu Chi xuống. "Sao Tiểu Chi lại chạy đến nơi đây?"

Long Tiểu Chi đang lo đề ý áo choàng nhỏ của mình, phát hiện dính dịch nhờn rồi, giãy không ra, nghe vậy nghiêm trang mở miệng. "Con chỉ đi ngang qua."

Hiên Khâu Thiên Giác cười đáp một tiếng. "Thì ra là như vậy, không phải là muốn ăn thịt ếch sao."

Long Tiểu Chi ngửa đầu. "Đương nhiên không phải, nhưng trước kia Nhị sư huynh có nói qua thịt chân của con ếch rất là đặc biệt, Tiểu Chi thấy hiếu kỳ."

Vừa nói chuyện, Hiên Khâu Thiên Giác vừa nâng bé con đi khỏi đó, Long Tiểu Chi khẽ nghiêng đầu nhìn con ếch như ngọn núi nhỏ, còn có hai cái chân sau khổng lồ.

Sau khi quyết định suốt đêm đi đường, động tác đoàn người hết sức nhanh chóng, chuẩn bị lên đường, đầm lầy Quy Khư ban đêm một mảnh mông lung, ngoài mấy mét cũng khó thấy rõ, nhưng không ai dám cầm đèn đi về phía trước, bởi vì sẽ bại lộ bọn họ.

Không có nguồn sáng, khoảng cách giữa mọi người không khỏi rút ngắn, rất sợ lạc nhau. Thương Lan tông dẫn đầu, đoàn người không tiếng động gấp rút lên đường, rất nhanh, bọn họ gặp được một đám cá lội lơ lửng, trên người phát ra ánh sáng trắng thánh khiết, lúc bơi lội thân thể thật dài giống như tơ lụa, có vẻ dị thường duy mỹ, nhưng rất nhanh, chúng nó hé miệng, răng nanh sắc bén trong miệng bắt đầu giết chóc, các linh thú bị hấp dẫn đến lập tức bị xé xác ăn.

Sinh vật kỳ lạ thể này bọn họ còn gặp rất nhiều, các loại sinh linh lộ ra bản lĩnh đi săn trời sinh của chúng nó, có linh thú, có linh thực, đầm lầy Quy Khư ban đêm hoàn toàn khác với ban ngày, trong lúc đi đường, bọn họ cũng có bị tập kích với các cường độ khác nhau, nhưng có tu sĩ thực lực mạnh mẽ trấn giữ, tổn thất cũng không lớn, coi như là kinh sợ mà không nguy hiểm.

Đoàn người lặng im không tiếng động, thời gian dần dần trôi qua, mỗi người đều có ảo giác như đang dậm chân tại chỗ, không có cảm giác thời gian, không biết phương hướng, giống như rơi gổ bị giật dây, mù quáng đi tới.

"Phía trước giống như có ánh sáng?" Trong im lặng, có người nhỏ giọng nhắc nhở, giọng nói có vẻ rất cẩn thận. "Hơn nữa giống như là ánh lửa."

Sau khi nhìn tận mắt thấy đủ loại ánh sáng trong đầm lầy buổi tối, mọi người đã hiểu, nguồn sáng di động trong đầm lầy cơ bản đều là bầy rập của sinh vật, nhưng ánh sáng màu da cam phía trước này hình như đúng là ánh lửa, hơn nữa không chỉ một chỗ.

Đoàn người dừng bước, ào ào ngự kiếm ngừng giữa không trung, phía trước trong sương mù dày đặc, ánh sáng mãnh như gao kia càng ngày càng nhiều, cũng càng ngày càng sáng ngời, hình như có một đám các đốm lửa đang đi tới, hơn nữa còn tự động sắp xếp, như một con du long thật dài.

Trống ngực đoàn người đập thình thịch, gần đây không chỗ ẩn núp, dưới chân cũng không biết sâu cạn, không thể nào rơi xuống, rất nhanh, dưới sự hướng dẫn của Thương Lan tông, đoàn người vẫn quyết định tránh đi, đi sang một bên, nhưng một mảnh ánh lửa vô cùng quý báu, thế nhưng theo tới, hơn nữa tốc độ cũng không chậm.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Bách Quỷ Dạ Hành

Bách quỷ dạ hành (nghĩa là: trăm quỷ đi đêm) [editor: hà hà, chuẩn bị tinh thần chưa các tình yêu ~ không phải truyện kinh dị nhưng cũng đã lắm chứ bộ à]

"Chúng nó lại đây!" Tu sĩ bay ở phía sau lập tức thấy hơi bối rối, theo tốc độ này, bị đuổi kịp chỉ là chuyện sớm muộn.

"Phía trước có một bụi cây, hẳn là có thể đặt chân." Mơ hồ phân biệt ra cây cối cạnh cây, biết rõ có chỗ ẩn nấp, nếu đã tránh không thoát, chỉ có thể ứng chiến, mọi người tăng nhanh tốc độ, đến chỗ bụi cây.

Cây cối trên mảnh đất này đương nhiên không thể nào sum xuê, lá cây thật nhỏ cơ hồ không nhìn thấy, nhưng là có chút ít còn hơn không, ít nhất có cái che lấp.

Không cần nhắc nhở, động tác của mọi người hết sức nhanh chóng, từng người tìm kiếm chỗ dừng chân, trong bóng tối, tu sĩ lặng lẽ giấu mình sau thân cây, chờ đợi ánh lửa kia đến gần.

Chỉ chốc lát sau, sương mù dày đặc đã không thể ngăn cản tầm mắt của mọi người nữa, đó quả thực là ánh sáng của ngọn lửa phát ra, hơn nữa rất giống cây đuốc, suy đoán này cũng không khiến bọn họ cảm thấy thoải mái, đây là tình huống gì? Chẳng lẽ còn có những người khác tiến vào đầm lầy Quy Khư sao? Hơn nữa nhìn bộ dáng, số lượng rất lớn.

Nhưng rất nhanh, ánh lửa chưa tới, tiếng đã tới trước, tiếng động kia từ yếu dần dần mạnh lên, rõ ràng là tiếng hành quân đều nhịp, tiếng khô giòn ma sát và tiếng bước chân vô cùng rõ ràng, giải thích rõ đây là một đội quân vô cùng nghiêm chỉnh.

Trong đầm lầy Quy Khư sao lại có quân đội? Hơn nữa nhiều người như thế tốc độ nhanh như vậy, còn đi trên đầm lầy sao? Cây đuốc không tắt giữa trời mưa còn có thể hiểu là vì có trận pháp đặc biệt gia trì, nhưng tuyệt đối không ai có thể đi trên đầm lầy như giẫm trên đất bằng.

Rất nhiều điều không hợp với lẽ thường khiến trong lòng mọi người vô cùng cảnh giác, Long Tiểu Chi làm tổ trong lòng Hiên Khâu Thiên Giác, chỉ lộ ra một đầu nhỏ, lặng lẽ nhìn xuyên qua cành cây quan sát ánh lửa càng ngày càng gần.

Bóng người dần dần xuất hiện ở trong sương mù dày đặc, như đang cách bọn họ một tầng lụa trắng, đội ngũ chín người một nhóm, đều nhịp, phán đoán từ ánh sáng cây đuốc, nhân số ít nhất hơn vạn, lan tràn ra rất xa.

Cuối cùng, quân đội cũng bước lên phiến bụi cây này, khô giòn màu đen hiện ra ánh sáng lạnh trong ánh lửa, trong tay cầm trường kích, đầu đội mũ sắt, thấy không rõ dung mạo, mắt bọn họ nhìn thẳng, như muốn xuyên qua đây, trong lòng đoàn người buông lỏng, xem ra đội ngũ hành quân cũng không phát hiện mọi người tồn tại.

Chúng tu sĩ ăn ý giữ yên lặng, ai cũng thấy không đúng, không ai dám tùy tiện cử động. Tiếng bước chân sang sảng mạnh mẽ thành tiếng động duy nhất trong không gian. Quân đội mặc khô giòn màu đen hành quân cực nhanh, chỉ ngắn ngủi một lát, đã có hơn phân nửa xuyên qua bụi cây. Theo tốc độ như thế, sẽ đi qua rất nhanh.

Nhưng ngay lúc này, sau một gốc cây cây thấp đột nhiên truyền ra một tiếng hút khí, hình như bị đột nhiên kinh hãi đến, một tiếng này nhỏ mà ngắn, nhưng vẫn là khiến trái tim người ta co lại, trong lòng yên lặng cầu nguyện, sẽ không bị những tướng sĩ này phát hiện, nhưng hiển nhiên, đầm lầy Quy Khư chẳng hề muốn phóng thích thiện ý với bọn họ.

Quân đội vốn là cấp tốc đi tới cùng nhau dừng bước, trong nháy mắt xung quanh như một vùng đất chết, không có bất kỳ tiếng động nào, mà ngay cả tiếng ếch kêu thường ngày cũng không nghe thấy, lúc này mọi người mới phát giác, trong lúc đội quân này đi tới thời khắc, tất cả sinh vật cũng đã chạy đi tứ tán.

Long Tiểu Chi nghiêng đầu nhìn về phía trước, chỗ tiếng động phát ra, gốc cây kia mặc dù không cao, nhưng thân cây có lớn bằng ba người, che cho một người hoàn toàn không có vấn đề, mà trốn sau cây là một nữ tu. Long Tiểu Chi còn nhớ người này, một đệ tử đan môn, nhưng bất hạnh là, hiện thời đan môn này chỉ còn lại một mình nàng.

Lúc này nữ tu kia đang lưng dựa vào thân cây run lên nhè nhẹ, ngậm chặt miệng mình, không dám nhìn sang hướng khác.

Đội quân không nhúc nhích, hiển nhiên phát hiện ra tiếng động vừa nãy, sau đó trong lúc trái tim mọi người cấp tốc nhảy lên, các võ tướng chậm rãi quay đầu, cùng nhau nhìn vào chỗ ẩn thân của nữ tu kia.

Một loạt tiếng ken két khiến lông mày người ta dựng đứng vang lên, hình như cổ võ tướng kia đã cứng ngắc hoặt tử, lúc này chuyển động vô cùng phi sức.

Mọi người nín thở, chậm đợi tình thế phát triển, giằng co một lát, đột nhiên một tiếng ken ken vang lên, một tướng sĩ mặc khô giòn màu đen, trong nháy mắt đã cầm trường kích trong tay chém thẳng vào cây thấp, tốc độ và lực đạo của trường kích không thể khinh thường, nếu như đánh xuống, nữ tu sau cây không chết thì thương.

Trong lúc nguy cấp, nữ tu trốn sau cây lại run rẩy, căn bản không phát hiện, vẫn gắt gao dán trên tàng cây.

Hiên Khâu Thiên Giác thấy thế, trực tiếp phát tay, một phen linh kiếm cấp tốc lao ra, đỡ một kích của trường kích, tiếng binh khí sắc bén chạm vào nhau nổ tung, võ tướng bị đánh lui ra ngoài, Hiên Khâu Thiên Giác khẽ chau mày, linh kiếm đã bay về tay hắn.

Tiếng động khổng lồ cuối cùng khiến nữ tu nhận ra nguy hiểm đã đến, thấy bên cạnh có người ra tay cứu giúp, vô thức chạy tới. Nhưng chỉ chạy hai bước, mấy người Vân Khuyết tông đã cùng nhau bay ra ngoài, bởi vì võ tướng vừa động, cả đội quân đều có động tác.

Trên trán nữ tu không biết là nước mưa hay là mồ hôi, sát phạt bắt đầu, đầm lầy một chớp mắt trước đó còn yên lặng như tờ đi, nháy mắt đã thành chiến trường đầm máu. Nữ tu ngự kiếm chạy trốn rút xuống cây thấp, gấp gáp hô to. "Bọn họ không phải người! Bọn họ không có bóng!"

Nữ tu la to như vậy khiến người ta trở tay không kịp, lúc này nhìn lại, phát hiện ánh sáng ngọn lửa, quả thực không nhìn thấy bóng của đội ngũ này, trên mặt đất, chỉ có bóng của đoàn người bọn họ và cây thấp, chẳng lẽ đây là bách quỷ dạ hành?

Từ khi giáp đến binh khí trên người võ tướng đều là linh khí, hơn nữa tu vi đều không thấp, nhất thời mọi người có chút ít lực bất tòng tâm, hơn nữa những tướng sĩ này sức mạnh vô cùng lớn, trên mặt chỉ có vị trí hai mắt trống rỗng, bên trong đen ngòm, toàn thể nhìn qua, khiến người ta hoài nghi, đây chỉ là một bộ khôi giáp, bên trong khôi giáp thật ra không có gì cả.

Tần Tông Ngụy, Hiên Khâu Thiên Giác và rất nhiều tu sĩ thực lực hùng hậu chuyển này ào ào ra tay, nhưng không ổn là, trong đội ngũ này thế nhưng cũng có cao thủ, hơn nữa nhân số không ít hơn bọn họ.

Tần Nham bị một võ tướng dùng hai chiêu đánh bại, bay ngược về phía sau, không nói ánh mắt kinh ngạc của những người khác, bản thân Tần Nham cũng không thể tin được, tu vi Hóa Thần kỳ, không ngờ lại dễ dàng chiến bại! Cú sốc mạnh mẽ đánh thẳng vào khiến đại não của hắn trống rỗng, cũng may Tần Tông Ngụy thay hắn ngăn cản mấy lần công kích. "Rút lui về phía tây!"

Tần Nham hoàn hồn trong nháy mắt, vừa đánh vừa lui, quan sát, hắn mới phát hiện, ở trong trận đấu, trừ Tần Tông Ngụy, Thủy Kinh Hồn, Hiên Khâu Thiên Giác, những người còn lại đều trong hoàn cảnh xấu.

Mọi người bị buộc lui về tây, nhưng vào lúc này, giữa trận hỗn chiến đột nhiên truyền ra một tiếng kêu sợ hãi, tiếng kêu trần trụi ngạc nhiên nghi ngờ không biết cùng khó có thể tin, theo tiếng nhìn lại, một màn trước mắt khiến tất cả mọi người sững sờ.

Trong lúc đối chiến, về mặt thực lực và nhân số đều trong hoàn cảnh xấu, chết chóc là không thể tránh được, người phát ra tiếng là một tu sĩ bị công kích, hai quyền khó địch bốn tay, ngăn một công kích, một thanh kích dài đã trực tiếp đâm về phía bụng hắn, tránh cũng không thể tránh, hơn nữa xung quanh cũng không có ai có thể phân ra tâm thần thay hắn ngăn cản.

Lấy sức mạnh của võ tướng này, một kích này đâm xuống tuyệt đối sẽ đâm thủng hắn, tu sĩ đã làm tốt tâm lý chuẩn bị nhận công kích này, trong nháy mắt trường kích đâm vào người, cũng như trong dự liệu trực tiếp đâm thủng hắn, nhưng là khiến người ta không thể tưởng được là, hắn thế nhưng không bị thương, chỗ bị trường kích đâm thủng biến ảo thành nước biển màu lam.

Sau khi võ tướng đâm thủng thì cũng không trực tiếp rút ra, mà là dùng lưỡi dao cắt qua mặt bên, muốn chặn ngang chặt đứt hắn, nhưng cũng như lúc này, trường kích trực tiếp cắt ra bên ngoài cơ thể, mà tu sĩ vẫn lông tóc không thương, lúc trường kích rời khỏi thân thể sau đó, thân thể tu sĩ lại khôi phục bình thường.

Tu sĩ kinh ngạc duỗi tay sờ bụng mình một cái, nhìn xem có phải thật sự không có miệng vết thương hay không. Võ tướng lại công kích đến, lần này xẹt qua cánh tay phải của hắn, tình huống thân thể biến thành nước xuất hiện lần nữa, giống như hư ảo, không bị thương, tu sĩ vừa mừng vừa sợ, chẳng lẽ là không biết lúc nào đã được cơ duyên? Chính hắn lại không có phát hiện.

Tiếng kêu sợ hãi xung quanh liên tiếp vang lên, tu sĩ vô ý thức nhìn lại, động tác trên tay ngừng lại, ngoại trừ hắn ra, cũng có một chút tu sĩ xuất hiện tình huống giống vậy, nhưng cũng không phải toàn bộ, phần lớn tu sĩ vẫn bị thương, sẽ đổ máu, mọi người tới không kịp tinh tế suy tư đến tột cùng là chuyện gì xảy ra, tiếp tục rút về tây.

Tu sĩ thân thể khác thường tự giác ở lại phía sau ngăn cản, vẫn do từ Thương Lan tông dẫn đầu, ngự không đi về tây, chặt vật cấp tốc ngự không như vậy một đoạn đường, chẳng những không có xu thế thoát khỏi, hơn nữa còn bị mấy vạn người này hình thành xu thế vây quanh, tình huống rất không ổn, tiếp tục như thế, tiêu hao linh lực sẽ không theo kịp.

Quân đội khôi giáp màu đen đuổi theo không buông tha, không bị thương không chết, cũng không mệt mỏi, hình như chỉ biết truy kích.

Hai canh giờ sau, đoàn người chết hơn phân nửa, đường lui bị cắt đứt, máu hòa với nước mưa chảy xuôi, không ngừng có tu sĩ rơi xuống.

Một tiếng hét dài, Hiên Khâu Mặc Bạch biến ra bản thể, trực tiếp chở mấy người Vân Khuyết tông cấp tốc chạy đi, muốn xông khỏi vòng vây, tốc độ giao long cực nhanh, nhanh gấp mấy lần ngự kiếm, cho dù là tướng sĩ, muốn đuổi theo kịp cũng vô cùng khó khăn.

Nhưng lúc bọn họ sắp chọc thủng vòng vây, một bóng dáng thiêu đốt hỏa diễm trong nháy mắt biến lớn, ngăn cản con đường phía trước bọn họ, Long Tiểu Chi vuốt vuốt mắt mình, xác định che trước mặt bọn họ là một con hỏa kỳ lân, lẽ nào hỏa kỳ lân là đặc sản của đầm lầy Quy Khư sao? Hiên nhiên không thể nào, vậy chỉ có thể nói, con hỏa kỳ lân này là con mà bọn họ từng gặp trong Cổ Mạch.

Tốc độ Mặc Bạch không giảm, dựng lông bảo hộ, cấp tốc mà đi, kỳ lân này cũng không phải là thật, bởi vì hắn không cảm nhận được uy áp. Nghĩ như vậy, trực tiếp xông tới.

Hai con mãnh thú hình thể khổng lồ đụng vào nhau trong nháy mắt, trong lúc nhất thời đất rung núi chuyển, màn mưa rơi xuống cũng bị nhiễu loạn trong nháy mắt.

Người Mặc Bạch xoay tròn bay rút ra ngoài, trong lòng hắn kinh ngạc, chẳng lẽ là đoán sai? Kỳ lân này thế nhưng có thật thể?

Lúc mọi người cơ hồ sa vào tử địa, nổi lên dị biến, một đội nhân mã khác đột nhiên xuất hiện từ mặt bên, chi đội ngũ đột nhiên xuất hiện này quần áo chẳng hề thống nhất, cũng không mặc khôi giáp, đa số hoa phục áo vải, thoạt nhìn là tu sĩ tu chân, quan trọng nhất là nhân số tuyệt đối nghiền ép quân đội

mặc khôi giáp màu đen.

Cứ như vậy, hoàn cảnh lập tức hỗn loạn cả lên, ba đội ngũ hỗn tạp cùng nhau, việc này cũng cho mọi người cơ hội chạy thoát, bởi vì chi đội ngũ sau này vừa xuất hiện, quân đội khôi giáp màu đen trong nháy mắt đã chuyển đổi mục tiêu công kích.

Mọi người không để lại dấu vết thoát ly chiến trường, dưới sự hướng dẫn của Thương Lan tông, nhanh chóng đi về tây, trước khi rời khỏi, có người quay đầu nhìn lại, lập tức bị sát phạt thảm thiết sau lưng làm kinh sợ.

Mặc dù đội ngũ xuất hiện sau chiếm ưu thế tuyệt đối về mặt số người, chiến trường lại là giằng co không ngừng, tướng sĩ khôi giáp màu đen cơ hồ đều là phương thức công kích liều mạng, mọi người đột nhiên cảm thấy, vừa nảy những võ tướng này đối xử với mình thật là dịu dàng.

Nhưng điều không thay đổi, trong ngọn lửa chấp chôn kia, trên mặt đất vẫn trống rỗng, không có bóng người nào cả, giống như sát phạt và gào thét điên dại kia chỉ là một hồi ảo giác.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Nội loạn

Mặc dù thoát khỏi truy kích của quân đội quý tộc, nhưng không ai trong đoàn người dừng bước, một là vì không tìm được điểm dừng chân thích hợp, hai là sợ quân đội đuổi theo.

Cứ như thế, cho đến lúc sắc trời ngày hôm sau khế sáng lên, nắng sớm ít ỏi chiếu xuống xuyên qua tầng mây và sương mù dày đặc, đoàn người mới tìm một điểm dừng chân tu chỉnh, một đêm này khiến mỗi người đều mệt mỏi không thôi, hao tổn linh lực và thương thế cũng vô cùng nghiêm trọng, dù trời chưa sáng, bọn họ cũng cần tìm một chỗ nghỉ ngơi một chút.

Nhưng vừa mới kết thúc, thì nghe có người sụp đổ hô: "Sur huynh? Sur huynh đâu? Sur huynh đâu?"

Mọi người theo tiếng nhìn lại, phát hiện là một nữ tu, đang hoảng hốt đi xuyên qua đám người, vừa hô, vừa tìm kiếm lấy đồng môn của mình, thấy tình cảnh này, tất cả mọi người im lặng, bọn họ mơ hồ hiểu ra, lại có người biến mất.

Quả nhiên, nữ tu vừa mở miệng, tiếng gọi tìm người dần dần vang lên, hiển nhiên không chỉ một người biến mất, trong không khí trầm thấp, có người rên rỉ, trong thế giới mờ tối, mưa phùn như giăng tơ, rõ ràng mát lạnh như vậy, mọi người lại chỉ cảm thấy rét đến tận xương.

"Tiểu Chi mệt rồi? Mệt rồi thì ngủ đi." Hiên Khâu Thiên Giác chú ý tình huống chung quanh, lúc hoàn hồn, phát hiện bé con liên tục ngồi trên vai hắn đã co người lại, đáng vẻ buồn bã ỉu xiu.

Hiên Khâu Thiên Giác biết rõ Long Tiểu Chi làm việc và nghỉ ngơi rất có quy luật, mỗi đêm ngủ sớm, hơn nữa rất thích ngủ, đêm qua lần qua lần lại như thế, chắc là mệt, đuổi tay nâng bé con xuống, mới phát hiện không đúng, Long Tiểu Chi mềm nhũn trong lòng bàn tay hắn, phát hiện động tác của hắn thì mở mắt ra. "Sur phụ."

"Tiểu Chi không khỏe ở đâu?" Lòng mày Hiên Khâu Thiên Giác nhíu lại, đáng vẻ này của Tiểu Chi nhìn không giống chỉ có buồn ngủ.

Long Tiểu Chi dùng quả đấm nhỏ vuốt vuốt mắt mình, hình như muốn mình có tinh thần hơn một chút, nhưng hiệu quả không tốt lắm, bé con giữa nguyên đáng vẻ mắt mở không ra liên tục ngủ gật, vừa híp mắt, vừa mềm mại đáp. "Tiểu Chi buồn ngủ quá, muốn ngủ."

Hiên Khâu Thiên Giác duỗi ngón tay ra sờ sờ trán Long Tiểu Chi, lại dùng linh lực kiểm tra thân thể Long Tiểu Chi một lần, không phát hiện điều gì khác thường, dịu dàng sờ sờ cái đầu nhỏ của Long Tiểu Chi. "Vậy thì ngủ đi, có vi sư đây."

Nói xong, Hiên Khâu Thiên Giác cẩn thận bỏ bé con đã mềm nhũn bỏ vào trong vạt áo của mình, còn điều chỉnh tư thế của Long Tiểu Chi, để nàng ngủ thoải mái hơn một chút.

Long Tiểu Chi cọ xát áo bào mềm mại của Hiên Khâu Thiên Giác, bên chóp mũi có mùi hương của mực dễ ngửi quen thuộc, Long Tiểu Chi biết rõ, đây là do Hiên Khâu Thiên Giác thích xem thư tịch và khắc phù triện, thường xuyên tiếp xúc với linh mực nên dính đến.

Bởi vì câu nói có vi sư đây của Hiên Khâu Thiên Giác, Long Tiểu Chi hoàn toàn mặc cho mình chìm vào mộng đẹp, nàng cảm thấy linh lực trong cơ thể đã đến một đỉnh điểm không thể tiếp tục gia tăng, hẳn là nàng sắp đột phá.

Hình như mấy người Nguyễn Thanh Tuyết cũng phát hiện Long Tiểu Chi khác thường, đến đây hỏi thăm mới yên lòng, chuyên tâm xem xét thể cục trước mắt.

"Sur phụ, những người biến mất kia?" Hiển nhiên Nguyễn Thanh Tuyết phát hiện một chút manh mối, nhưng lại không thể dựa vào điều này mà dự đoán ra nguyên nhân, nên hỏi thăm Hiên Khâu Thiên Giác, cũng là bởi vì hắn vững tin, tình huống mình phát hiện, nhất định Hiên Khâu Thiên Giác cũng chú ý

tới.

Quả nhiên, sau khi Nguyễn Thanh Tuyết mở miệng, Hiên Khâu Thiên Giác gật đầu, giọng nói cũng không có hết sức dè dặt. "Biến mất đều là tu sĩ xuất hiện tình huống biến thành nước đêm qua, còn như thời gian biến mất, rất kỳ lạ, không thể xác định, cho dù liên tục chú ý, cũng sẽ trong một lúc bưng tỉnh phát hiện đã không thấy người."

Tu sĩ còn sống sót chỉ còn hơn sáu mươi người, hơn sáu mươi người này thực lực đứng đầu, đương nhiên cũng nghe thấy đối thoại giữa Hiên Khâu Thiên Giác và Nguyễn Thanh Tuyết. Nghe vậy, cũng có thật nhiều người nhớ tới, đêm qua trong đối chiến, có mấy tu sĩ thân thể xuất hiện dị thường, mặc dù quý dị, nhưng cũng giúp bọn họ tránh được một kiếp, ai lại dự đoán được, những tu sĩ kia lại im hơi lặng tiếng biến mất rồi?

Từ đêm qua thân sắc Tần Tông Ngụy bắt đầu thập phần ngưng trọng, trong ánh mắt mang thâm thúy người khác nhìn không hiểu, hắn cũng phát hiện tình huống này, nhưng trong ký ức của hắn, mảnh thổ địa này chưa từng xuất hiện tình huống như thế, ánh mắt Tần Tông Ngụy chuyển dời đến tông chủ Thất Linh Tông cả người hồng y kia.

Đợi lúc thấy rõ động tác của Thủy Kinh Hồn, trán Tần Tông Ngụy căng ra, Thủy Kinh Hồn thể nhưng lấy túi đựng đồ lúc trước con tử điệp yêu kia đưa cho hắn, nhàn nhã ăn cá bạc nhỏ, hình như một đêm chạy trời chết, không có bất kỳ ảnh hưởng gì với hắn, mà nhìn qua, quả thực đúng là như thế, hồng y tung bay, thậm chí không cần bưng dù, còn thừa linh lực dùng để ngăn cản nước mưa rơi vào thân mình.

"Thủy tông chủ còn có tâm tư ăn uống, lão phu bội phục, Thất Linh Tông thân là tông môn ngự thú, hắn là vô cùng hiểu rõ yêu linh?" Giọng nói Tần Tông Ngụy lãnh lạnh, hoàn toàn không giống thái độ hỏi thăm.

Những người khác nghe tiếng nhìn lại, Thủy Kinh Hồn vẫn không thêm đề ý, không nhanh không chậm ăn cá bạc, không đề ý việc mọi người nhìn chăm chú vào mình. "Biết sơ một hai điều, không biết Tần Tông chủ có gì chỉ giáo?"

"Chỉ giáo chưa nói tới, chỉ là muốn hỏi một câu, trên thế gian này có yêu linh nào có thể hóa thân thể sinh linh thành nước hay không? Hoặc là có cái yêu linh nào có thể hóa nước thành hình người?" Tình huống những tu sĩ đêm qua chỉ có thể dùng hai loại tình huống đó để giải thích, nhưng sống mấy vạn năm, Tần Tông Ngụy chưa từng nghe nói có yêu linh gì nghịch thiên như thế, có thể đổi trắng thay đen dưới mí mắt hắn.

Thủy Kinh Hồn nghe vậy, kéo dây kéo của túi đựng đồ lại, buộc chặt túi đựng đồ, sau đó cất vào lòng, rồi mới vuốt tay, giọng nói tiếu ngạo. "Theo ta được biết, trên đời này còn chưa có yêu linh có bản lãnh như thế, hơn nữa Tần Tông chủ cho rằng, nếu như là yêu linh gây nên, Thất Linh Tông ta là ăn chay sao? Một chút phát giác cũng không có, đương nhiên, nếu quả thật là yêu linh quấy phá, vậy thì chỉ có thể nói, huyết mạch chủng tộc của yêu linh này trên ta, mới không bị ta phát giác."

Tần Tông Ngụy nghe vậy trầm tư một chút, tiếp tục mở miệng nói. "Có thể mạo muội hỏi một chút chủng tộc của Thủy tông chủ sao?" Mặc dù trong lời nói có hai chữ mạo muội, nhưng giọng nói cũng không có ý tứ mạo muội, Tần Tông Ngụy ở trên cao đã lâu, sao lại có thể hạ thấp tư thái, nhất là lúc biết rõ Thủy Kinh Hồn là dư nghiệt Linh Tịch.

Thủy Kinh Hồn cười không đếm xỉa. "Nếu đã biết là mạo muội, thì đương nhiên là không thể."

Sắc mặt Tần Tông Ngụy cứng đờ, hiển nhiên bị chặn trở về trực tiếp như thế khiến hắn không thể nói tiếp, lát sau mới cười một tiếng. "Hiện thời sinh tử tồn vong trước mắt, Thủy tông chủ không đề ý tới đại cục như thế, lão phu cũng không cưỡng cầu, nhưng chuyện này nhất định phải giải quyết, nếu không theo tốc độ này, không đợi tới bí cảnh, chúng ta sẽ không rõ ràng mà biến mất hết, bên người lão phu này có một vật, có thể khám phá hư ảo thế gian, cũng là bảo bối tông ta, nếu Thủy tông chủ không có cách nào, không bằng dựa thử một lần theo cách của lão phu."

Nghe Tần Tông Ngụy nói vậy, trong mắt chúng tu sĩ nổi lên hy vọng, đương nhiên, hành động của Thủy Kinh Hồn cũng khiến trong lòng bọn họ có phần không thích, nhưng cũng hiểu yêu linh không đơn giản bại lộ bản thể, bởi vì yêu linh có nhiều thiên địch, một khi bị người có tâm phát hiện, rất có thể sẽ bị lợi dụng. "Không biết Tần Tông chủ có cách gì, chúng ta nhất định toàn lực phối hợp."

"Chư vị thâm minh đại nghĩa, lão phu tạ ơn trước." Tần Tông Ngụy nói xong, lấy ra một vật từ trong nhẫn không gian, chất liệu đá xanh, khung điêu khắc tinh xảo, ngoại hình xưa cũ tự nhiên, đúng là trọng bảo Thương Lan tông: Hồi Vọng kính.

"Kính này tên là Hồi Vọng, có khả năng khám phá hư ảo trên thế gian, trước kia liên tục chưa từng hoài nghi yêu linh, cho nên cũng không lấy ra, hôm nay vận dụng Hồi Vọng kính, cũng là muốn nhìn xem, trong chúng ta, có ai bị yêu linh khống chế hay không." Bị khống chế là nói dễ nghe, tất cả mọi người hiểu, có thể im hơi lặng tiếng thâm thấu vào, chỉ sợ đã không phải là đơn giản như khống chế, có lẽ từ lúc bọn họ bước vào đầm lầy, đã có thứ gì đuổi kịp bọn họ, nhân lúc mọi người chưa biết gì cả mà thay thế người đi.

Hồi Vọng kính vừa ra, hoàn cảnh rơi vào yên tĩnh, bọn họ nhớ tới về mặt ngoài ý muốn của những tu sĩ phát hiện thân thể mình xuất hiện khác thường đêm qua, hiển nhiên cũng không biết tình huống của mình, như vậy có khi nào, thân thể của mình cũng đã sớm không thích hợp rồi? Nhưng lời phối hợp đã nói ra miệng, cũng không thể lật lọng, hơn nữa, đây cũng là một biện pháp.

"Được, như thế, làm phiền Tần Tông chủ phát động Hồi Vọng kính này, không biết có cần chúng ta thí nghiệm một chút hay không?" Cuối cùng, mọi người đơn giản thương nghị một cái, vẫn là quyết định thử một lần.

"Sau khi lão phu kích hoạt Hồi Vọng kính, chư vị chỉ cần đi qua là được, trong Hồi Vọng kính tự nhiên sẽ xuất hiện cảnh chân thật, không lãng phí quá nhiều thời gian." Tần Tông Ngụy hết sức hài lòng với sự biết điều của mọi người, nhưng còn có vài người không có tỏ thái độ, trong đó tất cả mọi người của Thất Linh Tông đều thờ ơ, Thủy Kinh Hồn cũng làm ra vẻ xem nào nhiệt.

Hành động của Thất Linh Tông Tần Tông Ngụy cũng không nghĩ nhiều, dù sao Thất Linh Tông là tông môn ngự thú, nghe nói đệ tử trong tông đều là yêu

lĩnh, nếu như bại lộ bản thể, rất có thể đưa tới thiên địch. Nhưng trừ Thất Linh Tông bên ngoài, còn có mấy người cũng không tỏ thái độ, chính là Vân Khuyết tông và một tán tu.

"Ý các vị như thế nào?" Trong lòng Tàn Tông Ngụy có phần không kiên nhẫn, hẳn lãng phí thời gian quá dài trong đầm lầy, vốn dĩ hôm nay có lẽ phát hiện tung tích bí cảnh, nhưng đêm qua chạy trốn một trận, phương hướng hơi lệch, có khả năng còn phải hao phí một chút thời gian, nhưng vừa vặn mượn cơ hội này tìm manh mối của Vân Khuyết tông.

Về mặt Hiên Khâu Thiên Giác vẫn bình thản mà ôn hòa, trong mắt vĩnh viễn đều là ý cười âm áp nhả nhận, trong thời tiết mưa dầm liên tục này, cả người như một mảnh ánh mặt trời âm áp, không quá nóng, lại âm áp thoải mái, khiến người ta yêu thích. "Không biết Tàn Tông chủ có dự định làm gì với người không tán thành gì?"

"Lão phu không muốn làm người khác khó chịu, nhưng cũng không thể không đề ý an nguy của mọi người, người không muốn đi qua Hồi Vọng kính, đương nhiên là không thể tiếp tục cùng đi." Trong lòng Tàn Tông Ngụy sớm đã có tính toán, tình huống không ngừng có người biến mất quả thực khó giải quyết, nếu không tìm được bí cảnh, nhân số và thực lực bọn họ sẽ không đủ để tiến vào bí cảnh.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Giăng Co

Tàn Tông Ngụy cho rằng nói đến nước này, Vân Khuyết tông và Thất Linh Tông sẽ có do dự, dù sao nếu như không có Thủy Hàm châu chỉ dẫn, đã qua hơn mấy vạn năm, không ai có thể tìm được di chỉ Linh Tịch, nhưng tiếng nói của ông ta vừa dứt, thì thấy vẻ mặt vẫn nhẹ nhàng Hiên Khâu Thiên Giác không đổi.

"Đã như vậy, xem ra Vân Khuyết tông phải gấp lại chur vị sau này." Hiên Khâu Thiên Giác chấp tay, thái độ không chần chờ chút nào.

Bên kia, Thủy Kinh Hồn cũng khoát tay áo, mọi người Thất Linh Tông lập tức lên vật cười, Thủy Kinh Hồn kiêu căng mở miệng. "Xem ra thật là đáng tiếc, không thể đồng hành cùng chur vị, nhưng tin rằng có Tàn Tông chủ ở đây, nhất định có thể bảo đảm an toàn của chur vị."

Trừ hai tông môn này, một tán tu duy nhất còn lại không muốn chiếu Hồi Vọng kính cũng tiến lên hành lễ. "Lạc Phong Tử ta không phụng bồi, cáo từ!"

Ba đội ngũ này không có bất kì ai có ý tranh luận, ngược lại như chỉ chờ Tàn Tông Ngụy mở miệng, thì sẽ biết thời biết thế, trực tiếp tách đoàn.

Sắc mặt các tu sĩ lập tức trở nên rất khó coi, Lạc Phong Tử thì không cần đề ý, dù sao chỉ là tán tu, cho dù thực lực không tệ, cũng thế đơn lực bạc, nhưng Vân Khuyết tông và Thất Linh Tông vừa đi, đội ngũ này sẽ giảm phân nửa, chỉ còn lại không tới ba mươi người.

Dọc theo con đường này bọn họ cũng thấy rõ, Vân Khuyết tông, Thất Linh Tông, Thương Lan tông là lực lượng chủ yếu thám hiểm bí cảnh lần này, nếu như hai thế lực này đột nhiên tách khỏi, bọn họ có còn năng lực đi tìm bí cảnh không sẽ rất khó nói.

Chuyện mọi người hiểu, sao Tàn Tông Ngụy lại không hiểu, ông ta cho rằng có thể ép Thất Linh Tông và Vân Khuyết tông cúi đầu, lại đã quên, hai tông môn này đều có bí mật của mình, không muốn bại lộ trước người khác. "Chậm đã! Chur vị muốn đi thì đi, có phải quá mức tùy tiện hay không?"

Lạc Phong Tử nhú mày, nhưng không lên tiếng, ông nhìn không thấu thực lực Tàn Tông Ngụy, đương nhiên cũng không thể nào tiến lên khiêu khích, hơn nữa cho dù ông không mở miệng, Vân Khuyết tông và Thất Linh Tông cũng sẽ mở miệng.

Thủy Kinh Hồn giễu cợt một tiếng. "Sao nào? Đầm lầy Quy Khư này từ lúc nào thành địa giới Thương Lan tông? Đi hay ở còn phải chịu hạn chế?"

Hiên Khâu Thiên Giác cũng dừng bước, nhưng vẫn giữ vững vẻ mây trời nước chảy của mình.

"Đầm lầy Quy Khư đương nhiên không phải là khu vực thuộc Thương Lan tông, nhưng từ lúc mới tiến vào đầm lầy, đã có người không ngừng biến mất, làm sao ta biết, người biến mất có liên quan tới chur vị không? Nói khó nghe, nếu như hung thủ trong số các vị, rồi đi như thế, chẳng phải là thả hổ về rừng?"

"Vậy ý Tàn Tông chủ là, Hồi Vọng kính này chúng ta nhất định phải soi." Hiên Khâu Thiên Giác bình tĩnh hỏi.

"Hiên Khâu tông chủ thâm minh đại nghĩa, chắc hẳn có thể hiểu nỗi khổ tâm của lão phu." Tàn Tông Ngụy ngưng mắt, lạnh lẽo nhìn Hiên Khâu Thiên Giác.

Hiên Khâu Thiên Giác tiếp tục nói. "Bản tôn đương nhiên hiểu, nhưng có những lúc, lòng người đáng sợ hơn yêu linh rất nhiều, cho nên bên người bản tôn cũng có một kính, lấy khoáng thạch bí ngân từ chỗ sâu trong Hoành Đoạn Sơn Mạch chế tạo mà thành, có khả năng hiểu thấy lòng người, nếu muốn kiểm tra, không bằng cùng nhau thử một lần, ý Tàn Tông chủ như thế nào?"

"Hoang đường, trên đời sao lại có linh vật có khả năng hiểu thấy lòng người!" Tàn Tông Ngụy không thèm trả lời câu hỏi, mà mặt lộ vẻ khinh thường, từ

thái không cho là thật.

Bàn tay Hiền Khâu Thiên Giác khẽ lật, một ngân kính lớn bằng lòng bàn tay xuất hiện trong tay hắn, gương tròn khéo léo đáng yêu, vô cùng tinh xảo, mặt kính ánh bạc mênh mông, quả nhiên dùng khoáng thạch bí ngân chế tạo mà thành, kính này vừa ra, trong lòng mọi người không khỏi tin vài phần.

Khoáng thạch bí ngân vô cùng hiếm thấy, nhất là lúc Hoành Đoạn Sơn Mạch nứt ra, hệ số nguy hiểm tăng vọt lên cao, sản lượng khoáng thạch bí ngân càng ít hơn, nhưng mặt ngoài khoáng thạch bí ngân tiết ra một màu bạc kỳ lạ trắng, mà tính không xác định của vật chất này cực cao, lúc luyện chế linh khí khác nhau, bỏ thêm vào, sẽ sinh ra thuộc tính khác nhau, khiến người ta mờ không rõ quy luật, nếu gương này do khoáng thạch bí ngân chế tạo mà thành, thuộc tính thấu hiểu lòng người nói không chừng là thật.

"Ý Tàn Tông chủ như thế nào? Bí ngân kính này sẽ phản xạ ra suy nghĩ chân thật nhất trong lòng con người, hơn nữa còn biết căn cứ nội tâm con người biến đổi màu sắc, người phạm hạnh thật, gương óng ánh như bạc, phạm hạnh xấu xa, gương đen như mực."

Hiền Khâu Thiên Giác không có giải thích độ chân thật của gương, mà là nói thẳng công hiệu bí ngân kính, cũng chính vì vậy, hiểu lầm trong lòng mọi người lại yếu đi vài phần.

"Hành động của Hiền Khâu tông chủ khó tránh quá mức làm khó người ta, mỗi người đều có bí mật của mình, hơn nữa chức năng bí ngân kính này cũng không liên quan quá lớn với việc tu sĩ mất tích, chỉ là làm điều thừa." Tàn Tông Ngự không mở miệng, Tàn Nham cũng hiểu suy nghĩ trong lòng Tàn Tông Ngự, cho nên trực tiếp mở miệng phản bác, hơn nữa bản thân hắn cũng kiêng kỵ tâm gương này.

Thủy Kinh Hồn cười ha ha, hình như lời nói của Tàn Nham vô cùng buồn cười. "Mỗi người đều có bí mật, cho nên yêu linh không phải người như chúng ta sẽ không có bí mật? Thương Lan tông các ngươi thành công khiến bản tôn hiểu thế nào là vô liêm sỉ, đúng là dù trước kia hay tương lai cũng không có người vượt qua*, bản tôn mở rộng tầm mắt."

*chỗ này là thành ngữ "tiền vô khoáng hậu", đại khái là trước kia không có người hơn, sau này cũng không có người qua. Muốn biết rõ hơn mời google.

Trong Thương Lan tông, không chỉ có Tàn Tông Ngự, phần lớn đệ tử nội môn cũng đã quen ngồi trên cao, dù sao mấy vạn năm qua, địa vị kiếm tông đứng đầu Nam Cảnh của Thương Lan tông sừng sững không đổ, vững như bàn thạch, trong mắt bọn họ, có thể để cho các tông môn cùng đi, đã là bố thí cho họ, cho dù phân bố thí này là lực lượng không thể thiếu để bọn họ đi vào bí cảnh, thực lực mọi người có mạnh hơn nữa, cũng không thể phá bỏ cảm giác ưu việt trong lòng bọn họ.

Thủy Kinh Hồn không chút lưu tình chọc phá da mặt đối trá của Thương Lan tông, hoàn cảnh nhất thời vô cùng lúng túng, không ai dám đi chọc vào Thương Lan tông, lại cũng không dám dễ dàng mở miệng đắc tội Thất Linh Tông và Vân Khuyết tông, cho nên tất cả mọi người đứng tại chỗ, im lặng không nói.

Bầu không khí đang kì lạ, trong lòng Hiền Khâu Thiên Giác mọc ra đến một người tí hon, người tí hon ngáp một cái, hiển nhiên bị tranh chấp vừa nãy đánh thức, dùng vẻ mặt nghi ngờ nhìn qua mọi người đang vây người tại chỗ, sau đó ngẩng đầu nhìn Hiền Khâu Thiên Giác. "Sự phụ, sao vậy?"

Hiền Khâu Thiên Giác sờ sờ đầu Long Tiểu Chi. "Tiểu Chi ngủ tiếp là được."

Long Tiểu Chi nhú hàng lông mày nhỏ, nhìn đội ngũ Thương Lan tông rút kiếm giương cung, mặt đỏ tới mang tai, vẻ mặt ghét bỏ, tại sao các ngươi lại không ngoan ngoãn như thế, không chịu ngồi yên như thế, giọng nói lại hoàn toàn khác với giọng mặt bánh bao nghiêm túc đứng đắn kia, đại khái bởi vì buồn ngủ, còn hơi ồm ồm. "Nhưng Tiểu Chi muốn biết mà."

Hiền Khâu Thiên Giác bắt đầu đi, biết rõ có đôi khi Long Tiểu Chi chấp nhất chuyện gì thì như một con nghé con, cho nên đơn giản thuật lại mọi chuyện.

Long Tiểu Chi vừa nghe vừa sờ cằm nhỏ của mình, sau khi nghe xong thì sa vào ngẩn ngứ, sau đó leo ra khỏi tà áo của Hiền Khâu Thiên Giác, ngược lại bay đến trên vai Hiền Khâu Thiên Giác, hai tay ôm quyền, rất hào phóng thi lễ một cái với mọi người, rồi mới mở miệng nói chuyện.

"Cái gọi là người trong cuộc u mê, người ngoài cuộc tỉnh táo, Tiểu Chi cho rằng, tra xét bản thể yêu linh là thứ yếu, bởi vì vẫn chưa biết được nguyên nhân tu sĩ biến mất, ngược lại lòng người khó lường mới là thứ nguy hiểm nhất. Dù là yêu linh hay là nhân loại, nếu như phạm hạnh không có vấn đề, tự nhiên sẽ không làm ra chuyện thương thiên hại lý, trái lại, người nội tâm âm u, cho dù không liên quan việc tu sĩ biến mất thì sao có thể bảo đảm hắn sẽ không làm ra chuyện ác sau đó, nhân loại các ngươi không tin yêu linh, có từng nghĩ tới, trong mắt yêu linh chúng ta thì nhân loại có đáng vẻ như thế nào?"

Bé con nói chuyện không nóng không vội, không sắc bén như Thủy Kinh Hồn, cũng không nhu hòa như Hiền Khâu Thiên Giác, mà tự có nét đặc biệt, mềm mại đáng yêu, nhưng không sai lệch, dùng thân phận một con tử điệp đưa ra cái nhìn của bản thân.

Mà sự thật cũng xác thực như thế, dù Hồi Vọng kính soi ra yêu linh hệ thủy, bọn họ cũng không có cách nào xác định yêu linh này có liên quan gì với chuyện tu sĩ biến mất không.

Chuyện này ngẫm nghĩ lại thật ra bọn họ cũng sẽ hiểu, chỉ là lại vô thức bị Thương Lan tông dẫn dắt, chuyển sự chú ý đến Thất Linh Tông và Vân Khuyết tông không chịu phối hợp, giờ nghĩ lại, quả thực không công bằng, bọn họ không muốn bại lộ nội tâm, tự nhiên yêu linh không muốn bại lộ bản thể, từ lúc nào mình dễ bị lừa như vậy? Tu sĩ ảo ảo sa vào trầm tư.

Long Tiểu Chi lặng lẽ nháy mắt mấy cái với Hiền Khâu Thiên Giác, trong mắt to đều là ánh sáng linh hoạt, trên mặt tràn đầy thận trọng, trong mắt lại viết: Sao không khen khen con? Sự phụ không cảm thấy nên khen con sao?

Trong chớp mắt Hiên Khâu Thiên Giác nhìn vào mắt Long Tiểu Chi thì hơi thất thần, sau đó rất nhanh bị vẻ ôn hòa quen thuộc che đi, đưa tay sờ sờ đầu Long Tiểu Chi, Long Tiểu Chi lập tức hí mắt cạ xát.

Tu sĩ cảm thấy mình bị Thương Lan tông dẫn dắt, lại không có ý thức được, lúc này họ đang bị Vân Khuyết tông dẫn dắt, phương thức suy tư đã bị Long Tiểu Chi bẻ cong.

Lúc mọi người yên lặng, trong đội ngũ Thương Lan tông lại truyền đến một tiếng hừ lạnh, tiếng này vô cùng nặng nề, ẩn chứa linh lực, chỉ nhẹ nhàng hừ lạnh một tiếng thì khiến mọi người trắng mặt, tu vi như thể thật khiến người ta như thấy lạch trôi, là xu thế bao trùm tuyệt đối, mọi người nghiêng đầu nhìn lại, phát hiện nói chuyện thế nhưng không phải Tần Tông Ngụy, mà là một lão giả tóc hoa râm, trên mặt che kín nếp nhăn, mặc dù lão giả tuổi già, nhưng hai mắt thanh minh, ẩn chứa ánh sáng.

Trong lòng mọi người kinh sợ, vì sao lúc trước không chú ý tới người này, theo lý thuyết, trưởng giả tu vi và vẻ ngoài đặc biệt như thế bọn họ không thể nào xem nhẹ, nhưng cảm giác tồn tại của lão giả này cực thấp, nếu như không phải là ông ta đột nhiên lên tiếng, có khả năng cho tới bây giờ mọi người cũng không chú ý tới người này, Thương Lan tông này quả nhiên là đầm rồng hang hổ, thâm tàng bất lộ!

Lúc kinh hãi thêm kính sợ, chỉ nghe giọng nói có phần hùng hậu mà khàn khàn của lão giả vang lên."Hay cho một tiểu yêu nhanh mồm nhanh miệng, khiến lão phu lau mắt mà nhìn."

Long Tiểu Chi nhận thấy lão giả thì cũng sững sờ một cái, hiển nhiên giống những người khác, mới phát hiện người kỳ lạ này, bị lão giả điểm danh theo kiểu trong bóng có kim, Long Tiểu Chi cũng không chút bối rối, mà là lạnh nhạt đoạn trang ngồi trên vai Hiên Khâu Thiên Giác."Hay cho một khuôn mặt có da như vỏ cây quýt, cũng là hiếm thấy, hôm nay tiểu bối cũng được mở rộng tầm mắt."

Mọi người "..."

Bầu không khí lại lần nữa mê lúng túng, mọi người không dám ngẩng đầu, sợ mình không kiềm được mà cười, quả thực, trong giới tu chân rất khó gặp lão giả vẻ ngoài nhăn nheo như thế, bởi vì tu vi đến cảnh giới nhất định, thân thể chỉ là bề ngoài, Trú Nhan đan, Dưỡng Dung viên, Dịch Dung linh lộ, có nhiều linh vật cải thiện bề ngoài đến mức đếm không xuể, ai mà chịu cả ngày đối mặt với một gương mặt già chứ.

Chẳng ai ngờ rằng, tiểu yêu này mở miệng không e dè, chọc thẳng chỗ yếu, hơn nữa giọng nói hơi lớn lối này vì sao lại giống Thủy Kinh Hồn như thế, hình như vừa mở miệng thì muốn người ta tức chết.

"Sư thúc, đừng so đo với bọn họ, không cùng chí hướng, mỗi người đi một ngã là được." Tần Nham cung kính thi lễ một cái với lão giả, xưng hô cũng khiến mọi người hiểu ra, người này cùng thế hệ với Tần Tông Ngụy, nói cách khác tu vi không kém Tần Tông Ngụy quá xa.

Đối với kết quả này, Thủy Kinh Hồn cũng không có vẻ gì bất ngờ, giọng nói có vài phần tiếc nuối."A? Không sợ thả hổ về rừng? Thật sự là đáng tiếc, bản tôn còn đang muốn xem trong Thương Lan tông còn có ai có thể khiến bí ngân kính kia phát ra ánh bạc lóng lánh đây này."

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Tiểu Bạch

Mặt Tần Tông Ngụy xanh mét, nhưng thân phận của ông ta là người đứng đầu một tông, cho dù muốn trực tiếp kéo Thủy Kinh Hồn tới đánh, trên mặt cũng không thể không duy trì vẻ chừng chạc, nhưng bị khiêu khích năm lần bảy lượt, trình độ nén giận cũng đang không ngừng tích lũy, không phản kích một cái thì làm sao dẫn nổi cơn giận này.

"Thủy tông chủ vẫn nên chứa chút khẩu đức, nhục nhã Thương Lan tông như thế, Thủy tông chủ chỉ được con khoái trá trên miệng lưỡi, nhưng nếu tổn hại danh vọng Thất Linh Tông, sao Thủy tông chủ thì gánh chịu nổi vị trí đứng đầu một tông!"

Về mặt Thủy Kinh Hồn tràn ngập ngoài ý muốn."Bản tôn nói gì sao? Sao lại đến mức không xứng đứng đầu một tông trình độ?" Khẽ dừng lại một chút, rồi sau đó lộ ra vẻ bình tĩnh đại ngộ."Lẽ nào Thương Lan tông thật sự không ai có thể khiến Bí Ngân kính phát ra ánh sáng màu bạc? Ha ha, Tần Tông chủ không cần để ý như thế, bản tôn chỉ không cần thận nói ra sự thật, đâm chọc chỗ đau của Tần Tông chủ, khiến Tần Tông chủ lầm tưởng bị nhục nhã, quả thực đáng hồ thẹn."

Tần Tông Ngụy cơ hồ nội thương "...". Sao người này có thể vô si như thế, bản lĩnh đổi trắng thay đen quả thực đã đạt tới đỉnh cao, thần sắc Tần Tông Ngụy có vẻ nguy hiểm "Thủy tông chủ muốn đánh một trận với Thương Lan tông sao?"

"Mặc dù thời gian quý báu, nhưng Tần Tông chủ khiêu chiến như thế, vậy Thất Linh Tông ta cũng không thể không nể tình." Thủy Kinh Hồn vừa dứt lời, trong Thương Lan tông đã có người động, hình như là đã hoàn toàn bị chọc giận.

Động thủ là tên lão giả kia, động tác của ông ta cực nhanh, khiến người ta cơ hồ lầm tưởng sau khi ông ta biến mất tại chỗ thì trực tiếp đến trước mặt Thủy Kinh Hồn, thân pháp của người này vô cùng kỳ lạ, cảm giác tồn tại lúc không hành động cực thấp, một khi bộc phát, thì giống như lợi kiếm ra khỏi vỏ, sắc bén bức người.

Trên vai Hiền Khâu Thiên Giác, cánh nhỏ sau lưng Long Tiểu Chi đã mở ra, điều bộ sắp cất cánh, nhưng khiến người ngoài ý muốn là, lão giả kia vừa mới đến trước mặt Thủy Khinh Hồn, thì lập tức lui ra ngoài.

"Thần thú!" Trong giọng nói của lão giả tràn đầy vẻ khó tin, trên đại lục này còn thần thú tồn tại sao? Nhưng khí tức kinh khủng kia thì tuyệt đối không sai, đang lúc ngạc nhiên nghi ngờ, một con rắn nhỏ màu trắng bay lơ lửng trước mặt Thủy Khinh Hồn, sau lưng con rắn nhỏ màu trắng mọc ra hai cánh, cũng là vẻ vừa mới tỉnh ngủ, há mồm ngáp một cái, sau đó lắc lắc đầu nhìn lão giả.

Lão giả lập tức không thể động đậy, trên mặt đỏ mề hôi lạnh, Tần Tông Ngụy thầm nói một tiếng không xong, con rắn nhỏ này không đơn giản, lúc trước thôn tính linh lộ, có khả năng vẫn luôn tiêu hóa, vừa mới tỉnh lại, hơn nữa còn là thiên địch của Tần Tỳ Nghiên, hoàn toàn áp chế về mặt chủng tộc huyết mạch.

Tần Tỳ Nghiên tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì, nếu không cho dù Thương Lan tông tiến vào bí cảnh chuyển này cũng rất khó có thu hoạch! Đột nhiên ánh sáng xẹt qua mắt Tần Tông Ngụy, Hồi Vọng kính nơi tay, lúc này ra tay cứu người cũng không có gì đáng trách!

Suy nghĩ trong lòng nhanh chóng chợt lóe qua cũng xác định xong, Tần Tông Ngụy ra tay, linh lực trong nháy mắt tràn vào Hồi Vọng kính trong tay, Hồi Vọng kính lập tức bộc phát ra một trận ánh sáng xanh sáng ngời mà không chói mắt, do được linh lực tâm bổ nên màu xanh ngọc tràn trề sức sống, mặt kính đá xanh cũng biến ảo thành đầm nước gợn sóng.

Động tác của Tần Tông Ngụy cực nhanh, thân là tông chủ Thương Lan tông, thực lực của Tần Tông Ngụy không có gì đáng trách, hơn nữa rất thành thạo trong việc sử dụng Hồi Vọng kính, cho nên việc khởi động Hồi Vọng kính đối với ông ta mà nói đơn giản đến cực điểm, huống chi giờ ông ta chỉ là cần kích hoạt thuộc tính chiếu yêu của Hồi Vọng kính, phát động tự nhiên nhanh hơn rất nhiều.

Hồi Vọng kính bộc phát ánh sáng rực rỡ tươi đẹp khiến các tu sĩ hơi thất thần, trong lòng sợ hãi than này Hồi Vọng kính này thật là mỹ lệ, ánh sáng màu xanh này đối với tu sĩ nhân loại mà nói thì vô cùng hoa lệ, nhưng với yêu linh mà nói thì không thể ôn hòa.

Chức năng cơ bản nhất của Kính Chiếu yêu trừ chiếu ra bản thể yêu linh, cũng sinh ra tổn thương và áp chế với yêu linh, còn linh khí như Hồi Vọng kính, thuộc tính tổn thương và áp chế còn được Tần Tông Ngụy dùng ý chí tăng cường lên.

Tần Tông Ngụy dưới sự khống chế, Hồi Vọng kính ngăn cản lão giả trước người trong nháy mắt, hơn nữa chiếc gương nhỏ vốn chỉ vừa để nâng niu trong tay hiện thời đã biến thành độ cao một người, phạm vi của ánh sáng xanh cũng mở rộng không ít.

Thông thường mà nói, linh khí đều có thuộc tính phòng ngự, linh khí đẳng cấp càng cao thì thuộc tính phòng ngự cũng càng cao, thí dụ như Hồi Vọng kính, mặc dù bản thân là bảo khí cực phẩm, nhưng bởi vì có thuộc tính dẫn tâm đặc biệt, đã có thể tính như thánh khí.

Linh khí như thế tự nhiên là trọng bảo mọi người tranh nhau cướp lấy, nếu đã là trọng bảo, nếu như không có thuộc tính phòng ngự nhất định, có khả năng rất lớn bị hư hại trong lúc tranh đoạt, tan vỡ, vì thế mà phần lớn linh khí đều có thuộc tính phòng ngự, để ngừa linh khí bị hư hỏng.

Hành động của Tần Tông Ngụy trong mắt mọi người có phần thiếu suy xét, trực tiếp vận dụng Hồi Vọng kính phòng thủ bọn họ không thể nói cái gì, nhưng đứng trước lão giả là nhóm Thất Linh Tông, cách làm như thế, nhất định sẽ khiến Thất Linh Tông chiếu vào Hồi Vọng kính, như thế là cứng rắn đẩy Thất Linh Tông tới mặt đối lập.

Lúc Tần Tông Ngụy hành động, mũi chân Thủy Khinh Hồn đã điểm xuống, rời khỏi đầu thú cười, bay sang bên cạnh, nên lúc Hồi Vọng kính chiếu xuống, vừa vận thoát khỏi phạm vi của ánh sáng xanh ngọc.

Mà phản ứng của tiểu Bạch xà cũng ngoài dự liệu mọi người, thế nhưng không sợ hãi Hồi Vọng kính, mà là hiếu kỳ tiến lên, động tác nhanh như tia chớp, Tần Tông Ngụy còn tưởng rằng là công kích, đã dọn xong tư thế, tiểu Bạch xà lại dừng trước gương, cái đầu nhỏ trái thăm dò một chút, phải di chuyển, xoay một vòng, sau đó cuộn đuôi lên, dùng mũi nhọn của cái đuôi chống lên cằm của mình làm ra vẻ mặt say mê.

Mọi người "... Con rắn này là tình huống nào?

Long Phong Triệt cũng lúng túng ho nhẹ một tiếng, chủng tộc con rắn nhỏ này ngay cả hắn cũng không rõ ràng lắm, chỉ có thể mơ hồ nhận ra chủng tộc không kém gì mình, hơn nữa điều khiến hắn để ý là, chỗ và cảnh tượng lúc phát hiện con rắn nhỏ này, khiến hắn có suy đoán, tiểu Bạch xà có thể có quan hệ với Linh Tích, nhưng tiểu Bạch xà vừa mới ra khỏi vỏ, linh trí chưa mở hoàn toàn, Long Phong Triệt không thể trao đổi.

Sau lưng Tiểu Bạch xà, là con cóc lửa khổng lồ, một bộ ngậy ngốc, hoàn toàn không ý thức được uy hiếp của Hồi Vọng kính, thậm chí còn lười nhác ngáp một cái.

Trong lòng chúng tu sĩ hiểu lầm, Hồi Vọng kính này có phải hữu danh vô thực hay không, một con hai con đều không có phản ứng gì với Hồi Vọng kính, cũng không thích hợp, ít nhất con rắn nhỏ này còn có chút phản ứng, nhưng phản ứng lại khiến người ta không nói được lời nào.

Thủy Khinh Hồn khẽ cười một tiếng, "Xem ra tiểu Bạch rất thích Hồi Vọng kính của Tần Tông chủ, chỉ là hy vọng Tần Tông chủ nói rõ, dù sao không phải là tất cả mọi người đều thông tình đạt lý như bản tôn vậy, vạn nhất cho rằng Tần Tông chủ là dùng danh nghĩa bảo vệ để đánh lên thì không tốt lắm, Tần Tông chủ, người nói đúng không?"

Sự chú ý của mọi người bị Thủy Khinh Hồn hấp dẫn, cho nên cũng không chú ý tới một tông môn khác cũng không muốn chiếu Hồi Vọng kính, Vân Khuyết tông, và Lạc Phong Tử không hề cử động.

Lúc Hồi Vọng kính xuất hiện ánh mắt Nguyễn Thanh Tuyết cũng có phần mê ly, cho đến lúc giọng nói Thủy Khinh Hồn vang lên, hẳn mới khẽ hoàn hồn, nghe thấy xưng hô của Thủy Khinh Hồn với tiểu Bạch xà thì hắc tuyến, hẳn phần hiểu cách đặt tên đơn giản thô bạo của Long Tiểu Chi là di truyền từ ai.

Rõ ràng Tiểu Bạch xà say đắm trong vẻ xinh đẹp của mình đến mức không thể tự kiềm chế, hận không thể áp vào gương, mặt Tần Tông Ngụy đen lại nhìn tiểu Bạch xà trước gương, thuộc tính của Hồi Vọng kính không thể nào mất hiệu lực, cho nên con rắn nhỏ này đang ở hình thái bản thể của nó, nhưng vì sao hoàn toàn không bị áp chế?

"Sur huynh, thôi." Tần Tỳ Nghiên mở miệng, ngăn cản của Hồi Vọng kính khiến ông ta tỉnh táo không ít, đối mặt thiên địch, hơn nữa còn là thiên địch có độ tinh khiết huyết mạch cực cao, Tần Tỳ Nghiên rất khó sinh ra tâm tư phản kháng.

Đây chính là nguyên nhân rất nhiều yêu linh không muốn bại lộ bản thể, giữa các chủng tộc tồn tại uy áp, mà loại uy áp này sẽ bị phóng đại vô hạn lúc gặp thiên địch.

Tần Tông Ngụy nhìn nhìn Tần Tỳ Nghiên, trong đầu lập tức phản ứng lên, con rắn nhỏ này rất có thể có huyết mạch thần thú, nếu không Tần Tỳ Nghiên sẽ không bị áp chế đến nông nổi như thế này. Ánh sáng lạnh chợt lóe qua mắt, Tần Tông Ngụy làm bộ muốn thu Hồi Vọng kính về, một kích vừa này không thành, con rắn nhỏ này cũng không có xu thế công kích, hẳn cũng không có lý do tiếp tục.

Thấy hành động của Tần Tông Ngụy, trong lòng mọi người thờ phào nhẹ nhõm, dù sao nếu như Thương Lan tông và Thất Linh Tông đánh nhau, rất có thể hai bên đều thiệt hại, cứ như thế, đừng nói là tìm kiếm bí cảnh, bọn họ muốn lùi khỏi đầm lầy Quy Khư cũng vô cùng khó khăn.

Nhưng khiến người ta không nghĩ tới là, Tần Tông Ngụy dừng tay, tiểu Bạch xà lại nổi giận, dưới sự khống chế của Tần Tông Ngụy Hồi Vọng kính biến thành nhỏ bay về, tiểu Bạch xà theo sát sau đó, động tác cực nhanh, đuôi móc một cái, Hồi Vọng kính thoát khỏi khống chế của Tần Tông Ngụy, Tần Tông Ngụy kinh hãi, đuôi tay ngăn cản, tiểu Bạch xà đã há mồm ngậm gương nhanh chóng lui về phía sau.

"Nghiệt súc! Bỏ Hồi Vọng kính xuống!" Tần Tông Ngụy kinh hãi xong thì nổi giận, tầm quan trọng của Hồi Vọng kính thì người chưa đích thân trải qua sẽ không thể hiểu hết, nhưng vì từng dùng chức năng dẫn tâm của Hồi Vọng kính, Tần Tông Ngụy mới thấm thiết cảm nhận sự quý giá của Hồi Vọng kính, lý do này Hồi Vọng kính đột nhiên không bị khống chế, sao Tần Tông Ngụy có thể không giận.

Động tác Tiểu Bạch xà mau, động tác của Tần Tông Ngụy cũng không chậm, thậm chí trực tiếp sử dụng linh kiếm bản mạng Thiên Lan kiếm, trên thân kiếm ngưng tụ linh lực kinh người, trực tiếp đâm về bảy tác của tiểu Bạch xà.

Mặt Thủy Khinh Hồn biến sắc, muốn tiến lên hỗ trợ, đã thấy đầu tiểu Bạch xà chuyển một cái, ngăn Hồi Vọng kính trước người. Tần Tông Ngụy vội vàng không kịp chuẩn bị, một kiếm cơ hồ bỏ tới Hồi Vọng kính, càng để ý, lại càng cẩn thận, Tần Tông Ngụy không thể lơ đãng nhìn Hồi Vọng kính có khả năng tổn hại.

Dùng linh lực cường chế thay đổi phương hướng của linh kiếm, lúc khí huyết trong người Tần Tông Ngụy cuộn cuộn, một cái đuôi rắn dài nhỏ cực nhanh quăng lại, tốc độ cực nhanh, Tần Tông Ngụy chậm nửa nhịp, nhưng ông ta cũng không có để cái đuôi rắn lớn bằng ngón tay này trong lòng, đuôi rắn dài nhỏ màu trắng lại trong nháy mắt cấp tốc lớn lên, thân hình lớn bằng ngón cái của tiểu Bạch xà tăng vọt, trong nháy mắt đã dài hơn mười thước.

Oanh! Sau một tiếng vang thật lớn, Tần Tông Ngụy bị đánh bay, ngã trên mảnh đất phía sau, mặt đất đều bị ném ra một cái hố sâu, thấy rõ sức lực mạnh bao nhiêu, mọi người kinh hãi không thôi mở to mắt há hốc mồm.

Tần Tông Ngụy bò dậy, ho ra một ngụm máu tươi, gân xanh trên trán nổi lên, ông ta lại bị một con rắn đũa giỡn, con rắn nhỏ màu trắng này thật là xảo trá! Trong ánh mắt cực độ khát máu của Tần Tông Ngụy, bạch xà quơ quơ đuôi, miệng há ra, trực tiếp nuốt Hồi Vọng kính!

Hồi Vọng kính bị nuốt! Nuốt!

Bạch xà thỏa mãn hé mắt, sau đó ợ lên no nê, thậm chí rất nhân tính mà dùng mũi nhọn của đuôi vỗ vỗ bụng mình, thái độ com nước no nê.

Người Tần Tông Ngụy bởi vì phẫn nộ mà run lên nhè nhẹ! Điều này sao có thể? Trên Hồi Vọng kính có thần thức chưa xóa đi, không thể bị bỏ vào linh phủ hoặc không gian trữ vật khác, chắc hẳn cũng là nguyên nhân bạch xà ngậm gương chạy, lại không có trực tiếp bỏ vào linh phủ, nhưng không nghĩ tới, không thể bỏ vào linh phủ, bạch xà lại thô bạo, trực tiếp nuốt Hồi Vọng kính!

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Đánh Nhau

Hồi Vọng kính bị nuốt, trông mặt Tần Tông Ngụy sắp nứt ra, dưới sự phẫn nộ lại lần nữa rút kiếm ra, đệ tử Thương Lan tông ào ào động đậy, không có mệnh lệnh của Tần Tông Ngụy và Tần Nham, bọn họ không dám tùy tiện tiến lên công kích, nhưng tông chủ có vẻ đã bị tức điên khiến bọn họ rục rịch, trấn sơn chi bảo của Thương Lan tông không thể nào chấp tay nhường cho người ta.

Tần Nham cũng thấy sứt đầu mẻ trán, nếu quả thật động thủ, bọn họ cũng không biết thực lực Thất Linh Tông, hơn nữa nhìn qua thì sắc mặt Tần Tỳ

Nghiên tái nhọt, lại nhìn số linh thú khế ước đông đảo của Thất Linh Tông, Tàn Nham cũng không dám mạo hiểm hạ lệnh tiến công.

Bên này do dự không biết, công kích Tàn Tông Ngụy đã đến, Thương Lan tông có thể đặt chân trên Nam Cảnh lâu như thế, kiếm pháp và kiếm quyết Thương Lan đều là tuyệt hảo trên đời, kiếm ý bén nhọn cơ hồ ngưng tụ thành thực, hơn nữa từng chiêu đánh vào bụng bạch xà, tiến công điên cuồng như thế khiến khiến người ta không rét mà run, đến tột cùng Tàn Tông Ngụy này chấp nhất Hồi Vọng kính bao nhiêu.

Bản thể bạch xà vô cùng cường hãn, nhưng bắt đắ dĩ bản thể cũng chỉ là ấu sinh kỳ, mà tu vi Tàn Tông Ngụy thì chỉ cách phi thăng nửa bước xa, thực lực chênh lệch giữa hai người không phải dùng huyết mạch có thể đền bù.

Bạch xà cứng rắn chống đỡ công kích điên cuồng của Tàn Tông Ngụy, cũng cảm thấy mình chịu không nổi, thân thể to lớn lui về phía sau cực nhanh, muốn thoái lui đến địa giới của Thất Linh Tông. Tàn Tông Ngụy há sẽ khiến nó như ý, kiếm pháp càng múa càng nhanh, hoàn toàn thấy không rõ động tác của ông ta.

Thủy Kinh Hồn thấy bạch xà sa vào hiểm cảnh, lập tức tiến lên trợ giúp, Tàn Nham liên tục không tìm được cơ hội lập tức phát hiện, rút kiếm tiến lên kiếm chế, nhưng hắn ta cũng biết rõ lấy thực lực của mình đánh không lại Thủy Kinh Hồn, cho nên mời Tàn Tỳ Nghiên giúp đỡ, sắc mặt Tàn Tỳ Nghiên do bị bạch xà áp chế đang chậm chạp chuyển biến tốt đẹp, có Tàn Tỳ Nghiên gia nhập, Thủy Kinh Hồn cũng ở trong hoàn cảnh xấu.

Đệ tử hai tông môn thấy tông chủ của mình đang đánh nhau, Thương Lan tông còn xem như lạnh nhạt, có thói quen tuân theo nghe theo mệnh lệnh, hướng chỉ lấy thực lực của Tàn Tông Ngụy và Tàn Tỳ Nghiên, xử lý một con rắn và một Thủy Kinh Hồn còn không phải quá đơn giản sao.

Thất Linh Tông hoàn toàn tương phản, thấy tông chủ nhà mình đầu vô, quản hấn khi gió là ưu thế hay là hoàn cảnh xấu, có người đề đánh, há có đạo lý không lên, nên biết, trong Thất Linh Tông đều là yêu linh, hơn nữa cơ hồ toàn bộ đều là linh thú, có thiên tính thích chiến đấu.

Linh thú ào ào khôi phục bản thân bản thể, chỗ dùng để nghỉ ngơi lập tức chen chúc không chịu nổi, không ít tu sĩ vì tránh cuốn vào trong đó, chỉ có thể ngự kiếm bay giữa không trung.

Chiến đấu bắt đầu rất đột nhiên, nguyên nhân gây ra cũng khiến tất cả mọi người không tưởng được, trong hỗn chiến, mọi người phát hiện tình huống có chút khác biệt với suy đoán của bọn họ, ban đầu cho rằng tình huống hai phe giằng co sẽ không có duy trì quá lâu, bởi vì linh thú khế ước của Thất Linh Tông đã đạt tới một số lượng khủng bố, còn có thật nhiều linh thú còn ở trong không gian linh thú của đệ tử Thất Linh Tông, chưa lộ diện.

Như thế khiến đệ tử Thương Lan tông đánh đánh đánh thì phát hiện đối thủ càng đánh càng nhiều, hơn nữa từng linh thú chủng tộc khác nhau, tập tính khác nhau, sở trường đặc biệt khác nhau, vậy thì ai mà ứng phó được, càng đánh càng luống cuống tay chân, đến lúc sau cơ hồ là bị treo lên đánh.

Nhưng Thất Linh Tông cũng không có chiếm ưu thế tuyệt đối, bởi vì về mặt tu vi, thực lực Tàn Tông Ngụy và Tàn Tỳ Nghiên có thể nói là đứng đầu Nam Cảnh, cơ hồ không có địch thủ, bản thể bạch xà mặc dù cường hãn, lại không thể chịu được công kích của Tàn Tông Ngụy, Thủy Kinh Hồn cũng vậy, hoàn toàn bị đè đánh.

Cho nên tình cảnh có phần kỳ lạ, phương diện tu sĩ cao cấp, Thất Linh Tông đánh không lại Thương Lan tông, phương diện tu sĩ trung hạ cấp, Thất Linh Tông treo Thương Lan tông lên đánh, tổng thể tình huống này thật ra với có lợi cho Thương Lan tông, bởi vì một khi bạch xà và Thủy Kinh Hồn bại, hai người Tàn Tông Ngụy và Tàn Tỳ Nghiên có thể nghiền ép tất cả linh thú.

Kiểm pháp của Tàn Tỳ Nghiên cũng là kiếm pháp Thương Lan, tốc độ cực nhanh, kiếm ý sắc bén, nhưng đấu pháp có vài phần bi ối, linh kiếm của hắn có một thuộc tính hút máu kỳ lạ, chỉ cần vạch ra miệng vết thương, thì sẽ hút máu của người bị công kích, gia tăng lực công kích của linh kiếm, điều này khiến Thủy Kinh Hồn không thể không cẩn thận hành động. Tàn Nham không dây dưa Thủy Kinh Hồn nữa, mà đánh với linh thú của Thất Linh Tông.

Vũ khí của Thủy Kinh Hồn cũng không phải linh kiếm tu sĩ thường dùng, mà là một thanh đao màu đen, cổ đao màu đen tuyền phát ra khí lạnh, vung đao chấn hết một kích của Tàn Tỳ Nghiên, Tàn Tỳ Nghiên lại phát ra một trận tiếng cười quỷ dị, đồng thời năm ngón tay hóa thành móng vuốt, chụp vào cánh tay Thủy Kinh Hồn.

Thủy Kinh Hồn chỉ thấy móng tay của Tàn Tỳ Nghiên dài ra, hiện ra vẻ sắc bén nhiễm màu xanh lá cây tối sẫm, rõ ràng có độc, Thủy Kinh Hồn muốn tránh, nhưng lần công kích này rõ ràng Tàn Tỳ Nghiên dự mưu đã lâu, tốc độ cực nhanh lại đánh bất ngờ, muốn trách khỏi thì nói dễ hơn làm.

Ngay lúc Tàn Tỳ Nghiên cho là mình thành công, một đóa hoa sen màu tím to bằng bàn tay không biết bay tới từ nơi nào, hoa sen là hơi mờ, rõ ràng không phải thật, Tàn Tỳ Nghiên không có cảm nhận được lực công kích, cho nên mặc dù hoa sen cản trước mặt, cũng không chút do dự cào xuống.

Ái ngờ, trảo tay vừa mới lướt qua hoa sen màu tím, hoa sen tím nở tung trong nháy mắt, cánh hoa tan ra, rơi xuống trên tay ông ta, đau đớn như bị cắt rời lập tức xuyên qua bàn tay. Tàn Tỳ Nghiên hét thảm một tiếng, thu tay về, bàn tay máu tươi đầm đìa, có một mảnh hoa sen cánh hoa trực tiếp xuyên qua bàn tay ông ta.

"Tay của ta!" Một tay Tàn Tỳ Nghiên giữ bàn tay bị thương của mình, nhanh chóng lui về phía sau, ánh mắt tìm kiếm xung quanh, trước mắt cơ hồ không có ai trong chiến trường, tông môn cách đó tương đối gần chỉ có Vân Khuyết tông, nhưng Hiên Khâu Thiên Giác vẫn cười tùm tùm xem cuộc vui, mấy người còn lại cũng ôm kiếm mà đứng, không có động tác gì.

Ánh mắt ở chuyển đến trên vai Hiên Khâu Thiên Giác, một con chim nhỏ màu vàng nhạt đang nghiêng người dựa trên con tử điệp kia, tử điệp ôm một con cá nhỏ, găm đến nóng nhiệt, nhưng có khả năng bị chim nhỏ vàng nhạt chen lấn mất thăng bằng, xê dịch về chỗ cổ của Hiên Khâu Thiên Giác, tiểu Hoàng Diệu lập tức ngã lẩn quay.

Tàn Tỳ Nghiên dời tầm mắt đi, hai con ngu xuẩn như thế thì không thể nào, đến tột cùng là ai? Dùng thủ đoạn gì? Vì sao trên đóa sen tím kia lại có kiếm

ý, hơn nữa trước khi hoa sen nở tung hoàn toàn không có hơi thở công kích, chưa từng nghe qua tu sĩ nào có loại năng lực này.

Lúc Tần Tỳ Nghiên vừa sợ vừa nghi, bốn phía quan sát, Thủy Kinh Hồn mặt không đổi sắc nhìn Long Tiểu Chi một cái, đóa hoa sen nở tung kia không chỉ làm Tần Tỳ Nghiên bị thương, cánh hoa rơi là tả cũng rơi trên người hắn, lập tức chữa khỏi vài miệng vết thương trên cánh tay, sức mạnh chữa khỏi quen thuộc này đến từ ai, trong lòng Thủy Kinh Hồn rõ ràng, cũng đoán được, Long Tiểu Chi ngộ ra kiếm đạo của mình.

Tần Tỳ Nghiên băn khoăn, Thủy Kinh Hồn lại có người giúp, không có kỳ chút nào xông tới, tay trái Tần Tỳ Nghiên bị thương, lại kiêng kỵ hoa sen màu tím, đánh mà ít bó tay bó chân, hơn nữa không biết có phải ảo giác của ông ta hay không, Thủy Kinh Hồn càng đánh càng có tinh thần, lẽ nào vừa nãy thừa dịp ông ta không chú ý mà dùng linh đan?

Lại đánh một trận như thế, hoa sen tím không xuất hiện nữa, Tần Tỳ Nghiên hơi yên lòng một chút, đoán rằng người kia cũng sợ bại lộ thân phận, không dám lại có động tác gì, dù sao lúc Thất Linh Tông và Thương Lan tông đánh nhau, nếu như có người nhúng tay, thì ý nghĩa tuyên chiến với Thương Lan hoặc là Thất Linh.

Linh kiếm Tần Tỳ Nghiên lác lư một hư chiêu, ánh sáng trong mắt lóe lên, năm ngón tay trái hóa sắc bén trong nháy mắt, chụp vào Thủy Kinh Hồn, nọc độc trên trào của ông ta ngay cả Tần Tông Ngụy cũng phải kiêng kỵ ba phần, chỉ cần bắt trầy da Thủy Kinh Hồn, thì thắng bại cũng xác định, nhưng ngay lúc đó, một đóa hoa sen màu tím không biết bay lại từ nơi nào.

Tần Tỳ Nghiên vô thức thu bàn tay về, hoa sen lại trực tiếp phóng tới gương mặt ông ta, cho dù là ai, bị tấn công vào đầu thì cũng sẽ vô thức phòng thủ.

Động tác Tần Tỳ Nghiên lập tức xuất hiện sơ hở, cổ đao màu đen của Thủy Kinh Hồn vung lên, linh kiếm Tần Tỳ Nghiên không kịp đi giúp đỡ, cánh tay đỡ công kích của hoa sen, cổ đao màu đen đã đến bên hông của ông ta, mắt thấy sẽ phải bị Thủy Kinh Hồn chặt đứt ngang người.

"Dừng tay!" Thời khắc máu chốt, Tần Tông Ngụy gầm lên giận dữ, thiếu chút nữa chấn diết lỗ tai mọi người, Thủy Kinh Hồn dừng lại, cổ đao màu đen dừng bên hông Tần Tỳ Nghiên, Tần Tỳ Nghiên không dám hành động thiếu suy nghĩ, ông ta tin rằng chỉ cần ông ta thoáng động, Thủy Kinh Hồn tuyệt đối sẽ chặt đứt ngang ông ta, mà theo vị trí này đi, yêu đan cũng sẽ bị chém thành hai khúc.

Mọi người nghiêng đầu nhìn về phía Tần Tông Ngụy, một tay Tần Tông Ngụy đang siết chặt một con rắn nhỏ lớn bằng ngón cái, một tay cầm Hồi Vọng kính.

Đồng tử Thủy Kinh Hồn co lại, ánh mắt ngưng trên bụng tiểu bạch xà, vết máu đỏ thẫm chậm rãi chảy xuống theo thân rắn dài nhỏ trong suốt như bạch ngọc, sau đó rơi xuống đất, chuyện xảy ra đã rất rõ ràng, Tần Tông Ngụy móc Hồi Vọng kính trong cơ thể từ bạch xà ra ngoài.

Trên vai Hiến Khâu Thiên Giác, Long Tiểu Chi cắn cắn môi, trước đó nàng cũng muốn giúp tiểu bạch xà mọc cánh kia, nhưng khoảng cách quá xa là một mặt, mặt khác là thực lực Tần Tông Ngụy quá mạnh mẽ, động tác quá nhanh, nên nàng căn bản không kịp làm gì.

Còn về phần Hiến Khâu Thiên Giác không có động thủ, là vì một khi Vân Khuyết tông nhúng tay, cũng cho tông môn khác lý do nhúng tay, hơn nữa gương kia quả thực không thể ăn được, Hiến Khâu Thiên Giác nhìn nhìn Nguyễn Thanh Tuyết bên cạnh, vẻ mặt nặng nề.

Trong mắt Hiến Khâu Thiên Giác, một con rắn nhỏ xa lạ và Nguyễn Thanh Tuyết, bên nào nhẹ bên nào nặng, căn bản không cần so sánh, trên mặt tình cảm, Hiến Khâu Thiên Giác cũng là vô cùng lạnh bạc, tình cảm của hắn chỉ vờ vờ đặt trên Vân Khuyết tông, sau này chậm rãi chuyển đến trên người Long Tiểu Chi.

"Thủy tông chủ vẫn là bỏ vũ khí xuống thì tốt hơn, nếu không cho dù lão phu không bóp chết con rắn nhỏ này, nó cũng sẽ mất máu mà chết rất nhanh, hay là Thủy tông chủ cảm thấy, lấy thực lực Thất Linh Tông, có thể đánh một trận với Thương Lan ta?" Tần Tông Ngụy khinh miệt cười một tiếng, sức tay tăng thêm hai phần, tiểu bạch xà lập tức khó chịu cuộn người, muốn tránh thoát, cổ găng vỗ cánh.

Tần Tông Ngụy lập tức không kiên nhẫn, duỗi tay muốn bẻ gãy cánh con rắn nhỏ, Thủy Kinh Hồn lập tức chuyển lưỡi đao, dùng mặt đao trực tiếp chém Tần Tỳ Nghiên về phía Tần Tông Ngụy vị trí."Trả người lại cho người!"

Hai cánh tay Tần Tông Ngụy đều cầm lấy đồ, hết lần này tới lần khác tốc độ Tần Tỳ Nghiên bay tới cực nhanh, Tần Tông Ngụy đành phải buông tiểu bạch xà, dùng linh lực giảm xóc cho Tần Tỳ Nghiên, để ông ta ngừng lại, Tần Tỳ Nghiên bị đánh đến khí huyết không yên, thiếu chút nữa học máu.

Lúc này hình tượng Tần Tỳ Nghiên vô cùng thâm trầm, hoàn toàn lật đổ biểu tượng thần bí mạnh mẽ lúc ban đầu, quần áo ông ta rách rưới, tóc trắng rối tung, trên y phục vết máu loang lổ, tay trái và cánh tay phải tổn thương nghiêm trọng. lúc Tần Tỳ Nghiên còn choáng váng đầu hoa mắt, Tần Tông Ngụy đã lấy linh đan ra cho ông ta dùng.

Mọi người nhìn kỹ, phát hiện dĩ nhiên là một bình đan dược cực phẩm, không nghĩ tới Tần Tông Ngụy này coi trọng vị lão giả như thế, không hổ là sư đệ đồng môn. Mọi người chuyên tâm nhìn linh đan nên không phát hiện, ánh mắt Tần Tông Ngụy nhìn Tần Tỳ Nghiên rất không kiên nhẫn, nếu như không phải là Tần Tỳ Nghiên khá đặc biệt, ông ta cũng không cần lãng phí nhiều tâm thần và vật tư trên người ông ta như thế.

Hết lần này tới lần khác tư chất Tần Tỳ Nghiên chỉ là trung đẳng, có thể sống đến bây giờ, toàn bộ dựa vào Tần Tông Ngụy dùng ngàn vạn trân bảo kéo lên, cho nên tu vi Tần Tỳ Nghiên tăng lên theo thời gian, nhưng bề ngoài thì chênh lệch Tần Tông Ngụy cùng thế hệ khá xa.

Mặc dù vật tư hao phí trên người Tần Tỳ Nghiên chất thành núi, Tần Tông Ngụy cũng không tính thiệt thòi, dù sao có một con Tầm Bảo Thử, thì có nghĩa là có vô hạn tài nguyên chờ bọn họ đi khai quật.

Mặc dù tư chất Tần Tỳ Nghiên chỉ có trung đẳng, năng lực tìm bảo vật lại đứng đầu trong các linh thú, chỉ là loài chuột phần lớn trời sinh nhát gan, tính

cách nhất gan, nếu như không phải là bí cảnh lần này quả thực rất khó khăn, Tần Tông Ngụy cũng không mang Tần Tỷ Nghiên đồng hành.

Bên Thủy Kinh Hồn, cũng cho tiểu bạch xà dùng linh đan, vết thương trên người tiểu bạch xà không thể nào lập tức phục hồi như cũ, đây là tai hại khi trị liệu bằng linh đan, chỉ có thể thông thả cầm máu cũng làm cho miệng vết thương chậm rãi khôi phục, nhưng không thể khôi phục trong nháy mắt, chính vì như thế, yêu linh có thiên phú chữa khỏi mới khiến người ta chú ý.

Tiểu bạch xà nằm trong lòng bàn tay Thủy Kinh Hồn có chút âm ức, không thể co người mình lại, đầu vặn vẹo qua lại, còn đang ngó nhìn Hồi Vọng kính, Thủy Kinh Hồn cũng thấy rất bất đắc dĩ, tại sao trước kia không phát hiện tiểu bạch xà chấp nhất với mấy cái gương như thế.

Hồi Vọng kính lại về tay Tần Tông Ngụy, một trận tranh đấu cũng coi như chấm dứt, Hồi Vọng kính còn trong trạng thái mở, toàn thân xanh như ngọc, hoa mỹ khác thường, Tần Tông Ngụy khẽ xoay người, hình như muốn cất về, ánh xanh cầu Hồi Vọng kính chợt lóe lên, xẹt qua vị trí Vân Khuyết tông,

Động tác của Tần Tông Ngụy rất nhanh, ánh sáng cũng chỉ là thoáng qua, Hồi Vọng kính đã bị Tần Tông Ngụy thu vào trong nhẫn chứa vật. Lúc ánh sáng xanh lóe qua thì Hiên Khâu Thiên đưa tay dùng tay áo che kín Long Tiểu Chi, sự chú ý của mọi người cũng không nằm trên Vân Khuyết tông, khoe mắt chỉ cảm thấy trong ánh sáng xanh, đột nhiên bộc phát ra một trận xanh lam lạnh lẽo, trong đó còn kèm theo ánh tím nhẹ nhàng, và ánh sáng vàng chói mắt.

Trong lòng mọi người nghi hoặc, mặc dù ánh xanh chỉ một thoáng qua, nhưng bọn họ vẫn là thấy, trừ Hiên Khâu Mặc Bạch, mấy người còn lại đều không có thay đổi gì, nói cách khác mấy người này đều là nhân loại, còn như tiểu tử điệp và tiểu hoàng điều, bị Hiên Khâu Thiên Giác dùng tay áo ngăn trở, bất quá chắc Hiên Khâu Thiên Giác là sợ hai con tiểu yêu không chịu nổi uy lực của Hồi Vọng kính, mới có hành động này.

Những người còn lại không chú ý, nhưng Tần Tông Ngụy lại chú ý Vân Khuyết tông, thấy mấy người Hiên Khâu Thiên Giác cũng không hóa thành yêu linh, lập tức thấy khó hiểu, chẳng lẽ thật sự nhân loại, hơn nữa còn là nhân loại có số mệnh ánh sáng khác nhau? Ánh mắt Tần Tông Ngụy khẽ đảo qua tay áo Hiên Khâu Thiên Giác, lẽ nào vấn đề nằm trên tiểu tử điệp yêu và con chim non màu vàng kia?

Hiên Khâu Thiên Giác thả tay xuống, nhìn Tần Tông Ngụy. "Chẳng lẽ vừa nảy chiến ý của Tần Tông chỉ chưa hết, cho nên tỷ thí với Vân Khuyết tông ta một phen?"

"Lão phu chi là vô tình, tin tưởng Hiên Khâu tông chủ sẽ không so đo." Tần Tông Ngụy đã hoàn toàn bỏ xuống nguy trang hiền hòa, giọng nói cực kì lãnh ngạo, Thất Linh Tông đã bại, chỉ riêng có Vân Khuyết tông mấy người lẽ nào ông ta còn phải sợ sao?

"Là sao?" Hiên Khâu Thiên Giác lạnh lạnh cười, mặt đất dưới chân chậm rãi hóa thành băng.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Rời Nhóm

Rời nhóm

Hiên Khâu Thiên Giác vừa dứt lời, mặt đất, giọt mưa trong không trung, chẳng mấy chốc trong đã đóng băng sạch sẽ, xung quanh lập tức vang lên tiếng hít khí, tu sĩ bay vào không trung xem cuộc chiến âm thầm may mắn, cúi đầu nhìn lại, chỗ đặt chân đã hóa thành một mảnh băng lam, trong Thương Lan tông thì trừ Tần Tông Ngụy và Tần Tỷ Nghiên, những đệ tử còn lại đã bị đông cứng tại chỗ hết.

"Tông chủ!" Tần Nham sợ hãi, hai chân và đất đai dưới chân đã bị đóng băng vào nhau, mà điều khiến hắn kinh hoàng là, băng này không tan được, đánh không vỡ nát, hắn là tu sĩ Hóa Thần kỳ, còn có thể dùng linh lực chống đỡ một phần khí lạnh, nhưng những đệ tử còn lại thì cả đám sắc mặt trắng bệch, khí lạnh từ dưới chân chui vào người, căn bản không chống đỡ nổi.

"Hiên Khâu tông chủ có ý gì!" Tần Tông Ngụy ngự kiếm bay giữa không trung, giọt mưa trong không trung kết thành bông tuyết rơi xuống, đánh ra tiếng vang leng keng trên mặt đất màu băng lam.

Tần Tông Ngụy cũng phát hiện băng này không thể hòa tan, cũng không cách nào đánh vỡ, hơn nữa tốc độ và phạm vi kết băng của Hiên Khâu Thiên Giác quá nhanh, nên cả Thương Lan tông trừ ông ta và Tần Tỷ Nghiên thì những người không kịp tránh, sự khống chế của Hiên Khâu Thiên Giác với linh lực hệ băng không ngờ lại mạnh như vậy, nỗi băn khoăn trong lòng Tần Tông Ngụy chống chọi, thực lực của người này đúng là mờ không ra.

Hiên Khâu Thiên Giác cười cười, bụng một tán ô, ngăn cản bông tuyết, trên mặt là vẻ âm áp hiền hòa, có vẻ nhưng cảnh tượng như địa ngục hàn băng bên cạnh không có quan hệ gì với hắn. "Bản tôn cũng chỉ hành động vô tâm, Tần Tông Ngụy đại nhân đại lượng, chắc là sẽ không so đo, Tần Tông chủ không cần ngạc nhiên, băng này qua hai ba canh giờ nữa sẽ từ từ tan ra."

"Hiên Khâu tông chủ coi lão phu là người mù sao?" Nói thật dễ nghe, hai ba canh giờ, cho dù đệ tử trong môn sống sót, linh lực cũng sẽ tiêu hao không còn. Huống chi cái gì gọi là cử chỉ vô tâm, trên mặt đất còn có Thất Linh Tông, còn có vài tu sĩ khác tông môn và tán tu, hết lần này tới lần khác chỉ đóng băng Thương Lan tông bọn họ.

Hiên Khâu Thiên Giác giương mắt nhìn Tần Tông Ngụy một cái. "Đúng vậy, linh khí như Hồi Vọng kính cũng có thể trong lúc vô tâm chiếu vào Vân Khuyết tông ta, Tần Tông chủ không phải là mù chẳng lẽ là cố ý?"

Tần Tông Ngụy "... Hôm nay này là thế nào? Một tên hai tên miệng đều độc như thế! Tần Tông Ngụy cơ hồ học máu, nhưng cho dù có học máu, cũng phải cắn răng nuốt vào bụng.

Tần Tông Ngụy không nói lời nào, Hiên Khâu Thiên Giác tiếp tục cười cười. "Chư vị, mặc dù Tần Tông chủ vô tâm nên chiếu Hồi Vọng kính vào tông ta, nhưng bản tôn cũng không trong lúc không lòng dạ nào mà dùng Bí Ngân kính chiếu vào Thương Lan tông, nhưng nếu lòng người thanh thản thì hai mắt cũng sẽ không phủ bụi, tự nhiên xem rõ ràng chuyện trên đời, Vân Khuyết tông chủ ta động rút khỏi, cáo từ."

Hiên Khâu Thiên Giác nói xong, xoay người chuẩn bị rời khỏi. Chúng tu sĩ nhìn nhau, thật ra không cần Hiên Khâu Thiên Giác chỉ ra, bọn họ cũng nhìn rõ mọi chuyện, rõ ràng Thương Lan tông làm việc rất bá đạo, cơ hồ tất cả tông môn đều có nhận thức này, nhưng không ai dám hiển nhiên nói ra như thế, trực tiếp xé rách nguy trang của Thương Lan tông, bày ra trước mắt mọi người, thẳng thừng chằm chọc khuôn mặt già tạo kia.

"Hiên Khâu tông chủ, chẳng biết có thể để ta đồng hành không? Đồng hành cùng Thương Lan tông, ta không thể an tâm." Lạc Phong Tử cung kính thi lễ một cái, không tự xưng lão phu, mà là tự xưng ta, mặc dù không biết thực lực chân chính của Hiên Khâu Thiên Giác, nhưng tuyệt đối ở trên ông.

"Tông ta cũng không có Thủy Hàm Châu, nếu muốn đồng hành, rất có thể không công mà lui, người hãy suy nghĩ kỹ càng." Hiên Khâu Thiên Giác bình thản nói.

"Không sao, chuyện cơ duyên vốn là mờ mịt khó hiểu, lần đi đầm lầy Quy Khư này, xem như một lần rèn luyện cũng không có gì." Lạc Phong Tử lại hết sức rộng lượng, hình như cũng không thêm đề ý có thể tìm tới bí cảnh không.

Hiên Khâu Thiên Giác nhìn nhìn Lạc Phong Tử, vừa cười vừa nói. "Như vậy thì xin mời."

Long Tiểu Chi ngồi trên vai ngủ gà ngủ gật nghe vậy thì kéo kéo cổ áo Hiên Khâu Thiên Giác, nhắc nhở hần điều này không thích hợp, Hiên Khâu Thiên Giác trấn an vỗ vỗ bé con, đưa tay bỏ năng vào trong vạt áo, đồng thời một ngón tay bắn bay tiểu Hoàng Điều, tiểu Hoàng Điều kháng nghị chiêm chiêm kêu hai tiếng, bị Nguyễn Thanh Tuyết đón lấy.

Không cần Long Tiểu Chi nhắc nhở, Hiên Khâu Thiên Giác tự nhiên cũng phát giác điểm khác thường, hần từng nghe nói về Lạc Phong Tử, một tán tu điên cuồng tìm kiếm phương pháp bỏ hồn, chỉ cần liên quan bỏ hồn, người này làm việc vô cùng cực đoan, không có nguyên tắc và ranh giới cuối cùng gì cả, một người như vậy mà lựa chọn đắc tội Thương Lan tông có Thủy Hàm Châu mà đi theo Vân Khuyết tông, chỉ có hai khả năng.

Một là, ông ta cho rằng khả năng Vân Khuyết tông tìm được bí cảnh cao hơn, một là trong Vân Khuyết tông có chỗ hấp dẫn ông ta hơn bí cảnh. Hiên Khâu Thiên Giác hồi tưởng lại lúc Hồi Vọng kính chiếu lại đây thì Lạc Phong Tử ở đâu, hần là nhìn không thấy gì khác lạ, vậy ông ta phát hiện cái gì đây?

Sau khi Lạc Phong Tử mở miệng, mặc dù có tu sĩ rục rịch, cuối cùng cũng không đi theo, dù sao trong mắt bọn họ, Thương Lan tông có thực lực, có tin tức bí cảnh.

Mặc dù phẩm hạnh không tốt, nhưng cũng là do Thất Linh Tông và Vân Khuyết tông khiêu khích trước, chỉ cần bọn họ không chủ động trêu chọc Thương Lan tông, thì Thương Lan tông cũng sẽ không ra tay với bọn họ, dù sao Thất Linh Tông và Vân Khuyết tông vừa đi, còn dư lại mấy chục tu sĩ, mỗi một phần lực lượng đều là bảo vật quý, chỉ cần bọn họ để một phần tâm tư lại đề phòng, không có nguy cơ quá lớn.

"Hiên Khâu tông chủ, không biết Tiểu Chi như thế nào?" Vân Khuyết tông rời khỏi, đương nhiên Thất Linh Tông đi rất nhanh, hai tông môn ăn ý cùng đồng hành, tiểu Bạch xà đã vào trong tay áo Thủy Kinh Hồn đường thương, Thủy Kinh Hồn lập tức đến bên cạnh Hiên Khâu Thiên Giác, dò hỏi như hai người rất thân quen.

Bên đó, mấy người Hiên Khâu Mặc Bạch ào ào quay đầu nhìn Thủy Kinh Hồn, mặt Mặc Bạch không chút thay đổi, Nguyễn Thanh Tuyết vui vẻ nho nhã, về mặt Hoa Vũ Lâu đề phòng, trong lòng ba người hết sức ăn ý: da mặt Thủy Kinh Hồn này thats65 đây, nhất định là chạy tới muốn cướp Long Tiểu Chi.

Thủy Kinh Hồn xem như nhìn không thấy, chỉ nhìn chăm chăm tà áo Hiên Khâu Thiên Giác. Chúng linh thú của Thất Linh Tông che mặt, người không biết rõ còn tưởng rằng tông chủ có ý đồ gì với Hiên Khâu tông chủ đó.

Hiên Khâu Thiên Giác thì vô cùng tự nhiên, cũng không thêm đề ý ánh mắt Thủy Kinh Hồn. "Đêm qua Tiểu Chi không ngủ, bây giờ buồn ngủ, đang nghỉ ngơi..." Lời Hiên Khâu Thiên Giác còn chưa nói hết, cũng cảm thấy trong vạt áo có động tĩnh, bé con lăn qua lăn lại trở mình, hơi thở ấm áp xuyên qua áo trong mà thấm vào, không hiểu sao khiến ngực hần hơi nóng lên.

Long Phong Triệt gật gật đầu, mơ hồ đoán điều gì, Long Tiểu Chi sẽ không trốn tránh không gặp mình, cho nên đúng là có lòng mà không có lực, tính toán một chút, Long Phong Triệt nhú nhú mày, Long Tiểu Chi sắp tiến giai, mặc dù chỉ là từ sơ cấp ầu sinh kỳ đến trung giai ầu sinh kỳ, nhưng tiên thảo như Tử Chi, mỗi một cấp bậc đều rất quý trọng.

"Không biết Hiên Khâu tông chủ có mấy phần nắm chắc trong việc tìm kiếm bí cảnh?" Trong lòng Long Phong Triệt nhanh chóng lên kế hoạch một phen, nếu như lên cấp trong đầm lầy Quy Khư, mặc dù Long Tiểu Chi sẽ không hóa thành bản thể, nhưng linh lực chữa khỏi nhất định sẽ tràn ra ngoài, như thế một là trêu chọc linh thú, hai là có khả năng bị Thương Lan tông phát hiện, không bằng trực tiếp tiến vào Linh Tịch thành, lên cấp trong đó.

Hiên Khâu Thiên Giác cười khẽ một tiếng nói ra. "Thủy tông chủ có bao nhiêu phần nắm chắc, thì bản tôn cũng nắm chắc bấy nhiêu phần."

Thủy Kinh Hồn nhướng mày, hai người đều là người thông minh, lời này của Hiên Khâu Thiên Giác đã chỉ ra, hẳn biết rõ Thủy Kinh Hồn có biện pháp tìm kiếm bí cảnh.

Thủy Kinh Hồn cũng không thăm dò nữa, trực tiếp lấy một vật từ trong không gian ra, mọi người nhìn qua, phát hiện là một viên Thủy Hàm Châu, giống viên của Tần Tông Ngụy cầm như đúc, mọi người thậm chí hoài nghi, có phải vừa này Thủy Kinh Hồn thừa dịp hỗn loạn lấy từ chỗ Tần Tông Ngụy ra không.

"Trên đời không phải chỉ có một viên Thủy Hàm Châu, hiện thời bị Thương Lan tông vây khốn, vừa vặn cho chúng ta tiên cơ." Trong mắt Thủy Kinh Hồn sáng lên ánh sáng nhẹ nhàng, cất dấu tâm trạng mà người khác nhìn không hiểu.

Cái gọi là Thủy Hàm Châu sinh từ biển sâu Linh Tịch, ra thật chỉ là nước mắt của vương tộc Linh Tịch, nước mắt người Linh Tịch gặp nước không tan, sẽ hóa thành Thủy Hàm Châu, lắng đọng dưới đáy biển Linh Tịch, nhưng đáy biển kia quá sâu, cho dù là bộ tộc Linh Tịch, cũng rất khó đi vào, sau này biển Linh Tịch khô cạn, Thủy Hàm Châu dưới đáy biển cũng tuyệt tích theo.

Lạc Phong Tử nhìn thấy Thủy Hàm Châu, trong mắt không thể tránh khỏi sáng ngời, nhưng cũng có vài phần quả thế.

Sắc mặt Hoa Vũ Lâu thoải mái không ít, mở miệng nói "Như thế chúng ta chỉ cần đi về tây, ở chỗ cách bí cảnh vạn thước, Thủy Hàm Châu có thể chỉ dẫn phương hướng."

"Cũng không phải là như thế." Thủy Kinh Hồn lại lắc đầu, thần sắc có vài phần không xác định. "Cách đi vào bí cảnh có khả năng liên quan tới thời gian, lại xác là, có quan hệ với việc tu sĩ hóa thành nước."

"Có ý gì? Chẳng lẽ những tu sĩ hóa thành nước kia không phải biến mất?"

Thủy Kinh Hồn không tiếp tục mở miệng, mọi người cũng không hỏi, hình như Thủy Kinh Hồn cũng hơi hiểu về bí cảnh này, nhưng lại không thể khẳng định, hình như tình huống thực tế bên trong có khác biệt với điều hẳn biết.

Hoa Vũ Lâu không được trả lời, lông mày lập tức nhíu lên, hẳn không am hiểu nhất là tình huống động não này, nghiêng đầu nhìn lại, nhị sư huynh và thần sắc sư phụ vô cùng bình tĩnh, hình như đã sớm đoán được đáp án, còn đại sư huynh... Được rồi, hẳn vĩnh viễn chỉ có một vẻ mặt.

"Hẳn là trong lòng Hiên Khâu tông chủ cũng có suy đoán." Đoàn người tiếp tục đi về phía tây, Thủy Kinh Hồn đứng trên đầu Cá Cóc Lửa, có vài phần thanh nhàn ăn không ngồi rồi, nên tìm một đề tài mà tán gẫu.

Hiên Khâu Thiên Giác nghe vậy thì cũng không giấu giếm, nói thẳng ra suy đoán của mình. "Thủy Hàm Châu trừ tác dụng chỉ dẫn, thật ra còn có một chút tác dụng phòng ngừa tu sĩ biến thành nước, lúc đầu, bởi vì biến mất đều là chỗ tu sĩ ở bên ngoài, cho nên tất cả mọi người cho là tại đầm lầy, nhưng thật ra nguyên nhân lớn nhất vẫn là Tần Tông Ngụy và Thủy tông chủ giữ Thủy Hàm Châu đều ở vùng trung tâm, ảnh hưởng đến tu sĩ gần đó, nhưng vì sao lại có hiện tượng biến thành nước, thì có khả năng có hai nguyên nhân, một là ngăn cản mọi người tiến vào bí cảnh, hai là hóa thành nước là điều kiện tất yếu để tiến vào bí cảnh, Thủy tông chủ, ta nói đúng không?"

Thủy Kinh Hồn thấy ngoài ý muốn, không nghĩ tới hẳn chưa nói gì, Hiên Khâu Thiên Giác đã suy đoán ra đại khái. "Không sai, biển Linh Tịch khô cạn, nhưng có người lại không hài lòng, bởi vì bọn họ không còn cách nào tiến vào tòa thành bọn họ muốn đi, sau này thậm chí một chút tung tích cũng sẽ không tới, trong vài ngàn năm nay, vô số người quanh quẩn trong này, thủy chung tìm không thấy tung tích bí cảnh, hiện thời cuối cùng đã được như nguyện." Thủy Kinh Hồn nhếch môi góc, cười có chút khát máu và châm chọc.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Biển Thành Nước

"Thật ra ngay lúc mới đi vào đầm lầy Quy Khư bắt đầu, là đã tiến vào phạm vi bí cảnh, mà cái gọi là bí cảnh cũng không phải chỉ một địa điểm, lúc biển Linh Tịch chưa khô cạn, trên mặt biển có rất nhiều đảo nhỏ, những đảo nhỏ chính là bí cảnh, những tu sĩ biến thành nước kia cũng không phải biến mất, chỉ đơn giản là bị truyền tống đến những đảo nhỏ này thôi." Thủy Kinh Hồn giải thích việc các tu sĩ biến thành nước.

Lời giải thích của Thủy Kinh Hồn cũng không khiến mọi người thoải mái bao nhiêu, truyền tống đến đảo nhỏ? Nhưng biển Linh Tịch đã khô cạn, ở đâu còn đảo nhỏ gì? Lạc Phong Tử nghĩ không ra, đành phải mở miệng hỏi thăm. "Thủy tông chủ, lúc chúng ta cùng nhau đi tới cũng không thấy đảo nhỏ gì cả, lẽ nào đã bị đầm lầy chôn vùi?"

Thủy Kinh Hồn nhìn Lạc Phong Tử một cái. "Thật ra Thủy Hàm Châu có một đặc tính, nó tồn tại dựa vào biển Linh Tịch, nói cách khác, nếu như biển Linh Tịch khô cạn, Thủy Hàm Châu cũng sẽ biến mất, hiện giờ Thủy Hàm Châu còn đây, đã nói lên biển Linh Tịch còn chưa hoàn toàn khô cạn, có lẽ còn có một bộ phận biển Linh Tịch chưa bị phát hiện, hoặc là có nguyên nhân khác."

"Chẳng lẽ biển Linh Tịch cũng không khô cạn hết, mà chỗ Thủy Hàm Châu dẫn tới, thật ra chính là chỗ của biển Linh Tịch?" Dự đoán của Lạc Phong Tử hiển nhiên đã hợp lý nhất, nhưng Thủy Kinh Hồn cũng lên tiếng.

Hoa Vũ Lâu nhủ mảy."Nếu như biển Linh Tịch còn chưa khô cạn, vì sao vẫn luôn không bị phát hiện, lẽ nào hiện thời biển Linh Tịch co thành một cái hồ?"

Hiên Khâu Thiên Giác đã có suy đoán, Thủy Kinh Hồn hẳn có quan hệ gì đó với bộ tộc Linh Tịch, nhưng là kiến thức với di chỉ Linh Tịch cũng chỉ nửa vời, có lẽ năm đó sau khi Linh Tịch diệt tộc, thành Linh Tịch ngự trên biển Linh Tịch đã xảy ra thay đổi gì rất ghê gớm, cho nên hiện thời mọi người không thể biết rõ vị trí của Linh Tịch thành.

Mà tu sĩ biến thành nước, chỉ là điều kiện truyền tống cần thiết, những đảo nhỏ kia đều chỗ mà người của Linh Tịch tộc từng sinh sống, cũng có thể xem như một bộ phận của di chỉ Linh Tịch, mà mục tiêu của Thương Lan tông là hòn đảo trung tâm của di chỉ Linh Tịch, thành Linh Tịch chỗ chủ đảo.

Trong lòng mọi người ôm các loại suy đoán, lại không được đến xác nhận, nhưng cũng may, bọn họ đi hướng tây chưa tới một canh giờ, Thủy Hàm Châu trong tay Thủy Kinh Hồn đột nhiên sáng lên, Thủy Hàm Châu màu xanh đậm giống như tràn đầy linh lực, phát ra ánh sáng thật mỏng như đang mang mạng che mặt.

"Thủy Hàm Châu có phản ứng!" Tất cả mọi người phát hiện Thủy Hàm Châu khác thường, không có cách nào, lúc Thủy Hàm Châu này phát sáng đúng là quá mỹ lệ, ời là thật giống như trái tim biển khơi, trong một hạt châu mà như ngưng tụ một mảnh biển cả xanh đậm, thậm chí mọi người có thể cảm nhận rõ ràng thủy linh lực tràn đầy xung quanh và cả cảm giác nước biển lạnh lẽo thấm vào.

Rất nhanh, Thủy Hàm Châu phát sáng bay khỏi tay Thủy Kinh Hồn, lơ lửng giữa không trung một lát, sau đó cấp tốc bay về tây. Mọi người lập tức ngưng không phi hành, theo thật sát ngay sau Thủy Hàm Châu, sương mù trong đầm lầy Quy Khư rất dày, bọn họ không thể phân tâm, nếu không rất dễ dàng mất tung tích của Thủy Hàm Châu.

Trong sương mù dày đặc, giữa không trung đầm lầy Quy Khư có một đám bóng người cấp tốc lướt qua, tốc độ vô cùng nhanh, có thật nhiều linh thú của đầm lầy Quy Khư còn chưa phản ứng lại.

Mọi người bay theo sát Thủy Hàm Châu một thời gian, cả hành trình đều yên lặng, không có ai lên tiếng, tim của mỗi người nhảy đều hơi đập nhanh, bọn họ sắp mất thấy diện mạo thật sự của bí cảnh Quy Khư này, một nơi mà qua vài ngàn năm cũng chưa có ai đặt chân tới.

"Thủy Hàm Châu dừng lại." Thủy Kinh Hồn và Hiên Khâu Thiên Giác bay trước nhất, trong tầm mắt, ánh sáng màu xanh đậm của Thủy Hàm Châu xuyên thấu qua làn sương dày đặc mà truyền lại, ánh sáng đượm sắc lam kia ngưng ở phía trước không xa, không chuyển động nữa, nhưng trong sương mù dày đặc cũng không xuất hiện bóng dáng của kiến trúc, chẳng lẽ là sương mù quá đậm?

Đoàn người ẩn ý tăng nhanh tốc độ lần nữa, xuyên qua sương mù dày đặc rất nhanh, mọi người chỉ cảm thấy trước mắt đột nhiên sáng rõ, sương mù dày đặc thể nhưng tự động biến mất, trong một khu vực hình tròn trước mặt, hình thành một khu vực chân không không có sương mù.

Khu vực hình tròn này chỉ có trên dưới một trăm thước vuông, xem ra cũng không quá khác biệt phần đầm lầy mà bọn họ đã đi qua, dưới chân là làn nước nổi thành một mảnh, không có đất đai lộ ra, mặt nước trong suốt có thể thấy rõ ràng đáy nước, chiều sâu làn nước từ khoảng chưa qua mắt cá chân đến phần eo, nhưng không ai dám hạ xuống.

Khắp nơi trong đầm lầy Quy Khư tràn trề vẻ giả dối, đáy nước thấy rõ kia có lẽ chỉ là một tầng nước bùn nhẹ nhàng, một cước giẫm vào thì có lẽ phía dưới là vực sâu không đáy.

Trong khu vực không quá lớn này, cảnh vật vừa nhìn hiểu ngay, đừng nói di chỉ gì, ngay cả dấu vết từng có con người hoạt động cũng không nhìn thấy, nhưng Thủy Hàm Châu đang vững vàng bay giữa không trung, vừa không rơi xuống, cũng không bay đi, hình như đã đến mục đích, đoàn người tại đây di chuyển trong khu vực hình tròn này, vẫn không có chút nào thu hoạch.

"Xem đến hóa thành nước quả thực là điều kiện tất yếu để tiến vào bí cảnh, hiện thời chỉ có chờ thân thể chúng ta chậm rãi biến hóa." Hiên Khâu Thiên Giác thăm dò một cái trong khu vực phía dưới, phát hiện phía dưới xác thực là đầm lầy thăm dò không đến cuối, không có khả năng đặt chân, Hiên Khâu Thiên Giác thu ô, suy nghĩ nâng Long Tiểu Chi trong lòng ra ngoài.

Long Tiểu Chi ngủ say sưa, ngực Hiên Khâu Thiên Giác rất ấm áp vừa lúc hợp để ngủ, cho nên lúc nước mưa rơi trên người nàng, Long Tiểu Chi còn cho là mình đang nằm mơ, nhưng một giọt, hai giọt, ba giọt.

Long Tiểu Chi không thể không mở mắt, nghi ngờ nhìn lại, phát hiện Hiên Khâu Thiên Giác cũng không thềm dùng linh lực cản nước mưa, tùy ý cho giọt mưa rơi vào người, mái tóc khẽ ướt của Hiên Khâu Thiên Giác áp vào gò má, có vẻ cũng không hợp với vẻ ưu nhã ôn hòa bình thường, nhưng lại thêm một chút khí chất nói không nên lời.

Long Tiểu Chi quay đầu nhìn về phía xung quanh, phát hiện không chỉ có Hiên Khâu Thiên Giác, Thủy Kinh Hồn cũng đang bị ướt mưa, Long Tiểu Chi rất là nghi ngờ, đã xảy ra chuyện gì sao?"Su phụ?"

"Không sao, chỉ là điều kiện tất yếu để đi vào bí cảnh, Thủy Hàm Châu có thể kéo dài thời gian tu sĩ biến thành nước, nhưng nước mưa của đầm lầy Quy Khư lại gia tăng tốc độ tu sĩ biến thành nước." Hiên Khâu Thiên Giác giải thích một chút, mọi người xung quanh nghe vậy, ào ào lộ ra vẻ mặt bình tĩnh, giờ bọn họ đã tìm được bí cảnh, chỉ thiếu việc thành nước, nắm chặt thời gian, sợ bị đám người Thương Lan tông đuổi theo, gặp mưa xem ra là một lựa chọn tốt.

Long Tiểu Chi chuyển lời nói của Hiên Khâu Thiên Giác trong cái đầu nhỏ của mình hai vòng, lại nhìn trôi lơ lửng giữa không trung Thủy Hàm Châu, rất nhanh hiểu ra từ đầu đến cuối mọi chuyện, chỉ sợ bản thân đầm lầy Quy Khư này là một truyền tống trận không lồ, mà thứ khiến truyền tống trận khởi

động là nước mưa rơi xuống từ không trung, nhưng trừ việc này ra, hẳn là còn có hạn chế về những phương diện khác, nếu không thì sẽ không có chuyện nhiều năm như vậy cũng không có ai phát hiện.

Có lẽ Thủy Hàm Châu là một giai đoạn chuẩn bị khác, bản thân Thủy Hàm Châu có chức năng ức chế tu sĩ biến thành nước, nhưng đồng thời cũng là điều kiện tất yếu để tu sĩ biến thành nước.

Người có Thủy Hàm Châu có thể đi xa hơn trong đầm lầy, cho nên có thể không bị biến thành nước trước khi đến di chỉ thành chủ Linh Tịch, đột nhiên Long Tiểu Chi bừng tỉnh, có khi nào thật ra Thủy Hàm Châu là do Linh Tịch tộc cố hết sức để lại cho hậu nhân, để cho hậu duệ Linh Tịch có thể dựa vào Thủy Hàm Châu, lần nữa trở lại thành Linh Tịch.

Mà phía dưới Kính Đàm, trên đảo lơ lửng của thành Cổ Mạch, thứ mà tán tu Tây Tịch Nguyệt lấy từ trên người Nhan Như Liệt chính là Thủy Hàm Châu, vì tìm kiếm di chỉ Linh Tịch, nhưng là vì sao Thủy Hàm Châu lại tới tay Thương Lan tông? Sao bây giờ lại ở đây?

Mặc dù Long Tiểu Chi hơi buồn ngủ, nhưng cũng đã không lòng dạ nào ngủ, cho nên vỗ vỗ cánh nhỏ bay đến bên cạnh Thủy Hàm Châu, vừa sờ cảm nhỏ, vừa nghiêm túc suy tư, trên gương mặt bụi bặm tràn đầy vẻ nghiêm túc.

"Thủy Hàm Châu này không phải viên trong tay Tần Tông Ngụy, là ta mang ở trên người, nếu như Tiểu Chi thích, sau khi chuyển này chấm dứt, ta sẽ tặng Tiểu Chi nhé." Thủy Khinh Hồn duỗi tay vỗ vỗ Long Tiểu Chi, thân mình nhỏ bé của Long Tiểu Chi bị vỗ rơi xuống, vỗ xong, Thủy Khinh Hồn còn chưa hài lòng, duỗi tay chọc chọc mặt béo của Long Tiểu Chi.

Long Tiểu Chi cảm thấy chịu không nổi, vỗ cánh khéo léo né tránh, sau đó ngẩng đầu nhỏ, dùng ánh mắt nhân loại ngu xuẩn khinh bỉ nhìn Thủy Khinh Hồn chọc má nằng.

Thủy Khinh Hồn lập tức nâng tay, không khách khí trực tiếp bắt được Long Tiểu Chi, động tác Thủy Khinh Hồn quá nhanh, Long Tiểu Chi còn không thấy rõ động tác của hắn, rất nhanh, mặt béo của Long Tiểu Chi lọt vào một trận vừa chọc vừa nắn.

Long Tiểu Chi "..."

Chờ Thủy Khinh Hồn buông Long Tiểu Chi ra, khuôn mặt nhỏ nhắn của Long Tiểu Chi đỏ bừng, điều bộ ta không muốn nói chuyện, tôn nghiêm của ta bị khiêu chiến, ta rất thương tâm.

Tiểu Hoàng Điều ngâm một xâu cá khô bay lên, thả tới trước mặt Long Tiểu Chi, nịnh nọt kêu hai tiếng, thấy Long Tiểu Chi không có phản ứng, lập tức đi tới, dùng lông xù trên người mình cọ cọ vào Long Tiểu Chi.

Long Tiểu Chi giương mắt nhìn con chim béo chỉ lo xem cuộc vui trong thời khắc mấu chốt này. "Giao tất cả cá khô của ngươi ra đây, ta sẽ tha thứ ngươi."

Tiểu Hoàng Điều lập tức dùng hai chiếc cánh bé xiu của mình che trước ngực, dáng điệu của thiếu nữ đang hoàng bị vô lễ, đôi mắt nhỏ chớp chớp, sau đó chiêm chiếp kêu hai tiếng, làm ra vẻ cái gì cũng không xảy ra, ta không nghe hiểu cái gì cả, nhàn nhã bay trở về đến bờ vai Nguyễn Thanh Tuyết.

Tiếng cười trầm thấp dễ nghe của Thủy Khinh Hồn vang lên, bị Long Tiểu Chi liếc một cái. Long Tiểu Chi vô thức phùng mắt, lại bị Thủy Khinh Hồn chọc một cái, lập tức lắc lắc cả người, ngồi đưa lưng về phía Thủy Khinh Hồn, chỉ chừa cho Thủy Khinh Hồn một cái ót.

"Tiểu Chi tức giận? Muội có thể chọc về, ta không tức giận." Nét vui vẻ tràn ngập trong mắt Thủy Khinh Hồn.

Long Tiểu Chi hừ nhẹ một tiếng. "Da dày thịt béo, chọc không nổi."

Thủy Khinh Hồn tiếp tục cười. "Không sao cả, chọc không nổi, hôn lại cũng được, nhiều nhất ta chịu thiệt thòi một chút."

Long Tiểu Chi nghe vậy thì nghiêng đầu nghiêm túc nhìn Thủy Khinh Hồn, nghiêng nghiêng răng, sau đó dùng vẻ mặt ghét bỏ chuyển tầm mắt sang nơi khác.

Thủy Khinh Hồn. "... " Sao luôn có cảm giác vừa nãy có chỗ nào không đúng?

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Nước Mưa Vị Mặn

Long Tiểu Chi mài mài răng trắng của mình, cũng bày tỏ vẻ ghét bỏ với gương mặt của Long Phong Triệt, Long Phong Triệt yên lặng không còn gì để nói, vì sao hắn có cảm giác trong thế giới của Long Tiểu Chi, hôn một cái là chuyện rất nguy hiểm?

Trong thế giới không gió, mưa phùn rơi thẳng đứng, rơi trên mặt nước, làm lan ra từng vòng từng vòng gợn sóng, trong không khí đều là hơi nước ẩm ướt, mát lạnh sạch sẽ.

Bởi vì lời giải thích vừa nãy của Hiên Khâu Thiên Giác, mọi người của Vân Khuyết tông và Thất Linh Tông ào ào thu linh lực lại, cho nước mưa tùy ý rơi vào người. Long Tiểu Chi cũng không thích việc bay trong mưa, chuyện này sẽ khiến cánh của nàng rất khó chịu, bay lên cũng không tiện, cho nên sau khi nghiên cứu Thủy Hàm Châu xong, hạ cánh trên vai Thủy Kinh Hồn.

Hiên Khâu Thiên Giác vẫn cười nhẹ ôn hòa, cũng không đi lên cưỡng chế mang Long Tiểu Chi về, bởi vì hắn biết rõ, Long Tiểu Chi và Thủy Kinh Hồn nhất có liên quan gì đó, thậm chí Thủy Kinh Hồn còn chiếm vị trí rất nặng trong lòng Long Tiểu Chi.

Giờ Long Tiểu Chi còn chưa hiểu, thất tình của yêu linh ấu sinh kỳ cũng chưa hoàn toàn đầy đủ, phần lớn đều không biết yêu là gì, cho nên tình cảm Long Tiểu Chi dành cho Thủy Kinh Hồn, rất có khả năng là thân tình mà sinh linh thức tình đầu tiên.

Thủy Kinh Hồn cầm một viên linh quả, bóc vỏ trái, đưa cho Long Tiểu Chi. Long Tiểu Chi không khách khí ôm lấy, gặm, ăn ăn rồi đột nhiên mở miệng hỏi: "Trong tông môn các ngươi có tu sĩ nào tên Tây Tịch Nguyệt không?"

"Không có, sao vậy?" Thủy Kinh Hồn tiếp tục lấy một viên linh quả ra, không quá chú tâm bắt đầu lột da.

"Không có?" Lúc này đến phiên Long Tiểu Chi kinh ngạc, chẳng lẽ Tây Tịch Nguyệt không phải người Linh Tịch? Vậy vì sao nàng ta lại tên là Tây Tịch Nguyệt? Hơn nữa khi đó Tây Tịch Nguyệt là đi vào kết giới trong nhà gỗ nhỏ trên đảo tiên, lúc lấy đồ cũng là vô cùng cung kính, hẳn là có chỗ hiểu rõ tộc Linh Tịch.

"Người này có gì đặc biệt?" Thủy Kinh Hồn thấy kỳ lạ, Long Tiểu Chi sẽ không vô duyên vô cớ hỏi gì cả, nếu đã mở miệng, thì đã nói lên Long Tiểu Chi cảm thấy người này có quan hệ với Linh Tịch hoặc là hắn, nhưng Tây Tịch Nguyệt? Cái này tên rất đặc biệt, nếu như quen biết, tuyệt đối sẽ không quên lãng.

Long Tiểu Chi ôm trái cây suy nghĩ một hồi. "Lúc trước ta và sư huynh ra cửa rèn luyện, ở chỗ Kính Đàm của Hoành Đoạn Sơn Mạch phát hiện một tòa thành cổ, tên là Cổ Mạch, sau đó..."

"Tên vì là gì?!" Tay Thủy Kinh Hồn run lên, linh quả thiếu chút nữa rơi khỏi tay, trong giọng nói có vài phần không dám tin.

Thấy phản ứng của Long Phong Triệt, Long Tiểu Chi biết rõ, Tây Tịch Nguyệt kia quả thực không phải là người của Long Phong Triệt, ngược lại có liên quan đến Cổ Mạch. Long Tiểu Chi sửa sang lại một suy nghĩ, kể lại những chuyện mình gặp trong thành Cổ Mạch, động tác trong tay Long Phong Triệt đã ngừng lại, nghiêm túc lắng nghe, trong mắt là ánh sáng hy vọng.

Lúc Long Tiểu Chi nói ra hai cổ thi thể trong đảo tiên, đáy mắt Long Phong Triệt một mảnh tỉnh mạch, Long Tiểu Chi thấy sợ nên nhanh chóng mà đơn giản nói cách thức rời khỏi, lập tức nói đến giao long màu bạc và Cửu Kính Kim Liên dưới đáy đầm Kính Đàm, cũng nói Cửu Kính Kim Liên đưa cho nàng một viên hạt sen, sau đó nàng chuyển tặng lại cho phật tu Phàm Tâm.

Trần thuật xong, Long Phong Triệt im lặng rất lâu, rồi mới lộ ra một nụ cười vui mừng mà lòng chua xót, Long Tiểu Chi duỗi tay, dùng bàn tay bụ bẫm của mình vỗ vỗ gò má Long Phong Triệt. "Cho nên nếu bọn họ còn sống, nói không chừng không lâu sau, bọn họ còn có thể một lần nữa hóa thành hình người, trở lại Nam Cảnh."

Sau khi Long Phong Triệt nghe xong trong mắt hơi ẩm ướt đau đớn, hồi lâu sau mới nghẹn ra bốn chữ. "Chỉ hy vọng như thế."

Long Tiểu Chi một phen nín lấy tóc Long Phong Triệt. "Có ý gì?"

Long Phong Triệt thậm chí nói lời, bốn chữ này khiến Long Tiểu Chi phát hiện ra chỗ không thích hợp.

Long Tiểu Chi nhảy cảm cỡ nào, dựa theo tính cách của Long Phong Triệt, sau khi nghe thấy tin tức của tộc nhân, hẳn là ngửa mặt lên trời cười to, Linh Tịch ta bắt từ, cuối cùng có ngày trở về.

Nhưng thái độ Long Phong Triệt lại rất khác thường, tiêu cực mà đau lòng, giải thích rõ điều gì? Giải thích rõ hắn biết rõ kết cục của Cửu Kính Kim Liên và giao long màu bạc kia không quá lạc quan, vậy vì sao hắn lại biết rõ?

Long Phong Triệt tuyệt đối không phải là một người vì bi quan mà bó tay bó chân, cho nên là, bản thân hắn đã trải qua cái gì, cho nên biết rõ kết cục.

Long Phong Triệt nghiêng đầu, muốn giảm bớt phần tóc bị nắm lấy của mình, Long Phong Triệt thở dài.

"Nếu Tiểu Chi đã từng gặp ảo cảnh và thi thể, thì nên biết, Nhan Như Liệt đã chết, việc khôi tử hồi sinh trên đời đều là làm trái thiên đạo, vô cùng khó khăn, theo ta được biết, chưa từng có ví dụ thành công, hơn nữa, bản thể Cổ Mạch Chi Chủ Cổ Trục Thủy, cũng không phải là giao long màu bạc, mà là Long tộc chân chính, hơn nữa có huyết mạch viễn cổ vô cùng thuần khiết, cho nên Cửu Kính Kim Liên mà muội thấy được, thật ra là Cổ Trục Thủy đang dùng huyết mạch của mình kéo dài tính mạng cho nàng ấy, chỉ là cứ tiêu hao như thế, cho dù là long, cũng có ngày máu thịt hao hết."

Long Tiểu Chi có chút ít ngạc nhiên, nàng hoàn toàn không nghĩ tới sự thật thế là vậy, dù sao ban đầu lúc dưới đáy đầm Kính Đàm, nàng cũng có tiếp xúc với giao long màu bạc và Cửu Kính Kim Liên, nhưng hoàn toàn không cảm thấy tâm trạng tiêu cực gì, mà là tràn đầy ấm áp và cưng chiều, cho nên nàng chưa từng nghĩ rằng, giao long đang dùng máu thịt của mình kéo dài tính mạng cho kim liên.

"Vậy vì sao huynh biết?" Long Tiểu Chi hơi ngờ ngác hơi một câu, trong giọng nói phần cẩn thận.

Long Phong Triệt lấy ngón tay ma sát gương mặt mồm mím của Long Tiểu Chi. "Bởi vì cũng có người kéo dài tính mạng cho ta."

Long Tiểu Chi đã đoán được đáp án, nhưng chính tai nghe thấy thì vẫn ngỡ ngàng, ngờ ngác ngồi trên vai Long Phong Triệt, hình như phản ứng không kịp.

Long Phong Triệt ngửa đầu nhìn bầu trời xám xịt, giọt mưa xoát xoát rơi xuống, có nước mưa chậm rãi chảy xuống theo khóe mắt hắn, ánh mắt hắn lặng lẽ nhìn vào không trung, không chớp mắt. "Thật ra thành Linh Tịch phần lớn thời giờ có thời tiết sáng sủa, rất ít khi mưa nhiều như thế."

Long Tiểu Chi cũng sững sờ ngẩng đầu nhỏ, cùng Long Phong Triệt nhìn bầu trời bị mây đen che kín, hai người không nhúc nhích, như trở lại lúc chưa biến hóa.

Long Tiểu Chi nghiêng đầu, nhìn nước mưa chảy xuống khỏi gương mặt Long Phong Triệt, đưa ra tay mập đi xoa xoa, đột nhiên động tác ngừng lại, liếm liếm ngón tay mình. "Nước mưa có vị mặn?"

Long Phong Triệt khẽ cười một tiếng, gõ gõ đầu nhỏ của Long Tiểu Chi. "Giỏi lắm, cũng học được nói dối rồi."

"Mới không có, đúng là mặn mà!" Long Tiểu Chi hừ một tiếng, cho rằng Long Phong Triệt đang mạnh miệng.

Long Phong Triệt bắt đầu đi, hắn đã sớm không còn là đứa trẻ thích khóc nhè năm xưa, giờ hắn đã trưởng thành, đã trở thành cường giả có thể che chở tộc nhân, sao lại còn rơi lệ, nhưng nhìn Long Tiểu Chi có vẻ lời thề son sắt. "Phải phải phải, nước mưa vị mặn."

Phản ứng của Long Phong Triệt khiến Long Tiểu Chi nghiêng đầu nhìn, đưa tay mập ra đón lấy nước mưa, sau đó liếm liếm, lập tức nhú mồm, nước mưa quả thực có vị mặn! Chi là vị khá nhạt, nhưng làm một búp linh chi có một cái miệng thật 'điều', Long Tiểu Chi vẫn có thể nhắm nháp ra được.

"Vi sao nước mưa lại mặn?" Long Tiểu Chi hỏi một câu, sau đó ngẩng đầu nhìn vào không trung, vẫn là một mảnh mờ mịt, nhưng không biết có phải ảo giác hay không, Long Tiểu Chi cảm thấy hình như tầng mây nhạt đi một chút.

Long Phong Triệt thấy hành động của Long Tiểu Chi, cũng ý thức được điều gì, nếm thử nước mưa, phát hiện quả thật có vị mặn rất nhạt, cảm giác này không giống như là nước mưa, ngược lại khá giống nước biển? Lập tức ngẩng đầu nhìn lại.

Mọi người xung quanh không ít, bởi vì vừa nãy hai người nói chuyện, cho nên Long Phong Triệt bố trí trận pháp cách âm, nhưng mọi người vẫn có thể nhìn thấy hành động của hai người, cho nên có không ít người cũng ngẩng đầu theo, muốn xem bầu trời xuất hiện điều gì khác thường, ngược đầu lên, cho đến lúc cổ tê mỏi, vẫn không thu hoạch được gì.

"Nhìn xuống đi! Nhìn xuống mặt nước kia!" Có người cúi đầu vuốt vuốt cái cổ của mình, nhưng trong lúc lơ đãng lại phát hiện trên mặt nước dưới kia hình như có gì rất lạ.

Được nhắc nhở, sự chú ý của mọi người lại quay về mặt nước, chỉ thấy mặt nước trong suốt như gương hiện ra từng vòng từng vòng gợn sóng, nhưng cho dù có gợn nước không ổn định, mọi người vẫn loáng thoáng nhìn thấy, trên mặt nước xuất hiện một cái bóng, cái bóng đáng kia không phải là đèn từ mặt nước, mà là đèn từ bầu trời, là bóng của vật gì đó.

Bởi vì nước mưa rơi xuống, bóng dáng trên mặt nước rất mơ hồ, nhưng từ từ rõ lên theo thời gian.

"Đây là? Thành sao?" Lạc Phong Từ nuốt một ngụm nước bọt, hỏi không xác định, hình dáng trên mặt nước thật lớn, tường thành nguy nga đứng vững, lầu các kiến trúc san sát nối tiếp nhau, đường phố rộng lớn bằng phẳng, dần dần rõ ràng. Kiến trúc này có diện tích rất to lớn, bóng dáng trên mặt nước hình như thu nhỏ thành tỉ lệ nhất định, mới chiếu rọi toàn cảnh tòa thành này.

Mọi người lại vô thức ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, nhưng tầng mây trên bầu trời còn ở đây, tầm mắt bị hạn chế, cũng không thể nhìn thấy tình huống trên không, có người đề nghị không bằng trực tiếp ngự kiếm bay lên xem một chút, lại bị Hiên Khâu Thiên Giác ngăn cản.

"Nếu như cảnh tượng mặt nước chiếu rọi là thật, vị trí thành này cực cao, muốn ngự kiếm mà lên thì không có khả năng, huống chi còn có khí độc, không gian trong hình tròn này không có sương mù dày đặc, nhưng chỉ cao khoảng trăm thước, ngoài trăm thước vẫn có sương mù, đương nhiên cũng có khí độc, tùy tiện đi lên, cũng không phải là hành động sáng suốt."

Lạc Phong Từ vừa sốt ruột, vừa phấn khởi. "Vậy Hiên Khâu tông chủ có phương pháp gì?"

Hiên Khâu Thiên Giác chỉ chỉ mặt nước. "Cái bóng trên mặt nước càng ngày càng rõ ràng, tình huống trên đỉnh đầu lại nhìn không ra biến đổi gì, giải thích rõ cảm giác của chúng ta với nước đã xảy ra thay đổi, nếu nước mưa như vẫn luôn mặn, vì sao cho đến lúc này mới phát hiện, từ lúc tiến vào bí cảnh tới nay trời vẫn luôn mưa, không thể nào không có ai nếm qua."

Nguyễn Thanh Tuyết lập tức hiểu rõ ra. "Ý của sư phụ là chúng ta đã bắt đầu biến thành nước, cho nên mới thấy được cái bóng trên mặt nước, mới có thể nếm được nước mưa có vị mặn. Cho nên chỉ cần chờ đợi, chúng ta sẽ bị truyền tống vào trong tòa thành này."

Hiên Khâu Thiên Giác gật đầu. "Trước mắt thì tỷ lệ này rất cao, Thủy tông chủ có đề nghị gì không?"

Thủy Khinh Hồn cúi đầu nhìn mặt nước không ngẩng đầu. "Suy nghĩ Hiên Khâu tông chủ giống ta, chờ đợi một lát là được."

Như thế, mọi người mang mong đợi nhiệt liệt chờ đợi truyền tống, hơn nữa rất nhanh, suy đoán này đã được đến chứng thực, bởi vì hình ảnh trên mặt

nước càng ngày càng rõ ràng, cuối cùng cho dù nước mưa rơi trên mặt nước, cũng không thể lại đánh loạn cái bóng trên mặt nước.

"Đúng là kỳ tích!" Lạc Phong Từ không tự chủ được than một tiếng, trên mặt nước, tòa thành trì này càng ngày càng rõ ràng, quá mức thậm chí đã có thể trông thấy màu sắc, cửa thành màu xanh xưa cũ, lầu các phương đình điểm lệ bức người, ngẫu nhiên còn có thể thấy cảnh trí xanh lá cây và các loại hoa màu sắc rực rỡ trong thành, bóng dáng của thành cổ hoàn toàn lật đổ nhận thức của mọi người, thành này không giống đã yên lặng trên vạn năm, ngược lại bừng bừng sức sống, hình như hàng năm có người cư trú.

"Là ta hoa mắt sao? Sao có cảm giác trong thành này có chấm đen nhỏ đang chớp lên, hay là do nước mưa đánh xuống?" Lạc Phong Từ hé mắt, tu vi tu sĩ càng cao, ngũ giác lại càng nhạy cảm, cho nên một chút xú dị động cũng sẽ khiến bọn họ chú ý.

Hết chương 81

Editor: lần nào đăng chương cũng quên nói, về việc xưng hô giữa Long Phong Triệt và Long Tiểu Chi mình đã thống nhất là huynh - muội rồi nhé. Thấy cũng ổn nà.

Kể mọi người nghe mình bị hố, lúc thấy tên chương là "mặt nước mưa" mình còn nghĩ là... nước mắt của tộc Linh Tịch nữa chứ, edit tới khúc cuối thì ra là nước biển thôi! Mà nghĩ cũng phải, một dân tộc dũng cảm như Linh Tịch, chắc là thà đổ máu chứ không đồ lệ đâu nhì.

Thêm xú nữa, mình hơi suy đoán về thân phận của Long Phong Triệt, "cậu bé hay khóc nhe năm xưa", có ai thấy quen không nè? Lật lại những chương về thành Cổ Mạch đoạn có ký ức của Nhan Như Liệt về bóng dáng của "bé khóc nhe" và "kì lân nghịch ngợm" nhé ^^

Thân phận của "tán tu thần bí" Tây Tịch Nguyệt cũng đã được gợi mở đó, liên quan đến tộc Cổ Mạch chứ không phải Linh Tịch. Nhưng mình đoán là cô ấy sẽ còn xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Bầu Trời Linh Tịch

Nghe thấy lời của Lạc Phong Từ, tất cả mọi người cúi đầu nhìn thật kỹ, phát hiện trong thành trì mỹ lệ quả thật có những điểm nhỏ màu đen thật nhỏ đang chậm rãi di chuyển, hơn nữa không phải ảo giác do nước mưa rơi xuống, những chấm đen nhỏ này có quỹ đạo vận động, cơ bản đều trong đường phố thành trì.

"Đừng nói cho ta biết là trong bí cảnh thành cổ này còn có người sống, còn sinh tồn trên vạn năm?" Lạc Phong Từ nói xong, bản thân cũng tức cười, đây cơ hồ là chuyện không thể nào, làm gì có ai có thể ngăn cách với bên ngoài mà sinh tồn trên vạn năm.

Hơn nữa trước khi tiến vào đầm lầy, Thương Lan tông cũng nói rõ, trong bí cảnh này từng có một chủng tộc mạnh mẽ cư trú, bởi vì tranh đấu với các đại tông môn mà diệt tộc, cho nên không có người sống mới đúng.

Hoàn cảnh hơi yên tĩnh, Long Phong Triệt nhìn những điểm đen chuyển động trong thành, đồng tử bỗng nhiên co lại, trong mắt tràn đầy không tin, đây quả thực là Linh Tịch vương thành, nhưng làm sao có thể có người, trong cuộc chiến vây thành kia, tất cả tộc nhân Linh Tịch đã cùng chết với vương thành, cho dù có bỏ sót, cũng tuyệt đối không thể nào có nhiều người như vậy, vậy những điểm nhỏ màu đen này vậy là gì chứ?

Long Phong Triệt im lặng, hần phát hiện, đã xa cách vài ngàn năm, đâu chỉ là vật còn người mất, thế sự xoay vần, Linh Tịch thành quen thuộc như thế, lại xa lạ như thế, Long Phong Triệt dần dần hạ xuống mặt nước, duỗi tay chạm vào mặt nước trong suốt, mặt nước lập tức nước gợn, nhiễu loạn bức tranh xưa cũ đẹp đẽ này.

Mặc dù không có dự đoán gì hợp lý với những điểm nhỏ màu đen kia, nhưng mọi người vẫn hăng hái treo lơ lửng giữa trời nghiên cứu thành trì rộng lớn tráng lệ trên mặt nước này, cứ như vậy qua thêm hai canh giờ, cho dù nhiều hứng thú cỡ nào cũng bị tiêu phí hầu như không còn, chờ đợi pha lẫn nôn nóng, mò không rõ giới hạn biến thành hóa ở đâu, lúc nào bọn họ mới có thể đi vào thành cổ này.

Đang lúc không kiên nhẫn, đột nhiên nghe tiếng nói thật nhỏ truyền đến từ phía đông trong sương mù dày đặc, bởi vì có vài phần kích động, tiếng nói chuyện hơi lớn, ngay sau đó, một viên Thủy Hàm Châu bay ra khỏi làn sương đậm, trôi lơ lửng trong vị trí trung tâm khu vực hình tròn này, lòng mọi người trầm xuống, người của Thương Lan tông đuổi theo!

Thời khắc mấu chốt, trong ánh nhìn chăm chú của mọi người, viên Thủy Hàm Châu mà Thủy Khinh Hồn mang đến dần dần trong suốt, cuối cùng biến mất không thấy gì nữa, còn chưa kịp nghĩ xem xảy ra chuyện gì, mọi người chỉ cảm thấy trước mắt mờ hồ, bóng dáng biến mất trong ao đầm.

Thương Lan tông dẫn theo những tông môn còn lại đuổi tới chỗ Thủy Hàm Châu chỉ dẫn, bọn họ phát hiện hình tròn không có sương mù này rất nhanh, cũng không có đầu mối, không biết rõ lối vào bí cảnh đến tận cùng ở đâu, chắc hẳn chờ bọn họ nghiên cứu xong và hoàn thành giai đoạn biến thành nước, lại tốn vài canh giờ.

Mà lúc này Long Tiểu Chi, đã ngồi trong bọt khí hình cầu chậm rãi trôi về trong phía tầng mây, Long Tiểu Chi sờ sờ bọt khí, phương thức truyền tống

này khá quen thuộc nha, trước kia trong Cổ Mạch thành Kính Đàm cũng thông qua bọt khí truyền tống ra khỏi Kính Đàm, thoát ra khỏi tam trọng trận pháp kia, lẽ nào người bố trí trận pháp này là giao long màu bạc sao?

Đặc tính của bọt khí Long Tiểu Chi từng suy đoán một lần, hiện thời cũng vậy, người trong bọt khí nhìn không thấy những người còn lại, hơn nữa hoàn toàn không thể khống chế trôi về nơi nào, Long Tiểu Chi ngáp một cái, đứng thẳng ngẩng đầu nhỏ lên, cố gắng mở to mắt, chỉ chốc lát sau, trong bọt khí lớn bằng bàn tay bày, một bé con áo trắng đã cuộn mình bên trong, ngủ say như chết.

Thương Lan tông nhìn không thấy trên bầu trời của khu vực hình tròn, có vô số bọt khí trong suốt, trong mỗi một bọt khí chở một sinh linh, bay là tả về bầu trời.

Long Tiểu Chi là bị tiếng bọt khí vỡ tan làm tỉnh lại, trong thời gian dài yên tĩnh có một tiếng vang nhẹ nhàng thì có cảm giác vô cùng đột ngột, Long Tiểu Chi lập tức cánh giác đứng lên, lại phát hiện mình ở trong một bụi cỏ, cây cỏ rậm rạp hoàn toàn che thân hình nàng lại, mà khiến người ta ngoài ý muốn là, trên đỉnh đầu, mặt trời rực rỡ chiếu xuống, vạn dặm không mây, thời tiết vô cùng sáng sủa, hoàn toàn không có mây đen liên miên không ngừng trước đó.

Vỗ vỗ áo choàng nhỏ của mình, mũi chân Long Tiểu Chi nhẹ điểm, người đã bay giữa không trung, Long Tiểu Chi không dám bay quá cao, nên cứ bay trên bụi cỏ, nhìn vòng quanh bốn phía, không có phát hiện tung tích những người khác, xem ra là truyền tống ngẫu nhiên, không có địa điểm cố định.

Vị trí của Long Tiểu Chi hình như một dãy núi nhỏ nhỏ, độ dốc của dãy núi chậm rãi đi xuống phía trước, còn phía sau thì liên miên không ngừng, càng ngày càng dốc đứng, nhìn theo sườn núi, loáng thoáng có thể thấy thành trì màu xanh.

Xem ra nàng truyền tống đến ngoài thành, cách di chỉ tòa cổ thành này cũng không xa, lấy tốc độ bay của nàng thì cùng một canh giờ là đủ, Long Tiểu Chi thử sử dụng linh phủ, còn sử dụng được, giải thích rõ không gian của tòa thành trì này cũng không phải độc lập, mà rất có thể ở trên tầng mây.

Long Tiểu Chi sờ sờ cằm nhỏ, do dự có nên bay về phía thành trì hay không, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, những người khác cũng sẽ lựa chọn đi về phía thành trì, như vậy thì nàng có thể hội hợp với sư phụ và sư huynh, nhưng là về phương diện khác, nàng sắp tiến giai, cần tránh khỏi mọi người, hiện tại không phải một thời cơ rất tốt sao?

Đang lúc do dự, Long Tiểu Chi đột nhiên cảm thấy có một trận gió nhẹ phất qua, mang theo luồng khí ẩm ướt, có vẻ khá kỳ lạ, trong gió ẩn chứa rất nhiều linh lực hệ thủy. Long Tiểu Chi nhú nhú mày, vỗ cánh bay lên cao, để cho tầm mắt của mình càng rộng rãi hơn.

Long Tiểu Chi nhìn ngược gió, lập tức kinh ngạc mà mở to hai mắt, trước đó nàng suy đoán, thành cổ này trôi lơ lửng trên tầng mây, thế nhưng vền vền chỉ là suy đoán, trong lịch sử, chưa từng xuất hiện qua tình huống như thế, nhưng quả thực bọn họ thông qua bọt khí trôi về phía bầu trời.

Nhưng bây giờ, sau vách núi dốc đứng nguy nga, bên kinh đào màu đen của vách núi, nước biển mênh mông cuộn cuộn xanh thẳm vô biên vô tận, biển rộng giương sóng, âm âm sóng dậy, cho dù cách rất xa, bên tai Long Tiểu Chi cũng có thể nghe thấy tiếng nước biển mênh mông cuộn cuộn xoay tròn.

Lẽ nào bọn họ không bị truyền tống lên trời, mà là vào biển, nhưng trong đầm lầy Quy Khư làm sao có biển? Long Tiểu Chi không hiểu ra sao, nàng còn nhớ trước kia Long Phong Triệt đã từng nói, trước khi biển Linh Tịch khô cạn, trên mặt biển có rất nhiều đảo nhỏ.

Lẽ nào có người dời cả biển Linh Tịch lên bầu trời! Ý nghĩ này có phần quá điên cuồng, nhưng là như thế vừa vặn giải thích được, vì sao nước mưa có vị mặn, vì sao biển Linh Tịch khô cạn, vì sao đầm lầy Quy Khư hàng năm mây đen liên tục, mưa phùn không ngừng.

Long Tiểu Chi bay trên trời cao nhìn qua biển rộng xanh thẳm xa xa hơi xuất thần, trước đó đang truyền tống thì nàng đột nhiên ngủ, theo đạo lý mà nói, mặc dù nàng có hơi buồn ngủ, nhưng vẫn chưa tới mức mất đi ý thức trong nháy mắt, cho nên là tác dụng của bọt khí, người trong bọt khí sẽ ngủ, có lẽ đây là một loại bảo vệ của trận pháp.

Long Tiểu Chi thờ dài, đầu đầu quá đi, lắc lắc cái đầu nhỏ một chút, có lẽ phải đi tìm sư phụ, Hiên Khâu Thiên Giác hiểu biết rất nhiều về trận pháp, nên biết suy đoán trước đó của mình có thành lập không, nếu quả thật có người dời biển Linh Tịch và dời Linh Tịch thành lên không trung, người này còn có thể xem như người hã? Quả thực vô cùng khủng khiếp.

Không do dự nữa, Long Tiểu Chi vẫn là quyết định lập tức xoay người, bay về phía thành cổ. Hai cánh màu tím trên lưng vừa động, Long Tiểu Chi hạ xuống, bay về thành cổ, bóng dáng màu trắng nhanh chóng xẹt qua trên bầu trời xanh thẳm.

Trên đường bay, Long Tiểu Chi không quên tra xét tình huống trên mặt đất, nàng còn chưa quên những điểm nhỏ màu đen trên mặt nước, trong thành cổ có vật gì đó đang chuyển động, sẽ là tộc nhân Linh Tịch sao? Nhưng nhớ tới thần sắc kinh ngạc của Long Phong Triệt, hẳn không phải.

Trên đường đi, Long Tiểu Chi không có dụng phải tu sĩ nào, cũng không có dụng phải con linh thú nào, thành cổ này hình như trừ thực vật thì không còn sinh mạng nào tồn tại, giữa không trung không gặp một con chim, trên mặt đất cũng không có dấu vết động vật hoạt động, trừ những thứ đó ra, sông núi, hồ nước, sông ngòi cái gì cần có đều có, cơ hồ hoàn mỹ.

Khoảng một canh giờ sau, Long Tiểu Chi đã đến biên giới thành cổ, Long Tiểu Chi còn nhớ rõ đã từng Phàm Tâm đã từng nói, trong thành trì lớn đều có cấm chế bay trên không, hơn nữa bay qua quả thật có phần không ổn, dứt khoát thu cánh lại, hạ xuống đường cách cửa thành vài trăm mét.

Long Tiểu Chi liếc nhìn xung quanh, vẫn chưa nhìn thấy những người khác, cửa thành trước mặt mở rộng ra, trống rỗng, một bóng người cũng không có, hoàn toàn không có tình huống chấm đen nhỏ đông đúc như lúc trước chút.

Không đối, cũng không phải là trống rỗng, dưới cửa thành có một bóng người cao lớn, người kia một thân áo lam, thân hình cao to, khuôn mặt có vài

phần lạnh lùng lại vô cùng tuấn mỹ, kỳ lạ là, chỗ lỗ tai của người kia là hai vảy cá hơi mờ, giống như hai chiếc quạt tinh xảo, vô cùng đặc biệt.

Long Tiểu Chi khẽ ngẩn ngơ, không thể tưởng được trên đời này, thế nhưng có thể thấy một người cả dung mạo và khí chất đều không phân cao thấp với Hiên Khâu Thiên Giác, cùng tuyệt mỹ, cùng dịu dàng như nước, lại thêm vài phần uy nghiêm, như nhiệm phải vài phần lạnh lẽo của nước.

Người kia đứng dưới cửa thành, không nhúc nhích giống như một tảng đá, Long Tiểu Chi nhìn chăm chăm hấn một lát, lúc nàng cho rằng người này không biết động đậy, người kia chậm rãi cúi đầu, cách mấy trăm mét nhìn Long Tiểu Chi, lúc này Long Tiểu Chi mới nhìn rõ, đồng tử của người này cũng là màu lam nhàn nhạt.

Hai người cứ nhìn lẫn nhau một trận như vậy, ai cũng không mở miệng, đột nhiên xuất hiện một người, đương nhiên Long Tiểu Chi cảnh giác, nhưng nhìn thế này thì không thay đổi gì, hơn nữa cũng không thấy những người khác, Long Tiểu Chi nhớ tới, hình dáng trên mặt nước, bốn phương tám hướng đông tây nam bắc tòa thành cô không lộ này đều có cửa thành.

Lẽ nào những người khác đi vào thành cô thông qua những phương hướng khác, như vậy thì nàng chỉ có thể vào trong thành mới có thể tìm thấy những người khác, Long Tiểu Chi lại nhìn nam tử áo lam này một hồi, cuối cùng vẫn nâng chân ngắn của mình, lộp độp đi về phía cửa thành, người kia cũng nhìn nàng không nhúc nhích, ánh mắt chuyển động theo Long Tiểu Chi.

Đi đến dưới cửa thành, Long Tiểu Chi cố hết sức ngước đầu lên, mới có thể thấy phần trên cùng của cửa thành, mà dưới cửa thành, nam tử áo lam kia vẫn không nhúc nhích, chỉ là ánh mắt vẫn dừng trên người Long Tiểu Chi, lại không có ý công kích, cũng không có địch ý, hình như chỉ nhìn đơn thuần mà thôi.

Tác giả có lời muốn nói: sao sao, cảm ơn tiểu thiên sứ lễ vật tươi cùng chấm điểm~~

Khụ khụ, mặt khác, Cổ Trục Thủy và Nhan Như Liệt sẽ không chết, đương nhiên, Long Phong Triệt cũng sẽ không chết, các người phải tin tưởng Tiểu Chi có thể ngăn con sông dữ.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83: Bé Linh Chi Mua Nhà

Long Tiểu Chi nhẹ ho một tiếng, quyết định thử hỏi một câu. "Vì sao ngươi lại đứng ở chỗ này vậy?"

Sau khi hỏi xong, nam tử áo lam vẫn không nhúc nhích, cúi đầu nhìn bé con trên mặt đất, ngay lúc Long Tiểu Chi cảm thấy người này sẽ không có phản ứng, đột nhiên nam tử áo lam mở miệng, dùng giọng nói vô cùng dễ nghe nói. "Ta đang chờ người."

Long Tiểu Chi hơi kinh ngạc, người này biết trả lời, giải thích rõ người này có năng lực tư duy, Long Tiểu Chi tiếp tục chăm chú hỏi. "Ngươi đang đợi ai?"

Không nghĩ tới sau khi Long Tiểu Chi hỏi xong, nam tử áo lam cũng ngẩng người một lát, dường như rất lâu sau mới phản ứng lại vấn đề của Long Tiểu Chi, mà trong tròng mắt màu lam của hắn thế nhưng lộ ra một tia nghi ngờ. "Ta đã quên."

"Nếu đã quên, vì sao còn ở chỗ này." Chờ ai cũng đã quên rồi, vì sao còn phải chờ ở chỗ này, Long Tiểu Chi bắt đầu hoài nghi, có phải mình gặp phải thứ gì kì lạ hay không, nam tử áo lam này là người thật sao?

Nam tử áo lam vẫn ngẩng người, chốc lát sau mới chậm rãi mở miệng. "Bởi vì ta đang đợi một người."

"Chờ ai?"

Nam tử vẫn chậm rãi đáp. "Ta đã quên."

Long Tiểu Chi "...". Nàng cảm thấy nếu cứ hỏi tiếp như thế sa vào vòng tuần hoàn chết chóc. Vì vậy đổi một vấn đề khác. "Ngươi tên là gì?"

Lần này thời gian nam tử áo lam ngẩng người lại dài hơn một chút, vẻ nghi ngờ trong con ngươi càng nồng hơn, nhưng vẫn chậm rãi phun ra ba chữ. "Ta đã quên."

Long Tiểu Chi gờn ngón tay chỉ thành trì phía sau nam tử. "Đây là đâu?"

Nam tử vô cùng ngoan ngoãn, Long Tiểu Chi hỏi một câu, cho dù rất trì độn thì cũng sẽ hỏi gì đáp nấy. "Ta đã quên."

Nhưng mà cho dù thái độ của nam tử áo lam vô cùng tốt đẹp, thì vẫn không có ích lợi gì, vì hắn chỉ nhớ rõ một chuyện: Hắn đang chờ người.

Trừ chuyện đó ra, dù Long Tiểu Chi hỏi gì, hắn mãi mãi trả lời ba chữ: Ta đã quên.

Long Tiểu Chi dừng lại một lát ở cửa thành, cuối cùng chỉ có thể xụ gương mặt bánh bao, về mặt buồn bực nên bước chân ngắn nhỏ của mình vào trong cửa thành, nếu như không phải về mặt nam tử áo lam kia vô tội, Long Tiểu Chi cơ hồ hoài nghi có phải mình bị trêu chọc hay không.

Bước vào thành cổ, nam tử nơi cửa thành vẫn đứng ở nơi đó không nhúc nhích, không có ý ngăn cản, đôi mắt màu lam nhạt vẫn nhìn ra ngoài cửa thành, nhìn vào chỗ không biết tên, như một pho tượng đá.

Long Tiểu Chi quay đầu lại nhìn thoáng qua nam tử áo lam, đột nhiên cảm thấy bóng lưng nam tử có phần vắng vẻ.

Người này là ai nhỉ? Còn có tai của hắn nữa, chẳng lẽ tai của người Linh Tịch đều như thế, cho nên bọn họ mới có thể dễ dàng xuyên qua trăm sông, cũng có thể đi lại trên đại lục.

Trong thành Linh Tịch, vẫn yên tĩnh không tiếng động, đường phố lát đá màu trắng rất rộng rãi, kiến trúc cao thấp hai bên đường, nhưng kiểu kiến trúc rõ ràng không giống phong cách kiến trúc hiện nay của đại lục Hoàn Thần, đa số nhà cửa có hai tầng trên dưới, vật liệu xây nhà phần lớn cùng một loại tảng đá, sờ lên có một xúc cảm lạnh lạnh.

Sau khi Long Tiểu Chi đi vào thành cổ thì vẫn luôn không đụng phải ai cả, chỉ có gió nhẹ ngẫu nhiên thổi qua. Lúc đi đến chỗ rẽ đường phố, đột nhiên nghe thấy tiếng leng keng thanh thúy, Long Tiểu Chi nhìn theo tiếng, phát hiện là một cửa hàng, trước cửa hàng treo rèm che được xâu bằng rất nhiều vỏ sò màu sắc rực rỡ, lúc này bức rèm che đang khẽ đong đưa theo gió.

Long Tiểu Chi tiến lên, đứng trước cửa hàng, nhìn vào bên trong, trước đó cũng chưa gặp nhà nào mở cửa.

"Bên trong mời, khách hàng nhỏ đứng ở ngoài cửa thì không thấy cái gì đâu." Một giọng nữ thanh thúy đột nhiên vang lên, dọa Long Tiểu Chi nhảy dựng, đồng thời bức rèm vỏ sò cũng được người ta nhấc lên, một bàn tay thon thả trắng nõn khẽ nâng bức rèm, lộ ra tình huống trong phòng, hóa ra trên bức rèm này có trận pháp gia trì, cho dù bức rèm chỉ che nửa phần cửa trên, nhưng chỉ cần người ở ngoài cửa, thì sẽ không nhìn thấy tới tình huống trong phòng.

Rất nhanh, một thiếu nữ đầu chải song nha kế nhô đầu ra, cười nhẹ nhàng cúi đầu nhìn bé con về mặt đại ra trước cửa. "Khách hàng nhỏ có hơi lạ mặt nha, không phải là người trong thành Linh Tịch hả, vào ngồi một chút nhé?"

"Cũng được." Long Tiểu Chi gật gật đầu, nâng gót sen nhỏ, vào nhà.

Thiếu nữ vô cùng nhiệt tình, dẫn Long Tiểu Chi vào trong nhà, còn thân thiết lấy ra một bàn gỗ nhỏ, trên bàn gỗ đặt một bộ trà cụ nhỏ xíu, chỉ là trà cụ này làm từ vỏ sò, tạo hình hết sức kỳ lạ, từ ấm trà đến chén trà đều có vẻ bóng loáng đặc biệt của vỏ sò.

Thiếu nữ dùng động tác rất lão luyện mà pha trà, châm trà, sau đó đưa tay mời. "Khách hàng nhỏ không ném thử sao? Linh trà của Thi Vũ các chúng ta vô cùng nổi tiếng trong thành đô Linh Tịch này đó nha."

Long Tiểu Chi đoan trang ngồi cạnh bàn nhỏ, nghe vậy thì đưa tay ra nâng một chén trà vỏ sò lên, đưa đến trước mũi nhẹ nhàng ngửi, lập tức cảm nhận được một mùi thơm ngát.

Trong mùi thơm ngát này xen lẫn cảm giác thoải mái thấm lạnh, lượng linh lực ẩn chứa trong trà khiến đầu óc người ta tỉnh táo, quả nhiên là trà ngon, mặc dù Long Tiểu Chi không thích uống trà, nhưng Hiên Khâu Thiên Giác thích uống, cho nên vẫn có hiểu biết về trà, chỉ là chưa từng thấy qua loại trà này.

Long Tiểu Chi càng phát nghi ngờ, trà này là tồn tại chân thật, thiếu nữ này cũng không giống quý, cho nên trong thành Linh Tịch thật sự có người Linh Tịch đang sống? Lễ nào sau đại chiến năm đó, có hậu duệ Linh Tịch sống lại, hơn nữa tiếp tục sinh hoạt trong thành Linh Tịch?

"Như thế nào? Mùi vị không tệ chứ." Thiếu nữ chống cằm, cười hỏi.

"Uh, trà này bán thế nào? Ta có thể mua một chút không?" Long Tiểu Chi uống non nửa chén, cảm giác buồn ngủ vì sắp tiến giai thể nhưng cũng phải giảm bớt một chút, thấy rõ trà này quả thực là vật phi phàm, mua một chút đặt trong linh phủ, chờ gặp sư phụ sẽ đưa cho sư phụ.

"Đương nhiên có thể, mở cửa để buôn bán mà, khách hàng nhỏ là người khách đầu tiên của tiệm ta hôm nay, vậy một cân linh trà chỉ cần mười viên hải châu thượng phẩm là được." Thiếu nữ cũng cười mở, còn thuận tay châm thêm trà cho Long Tiểu Chi.

Động tác uống trà của Long Tiểu Chi cứng đờ, hải châu là cái gì? Long Tiểu Chi sờ sờ vòng tay trữ vật Hiên Khâu Thiên Giác cho nàng trước kia, có phải nàng ăn cơm chùa hay không, hoặc là uống trà bá vương*? Mình sẽ không bị nắm áo choàng nhỏ rồi quăng ra ngoài chứ? Long Tiểu Chi tưởng tượng cảnh sau khi mình bị ném ra ngoài thì quần quai lẫn lộn nhảy tung lên trên mặt đất vài cái, rồi cả người đầy bụi đất quỳ rạp trên mặt đất, lập tức rung mình một cái, sư phụ, ngài ở đâu? Tiểu Chi sắp bị quăng ra ngoài nè.

*uống mà không trả tiền

"Khách hàng nhỏ sao vậy?" Thiếu nữ mở to hai mắt, nhìn bé con đột nhiên ngồi yên thì cảm thấy rất kỳ lạ.

Long Tiểu Chi lấy lại tinh thần, đoán rằng hải châu hẳn là tiền đặc biệt của Linh Tịch tộc, vì vậy nháy mắt to, giọng nói bí bô lại cố làm ra vẻ nghiêm túc. "Ta không có hải châu, linh thạch có thể không?"

Thiếu nữ ngẩn ngơ, nhìn chằm chằm Long Tiểu Chi nhìn ra ngoài một hồi, trong lúc Long Tiểu Chi chột dạ muốn thả vỏ sò xuống, thiếu nữ lập tức ôm mặt, miệng nói thật đáng yêu, thật đáng yêu, thật muốn một con.

Long Tiểu Chi "...". Sao nàng có cảm giác từ lúc mới vào thành cổ tới nay, những người mình đụng phải đều có điểm gì là lạ.

Thật lâu sau, thiếu nữ mới dừng lại, ho nhẹ hai tiếng. "Linh thạch cũng có thể, một viên linh thạch bằng một viên hải châu, phẩm cấp tương đối, khách hàng nhỏ muốn mua bao nhiêu?"

Trong lòng Long Tiểu Chi lặng lẽ thờ phào nhẹ nhõm. "Trong tiệm của người có bao nhiêu linh trà?"

"Hôm qua vừa mới nhập một lô hàng, có chừng ba mươi cân."

Long Tiểu Chi lạnh nhạt bùng vò sò nhỏ uống một ngụm linh trà. "Vậy ta mua hết."

Thiếu nữ nghe vậy thì vô cùng vui vẻ, nhận linh thạch của Long Tiểu Chi rồi chạy vào trong lấy linh trà. "Khách hàng nhỏ có thể tùy tiện xem một chút, vật phẩm trong Thi Vũ các rất đa dạng, có thích thứ gì thì có thể ưu đãi."

Không cần thiếu nữ nhắc nhở, Long Tiểu Chi cũng đang muốn mượn cơ hội này hiểu rõ thành Linh Tịch một cái, vì vậy bỏ linh trà xuống, vỗ cánh, phát hiện mình có thể bay, thành này không bố trí cấm chế bay trên không sao? Nhưng mặc kệ thế nào, việc này rất tiện cho Long Tiểu Chi hành động.

Lướt qua bàn gỗ nghỉ ngơi gian ngoài, rất nhanh đã nhìn thấy hai hàng giá hàng, giá hàng làm từ san hô màu đỏ, cũng không có hết sức chế tạo ngoại hình, hàng hóa đặt trong cảnh của san hô màu đỏ, trên cảnh cây có một mảnh vỏ sò biển bằng phẳng, dùng để đặt hàng hóa.

Trong lòng Long Tiểu Chi thầm nói kỳ lạ, đừng nói hàng hóa, chỉ giá hàng này cũng là trân phẩm trên đại lục, chẳng những có thể dùng để trang trí, bản thân san hô này cũng là tài liệu luyện khí hiếm có, thành Linh Tịch giàu có như thế sao?

Ánh mắt dời đến hàng hóa trên san hô, đúng là quái lạ, cái gì cũng có, linh quả, linh quán, vỏ sò, linh khí, kệ hàng còn có một hồ cá bằng ngọc lưu ly, bên trong có mấy con cá nhỏ đang bơi rất thoải mái nhàn nhã, nhưng nhiều nhất vẫn là sản phẩm đáy biển đủ loại kiểu dáng, xem ra tộc Linh Tịch vẫn dựa dẫm vào nước.

"Thấy thích món gì không?" Thiếu nữ cầm lấy một túi đựng đồ đi tới, chuyển linh trà vào trong không gian của Long Tiểu Chi, vừa nói.

Long Tiểu Chi thấy rất mờ mịt, nàng không biết công dụng cụ thể của những hàng hóa này, cho nên lắc đầu. Tâm trạng của thiếu nữ vẫn vô cùng khoan khoái, thấy Long Tiểu Chi đứng trước một con ốc biển lớn bằng bàn tay, thì tùy ý giới thiệu.

"Đây là thất giác loa thuần bạch, vỏ thất giác loa này hiếm có vì tự sở hữu một thuộc tính như ý, mặc dù thuộc tính như ý không phải thượng phẩm, nhưng lớn nhất thì có thể biến như một căn nhà nhỏ, chưa năm sáu người cũng không thành vấn đề, hơn nữa thuộc tính phòng ngự của thất giác loa đứng đầu trong các loại vỏ sò, còn có thể lặn xuống nước, có thể xem như một phủ đệ không tệ."

Phủ đệ? Mắt Long Tiểu Chi sáng lên, mặc dù vỏ ốc biển này cũng không phải do tu sĩ luyện chế mà thành, nhưng thuộc tính chức năng quả thực rất giống phủ đệ, chỉ là không cực phẩm như của Hiên Khâu Thiên Giác, không thể trồng trọt linh thực, thuộc tính như ý cũng không cao, nhưng đối với Long Tiểu Chi mà nói, đã quá đủ! "Cái này bán thế nào?"

"Giá tiền tương đối cao, cần một vạn thượng phẩm hải châu, cũng chính là một vạn thượng phẩm linh thạch, dù sao ốc biển chức năng gần giống phủ đệ, có thuộc tính như ý cũng vô cùng hiếm thấy, đáng tiếc con ốc biển này đã chết, nếu không nó lớn lên, thì thuộc tính như ý và thuộc tính phòng ngự cũng sẽ trưởng thành theo." Trong giọng nói thiếu nữ có vài phần tiếc nuối.

Long Tiểu Chi bắt đầu đảo vòng tay nhỏ của mình, yên lặng tính toán một chút, phát hiện sau khi mua ốc biển này, mình sẽ nghèo mất, đột nhiên hơi nhớ đại sư huynh rồi.

Trên mặt biển xa xôi, đang Hiên Khâu Mặc Bạch ngự không phi hàng hất hơi một cái.

Vòng tay trữ vật cơ hồ trống rỗng, Long Tiểu Chi thành công ôm ốc biển còn lớn hơn mình mấy phân hạ cánh xuống bàn gỗ trên cửa, thậm chí hiếu kỳ bò vào xem xem, phát hiện bên trong không gian lớn hơn tưởng tượng, lấy hình thể hiện thời của nàng, nằm ở bên trong cũng dư dả.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Ăn Bé Hồng Có Ngon Đâu

Hải lòng thu vỏ ốc vào linh phủ, Long Tiểu Chi lại tán gẫu với thiếu nữ một hồi, tìm hiểu rõ về thành Linh Tịch, rồi mới khoan thai rời tiệm phở, thiếu nữ đưa tới nàng cửa, đôi mắt cười cong xong, phát tay với Long Tiểu Chi, cũng dặn dò nàng có rảnh thì đến.

Tạm biệt thiếu nữ, Long Tiểu Chi lập tức đi đến cửa hàng bánh bao thiếu nữ đã nói, nghe nói cửa hàng bánh bao kia rất nổi tiếng trong thành Linh Tịch, tâm trạng Long Tiểu Chi rất tốt vỗ vỗ cánh, bay tới bay lui trên đường phố, lấy tốc độ phản ứng của nàng cũng không sẽ đụng vào người khác.

Người? Đột nhiên Long Tiểu Chi ngừng lại, nhìn qua bốn phía, trên phố chẳng biết lúc nào xuất hiện rất nhiều người, những cánh cửa đóng chặt trước đó cũng ào ào mở ra, hình như thành cổ đã yên lặng một đêm đang nghênh đón sáng sớm, dân chúng cả thành đều thức dậy.

Dưới mái hiên, có người già đang đánh cờ, thần thái vô cùng nghiêm túc, hai bên đường phố, có người bán hàng rong bày quán, có trẻ con chạy theo người bán hàng rong mua đồ chơi, có nữ tử dừng lại nghỉ chân trên gian hàng phấn son, mọi chuyện quá bình thường, lại quá bất thường!

Cảnh tượng trước mắt nếu như đặt ở bất kỳ một tòa thành nào cũng sẽ không có vẻ không thích hợp, nhưng mà một tòa thành cổ ngăn cách tới thế giới vài ngàn năm thì cảnh tượng này có vẻ rất kì quái.

Chẳng lẽ giống như thành Cổ Mạch, mọi thứ trước mặt đều là hư ảo, là ảo giác bình tĩnh trước khi thành phá, nhưng lại quá chân thật, không giống ảo ảnh trong thành Cổ Mạch, thấy không rõ khuôn mặt, người nơi này rất có sức sống, có hi vọng ả ố.

Long Tiểu Chi lập tức thay đổi phương hướng, đi tới Thi Vũ các lúc trước, là thật hay giả, có lẽ đi chỗ đó xem một chút sẽ rõ, Long Tiểu Chi bay trở về Thi Vũ các, rèm che bằng vỏ sò rủ xuống cửa, Long Tiểu Chi bay vào, thiếu nữ nhìn thấy Long Tiểu Chi, hai mắt sáng lên. "Khách hàng nhỏ có cần gì không? Vật phẩm trong tiệm chúng ta rất đầy đủ."

Long Tiểu Chi nghiêng đầu, nhìn chằm chằm thiếu nữ nhìn một hồi, thiếu nữ vẫn là người đó, nhưng mà không biết Long Tiểu Chi, cũng nhiệt tình như vậy, đôi mắt sáng lên, vĩnh viễn tràn trề sức sống và tinh thần phấn chấn. Long Tiểu Chi không ngừng lại, trực tiếp bay đến trước giá hàng, nhìn về phía cảnh san hô, chỗ đó có một mặt sò biển đặt trên cành cây trống rỗng, là vị trí trước kia đặt thất giác loa, cho nên, đến tận cùng cái gì là thật, cái gì là giả?

Đi dạo một vòng sau đó, Long Tiểu Chi hỏi. "Còn có linh trà không?"

Thiếu nữ ngẩng người một lát, hình như đang phản ứng câu này, sau đó mới á náy trả lời. "Trước mắt không còn hàng tồn, nếu khách hàng nhỏ cần thì phải chờ mấy ngày."

Lần này lúc rời khỏi Thi Vũ các, thiếu nữ vẫn đứng trước cửa, vói phất tay Long Tiểu Chi.

Thất giác loa không quay lại, cho nên vật phẩm trong thành cổ này đều là thật, linh trà nàng uống cũng là thật, nếu không thì sẽ không giảm bớt cảm giác buồn ngủ của nàng, nhưng mà người thì sao? Cảnh tượng náo nhiệt đầy đường là thật hay giả đây?

Bay bay, đột nhiên Long Tiểu Chi cảm thấy trước mặt có một bóng ma, ngẩng đầu nhìn lại, thiếu chút nữa rớt xuống khỏi không trung, chỉ thấy trước mặt Long Tiểu Chi, một nam đồng đang cầm trong tay đồ chơi làm bằng đường thật mỏng mà liếm, đôi mắt mờ to, tò mò nhìn bé con giữa không trung, mà điều khiến Long Tiểu Chi kinh ngạc là, dưới chân đứa trẻ này, một con ấu tề kỳ lân đang đuổi người, còn nhảm chán ngáp một cái.

Đây là? Kỳ lân? Ấu tề kỳ lân! Giống y như con trong thành Cổ Mạch, cho nên mọi thứ đều là giả? Bởi vì con kỳ lân nhỏ kia quả thực đã chết. Long Tiểu Chi chậm rãi bay thấp, bay đến trước mặt kỳ lân nhỏ, kỳ lân nhỏ cũng hiểu kỳ nhìn Long Tiểu Chi.

Long Tiểu Chi đưa tay mập ra, muốn sờ kỳ lân nhỏ một cái, xem xem có phải ảo ảnh hay không, nhưng mới vừa đưa tay đến trước mặt kỳ lân nhỏ, miệng kỳ lân nhỏ há to, a một cái nuốt Long Tiểu Chi vào, bóng dáng nhỏ bé của Long Tiểu Chi lập tức biến mất, chỉ để lại một đôi cánh màu tím bên ngoài.

Nhưng rất nhanh sau đó, Long Tiểu Chi đã được giải cứu ra, Long Tiểu Chi mơ hồ ngẩng đầu, thấy Hiên Khâu Thiên Giác đang bóp miện của kỳ lân nhỏ, kỳ lân nhỏ ra sức chống bốn chân ngăn ngừa, dùng lực về phía sau, muốn kéo đầu của mình về, nam đồng thì ôm bấp đuôi của Hiên Khâu Thiên Giác, muốn ngăn cản hành động bóp miệng kỳ lân nhỏ của Hiên Khâu Thiên Giác

Giải cứu Long Tiểu Chi ra, đương nhiên Hiên Khâu Thiên Giác cũng buông tay, chỉ là hành động buông tay rất đột nhiên, kỳ lân nhỏ lập tức lặn về phía sau, sau đó, Hiên Khâu Thiên Giác kéo cổ áo nam đồng, bỏ hẳn sang một bên. "Tiểu Chi có sao không?"

"Sur phụ ~" Long Tiểu Chi âm ức không thôi, Hiên Khâu Thiên Giác lấy khăn tay ra tỉ mỉ bao Long Tiểu Chi ướt chèm nhẹp vào bên trong, sau đó vỗ vỗ cái đầu nhỏ của Long Tiểu Chi. "Không có việc gì, một hồi đến khách sạn rửa mặt cái."

"Sur phụ đến lúc nào?" Long Tiểu Chi chỉ lộ cái đầu nhỏ ra, bọc khăn tay ngồi trên lòng bàn tay của Hiên Khâu Thiên Giác.

"Vì sur cũng vừa vận đuổi tới, lần sau Tiểu Chi không nên mạo hiểm như thế." Hiên Khâu Thiên Giác còn thấy chưa kịp lấy lại tinh thần, cảnh tượng Long Tiểu Chi bị nuốt chỉ còn lại một đôi cánh nhỏ vừa nảy thiếu chút nữa khiến tim hắn dừng lại.

"Tiểu Chi biết sai." Long Tiểu Chi không có biện giải cho mình, hành động trước đó của nàng cũng vì không thấy bị uy hiếp, không nghĩ tới động tác của kỳ lân lại nhanh như thế, hơn nữa vì sao kỳ lân lại ăn bướm bướm? Nhưng dù nói thế nào, sai chính là sai, mình không nên sơ suất như thế.

Hiên Khâu Thiên Giác cất bước đi tới một khách sạn, lúc đi ngang qua một người một thú quỳ rạp trên mặt đất, ánh mắt lạnh lùng liếc qua, kỳ lân nhỏ lập tức nhảy lên che trước người nam đồng, nghe rằng trọn mắt thị uy, nam đồng ngồi dưới đất, trong tay còn cầm đồ chơi làm bằng đường, đang oa oa khóc lớn.

Long Tiểu Chi nhìn kỳ lân nhỏ và nam đồng, nghi ngờ hỏi. "Sur phụ, kỳ lân này là thật sao?" Kỳ lân có thật thể, hơn nữa còn có nước miếng, Long Tiểu Chi hắt hơi một cái, mắt hứng xụ mặt.

"Tiểu Chi còn có lòng quan tâm cái này, không phải sắp tiến giai sao?" Hiên Khâu Thiên Giác bắt đầu đi chọc vào trán Long Tiểu Chi, sao nhóc con này

lại quan tâm chuyện tộc Linh Tịch như thế.

"Sự phụ, Tiểu Chi muốn biết, sự phụ nhất định có thể nhìn ra được mà!" Long Tiểu Chi hiếm khi làm nũng, nếu như không phải là toàn thân ướt chèm nhẹp, rất có khả năng đã bay lên ôm Hiên Khâu Thiên Giác cọ mặt.

Hiên Khâu Thiên Giác thở dài. "Một lát đến khách sạn rồi nói nhé?"

"Được." Long Tiểu Chi ngoan ngoãn.

Rất nhanh, hai thầy trò đến một khách sạn, Hiên Khâu Thiên Giác giao linh thạch, được một tiểu nhị dắt lên lầu hai. Đi vào trong phòng, Hiên Khâu Thiên Giác lấy chậu gốm ra, thuận thực chuẩn bị nước tắm cho Long Tiểu Chi, Long Tiểu Chi ngoan ngoãn ngồi trên bàn chờ, cái đầu nhỏ nhìn theo Hiên Khâu Thiên Giác.

Chờ Hiên Khâu Thiên Giác bày bình phong xong, Long Tiểu Chi lập tức không thể chờ đợi được nhảy đi vào. Đồng thời mở miệng hỏi. "Sự phụ?"

Hiên Khâu Thiên Giác duỗi tay đẩy một mâm đựng trái cây lớn bằng miệng chén đi vào, trên đó bày các loại trái cây đủ màu sắc, Long Tiểu Chi lập tức đưa tay ra đón, sau đó đặt trong chậu sứ trắng, vừa tắm rửa, vừa răng rắc rắc rắc gặm linh quả, mà bên kia bình phong cũng truyền giọng của Hiên Khâu Thiên Giác.

"Người trong thành cổ này là hư ảo nhưng cũng là chân thật, sở dĩ nói như thế, là bởi vì bọn họ ra đời trong hư ảo, nhưng trải qua vài ngàn năm sau đó, đã bắt đầu chậm rãi hình thành ý thức và tư duy độc lập, thậm chí thân thể hư ảo cũng dần dần có thật thể, nhưng cuối cùng, vẫn không phải chân thật."

Động tác Long Tiểu Chi gặm trái cây ngừng lại, cho nên người trong thành đều là giả sao? Long Tiểu Chi không muốn nghĩ đến lúc Long Phong Triệt đi tới nơi này, sau đó phát hiện mọi chuyện sẽ có phản ứng như thế nào. "Vậy trong vật phẩm thành thì sao, phòng ở, lầu các, đường phố, thức ăn..."

"Những thứ này đều là chân thật, bởi vì đa số chúng đã từng tồn tại, đi qua gia công chế tạo, là tồn tại chân thật trong thế giới này, phía tây thành cổ có ruộng cày, ngoài thành có sông ngòi, 'người' trong này vẫn sống cuộc sống mặt trời mọc thì làm việc, mặt trời lặn thì ngủ."

Lúc Hiên Khâu Thiên Giác mới tới thành cổ, cũng rất kinh ngạc, mọi thứ trong này căn bản không giống di chỉ vạn năm, mà khắp nơi bồng bồng sinh cơ, tràn trề sức sống, hẳn thấy bờ biển bên tàu, cày ruộng, nuôi nhốt chăn nuôi ngoài thành, và cả dân chúng bận rộn.

Hướng mà Hiên Khâu Thiên Giác vào thành khác Long Tiểu Chi, cho nên cũng không gặp nam tử áo lam chờ tại cửa thành, nhưng hẳn cũng phát hiện chỗ không thích hợp rất nhanh, dưới kỹ năng thiên phú Thật Nhân, hẳn thấy trong bóng dáng của dân chúng trong thành đều có vài phần tựa như ảo ảnh, tựa như biến từ nước thành, nhưng đã rất nhạt rồi.

Cái gọi là Thật Nhân, giống nguy trang hoàn mỹ và tuyệt đối chữa khỏi của Long Tiểu Chi, đều là kỹ năng thiên phú yêu linh tự mang, mà kỹ năng thiên phú của Hiên Khâu Thiên Giác có thể giúp hắn phá ảo giác, nhưng bởi vì đã từng xảy ra một chút ngoài ý muốn, kỹ năng thiên phú này yếu bớt, hiện giờ chỉ có thể phá ảo giác của vật thể không có sinh mệnh.

Thuộc tính phá giải vô cùng hiếm thấy, cho nên thiên phú Thật Nhân này cũng là vô cùng mạnh mẽ, nhưng sau khi yếu đi, thì có phần vô bổ, Hiên Khâu Thiên Giác đưa tay sờ sờ mắt mình, trong con ngươi không có tâm trạng gì cả.

"Vậy hiện tượng này là do trận pháp làm ra sao?" Long Tiểu Chi ăn xong linh quả, cắn đầu ngón tay của mình, rồi rầm rướng mảy lên, sao thành Linh Tịch này lại phức tạp như thế, có cảm giác còn khó giải quyết hơn cả thành Cổ Mạch vừa vào đã bị vây công, mặc dù thành Cổ Mạch tràn đầy nguy cơ, nhưng sẽ không khiến người ta rối rắm khó hiểu, thành Linh Tịch khắp nơi an lành, nhưng lại khắp nơi không thích hợp.

Nói tới chỗ này, Hiên Khâu Thiên Giác cũng lộ ra vẻ mặt nghi ngờ, Thật Nhân của hắn không thể có hiệu lực với sinh mạng thể, cho nên chỉ có thể nhìn ra những người không có sinh mạng thật sự, mà là hư ảo biến thành, nhưng nguyên nhân sinh ra thì không biết.

Hướng chi, hẳn cũng chưa từng nghe thấy trận pháp nào có năng lực biến hư ảo thành chân thực, nếu quả thật có loại trận pháp này, một khi truyền ra ngoài, nhất định sẽ nhắc lên một trận sóng to gió lớn. "Nguyên nhân thực thể hóa thì trước mắt vì sự cũng không suy đoán ra, nhưng việc biến Linh Tịch và thành Linh Tịch có thể xuất hiện ở trên bầu trời, quả thực là trận pháp làm ra."

Lời nói của Hiên Khâu Thiên Giác chứng thật suy đoán của Long Tiểu Chi, trận pháp trên không khiến biến Linh Tịch trôi nổi, sức hút của đại lục với biến Linh Tịch bị trận pháp chuyển dời đến đầm lầy, hai trận pháp thông nhau bằng nước mưa. Cho nên sau khi biến Linh Tịch biến mất, trong này mới hình thành mảng lớn đầm lầy, hơn nửa hàng năm mưa đầm không ngừng.

Một lần nữa tắm rửa mình sạch sẽ thơm ngào ngát Long Tiểu Chi thấy tâm trạng tốt hơn nhiều, thay quần áo xong, Long Tiểu Chi chân không đi ra từ sau tắm bình phong, đầu tóc đã dùng linh lực hong khô, mềm mại rơi gáy. "Sự phụ, đây là linh trà Tiểu Chi mua, tặng cho sự phụ."

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Gặp Bánh Bao

Bé con ngẩng cao cái đầu nhỏ, thả linh trà mình thu hoạch được lên mặt bàn.

Nhìn bánh trà chính tề trên bàn, Hiên Khâu Thiên Giác sững sờ, cầm lên tra xét. "Tiểu Chi mua được ở đâu?"

"Một cửa hàng tên là Thi Vũ các, con còn mua một con ốc biển nữa, trà có vấn đề gì sao?" Long Tiểu Chi dùng bàn tay nhỏ bé chỉ xung quanh, sau đó ngoan ngoãn đứng bên cạnh bánh trà chất lên còn cao hơn nàng.

Hiên Khâu Thiên Giác cúi đầu cười nói. "Vấn đề lớn."

Long Tiểu Chi mở to mắt nhìn sang, con mắt ngập nước, hình như sắp khóc rồi.

Hiên Khâu Thiên Giác tiếp tục cười. "Loại trà này đã sớm tuyệt tích trên đại lục Hoàn Thần, không phải có linh thạch là có thể mua được, Tiểu Chi còn nhớ vị trí của cửa hàng không?"

Nghe vậy, Long Tiểu Chi đã hiểu Hiên Khâu Thiên Giác cố ý trêu mình, lập tức kiêu ngạo hừ một tiếng, xoay đầu nhỏ đi. "Tiểu Chi không nhớ rõ!"

Nhưng kiêu ngạo của nàng cũng không giữ được quá lâu, hai bàn tay nâng nàng lên, Hiên Khâu Thiên Giác nâng nàng lên trước mặt mình, dịu dàng trong mắt khiến người ta không thể lẩn trốn. "Tiểu Chi đúng là bảo bối, nhanh lớn lên nhé."

Bởi vì sự chú ý bị trà hấp dẫn, trong lúc nhất thời Hiên Khâu Thiên Giác cũng không có chú ý tới ốc biển Long Tiểu Chi nói nhưng cho dù nhớ rõ, Hiên Khâu Thiên Giác cũng sẽ không nghĩ tới, ốc biển này không phải ốc biển bình thường, chỉ sợ người có thể lấy ốc biển làm phủ đệ trên đại lục này chỉ có mình Long Tiểu Chi.

Hai thầy trò ngừng trong khách sạn một lát, lại ra cửa lần nữa, thời gian qua lâu như vậy, nhưng vẫn không thấy tung tích những người khác, xem ra sau khi truyền tống sau đó, Long Tiểu Chi và Hiên Khâu Thiên Giác là hai người cách thành Linh Tịch gần nhất.

Trong thành Linh Tịch, đã gần tới buổi trưa, tòa thành vô cùng náo nhiệt, lầu các cao vút trong mây, thực vật tạo hình kỳ lạ, hải sản mỹ thực, rất khó tưởng tượng, nếu như thành cổ quy mô như thế không bị hủy diệt, hiện thời sẽ phồn thịnh thế nào.

Diện tích thành cổ rất lớn, lấy tốc độ Hiên Khâu Thiên Giác và Long Tiểu Chi đi hai canh giờ, thế nhưng mới khó khăn lắm đi ngang qua thành cổ một lần, bởi vì Long Tiểu Chi muốn tiến giai, nên Hiên Khâu Thiên Giác muốn mang Long Tiểu Chi tìm một chỗ an toàn, thời gian một buổi trưa đủ để Hiên Khâu Thiên Giác tìm hiểu tương đối rõ về thành Linh Tịch.

"Sư phụ không ăn sao?" Long Tiểu Chi ngồi trên vai Hiên Khâu Thiên Giác, ôm một cái bánh bao béo núc ních cắn một ngụm, hiển nhiên, Long Tiểu Chi còn nhớ rõ cửa hàng bánh bao mà thiếu nữ trong Thi Vũ các nói, hơn nữa cũng mua thật nhiều chủng loại bánh bao khác nhau chôn cất trong linh phủ.

Hiên Khâu Thiên Giác nghe vậy thì nghiêng đầu. "Được, vì sư cũng muốn nếm thử."

Long Tiểu Chi sững sờ, không nghĩ tới Hiên Khâu Thiên Giác lại muốn ăn bánh bao, còn chưa phản ứng lại đây, đã tự nhiên nâng cánh tay lên, đưa bánh bao tới trước mặt Hiên Khâu Thiên Giác.

Hiên Khâu Thiên Giác cũng không khách khí, chẳng những một ngụm nuốt non nửa cái bánh bao, ngay cả tay mập của Long Tiểu Chi cũng nuốt vào trong miệng, thậm chí dùng răng nhẹ nhàng cắn một cái, đương nhiên, hoàn toàn không dùng sức.

Cắn xong, Hiên Khâu Thiên Giác cũng hiểu vì sao con kỳ lân vừa nãy lại nuốt Long Tiểu Chi, đúng là quá ngon, vui vẻ trong mắt Hiên Khâu Thiên Giác còn chưa kịp đầy, lại không biết hành động này của mình, đúng lúc chọc tới chỗ Long Tiểu Chi sợ nhất trong đáy lòng.

Long Tiểu Chi túm móng vuốt bụ bẫm của mình về, cúi đầu nhìn, tuyệt không đau nhức, chỉ hơi hồng lên, Long Tiểu Chi lập tức oa một tiếng khóc lớn, giống như chịu áp lực bằng trời, lẽ nào sư phụ phát hiện bản thể của nàng, cuối cùng quyết định ăn nàng vào bụng?

Long Tiểu Chi vừa khóc, Hiên Khâu Thiên Giác lập tức ngơ ngác, chỉ có thể nâng bé con trong lòng bàn tay an ủi. "Tiểu Chi đừng khóc, sau này vì cũng không ăn bánh bao nữa nhé."

Hiên Khâu Thiên Giác thấy hơi bất đắc dĩ, hơi sợ, bé con vừa khóc vừa lau nước mắt, thân mình nhỏ bé miễn bàn có bao nhiêu đáng thương, đang muốn tiếp tục an ủi, lông mày Hiên Khâu Thiên Giác khẽ nhíu một cái, cơ hồ trong nháy mắt đặt Long Tiểu Chi vào lòng, đồng thời nhảy khỏi chỗ cũ.

Mà trong nháy mắt Hiên Khâu Thiên Giác rời đi, một lão giả tóc trắng cũng xuất hiện gần Hiên Khâu Thiên Giác, lão giả mặc trang phục của Thương Lan tông, đúng là sư đệ Tàn Tông Ngụy, Tàn Tỳ Nghiên.

Xem ra đoàn người Thương Lan tông kia cũng đã truyền tống, mà Tàn Tỳ Nghiên này thì không biết là trùng hợp hay là có nguyên nhân khác, bất ngờ nhanh chóng vào Linh Tịch thành.

Tàn Tỳ Nghiên chấp tay với Hiên Khâu Thiên Giác, thái độ hơi kỳ quái, như có chút phản khinh thường, lại có chút phản nịnh nọt, ánh mắt lơ đãng quét qua tà áo Hiên Khâu Thiên Giác. "Đã lâu không gặp Hiên Khâu tông chủ, không nghĩ tới chúng ta chạm mặt nhanh như thế, không bằng cùng đồng hành thế nào, thành Linh Tịch này có phần không thích hợp."

Một tay Hiền Khâu Thiên Giác bắt chéo sau lưng, một tay rủ xuống bên người, không biến sắc bấm một pháp quyết, lúc hần phát hiện không đúng thì đã không kịp, Long Tiểu Chi sắp lên cấp, linh lực trong cơ thể tràn đầy đến cực hạn, không bị khống chế mà tràn ra ngoài, thêm việc bé con khóc đến thê thảm, linh lực tinh thuần ẩn chứa trong nước mắt khiến hần cũng phải kinh ngạc, chắc hẳn Tàn Tỳ Nghiên này cũng phát hiện.

"Sao Tàn đạo hữu nào biết tên thành □□ này?" Hiền Khâu Thiên Giác cười không biến sắc, thần thái tùy ý.

Người Tàn Tỳ Nghiên khễ cứng đờ, sau đó cười một tiếng. "Lúc vào thành thì thấy, trên cửa thành có khắc, Hiền Khâu tông chủ không nhìn thấy sao?"

"Là sao? Quả thực bản tôn không nhìn thấy, còn đồng hành thì thôi, xin Tàn đạo hữu cứ tự nhiên." Hiền Khâu Thiên Giác cảm thấy bé con trong vạt áo mình đang nồn nóng, ngay cả ứng phó cũng giảm đi, trực tiếp hạ lệnh đuổi khách.

Không nghĩ tới Hiền Khâu Thiên Giác lại không khách khí như thế, nhất thời Tàn Tỳ Nghiên không biết nên nói tiếp thế nào, nếu như Hiền Khâu Thiên Giác đi trước, ông ta còn có thể lặng lẽ theo sau, nhưng rõ ràng ý của Hiền Khâu Thiên Giác là muốn ông ta đi trước.

Tu vi Hiền Khâu Thiên Giác không thấp, có thể đoán ra từ việc lúc này hần có thể nháy mắt phát giác ông ta đến gần, tu vi người này không dưới Tàn Tông Ngụy, Tàn Tỳ Nghiên không có lòng tin mình có thể đi trước, sau đó quay đầu lại tìm được người này.

"Hiền Khâu tông chủ có ý gì? Chẳng lẽ tại hạ có chỗ nào đắc tội?" Sao Tàn Tỳ Nghiên lại cam tâm rồi đi như thế, vừa này ông ta ngửi được tia hơi thở linh lực không tầm thường, hơi thở này rất nhạt, nhưng bản thể Tàn Tỳ Nghiên là chuột tìm bảo vật, trời sinh có khứu giác vô cùng nhạy cảm với thiên tài địa bảo, tuyệt đối sẽ không sai, hơi thở này đến từ cái tiểu yêu tử điệp nhìn như hết sức bình thường kia.

Đột nhiên Hiền Khâu Thiên Giác nhẹ nhàng cười một tiếng, tiếng cười dễ nghe nhẹ nhàng tràn trề từ tính tràn đầy ám áp. "Xem ra Tàn đạo hữu không muốn chủ động đi, vậy thì cứ ở lại là được."

Trong lòng Tàn Tỳ Nghiên nói một câu: Coi như nguoi biết điều. Chỉ là một kiếm tông trung đẳng, mà dám khoa tay múa chân với ông ta, Tàn Tỳ Nghiên đang đắc ý không thôi. "Hiền Khâu tông..."

Lời chỉ nói phân nửa, Tàn Tỳ Nghiên cảm thấy cổ họng chợt lạnh, một tiếng tiếng thét chói tai lạnh lạnh nghe trong cổ họng không thể phát ra, đầu lâu tách khỏi thân thể, rơi trên mặt đất, lạch cạch một tiếng lăn đi rất xa. Nhưng rất nhanh sau đó, thân thể Tàn Tỳ Nghiên biến mất không thấy gì nữa, mà thay vào đó là một người giấy màu vàng vẽ thêm tơ hồng.

Hiền Khâu Thiên Giác cũng không nghĩ tới, tuy biết thân phận Tàn Tỳ Nghiên không đơn giản, Tàn Tông Ngụy không thể nào không chuẩn bị bảo vật bảo vệ tính mạng cho ông ta, nhưng người giấy thể thân này vô cùng hiếm có, chắc hẳn hạn chế cực cao, nhưng hiện giờ hần lại không có thời gian đi tìm Tàn Tỳ Nghiên, Long Tiểu Chi sắp tiền giai!

Hiền Khâu Thiên Giác nhanh chóng mang Long Tiểu Chi đi về phía chỗ tháp cao của thành Linh Tịch, hần đã hỏi thăm rõ ràng rồi, tháp Không Cảnh là chỗ tộc Linh Tịch tu luyện lên cấp, một phần của vương thất, đương nhiên cũng mở ra với người ngoài, chỉ là thu phí cực cao, tháp Không Cảnh có chín tầng, tầng càng cao thì giá cả càng cao, linh lực cũng càng dày đặc, thuộc tính phòng ngự cũng dần tăng lên.

Sau khi hai người rời khỏi, nơi góc đường sau lưng, một con chuột già màu xám lặng lẽ nhô đầu ra, trong hai mắt lấp lóe ánh sáng độc địa. Tàn Tỳ Nghiên căn bản không nghĩ tới Hiền Khâu Thiên Giác lại trực tiếp động thủ, điều càng khiến ông ta sợ hãi là, mình hoàn toàn không thể trở tay.

May mà con rối thể thân là bị động, nếu không thì ông ta ngay cả thời gian phản ứng cũng không có, rất có thể cứ chết đi như vậy, nghĩ tới đây, trong đôi mắt nhân tính hóa của con chuột chợt lóe tia sợ hãi, còn rụt rụt cái cổ của mình, Hiền Khâu Thiên Giác này đúng là đáng sợ, tại sao hần có thể vừa cười ôn tồn tao nhã, vừa xuất kiếm giết người không chớp mắt.

Hơn thế là, trong những người đang chạy tới thành Linh Tịch, có cái đệ tử Thương Lan tông đột nhiên đầu mình chia lìa, tử vong tại chỗ, mất Tàn Tông Ngụy đang ngự không phi hành lóe lên một cái, hiển nhiên ông ta có thể cảm giác được việc con rối thể thân phát động, Tàn Tỳ Nghiên gặp phiền toái, Tàn Tông Ngụy nhanh chóng bay về phía thành Linh Tịch đã mơ hồ lộ ra hình dáng.

Thành Linh Tịch, tầng thứ chín phủ đầy bụi đã lâu của tháp Không Cảnh từ từ mở ra, bày trí trong tháp Không Cảnh vô cùng đơn giản, không gia cụ bày trí gì cả, trong không gian vài chục thước vuông, chỉ có vài cái bồ đoàn, có vẻ vắng vẻ, lại cho người ta cảm giác bình thản đến lạ.

Hiền Khâu Thiên Giác mang Long Tiểu Chi nhanh chóng đi vào, đóng kỹ cửa tháp, lại sau đó ném ra vài mảng phù triện phòng ngự, cũng nâng bé con trong lòng mình ra ngoài.

"Tiểu Chi không phải sợ, vì sư canh giữ cho con." Hiền Khâu Thiên Giác vỗ vỗ cái đầu nhỏ của Long Tiểu Chi, thả Long Tiểu Chi lên một cái bồ đoàn.

Nghe giọng nói dịu dàng của Hiền Khâu Thiên Giác, Long Tiểu Chi vốn có vài phần bất an chậm rãi yên ổn lại, nguồn gốc bất an của Long Tiểu Chi đến từ Tàn Tỳ Nghiên vừa này, Long Tiểu Chi cũng ý thức được linh lực của mình có phần tràn ra ngoài, nằng sợ Tàn Tỳ Nghiên nhìn thấu thân phận của nằng, nhưng không nghĩ tới, Hiền Khâu Thiên Giác lại trực tiếp động thủ giải quyết Tàn Tông Ngụy, mặc dù không có giết ông ta, nhưng đã ép ông ta lui lại.

Một niềm bất an khác tới từ Hiền Khâu Thiên Giác, nhưng rất nhanh, Long Tiểu Chi đã hiểu, Tàn Tỳ Nghiên cũng phát hiện nằng không tầm thường, làm sao Hiền Khâu Thiên Giác có thể không phát hiện, huống chi Hiền Khâu Thiên Giác đã sớm có suy đoán.

Bình tĩnh tâm trạng, Long Tiểu Chi ngồi xếp bằng trên đệm cỏ, nghiêm túc vận chuyển linh lực trong cơ thể về chỗ linh đan, gia tốc việc mình lên cấp.

Long Tiểu Chi trời sinh có số mệnh tốt, một đường tu luyện có rất ít trở ngại, chỉ cần linh lực đến lúc bộc phát thì việc lên cấp là nước chảy thành sông, đây cũng là lý do trước kia Long Tiểu Chi vẫn cho rằng, việc tu luyện của mình chỉ là vấn đề thời gian.

Linh lực trong cơ thể nhanh chóng hội tụ về một chỗ, trong việc nén và dẫn dắt của Long Tiểu Chi, chỗ linh đan của nàng, nhất viên linh đan nhỏ xíu hơi mờ màu tím đen cuồng hấp thu linh lực, lớn mạnh bản thân mình.

Ngoài tháp không cảnh, trong thành Linh Tịch dần dần có người nghi chân dừng lại nhìn về phía tháp Không Cảnh, trên không tháp Không Cảnh, thế nhưng xuất hiện một vòng xoáy linh lực, mặc dù vòng xoáy này chỉ có một vòng thật mỏng, nhưng đó cũng là hình thành thực chất, linh lực này đến nồng nặc cỡ nào có thể đoán được.

"Có người lên tầng chín của tháp Không Cảnh, hơn nữa khiến tháp Không Cảnh đồng tình, từ đó gây ra thuộc tính dẫn linh của tháp Không Cảnh, thế này thì người tu luyện kia một bước lên trời rồi." Trong thành Linh Tịch, có người cảm khái không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Tháp Không Cảnh

Bầu trời trên tháp Không Cảnh của thành Linh Tịch hấp dẫn sự chú ý của rất nhiều dân chúng, tháp Không Cảnh thân là chỗ cho tộc Linh Tịch lên cấp, thuộc tính bản thân tự nhiên thế gian ít có, hơn nữa phẩm cấp cực cao, dù là thuộc tính phòng ngự, tụ linh, dẫn linh đều đạt tới cấp thánh phẩm.

Chính vì như thế, Hiên Khâu Thiên Giác mới mang Long Tiểu Chi đến tháp Không Cảnh, bởi vì Hiên Khâu Thiên Giác đã mơ hồ cảm thấy, bản thể Long Tiểu Chi phi phàm, một khi người Thương Lan tông đến, tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ, để Long Tiểu Chi ở chỗ này, hẳn mới dễ dàng ra ngoài ứng chiến.

Long Tiểu Chi tiến vào trạng thái tu luyện, linh lực trong cơ thể tự động vận chuyển tích lũy, từ thay đổi lượng đến thay đổi chất chỉ là vấn đề thời gian. Hiên Khâu Thiên Giác ngồi trên một cái bồ đoàn khác cạnh giữ cho bé con trước mặt.

Theo thời gian chậm rãi trôi qua, xung quanh bé con mặc áo trắng ngồi xếp bằng bắt đầu tràn ra nhạt ánh sáng màu tím nhạt nhạt, hơn nữa còn càng lúc càng đậm lên, sau đó thậm chí thành sợi tơ màu tím, vờn quanh Long Tiểu Chi, trên đệm côi không lớn đã tràn đầy ánh sáng tím lộng lẫy.

Dù là Hiên Khâu Thiên Giác kiến thức rộng rãi thấy vậy cũng khó tránh khỏi sửng sốt một lát, Hiên Khâu Thiên Giác chậm rãi vươn tay, ngón tay thon dài khẽ đến gần ánh sáng tím kia, quả nhiên truyền đến một luồng linh lực chữa khỏi quen thuộc.

Linh lực chữa khỏi này khác với hoa sen mà Long Tiểu Chi sử dụng kiểm ý tung ra, không dung hợp kiểm ý, là linh lực hoàn toàn tự nhiên, tác dụng của lực chữa khỏi cũng càng mạnh, chỉ có thể đến từ yêu linh có thiên phú chữa khỏi, mà trình độ chữa khỏi như vậy, Hiên Khâu Thiên Giác chỉ có thể nghĩ đến một loại.

Khóe môi Hiên Khâu Thiên Giác không tự chủ được khẽ cong lên, hẳn thật không nghĩ tới, thân phận của bé con này lại hiếm thấy như thế, thậm chí có thể nói tuyệt thế!

Nếu như không phải là Long Tiểu Chi đang lên cấp, Hiên Khâu Thiên Giác cơ hồ muốn bật cười, hoặc là muốn trực tiếp nâng bé con lên xoa nắn hai cái.

Mặc dù Hiên Khâu Thiên Giác từng suy đoán thân phận của Long Tiểu Chi, cũng đoán được có khả năng Long Tiểu Chi là tiên thảo hiếm có nào đấy, nhưng chưa từng nghĩ tới, Long Tiểu Chi lại là linh chi, hơn nữa còn là Tử Chi.

Thật ra Hiên Khâu Thiên Giác cũng không có quá mức để ý chủng tộc của Long Tiểu Chi, dù sao bản thân Hiên Khâu Thiên Giác cũng đã là thiên tài địa bảo, hơn nữa còn là Nhân Sâm bách thảo vương, kinh nghiệm và lịch duyệt của một cây tiên thảo nhân sâm có thể trưởng thành đến lúc khiến tầm mắt hẳn cao xa hơn người thường rất nhiều.

Đã vài ngàn năm rồi, Hiên Khâu Thiên Giác chưa từng động tình, việc này ngoại trừ kinh nghiệm bản thân của hắn, cũng bởi vì thân phận của hắn quá đặc biệt.

Dù sao, nếu như có một ngày, ngay cả nước miếng của người cũng thành thuốc bổ cực tốt khiến người khác ngáp nghe, thì nói chuyện yêu đương chỉ là một chuyện lừa mình dối người sự, trước đến giờ Hiên Khâu Thiên Giác luôn luôn lý trí, sự lạnh nhạt của hắn vì chuyện này.

Nhưng đột nhiên có một ngày, vào lúc người động tâm, phát hiện cô nương mình định cưới lại là một loài tiên thảo trình độ quý giá không kém mình chút nào, niềm vui bất ngờ này đến quá đột ngột, mà trừ ngạc nhiên mừng rỡ, càng nhiều vui vẻ đến từ việc, bé con này là ta nuôi dưỡng thành.

Cũng may lúc này toàn bộ tâm thần của Long Tiểu Chi tập trung trong việc lên cấp, nếu không hẳn sẽ tan chảy trong ánh mắt của Hiên Khâu Thiên Giác, lúc hai thầy trò hai lên cấp, cuối cùng Tàn Tông Ngụy cũng chạy tới thành Linh Tịch.

Tần Tông Ngụy đứng dưới thành Linh Tịch, có thể đoán được rung động trong lòng, đã qua vài ngàn năm, cuối cùng ông ta lại lần nữa đứng dưới tòa thành này, mặc dù lúc này trong lòng ngàn vạn cảm khái, nhưng dù sao không có quá nhiều thời gian cho ông ta dừng lại, Tần Tông Ngụy lập tức cất bước đi vào thành, nhưng chân vừa muốn cất bước, lại mạnh mẽ dừng lại.

Phương hướng Tần Tông Ngụy vào thành giống với Long Tiểu Chi, cho nên không ngoài ý muốn nhìn thấy nam tử áo lam canh giữ nơi cửa thành, nam tử áo lam vẫn không nhúc nhích, giống như tượng đá, Tần Tông Ngụy lại như gặp đại địch, không dám hành động.

Nhan Uyên! Linh Tịch chỉ chủ Nhan Uyên! Nam nhân dựa vào sức một người càn quét cả Thương Lan tông, sao hắn lại còn sống! Trong lòng Tần Tông Ngụy vô cùng kinh hãi, mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng trong nháy mắt nhìn thấy Nhan Uyên, Tần Tông Ngụy quả thật bị hù dọa đến ngẩn ngơ.

Qua một hồi lâu, Tần Tông Ngụy mới phản ứng lại, Nhan Uyên không thể nào còn sống, đừng nói thân thể, ngay cả hồn phách cũng đã không tồn tại, huống chi ánh mắt người ngày đại ra, rõ ràng không thích hợp.

Phát hiện điểm này, nhưng Tần Tông Ngụy vẫn không dám tùy tiện tiến lên, thật sự là ấn tượng nam nhân này để lại cho ông ta quá sâu, sử dụng một thanh Phương Thiên Họa Kích xuất thần nhập hóa, lẻ loi một mình đơn độc đầu tất cả tu sĩ thượng tầng của Thương Lan tông, khi lượng linh lực khổng lồ bị tiêu hao, lại lấy việc tự bạo đánh bị thương nặng mạch Phượng Trì thực lực mạnh mẽ nhất khi đó.

Có thể nói, trận đại chiến vạn năm trước, mặc dù các tông môn lấy Thương Lan tông cầm đầu lấy được thắng lợi cuối cùng, nhưng vẫn có vài người như vậy, dựa vào thực lực khủng bố và ý niệm của bản thân, cứng rắn bề gãy cánh của các tông môn mạnh mẽ của đại lục Hoàn Thần, khiến thắng lợi của bọn họ phải trả một cái giá quá đắt.

Trong lúc Tần Tông Ngụy ngừng ngay cửa thành, cũng mơ hồ nhìn thấy khung cảnh trong thành, cảnh tượng náo nhiệt an lành của thành Linh Tịch lại kích thích Tần Tông Ngụy, tộc Linh Tịch quá mạnh mẽ, mỗi người bọn họ đều có linh căn, hơn nữa phần lớn đều là thiên linh căn tuyệt hảo, trong thành Linh Tịch, mỗi một dân chúng, cho dù là trẻ con, cũng là chiến sĩ trời sinh.

Ngay lúc thấy cảnh tượng phồn thịnh trong thành, Tần Tông Ngụy đã có thể khẳng định, những thứ trước mắt đều là ảo giác, Linh Tịch đã diệt tộc, không thể nào có nhiều người như vậy.

Cơ hồ không do dự, trực tiếp lấy Hồi Vọng kính chiếu qua, quả nhiên, trong ánh sáng màu xanh của Hồi Vọng kính, bóng người trong Linh Tịch thành dần dần mơ hồ không rõ, giống như hư ảo.

Cuối cùng Tần Tông Ngụy yên lòng, nhanh chóng lướt qua cửa thành, đi vào trong thành, căn cứ vị trí thể thân phù phát động tìm được Tần Tỳ Nghiên bị đánh về nguyên hình.

"Sur huynh, cuối cùng ngươi đã đến." Tần Tỳ Nghiên lập tức dùng linh đan Tần Tông Ngụy mang đến, bổ sung linh lực trong cơ thể.

Tần Tông Ngụy nhũn mày, sao Tần Tỳ Nghiên lại biến thành thế này, mặc dù thực lực của Tần Tỳ Nghiên yếu hơn kiếm tu bình thường một chút, nhưng dù sao tu vi còn đó, hơn nữa Tần Tỳ Nghiên trời sinh nhất gan, bản lĩnh chạy trốn có thể nói đã đạt tới đỉnh cao, tại sao lại bị đánh tới mức phải dùng con rối thể thân.

"Sur huynh, ta phát hiện con tiểu yêu tử điệp của Vân Khuyết tông kia rất không tầm thường, hương vị trên người rất tốt, ta chỉ từng nếm thử trên Thiên Sơn tuyết liên thôi, con tiểu yêu kia tuyệt đối không phải chỉ tử điệp."

Không đợi Tần Tông Ngụy hỏi thăm, Tần Tỳ Nghiên đã không thể chờ đợi được nói ra phát hiện của mình, trong mắt vô cùng hưng phấn, làm một con chuột tìm bảo vật, tìm bảo vật là thiên tính, cũng là bản năng, phát hiện và thu thập trân bảo, đối với bọn họ mà nói là một chuyện rất có sức hấp dẫn.

Mắt Tần Tông Ngụy sáng lên, quả nhiên Vân Khuyết tông có vấn đề. "Bọn họ đâu? Ở cái kia hả?" Tần Tông Ngụy chỉ về phía tháp Không Cảnh, vòng xoay linh lực trên bầu trời tháp Không Cảnh đã hết sức rõ ràng, không thể nào bị bỏ qua.

"Ta không dám đi theo, nhưng hình như con tiểu yêu sắp tiến giai, nếu không linh lực sẽ không tràn ra ngoài, chắc hẳn là ở đó, lúc này đang lên cấp." Tần Tỳ Nghiên lại nói lại chuyện Hiên Khâu Thiên Giác đột nhiên hạ sát thủ với ông ta, mặc dù giọng nói tràn trề phẫn hận, lại không dám lẻ loi một mình đến gần tháp Không Cảnh, chế tác con rối thể thân vô cùng phiền toái.

Con rối phải bồi dưỡng từ nhỏ, thông qua phù triện mà gắn vào nó máu trong tim để Uẩn Dưỡng, trong quá trình này con rối không thể chết, hơn nữa cũng không thể phát hiện và phân khác, dưới rất nhiều hạn chế, muốn luyện chế ra phù triện thể thân lần nữa, không dùng vài chục năm là không được.

Không có con rối phù triện bảo vệ, Tần Tỳ Nghiên sợ bị Hiên Khâu Thiên Giác phát hiện, lại một kiếm không hề báo trước bỏ qua.

Tần Tông Ngụy rất rõ tật xấu bó tay bó chân của Tần Tỳ Nghiên, cũng không có tiếp tục dong dài, đi thẳng đến tháp Không Cảnh.

Tốc độ của Tần Tông Ngụy rất nhanh, lúc tu sĩ lên cấp là lúc phòng bị kém nhất, nếu như con tiểu yêu kia đang lên cấp, lúc này chính là thời cơ tuyệt hảo. "Người núp trong bóng tối, chờ ta và Hiên Khâu Thiên Giác đánh nhau, thì đi tìm kia tiểu yêu, nếu không thể bắt sống, thì chết cũng được."

"Ta hiểu rõ." Tần Tỳ Nghiên theo sát phía sau, vừa sợ hãi lại vừa hưng phấn, vì sắp tới tìm bảo vật mà hưng phấn.

Tần Tông Ngụy không có hết sức giấu giếm hơi thở của mình, Hiên Khâu Thiên Giác trong tháp Không Cảnh phát hiện Tần Tông Ngụy rất nhanh, con mắt sắc bén khẽ trầm xuống, lại cúi đầu nhìn nhìn Long Tiểu Chi giữa đêm tối, lên cấp mới chỉ tiến hành đến một nửa, muốn kết thúc, lấy trình độ hiếm có của linh chi, nhu cầu linh lực tự nhiên vô cùng khổng lồ, sợ là còn phải lại chờ thêm một thời gian.

Tần Tông Ngụy vốn định tiến vào trong tháp, lại phát hiện tháp bị đóng từ bên trong, chỉ có thể ngự kiếm bay đến giữa không trung, dừng ở tầng chín của tháp Không Cảnh. "Hiên Khâu tông chủ, chẳng lẽ ngươi không dự định đi ra gặp mặt một lần sao? Ngươi đã thương đệ tử tông ta, có phải nên giải thích không?"

Mỗi một tầng của Tháp Không Cảnh có một cánh cửa có thể mở ra bên ngoài, Tần Tông Ngụy dừng trước cánh cửa này, trong lòng còn đang mưu đồ phải nói gì để kích thích Hiên Khâu Thiên Giác hiện thân, dù sao tháp Không Cảnh thuộc tính phòng ngự cực cao, muốn phá vỡ hết sức khó khăn.

Nhưng không đợi Tần Tông Ngụy mở miệng lần nữa, cửa tầng chín tháp của Không Cảnh bị đẩy ra từ bên trong, một nam tử áo trắng động tác ưu nhã mà nhanh chóng đi ra nhanh như gió, lúc Tần Tông Ngụy còn chưa thấy rõ tình huống trong tháp đã đóng cửa tháp.

Sở dĩ Hiên Khâu Thiên Giác lựa chọn đi ra, cũng là bởi vì hắn biết rõ Tần Tông Ngụy sống vài ngàn năm có không ít lá bài tẩy, hơn nữa thực lực không kém, nếu như mạnh mẽ công kích, mặc dù trong khoảng thời gian ngắn tháp Không Cảnh sẽ không bị công phá, nhưng nhất định sẽ rung chuyển, như thế thì nhất định sẽ quấy rầy đến Long Tiểu Chi lên cấp, cho nên dứt khoát đi ra.

"Tần Tông chủ muốn giải thích cái gì?" Hiên Khâu Thiên Giác bay lơ lửng giữa không trung, cười thong dong.

"Tự nhiên lời giải thích về việc ra tay với tông ta." Tần Tông Ngụy cảnh giác, không đoán ra vì sao Hiên Khâu Thiên Giác lạnh nhạt như thế.

Hiên Khâu Thiên Giác nghe vậy thì lộ vẻ mặt nghi ngờ. "Bản tôn làm cái gì sao? Tần Tông chủ nói chuyện thì nên cầm chứng cứ ra, nếu không, tội danh vu oan Vãn Khuyết tông ta là thoát không khỏi."

Tần Tông Ngụy ghen, bởi vì tâm trạng chưa bình phục từ lúc vừa tiến vào thành Linh Tịch, không ông ta suýt nữa thì quên, con rối thể thân không thể hiện ra trước mặt người đời, nói cách khác lần này Tần Tỳ Nghiên nhất định phải ngấm bô hồn làm ngọt.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Ta Đang Đợi Một Người

Tần Tông Ngụy nóng lòng tìm lý do khai chiến, Hiên Khâu Thiên Giác lại nhàn nhã thong dong kéo dài thời gian, Tần Tỳ Nghiên vẫn núp trong bóng tối thì âm thầm sát ruột. "Người đang làm, trời đang nhìn, Hiên Khâu Thiên Giác ngươi đã làm gì, trong lòng ngươi rõ ràng, lẽ nào không sợ báo ứng sao?"

"Đúng là ngoài ý muốn, ngươi nói chuyện báo ứng trước mặt bản tôn, trong thành Linh Tịch này, ta chỉ sợ báo ứng của ngươi tới trước."

Hiển nhiên Tần Tông Ngụy không có khả năng chọc giận Hiên Khâu Thiên Giác, Hiên Khâu Thiên Giác nói chuyện giọt nước không lọt, sau một phen khẩu chiến, Hiên Khâu Thiên Giác vẫn mây trời nước chảy như cũ, Tần Tông Ngụy lại bị chọc càng ngày càng nổi nóng.

Thời gian chậm rãi trôi qua, cuối cùng Tần Tông Ngụy ý thức được nói tiếp cũng không có kết quả gì, ngay lúc ông ta chuẩn bị không nói nhảm nữa, trực tiếp công kích thì đột nhiên vô số dân chúng tụ tập tới từ bốn phương tám hướng, hành động của bọn họ nhanh chóng mà im hơi lặng tiếng.

Mới đầu Tần Tông Ngụy cho là có người đến xem náo nhiệt, nhưng nhẹ nhàng nhìn qua, lại phát hiện tình huống có vẻ không đúng, bởi vì những dân chúng tâm trạng phong phú trước đó đang đi về phía tháp Không Cảnh, trên mặt không có biểu cảm gì, dường như bị tượng gỗ người ta không chế.

Mà trước dân chúng trước, có mười mấy người đang hoảng hốt không ngừng lui về phía sau, cúi đầu nhìn lại, đúng là đoàn người của Thương Lan tông. Tần Nham thấy Tần Tông Ngụy rất nhanh, cuối cùng thần sắc ngưng trọng cũng buông lỏng. "Tông chủ!"

Tần Tông Ngụy nhàn nhạt gật đầu và nhắc nhở. "Đây chỉ là ảo ảnh, không đủ gây sợ."

Đệ tử Thương Lan tông bán tín bán nghi, bọn họ cảm thấy vô cùng bất an, những người này thật sự là ảo giác sao? Tần Nham nghe vậy cũng không dám tùy tiện tiến lên. "Tông chủ, những người này tu vi không thấp, chúng ta có người bị thương."

Lúc Tần Tông Ngụy kinh ngạc, đoàn người Thương Lan tông đã đến dưới tháp Không Cảnh, dân chúng đến từ bốn phương tám hướng còn đang không ngừng tiến tới gần, trong tay bọn họ cầm vũ khí, mặt không chút thay đổi, đến gần, càng gần, khiến người ta cảm thấy vô cùng áp lực.

Mà lúc này ở chỗ cửa thành, một bóng người đang dùng chân trước nam tử áo lam, người đến cả người mặc áo đỏ, là Long Phong Triệt, Long Phong Triệt như cảm thấy sự khác thường trong thành Linh Tịch, quay đầu lại nhìn thoáng qua thành, ánh mắt lại quay lại lần nữa, nhìn nam tử áo lam dưới cửa thành.

"Phụ thân, ngài còn đang chờ người kia sao?" Tựa như lẩm bẩm thì non, giọng nói trầm thấp mà khàn khàn.

Nam tử áo lam tri động một lát mới trả lời. "Ta đang đợi một người."

Long Phong Triệt đau lòng cười một tiếng, khẽ nghiêng người tiến lên ôm nam tử áo lam trước mặt. "Phụ thân, Triệt nhi đã cao bằng ngài rồi, ngài có nhìn thấy không?"

Nam tử áo lam lặng im một lát. "Ta đang đợi một người."

Hốc mắt Long Phong Triệt ẩm ướt, cho dù biết người trước mặt chỉ là hư ảo, nhưng hắn vẫn không muốn buông tay thì phải làm sao bây giờ? Nếu như sớm biết trong thành Linh Tịch có ảo ảnh như thế, hắn không nên đi chuyến này, bây giờ làm sao nhẫn tâm phá hủy mọi thứ bên trong, phá hủy biểu hiện giả dối lừa mình dối người này.

Sau lưng đột nhiên truyền đến một tiếng vang, Long Phong Triệt buông tay, đôi mắt điểm lệ như máu nhìn sang, phát hiện dĩ nhiên là tiểu bạch xà liên tục cùng ở bên hắn từ Đoạn Liệt Cốc, bởi vì tiểu bạch xà cũng không khế ước cùng hắn, cho nên sau khi truyền tống thì phân tán, không nghĩ tới thương tích của nhóc con này còn chưa khỏi, đã vội vã chạy tới.

Long Phong Triệt đưa tay ra đón, tiểu bạch xà lại lướt qua như một tia chớp, thẳng đến chỗ nam tử áo lam, Long Phong Triệt sững sờ, lại nhìn sang, phát hiện tiểu bạch xà thể nhưng bay trước mặt Nhan Uyên, đang dùng cái đầu nhỏ tròn bóng của mình cọ gò má của Nhan Uyên, thái độ vô cùng thân mật, như đang làm nũng, lại như đang ảm ức.

Nhan Uyên không phản ứng lại, vẫn đứng tại chỗ giống như tượng đá, cũng không có động tác gì với tiểu bạch xà cọ lên mặt mình, chỉ hơi hơi chuyển mắt nhìn tiểu bạch xà một cái.

Tiểu bạch xà phát hiện Nhan Uyên "lạnh lùng" với mình rất nhanh, thấy nghi ngờ sai nghiêng nghiêng đầu, sau đó bay một vòng quanh Nhan Uyên, trong miệng huyền thần không rõ đang nói gì, chỉ chốc lát sau về mặt bất đắc dĩ ta nhận thua càng, cũng lấy ra một vật từ trong linh phủ, một viên Thủy Hàm Châu màu xanh đậm phát ra ánh sáng bảy màu, tiểu bạch xà ngậm Thủy Hàm Châu bay đến trước mặt Nhan Uyên, dúi dúi vào mặt Nhan Uyên.

Long Phong Triệt đứng bất động tại chỗ, Thủy Hàm Châu tỏa ra ánh sáng bảy màu, chỉ có Linh Tịch chỉ chủ Nhan Uyên mới có, hắn cũng chỉ là nghe nói mà thôi, nhưng chưa từng thấy Nhan Uyên rơi lệ, cho dù lúc thành Linh Tịch bị công phá, Nhan Uyên cũng chưa từng rơi nước mắt. Hắn từng hiểu kỳ hỏi phụ thân, có từng khóc lần nào không, Nhan Uyên nói, đời này của hắn chỉ khóc vì một người duy nhất.

Long Phong Triệt lấy tay che mặt, vừa cười vừa khóc, hắn đã hiểu. Phụ thân ngài có nhìn thấy không? Người mà ngài chờ cuối cùng đã đến!

Tiểu bạch xà đang cố hết sức lực hấp dẫn sự chú ý của "Nhan Uyên", thấy Nhan Uyên không có phản ứng với Thủy Hàm Châu, lại đổi thành khối ngọc bội, nam tử áo lam vẫn chỉ lạnh nhạt nhìn tiểu bạch xà, chỉ đơn thuần nhìn mà thôi. Tiểu bạch xà hơi nóng nảy, dùng đuôi vỗ nhẹ mặt Nhan Uyên, hình như muốn nói: Chàng mà không để ý tới ta, ta sẽ tức giận đó. Nhưng chỉ chốc lát sau, lại đổi thành một cái túi hương, một viên trân châu đen, trăm ngọc, ly rượu...

Dưới cửa thành, khoảnh khắc cửu biệt trùng phùng cũng không có mang đến niềm vui, có nước mắt của ai đó lặng lẽ rơi xuống vùng đất nơi cửa thành, vị trí phía Bắc trong thành lại đột nhiên truyền đến một tiếng nổ khổng lồ, hình như có thứ gì mãnh liệt đụng vào nhau, Long Phong Triệt nghiêng đầu nhìn lại, trong đôi mắt màu máu của hắn như cháy lên ngọn lửa oán hận kinh người, nắm chặt quả đấm, màu đỏ có dấu hiệu lan ra cả đôi mắt, nhưng đúng lúc này, trước ngực Long Phong Triệt tán mát ra một ánh sáng hồ phách dịu dàng.

Long Phong Triệt lấy lại tinh thần, nhẹ nhàng đặt tay lên thánh đan mà Long Tiểu Chi luyện chế cho hắn, thở ra một ngụm trọc khí. Tâm ma quỷ nhiễu đã lâu, mà hắn đã đến giai đoạn lên cấp, cho dù có thánh đan tinh lọc, cũng không cách nào tiêu trừ tâm ma, huống chi, thời gian của hắn cũng không nhiều.

Long Phong Triệt liếc nhìn tiểu bạch xà liều mạng dây dưa trên người Nhan Uyên, chân chuyển một cái, đi vào thành.

Dân chúng trong thành đi về một chỗ, Long Phong Triệt biết rõ rất nhanh, nơi đó là chỗ của tháp Không Cảnh, trên không tháp Không Cảnh, linh lực tụ thành vòng xoáy, tìm Long Phong Triệt nhảy lên, Long Tiểu Chi đang lên cấp, tốc độ ngự không phi hành đạt tới mức nhanh nhất.

Trước Tháp Không Cảnh, Tàn Tông Ngụy đã đánh với Hiên Khâu Thiên Giác, dưới tháp Không Cảnh, tình huống cũng không tốt đến nỗi nào, dân chúng trong thành Linh Tịch như được chỉ dẫn gì đó liều mạng công kích, dưới tháp Không Cảnh, máu tươi khắp nơi.

"Phong* chủ! Không phải là nói những người này đều là ảo giác sao? Vì sao còn có máu?" Đệ tử Thương Lan tông ứng đối có phần thâm, phản ứng những người này hơi chậm hơn người bình thường một chút, nhưng số lượng quá nhiều, hơn nữa tu vi cao có thấp có, dù những người đến đây của Thương Lan tông đều là tinh nhuệ, cũng không thể phân thân, hai đấm khó địch bốn tay.

*Tàn Nham là chủ một phong của Thương Lan tông, nên đệ tử bình thường gọi hắn ta là tông chủ.

"Chuyên tâm ứng chiến, đợi tông chủ giải quyết Hiên Khâu Thiên Giác xong, thì những người này không đủ gây sợ!" Tàn Nham trách mắng một tiếng, khiến các đệ tử ổn định tâm thần. Chỉ có điều trong lòng hắn ta cũng là không ngừng nghi ngờ, đến tốt cùng nhưng dân chúng này là thật hay giả? Nếu là thật, vì sao lại như tượng gỗ bị điều khiển, chẳng những có phản chạo, hơn nữa không có tâm trạng, không sợ sống chết. Nếu như là giả, vì sao động đậy được? Hơn nữa cảm giác lợi kiếm đâm vào da thịt sao lại chân thật như thế.

Chỉ chốc lát sau, đệ tử Thương Lan tông khác thở hồng hộc. "Phong chủ, chúng ta có cần nghĩ cách khác hay không, cứ kéo dài thế này thì linh lực tiêu hao quá nhanh, không chịu nổi."

Tàn Nham nghe vậy, chia ra một bộ phận tâm thần nhìn lên trên không, Tàn Tông Ngụy hình như đang đánh ngang tay với Hiên Khâu Thiên Giác, trong khoảng thời gian ngắn không phân thắng bại được, nhưng Tàn Nham biết rõ, Tàn Tông Ngụy không thể nào thua, bởi vì trên đại lục này, thực lực Tàn Tông Ngụy tuyệt đối đứng đầu, hiện giờ ông ta còn đang đè nén thực lực của mình.

Tần Nham thoảng do dự một phen, một khi Tần Tông Ngụy bộc phát thì rất có thể lan đến gần bọn họ, còn có những ảo ảnh không sợ chết này, ánh mắt chuyển tới tháp Không Cảnh một bên."Tứ đại phong chủ đi theo ta, những đệ tử còn lại thì cố gắng công kích, phá vỡ cửa tháp, chúng ta vào tháp tránh né."

Phòng ngự của Tháp Không Cảnh rất cao, nhưng ngũ phong phong chủ của Thương Lan tông cùng công kích, Tần Nham Hóa Thần kỳ, những người còn lại Xuất Khiếu kỳ, còn một Tần Tỳ Nghiên thực lực khó lường, bản thể là Tầm Bảo Thủ, phá vỡ phòng ngự tháp Không Cảnh chỉ là vấn đề thời gian.

Trong không trung, kiếm pháp Tần Tông Ngụy vô cùng linh động, chỉ cần Hiên Khâu Thiên Giác có một chút sơ hở, công kích sẽ theo sát đến, nhưng dây dưa lâu như thế, Hiên Khâu Thiên Giác không lộ một tia sơ hở nào.

Hiên Khâu Thiên Giác chú ý tới tình huống dưới tháp, biết không thể lại kéo dài nữa, linh kiếm băng lam trong tay lập tức tung bay, đồng thời mắt phải cũng chuyển sang màu băng lam, Tần Tông Ngụy phát hiện rất nhanh, dưới trạng thái như thế thì công kích của Hiên Khâu Thiên Giác có chứa thuộc tính băng rét lạnh, theo thời gian dài, hành động của ông ta nhất định sẽ bị ảnh hưởng mà chậm lại.

Lửa giận bị đè nén trong lòng của Tần Tông Ngụy cuối cùng bộc phát, giận lắm! Tên Hiên Khâu Thiên Giác này lại luôn ẩn giấu thực lực, kéo dài thời gian với ông ta, Tần Tông Ngụy lập tức có cảm giác xấu hổ khi bị đùa giỡn, trong mắt phát ra một vẻ âm u."Hiên Khâu Thiên Giác, đã lâu không ai ép ta đến nông nỗi này!"

Tiếng nói vừa dứt, linh kiếm Hiên Khâu Thiên Giác của đâm trúng ngực Tần Tông Ngụy, xúc cảm không đúng! Hiên Khâu Thiên Giác nhanh chóng rời khỏi chỗ đó, đồng thời vùng kiếm ngăn cản phía sau lưng, quả nhiên, Tần Tông Ngụy hiện ra phía sau hẳn, linh kiếm băng lam khó khăn lắm mới ngăn cản vị trí sau lưng, chỉ thiếu chút nữa là đâm vào trái tim, mà Tần Tông Ngụy bị Hiên Khâu Thiên Giác đâm trúng trước đó hóa thành một làn sương trắng biến mất không thấy gì nữa.

Công kích bị đỡ, Tần Tông Ngụy lạnh lùng cười một tiếng, Hiên Khâu Thiên Giác thảm nói không hạo, lập tức lui về phía sau, bên trái lại bị Tần Tông Ngụy đột nhiên xuất hiện chém rách ống tay áo, chân Hiên Khâu Thiên Giác vừa chuyển, lập tức lại xoay người vùng kiếm, quả nhiên, Tần Tông Ngụy chẳng biết lúc nào chờ sau lưng Hiên Khâu Thiên Giác bị chia ra làm hai, thân thể hóa thành sương trắng.

"Vụ linh căn?" Hiên Khâu Thiên Giác thấy ngoài ý muốn, hóa ra Tần Tông Ngụy lại là biến dị linh căn, hơn nữa còn là vụ linh căn hiếm có, nhìn thân pháp của Tần Tông Ngụy, rõ ràng có được tâm pháp vụ linh căn tuyệt hảo, chẳng những có thể lấy ảo hoá phân thân, hơn nữa phân thân cũng có sức công kích.

Tần Tông Ngụy không trả lời, thấy Hiên Khâu Thiên Giác chỉ có thể tránh né phòng thủ, tay lập tức bấm quyết, linh kiếm trong không trung lập tức biến ảo ra vô số phân thân, mỗi một thanh đều vô cùng sắc bén, dưới sự khống chế của Tần Tông Ngụy, cùng nhau công kích về phía Hiên Khâu Thiên Giác.

Tần Tông Ngụy biết rõ bằng linh căn của Hiên Khâu Thiên Giác khắc chế vụ linh căn trên trình độ nhất định, cho nên cũng không phóng thích vụ linh căn trên phạm vi lớn, chỉ là dùng sương mù ngưng tụ thành phân thân, thật thật giả giả không có cách nào phân biệt, lúc phân thân xuất hiện, ông ta có thể nhanh chóng chuyển đổi trong số đó, cho nên cho dù bị Hiên Khâu Thiên Giác đâm trúng, ông ta cũng có thể chuyển dời đến chỗ phân thân khác trong chớp mắt.

Làm người đứng đầu một tông, đương nhiên thực lực Tần Tông Ngụy không thấp, đặc biệt là tông môn này còn là kiếm tông đứng đầu Nam Cảnh, thuộc tính linh kiếm bản mạng cực tốt, còn có chức năng phân hóa, có thể chia thành ba mươi sáu thanh phi kiếm công kích cùng lúc, cộng thêm phi kiếm lại phân thân lần nữa, số lượng nhiều nhất, có thể đạt tới mấy trăm phi kiếm, muốn tránh né cơ hồ không có khả năng.

Mà cho dù có lực công kích kinh khủng như thế, vẫn không phải thực lực chân chính của Tần Tông Ngụy, bởi vì một chút nguyên nhân, Tần Tông Ngụy cần áp chế tu vi của mình, không thể đơn giản bại lộ thực lực cao nhất của mình.

hết chương 87

Lời editor: Thật sự lúc mới chọn truyện, mình chưa hề đọc trước, chỉ nghĩ đây là một truyện hài hước, có nội dung và khá dễ đọc thôi. Càng đi về sau mình càng không ngờ tác giả lại xây dựng cốt truyện có phần đồ sộ, đầy bất ngờ và cảm động như thế này.

Thật sự lúc edit đến phần tiểu bạch xà nhận thân với Nhan Uyên, mình rung rung nước mắt luôn ý. Có lẽ là do edit từng chữ chẳng? Mình thấy xót xa lắm luôn, một người quyết tâm chờ đợi, một người quyết tâm tìm về, vậy mà lúc 2 người gặp lại thì...

Haizzz, chỉ hy vọng có 1 HE cho cặp này, kém nhất thì cũng phải GE, chứ mà BE chắc mình khóc thật.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Tuyệt Sâm

Phi kiếm đầy trời tỏa ra kiếm quang hỗn loạn bay tới chỗ Hiên Khâu Thiên Giác, nhưng trong chớp mắt vô số phi kiếm đến trước mặt Hiên Khâu Thiên Giác, Hiên Khâu Thiên Giác thu linh kiếm lại, tay bấm một pháp quyết phức tạp, giữa hai tay nhanh chóng xuất hiện ánh sáng màu băng lam.

Chỉ một lát sau, ánh sáng màu lam bay lên, phát ra hào quang băng lam rực rỡ tươi đẹp tỏa ra bốn phía, nhìn kỹ lại, phát hiện mỗi một tia sáng lam kia là một thanh băng kiếm do hàn băng ngưng tụ thành, ngăn cản tất cả linh kiếm của Tần Tông Ngụy lại, Hiên Khâu Thiên Giác chẳng những không hao tổn lông tóc, mà băng kiếm còn ép Tần Tông Ngụy lùi lại, không có cách nào cả, số lượng băng kiếm quá nhiều, tất cả phân thân của Tần Tông Ngụy đều bị công kích.

Sao lại như thế?! Trong lòng Tần Tông Ngụy kinh ngạc không thôi, lại đột nhiên hiểu được, dòng họ Hiên Khâu này không đơn giản, Hiên Khâu Thiên Giác này có thể có thực lực ghê gớm như thế thì cũng bình thường, ánh mắt Tần Tông Ngụy càng nguy hiểm hơn, uy áp và linh lực quanh người tăng vọt, không áp chế tu vi nữa.

Dưới Tháp Không Cảnh, Tần Nham thấy vậy thầm nói không ổn, Tần Tông Ngụy không áp chế tu vi, một khi hai bên đánh nhau, sẽ là uy lực hủy thiên diệt địa, lập tức vội vàng kêu to, xin Tần Tỳ Nghiên giúp đỡ. "Sư thúc!"

Không cần Tần Nham nhắc nhở, Tần Tỳ Nghiên cũng không thể không hiện thân, đồng môn là một mặt, nếu như không thể mở tháp Không Cảnh, chính ông ta cũng có thể bị uy áp và linh lực Tần Tông Ngụy phóng thích làm bị thương.

Tần Tỳ Nghiên biến ra móng vuốt sắc bén, độ sắc bén của móng vuốt Tầm Bảo Thủ tuyệt đối đứng đầu trong linh thú, Tần Tỳ Nghiên điên cuồng công kích một chỗ duy nhất của tháp Không Cảnh, mấy người còn lại thấy thế cũng lập tức dùng thực lực mạnh nhất của mình mà dùng linh kiếm bổ chém theo. Dưới công kích như thế Tháp Không Cảnh dần dần xuất hiện vết rách.

Giữa không trung, số lượng phân thân ảo ảnh của Tần Tông Ngụy lại tăng lên một lần nữa, mang linh kiếm khiến người ta hoa cả mắt đánh tới Hiên Khâu Thiên Giác, hình như là muốn nhanh chóng giải quyết Hiên Khâu Thiên Giác, giữa không trung lạng lạng, linh kiếm kéo làn gió lạnh leo cấp tốc bay đến như điện xẹt, một khi trúng kiếm, nhất định sẽ bị thương nặng.

Hiên Khâu Thiên Giác cúi đầu nhìn vết rách của tháp Không Cảnh, mắt màu lam càng lạnh hơn, mắt trái biến thành màu đỏ như máu, như có ngọn lửa đang bùng cháy, nhiệt độ lạnh như mùa đông tháng ba đảo mắt đã biến thành địa ngục của lửa.

Vụ linh căn nhất định có điều dựa dẫm vào thủy linh lực, mặc dù ảo ảnh và linh kiếm của Tần Tông Ngụy có lực công kích độc lập, nhưng ảo ảnh cũng không phải thật, mà là lấy hơi nước ngưng tụ thành, Tần Tông Ngụy dùng bảy thành thực lực của mình, không nói những linh kiếm và phân thân này, ngay cả thực lực của bản thân ông ta cũng đã bị áp chế, cho nên lúc trước mặt đột nhiên nổ tung một ngọn lửa không lồ, Tần Tông Ngụy không kịp thu thế.

Lấy Hiên Khâu Thiên Giác làm trung tâm, một biển lửa bao phủ nửa bầu trời, ảo ảnh Tần Tông Ngụy tạo ra dù là phân thân hay là linh kiếm, vừa tiến vào phạm vi của ngọn lửa thì nhanh chóng hóa thành sương trắng.

Tần Tông Ngụy thấy vậy tự nhiên là muốn chuyển dời đến phân thân phía xa, để tránh né ngọn lửa, nhưng sao Hiên Khâu Thiên Giác lại dung để ông ta dễ dàng rút lui như thế, bên ngoài lãnh thổ của ngọn lửa rực rỡ, một vòng ánh sáng băng tuyết bỗng nhiên sáng lên, đóng băng một khu vực lớn, mặc dù ảo ảnh của Tần Tông Ngụy nhiều, nhưng hoàn toàn bị hàn băng bao trùm, trong nháy mắt đã đông cứng tại chỗ.

"Thủy hỏa bất dung! Điều này không có khả năng!" Cuối cùng Tần Tông Ngụy cũng kinh hoàng, có thể thi triển hai loại thuộc tính này đến nông nổi như thế này, đã nói lên là bản thân tu sĩ có đủ linh căn, nếu không thì linh lực sẽ không đủ để hấn sử dụng như thế, nhưng hai loại linh căn băng hỏa tương khắc, một khi xuất hiện trên người cùng một người, nhất định một mạnh một yếu, không thể nào mạnh mẽ như thế.

Tất cả ảo ảnh của Tần Tông Ngụy bị phá, chỉ có thể hiện ra bản thể, dưới chân Tần Tông Ngụy dùng sức, chấn vỡ hàn băng, tay khê lật thì Hồi Vọng kính bay bỗng xuất hiện, thuộc tính phòng ngự và phá ảo đồng thời phát động, đỡ công kích băng băng kiếm của Hiên Khâu Thiên Giác, ánh sáng màu lục phát ra, chiếu sáng cả một mảnh trời.

Xem ra Tần Tông Ngụy đã phát hiện khác thường, trực tiếp sử dụng Hồi Vọng kính, đối với chắc hẳn Tần Tông Ngụy vẫn chưa hết hy vọng với bản thể của mọi người trong Vân Khuyết tông.

Chỉ là giờ Nguyễn Thanh Tuyết không có bên cạnh, chức năng của Hồi Vọng kính không bị ảnh hưởng, một khi bị soi, tất nhiên sẽ bại lộ bản thể. Trong lòng Hiên Khâu Thiên Giác chỉ chần chừ trong một chớp mắt ngăn ngừa, thì đón lấy ánh sáng lục kia mà xông tới, hiện thời hẳn nhất định phải tốc chiến tốc thắng, nếu không tháp Không Cảnh vừa vỡ, Long Tiểu Chi sẽ nguy hiểm.

Lúc bản thể Hiên Khâu Thiên Giác xuất hiện thời khắc, mắt Tần Tông Ngụy mở to, sau đó thì mừng như điên, nếu như không phải công kích đã tới, chỉ sợ sẽ ngã mặt lên trời cười to, Tuyết Sâm! Bản thể của Hiên Khâu Thiên Giác lại là tuyết sâm! Mặc dù Tuyết Sâm này có hơi khác thường, nhưng không thể nghi ngờ thân phận bách thảo vương.

Hồi Vọng kính có thuộc tính phòng ngự, hơn nữa có tác dụng áp chế yếu linh, Tần Tông Ngụy cũng không thu hồi, linh kiếm trong tay biến thành ba mươi sáu thanh linh kiếm, quanh người có thể nói kín không kẽ hở.

Băng kiếm trong tay Hiên Khâu Thiên Giác bay đi, bóng người cũng theo sát sau băng kiếm, hai người đánh nhau, tất cả công kích của Hiên Khâu Thiên Giác đều bị Tần Tông Ngụy ngăn cản.

Cuối cùng Tần Tông Ngụy nhịn không được cười ha ha. "Không thể tưởng được chuyển này thế nhưng có thể có cơ duyên này, Tuyết Sâm tiên thảo! Nếu người biết điều, lão phu còn có thể để lại cho người một mạng, nếu không thì chỉ có thể vào lò luyện đan."

Hiên Khâu Thiên Giác lạnh lùng cười một tiếng, tay chợt lóe sáng, linh kiếm biến mất, thay vào đó là một cây thất huyền cầm, Thất Huyền cầm chẳng hề hoa lệ, có hết sức xưa cũ nghiêm trang, một tay Hiên Khâu Thiên Giác ôm cầm, một tay gảy đàn, tiếng đàn hùng hồn vang lên.

Lúc đàn cổ xuất hiện, sắc mặt Tần Tông Ngụy cứng đờ, Hiên Khâu Thiên Giác không dừng lại động tác gảy đàn những cũng khiến ông ta cảnh giác, muốn lui lại, lại đụng vào linh kiếm bằng lam! Khó trách vừa nãy bằng kiếm không đâm trúng, Tần Tông Ngụy còn tưởng rằng là do mình đỡ được, lại chưa từng nghĩ, thế nhưng Hiên Khâu Thiên Giác trực tiếp bỏ trí bằng kiếm xung quanh ông ta, hình thành một trận pháp, ngăn cản hành động của ông ta. Kiếm quang trong tay Tần Tông Ngụy lấp lóe, bổ vào bằng kiếm trước mặt, nhưng lưỡi dao âm thanh vô hình đã đến bên cạnh.

Phía trên tháp Không Cảnh, cảnh tượng ngay lúc này có thể nói là vô cùng hiếm thấy, linh vực hàn băng màu lam bao quanh ngọn lửa yêu dã đỏ như máu bao phủ toàn bộ khu vực trên không tháp Không Cảnh, trong lúc mơ hồ, phi kiếm khiến người ta hoa cả mắt cấp tốc xẹt qua, tiếng đàn dễ nghe giống như vọng xuống từ tiên giới, vang vọng ba ngày, không dứt bên tai.

"Tông chủ!"

"Sư huynh!"

Phía dưới, mấy người Thương Lan tông sắp phá vỡ tháp Không Cảnh ngẩng đầu nhìn lại, đúng lúc nhìn thấy một đoàn hoa máu nở rộ trên lãnh thổ bằng lam tràn, đó là do có người bị cắt thân thể, máu tươi rơi xuống, thấm qua hàn băng, bọn họ còn có thể thấy Tần Tông Ngụy lao đảo sắp ngã, làm sao có thể! Tần Tông Ngụy thua rồi!

Thân trong hàn băng, phản ứng của Tần Tông Ngụy đang từ từ chậm lại, thêm bằng kiếm và âm thanh công kích, cuối cùng Tần Tông Ngụy bị quệt bị thương, mà sơ hở vừa lộ, đối với cao thủ mà nói, thắng bại đã định.

Tần Tông Ngụy muốn trốn, lại phát hiện mỗi khi ông ta sắp thoát, thì Hiên Khâu Thiên Giác đã chuẩn bị xong công kích chờ ông ta. Giữa không trung này, khắp nơi đều là trận pháp Hiên Khâu Thiên Giác bố trí, thậm chí Tần Tông Ngụy còn không phát hiện Hiên Khâu Thiên Giác bố trí trận pháp lúc nào.

Tiếng tiếng đàn chậm rãi biến mất, hàn băng và lửa đỏ trên không cũng chậm chậm tan biến, Tần Tông Ngụy rơi xuống từ trên không, Hiên Khâu Thiên Giác ra tay, tự nhiên không chừa đường sống, Tần Tông Ngụy rơi trên mặt đất dù chưa chết, nhưng vị trí rơi lại nằm trong phạm vi của những người dân thành Linh Tịch.

Kết quả Tần Tông Ngụy không thể nhúc nhích cứ thế rơi trong phạm vi của ảo ảnh, Tần Tông Ngụy lập tức nguyên thần rời thân thể, dự định bảo vệ một mạng của mình, đợi sau này có cơ hội đoạt xác cải tạo thân thể, nhưng một cánh tay tinh chuẩn bắt được ông ta trong thời khắc Tần Tông Ngụy chạy trốn, Tần Tông Ngụy nhìn lại, thì đối diện với con người đỏ như máu của Long Phong Triệt.

Lúc phát hiện Tần Tông Ngụy bại, Tần Nham quay đầu dùng một kiếm phá vỡ phòng ngự tháp Không Cảnh, tiến vào trong tháp Không Cảnh, hiện thời muốn sống sót, con tiểu yêu trên đỉnh tháp chính là mấu chốt.

Mấy người còn lại của Thương Lan tông cũng phản ứng lại rất nhanh, hiểu hành động của Tần Nham vô cùng mấu chốt, lập tức đi theo, điểm đột phá mà Thương Lan tông tìm ra là do Tần Tỷ Nghiên đi qua quan sát một phen rồi có ý chọn, là điểm liên tiếp giữa tầng tám và tầng chín, phá vỡ xong thì thấy cầu thang, động tác mấy người rất nhanh, đảo mắt đã lên tầng chín.

Tình cảnh trong tầng chín hiện ra trước mắt bọn họ, trong tầng chín trống trải, chỉ có vài cái bồ đoàn đặt trên mặt đất, ở chính giữa, một bé gái nhỏ chài Song Nha kẻ nghiêm túc ngồi trên bồ đoàn, bé gái này nhìn qua khá giống bé gái ba tuổi, hai má mang vẻ bụ bẫm đặc biệt của trẻ con, hai mắt nhắm chặt, lông mi thật dài tình xảo như hai cây quạt nhỏ.

Tiểu yêu lên cấp thành công, giờ đang trong cánh cửa cuối cùng! Điều này cũng có nghĩa là bọn họ nhất định phải nhanh! Trong lòng vào người đều thức được điểm này, Tần Nham lập tức tiến lên, đuổi tay chụp vào cổ của bé gái.

Ngoài tháp Không cảnh, Hiên Khâu Thiên Giác cũng bị vướng chân vướng tay, mà ngăn trở tay chân hẳn không phải người khác, mà là con tiểu bạch xà kia, Hiên Khâu Thiên Giác hạ xuống, trực tiếp đi vào tháp Không Cảnh, thuận tay muốn đón lấy Hồi Vọng kính vì mất đi linh lực nuôi dưỡng mà khôi phục thành vẻ ngoài đá xanh, nhưng không nghĩ tới, Hồi Vọng kính vừa rơi xuống lòng bàn tay, tiểu bạch xà lại đột nhiên vọt ra, một ngụm ngậm lấy Hồi Vọng kính rồi xoay người bỏ chạy.

Nếu là linh khí khác, Hiên Khâu Thiên Giác cũng không để ý, nhưng ý nghĩa Hồi Vọng kính không giống bình thường, cho nên động tác Hiên Khâu Thiên Giác ngừng một cái, cuối cùng nhìn thoáng qua hướng tiểu bạch xà chạy trốn, rồi xoay người bay về phía tháp Không Cảnh.

Trong tháp Không Cảnh, lúc Tần Nham đuổi tay ra, một thanh Phương Thiên Họa Kích cấp tốc đâm xuống, Tần Nham vô thức nhảy ra, Phương Thiên Họa Kích cọ vào người Tần Nham rồi hung hăng đâm xuống đất, lập tức phát ra một tiếng kêu đau, thấy rõ sức lực mạnh bao nhiêu.

Một bóng người màu lửa đỏ chậm rãi đi vào tầng chín của tháp, áo đỏ tóc đen, hai mắt như lửa, cả người phảng phất là đạp trên hỏa diễm mà đến, đúng là Thủy Khinh Hồn của Thất Linh Tông.

Mấy người Thương Lan tông lập tức đề phòng, kẻ đến thì không thiện! "Chuyện này là khúc mắc giữa tông môn ta và Vân Khuyết tông, Thủy tông chủ muốn nhúng tay sao?"

Long Phong Triệt chậm rãi đi lên, đi đến trước mặt Long Tiểu Chi mới đứng lại, một tay rút Phương Thiên Họa Kích ra. "Nhưng bản tôn cũng một món nợ muốn tính với Thương Lan tông."

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89: Chọn Lọc

Tâm trọng mấy người Thương Lan tông căng thẳng, một Hiên Khâu Thiên Giác, thêm một Thủy Kinh Hồn, hơn nữa Tần Tông Ngụy đã bại, lẽ nào Thương Lan tông bọn họ sẽ bại ở chỗ này? Nếu chuyện này truyền ra ngoài, sau này bọn họ phải đặt chân trên đại lục thế nào?

Long Phong Triệt nhẹ cong môi, tay vung lên, một bọt khí bay ra ngoài, mấy người Tần Tỳ Nghiên nhìn lại, đồng tử lập tức co lại, trong bọt khí kia, có một con người to bằng bàn tay đang giãy giụa, muốn thoát khỏi bọt khí, về ngoài của người tí hon kia là Tần Tông Ngụy, đây là nguyên thần của Tần Tông Ngụy.

Nguyên thần không giống Nguyên Anh, Nguyên Anh của tu sĩ Nguyên Anh kỳ không thể ra ngoài, trừ phi sống chết trước mắt, Nguyên Anh rời thân thể, hơn nữa cần trong thời gian nhất định tìm được thân thể đoạt xác, hơn nữa bản thân Nguyên Anh cũng không có năng lực quá lớn.

Sau Xuất Khiếu kỳ, thần thức tu sĩ có thể xuất khiếu, thăm dò quanh người, ngũ giác lại càng nhạy cảm, đồng thời cũng là làm đệm cho Hóa Thần kỳ, Hóa Thần kỳ, cũng chính là giai đoạn Nguyên Anh của tu sĩ tiến hóa thành Nguyên Thần, một khi Nguyên Anh hóa thành Nguyên Thần, thực lực tăng về chất, bởi vì bản thân Nguyên Thần cũng có lực công kích.

Sau Hóa Thần kỳ, chính là Phân Thần kỳ, đơn giản là có thể phân hóa Nguyên Thần, có thể một công đôi việc. Sau đó là tu sĩ Đại Thừa kỳ, tu sĩ giai đoạn này đã có thọ nguyên trên vạn năm, thuộc về truyền thuyết trên đại lục. Sở dĩ Thương Lan tông khiến người ta kính sợ như vậy, cũng vì có một Tần Tông Ngụy sống trên vạn năm, tu sĩ Đại Thừa kỳ, tuyệt đối là khiến người ta ngước nhìn.

Trên Đại Thừa kỳ, là tu sĩ Độ Kiếp kỳ, nhưng mấy ngàn năm qua, chưa nghe qua có ai có thể đạt tới độ cao đó, tu sĩ Độ Kiếp kỳ đã là bán tiên, cách trường sinh một bước ngắn, chỉ cần vượt qua Độ Kiếp kỳ, là có thể phi thăng thượng giới, đạt thành tiên thể, chính thức bước lên đường lớn tu sĩ tu chân tha thiết ước mơ, siêu thoát luân hồi sinh tử, không bị thời không trôi buột.

Tần Tông Ngụy trong mắt đệ tử Thương Lan tông, chính là tín ngưỡng cao cao tại thượng sừng sững không đổ, mà hiện thời, tông chủ bọn họ bị một tên Thủy Kinh Hồn tiện tay trói buộc nguyên thần, sống chết nằm trong tay của người kia.

"Dư nghiệt Linh Tịch! Lão phu chỉ hận năm đó không nhổ cỏ tận gốc, chuyện tới nước này, muốn chém giết muốn róc thịt, muốn gì cũng được!" Tần Tông Ngụy phát hiện không cách nào thoát khỏi bọt khí, biết rõ hôm nay sợ là mình lãnh ít dữ nhiều.

Thủy Kinh Hồn ngoắc tay, bọt khí bay tới lòng bàn tay Thủy Kinh Hồn. "Tần Tông chủ cần gì phải gấp gáp, năm đó ngươi dẫn theo chín phần tông môn trên Hoàn Thần vây công Linh Tịch ta, dùng đức hạnh cao cao tại thượng quảng cáo rùm beng chính mình, lấy tội danh có lẽ có mà diệt Linh Tịch, cuối cùng còn hoàn thành cái danh trung nghĩa, đứng trên đỉnh Nam Cảnh vạn năm không đổ, từng chuyện này, muốn tính toán, một mình ngươi làm sao đủ! Thử ta muốn, một mình ngươi không cho nổi!"

Mấy người Tần Nham không dám tùy tiện lên tiếng, đều bị giọng nói khát máu của Thủy Kinh Hồn làm kinh sợ, có cảm giác âm thầm sợ hãi ngấm vào người, rợn cả tóc gáy, trong yên tĩnh, không khí bắt đầu lan ra.

"Ngươi muốn làm gì?" Tần Tông Ngụy biết vậy thì không ổn, người này giống như một tên điên, trong lòng Tần Tông Ngụy bất an, không rõ Thủy Kinh Hồn có ý gì.

"Tần Tông chủ tình thế bất buộc với hành trình Linh Tịch lần này, ngoài tất cả tính nhuệ của Thương Lan tông đều đến đầm lầy Quy Khư, hẳn là còn có rất nhiều đệ tử Thương Lan tông đang chạy tới thành Linh Tịch chứ gì." Long Phong Triệt khẽ mỉm cười, tiện tay gây bọt khí trước mặt một cái, tiếp tục nói.

"Tận mắt nhìn thấy Thương Lan tông bị hủy diệt, cảm giác này chắc vô cùng không tệ, không chỉ là đầm lầy Quy Khư này, lúc ngươi tràn đầy lòng tin dẫn đầu tính nhuệ của Thương Lan tông rời khỏi thành Tư Thủy, linh thú mà bản tôn để lại Thất Linh Tông sẽ san bằng Thương Lan, ta biết rõ ngươi không để ý tính mạng đệ tử Thương Lan tông, nhưng ngươi để ý danh tiếng của mình và địa vị của Thương Lan tông, ta muốn ngươi tận mắt nhìn thấy, Thương Lan rơi từ đám mây xuống bụi đất, bị xé bỏ khuôn mặt đối trá, từ nay trở đi bị người đời phi nhổ."

"Bất lực, ảm ức mà tộc nhân của ta từng chịu, ta muốn trả lại gấp trăm nghìn lần, mỗi người của Thương Lan tông đều không thể trốn! Cứu Trọng thí luyện đại trận cho các ngươi bao nhiêu chỗ tốt, linh lực mà tiêu thế giới thứ mười dùng linh hồn tộc nhân của ta mà Uẩn Dưỡng ra, các ngươi hấp thu bao nhiêu, hôm nay chính là ngày trả nợ!"

Nhìn hai tròng mắt đã đỏ tươi của Long Phong Triệt, mọi người Thương Lan tông chỉ cảm thấy như đang đứng trước địa ngục, mà người này chính là Diêm La khát máu, đến đây đòi mạng!

Tần Tông Ngụy hung hăng nghiền răng. "Ngươi quả nhiên biết rõ! Đến tận cùng ngươi là ai?" Năm đó người của tộc Linh Tịch trừ Nhan Như Liệt ra thì thi thể những người khác đều có, hao phí nhiều tâm huyết như vậy, sót một Nhan Như Liệt đã là sai lầm lớn nhất, không thể nào bỏ sót nhiều hơn.

Tay Long Phong Triệt theo vung, một mặt thủy kính bay ra, tình cảnh Thương Lan tông trong thủy kính đúng là thành Tư Thủy, cùng đất đã từng xa hoa tràn trề cỏ vụn kia, hiện thời đã khắp nơi hoang tàn, đura mắt nhìn đi, khắp nơi đều là tường đổ, chiến hỏa chưa tắt.

Hoàn cảnh trong thủy kính, nếu như Tần Tông Ngụy còn có thân thể thì nhất định sẽ học máu, nhưng hiện thời ông ta chỉ có thể giận đến run lung, gần như điên cuồng, ông ta nhọc nhằn khổ sở hao phí vài ngàn năm mà bảo vệ Thương Lan tông, thế nhưng cứ phá hủy như vậy!

Tần Tông Ngụy có cảm tình với Thương Lan tông, trời sinh ông ta có số mạng kỳ lạ, khắc thân khắc hữu, tuổi nhỏ đã bị tộc nhân vứt bỏ, sau đó được thủy tổ khai sơn của Thương Lan tông là Tần Thương Lan nhận nuôi, từ đây bước vào ngưỡng cửa tu chân, Tần Thương Lan vô cùng tốt với ông ta, nhưng thiên đạo vô tình, đại nạn sắp tới mà Tần Thương Lan lại không thể phi thăng, cuối cùng tan biến.

Cái chết của Tần Thương Lan ảnh hưởng rất lớn đến Tần Tông Ngụy, mà điều khiến ông ta không hiểu là, Tần Thương Lan cũng không chống cự cái chết nữa, hình như đã sớm đoán được mình không thể hoàn thành con đường tu chân, thậm chí lúc tan biến về mặt còn mang vài phần giải thoát. "Hoàn Thần cuối cùng chỉ có thể Hoàn Thần mà thôi."

Tần Tông Ngụy không hiểu câu cuối cùng của Tần Thương Lan có ý gì, cho đến khi tu vi ông ta chậm rãi lên cao, cuối cùng có một ngày đến độ cao của Tần Thương Lan đồng dạng, tu sĩ Độ Kiếp kỳ! Tồn tại trong truyền thuyết, tu sĩ thời kỳ này có phần hiểu biết thiên đạo.

Mà Tần Tông Ngụy cũng chậm chậm ý thức được chỗ không đúng, sau khi đến Độ Kiếp kỳ, không thể hấp thu linh lực của đại lục Hoàn Thần nữa, cũng không thể lên cấp! Nhất là đến Độ Kiếp hậu kỳ, thân thể không cách nào hấp thu linh lực, có nghĩa là tu vi của ông ta không thể tiến bộ nữa! Phát hiện này khiến Tần Tông Ngụy vô cùng sợ hãi, cũng chậm chậm nhớ tới điều khác thường trước khi Tần Thương Lan chết, chắc hẳn Tần Thương Lan cũng sớm đã phát hiện, tình huống dị thường của đại lục Hoàn Thần.

Không thể tu thành đại đạo, không thể được trường sinh, tu vi cao thì cũng không khác gì chậm rãi chờ chết, Tần Tông Ngụy không cam lòng, vì vậy bắt đầu tìm cách giải quyết chỗ khác thường này, cho đến khi ông ta tới chỗ nứt ra của Hằng Đoạn sơn mạch, hơn nữa phát hiện Hối Vọng kính, đại khái là bởi vì khát vọng trong lòng quá mức mãnh liệt cộng thêm một chút trùng hợp khác, Tần Tông Ngụy kích phát thuộc tính dẫn tâm của Hối Vọng kính.

Tần Tông Ngụy thấy hy vọng trong Hối Vọng kính, Hối Vọng kính cho ra năm phương vị trên Hoàn Thần đại lục, trong đó có hai nơi hoàn cảnh ác liệt, ít ai lui tới, theo thứ tự là đất bồi Cực Nam của đông nam đại lục Hoàn Thần, còn có Khổ Hân Băng Hải tây bắc, ba chỗ khác từ nam hướng bắc theo thứ tự là Linh Tịch hải, Cổ Mạch chi sơn và một quốc gia, thủ đô của Hiên Khâu bắc cảnh.

Năm chỗ này có ba chỗ thực lực quá mạnh mẽ, không dễ trêu chọc, Tần Tông Ngụy đành phải ra tay từ hai chỗ khác, nhưng đất bồi Nam Cực và Khổ Hân Băng Hải quá mức nguy hiểm, mọi chuyện rơi vào bế tắc, Tần Tông Ngụy không cam lòng, cuối cùng liên hợp các tông môn của Nam Cảnh, tru hoạch chuyện người tu ma, Nam Cảnh phân tranh dấy lên.

Linh Tịch, Cổ Mạch, Hiên Khâu, ba thế lực thực lực vượt xa tầm thường này khiến người ta ngáp ngáp, hơn nữa khi đó thiên tài trên đại lục rất nhiều, mỗi tông môn mạnh mẽ đều có tu sĩ Độ kiếp kỳ, cho dù không có, ai không hy vọng sau này mình có thể đến. Nếu như sau Độ Kiếp kỳ không thể thăng cấp, bọn họ tu chân còn có ý nghĩa gì.

Tần Tông Ngụy thoáng lộ ra chút tin tức, chậm rãi trừ tính bố cục, cuối cùng cuối cùng dẫn đầu chín phần tu sĩ trên đại lục vây công Linh Tịch, mở ra trận hạo kiếp này. Bọn họ lòng tin tràn đầy, dù sao trên nhân số, trên tu vi, bọn họ vượt xa tam đại thế lực mấy lần, nhưng không ai đoán được kết cục.

Một hồi náo động, tất cả tu sĩ cao cấp nhất đại lục Hoàn Thần ào ào rơi xuống, mỗi đại tông môn bị thương nghiêm trọng, rút khỏi võ đài lịch sử, mà vấn đề linh lực của đại lục Hoàn Thần chẳng những không được giải đáp sau khi tam đại thế lực diệt tộc, thậm chí bắt đầu chậm rãi giảm đi, mặc dù rất nhỏ, nhưng một ngày nào đó sẽ biến mất không còn, mà bọn họ thì sẽ bị nhốt ở nơi đây suốt đời, phi thăng xa không thể chạm.

Một tiếng kêu sợ hãi truyền vào đầu óc, cắt đứt hồi tưởng hỗn loạn trong đầu Tần Tông Ngụy, nghiêng đầu nhìn lại, phát hiện Thủy Khinh Hồn đã nhất tay nắm lấy cổ Tần Nham và Tần Tỳ Nghiên, kéo hai người ra ngoài cửa sổ của tầng chín, mấy người còn lại cũng bị linh thú không biết xuất hiện lúc nào bắt lại, treo ngoài tháp Không Cảnh.

"Sư huynh! Cứu ta! Cứu ta!" Mặt Tần Tỳ Nghiên nghẹn đỏ bừng, cổ họng gian nan phun ra lời kêu cứu nhỏ bé yếu ớt, thực lực Tần Nham yếu hơn, rất có xu thế ngắt xiu.

"Thủy Khinh Hồn! Người đang làm gì!" Lúc mấy người Thương Lan tông tuyệt vọng thời khắc, đột nhiên nghe một tiếng gầm truyền đến từ đằng xa, rất nhanh, mấy chục bóng người ào ào ngự không mà đến, chính là đám tu sĩ theo Thương Lan tông trước đó, người mở miệng cũng coi như người quen cũ, Thanh Tuế Nguyên của Thanh Đan Môn.

Long Phong Triệt mắt điếc tai ngơ, sức trong tay không giãn, chỉ chờ hai người không còn sức phản kháng sẽ ném xuống tháp Không Cảnh, tùy cho người dân oán khí ngập trời trong thành xử trí.

Dọc theo đường đi Thanh Đan Môn giữ vững phong cách an phận làm việc, người tới lần này tới nhân cũng không nhiều, chỉ có Thanh Tuế Nguyên và hai trưởng lão, dù sao bí cảnh nguy hiểm, người tu vi quá thấp nhân cho dù có thiên phú cũng không có tác dụng lớn.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Chương 89.2

Thanh Tuế Nguyên cũng mơ hồ nhận ra hình như Thanh Đan Môn đã đắc tội Thương Lan tông, dọc theo đường đi dù vô tình hay cố ý nọt đều bị Tần Tông Ngụy tứ lạng bạt thiên cân cản lại, giờ thấy hai đệ tử của Thương Lan tông bị Thủy Kinh Hồn ép buộc, nên lập tức ra mặt, sau lưng Thanh Tuế Nguyên, những tu sĩ khác cũng theo sát, nhưng bọn họ quá vội vã, lúc ở ngoài tháp Không Cảnh thì không nhìn thấy tình huống cận kề trong tháp, đương nhiên cũng không biết Tần Tông Ngụy đã bị bắt, không còn sức đánh trả.

Thanh Tuế Nguyên dám ra mặt như thế, trong lòng đang thầm tính toán, hiện thời phần lớn tu sĩ đã truyền tông cũng đã chạy đến, chắc hẳn Tần Tông Ngụy cũng sắp tới, cho dù hắn đánh không lại Thủy Kinh Hồn, kéo một thời gian chắc là không thành vấn đề.

Chờ Tần Tông Ngụy chạy đến, một nhân tình này mặc kệ Tần Tông Ngụy có bằng lòng không, cũng phải thiếu, như thế thì trong bí cảnh Quy Khư này, Thương Lan tông nhất định sẽ trông nom Thanh Đan Môn một hai.

Theo lẽ thường mà nói, dự định của Thanh Tuế Nguyên như thế là hoàn toàn hợp lý, không có vấn đề gì, nhưng lại có lúc, cái gọi là thông minh quá sẽ bị thông minh hại, đúng là nói tình huống của Thanh Tuế Nguyên.

Tần Tỳ Nghiên nghe thấy có người chạy đến, bắt đầu giãy giụa, giọng nói cũng cao lên. "Thanh môn chủ! Cứu ta!"

Thanh Tuế Nguyên thấy Thủy Kinh Hồn không có ý buông tay, lại nghe thấy Tần Tỳ Nghiên kêu cứu, khễ cần rống rút kiếm xông tới, nhưng linh kiếm còn chưa tới gần, đã bị một người chạm mặt đánh bay, Thanh Tuế Nguyên bay ngược ra rất xa phương mới dừng lại, đầu văng mắt hoa rồi nhìn về phía tháp Không Cảnh, đánh bay hắn không phải người khác, đúng là Hiên Khâu Thiên Giác.

"Vân Khuyết tông này muốn nói giáo cho giặc sao? Rất nhiều tông môn của Nam Cảnh đều ở đây, chẳng lẽ chư vị muốn khoanh tay đứng nhìn sao?" Biết rõ mình không thể cứng rắn lên, Thanh Tuế Nguyên lập tức lúi các tu sĩ cùng đồng hành vào.

Mọi người vừa vặn đuổi tới thăm mắng Thanh Tuế Nguyên một tiếng cáo già, nhưng chính diện đối địch với Thất Linh tông và Vân Khuyết tông, trong lòng họ còn có phần không nắm chắc.

"Chắc hẳn giờ Tần Tông chủ đang trên đường chạy tới, nếu Tần Tông chủ đuổi tới, biết chúng ta khoanh tay đứng nhìn, thấy Thất Linh Tông và Vân Khuyết tông hăm hại mà không hợp tác, chư vị có năng lực gánh chịu lửa giận của Thương Lan tông hay không!" Tâm tư Thanh Tuế Nguyên khéo đưa đẩy cỡ nào, hẳn hiểu rõ bản khoản của mọi người, nhưng trong bí cảnh này, chắc hẳn không ai dám đắc tội Thương Lan tông, hẳn chỉ cần chỉ điểm thêm chút là được.

Lời nói của Thanh Tuế Nguyên khiến các tu sĩ còn lại cả kinh, hiểu rằng giờ nhất định phải lựa chọn, không có đường lui nào cả, là giúp Thương Lan tông hay là đứng trên mặt đối lập với Thương Lan tông.

Trên Tháp Không Cảnh, Long Phong Triệt và Hiên Khâu Thiên Giác đều không nói gì, hình như cũng muốn xem, này lựa chọn cuối cùng của những tông môn này, hai người chia ra đứng hai bên đệm cối, ăn ý canh chừng cho bé con sắp hoàn thành việc lên cấp.

Mấy người Thương Lan tông đang hấp hối, thời gian cho các tu sĩ suy nghĩ cũng không nhiều, cuối cùng Thanh Đan Môn dẫn đầu, có bảy phân tu sĩ rút kiếm tiến lên, tuyên chiến với Thất Linh Tông và Vân Khuyết tông trên tháp Không Cảnh.

Mà ba phân tu sĩ kia thì đứng tại chỗ, trong đó có cả Mặc Đan Môn, thân là đan môn đứng đầu Nam Cảnh, Mặc Đan Môn cũng không sợ Thương Lan tông, đắc tội Thương Lan tông, nhiều nhất bí cảnh lần này không có thu hoạch.

"Môn chủ, chúng ta thật sự không đi hỗ trợ sao?" Một trưởng lão của Mặc Đan Môn do dự mở miệng hỏi thăm.

Môn chủ Mặc Thất Quân của Mặc Đan Môn khẽ im lặng một chút. "Có thể tìm Nguyên Anh của Vân Thủy về, là nhờ có Vân Khuyết tông giúp đỡ, mặc dù là nhiệm vụ ủy thác, nhưng nhân tình này cũng không phải một phần thưởng ủy thác có thể lau sạch không còn một mảnh, huống chi Vân Khuyết tông và Thất Linh Tông không kém, tranh đấu với Thương Lan tông, ai thua ai thắng cũng rất khó nói."

Trưởng lão Mặc Đan Môn nghe vậy thì không nói thêm gì nữa, biết rõ một khi môn chủ ra quyết định thì sẽ không dễ dàng thay đổi, nhưng sao Thương Lan tông lại thua chứ, đây là Thương Lan tông đó, hơn nữa còn có Tần Tông Ngụy, là tu chân đại năng trong vòng mấy ngàn năm nay của Nam Cảnh, làm sao có thể thua hai tiểu bối mới quạt khởi chứ.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 91: Lên Cấp

Long Phong Triệt nhìn các tu sĩ xung quanh, hắng giọng cười to, chẳng những không sợ hãi, ngược lại còn thấy hưng phấn, song đồng đỏ như máu khiến tất cả mọi người phát rét trong lòng, tăng tăng nghi ngờ, tông chủ Thất Linh tông này điên rồi phải không?

"Đây chính là Hoàn Thần, đây chính là tài năng xuất chúng của Nam Cảnh, không hỏi trắng đen, chỉ nhìn ích lợi trước mắt, vạn năm trước diệt Linh Tịch ta, vạn năm sau vẫn như thế, nhưng lại giảm bớt thời gian cho bản tôn, nếu đã như thế thích thành Linh Tịch, nếu đã tin tưởng Linh Tịch ta có người khác khả năng phi thăng, vậy thì ở lại nơi đây đi! Trừ phi từ vong hoặc là phi thăng, nếu không thì vĩnh viễn ở lại Linh Tịch!"

"Thủy Kinh Hồn! Chết đã đến nơi còn nói lớn không ngượng như thế, này thành Linh Tịch rõ ràng là Thương Lan tông phát hiện, vào lúc nào đã gắn với Thủy Kinh Hồn người!"

"Thủy Kinh Hồn? Ha ha, ta họ Long tên Phong Triệt, là con của Nhan Uyên Linh Tịch, ba vạn năm trước, Thương Lan tông lấy cớ tra tìm người tu ma, dẫn mọi người vây công Linh Tịch, Linh Tịch bị nhốt mấy tháng, cuối cùng bị bêu đầu toàn tộc, Thương Lan tông lại lấy danh nghĩa trấn áp đặt đầu người của hơn mười vạn tộc nhân Linh Tịch trong Cửu Trọng thí luyện đại trận, thiết lập thêm ba thế giới nữa trên cơ sở vốn có, dùng hóa linh lực của thế giới thứ tám niệm phong thế giới thứ chín, thứ mười, giam cầm hơn mười vạn linh hồn Linh Tịch, mài mòn từng chút, tiêu hao linh hồn lực của bọn họ, ngưng tụ có thể linh lộ có thể khiến thực lực con người biến chất, cũng dùng linh lực này Uẩn Dưỡng Thương Lan tông hơn ba vạn năm, Thương Lan tông thế này các ngươi còn muốn cứu sao?"

Lời nói tràn đầy châm chọc như kim châm lòng người, hơn nữa ở trong một nháy mắt lật đổ nhận thức của bọn họ, Thủy Kinh Hồn, không, trào phúng và cừu hận trong mắt Long Phong Triệt kia không phải giả vờ, tâm trạng đó mãnh liệt đến mức người ta không dám hoài nghi.

"Đây chỉ là lời nói một bên của người, lẽ nào Thất Linh Tông muốn một mình chiếm lấy thành Linh Tịch này sao?" Thanh Tuế Nguyên không tin, hoặc là theo ý hấn, đến tột cùng sự thật là thế nào chỉ là râu ria, lịch sử do người thắng viết nên, Thanh Đan Môn đã từng có lịch sử huy hoàng như vậy, không nên đứng dưới Mạc Đan Môn, trước mắt đang có một cơ hội trời cho, vừa có thể giao hảo với Thương Lan tông, còn có thể thu hoạch vô số tài nguyên, mặc dù không tinh tế tra xét tới cùng, nhưng sự giàu có của thành Linh Tịch này tuyệt đối khiến người ta sợ hãi than.

Khóe môi Long Phong Triệt cong lên, vừa cười vừa nói."Thanh Tuế Nguyên, người biết vì sao Thanh Đan Môn xuống dốc không? Người biết vì sao Mạc Đan Môn quét khỏi không? Có ai cảnh cáo người phải ẩn lui, thậm chí để Thanh Đan Môn tiêu tan trong dòng thời gian không?"

Trong lòng Thanh Tuế Nguyên cả kinh, cảnh giác nhìn Long Phong Triệt. Long Phong Triệt tiện tay quăng Tàn Nham ra ngoài, Tàn Nham phịch một tiếng đâm vào kiến trúc gần đó, thân thể vô tri vô giác ngã trên đất, trên mặt đất, khuôn mặt chết lặng của những ảo ảnh kia không có tâm tình gì, ngược đầu gắt gao nhìn chăm chăm bóng người rơi xuống.

Trưởng lão Thanh Đan Môn thấy thế, lập tức tiến lên đón lấy Tàn Nham, Tàn Nham sớm đã mất đi ý thức, cũng may sức lực tu sĩ không kém, còn có một hơi thở cuối cùng.

Long Phong Triệt giơ ngón tay chỉ mọi người phía sau, cũng chính là ba thành tu sĩ không tham dự kia."Đó mới là lựa chọn của người thông minh, mà sợ dĩ Thanh Đan Môn xuống dốc, chính là vì có loại môn chủ lòng tham không đáy nhưng lại không có đầu óc gì như người."

Sắc mặt Thanh Tuế Nguyên lập tức cứng đờ, cảm thấy mình chịu nhục nhã, vốn dĩ Thanh Tuế Nguyên muốn kéo dài chút thời gian, nên mới để Long Phong Triệt tùy ý kích động, cố gắng nén giận, những người khác cũng rất ngang ngược."Đừng nói nhảm, mời chư vị giúp ta một tay, đừng bị đầu độc, một khi bí cảnh Linh Tịch rơi vào tay hấn, đừng nói tài nguyên, ta sợ ngay cả đường sống cũng không có!"Thanh Tuế Nguyên cảm thấy mình đang kéo dài thời gian, lại không biết Long Phong Triệt cũng đang kéo dài thời gian, mà lúc này, thời cơ đã tới, các tu sĩ đã chạy đến, mọi người Thất Linh Tông cũng không ở quá xa, hiện giờ sớm đã lặng lẽ trải rộng bốn phía tháp Không Cảnh, hơn nữa đa số người trong Thất Linh Tông là yêu linh, bản năng ẩn nấp cao hơn tu sĩ nhiều. Huống chi còn có bé con bên cạnh, lên cấp kết thúc!

Long Phong Triệt nghiêng đầu nhìn lại, Long Tiểu Chi mở hai mắt ra, đôi mắt to sáng ngời chớp chớp, sau đó nghiêng đầu nhìn hấn, mặc dù người cao lên, hình thể lớn hơn, nhưng gò má bụ bẫm, lông mi vút sáng, song nha kẻ đáng yêu khiến người ta càng muốn ra tay bóp một cái.

Long Tiểu Chi đứng dậy, chân trần đứng trên bô đoàn, trên khuôn mặt mũm mĩm tràn đầy vẻ nghiêm túc, chiều cao lại nghiêm trọng không nể mặt, chỉ so cao hơn đầu gối Long Phong Triệt và Hiên Khâu Thiên Giác một chút.

Bé con giơ chân lên, muốn cất bước tiến lên, Hiên Khâu Thiên Giác lại xoay người lại, ngồi xổm người xuống, nhéo nhéo chân trần của Long Tiểu Chi, sau đó bế nàng lên, ống tay áo rộng thùng thình không biết là có ý hay sao những lại vừa vịn che kín chân của Long Tiểu Chi.

Long Tiểu Chi vô thức duỗi tay nắm lấy tà áo của Hiên Khâu Thiên Giác, chớp mắt nghi ngờ, nhưng trong mắt Hiên Khâu Thiên Giác chỉ có vẻ cười trước sau như một, nhìn không ra điều gì khác.

Long Tiểu Chi vừa động, những người khác cũng chú ý tới bé con này, trên người Long Tiểu Chi vẫn mặc trang phục Vân Khuyết tông, khuôn mặt bánh bao vẫn tương tự như trước, cho nên rất nhanh mọi người đã ý thức được tiêu yêu lên cấp này, nhưng một con từ điệp đích xác không khiến bọn họ hứng thú.

Bé con lại thoát khỏi vòng tay của Hiên Khâu Thiên Giác, nện từng bước nhỏ đi đến ngoài cửa tháp Không Cảnh, ôm tay mập cung kính thi lễ một cái, mềm mại mở miệng nói ra."Có phải công bằng chính trực không, chắc hẳn trong lòng chư vị đã có điều phán đoán, ta chỉ hy vọng chư vị cúi đầu nhìn dân chúng trong thành, ngừng đầu nhìn xem thần linh trên cao ba thước, thiên đạo luân hồi, nhân quả gần bó."

Giọng nói Long Tiểu Chi tương đối bình thản, sau một câu nói ngắn ngủi cũng không nói thêm gì, mà chỉ nghiêng đầu nhìn Long Phong Triệt, Long Phong Triệt tiến lên vài bước đi đến bên cạnh Long Tiểu Chi, khom lưng bế lên bé con, trong hai tròng mắt màu đỏ như máu toát ra vui vẻ, nhìn rất ấm áp.

"Ta biết rõ câu này của Tiểu Chi không chỉ là nói cho bọn họ nghe, cũng nói cho ta nghe, nhưng chúng ta đã chờ ba vạn năm rồi, không chờ nổi nữa." Cầm Long Phong Triệt tì vào đầu Long Tiểu Chi, nhẹ nhàng nói. Sao hắn không hiểu ý của Long Tiểu Chi chứ, Long Tiểu Chi sợ hắn bị tâm ma làm khó, sau này thăng cấp sẽ bị ngăn trở, nhưng đã không có thời gian.

Trên đời không ai có thể khỏi từ hồi sinh, hắn cũng không thể, cho dù là phương pháp dưỡng hồn, cũng chỉ là lấy hồn dưỡng hồn, dùng cái giá cao thâm trọng, mà kết quả chỉ là kéo dài bước chân tử vong.

Vạn năm trước, lúc Nhan Uyên tự bạo vẫn giữ lại một luồng hồn phách, chỉ cần có hồn phách tồn tại, có thể bước vào luân hồi, nhưng Nhan Uyên lại buông tha cho việc đó, hắn không muốn rời khỏi thế giới này, Long Phong Triệt biết rõ, Nhan Uyên đang chờ người, cũng biết rõ Nhan Uyên không yên lòng hắn và Nhan Như Liệt.

Khi đó Nhan Như Liệt thân ở cổ mạch, Nhan Uyên không thể bận tâm, cho nên chỉ có thể mạng nguyên thần Long Phong Triệt thoát đi khỏi Linh Tịch, chuẩn bị chạy tới thành Cổ Mạch, nhưng còn chưa tới Cổ Mạch, nguyên thần Long Phong Triệt đã sắp tan biến, Nhan Uyên không còn cách nào, chỉ có thể dừng lại ở son mạch Hằng Đoạn Uẩn Dưỡng Long Phong Triệt trong một gốc cây non Long Huyết Kiệt, mà Nhan Uyên thì dung hợp vào linh quang dưới tàng cây Long Huyết Kiệt, cứ như thế, Nhan Uyên vừa có thể lợi dụng linh quang làm cho mình tồn tại càng lâu, vừa có thể lấy dùng hồn phách của mình Uẩn Dưỡng cho nguyên thần Long Phong Triệt.

Cứ như thế không biết bao lâu, Long Huyết Kiệt chậm rãi lớn lên, linh hồn trong linh quang cũng chậm chậm tan biến, cuối cùng biến mất trong trời đất, mà Long Huyết Kiệt lại mới vừa vạn có ý thức mơ hồ, mà khi linh trí Long Phong Triệt hoàn toàn thanh tỉnh, Nhan Uyên đã biến mất.

Bản tính Long Huyết Kiệt táo bạo, thêm việc tính cách Long Phong Triệt thay đổi lớn, ngày ngày giãy giụa trong cừ hận ngập trời, cứ như thế thì đừng nói biến hóa, thần thức thật vất vả tu luyện ra cũng sẽ bị phai mờ đi, nhưng vào lúc này, dưới chân hắn mọc ra một cây nấm tiểu linh chi, giảm bớt khổ cảnh của hắn.

Long Tiểu Chi cọ xát tà áo của Long Phong Triệt, rầu rĩ hỏi."Thật không có đường lui sao?"

Long Phong Triệt lấy lại tinh thần, nâng bé con trên cánh tay lên, để mình và Long Tiểu Chi nhìn thẳng vào nhau."Thiên đạo có lẽ có luân hồi, nhưng luân hồi này quá dài, ta không có đường lui, nhưng ta đã chuẩn bị đường lui cho Tiểu Chi rồi, sau khi Tiểu Chi ra ngoài có thể thay ta thăm hỏi kim liên và ngân giao trong Kính Đàm hay không."

Long Tiểu Chi nháy mắt mấy cái."Vây hà, xem ra ta phải đại khai sát giới."

Long Phong Triệt sững sờ."Tiểu Chi đang nói gì?" Người tu chân không thích tạo nhiều sát nghiệp, nghe nói này những thứ này sẽ tích lũy trong lõi kiếp thăng cấp, sát nghiệp càng nhiều, lõi kiếp càng mạnh, rất dễ dàng bị đánh tan thành mây khói, hơn nữa cấp càng cao, thì tình huống như thế sẽ càng rõ ràng, nhưng chỉ là nghe nói mà thôi, bởi vì thăng cấp và không thể xác định tính chất của lõi kiếp, dù ai cũng không cách nào cho ra kết luận.

Nhưng yêu linh tu hành thì quả thực không thích hợp nhiều tạo sát nghiệp, bởi vì bản thân yêu linh không đủ linh thức, khổ sở tu hành mới có linh thức, một khi quá mức khát máu, rất dễ dàng mất đi bản tâm.

"Nếu huynh đã không bỏ được, vậy ta sẽ giúp huynh, Thương Lan tông, Thanh Đan Môn, huynh nghĩ muốn cái gì, ta giúp huynh lấy cái đó, dù là danh tiếng, hay tính mạng của bọn họ." Đôi mắt to của Long Tiểu Chi sáng ngời không né tránh nhìn qua vào đôi mắt đỏ tươi của Long Phong Triệt.

Long Phong Triệt không muốn liên lụy Long Tiểu Chi, hơn nữa hắn biết rõ Long Tiểu Chi là linh chi, có thiên tính chứa khôi, bản tính nhân ái, không thích giết chóc."Vừa nãy Tiểu Chi còn răn dạy rất nhiều tông môn đó, thiên đạo luân hồi, nhân quả gắn bó, lời này không sai, thông tuệ như muối, không thể không hiểu!"

Về mặt Long Tiểu Chi lạnh nhạt."A, vừa nãy ta thuận miệng nói thôi mà, huynh tin?"

Long Phong Triệt "...". Hắn tin thật. Long Phong Triệt đang suy tư, bé linh chi này lớn lên bên cạnh Long Huyết Kiệt khát máu, có phải bị hắn làm hư rồi không?

Không để Long Phong Triệt rối rắm quá lâu, Hiên Khâu Thiên Giác tiến lên trước, ôm Long Tiểu Chi về, Long Tiểu Chi lập tức mềm mại kêu một tiếng sư phụ, một tay Hiên Khâu Thiên Giác ôm Long Tiểu Chi, tay kia vỗ vỗ cái đầu nhỏ của Long Tiểu Chi."Sư phụ đây."

Long Tiểu Chi nghe vậy tươi cười, mắt to cong cong phá lệ sáng ngời.

Đột nhiên Long Phong Triệt thấy hơi táo bạo, vì sao vừa nãy mình nói nhiều như vậy, bị ba chữ nhẹ nhàng của Hiên Khâu Thiên Giác đánh bại! Long Phong Triệt lập tức vô cùng khó chịu, hai mắt đỏ như máu âm u nhìn đám người ngoài tháp.

"Mặc dù hành vi của Thanh Tuế Nguyên khiến bản tôn ciu thường, nhưng có một chuyện hắn nói không sai, chỉ cần ta sống, các người đừng mơ tưởng mạng khỏi thành Linh Tịch mang một cọng cây một ngọn cỏ, một viên gạch một mái ngói!"

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Điều Múa Nhẹ Nhàng

Lời của Long Phong Triệt khiến bầu không khí chuyển sang trạng thái rút kiếm giương cung, giống như một cây cung bị kéo căng, chỉ cần nhẹ nhàng đụng chạm một cái, sẽ lập tức rạn nứt.

Sau khi suy nghĩ, có người chậm rãi lui lại, có người vẫn cố thủ tại chỗ, Thanh Tuế Nguyên thấy vậy thì liên tục cười lạnh, tên Long Phong Triệt này muốn chết mà, lập tức nhìn đúng thời cơ mà cô động mọi người. "Chư vị cũng nghe thấy rồi, là chính miệng hắn nói, chỉ cần hắn còn sống, chúng ta sẽ phải không công mà lui, từ lúc tiến vào đầm lầy Quy Khư, chúng ta hao tổn bao nhiêu người, các người cam tâm sao?"

Làm sao có thể cam tâm đâu? Nhất là những tông môn tôn thất thảm trọng kia, phần lớn đều không muốn đơn giản buông tay, huống chi còn có Thanh Đan Môn, Thương Lan tông làm lá chắn, cũng không cần quá sợ hãi Thất Linh Tông và Vân Khuyết tông.

Trận chiến chuẩn bị đã lâu cuối cùng vẫn phải bùng nổ, Thanh Tuế Nguyên ra tay trước, liên hợp với vài tông môn môn chủ còn lại công kích Long Phong Triệt, các tu sĩ nhìn chăm chú thấy thế cũng lập tức vây công, mà cùng một lúc đó, Thất Linh Tông ẩn núp trong bóng tối cũng hiện thân, trên bầu trời thấp Không Cảnh, trong lúc nhất thời chật kín người.

Hiên Khâu Thiên Giác vốn không muốn ra tay, bởi vì trong những người ở đây, chỉ có Tần Tông Ngụy có uy hiếp với Long Phong Triệt, nhưng lúc Long Phong Triệt nghênh chiến, bé con trong lòng lập tức giãy giụa nhảy ra ngoài, chân để trần lon ton đi theo sau lưng Long Phong Triệt, Hiên Khâu Thiên Giác hết cách, đành phải đi theo.

Hai phe giao chiến, bên Thanh Tuế Nguyên dẫn đầu chiếm ưu thế về số người, nhưng Thất Linh Tông đa số là linh thú, bản thể mạnh mẽ, thực lực cũng không yếu, tu sĩ cùng giai về cơ bản đánh không lại linh thú. Trong thời gian ngắn tình hình chiến đấu giằng co không ngừng.

Thanh Tuế Nguyên tính toán rất hay, bởi vì Long Phong Triệt, tu sĩ đứng bên nhóm bọn họ cũng không giám sát, số người nhiều hơn Thất Linh Tông, lại có đan dược phụ trợ, cứ đánh luân phiên, thì chỉ cần hao tổn cũng có thể hao tổn chết Thất Linh Tông, kéo dài đến lúc Tần Tông Ngụy chạy tới thì hoàn toàn không có vấn đề.

Nhưng trên thực tế, lúc nào cũng có việc không hoàn toàn như ý, tỷ như những yêu linh mạnh mẽ đột nhiên xuất hiện kia, tỷ như tiểu yêu áo trắng sau lưng Long Phong Triệt.

Mới đầu, ai cũng không có đề từ điệp yêu vừa mới tiến cấp kia vào mắt, Thanh Tuế Nguyên và mấy tông môn môn chủ cùng nhau vây công Long Phong Triệt, bọn họ không biết thực lực chân thật của Long Phong Triệt, nhưng có thể dễ dàng đánh trọng thương phong chủ Tần Nham của Thương Lan tông, rõ ràng không phải là nhân vật đơn giản, cho nên không ai nương tay, mặc dù Thanh Tuế Nguyên là đan môn môn chủ, nhưng thực lực đã ở Hóa Thần kỳ, tu vi mấy người còn lại cũng không thấp.

Sau khi giao thủ, trong lòng bọn họ ào ào ngạc nhiên nghi ngờ, thực lực Long Phong Triệt này quả nhiên phi phàm, nếu như một chọi một, rất có thể bọn họ sẽ bại lui trong mấy chiêu. Bởi vì quá cẩn thận, nên sự chú ý của mấy người bị Long Phong Triệt một thân hồng y hấp dẫn, mãi cho đến lúc những cánh hoa màu tím nhạt tung bay đầy trời.

Một người tí hon chân đạp sen tím, bay ra khỏi tháp Không Cảnh, trong tay cầm một thanh kiếm gỗ, sau lưng có một đôi cánh bướm màu tím nhạt, đúng là tiểu yêu từ điệp vừa mới tiến cấp của Vân Khuyết tông.

"Cẩn thận cánh hoa!" Có tu sĩ nhạy cảm phát hiện kiếm ý trên cánh hoa này phát ra tia sáng tím nhạt này rất nhanh, sắc bén bức người! Nhưng bé con nhảy tới chỗ nào, thì nơi đó bay ra những cánh hoa không hết đếm, những cánh hoa này có lớn có nhỏ, nhỏ thì chỉ bằng đầu ngón tay, lớn thì lớn hơn lòng bàn tay một chút, có cái vẫn là hoa sen nguyên vẹn, nếu như xem nhẹ kiếm ý sắc bén kia, cũng là một phen cảnh đẹp.

Có người cảnh giác trong lòng, có người lại không cho là đúng, một con từ điệp tiểu yêu, cho dù là kiếm tu, có thể tạo thành bao nhiêu tổn thương, cẩn thận như thế, khó tránh quá mức sợ bóng sợ gió.

Tầng chín tháp Không Cảnh, Tần Tỳ Nghiên bị không chế nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài, mắt lập tức mở to, cánh hoa màu tím kia mang kiếm ý quen thuộc như thế, ông ta còn nhớ rõ bàn tay mình đột nhiên bị đâm thủng, lại đến từ con tiểu yêu kia, quả nhiên thân phận tiểu yêu kia không tầm thường.

Rất nhanh, tiếng kêu sợ hãi nổi lên bốn phía, bởi vì bọn họ phát hiện, những cánh hoa màu tím này rất giải quyết, cánh hoa nhỏ bé nhìn qua hoa lệ lại sắc bén khác thường, chỉ cần đụng vào, nếu như không dùng linh lực phòng ngự, dưới sự khinh thường nhất định sẽ bị quệt bị thương, mà tốc độ những đóa hoa sen nguyên vẹn nổ tung cực nhanh, rất khó tránh né.

Càng khiến bọn họ khổ không thể tả là, cánh hoa màu tím này lúc rơi xuống người và linh thú của Thất Linh Tông, chẳng những không có chút tổn thương nào, thậm chí còn có năng lực chữa khỏi! Nếu như hoa sen chỉ có lực sát thương thì có thể nói khó giải quyết, nhưng cánh hoa này rõ ràng còn có năng lực chữa khỏi! Vậy thì vô cùng khủng bố!

Trạng thái giằng co của hai phe bị đánh vỡ chỉ trong chớp mắt, các tu vây công sĩ bó tay bó chân, hành động bị chế ngự, mọi người Thất Linh Tông lại như hổ thêm cánh, càng ngày càng hung mãnh.

"Giết con tiểu yêu kia trước!" Thanh Tuế Nguyên chặt vật tránh khỏi một kích của Long Phong Triệt, mở miệng hô, cứ như thế thì không được, có con tiểu yêu kia ở phía sau chữa khỏi, còn có hoa cánh quấy nhiễu, bọn họ sẽ càng ngày càng bị động, Thanh Tuế Nguyên chưa thấy qua kiếm ý có chữa tác dụng chữa khỏi này, trong thời gian ngắn căn bản không cách nào xử lý, chỉ có diệt trừ con tiểu yêu này trước, mới có một cơ hội thở dốc.

Đang ở trong vây công của mấy người, Long Phong Triệt vẫn linh hoạt như cũ, nghe Thanh Tuế Nguyên nói vậy thì đôi mắt nguy hiểm nhú lại, trong tay chợt lóe lên tia sáng đen, một thanh cô đao màu đen ánh vàng xuất hiện trong tay Long Phong Triệt, chỉ chuyên đuổi giết một mình Thanh Tuế Nguyên.

Thanh Tuế Nguyên mặt mũi ứng đối, mỗi lần đánh nhau nếu như không thể đúng lúc tránh né, không phải bị thương thì là bị đánh bay lúc phòng ngự, giữa không trung, lập tức xuất hiện tình huống rất quái lạ, Long Phong Triệt giống như đập con ruồi vậy, đuổi theo Thanh Tuế Nguyên chém giết bốn phía, sau lưng còn có vài tông môn môn chủ muốn giải cứu Thanh Tuế Nguyên đuổi theo không tha, nhưng Long Phong Triệt căn bản không để ý tới, hình như đã nhìn trúng Thanh Tuế Nguyên. Thanh Tuế Nguyên thờ hồng hộc, ngay cả thời gian nói một câu cũng không có, Long Phong Triệt như người điên quần quít lấy hấn, Thanh Tuế Nguyên đã sử dụng tất cả lá bài tẩy của mình, vẫn bị ép sát từng bước. "Long Phong Triệt! Ngươi khinh người quá đáng!"

Long Phong Triệt rút đao cũng không có đao pháp gì, chỉ dùng phương thức đơn giản nhất thô bạo nhất chém xuống, Thanh Tuế Nguyên chỉ có thể nâng kiếm lên ngăn cản, không ngoài ý muốn, lần nữa bị sức lực mạnh mẽ của Long Phong Triệt đánh bay, cánh hoa màu tím bay bổng để lại vài vết thương cho hấn.

Tình huống hiện thời của Thanh Tuế Nguyên đáng lo, nhưng câu nhắc nhở của hấn vẫn được mọi người ghi ở trong lòng, đã có không ít tu sĩ cấp tốc phóng tới bé con áo trắng đang múa kiếm, trên kiếm đã ngưng tụ kiếm ý dư thừa, hiển nhiên muốn một kích trí mạng.

Bé con áo trắng không bị ảnh hưởng chút nào, bộ pháp linh hoạt, xoay tròn nhảy lên, bóng dáng lơ lửng, trong lúc xoay tròn ống tay áo tung bay, vung ra vô số hoa sen nhỏ màu tím, trên mặt bánh bao non nót cũng không có biểu cảm gì, bé con giống như tiên đồng, lại bắt đầu nhảy ra điệu múa quản lý sống chết của người trong nhân gian.

Chúng tu sĩ muốn động Long Tiểu Chi thì nói dễ hơn làm, thiếu một Long Phong Triệt, sau lưng còn có một Hiên Khâu Thiên Giác thực lực khủng bố, người xông lên không ngoại lệ, không chết thì thương, Hiên Khâu Thiên Giác nhìn qua dịu dàng như nước, lúc này vô cùng khủng bố, ra tay căn bản không lưu tình, treo nụ cười âm ập lòng người, thu hoạch sinh mệnh.

Trên bầu trời tháp Không Cảnh, máu tươi màu đỏ rơi xuống, tiêm nhiễm vào thành trì phía dưới.

Chuyện đến nước này, hành động của Hiên Khâu Thiên Giác và Long Phong Triệt đã giải thích rõ, cho dù nhận thua, bọn họ cũng khó thoát khỏi cái chết, dứt khoát liều mạng đánh cược một lần, thực lực Long Phong Triệt và Hiên Khâu Thiên Giác quá mạnh mẽ, bọn họ vốn không địch lại, hơn nữa một con tiểu tử điệp có thể không ngừng chữa trị, có thể nói không có phần thắng, cơ hồ tất cả mọi người hiểu, tiểu yêu tử điệp kia là chỗ đột phá duy nhất.

Long Tiểu Chi nhẹ nhàng xoay một vòng, vỗ cánh bay tới bay lui, đừng nói có người tương hộ, chỉ dựa vào bản thân Long Tiểu Chi, muốn bắt được nàng là chuyện vô cùng khó khăn, huống chi vì an toàn, Long Tiểu Chi một tay cầm kiếm, một tay cầm Văn Cung Tán, bóng dáng che ô kia căn bản không giống trong cuộc chiến sinh tử, mà là tàn bộ giữa ánh đao bóng kiếm đầy trời.

Đám người Thanh Tuế Nguyên thấy hơi tuyệt vọng, cuối cùng ý thức bọn họ được mình không thể nào đến gần Long Tiểu Chi, cũng không cách nào chiến thắng Long Phong Triệt và Hiên Khâu Thiên Giác, chẳng lẽ cứ chết thế này sao? Bọn họ không cam lòng!

Trong chiến cục hỗn loạn, trong Không Cảnh, Tàn Tông Ngụy khoanh chân ngồi trong bọt khí đột nhiên mở mắt, không biến sắc nhìn ra bốn phía, lại không thu hoạch được gì, nhưng trong đầu lại vang lên một giọng nói rõ ràng.

"Ngươi không cần nhìn, nếu lão phu có thể truyền âm cho ngươi vào lúc này, đương nhiên là có nắm chắc, suy nghĩ kỹ đi, tự bạo còn có thể cho Thương Lan tông một đường sinh cơ, hoặc là bị Long Phong Triệt bắt, lấy phong cách hành sự của Long Phong Triệt, chỉ sợ sẽ bắt ngươi sống không bằng chết."

Tìm Tàn Tông Ngụy đáp nhanh hơn, người kia là ai? Giọng nói xa lạ, hơn nữa truyền âm mà không khiến Hiên Khâu Thiên Giác và Long Phong Triệt chú ý, cho dù điểm đáng hoài nghi tăng tăng, nhưng lúc này Tàn Tông Ngụy trừ tin tưởng thì không còn cách nào khác, vì vậy thử dùng thần thức câu thông. "Bọt khí này hết sức kỳ lạ, áp chế tu vi của ta, căn bản không thể hội tụ linh lực, không thể tự bạo."

Quả nhiên giọng nói kia vang lên lần nữa. "Ngươi chỉ cần chờ là được, cơ hội chỉ có một lần, ngươi tự lựa chọn."

Sau khi giọng nói kia nói xong, thì dù Tàn Tông Ngụy dùng ý thức ném thử thế nào, cũng không truyền âm cho ông ta nữa, chờ? Chờ cái gì chứ? Tàn Tông Ngụy ngẩng đầu nhìn Long Phong Triệt ngoài tháp, khói mù nơi đáy mắt cơ hồ ngưng tụ thành thực chất, tự bạo sao? Khóe môi Tàn Tông Ngụy chậm rãi cong lên, so với việc bị ép chết, không bằng liều mạng kiếm một đường sinh cơ.

Tu sĩ Độ Kiếp kỳ, cho dù tự bạo, vẫn có thể giữ lại một luồng thần thức, chỉ là cực kỳ khó khăn, năm đó Nhan Uyên tự bạo có thể giữ lại thần thức, Tàn Tông Ngụy và nhiều tu sĩ ở như vậy cũng không phát hiện, cũng vì khả năng này cực thấp, cơ hồ là không.

Trong lòng Tàn Tông Ngụy đã quyết định xong, nhắm mắt lại lần nữa, giống như lão tăng nhập định vậy, chờ đợi giọng nói kia gợi ý cho mình, ngoài tháp Không Cảnh, chiến đấu đã chuẩn bị kết thúc, kết cục đám người Thanh Tuế Nguyên tàn bại đã định đoạt rồi.

Hiên Khâu Thiên Giác đi theo Long Tiểu Chi, bảo vệ bé con kín không kẻ hở, nhưng mà một tiếng gầm thét điếc tai đột nhiên truyền đến từ cửa thành, cả thành đô Linh Tịch run lên, mọi người vô thức nhìn sang, muốn xem đã xảy ra chuyện gì.

Cùng lúc đó, trong tháp Không Cảnh, Tàn Tông Ngụy mạnh mẽ mở mắt, ông ta cảm thấy trời buộc trong bọt khí đột ngột trống rỗng, lập tức điên cuồng hội tụ linh lực xung quanh, bọt khí lớn cỡ bàn tay lập tức sáng lên như mặt trời.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 93: Một Ngày Một Ngục

Đột nhiên Long Phong Triệt xoay người lại, bay thẳng đến chỗ tháp Không Cảnh, mọi chuyện xảy ra thay đổi trong chớp mắt.

Sắc mặt Hiên Khâu Thiên Giác trầm xuống, lập tức tiến lên, ôm lấy Long Tiểu Chi, ánh mắt Long Tiểu Chi nhìn về phía vang lên tiếng gào, đó là nơi nàng vào thành.

Ánh mắt không ít người bị tiếng gầm thét kia hấp dẫn, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, một thân rắn khổng lồ toàn thân trắng muốt như ngọc phóng lên cao, uy áp thần thú mạnh mẽ lan đến, đôi cánh khổng lồ trên lưng bạch xà khiến không trung cuộn cuộn nổi gió, thành Linh Tịch lập tức vang lên tiếng gió xào xạc.

"Sur phụ! Đó là Đẳng Xà sao?" Long Tiểu Chi kinh hãi, níu lấy tà áo Hiên Khâu Thiên Giác hỏi thăm, trong giọng nói có vẻ khó tin. Hình tượng trước kia của tiểu bạch xà mặc dù giống với Đẳng Xà, thế nhưng hình thể thì không có sức uy hiếp, hơn nữa trên người ở tiểu bạch xà không có cảm uy áp của thần thú, chỉ có điều, hẳn là không có ai nghĩ rằng, thần thú thượng cổ lại còn tồn tại trên thế gian.

"Là tiểu bạch xà đó." Giọng của Hiên Khâu Thiên Giác rất thấp, trong lòng có dự cảm không hay, hình như có chuyện gì đó không bị khống chế sắp xảy ra, cảm giác hoảng loạn này đã quá lâu không trải qua.

Sau khi thất thần ngắn ngủi, trận chiến vẫn không dừng lại, có người thậm chí muốn thừa thời cơ này đánh lên Long Tiểu Chi, sương mù băng lam lượn lờ dưới chân Hiên Khâu Thiên Giác, đóng băng kẻ dám đánh lên, rồi tiện tay đánh nát.

Hành động này của Hiên Khâu Thiên Giác khiến những kẻ muốn đánh lên lần nữa phải cứng đờ, dù sao ai cũng không muốn biến thành một đồng vụn băng.

Trong tháp Không Cảnh, hai mắt Long Phong Triệt đỏ tươi, vung đao đánh xuống, nhưng đã không kịp, tu vi Tần Tông Ngụy cao cỡ nào, muốn tự bạo chỉ là chuyện trong nháy mắt, tu sĩ Độ Kiếp kỳ tự bạo nguyên thần, đủ để phá hủy một thành trì, cho dù là thành Linh Tịch, cũng không cách nào chịu nổi một tu sĩ Độ Kiếp kỳ tự bạo.

Đôi mắt Hiên Khâu Thiên Giác tối sầm lại, một tay nhanh chóng bấm pháp quyết, ánh sáng băng bóng sáng lên, tạo ra một hình cầu bao bọc mình và Long Tiểu Chi lại, cơ hồ ngay lúc pháp quyết hoàn thành, một luồng linh lực khủng bố bộc phát từ trong tháp Không Cảnh ra, tu sĩ Độ Kiếp kỳ tự bạo, người ở khoảng cách gần thậm chí ngay cả thời gian phản ứng cũng không có, hóa thành tro bụi trong nháy mắt.

Thành Linh Tịch, lấy tháp Không Cảnh làm tâm, ầm ầm vỡ vụn, nhưng lúc Tần Tông Ngụy tự bạo, một màn nước màu lam dịu dàng bao trùm lên, bao phủ tháp Không Cảnh, ngăn cản làn sóng năng lượng khổng lồ do tu sĩ Độ Kiếp kỳ tự bạo mang đến, nhưng cho dù như thế, vẫn có không ít người thất khiếu chảy máu, thần hồn tổn hại.

Trong hình cầu băng lam, Long Tiểu Chi sững sờ nhìn tháp Không Cảnh biến mất mà trong chớp mắt không kịp phản ứng, Hiên Khâu Thiên Giác cũng không nói gì, chờ đợi năng lượng tự bạo của Tần Tông Ngụy biến mất.

Ánh mắt ngây ngốc của Long Tiểu Chi đột nhiên sáng ngời, tháp Không Cảnh bị một bán cầu nước bao trùm, xuyên thấu qua màn nước có thể nhìn thấy tình hình bên trong, tháp Không Cảnh đã hóa thành hư ảo dưới linh lực cực lớn, bên trong trống rỗng, hình như mọi thứ đã biến mất, nhưng là nháy mắt tiếp theo, một bóng dáng khổng lồ đầy một đồng hoang tàn ra, nhảy vào giữa không trung.

Tu sĩ đứng gần Không Cảnh tháp hài cốt không còn trong một lần tự bạo kia, mà những tông môn đứng tại chỗ, không tiến lên vây công mặc dù chịu ảnh hưởng nhất định, lại không có nguy hiểm sinh mệnh, là màn nước kia cứu bọn họ.

Đột nhiên lúc trong màn nước nổi lên một bóng dáng khổng lồ lập tức hấp dẫn tâm thần bọn họ, bóng dáng kia bay lên trời, bay giữa không trung, một trào nắm chặt, hình như đang bóp cái gì, nhưng những chuyện này cũng không quan trọng, quan trọng là, đó là một con rồng! Một con rồng màu đỏ sẫm, hơn nữa còn có một đôi cánh màu đỏ sẫm!

"Đó, đó là Ưng, Ưng Long sao?" Có người ngấp ngừng hỏi thăm, con rồng mà có một đôi cánh? Từ xưa đến nay, chỉ nghe nói một loại, Ưng Long! Kinh hãi hôm nay quả thực quá nhiều, chỉ sợ có nhiều người cả đời cũng không rung động lòng người như thế.

Đầu tiên là một con thần thú Đẳng Xà, sau có tu sĩ Độ Kiếp kỳ tự bạo, ngay lúc bọn họ cho rằng hẳn phải chết, một màn nước đột nhiên xuất hiện ngăn cản năng lượng tự bạo, ngay sau đó, lại xuất hiện một con Ưng Long, có phải bọn họ xuất hiện ảo giác hay không, hoặc là quay về thời kì thượng cổ, cho nên mới có cơ hội trong thời gian ngắn mà tận mắt nhìn thấy hai loại trong thập đại thần thú thượng cổ.

Sau khi tự bạo chấm dứt, màn nước dần dần trong suốt, cuối cùng biến mất, trên đồng hoang tàn, thân rồng màu đỏ sẫm khổng lồ biến mất theo, thay vào đó là Long Phong Triệt một thân hồng y, hân bay bổng giữa không trung, tóc dài bay múa, hồng y như lửa, hình như hai mắt có ánh sáng rực rỡ đang chuyển động, tay phải bóp một nguyên thần cơ hồ trong suốt.

Tần Tông Ngụy chưa bao giờ cảm thấy tuyệt vọng như thế, sau khi tự bạo, liều mạng giữ được một luồng thần thức, Tần Tông Ngụy mừng như điên, ông ta thành công, ánh mắt mang theo vài phần sung sướng nhìn tới chỗ Long Phong Triệt, Long Phong Triệt lại hóa nguyên hình trong ánh mắt hoảng sợ của ông ta, Ứng Long! Thần thú Ứng Long! Long tộc vốn dĩ mạnh mẽ, hưởng chi huyết mạch thượng cổ, Tần Tông Ngụy bất chấp nguy hiểm hồn phi phách tán mà tự bạo, giờ nhìn lại như thấy một truyện cười.

Long Phong Triệt tiến lên vài bước, chúng tu sĩ ở xa ngoài tháp Không Cảnh bên vô ý thức lui về phía sau, cho dù Long Phong Triệt còn cách bọn họ rất xa, cả người Long tộc toàn là trần bào, nhưng đối mặt với một Ứng Long mạnh mẽ, không ai dám động một chút tâm tư, sợ hãi là tâm trạng duy nhất của bọn họ lúc này.

Long Phong Triệt cũng không thêm đề ý, bởi vì hắn thấy bé con đã bay tới, sau lưng còn có Hiên Khâu Thiên Giác treo về mặt cười già đi theo, mặc dù Long Phong Triệt không muốn gặp Hiên Khâu Thiên Giác, nhưng nếu như không có Hiên Khâu Thiên Giác, Long Tiểu Chi sẽ gặp phải vô số gian nguy.

"Vội vã tìm chết như thế à? Ta cho ngươi toại nguyện." Giọng nói trầm thấp của Long Phong Triệt vang lên, Tần Tông Ngụy cơ hồ đã quên sợ hãi là cảm giác gì, lúc này lại được ôn lại, ông ta không tin Long Phong Triệt sẽ cho ông ta chết ngay, mà trên thực tế cũng đúng như ông ta đoán.

Đau đớn kịch liệt truyền đến từ linh hồn, cho dù là Tần Tông Ngụy cũng muốn lăn lộn ra đây, ông ta có cảm giác có thứ gì trong đầu bị hút ra, cảm giác xé rách mạnh mẽ xé rách quấy vỡ linh hồn đó đã không cách nào hình dung.

Long Phong Triệt sử dụng su ru hồn thuật với Tần Tông Ngụy, dù sao mọi chuyện vừa này quá trùng hợp, su ru hồn xong, Tần Tông Ngụy không nhúc nhích, dường như đã chết.

Long Phong Triệt cười lạnh một tiếng nắm chặt bàn tay trong nháy mắt, nguyên thần Tần Tông Ngụy lập tức vang lên một tiếng rên rỉ khàn khàn, sau đó bắt đầu điên cuồng hô "Giết ta! Giết ta!"

"Thế nhưng không ngu xuẩn, cũng hiếm thấy." Long Phong Triệt ngoài ý muốn cảm khái một câu. Nguyên thần vốn là chỉ còn một luồng, hơn nữa sau khi hắn su ru hồn lại còn duy trì thần trí, Tần Tông Ngụy này có thể trở thành người đứng đầu một tông cũng không phải không có nguyên nhân.

Long Phong Triệt vẫy vẫy tay, một nam tử nam tử y đến trước mặt Long Phong Triệt, Long Tiểu Chi còn nhớ người này, là thủ hạ của Long Phong Triệt, chắc cũng là một yêu tu. Long Phong Triệt tiện tay quăng ra, ném Tần Tông Ngụy vào trong tay nam tử đó.

Nam tử hắc y duỗi tay ra đón, cúi đầu nhếch miệng cười với Tần Tông Ngụy một tiếng, lộ ra một ngum răng trắng hếu.

Long Phong Triệt lại ung dung mở miệng "Một ngày chỉ có thể ăn một miếng, không thể nuốt trọn, tùy tiện ăn một năm nửa năm, nguyên thần tu sĩ Độ Kiếp kỳ vô cùng hiếm có, phải biết nhấm nháp."

Nụ cười của hắc tử cứng lại, vẻ mặt rối rắm, một luồng nguyên thần nhỏ như thế, bỏ qua kẻ răng còn được, vậy mà một ngày chỉ có thể ăn một miếng.

Hai mắt Tần Tông Ngụy tối sầm, nguyên thần không giống thân thể, chỉ cần nguyên thần bất diệt, thì thân thể có thể tái sinh, điều này cũng có nghĩa là ông sẽ còn sống nhưng bị ăn sạch từng chút từng chút, cho đến lúc nguyên thần không thể chống đỡ nổi, hồn phi phách tán, không còn kiếp sau.

Tần Tông Ngụy giải quyết vấn đề, vẫn còn những vấn đề khác chưa giải quyết, tỷ như Thanh Tuế Nguyên và vài tu sĩ tu vi tương đối cao may mắn tránh được một kiếp trong tự bạo lúc này, bởi vì lui xa đúng lúc, chạy trốn ra ngoài phạm vi tháp Không Cảnh.

"Thanh môn chủ, ngươi run cái gì? Đã quên nói cho ngươi biết, Tần Tông chủ mà ngươi chờ đến thành Linh Tịch trước ngươi một bước, nếu Thanh Đan Môn và Thương Lan tông tình thâm nghĩa trọng như thế, bản tôn thành toàn cái danh trung nghĩa của ngươi nhé?"

Thanh Tuế Nguyên đỏ mặt hồi lạnh liên tục, hai đùi run run, ai có thể ngờ bản thể Long Phong Triệt dĩ nhiên là thần thú Ứng Long, mà lại Tần Tông Ngụy không có sức chống trả, Thanh Tuế Nguyên muốn mở miệng cầu xin tha thứ, nhưng hình như Long Phong Triệt đã lười phải lãng phí thời gian, phất phất tay, ra lệnh một tiếng, phần đông linh thú sớm đã nhìn chăm chú thêm thường đồng loạt xông lên.

Mặc dù mấy người bị thương thâm trọng tu vi không thấp, lại khó có thể ứng đối số lượng phần đông linh thú, chỉ chớp lát sau liền bị chia cắt hầu như không còn, nguyên thần cũng đồng dạng không chỗ có thể trốn.

Các tông môn dừng ở phía xa bị thủ đoạn hung tàn của Long Phong Triệt làm chấn động, không có ai dám tiến lên ngăn cản, cứ như vậy thì rất nhiều tông môn mạnh mẽ của Nam Cảnh sẽ thất thế, trong đó thậm chí bao gồm tông môn cao cấp nhất như Thương Lan tông và Thanh Đan Môn.

Chuyện của tháp Không Cảnh vừa mới kết thúc, chỗ cửa thành lại truyền đến một tiếng gầm thét, lúc này mọi người mới hoàn hồn từ một mảnh huyết sắc trước mặt, nhìn về phía cửa thành, bọn họ thiếu chút nữa đã quên, chỗ cửa thành còn có một con Đẳng Xà kia kia.

Long Phong Triệt không ngừng lại, lập tức đi về cửa thành, rõ ràng tiểu bạch đã bị chọc giận, vừa này su ru hồn đối Tần Tông Ngụy, lại không có được tin tức có giá trị gì, người truyền âm cho Tần Tông Ngụy rất có thể là kẻ đã chọc giận tiểu bạch xà.

Không chỉ có Long Phong Triệt, còn có những tu sĩ khác cũng về chỗ cửa thành, hành trình bí cảnh lần này xảy ra quá nhiều ngoài ý muốn, Thương Lan tông không ai sống sót, tông chủ Thất Linh Tông lại là người dân của thành Linh Tịch, lịch sử vạn năm trước cũng lật đổ nhận thức của bọn họ.

Tốc độ mọi người cực nhanh, còn chưa chờ tới gần cửa thành, xa xa đã nhìn đến tình hình chiến đấu chỗ cửa thành, trước cửa thành một mảnh hỗn loạn, mà điều khiến người ta trợn mắt há hốc mồm là người đang giằng co với Đẳng Xà, dĩ nhiên là tán tu Lạc Phong Tử kia! Một tu sĩ Xuất Khiếu kỳ!

Không! Không đúng! Tu vi của người kia rõ ràng không phải là Xuất Khiếu kỳ, linh lực dồi dào đến mức cách xa như thế cũng khiến người ta cảm thấy áp lực, thậm chí đã có tu sĩ ngừng lại, bị uy áp bức bách, không thể đi về phía trước.

Lại là một trận tiếng vang nhà cửa sụp đổ nổ, kèm theo tiếng gầm phẫn nộ của Đẳng Xà, Đẳng Xà bị đánh rơi xuống, lăn lộn trong đồng hoang tàn, kiên nhẫn xông tới, sau mấy hơi dây dưa, bị đánh bay lần nữa.

Từng tiếng nổ vang điếc tai kia nện trong lòng của mọi người, đây là thần thú đó! Làm sao có thể bị đè ép đơn phương! Đến tốt cùng Lạc Phong Từ là ai! Đến tốt cùng tu vi của ông ta là gì?

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Hội Tụ

Lạc Phong Từ cũng cảm thấy mọi người đến gần, nóng lòng đến gần Nhan Uyên đứng bất động gần cửa thành như một tượng đá, nhưng lúc nào cũng bị Đẳng Xà ngăn cản tay chân, mặc dù Đẳng Xà không địch lại Lạc Phong Từ, nhưng vẫn là thần thú, hướng chỉ vẫn còn trong trạng thái nổi điên, muốn đánh chết trong nháy mắt là điều vô cùng khó khăn.

Long Phong Triệt cấp tốc chạy đến, hành động của Lạc Phong Từ đã giải thích rõ người này không đơn giản, nhưng dù là vì thành Linh hay là vì tiểu bạch xà, hẳn cũng không thể không ra tay.

Hai mắt Đẳng Xà màu trắng đã chuyển sang màu đỏ tươi, vẻ hung ác khiến đôi mắt gần như không nhìn thấy gì nữa, như chỉ còn lại ý thức công kích, dù bị đánh bay ra ngoài bao nhiêu lần, lại luôn nhào lên trong chớp mắt, trong lòng Lạc Phong Từ đang trù tính thu phục Đẳng Xà thế nào, lại nghe thấy một tiếng rống ngâm vang lên trong thành, hoàn hồn nhìn lại, thì thấy một con rồng màu đỏ sậm đang bay đến nhanh như điện xẹt, hung hăng đụng lên.

Dù dưới tình thế như thế, Lạc Phong Từ cũng không lùi bước, một tay phòng ngự, trong nháy mắt Ứng Long bay đến, một luồng linh lực cực lớn bùng nổ giữa hai người, mặt đất xung quanh rạn nứt, giăng co trong chớp lát, Ứng Long lui ra ngoài, hóa thành một bóng người màu đỏ.

Long Tiểu Chi thấy thế lập tức vỗ cánh bay về trước, muốn đón lấy Long Phong Triệt, nhưng không ngờ rằng, sức lực đánh lui Long Phong Triệt quá mạnh mẽ, mặc kệ Long Tiểu Chi vỗ cánh thế nào cũng không cách nào ngăn cản xu thế lui lại của Long Phong Triệt, cuối cùng vẫn là Hiên Khâu Thiên Giác đi lên, kéo hai người xuống.

Tu sĩ sau ào ào im lặng, Long Phong Triệt dùng bản thể xông lên, lại bị một bàn tay của Lạc Phong Từ cản lại! Dự cảm không tốt bao phủ bọn họ, thực lực của Lạc Phong Từ đã vượt qua hiểu biết của bọn họ, mà bọn họ phát hiện bí mật của Lạc Phong Từ rồi, nếu như Long Phong Triệt và Hiên Khâu Thiên Giác bại, chỉ sợ bọn họ cũng sẽ chết ở đây.

Long Phong Triệt xoay người một cái, mượn linh lực của Hiên Khâu Thiên Giác trung hòa sức mạnh của Lạc Phong Từ, đồng thời ôm bé con sau lưng vào trong lòng, vừa mới Long Tiểu Chi pằng một cái đã đụng vào, tốc độ của hắn quá nhanh, hắn rất sợ mình đè bẹp Long Tiểu Chi. "Tiểu Chi không sao chứ?"

"Không có việc gì." Long Tiểu Chi bỏ tay khẽ nâng lên xuống, nghiêm túc trả lời.

Hiên Khâu Thiên Giác nghiêng đầu nhìn lại, cái mũi nhỏ của Long Tiểu Chi đỏ hồng, rõ ràng là vừa nãy đã bị đụng vào, hai mắt cũng ngập sương mù mờ mờ, nghe thấy Long Phong Triệt hỏi thăm thì lại không biến sắc nên nước mắt về. Trong lòng Hiên Khâu Thiên Giác khẽ chua xót, nhưng chỉ trong chớp mắt ngán ngủ, sau một khắc, Hiên Khâu Thiên Giác đã chậm rãi tiến lên, áo trắng mờ mờ khẽ bay lên, ngăn cản trước người Long Phong Triệt và Long Tiểu Chi.

Long Tiểu Chi đưa tay mập ra, muốn níu lấy quần áo đang tung bay của Hiên Khâu Thiên Giác.

"Sự phụ?" Trong lòng Long Tiểu Chi vô cùng bất an, sự phụ có phải đối thủ của Lạc Phong Từ không? Bản thể của Long Phong Triệt cũng không đánh lại Lạc Phong Từ, hai đại thần thú Đẳng Xà, Ứng Long đều không làm gì được nhân vật này, vậy trên đời này ông ta còn có địch thủ sao?

Mặt Lạc Phong Từ không chút biểu cảm nhìn Hiên Khâu Thiên Giác, lạnh lùng mở miệng, trong giọng nói cũng không có tâm trạng gì, chỉ có trần thuật sự thật. "Người không phải là đối thủ của ta."

Giọng nói nhẹ nhàng của Hiên Khâu Thiên Giác vang lên. "Ta biết rõ."

Lạc Phong Từ mở to mắt, hình như cảm thấy ngoài ý muốn về sự thắng thần của Hiên Khâu Thiên Giác, đang muốn nói chuyện, tiểu bạch lại vọt lên lần nữa, Lạc Phong Từ nhướng mày, trong mắt xẹt qua một tia không kiên nhẫn, trở tay kéo một cái, đã lấy cự kiếm sau lưng ra, bước sang bên cạnh, xoay người, cự kiếm mang sức mạnh ghê người và sự uy lực tốt đỉnh bỏ tới.

Hiên Khâu Thiên Giác cũng hành động, băng lam nổ tung, băng kiếm bay đi, một tay giữ lấy đàn cầm, tiếng đàn boong boong vang tận mây xanh. Lúc này Lạc Phong Từ chỉ có hai sự lựa chọn, rút công kích về ngăn cản công kích sau lưng đến từ Hiên Khâu Thiên Giác, hoặc là tiếp tục công kích, chém

Đằng Xà.

Ánh mắt Lạc Phong Từ tối sầm lại, cuối cùng lựa chọn đề phòng, nếu như là công kích khác thì ông ta có thể không để ý, nhưng đàn cầm này sao lại? Kiểm phong quay lại, đỡ tất cả băng kiếm của Hiên Khâu Thiên Giác, cự kiếm vung lên, chấn hết lưỡi dao âm thanh không nhìn thấy, công kích của Đằng Xà sau lưng đã tới, Đằng Xà trực tiếp cắn xuống, răng nanh sắc bén vô cùng tinh chuẩn cắn vào cổ Lạc Phong Từ.

Nhưng khiến người ta ngoài ý muốn là tốc độ của Lạc Phong Từ cực nhanh, tránh thoát một kích trí mạng này của Đằng Xà, nhưng trên cổ lại xuất hiện một vết máu dài nhỏ, từng giọt máu đỏ chậm rãi rỉ ra, rõ ràng là bị răng nanh Đằng Xà quệt bị thương.

Lạc Phong Từ đưa tay sờ sờ cổ máu trên cổ mình, nhìn vết máu dính vào đầu ngón tay, sự u ám trong mắt bắt đầu lan ra, cuối cùng hóa thành một màu đen nhánh. "Ta đồ máu!" Về mặt Lạc Phong Từ vận vẹo, sau đó nhìn về phía Hiên Khâu Thiên Giác bay giữa không trung "Hiên Khâu Cổ Cầm! Ha ha! Ngay cả Hiên Khâu Huyền Ca cũng không làm gì được ta, dựa vào người thì có thể làm thế nào?"

Tay Hiên Khâu Thiên Giác dừng lại, nhìn về phía Lạc Phong Từ, như đang muốn tìm được nét nào đó quen thuộc trên mặt Lạc Phong Từ, lại không thu hoạch được gì. Ngón tay đặt trên dây đàn cầm, không dám chủ quan.

Mặc dù Long Phong Triệt không có cam lòng, lại biết thực lực mình chênh lệch quá xa, lúc này tiến lên chỉ thêm phiền, Long Tiểu Chi nắm chặt kiếm gỗ, mắt không dám nháy nhìn bóng dáng màu trắng vững như bàn thạch phía trước.

Người ra tay trước vẫn là Lạc Phong Từ, bởi vì tiểu bạch một kích không thành đã quay đầu lại, cắn xuống một lần nữa, Lạc Phong Từ lạnh lùng cong môi, ông ta biết rõ Hiên Khâu Thiên Giác đang chờ Đằng Xà công kích, bởi vì chỉ có vào lúc đó, Hiên Khâu Thiên Giác mới có thể dùng Hiên Khâu Cổ Cầm đoạt lấy một chút khả năng đánh bại ông ta.

Nhưng lần này, dưới chân Lạc Phong Từ dùng sức, mạnh mẽ phóng tới Hiên Khâu Thiên Giác, tốc độ quá nhanh, tiểu Bạch căn bản đuổi không kịp, tay phải Lạc Phong Từ nâng cự kiếm lên, lúc đến gần, ngưng tụ sức mạnh, chém xuống.

Mũi chân Hiên Khâu Thiên Giác nhẹ điểm, nhảy khỏi chỗ đó, kiếm sắc bén ý ngưng tụ thành một màn sáng thật mỏng hơi mờ cọ qua vạt áo Hiên Khâu Thiên Giác, Lạc Phong Từ cũng không nghĩ tới Hiên Khâu Thiên Giác lại né tránh, tốc độ không giảm, lại một lần nữa đuổi theo, dưới chân đạp mạnh, mặt đất lập tức vỡ vụn, thấy rõ sức mạnh và tốc độ đáng sợ cỡ nào. Mọi người chỉ cảm thấy trước mắt không ngừng chột lóe vài đường sáng, kèm theo tiếng lưỡi dao chạm vào, một kích cuối cùng, hai tay Hiên Khâu Thiên Giác đặt trên đàn cầm, lùi lại mấy chục thước trong không trung, mà Lạc Phong Từ chẳng những không lui một chút, thậm chí còn dư lực xoay người lại chém, tinh chuẩn bổ vào bảy tấc của Đằng Xà.

Đằng Xà hí lên, xoay tròn thân rắn, cự kiếm phá vỡ phòng ngự mạnh mẽ của Đằng Xà, khám vào chỗ bảy tấc của bạch xà, cũng may Đằng Xà quần quai rồi tránh thoát, nếu không rất có thể bị chém thành hai đoạn.

Hiên Khâu Thiên Giác nhẹ nhàng dừng thân, mũi chân cách mặt đất vài tấc, hình như trong quá trình sử dụng đàn cổ thì Hiên Khâu Thiên Giác không thể chạm đất.

Long Tiểu Chi lập tức múa kiếm, xung quanh bóng dáng nhỏ bé biến ảo ra mảng lớn hoa sen màu tím trôi về phía Hiên Khâu Thiên Giác, thậm chí còn có những đóa sen khác bay về phía Đằng Xà màu trắng ở đằng xa.

Lạc Phong Từ phát hiện đặc tính của hoa sen màu tím rất nhanh, kiếm ý kỳ lạ như thế khiến ông ta ngoài ý muốn nhú mày, từ xưa đến nay, người tự nghĩ ra kiếm pháp được gọi là thiên tài kiếm tu, nhưng đường vòng lối tắt trong đường kiếm tu thì lần đầu tiên nhìn thấy, chỉ có điều lực chữa khỏi này xa xa không đủ, người mạnh giao đầu, một vết thương đã là biến số người khác không thể bù vào.

"Hôm nay lão phu đã được mở rộng tầm mắt, nhiều kỳ tài ngút trời như vậy, chết ở chỗ này đúng là..." Lạc Phong Từ lạnh lùng mở miệng, trong giọng nói có vài phân tiếc hận, cự kiếm trong tay đã bắt đầu hội tụ linh lực, ngưng tụ chín phân sức mạnh của, dự định một kích giải quyết Hiên Khâu Thiên Giác và Đằng Xà, nhưng một câu lời còn chưa nói hết, đã mạnh mẽ dừng lại.

Ánh tím dịu dàng mà bất mất từng vòng đầy ra như gợn sóng của nước, trung tâm gợn nước màu tím là người tí hon áo trắng kia.

Đầu tường Linh Tịch lập tức biến thành một biển tím, trong hơi thở nhẹ nhàng mà đầy đủ đó, Hiên Khâu Thiên Giác, Long Phong Triệt và tiểu bạch xà khỏi hẳn trong nháy mắt, đạt tới trạng thái đỉnh phong.

Biến cố như thế khiến Lạc Phong Từ ngu ngơ trong một cái chớp mắt, đây là năng lực gì? Hai thần thú thời thượng cổ và một bán thần thể nhưng cứ vậy mà được chữa khỏi hết! Đây tuyệt đối không thể nào là năng lực của một con tử điệt! Trong mắt Lạc Phong Từ xẹt qua một tia ngạc nhiên nghi ngờ, sau đó là ngạc nhiên mừng rỡ, hiển nhiên đã nghĩ đến khả năng nào đó.

Lúc Lạc Phong Từ ngu ngơ thời khắc, Hiên Khâu Thiên Giác, Long Phong Triệt, và Long Tiểu Bạch cùng nhau tấn công từ ba phía khác nhau, Lạc Phong Từ lập tức phòng ngự, mặc dù ba người vây công, nhưng Lạc Phong Từ vẫn không gặp hoàn cảnh xấu, thậm chí lại một lần nữa đánh ba người trọng thương.

Ánh sáng màu tím lại một lần nữa được đẩy ra, Long Tiểu Chi không chút keo kiệt linh lực của mình, thiên phú chữa khỏi tuyệt đối được phát huy vô cùng tinh tế, có thể nói chỉ cần Long Tiểu Chi ở đây, chỉ cần Long Tiểu Chi còn có linh lực, ba người Hiên Khâu Thiên Giác sẽ không chết.

Tình huống như thế đối với Lạc Phong Từ mà nói vốn rất khó giải quyết, nhưng mắt Lạc Phong Từ lại càng ngày càng sáng, mặc dù Hiên Khâu Thiên Giác và Long Phong Triệt cũng sẽ vô thức bảo vệ Long Tiểu Chi, trong một khe hở, Lạc Phong Từ ra một hư chiêu, sau đó một trận ánh sáng xanh lục mạnh mẽ lộ ra, Long Phong Triệt kinh hãi, dĩ nhiên là Hối Vọng kính, chắc là Lạc Phong Từ đoạt đến từ chỗ tiểu Bạch, hơn nữa còn chọc giận tiểu Bạch

vì hành động này.

Mắt thấy Long Tiểu Chi sắp bại lộ dưới ánh sáng màu xanh lục của Hồi Vọng kính, đột nhiên hai bóng dáng cấp tốc bay tới từ đằng xa, giao long màu trắng không lồ chở một người mặc áo trắng ngự không bay tới, Nguyễn Thanh Tuyết thấy tình huống của nơi này từ phía xa, nhìn thấy thế thì mạnh mẽ quát một tiếng "Lui ra!"

Ánh sáng màu xanh lục thế nhưng dừng lại, dường như bị người ta cắt đứt, hình ảnh rất quý dị, ánh sáng màu xanh dừng lại rồi chậm rãi tan biến trong vẻ mặt trợn mắt há mồm của mọi người, Hồi Vọng kính từ ngọc thạch xanh lục biến thành đá xanh bình thường, tình huống như thế không thể nào là linh lực của Lạc Phong Từ không đủ, tâm mắt của mọi người không tự chủ được nhìn về phía một người một giao đang bay đến.

Lạc Phong Từ cũng thấy kinh ngạc, hiển nhiên phản ứng của Hồi Vọng kính ngoài dự liệu của ông. Tiểu Bạch xà thấy vậy lập tức phóng tới Lạc Phong Từ, mục tiêu đúng là Hồi Vọng kính trong tay Lạc Phong Từ.

Công kích của Hiên Khâu Thiên Giác và Long Phong Triệt cũng theo sát sau đó, công kích của mấy người bọn họ không thể tách rời, nếu không sẽ không có phần thắng, Nguyễn Thanh Tuyết và Hiên Khâu Mặc Bạch không dám tiến lên công kích, ba người Hiên Khâu Thiên Giác đã có sự ăn ý và tiết tấu nhất định, một khi bọn họ gia nhập, chẳng những sẽ khiến mọi chuyện rối loạn, hơn nữa dưới tình huống thực lực chênh lệch quá xa sẽ trở thành chỗ hỏng.

Các tu sĩ đứng xa xa thấy thế trong lòng thoáng yên ổn, mặc dù trong lòng có suy đoán gì, nhưng cũng biết lúc này không thể xuất hiện nhất một chút lầm lỗi nào, mặc kệ vì sao từ điệp kia lại có sức mạnh chữa khỏi nghịch thiên lực này, mặc kệ vì sao Nguyễn Thanh Tuyết có thể khống chế Hồi Vọng kính, chỉ cần Hiên Khâu Thiên Giác và Long Phong Triệt có thể thắng, bọn họ sẽ có hy vọng sống sót.

Chiến đấu duy trì không biết bao lâu, sắc mặt của Hiên Khâu Thiên Giác và Long Phong Triệt càng ngày càng nặng nề, bọn họ tìm không thấy sơ hở của Lạc Phong Từ, mà thời gian lâu như vậy, chỉ sợ linh lực của Long Tiểu Chi chống đỡ không nổi, tiếp tục đánh cũng không có phần thắng.

Cuối cùng, trong một lần giao phong, cự kiếm quét ngang, linh lực mạnh mẽ một lần nữa đánh lui Hiên Khâu Thiên Giác và Long Phong Triệt, tiểu Bạch xà cũng vết thương chồng chất lần nữa. Lạc Phong Từ thanh thần đứng, lạnh lùng mở miệng, "Trên đại lục Hoàn Thần này, không ai có thể chiến thắng ta, các ngươi cũng vậy."

Cho dù Hiên Khâu Thiên Giác bị đánh lui, những mỗi một lần đều chắn trước Long Tiểu Chi, mồ hôi khề thấm ướt đầu tóc và quần áo hần, nụ cười trên mặt đã sớm biến mất. "Người đã phi thắng, vì sao còn có thể ở lại đại lục Hoàn Thần?"

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Ngủ Say

Hiên Khâu Thiên Giác hỏi thăm xong, hiện trường một mảnh tĩnh mịch, mọi người không phản ứng kịp câu này có ý gì.

"Bởi vì nơi này là Hoàn Thần." Câu trả lời của Lạc Phong Từ khiến người ta nghe không hiểu gì, nói xong, Lạc Phong Từ nhắc cự kiếm lên chậm rãi đến gần, kiếm ý ngưng tụ, ngăn công kích của Đằng Xà, vung kiếm bổ về phía Long Phong Triệt.

Long Phong Triệt không còn sức tránh né, phán đoán của hắn nói cho hắn biết, một kích này hắn không nhận nổi, Long Tiểu Chi sớm đã kiệt lực, thấy thế thì liều mạng vận chuyển linh lực trong cơ thể, lại cảm thấy trước mắt mờ hồ, thậm chí không xong, linh lực không đủ, ngay cả năng lực giữ hình người của nàng cũng biến mất.

Hiên Khâu Thiên Giác lập tức bay trở về, ừ Long Tiểu Chi trong lòng mình, quả nhiên nháy mắt tiếp theo người trong lòng không còn, Long Tiểu Chi biến mất không thấy gì nữa, chỉ để lại một cây linh chi màu tím trong suốt to cỡ bàn tay, Hiên Khâu Thiên Giác lập tức không biến sắc bỏ bé linh chi vào trong tay áo của mình.

Ánh mắt các chúng tu sĩ đã hoàn toàn bị Lạc Phong Từ và Long Phong Triệt hấp dẫn, không đợi bọn họ hoàn hồn, Long Tiểu Chi đã biến mất không thấy gì nữa, hơn nữa lúc này, ánh mắt của mọi người không tự chủ được nhìn về phía Long Phong Triệt thân trong tuyệt cảnh.

Cự kiếm sắc bén tầng tầng đánh xuống, kiếm phong chưa rơi, kiếm ý tới trước, cuộn cuộn thổi bay vạt áo đỏ thắm của Long Phong Triệt, Hiên Khâu Thiên Giác bởi vì xoay người lại cứu Long Tiểu Chi, cách Long Phong Triệt khá xa, hướng chỉ tốc độ của Lạc Phong Từ không chậm hơn hẳn.

Lúc mọi người ở đây cho rằng Long Phong Triệt hẳn phải chết, đột nhiên quanh người Long Phong Triệt xuất hiện một màn nước hình bán cầu, đón lấy công kích của Lạc Phong Từ, màn nước này trước kia đã từng xuất hiện lúc Tàn Tông Ngụy tự bạo, chẳng lẽ là lá bài tẩy nào đó của Long Phong Triệt?

Tất cả công kích của Lạc Phong Từ đều bị ngăn cản lại, trong lòng thầm giật mình, năng lực phòng ngự mạnh mẽ như thế ngay cả bản thể Ứng Long cũng không làm được, thần thức lập tức cảnh giác khuếch tán ra ngoài, lẽ nào xung quanh còn có ai đó đang ẩn nấp, hơn nữa còn là một người có được thực lực tuyệt đối.

Không chỉ có mình Lạc Phong Từ nghỉ ngơi, bản thân Long Phong Triệt cũng nghĩ không thông, màn nước trước tháp Không Cảnh thì hẳn còn tưởng rằng là thuộc tính của tháp Không Cảnh, hiện thời nhìn lại thì cũng không phải như thế, vậy thì ai đang bảo vệ hắn? Thành Linh Tịch thật sự có người sống sót sao? Nghĩ tới khả năng này, Long Phong Triệt lập tức thấy kích động.

Bởi vì màn nước đột nhiên xuất hiện, Lạc Phong Từ không dám tùy tiện tiến lên, dù sao một người có thể đỡ công kích của hắn, tu vi sẽ không thấp hơn mình, chỉ một sai lầm, rất có thể sẽ không đường nào xoay người.

Lạc Phong Từ không động, tự nhiên có người công kích, mà người công kích khiến tất cả mọi người không nghĩ tới, Nhan Uyên giống như tượng đá điêu khắc kia thế nhưng giống như một trận gió phát qua, cầm Phương Thiên Họa Kích trong tay công kích Lạc Phong Từ.

Công kích quá mức đột ngột, Lạc Phong Từ lập tức đề phòng, lại bị một kích của Nhan Uyên đánh lui, cánh tay phải xuất hiện một vết thương thật sâu. Lạc Phong Từ còn chưa xong, công kích của Nhan Uyên đã nhanh chóng đuổi theo, Lạc Phong Từ chỉ có thể ứng chiến.

Tình cảnh cứ thế mà nghịch chuyển một cách kì lạ, mọi người đứng thẳng tại chỗ không nhúc nhích, chẳng lẽ nam tử áo lam kia còn sống? Kích động nhất trong đó chính là Long Tiểu Bạch, nếu như không phải là thương thế quá nặng, chắc hẳn sẽ vùng đuổi biểu đạt vui sướng.

Hai cao thủ thực lực vượt xa sự tưởng tượng của mọi người tranh chấp, thành đô Linh Tịch lung lay sắp đổ, mặt đất không ngừng rung động, linh lực trong không trung 〇〇 ép tới khiến mọi người lùi lại nhiều lần, nếu không rất có thể bị cuốn vào linh lực hỗn loạn rồi xé thành mảnh nhỏ.

"Người là ai? Nhan Uyên không thể nào còn sống!" Lạc Phong Từ bị thế công điên cuồng của Nhan Uyên chỗ áp chế, cách sử dụng Phương Thiên Họa Kích của người này giống Nhan Uyên như đúc, nhưng Nhan Uyên không thể nào còn sống, vậy thì đến tột cùng người này là ai?

Nhan Uyên cũng không trả lời, trong lòng không suy nghĩ bất cứ chuyện gì khác, chỉ biết công kích.

Lần nữa bị Nhan Uyên đánh lui, thương tích trên người Lạc Phong Từ lại nhiều thêm một vết rách mắt, Lạc Phong Từ cũng càng ngày càng nguy hiểm, mặt khê vạn vẹo, hình như ý nghĩa của việc bị thương đổ máu với ông ta cũng không đơn giản, cuối cùng, ánh mắt Lạc Phong Từ hoàn toàn điên cuồng, bắt đầu không phòng thủ nữa, cự kiếm trong tay vung vẩy, cũng lấy mấy miếng phù triện từ trong không gian quảng ra ngoài, đồng thời nuốt một viên linh đan.

Phương hướng Lạc Phong Từ ném phù triện cũng không phải nhắm về Nhan Uyên hết, có một nửa phù triện trong đó đều quảng về phía Long Phong Triệt, quả nhiên, hành động của Lạc Phong Từ khiến Nhan Uyên có khê dừng lại một chút, là cái chỗ sơ hở nhỏ bé này, trong nháy mắt cho Lạc Phong Từ cơ hội.

Cao thủ so chiêu, thành bại chỉ trong nháy mắt, cự kiếm chém ngang, trực tiếp vắt ngang thân thể Nhan Uyên, nhưng là cảnh tượng máu tươi vẩy ra trong tưởng tượng cũng không xuất hiện, thân thể Nhan Uyên thế nhưng chậm rãi chậm rãi biến mất, tiểu Bạch xà thấy thế, lập tức giãy dụa, dùng hai cánh kéo thân thể của mình bỏ lên trước.

Nhưng tiểu bạch xà chỉ bò lên gần gũi vài bước, thân thể Nhan Uyên đã hoàn toàn biến mất không thấy gì nữa, Lạc Phong Từ cho là mình thành công rồi thì thành Linh Tịch đột nhiên bắt đầu run lên, hình như có thứ gì muốn tỉnh lại, tình huống sau đó càng khiến người ta trở tay không kịp, vô số bọt khí hội tụ đến, giống như truyền tống lúc ban đầu của bọn họ, tất cả sinh linh đều bị bọt khí bao phủ, tình cảnh này hình như là muốn truyền tống bọn họ ra ngoài lần nữa!

Chẳng lẽ là bọn họ đụng vào cơ quan nào khiến truyền tống thành Linh Tịch? Có người trong lòng thấy may mắn vì có thể sống sót, có người ảo não trong lòng, sớm biết như thế, không bằng vừa nãy đi vào thành thu thập vật tư.

Lạc Phong Từ thấy thế thì sao cam tâm được, linh lực hội tụ vào cự kiếm trong tay, muốn đánh tan bọt khí bao phủ lấy mình, nhưng phòng ngự của bọt khí cực mạnh, mấy phen công kích mà bọt khí không xuất hiện khe hở nào, Lạc Phong Từ biết rõ nếu như bị truyền tống đi lúc này, thì muốn vào thành Linh Tịch lần nữa là chuyện cơ hồ không có khả năng.

Cuối cùng, Lạc Phong Từ quyết định được ăn cả ngã về không, liều mạng trọng thương dùng toàn bộ linh lực của mình đánh bại, hơn nữa nỏ tung tất cả phù triện của mình, trong không gian hẹp như thế, cho dù năng lượng này phá vỡ phòng ngự của bọt khí, bản thân Lạc Phong Từ cũng sẽ phải bị trọng thương, thậm chí có khả năng mất mạng.

Sở dĩ Lạc Phong Từ được gọi là kẻ điên, chính là làm việc bất kể hậu quả, bộ tộc Linh Tịch thần bí và mạnh mẽ khiến không ít người muốn tới, Lạc Phong Từ không cần bí mật của Linh Tịch, ông ta cần phương pháp dưỡng hồn, trọng bảo khiến người ta khởi từ hồi sinh.

Nếu trong thành Linh Tịch có nhiều ảo ảnh có ý thức và thật thể bản thân như thế, nếu như lần này bọn họ không đến Linh Tịch, có phải hay không mấy ngàn năm, mấy vạn năm sau, những dân chúng Linh Tịch đã từng chết đi sẽ thật sự không khác người thường, chân chân chính chính sống lại! Đây mới là nguyên nhân khiến Lạc Phong Từ chấp nhất như thế, ông ta không quan tâm thời gian, chỉ cần có một chút hy vọng, thì không khả năng buông tay.

Nhượng Lạc Phong Từ không nghĩ tới là, bí mật của thành Linh Tịch quá nhiều, lực phòng ngự cũng mạnh mẽ đáng sợ, theo lý mà nói, trên đại lục Hoàn Thần này đã không ai là đối thủ của ông ta, nhưng ông ta vẫn không phá rách phòng ngự của bọt khí này, quả thật kì lạ, nhưng thành Linh Tịch mạnh mẽ và thần bí hoàn toàn giải thích rõ, trong thành rất có thể cất giấu thứ mà ông ta cần, cho nên cho dù hai bên đều thiệt hại, ông ta cũng muốn ở lại.

Trong bọt khí bay múa đầy trời, có một lập tức bộc phát ra một trận tia sáng chói mắt, coi đây là trung tâm, nhanh chóng khuếch tán, chỉ chớp lát sau, một tiếng vang ầm ầm thật lớn, linh lực cực lớn nổ ra từ bọt khí kia, trong nháy mắt năng lượng mạnh mẽ san tất cả không gian xung quanh thành bình địa, bọt khí vừa mới bay lên lập tức loạn tiết tấu, có bọt khí khoảng cách gần trong nháy mắt bị đánh nát, người trong đó một lần nữa rút về thành Linh Tịch, có bọt khí khoảng cách đơn giản thì bị linh lực trực tiếp nổ tung đầy xa, xoay tròn trôi ra xa xa.

Sau đó khi linh lực nổ tung, chỗ bọt khí của Lạc Phong Tử, thậm chí xuất hiện lốc xoáy linh lực ngăn ngừi, thấy rõ năng lượng kia khủng bố đến cỡ nào. Mà Lạc Phong Tử ở trung tâm thì đương nhiên tình huống tốt không đi đâu, nhưng cũng may thành công phá vỡ phòng ngự của bọt khí, Lạc Phong Tử rơi xuống từ giữa không trung, cả người lung la lung lay cơ hồ linh lực ngự không cũng không có.

Lúc Lạc Phong Tử hạ xuống thời khắc, linh lực bạo liệt khuếch tán đã phá hủy vào trong thành, Lạc Phong Tử suy đoán, nếu như này bọt khí có người thao túng, chắc hẳn lúc này người kia cũng bị thương thảm trọng, nhưng Lạc Phong Tử không đoán được, trong thành đột nhiên sáng lên một trận ánh sáng lam dịu dàng, trong suốt như giọt nước, nhanh chóng tan ra, ánh sáng màu lam của nước bao phủ mọi thứ, Lạc Phong Tử chỉ cảm thấy ý thức mờ hồ trong nháy mắt, trong lòng đột nhiên dâng lên dự cảm không ổn, muốn dùng thần thức chống cự, nhưng cuối cùng vẫn ngủ say.

Bọt khí truyền tống làm khiến mọi người không thấy tình huống những người khác, tu sĩ ở vòng chiến đấu ngoài bởi vì cách Lạc Phong Tử khá xa, bọt khí xoay tròn một trận cuối cùng vẫn bay ra khỏi thành Linh Tịch, mà đám người Vân Khuyết tông và Long Phong Triệt, Đằng Xà bởi vì ở ngay trung tâm, theo bọt khí vỡ vụn, lần nữa trở về thành Linh Tịch, cũng bị màn nước màu lam bao trùm, tỉnh táo trong chốc lát rồi mất đi ý thức, chìm vào mộng đẹp.

Cục diện hỗn loạn, một bọt khí trong đó vỡ vụn rồi một cây linh chi nhỏ màu tím rút xuống, nhìn như bé linh chi cũng khôi phục ý thức, nhưng vẫn không có linh lực hóa thành hình người, sau khi bé linh chi màu tím phát hiện mình bại lộ thì thấy hơi bối rối, sau khi rơi xuống đất muốn nhảy đi, nhưng thân mình xiêu xiêu vẹo vẹo chỉ nhảy vài bước, cũng bị màn nước bao lấy, nằm sấp trên mặt đất.

Trên bầu trời vạn dặm, tầng mây cũng ở dưới chân xa xôi, một mảnh biển lớn xanh thăm mênh mông thâm trầm hòa làm một thể với bầu trời, màu sắc giống nhau rất khó khiến người ta phân biệt rõ, phía trên biển rộng, một tòa thành cổ to lớn xa xa đứng lặng im, vạn năm không đổi, như một vị dũng sĩ, bảo vệ tín ngưỡng của mình.

Thành cổ phát ra màn nước màu lam, trong ánh sáng dịu dàng đó, có người ngủ say, mà thành trì bị hư hại trước đó thì từng chút từng chút được tu bổ.

Nhà cửa sụp đổ, tường thành hư hao, mặt đất rạn nứt, thậm chí tháp Không Cảnh hóa thành đất khô cằn trong thành, theo năm tháng xói mòn, từng chút từng chút ngưng tụ, cho dù tốc độ rất chậm, nhưng mà vô cùng chắc chắn, từ một viên một viên đất khô cằn hội tụ lại.

Thời gian đang lặng lẽ trôi qua, các tu sĩ được bọt khí chở đi đã đi ra mất rồi, bọn họ phát hiện mình không chỉ bị truyền tống ra khỏi thành Linh Tịch, thậm chí trực tiếp truyền tống ra đầm lầy Quy Khư, lúc bọt khí biến mất, bọn họ xuất hiện bên ngoài đầm lầy Quy Khư, mọi người sống sót sau tai nạn nhìn nhau cười khổ, hành trình bí cảnh lần này, cả đời này cũng rất khó quên được.

Chờ đợi trong chốc lát, xác định không có ai truyền tống ra nữa, đoàn người bước lên đường trở về, đại lục Nam Cảnh sẽ thay đổi. Thương Lan tông diệt môn, rất nhiều tông môn môn chủ của Thanh Đan Môn chết trong bí cảnh, Thất Linh Tông, Vân Khuyết tông không biết tung tích, không bị truyền tống ra ngoài, hành trình lần này, quá nhiều thiên tài tinh nhuệ một đi không trở lại, thực lực đại lục Nam Cảnh suy yếu trong nháy mắt.

Biết tin tức đám người Hiên Khâu Thiên Giác mất tích, đệ tử trông coi Vân Khuyết tông bắt đầu xâm nhập đầm lầy Quy Khư, nhưng không có Thủy Hâm Châu chỉ dẫn, bọn họ không thu hoạch được gì, lại không muốn buông tay cho, vài năm, vài chục năm, cho đến sau trăm năm, đại lục Nam Cảnh đã sớm xảy ra thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Không có Thương Lan tông, tự nhiên có kiếm tông khác quật khởi, không có Thanh Đan Môn, còn có đan môn khác dần dần bộc lộ tài năng, ngược lại là Thất Linh Tông và Vân Khuyết tông, giống như phù dung sớm nở tối tàn, từng để lại một nét bút đậm trong tỷ thí Nam Cảnh rồi cũng dần dần nhạt đi, rồi xa tầm mắt người đời, sau đó bị nhân tài mới xuất hiện tập nập mà lên thay thế.

Phía trên đầm lầy Quy Khư, vẫn là sương mù lờ lờ không tiêu tan và mây đen dày đặc quanh năm, trên trời cao xa không thể chạm kia, biển rộng xanh thăm sẫm lớn mênh liệt, vỗ vào thành trì mỹ lệ.

Thành Linh Tịch, sau trăm năm tu bổ, cuối cùng hoàn toàn khôi phục, từng cộng cây ngọn cỏ, từng viên gạch từng mái ngói, hoàn toàn chỉnh chỉnh tái hiện lại, trong chớp mắt thành Linh Tịch được chữa trị xong, dân chúng về mặt chết lặng tụ tập dưới tháp Không Cảnh trong thành ào ào trở về chỗ ở của mình, trên mặt một lần nữa ngưng tụ thành các biểu cảm muôn màu muôn vẻ, vui cười đùa giỡn, như không có chuyện gì xảy ra, vẫn trải qua cuộc sống của mình.

hết chương 94

editor: rõ ràng chương cũng không buồn mà sao nặng lòng quá, một vị dũng sĩ, lặng lẽ mà kiên trì bảo vệ tín ngưỡng của mình. Thực ra đến cuối cùng, chỉ là lừa mình dối người mà thôi, người chết thì không thể sống lại được.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Dự Đoán

Trong thành Linh Tịch, đá xanh trải dài, đường phố ngay ngắn, nhà cửa tràn trề đặc sắc mạng hơi thở của vùng biển san sát nối tiếp nhau, lúc này trong một con hẻm nhỏ ở chỗ sâu, trong góc tầm thường, một cây nấm linh chi nằm sấp trên đất ngủ say đã lâu đột nhiên run rẩy, sau đó mạnh mẽ nhảy lên, mũi

nắm màu tím trong suốt nhìn xung quanh, một trận ánh sáng màu tím nhẹ nhàng sáng lên, linh chi hóa thành một bé gái xinh xắn mặc áo trắng.

Bé gái nhìn qua chỉ khoảng hai ba tuổi, chài Song Nha Kế thơ ngây trong sáng, hai má mập mạp nhìn vô cùng đáng yêu, nhưng bé con cố ý nghiêm mặt, vẻ mặt hết sức nghiêm túc.

Người này là Long Tiểu Chi ngủ say trăm năm, sau khi Long Tiểu Chi tỉnh lại thì phát hiện mình vẫn còn ở chỗ trước đó, chỉ là linh lực tiêu hao không còn trong cơ thể không biết tại sao đã tràn đầy một lần nữa, cho nên hóa thành hình người trước.

Long Tiểu Chi nện hai cái chân ngắn đi ra ngoài đường phố, nàng còn trận pháp truyền tống đột nhiên khởi động, bọt khí tự động đưa bọn họ ra ngoài, trừ linh thú khế ước trong không gian, mỗi một sinh mạng đều có một bọt khí riêng, bởi vì vậy nên bây giờ Long Tiểu Chi mới lạc khỏi Hiên Khâu Thiên Giác.

Bước chân ra ngoài đường phố, Long Tiểu Chi lập tức nghe thấy tiếng người náo nhiệt, có tiếng người bán hàng rong hét to, có tiếng nữ nhân nói chuyện, có tiếng trẻ con vui đùa ầm ĩ, bước chân Long Tiểu Chi ngừng lại, trong khoảng thời gian nàng mất đi ý thức đã xảy ra chuyện gì?

Rất nhanh sau đó, một cảnh tượng phồn thịnh quen thuộc xuất hiện trong tầm mắt Long Tiểu Chi, thành Linh Tịch khôi phục như lúc ban đầu, vẫn to lớn như trước, dân chúng trong thành vui vẻ hòa thuận, có người bận rộn, có người nhàn nhã thông dong, mọi thứ giống y hệt như những gì Long Tiểu Chi từng thấy lúc mới vào thành Linh Tịch, hình như mọi thứ xảy ra sau đó chỉ là một giấc mộng.

Dừng lại một lát, Long Tiểu Chi đi ra cửa thành, lúc này trong lòng nàng tràn trề nghi vấn, hoài nghi có phải mình đang nằm mơ, hoặc là đang ở trong ảo giác, nếu không thì không thể giải thích mọi thứ trước mắt.

Lúc Long Tiểu Chi tỉnh lại, trong những góc khác nhau của thành Linh Tịch, có mấy người cũng chầm chậm tỉnh lại, trải qua nghi hoặc ban đầu, cũng phát hiện thay đổi của thành Linh Tịch rất nhanh, ào ào đi về phía cửa thành, dù sao trong trận chiến lúc trước, hư hại nghiêm trọng nhất là khu gần cửa thành.

Long Tiểu Chi đến chỗ cách cửa thành không xa lắm, vừa chạy tới cửa thành, vừa quan sát tỉ mỉ xung quanh, đột nhiên một cửa hàng quen thuộc xuất hiện trong tầm mắt Long Tiểu Chi, Long Tiểu Chi cất bước đi vào.

Trong Thị Vũ các không có gì thay đổi, thiếu nữ kia vẫn nhiệt tình chiêu đãi Long Tiểu Chi, Long Tiểu Chi không mua gì, rời khỏi Thị Vũ các rất nhanh. Nàng chỉ cần xác định xem ốc biển mình mua có còn ở đây hay không, mà sự thật là, vị trí đặt ốc biển vẫn trống không, chuyện này giải thích rõ chỗ mình đang ở có khả năng rất lớn là thật, chỉ là không biết vì sao thành Linh Tịch lại khôi phục như trước.

Long Tiểu Chi trực tiếp biến cánh ra, bay về phía cửa thành. Rất nhanh, cửa thành cao ngất hiện ra trước mắt, gần cửa thành có rất ít bóng người, hình như dân chúng thành Linh Tịch cũng không ham thích việc ra khỏi thành, rất ít khi đến gần cửa thành.

Dưới cửa thành trống rỗng, một người cũng không có, Long Tiểu Chi dừng dưới chân thành, nam tử áo lam trước kia từng đội dưới cửa thành đã không còn, nghi ngờ trong đầu Long Tiểu Chi càng ngày càng nhiều, có lẽ tìm được Lạc Phong Từ sẽ có lời giải, nhưng thực lực Lạc Phong Từ quá mạnh mẽ, cơ hồ không có địch thủ, việc bọt khí vỡ vụn rất có thể có liên quan tới Lạc Phong Từ, chỉ là không biết giờ Lạc Phong Từ đang ở đâu.

"Tiểu Chi!" Long Tiểu Chi chỉ chờ giây lát, mấy người Vân Khuyết tông đã lục tục chạy tới cửa thành, Hoa Vũ Lâu tới trước, liếc mắt một cái thì thấy Long Tiểu Chi đứng dưới cửa thành, bé con nhỏ xíu dưới cửa thành cao ngất có vẻ vô cùng đáng thương, lập tức lên tiếng gọi.

"Tam sư huynh." Long Tiểu Chi nhìn thấy Hoa Vũ Lâu thì trong lòng thoáng thờ phào nhẹ nhõm, trong tranh đấu lúc trước, thời gian Hoa Vũ Lâu chạy đến rất muộn, gần như là vừa vận mới tới thành Linh Tịch, thì bọt khí truyền tống đã xuất hiện.

Hoa Vũ Lâu đi tới, khom lưng bế Long Tiểu Chi lên, Long Tiểu Chi hiếm khi ngoan ngoãn, tay mập nín lấy tà áo Hoa Vũ Lâu.

Hoa Vũ Lâu khẽ cong cong khoe miệng, Tiểu Chi cảm thấy bất an? Chỉ sợ những chuyện xảy ra lúc trước khiến nàng thấy sợ hãi, nhưng lại không muốn nói rõ. Hoa Vũ Lâu sờ sờ cái đầu nhỏ của Long Tiểu Chi, hai người lặng lẽ chờ những người khác đến.

Kể Hoa Vũ Lâu, Nguyễn Thanh Tuyết, Hiên Khâu Thiên Giác, Hiên Khâu Mặc Bạch cũng lục tục chạy tới, nhưng trừ họ ra, Long Phong Triệt lại không có xuất hiện, tiểu bạch xà và Lạc Phong Từ cũng không biết đã đi đâu, hình như trong thành Linh Tịch trừ mấy người bọn họ ra, thì chỉ còn lại có dân chúng nửa thật nửa giả toàn thành.

"Sư phụ, chúng ta có cần đi vào không?" Hiên Khâu Thiên Giác vừa đến, Long Tiểu Chi lập tức chuyển vào lòng Hiên Khâu Thiên Giác, lúc này đang ngồi trên khuỷu tay Hiên Khâu Thiên Giác nhìn vào thành, hiển nhiên hơi hoài nghi Long Phong Triệt còn trong thành.

"Tiểu Chi là muốn đi tìm Long Phong Triệt sao?" Hiên Khâu Thiên Giác rất dễ dàng đoán được suy nghĩ trong lòng Long Tiểu Chi.

Long Tiểu Chi im lặng, nàng biết rõ có lẽ trong thành không chỉ có Long Phong Triệt, có khả năng rất lớn Lạc Phong Từ cũng ở trong thành Linh Tịch, cách ổn thỏa nhất là đi khỏi đây, không thì gặp Lạc Phong Từ nữa, không có hai đại thần thủ Đăng Xà và Ứng Long giúp đỡ, bọn họ không có phần thắng.

Hiên Khâu Thiên Giác nhéo nhéo tay mập của Long Tiểu Chi, nhẹ nói."Tiểu Chi có từng nghĩ tới hai màn nước phòng ngự cực mạnh kia không? An nguy của Long Phong Triệt không cần chúng ta lo lắng."

Long Tiểu Chi sờ sờ cằm nhỏ của mình, được Hiên Khâu Thiên Giác nhắc nhở, mới nhớ tới đây là thành Linh Tịch, là nơi Long Phong Triệt lớn lên, hình như trong thành này có cái gì đang bảo vệ Long Phong Triệt, thậm chí ngay cả Lạc Phong Từ cũng phải bó tay hết cách.

"Sự phụ, đến tột cùng Lạc Phong Tử có tu vi gì?" Nguyễn Thanh Tuyết hỏi ra nghi vấn trong lòng, hẳn tin tưởng sau chuyện này, Hiên Khâu Thiên Giác nhất định có suy đoán, quá mức đã đoán ra chân tướng, nhiều băn khoăn trong thành Linh Tịch này khiến người ta nghi ngờ khó hiểu.

"Lạc Phong Tử đã có tiên thể, cũng chính là tu sĩ đã phi thăng, không nên ở lại đại lục Hoàn Thần mới đúng." Hiên Khâu Thiên Giác cũng nghĩ không ra chỗ này, tu sĩ sau Độ Kiếp kỳ thì sẽ mọc cánh thành tiên, phi thăng lên thế giới tầng cao hơn, không có khả năng ở lại, nhưng là Lạc Phong Tử lại tồn tại.

Mặt mày người Nguyễn Thanh Tuyết lộ vẻ bưng bít, thực lực Lạc Phong Tử quả thực quá mạnh mẽ, có thể chống lại hai đại thần thú và Hiên Khâu Thiên Giác, cũng chỉ có phi thăng mới có thể giải thích.

"Trước tiên mặc kệ Lạc Phong Tử, thành Linh Tịch này đến tột cùng là thế nào? Từ lúc đi vào thành Linh Tịch thì khắp nơi khó hiểu, vị trí con truyền tống tới vô cùng hẻo lánh, vừa tới thành Linh Tịch thì bị bọt khí úp lên, đến tột cùng xảy ra chuyện gì?"

Hoa Vũ Lâu nói xong, tầm mắt của mọi người ấn ý nhìn về phía Hiên Khâu Thiên Giác, nếu như trong những người này có ai giải thích được mọi chuyện, sợ là chỉ có Hiên Khâu Thiên Giác.

Hiên Khâu Thiên Giác ngẩng đầu nhìn cảnh tượng ồn ã trong thành, giọng nói có phần trầm thấp. "Vi sư cũng chỉ suy đoán thông, từng có tin đồn, tộc Linh Tịch có trọng bảo, bởi vì vậy cho nên, thực lực của bộ tộc Linh Tịch vượt xa tu sĩ cùng giai, thậm chí có thực lực khiêu chiến vượt cấp, chắc hẳn họa diệt tộc vài ngàn năm trước cũng có một chút liên quan đến điều này, bây giờ nhìn lại, cái gọi là chí bảo Linh Tịch là có thật, hơn nữa ở ngay trước mắt người đời, chỉ là những kẻ vây công thành Linh Tịch không phát hiện mà thôi."

"Chí bảo Linh Tịch?" Mắt Mặc Bạch sáng lên, ánh mắt chuyển sang thành Linh Tịch, nghe ý tứ của Hiên Khâu Thiên Giác, chí bảo Linh Tịch đang ở trước mắt, nhưng trước mắt chỉ có cửa thành và tường thành cao ngất, mặc dù vật liệu xây dựng cửa thành và tường thành cũng coi như hiếm có, nhưng nói thế nào thì cũng không tính là chí bảo.

Nguyễn Thanh Tuyết cũng nhũn mày nhìn vào Linh Tịch thành, chỉ chốc lát sau ngạc nhiên mở miệng. "Chẳng lẽ sự phụ nói bản thân thành Linh Tịch!"

Hiên Khâu Thiên Giác khẽ gật đầu. "Không sai, Linh Tịch xây thành ngay trên biển Linh Tịch, biển Linh Tịch ngày xưa có thể nói dị thường hung hiểm, rất khó để đi qua, nhưng thành Linh Tịch lại có thể bình yên đứng ngay trên sóng to gió lớn, đứng sừng sững giữa sóng lớn, chắc không đơn thuần chỉ có công lao của người Linh Tịch, mà bản thân thành Linh Tịch này, có khả năng trị thủy được trời ưu ái."

"Hai màn nước trước kia một lần ngăn cản Tần Tông Ngụy Độ Kiếp hậu kỳ tự bạo, một lần đỡ công kích của Lạc Phong Tử đã phi thăng sau đó, năng lực phòng ngự hung hãn như thế, ngay cả thần thú Đằng Xà và Ứng Long cũng không có đủ, vì sư chỉ có thể nghĩ đến hai khả năng, một là thực lực của người sáng tạo thành Linh Tịch hơn xa Lạc Phong Tử, một là bản thân thành Linh Tịch cũng là thần thú."

Đầu óc Nguyễn Thanh Tuyết hết sức nhanh chóng, Hiên Khâu Thiên Giác nói đến đây, cũng đã hiểu ra. "Sự phụ nói là, đại chiến năm đó, quả thực Linh Tịch đã bị diệt tộc, nhưng thành Linh Tịch thì còn sống, có người dùng trận pháp chuyển thành Linh Tịch đến trời cao, trong vài ngàn năm, thành Linh Tịch tự biến ra dân chúng đã từng sống trong thành, bởi vì quá hiểu rõ dân chúng trong thành, cho nên những ảo ảnh được tạo ra chậm rãi có ý thức của mình, thừa kế tính cách của các dân chúng đã từng tồn tại kia, thành Linh Tịch lấy cách này lừa mình dối người, cho rằng dân chúng trong thành đều còn sống."

"Không có sai, Linh Tịch thành là sống, nó tận mắt nhìn thấy Linh Tịch hủy diệt, lại hy vọng tộc Linh Tịch tiếp tục sống sót, cho nên biến ra vô số ảo ảnh, vậy cũng có thể giải thích, vì sao thành Linh Tịch có thể tự chữa trị." Giọng nói Hiên Khâu Thiên Giác rất nhẹ, như mang theo vài phần xót thương.

"Vậy bản thể của thành Linh Tịch là cái gì đây?" Hoa Vũ Lâu hỏi, suy đoán của Hiên Khâu Thiên Giác và Nguyễn Thanh Tuyết khiến Hoa Vũ Lâu thấy kinh hãi, lần đầu tiên hẳn nghe nói có thành thị là vật sống. Sau khi kinh hãi thì cảm thấy nặng lòng đến khó hiểu, nếu như thành này còn sống, có ý thức, vậy nó có vui giận yêu buồn hay không? Lấy cách thức của mình muốn kéo dài sinh mệnh của bộ tộc Linh Tịch, mỗi ngày sống trong sự phồn hoa giả tạo.

"Là Huyền Vũ sao?" Đột nhiên Long Tiểu Chi mở miệng, linh thú hệ thủy, lực phòng ngự ghê người, Long Tiểu Chi nhớ tới lúc mình mới gặp gỡ nam tử áo lam dưới cửa thành kia, phản ứng chậm chạp, không nhúc nhích giống như tượng đá.

Hiên Khâu Thiên Giác cũng là suy đoán như vậy, lực phòng ngự mạnh mẽ vượt qua hai đại thần thú Đằng Xà và Ứng Long, giải thích rõ chủng tộc của bản thân thành Linh Tịch cũng vô cùng mạnh mẽ. "Có lẽ chí bảo Linh Tịch đúng là thành Linh Tịch này, mà thành Linh Tịch là mai rùa của Huyền Vũ, thành Linh Tịch xây trên lưng thần thú Huyền Vũ, cuộc chiến diệt tộc năm đó, có lẽ Huyền Vũ đang lên cấp, hoặc có lẽ bởi vì nguyên nhân nào khác, không thể bảo vệ bộ tộc Linh Tịch, nhưng nó nhận ra Long Phong Triệt, cho nên mới phải hai lần ba phen cứu hấn."

Sau suy đoán của Hiên Khâu Thiên Giác, Long Tiểu Chi đột nhiên thành Cổ Mạch nhớ tới dưới Kính Đàm. "Sự phụ, chúng ta thấy một đoạn văn ở thành Cổ Mạch, lấy thành Linh Tịch làm kiểu, Kỳ Lân làm vật cưới, vạn quân vì nó làm đồ cưới, gã Nhan Như Liệt cho Cổ Mạch Chi Chủ, mà thành Cổ Mạch cũng có chức năng tạo ra ảo ảnh, khi đó dự đoán thành Cổ Mạch do Linh Tịch bỏ vốn xây nên, bây giờ nhìn lại, thành Cổ Mạch rất giống thành Linh Tịch, dù không phải là thần thú Huyền Vũ, thì chắc là cũng có một chút liên quan."

hết chương 95

editor: có câu chuyện của Cổ Mạch, có câu chuyện của Linh Tịch, vậy có phải Hiên Khâu cũng có một câu chuyện riêng hay không? Haizzz, tui phải tốn thêm bao nhiêu xót thương cho bộ truyện này nữa... rõ là chuyện của người ta mà mình cũng nặng lòng nữa...

Thương bạn Huyền Vũ quá, giả dụ mình ngủ một giấc tỉnh lại, phát hiện cả thành phố to như vậy chỉ còn mình mình, mọi người đã chết cả rồi, rồi sau đó

mình tự giả tưởng mọi người còn sống, tiếp tục sống cùng nhau cả mấy ngàn năm...

Câu chuyện của thành Linh Tịch chưa kết thúc, chương sau vẫn còn cảm động...

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Bé Linh Chi Thích Mà

"Nếu như thành Cổ Mạch và thành Linh Tịch giống nhau, vậy thì rời khỏi thành Linh Tịch cũng không dễ dàng, trước kia bọ khí truyền tống bị cắt đứt, vậy thì bây giờ chúng ta muốn đi có lẽ cũng phải làm như lúc còn ở thành Cổ Mạch, tìm ra tâm trận." Đây là điều Long Tiểu Chi lo lắng nhất, nàng còn nhớ rõ những chuyện trong thành Cổ Mạch, cách rời khỏi đó có rất nhiều điều kiện hạn chế.

Dự đoán của Long Tiểu Chi vô cùng hợp lý, mấy người im lặng một lát, cuối cùng vẫn quyết định thử một lần, nhưng kết quả chứng minh, suy đoán của Long Tiểu Chi là chính xác, bởi vì cả thành Linh Tịch bị một tầng bình phong trong suốt không nhìn thấy bao phủ lại, Hoa Vũ Lâu muốn ra khỏi thành tra xét trực tiếp đụng vào đó.

Hiên Khâu Thiên Giác đi lên, đưa tay sờ sờ bình phong không nhìn thấy kia, giọng nói bất đắc dĩ. "Lực phòng ngự của bình phong này không kém gì màn nước trước kia, hy vọng phá vỡ không lớn."

Cứ như vậy, mọi người không thể không trở về thành Linh Tịch nghĩ cách khác, vừa vặn cũng mượn cơ hội này vào thành tìm tung tích Long Phong Triệt, trong thành Linh Tịch vẫn náo nhiệt như xưa, họ tìm một khách sạn đặt chân, muốn tỉ mỉ điều tra thành Linh Tịch một phen.

Vì vậy, mấy ngày sau, bọn Hiên Khâu Thiên Giác chia nhau hành động, tìm tòi một lần cả cái thành Linh Tịch, nhưng vẫn không tìm được Long Phong Triệt và Lạc Phong Tử, ngược lại Mặc Bạch phát hiện Đằng Xà ngoài cửa thành đông, trùng hợp là, vị trí của tiểu bạch xà trước không tốt lắm, hoàn toàn rơi ngoài bình phong, cách cửa thành mấy mét.

Mặc Bạch lúc phát hiện tiểu bạch xà, hình như do thương thế tiểu bạch xà quá nặng cho nên còn ngủ say, bởi vì Mặc Bạch không thể rời khỏi bình phong, cho nên cũng nói một câu với mọi người, cũng không biết nên xử lý tình huống của tiểu bạch xà như thế nào.

Sau khi Tiểu bạch xà bị phát hiện, Nguyễn Thanh Tuyết cũng phát hiện tiểu hoàng điều ở vị trí vô cùng hẻo lánh ngoài thành bắc rất nhanh, cũng ở ngoài thành, cũng không biết là do lúc linh lực bộc phát đã không có trong thành, hay là bị văng ra khỏi thành, tiểu hoàng điều cũng còn trong cơn ngủ say, hơn nữa nhìn có vẻ ngủ vô cùng thoải mái, thân thể vàng nhạt nằm ở trong một hố đất khá cạn, một cục lông xù, nếu như không phải là Nguyễn Thanh Tuyết quá mức quen thuộc, thì cơ bản không có ai thấy được.

Trưa hôm đó, trong một quán ăn nổi tiếng của thành Linh Tịch, mấy người Vân Khuyết tông ngồi vây quanh bàn gỗ, trên bàn bày biện đủ các món ngon do hải sản làm thành, bốn người Hiên Khâu Thiên Giác đều là kiểu người tuấn đạt, khí chất lồi lạc, cộng thêm trong đó một bé gái còn chưa cao bằng cái bàn, tổ hợp này từ lúc mới đi vào quán ăn thì hấp dẫn rất nhiều sự chú ý.

"Việc bọ khí vỡ vụn hẳn là do Lạc Phong Tử gây nên, cho nên tỷ lệ ông ta ở trong thành Linh Tịch rất lớn, nhưng nếu ông ta trốn, thì chỉ dựa vào mấy người chúng ta, muốn tìm được ông ta là chuyện không có khả năng."

"Nhị sư huynh, tu vi Lạc Phong Tử cao như vậy, nếu ông ta ở trong thành, có cần trốn không?" Hoa Vũ Lâu lo lắng. "Có lẽ Lạc Phong Tử bị bắn ra ngoài thành lúc linh lực nổ tung, giống như tiểu bạch xà kia vậy, bây giờ không phải còn ngủ say ngoài thành sao?"

Mặc Bạch mặt than, không tham dự thảo luận, bởi vì đối với hắn mà nói, thành Linh Tịch là một ngọn núi bảo bối to lớn, mỗi ngày có thu hoạch khác nhau, linh phủ của hắn phong phú hơn mỗi ngày, trước khi vỡ vét hết thành Linh Tịch, Mặc Bạch là không ngại ở lại đây, dù sao cũng không có gì không tốt, à, chỉ có điều đường trong thành quá nhiều, dễ bị lạc đường.

Hiên Khâu Thiên Giác đang khều xương cá, chọn xong thì gấp vào một cái mâm sứ trắng bên cạnh, trong đó đã có con tôm êm dịu ngon miệng được bóc vỏ. Long Tiểu Chi thì nâng một mảnh sò biển ăn vui vẻ, chân ngắn đung đưa tới lui dưới mặt bàn, miệng cắn bản không có thời gian nói chuyện.

"Điều Vũ Lâu nói cũng không phải không thể, nhưng còn có một khả năng khác, là Lạc Phong Tử bị trọng thương, không thể không trốn đi, hơn nữa nếu bản thân thành Linh Tịch thật sự có ý thức, Lạc Phong Tử không địch lại thì sẽ cố gắng trốn kĩ hơn, trước khi khôi phục thực lực, thì nên sẽ không dễ dàng lộ diện." Nguyễn Thanh Tuyết không nhanh không chậm ăn món ăn trên bàn, đột nhiên ngừng một cái, thờ dài. "Tiểu Hoàng liên tục ngủ say, xem ra chỉ cần ở ngoài thành Linh Tịch, thời gian ngủ say sẽ dài hơn, sư phụ, chúng ta còn cần tìm đi tiếp không?"

Hiên Khâu Thiên Giác nghe vậy thì dừng hàng động trong tay lại, lấy một khăn vuông màu trắng ra, lau lau tay. "Bây giờ mà muốn rời khỏi thì không phải chuyện nửa khắc một khắc có thể đạt được, hoàng cung thành Linh Tịch không thể đi vào, hẳn là có hạn chế huyết mạch, như vậy thì cách thức tìm kiếm mạnh mẽ cách càng ít hơn, trước mắt chúng ta chỉ có thể chờ, linh lực trong thành Linh Tịch rất dồi dào, nhất là vùng gần hoàng cung, cơ hồ tương đương với linh mạch cực phẩm, nếu tìm không được phương pháp rời khỏi đây, không bằng thuận theo tự nhiên, xem như bế quan tu luyện."

Nguyễn Thanh Tuyết nghe vậy thì đột nhiên hiểu, có lẽ lúc tỉnh lại, Hiên Khâu Thiên Giác đã đoán được cục diện bây giờ, hơn nữa rất nhanh sau đó

Nguyễn Thanh Tuyết càng khẳng định suy đoán này hơn, nhất định Hiên Khâu Thiên Giác đã sớm đoán được, bởi vì Hiên Khâu Thiên Giác đã mua hai viện nhỏ gần hoàng cung, rõ ràng có dự định ở lâu dài.

Bởi vì Hiên Khâu Thiên Giác quá bình tĩnh, mấy người còn lại cũng không sợ chút nào, quả nhiên như lời Hiên Khâu Thiên Giác nói, lúc nhàn hạ thì ra ngoài đi dạo một vòng, sau đó chuyên tâm tu luyện, tăng tu vi lên, mà Linh Tịch thành cũng hào phóng cung cấp linh lực dư thừa cho bọn họ.

Mấy người Hiên Khâu Thiên Giác không nghĩ tới, sinh sống như vậy quả thật duy trì rất lâu, lâu đến mười năm sau, trong vòng mười năm này, dấu chân bọn họ đã trải rộng khắp thành Linh Tịch, dần dần quen biết dân chúng trong thành, cũng sống cuộc sống mặt trời mọc thì làm việc, mặt trời lặn thì ngủ giống như bọn họ.

Lúc này một viện gần hoàng cung, đột nhiên truyền ra một giọng trẻ con non nớt.

"Sư phụ, nhanh một chút, chúng ta câu cá rồi về làm cơm trưa!" Một bé con đội một mảnh lá sen đứng trước cửa vẫy tay với người đứng bên trong.

Hiên Khâu Thiên Giác cười đi bên cạnh bé con, đẩy lá sen ra, vỗ vỗ cái đầu nhỏ của Long Tiểu Chi: "Thời gian còn sớm, Tiểu Chi không nên gấp gáp."

Bé con cất bước đi bên cạnh Hiên Khâu Thiên Giác, nghe vậy thì nghiêm túc gật đầu: "Tiểu Chi không gấp."

Lời tuy như thế, nhưng rõ ràng trái tim Long Tiểu Chi đã bay đến hồ nước ngọt lớn nhất của thành Linh Tịch, hồ nước ngọt nằm ở phía đông thành Linh Tịch, sản vật trong hồ phong phú, sinh ra một loại cá nước ngọt chất thịt tươi mới ngon miệng, Long Tiểu Chi cũng vì vậy mà phá ra một yêu thích mới: Câu cá.

Không lâu sau đó, bên bờ hồ có hai bóng dáng một cao một thấp đang ngồi, hai người đều mặc áo trắng, một người vui vẻ nhẹ nhàng, dịu dàng bình thản, một người đầu đội lá sen, nghiêm túc nhìn chăm chăm mặt hồ không nhúc nhích, bên cạnh mỗi người bày đặt một cái giỏ trúc, trong một giỏ trúc đã có thu hoạch, một giỏ trúc thì còn trống rỗng.

Chốc lát sau đó, người cao hơn lặng lẽ bấm pháp quyết trên tay, mắt bé con nghiêm túc câu cá bên cạnh lập tức ánh sáng lên, có cá mắc câu! Cắn câu vung một cái, một con cá lớn màu trắng bạc bị câu ra ngoài mặt nước, ở không ngừng quẫy đuôi giữa không trung, bọt nước trong suốt rục rịch lên dưới ánh mặt trời sáng ngời. Cứ thế, giữa trưa, Nguyễn Thanh Tuyết, Hoa Vũ Lâu và Mặc Bạch vừa trở về được ăn một bữa tiệc toàn cá.

Trên bàn cơm, Hiên Khâu Thiên Giác vững vàng khêu xương cá, Nguyễn Thanh Tuyết vẫn ôn tồn tào nhả như cũ, Mặc Bạch vẫn liệt mặt, như đang suy tư gì đó, Long Tiểu Chi phình hai má, mắt to nhìn chăm chăm các loại cá cá đủ kiểu dáng, chỉ có Hoa Vũ Lâu sắc mặt khó khăn nhìn món ăn, rồi ngẩng đầu nhìn mấy người ăn vô cùng tự nhiên, chỉ biết buồn bực tiếp tục ăn.

Cho đến lúc cơm trưa kết thúc, Hoa Vũ Lâu gian nan nuốt một miếng cơm cuối cùng, rồi mới nhìn Long Tiểu Chi, giọng nói tràn trề cầu xin: "Tiểu Chi, chúng ta không ăn cá nữa có được không?"

Long Tiểu Chi ngẩng đầu nhìn Hoa Vũ Lâu, lại ỉu xiu cúi đầu chọc ngón tay: "Cá Tiểu Chi câu ăn không ngon sao?"

Vài ánh mắt bén nhọn lập tức xoát xoát xoát quét về phía Hoa Vũ Lâu, trán Hoa Vũ Lâu lập tức lấy xuống vài giọt mồ hôi lạnh: "Ăn ngon, ăn ngon, nhưng sư huynh đã ăn mười năm..."

Lời Hoa Vũ Lâu còn chưa nói hết, đã bị Nguyễn Thanh Tuyết và Mặc Bạch xách đi, chắc hẳn buổi chiều lại là một buổi luận bàn thân thiện, không có cách nào cả, mười năm, tất cả mọi người rất nhàm chán nha.

Long Tiểu Chi cũng rất nhàm chán sau khi bắt nạt sư huynh nhà mình xong, vui vẻ lên kế hoạch ngày mai ăn cá gì.

Cuộc sống nhàn nhã này kéo dài đến mức Hoa Vũ Lâu cảm thấy mình sắp biến thành một con mèo thì cuối cùng có biến hóa, tiểu hoàng điều ngoài thành Linh Tịch tỉnh lại, bình phong của thành Linh Tịch là hình bán cầu, bao cả thành Linh Tịch ở trong đó, tiểu hoàng điều vỗ cánh rất lâu, phát hiện mình thật sự không vào được thì lạnh nhạt trở lại cái hồ mình ngủ trước kia, vào ổ, co lại tiếp tục ngủ bên trong, trình độ không có tìm không có phối khiến người ta mở rộng tầm mắt. Trong thành Linh Tịch, Nguyễn Thanh Tuyết vốn đang lo lắng tiểu Hoàng điều sẽ không ngoan, yên lặng về thành.

Tiểu Hoàng điều thức tỉnh không lâu sau thì tiểu bạch xà ngủ say ngoài thành cũng tỉnh lại rất nhanh, tiểu bạch xà chấp nhát hơn tiểu hoàng điều rất nhiều, trong lúc ngủ say Đẳng Xà đã khôi phục hình thể nhỏ xíu, tiểu bạch xà lớn bằng ngón cái thuần thực tìm thấy cửa thành, nam tử áo lam từng đứng lặng im chờ đợi nơi đó đã biến mất.

Lời giải thích của Hiên Khâu Thiên Giác với việc này là, người mà thành Linh Tịch biến ra cũng có khác biệt, chắc hẳn trong tộc Linh Tịch, cũng có một hai người đặc biệt trong mắt thần thú Huyền Vũ, nam tử áo lam Nhan Uyên cũng là một người trong đó, cho nên muốn huyền hóa ra lần nữa thì vô cùng khó khăn.

Nhưng khiến mấy người hoàn toàn không đoán được là, cơ hội rồi đi lại đến đột nhiên như thế, thảm thiết như vậy, khiến người ta trở tay không kịp, sự rung động lại khắc sâu vào linh hồn.

Tiểu bạch xà không nhìn thấy bóng dáng của người áo lam, lại phát hiện mình không thể đi vào thành Linh Tịch, lập tức lòn vờn ngoài thành, một lần rồi lại một lần tìm kiếm cách để đi vào, cuối cùng hình như biết, bình phong của thành Linh Tịch hoàn mỹ không kẽ hở, nằng không vào được.

Sau một tiếng gầm thét tràn trề bi thương và lo lắng, Đẳng Xà khổng lồ bay lên trời, thân thể bạch ngọc dài đến trăm mét cấp tốc bay khỏi thành, rồi lúc cảm thấy mình cách bình phong đủ xa rồi lấy tốc độ nhanh hơn xông tới, dùng đầu của mình hung hăng đâm vào bình phong ngoài cửa thành.

Trên bình phong thành Linh Tịch lập tức vang lên một tiếng va chạm cực lớn, tiếng động này kéo mấy người Hiên Khâu Thiên Giác lại rất nhanh, rồi tận mắt nhìn thấy mọi chuyện sau đó.

Một tiếng ầm rồi một tiếng ầm vang lên, bình phong vốn trong suốt dần dần nhiễm màu máu, Đẳng Xà cứ một lần rồi một lần đụng vào bình phong không nhìn thấy, muốn bay vào trong, vừa đụng vừa rên rỉ, hình như đang gọi ai đó nhưng mà người kia, thì vẫn không xuất hiện.

Đẳng Xà cứ đụng như thế bảy ngày, trên thân thể bạch ngọc tràn đầy vết máu, nhất là phần đầu lâu, đã loáng thoáng lộ ra xương trắng.

Long Tiểu Chi đứng bảy ngày dưới cửa thành, trước cửa thành đã hóa thành một vùng đỏ tươi, trên bình phong còn có rất nhiều máu chậm rãi chảy xuống thuận theo bình phong.

Tốc độ Đẳng Xà bay trên không đã rất chậm rồi, nhưng vẫn không ngừng đụng vào, cuối cùng, sau một lần đáp xuống, sau tiếng va chạm ầm vang, có một tiếng rầm rắc thanh thúy vang lên bên tai, bình phong của thành Linh Tịch, nứt ra rồi!

Vết rạn mảnh nhỏ chậm rãi lan ra, tiểu bạch xà thấy thể mạnh mẽ cát cao thân thể, cấp tốc bay xuống.

Hiên Khâu Thiên Giác ôm lấy Long Tiểu Chi, nhanh chóng rời khỏi cửa thành, mấy người Mặc Bạch cũng lập tức nhảy khỏi chỗ đó. Một tiếng ầm vang không lồ vang lên rồi tiếp đó là tiếng nghiền nát rõ ràng, vô số mảnh vụn trong suốt hơi mờ tan ra giữa không trung.

Sau khi bình phong vỡ vụn, bởi vì quán tính quá lớn nên thân thể khổng lồ của Đẳng Xà trực tiếp đụng vào dưới thành Linh Tịch, Đẳng Xà lộn mấy vòng, đầu rần không lồ vô cùng thê thảm tìm tới chỗ dưới cửa thành, nhìn một lần bên trong bên ngoài vùng gần cửa thành, rồi cúi đầu, tiếng rên rỉ không ngừng vang lên.

Mắt Long Tiểu Chi ẩm ướt, nàng biết Đẳng Xà đang tìm thứ gì, nàng ấy đang tìm người áo lam kia, người đã quên bản thân cũng quên mọi người, chỉ cố chấp nhớ mình đang đợi một người.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: Cọ Mặt

Nhìn Đẳng Xà không ngừng rên rỉ, đột nhiên nhớ tới Long Tiểu Chi lần đầu tiên mình gặp nam tử áo lam kia.

"Vì sao ngươi lại đứng ở đây vậy?"

"Ta đang chờ người."

"Ngươi đang đợi ai?"

"Ta quên rồi."

"Nếu như đã quên, vì sao còn chờ ở đây."

"Bởi vì ta đang đợi một người."

"Chờ ai?"

"Ta quên rồi."

Câu chuyện nghe có vẻ không có tí logic nào thậm chí khiến người ta không nói được lời nào, lúc này nhớ lại, lại khiến cho người có không nhận được xúc động muốn rơi lệ. Long Tiểu Chi không tự chủ được muốn đi lên, muốn chữa khỏi thương thể cho Đẳng Xà, nhưng đột nhiên trông thấy thân thể khổng lồ của Đẳng Xà bị một ánh sáng màu lam dịu dàng của nước bao lấy, miếng vết thương nhìn có vẻ vô cùng đáng sợ kia bắt đầu chậm rãi khép lại.

Bước chân của Long Tiểu Chi ngừng lại, ngừng chỗ cách đó không xa, trong ánh sáng màu lam kia, cuối cùng miếng vết thương Đẳng Xà đã khép lại hết, Đẳng Xà khổng lồ đảo mắt cũng thu nhỏ lại, biến thành bé rần lớn bằng ngón tay cái, mà sau khi chữa khỏi ánh sáng màu lam như làn nước kia cũng không biến mất, mà xẹt qua những đường cong như sợi tơ giữa không trung, tụ lại nhất chỗ, vị trí đó, đúng là vị trí của nam tử áo lam trước kia.

Tất cả ánh sáng màu lam hợp thành một điểm, phát ra hơi thở mềm mại, sau đó làn nước lỏng lẫ dần dần hóa thành hình người, một nam tử áo lam tuấn mỹ phi phàm xuất hiện dưới cửa thành, dung mạo quen thuộc kia không khỏi nhắc nhở Long Tiểu Chi, nam tử áo lam này đúng là người trước kia nàng đã gặp.

Sự xuất hiện của áo lam nam tử khiến mấy người Vân Khuyết tông thấy kinh ngạc, nhưng phản ứng nhanh nhất vẫn là tiểu Bạch xà, trong nháy mắt nam

tử xuất hiện nàng đã vỗ cánh bay lên trước cộ vào mặt hắn, cái đầu nhỏ tròn bóng một lần rồi lại một lần cộ vào gò má của nam tử áo lam kia, nam tử áo lam vẫn chậm chạp và khô khan như trước, ngay lúc Long Tiểu Chi cho rằng nam tử kia sẽ không đáp lại hành động của tiểu Bạch xà thì, nam tử áo lam cứng ngắc nâng tay phải lên, động tác vô cùng thông thả mà sờ sờ đầu rắn của tiểu bạch.

Động tác vô cùng đơn giản này lại khiến tiểu bạch xà sôi trào trong nháy mắt, bay tầm vài vòng quanh nam tử áo lam, cuối cùng chủ động bay vào tay nam tử, cứ dụi dụi vào tay hắn mãi.

Long Tiểu Chi như có điều suy nghĩ, nam tử áo lam giống như pho tượng này thế nhưng có phản ứng, giải thích rõ việc gì? Nhưng Long Tiểu Chi lại không có quá nhiều thời gian suy nghĩ, bởi vì bình phong của thành Linh Tịch vừa vỡ, linh lực trong cơ thể bọn họ bộc phát, cứ như trước kia ở trong thành Linh Tịch thì linh lực liên tục bị áp chế, bây giờ bình phong vỡ ra, linh lực mãnh liệt trong cơ thể khiến mấy người Văn Khuyết tông trở tay không kịp.

Ở thành Linh tịch này mười năm, mấy người Long Tiểu Chi chưa bao giờ bỏ lỡ việc tu luyện, tu vi tăng trưởng ổn định, nhưng đại khái bởi vì bình phong của thành Linh Tịch nên cơ hội lên cấp chậm chạp không tới, bây giờ đột nhiên bộc phát, lúc này mấy người khoan chân mà ngồi, chài chuốt linh lực trong cơ thể, trừ Hiên Khâu Thiên Giác, mấy người còn lại đều ngênh đón cơ hội lên cấp, ngay cả tiểu Hoàng điều ngoài thành cũng không ngoại lệ.

Chuyện không hỏi qua cũng đến theo là, việc bình phong vỡ vụn chẳng những giúp mấy người tiến vào trạng thái lên cấp, đồng thời cũng lần nữa tác động lên trận pháp truyền tông của thành Linh Tịch, hình như cuối cùng thành Linh Tịch cũng muốn tiễn nhóm người ngoài cuối cùng là bọn họ đi khỏi đây, bọt khí trong suốt lần nữa bao phủ mọi người, Hiên Khâu Thiên Giác liên tục canh giữ bên cạnh mấy người, thấy thế lập tức đi đến bên cạnh Long Tiểu Chi, trong nháy mắt Long Tiểu Chi biến mất đã kịp dán một miếng phù trận lên người Long Tiểu Chi.

Dưới cửa thành Linh Tịch, vài bóng người áo trắng chẳng mấy chốc đã biến mất không thấy gì nữa, trước cửa thành vẫn bình tĩnh như trước, thoáng như bóng người vừa này chỉ là ảo giác, có điều hơi chuyển tâm nhìn, thì nhìn thấy ngoài cửa thành có một hình bóng màu lam đứng lặng im, trên vai người áo lam còn một con rắn nhỏ màu trắng có hai cánh cũng bé xinh, con rắn nhỏ co mình thành một cục, thò đầu nhỏ ra sít sao dán lên cổ người áo lam trên.

Long Tiểu Chi không nghĩ tới truyền tông này lại đến đột nhiên như thế, hơn nữa còn đến trước mắt nàng lên cấp, cũng may nàng chỉ lên cấp đến ấu sinh hậu kỳ, không có lỗi kiếp phủ xuống, nghĩ tới đây, lòng Long Tiểu Chi căng thẳng hơn, nếu như nàng nhớ không lầm, Mặc Bạch sẽ tiến giai Xuất Khiếu kỳ, Nguyễn Thanh Tuyết sẽ tiến giai Nguyên Anh kỳ, còn Hoa Vũ Lâu thì tiến giai Kim Đan kỳ.

Lỗi kiếp mà tu sĩ lên phải trải qua gồm có Trúc cơ kỳ, Nguyên Anh kỳ, Hóa Thần kỳ và lỗi kiếp phi thăng cuối cùng, chuyện này cũng có nghĩa là Nguyễn Thanh Tuyết là phải độ lỗi kiếp, mà trước khi bọt khí vỡ vụn thì bọt khí này cũng không phải an toàn tuyệt đối, đột nhiên Long Tiểu Chi thấy hơi lo lắng, không biết tình huống của Nguyễn Thanh Tuyết giờ ra sao.

Bọt khí chở Long Tiểu Chi dần dần bay ra khỏi thành Linh Tịch, trôi ra biển rộng xanh thẳm, bay rất lâu trong gió biển ung dung, cuối cùng chậm rãi chìm xuống đáy biển, dần dần hạ xuống, tốc độ của bọt khí cũng không nhanh, hơn nữa vô cùng vững vàng, Long Tiểu Chi khoan chân mà ngồi, chuyên tâm lên cấp.

Chưa từng nghĩ tới, đợi lúc Long Tiểu Chi lại mở mắt, cảnh tượng trước mắt đã thay đổi nghiêng trời lệch đất, khiến Long Tiểu Chi hoài nghi bản thân mình xuất hiện ảo giác.

Bây giờ nàng vẫn còn trong luồng xoáy linh lực, lần lên cấp này phức tạp hơn tưởng tượng của Long Tiểu Chi, bởi vì không phải nàng lên cấp đến ấu sinh hậu kỳ, mà vượt qua ấu sinh hậu kỳ, trực tiếp lên cấp đến trưởng thành kỳ, không có thành Linh Tịch áp chế, linh lực điên cuồng trong cơ thể hoàn toàn vượt qua dự đoán của Long Tiểu Chi, cũng may về mặt lỗi kiếp, thì yêu linh có ít lỗi kiếp hơn nhân loại rất nhiều.

Đối với yêu linh mà nói, trở ngại lớn nhất của lên cấp là do tâm ma, mà lỗi kiếp thì sau lỗi kiếp biến hóa kỳ, phần lớn yêu linh cũng chỉ còn lại có một lỗi kiếp phi thăng.

Đáng nhắc tới là, sau khi Long Tiểu Chi lên cấp đến trưởng thành kỳ, c kỹ năng thiên phú cũng thăng cấp theo, năng lực chữa khỏi tăng lên thì đương nhiên không cần phải nói, sau khi thiên phú ngưng trạng hoàn mỹ thăng cấp, lần này Long Tiểu Chi lựa chọn dung hợp vào vô ốc biển, từ đó trở đi, ốc biển thật sự có chủ nhân mới, hơn nữa có thể mà tiếp tục trưởng thành theo sự trưởng thành của Long Tiểu Chi.

Long Tiểu Chi lên cấp xong, còn chưa kịp suy tư chỗ điều kì lạ, cũng chưa kịp tra xét tình huống của mình, đã bị một mảnh cát vàng bát ngát không giới hạn dài đằng đằng dưới chân hấp dẫn chú ý.

Ở giữa không trung, tầm mắt vô cùng rộng rãi, chính vì thế, Long Tiểu Chi mới càng thêm ngạc nhiên, mình bay tới đâu vậy? Đang ở trên cao như thế nhưng cũng không nhìn thấy điểm cuối của từng mảnh cát vàng này, nơi này như một mảnh biển cát.

Hồi lâu sau, Long Tiểu Chi mới thu hồi tâm thần, cúi đầu tra xét trạng thái của mình, nhìn mới phát hiện thay đổi có thể nói là nghiêng trời lệch đất, khiến Long Tiểu Chi đều cảm thấy vô cùng ngoài ý muốn, tay mập mồm mồm sớm đã biến thành bàn tay trắng nõn thon dài, đôi chân ngắn cũng dài ra, cổ tay trắng thẳng như tuyết, ít đi phần trẻ con, thêm vài phần trẻ trung của tuổi đậu khấu.

Long Tiểu Chi tìm ra một mặt gương từ linh phù, soi dung mạo của mình, sau khi xem xong sau thì hải lòng gật gật đầu.

Dưới bầu trời xanh mênh mông cuộn cuộn vô ngần, trong bọt khí không ai nhìn thấy, một thiếu nữ tuổi chừng mười sáu khoan chân mà ngồi, thiếu nữ chài lấy Song Nha Kê, thân hình còn có mấy phần trẻ con, nhưng đã đơn giản tao nhã, mà khiến người ta thất thần là khuôn mặt của thiếu nữ, cho dù tuổi còn khá nhỏ, nhưng giữa mặt mày đã lộ phong thái tuyệt sắc kinh người, vẻ đẹp của thiếu nữ mang theo sự cao quý không thể khinh nhờn, lại nhiễm vài phần sắc sảo mặt mờ.

Long Tiểu Chi cứ phiêu bạt như thế hơn mười ngày, phòng ngự của bọ khí mới dần dần yếu đi, nhưng nàng vẫn không phát hiện bất tung tích bất kì ai, sự rộng lớn của vùng sa mạc này vượt xa dự liệu của Long Tiểu Chi, đồng thời trong lòng Long Tiểu Chi cũng mơ hồ đoán được mình đang ở đâu.

Trên đại lục Hoàn Thần, trừ đất bồi Nam Cực, chỉ sợ không có thứ nơi nào có sa mạc quy mô như thế. Đất bồi Nam Cực nằm trên vùng cực nam của đại lục Hoàn Thần, cách đầm lầy Quy Khư đâu chỉ vạn dặm, Long Tiểu Chi không biết làm thế nào mình bay đến nơi này được.

Lúc bọ khí vỡ vụn, người Long Tiểu Chi khẽ xoay tròn, sau lưng lập tức xuất hiện một đôi cánh màu tím nhạt to lớn xinh đẹp, Long Tiểu Chi cao lên, hai cánh từ điệp trên lưng cũng dài ra, mở đôi cánh màu tím nhạt của mình ra, Long Tiểu Chi dừng lại một chút giữa không trung, rồi bay về phía nam.

Cứ bay mấy ngày như thế nhưng không gặp ai cả, cánh đều của bé con cũng hơi cứng lại, đang lúc rầu rĩ không vui thì đột nhiên cảm thấy không trọng lực, Long Tiểu Chi còn chưa suy nghĩ cẩn thận vì sao cảm giác này hơi quen thuộc, cảnh tượng trước mắt lại xảy ra thay đổi một lần nữa.

Hiên Khâu Thiên Giác dùng một mảnh phù trận cường chế trời mình và Long Tiểu Chi lại ở chân thành Linh Tịch, mặc dù vẫn bị bọ khí hạn chế, nhưng có thể khiến hai người trôi nổi cách nhau không xa, chỉ là hẳn không ngờ rằng, truyền tống của thành Linh Tịch phân tán quá rộng, sau khi bọ khí nghiền nát mãi mà không thấy tung tích Long Tiểu Chi.

Cũng may trên cổ chân Long Tiểu Chi còn có một Phược Linh vòng, dựa vào thứ này Hiên Khâu Thiên Giác có thể mơ hồ cảm nhận vị trí của Long Tiểu Chi, chỉ là cách xa nhau quá xa, không thể sử dụng thuật tính truyền tống, Hiên Khâu Thiên Giác vội vã gấp rút lên đường tiến đến gần Long Tiểu Chi lúc thấy thuật tính truyền tống có thể sử dụng thì không chút do dự dừng ngay.

Sau khi truyền tống, Hiên Khâu Thiên Giác đã ra khủy tay ra, chuẩn bị tốt tư thế đón lấy bé con nhà mình, sau đó thấy hoa mắt, một thân thể mềm mại mà mảnh mai rơi vào trong lòng, nếu như không nhờ mùi cỏ cây thơm ngát quen thuộc, Hiên Khâu Thiên Giác thiếu chút nữa kích động một cái ném người ra ngoài.

Trên biển cát bát ngát màu vàng kim, nam tử áo trắng ngây ngốc ôm thiếu nữ đột nhiên xuất hiện trong lòng, trên lưng thiếu nữ còn một đôi cánh bướm chưa kịp thu lại, bởi vì thiếu nữ ngồi trên khủy tay nam tử, mà cánh tay nam tử thì nâng lên khá cao, cho nên thiếu nữ cao hơn nam tử nửa cái đầu, mùi hương ngọt ngào mang nhiệt độ nóng rang rung động tâm thần của nam tử, quần áo hai người theo gió mà lay động rồi chậm rãi quán vào cùng một chỗ, hình ảnh có vẻ tình mỹ mà an nhàn.

Hiên Khâu Thiên Giác im lặng trong một cái chớp mắt, rồi mới lên tiếng "Tiểu Chi lớn lên rồi." Trong giọng nói có vài phần mong đợi, lại có vài phần thất lạc, đột nhiên nhớ tới những ngày còn ở thành Linh Tịch, bé con thường xuyên đội lá sen nện bước chân ngăn ngừn đi theo bên cạnh mình, bây giờ đã lớn lên, có phải phần dựa dẫm toàn tâm toàn ý này cũng phai nhạt không?

Người ngăn ngừn hiển nhiên không chỉ có Hiên Khâu Thiên Giác, về mặt Long Tiểu Chi cũng mơ hồ, có điều hơi thở quen thuộc khiến nàng an tâm trong nháy mắt, thấy rõ Hiên Khâu Thiên Giác thì nhanh chóng ôm lấy Hiên Khâu Thiên Giác đầu, cúi đầu dùng gò má của mình thuần thục cọ lên gò má của Hiên Khâu Thiên Giác. "Sự phụ ~"

Khác với giọng nói bi bô lúc trước, giọng Long Tiểu Chi thêm vài phần giòn tan, nhưng giọng nói vẫn giữ vẻ mềm mại yêu kiều quen thuộc. Hiên Khâu Thiên Giác khẽ ừ một tiếng, đột nhiên an tâm, hẳn chỉ cần không để cho Long Tiểu Chi xa cách hẳn, thì không có vấn đề gì.

Tác giả có lời muốn nói: sao sao, cảm ơn tiểu thiên sứ lễ vật ~ đến một lớp hồng bao ~

Vốn dĩ trong đại cương thì Nhan Uyên chết rồi, nhưng oán niệm của các tiểu thiên sứ quá mạnh mẽ, lão Hiên thấy hơi sợ, cho nên giữ lại kết cục thấp thỏm* giữa tiểu Bạch và Nhan Uyên (nhưng thật ra là mị mờ HE mà ~)

*thấp thỏm ý là OE á

edit: đọc xong lời tác giả thấy yêu Hiên quá chừng chừng ~ tác giả quá trời đáng yêu

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 99: Giày Mới

"Sự phụ, đây là đất bồi Nam Cực sao? Vậy chúng ta về Vân Khuyết tông thế nào?" Địa vị của đất bồi Nam Cực trên đại lục Nam Cảnh hết sức kỳ lạ, có phần như bị cô lập, không chỉ là bởi vì hoàn cảnh đất bồi Nam Cực ác liệt, mà vì tu sĩ không thích, cũng vì sa mạc trên đất bồi Nam Cực không biết đã biến hóa bao lâu, tự hình thành bình phong, sau đó Thương Lăng lập quốc, tăng cường cho bình phong, từ đó hoàn toàn phân hóa, Thương Lăng quốc là quốc gia có diện tích cực bát ngát trên Nam Cảnh, nhưng bị hoàn cảnh hạn chế, tu sĩ Thương Lăng quốc phần lớn lấy thể tu làm chủ.

"Giờ chúng ta ở sâu trong đất bồi, không bằng trực tiếp đi Thương Lăng, Thương Lăng quốc có truyền tống trận thông tới Kim thành của đất bồi Nam Cực, muốn quay về cũng không phải việc khó." Hiên Khâu Thiên Giác ôm người trong lòng, không đợi Long Tiểu Chi nhảy xuống, đã trực tiếp bay về phía nam.

Hai ngày sau đó, cuối cùng hai thầy trò gặp một thành trấn, hoàn toàn khác với phong cách trần trề hơi thờ biển cả của thành Linh Tịch, trong thành trấn này là màu vàng thống nhất, vật liệu xây dựng đa số lấy từ khoáng thạch trên đất bồi cát vàng, ngẫu nhiên có thể nhìn thấy mỏ kim tinh màu vàng hơi mờ, xa xa nhìn lại, quả nhiên là xanh vàng rực rỡ, ngang ngược mà đẹp đẽ.

Đọc đường đi, Long Tiểu Chi cũng hỏi về chuyện của Linh Tịch, rồi cả Đằng Xà và người áo lam, Long Phong Triệt nâng nhó mãi không quên. Mà Hiên Khâu Thiên Giác cận kề nói suy đoán của mình.

"Có lẽ lúc trước Linh Tịch diệt tộc, thần thú Huyền Vũ không thể bảo vệ cho Linh Tịch, nhưng lại cất giữ một luồng thần thức của Nhan Uyên, qua vài ngàn năm liên tục Uẩn Dưỡng trong thành Linh Tịch, bởi vì chấp niệm của Nhan Uyên, cho nên mới phải biến hóa dưới cửa thành, còn Đằng Xà thì có khả năng đã từng có khúc mắc gì với Nhan Uyên nên mới lưu luyến, trông giữ Linh Tịch, bảo vệ ảo ảnh vừa thật vừa giả kia."

Suy đoán của Hiên Khâu Thiên Giác vừa muốn an ủi Long Tiểu Chi, nhưng quả thực cũng có tồn tại khả năng như vậy, ảo ảnh của Nhan Uyên rõ ràng không giống dân chúng trong thành Linh Tịch, mới đầu cho vì Nhan Uyên rất đặc thù biệt nên ảo ảnh của Huyền Vũ xuất hiện vấn đề, giờ nhìn lại thì có lẽ Huyền Vũ chỉ cung cấp thể xác, bên trong là một tia hồn phách không hoàn chỉnh Nhan Uyên còn để lại, cho nên mới có phản ứng chậm chạp, ký ức không hoàn toàn.

"Còn Long Phong Triệt thì Tiểu Chi không cần lo lắng, đương nhiên Linh Tịch sẽ bảo vệ hắn." Hiên Khâu Thiên Giác một câu lướt qua, giọng nói lạnh nhạt khiến người ta không tự chủ được an tâm.

Ở thành Linh Tịch mười năm, Long Tiểu Chi chưa tìm được Long Phong Triệt tung tích, nhưng thật ra đã có chút suy đoán. Lúc trước khi đi vào Linh Tịch, Long Phong Triệt đã nói không có thời gian, việc hắn muốn đồng quy vu tận cũng giải thích rõ, Long Phong Triệt đã dự cảm được cái chết của mình.

Nhưng thành Linh Tịch lại cho Long Phong Triệt một đường sinh cơ, cho dù không gặp mặt, nhưng Long Tiểu Chi lại có một loại trực giác kỳ diệu, hoặc là có thể nói là ẩn ý, Long Phong Triệt còn sống, đang Uẩn Dưỡng trong thành Linh Tịch.

"Sự phụ, chúng ta vào thành đi, Tiểu Chi muốn tự đi." Long Tiểu Chi nắm lấy tà áo của Hiên Khâu Thiên Giác, nghiêm mặt, cố hết sức khiến mình nhìn có vẻ nghiêm túc hơn.

Hai thầy trò dừng cách thành trì không xa, bất kể là thành trì nào cũng không thể tùy tiện trực tiếp ngự không đi vào, đây là một quy tắc ngầm và cũng là một loại tôn trọng.

"Được." Hiên Khâu Thiên Giác cũng rất tự nhiên buông tay, thả Long Tiểu Chi trên mặt đất, Long Tiểu Chi lập tức găm lên những hạt cát màu vàng kim ẩm áp.

Đã gần chạng vạng, ánh nắng chiều bùng cháy phía chân trời trong Nam Cực bát ngát này có vẻ bi tráng, trời chiều màu vàng kim ngay trong biển cát mênh mông lại lộ vẻ kinh diễm, nhưng thành trì trước mắt giống như một viên minh châu trong trong biển cả màu vàng kim này.

Long Tiểu Chi nhúc nhích ngón chân trắng non mềm của mình một cái, cảm giác cát mịn trượt qua dưới chân, xúc cảm này vô cùng mới lạ, nhưng không đi được vài bước, Long Tiểu Chi đã bị Hiên Khâu Thiên Giác gọi lại, ngừng lại, không hiểu gì nhìn Hiên Khâu Thiên Giác.

Hiên Khâu Thiên Giác lấy một đôi ủng ngắn có đường vân màu trắng từ trong không gian ra ngoài, giầy được chế tác vô cùng tinh xảo, cả đôi giầy màu trắng tinh khiết, đồ án mây lành trên đó lại giống như một đóa hoa màu trắng vừa nở rộ, tự nhiên mà lịch sự tao nhã. "Tiểu Chi lớn lên, không thể lại đi chân không, thử một lần xem có hợp không."

Mặc dù đã sớm quen với Hiên Khâu Thiên Giác không gì làm không được, nhưng thế nhưng ngay cả giầy cũng có thì Long Tiểu Chi không thể không hoài nghi không gian của sự phụ muốn cái gì sẽ có cái đó, nghĩ vậy, Long Tiểu Chi vui vẻ tiến lên, muốn đón lấy giầy, Hiên Khâu Thiên Giác lại khẽ cười một tiếng ngồi xổm xuống, ý bảo Long Tiểu Chi nhắc chân.

Bị nụ cười nhẹ ẩm áp kia đầu độc, Long Tiểu Chi ngoan ngoãn nâng chân của mình lên. Hiên Khâu Thiên Giác tỉ mỉ lau cát mịn trên lòng bàn chân Long Tiểu Chi, bé con không tự giác co ngón chân lại, mang vớ lục vào rồi mới mang giầy.

"Rất hợp." Sau khi mặc tử tế, Long Tiểu Chi dậm chân tại chỗ, chỉ cảm thấy mềm mại thoải mái. "Sự phụ mua giầy lúc nào?"

"Lúc còn ở thành Tư Thủy." Hiên Khâu Thiên Giác vừa cười vừa nói, không giải thích nhiều. Giày căn bản không phải mua, mà là tự mình làm, từ lúc hắn nhận ra tình cảm của mình thì cũng đã tự tay chuẩn bị ăn, mặc, ở, đi lại cho Long Tiểu Chi, trong lĩnh phủ của hắn bây giờ đã có một chỗ trống lớn, bên trong để đặt tất cả trang phục lớn nhỏ, từ bé con nhỏ nhỏ trẻ con hơi lớn, rồi đến trang phục thiếu nữ...

Nhìn Long Tiểu Chi còn lớn vồn tại chỗ, đột nhiên Hiên Khâu Thiên Giác nhớ tới lúc bé con chưa lớn bằng lòng bàn tay mình, chân trần mềm mại găm lên tay mình vô cùng thoải mái, đương nhiên, bây giờ vẫn vậy, Hiên Khâu Thiên Giác nhẹ nhàng cọ đầu ngón tay của mình trong ống tay áo rộng thùng thình.

Long Tiểu Chi hoàn toàn không biết sự phụ nhà mình đang nghĩ gì, còn đang tung tăng như chim sẻ vì đôi giầy đầu tiên trong đời mình. Sau đó khoan khoái tiếp tục đi về cửa thành, cảm thấy vừa mang giầy mới vào ngay cả việc đi đường cũng trở nên nhẹ nhàng.

Chỉ là vừa mới vừa đi vài bước, lại bị Hiên Khâu Thiên Giác gọi lại, lần này Hiên Khâu Thiên Giác lấy mạng che mặt màu trắng ra. "Nhiệt độ hàng năm của Đất bồi Nam Cực rất cao, bão cát tàn sát bờ bãi, mạng che mặt có tác dụng phòng hộ cực tốt."

Long Tiểu Chi suy nghĩ thấy cũng có lý, vì vậy ngoan ngoãn đứng lại, để Hiên Khâu Thiên Giác hành động, lúc đầu Hiên Khâu Thiên Giác che nửa mặt, lộ ra đôi mắt Long Tiểu Chi ra, sau đó lại cảm giác không ổn, che kín cả khuôn mặt Long Tiểu Chi, Long Tiểu Chi mới mở miệng. "Sư phụ, thế này Tiểu Chi không thấy rõ đường đi, cũng không có cách nào ăn uống."

Hiên Khâu Thiên Giác dịu dàng cười nói. "Không sao, vì sư dẫn đường."

Long Tiểu Chi luôn thấy có chỗ nào không thích hợp, nhưng lại không nghĩ ra được, trước mắt cũng không phải thật sự không thấy rõ, mà là mờ lung như cách một tầng sương mù, nhưng có Hiên Khâu Thiên Giác ở bên cạnh, cũng không thấy bất an, nhưng không nghĩ tới, lúc gần đến cửa thành, Hiên Khâu Thiên Giác lại ngừng lại, lấy một cái vòng tay ra khỏi không gian.

"Vi sư đã quên, trong này có một vòng tay, có thuộc tính ảo giác, không cần mạng che mặt, Tiểu Chi thử một chút không?"

Không cần mạng che mặt thì có thể ăn bất cứ lúc nào, đương nhiên Long Tiểu Chi chọn vòng tay, hơn nữa linh khí có thuộc tính ảo giác cũng không nhiều gặp, năng cũng có mấy phần hiếu kỳ, vì vậy đón lấy vòng tay.

Chi chốc lát sau, về mặt Long Tiểu Chi lờ mờ nhìn thủy kính trước mặt, thiếu nữ trong gương đã không thấy, mà thành một người mặc thiếu niên lang áo trắng nhẹ nhàng, thiếu niên cũng là mười lăm mười sáu tuổi, lúc này trong đôi mắt to có vài phần ngạc nhiên. "Sư phụ, vì sao Tiểu Chi biến thành thế này?"

Hiên Khâu Thiên Giác lặng im một lát, không biết đang nghĩ gì, ánh mắt dịu dàng trước sau như một. "Là công hiệu của vòng tay, Tiểu Chi có muốn đổi thành mạng che mặt không?"

"Không cần, cũng rất có thú vị, sư phụ chúng ta đi nhanh đi, trời sắp tối rồi." Giọng nói réo rắt của thiếu niên vang lên, mang theo vài phần mát lạnh, thoảng như dòng suối ngày hè, rất bắt mắt.

"Được, đi thôi." Hiên Khâu Thiên Giác cười sờ sờ đầu Long Tiểu Chi, thần sắc trong mắt phức tạp, có phải hân thán sách hay không? Cho dù Tiểu Chi biến thành thiếu niên, vẫn quá dễ chú ý, nhưng lại không thể ép năng đeo mạng che mặt lần nữa, Hiên Khâu Thiên Giác hiếm khi phải rối rắm.

Long Tiểu Chi trời sinh thông minh, rất nhiều chuyện một chút là hiểu, nhưng phương diện tình yêu còn chưa thông suốt, cho nên hoàn toàn không hiểu dụng tâm lương khổ của Hiên Khâu Thiên Giác, trưởng thành kỳ là giai đoạn thất tình lục dục của yêu linh dần dần thành hình, rất nhiều yêu linh dừng bước ở trưởng thành kỳ, cũng vì sau khi có thất tình lục dục ở giai đoạn thì dễ bị tâm ma quấy nhiễu, không thể tiến thêm một bước.

Thầy trò hai người đạp lên trời chiều màu vàng kim, cuối cùng vào thành, trên cửa thành, có một viên kim tinh màu vàng, phát sáng trong trời chiều, ánh sáng không chói mắt nhưng khiến người ta không thể xem nhẹ.

"Đây mô tính đặc sản của đất bồi Nam Cực, mô tính của mô Kim Cát, cũng là tư sản thành lập thành trì, đất bồi Nam Cực hàng năm cuồng phong tàn sát bờ bãi, nếu như không có Kim Cát mô tính, thành trì sẽ bị cát vàng nuốt hết, mà thuộc tính tránh phong của Kim Cát mô tính có thể cho thành trì miễn trừ hết gió bão bên ngoài." Vừa đi, Hiên Khâu Thiên Giác vừa giải thích cho Long Tiểu Chi về một số điều của đất bồi Nam Cực.

Hoàn cảnh đặc biệt của đất bồi Nam Cực khiến nó tự thành một nhánh, có hệ thống văn hóa và truyền thống của mình, hơn nữa bởi vì giao thông khó khăn, cơ hồ có rất ít người ngoại lai tới đây, nên lúc Hiên Khâu Thiên Giác và Long Tiểu Chi vào thành, thì hấp dẫn rất nhiều ánh mắt.

Hai người cả người áo trắng, quần áo ăn mặc rõ ràng khác biệt với cư dân bản thổ, cộng thêm bề ngoài phi phàm, người đi ngang qua không khỏi nhìn nhiều hơn một cái.

Lúc bị rất nhiều ánh mắt làm lễ rửa tội đồng thời thì Long Tiểu Chi quan sát xung quanh, trừ nhà cửa khiến người ta nhìn không xuể, quần áo của người nơi này cũng khiến Long Tiểu Chi cảm thấy vô cùng mới lạ.

Bởi vì hoàn cảnh ác liệt, quần áo của người đất bồi Nam Cực vô cùng đơn giản là áo vải dùng bền, rất ít khi nhìn thấy tơ lụa, thêm nhiệt độ bốn mùa đều cực cao, có rất nhiều người trực tiếp chỉ mặc áo, nữ tử thường xuyên lộ cánh tay, vòng eo ra ngoài, quần áo cũng tương đối diêm lệ.

Nhưng dù nam hay nữ, hình thể người nơi này tương đối cao lớn cường tráng, cũng rất ít nhìn thấy nữ tử nhỏ xinh, phần lớn có thân hình cao gầy.

Thậm chí Long Tiểu Chi nhìn thấy một nữ tử da thịt vô cùng đầy đặn, hiếu kỳ nhìn nhiều lần, ai ngờ nữ tử kia phát hiện nhìn sang, về mặt phóng khoáng cười to nói. "Người bạn nhỏ có hứng thú đêm nay đến đây chơi chút hay không, dù sao cuộc sống khó khăn mà hà."

Tiếng nói hào phóng của nữ tử vừa dứt, xung quanh một mảnh cười ầm, trong tiếng cười không có ác ý, ngược lại đa số là trêu chọc. "Ta nói nè Hàn Âm, bề ngoài này của ngươi, không sợ dọa hòng tiểu thiếu gia của người ta hả!"

"Lão nương cao hứng, liên quan gì ngươi!" Nữ tử nhìn hán tử nói chuyện một cái, chẳng hề để ý nói ra.

Long Tiểu Chi chậm chạp phản ứng lại, hình như mình bị đùa giỡn? Nhưng người nơi này phóng khoáng quá! Dân phong cũng mạnh mẽ, bởi vì nói không đến hai câu, hán tử kia và nữ tử kia đã đánh nhau rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 100: Chung Sống

Chiến đấu giữa các thế tu kịch liệt hơn, cuối cùng trận chiến này lấy thắng lợi của nữ tử mà chấm dứt, sau khi thấy cảnh đấu võ mới lạ trước mắt, Long Tiểu Chi và Hiên Khâu Thiên Giác cũng tìm được một khách sạn rất nhanh, nhưng rất không khéo, khách sạn đã đầy người.

Hai người không thể không tiếp tục tìm kiếm, liên tục tìm hai khách sạn mới tìm được phòng trống, mặc dù Hiên Khâu Thiên Giác có thể trực tiếp sử dụng linh phù, nhưng dù sao đang ở nước khác, không nên quá khoe khoang, hơn nữa hai người cũng nhạy cảm thấy, trong đất bồi Nam Cực hẳn là có chuyện gì sắp xảy ra, nếu không khách sạn sẽ không xuất hiện tình huống đầy người như thế, vậy thì ở lại khách sạn, có thể không biến sắc điều tra tin tức, hơn nữa nhìn thời cơ làm việc.

Bởi vì lúc tìm được khách sạn sắc trời đã tối, cho nên hai người cũng trực tiếp chuẩn bị nghỉ ngơi, nhưng vấn đề đến rất nhanh, tài nguyên nước của đất bồi Nam Cực thiếu thốn, nước sạch sẽ có giá trị cực cao ở đất bồi Nam Cực, cho nên tắm rửa là một vấn đề lớn, Hiên Khâu Thiên Giác trực tiếp dùng hai tránh bụi phù là được, nhưng không muốn Long Tiểu Chi chịu đựng như thế.

Lúc Hiên Khâu Thiên Giác đang nghĩ mình có nên ra ngoài đi một vòng tránh hiểm nguy hay không, Long Tiểu Chi lại tự giác lấy một chậu gồm trong linh phù ra, sau đó đổ nước ấm vào, thử nhiệt độ một chút rồi thuận thực lấy một bình phong bé xíu ratiêu, sau đó thiếu niên trước mặt bỗng nhiên biến đổi, co lại thành bé con nhỏ hơn bằng lòng bàn tay trước kia

Vì vòng tay ảo giác không có thuộc tính như ý, nên lúc Long Tiểu Chi biến nhỏ thì tự động tróc ra, đương nhiên Long Tiểu Chi cũng biến về dáng vẻ thiếu nữ, mặc dù hình thể của nàng nhỏ lại, thể nhưng mặt bánh bao ngập vẻ non nớt của trẻ con lại không thể quay về, bé con từ ngày thơ biến thành tình xảo.

"Sư phụ, có còn cánh hoa không?" Người tí hon lộp độp đi đến bên cạnh chậu gồm sứ, phịch một tiếng nhảy đi vào, một cái bình phong bé xíu ngăn cản ánh mắt Hiên Khâu Thiên Giác nhưng lại không ngăn được giọng nói của Long Tiểu Chi, Hiên Khâu Thiên Giác bắt đầu cười cười, nâng tay vươn vào bên kia bình phong, dựa vào vị trí giọng nói vang lên bỏ cánh hoa màu đỏ vào.

Sau khi Long Tiểu Chi nuông chiều từ bé tắm xong thì cảm thấy cả người đều sáng khoái, yêu linh bản thể nhỏ như nàng, thì sau khi hóa thành hình người có thể thu nhỏ lại, chỉ là dung mạo sẽ không về ấu sinh kỳ, đương nhiên, trừ việc đó ra, còn có rất nhiều pháp quyết có thể giúp tu sĩ thay đổi hình thể của mình, nhưng những pháp quyết này vô cùng hiếm có, cũng không có nhiều người nắm giữ.

Một lần nữa cất kỹ hồ tắm và bình phong, Long Tiểu Chi dạo một vòng trên bàn gỗ, Hiên Khâu Thiên Giác tà tà tựa trên ghế, nhỏ giọng hỏi."tôi nay Tiểu Chi muốn ngủ ở đâu?"

Nếu như trước kia Hiên Khâu Thiên Giác cũng mà rối rắm một trận vì chỉ có một giường lớn, thì giờ hoàn toàn không hoang mang nữa, Hiên Khâu Thiên Giác không thể không thừa nhận, quả thực Long Tiểu Chi còn chưa thông suốt, có lẽ hẳn có thể chậm rãi dạy. Huống chi, bây giờ bé con nhỏ xíu như vậy, tâm tư kiêu diễm gì cũng tan thành mây khói, chỉ còn lại vài phần bất đắc dĩ dở khóc dở cười.

"Tiểu Chi ngủ trong này!" Mắt Long Tiểu Chi sáng lên, đột nhiên nhớ tới vô ốc biển trước kia mình mua được, bây giờ có thể ném thử một phen, vì vậy tâm niệm vừa động, thất giác loa thuận trắng xuất hiện ở trên bàn, Long Tiểu Chi duỗi bàn tay nhỏ bé của mình ra vỗ vỗ vô ốc biển bóng loáng, lộ ra vẻ mặt ta rất thông minh, sao sư phụ không khen khen ta.

Nhìn ốc biển trên bàn, Hiên Khâu Thiên Giác hiếm khi khẽ ngần ngại, sau đó cầm lên kiểm tra một chút, nhếch nhếch môi cười."Tiểu Chi có ở đâu vậy?" Phù đệ tự nhiên mà thành như thế, đúng là thể gian hiếm thấy, hơn nữa như nếu hẳn phán đoán không lầm, thuộc tính của vô ốc biển này còn có thể trưởng thành, nếu luyện chế thêm chút, có thể thành thần binh.

"Mua chung với lúc mua trà, tốn rất nhiều linh thạch." Long Tiểu Chi lại nói tiếp."Sư phụ có muốn vào ở hay không? Bên trong rất rộng rãi."

"Được, vì sư còn chưa từng ở phù đệ kỳ lạ như thế đâu." Mặc kệ Long Tiểu Chi có phải khách khí hay không, Hiên Khâu Thiên Giác lập tức đồng ý, về mặt có vài phần mong đợi.

Nghe thấy Hiên Khâu Thiên Giác muốn vào ở, Long Tiểu Chi nắm tay lại, bên trong vô ốc biển sớm đã không giống trước kia, mười năm ở thành Linh Tịch, đương nhiên Long Tiểu Chi sẽ thu thập vật tư làm đẹp cho ổ nhỏ của mình, hơn nữa lúc nàng dung hợp vô ốc biển, thuộc tính của vô ốc biển cũng có tăng trưởng trong trình độ nhất định, tựa như lúc trước Long Tiểu Chi bỏ vào, bên trong chỉ vừa đủ cho nàng, nhưng mà bây giờ cho dù nhìn từ bên ngoài không có gì khác, sau khi Long Tiểu Chi đi vào thì thấy không gian bên trong lớn gấp mười, thấy rõ chỗ nghịch thiên của thiên phú ngụy trang hoàn mỹ này.

Vì vậy, thân hình Hiên Khâu Thiên Giác naoáng một cái, cũng co lại thành lòng lớn như bài tay, Long Tiểu Chi nhìn Hiên Khâu Thiên Giác đột nhiên đứng trước mặt mình thì ngần ngại trong nháy mắt, lần đầu tiên nàng nhìn thấy Hiên Khâu Thiên Giác như vậy, mặc dù dung mạo không thay đổi, nhưng hình thể xảy ra thay đổi, nhưng vẫn khiến người ta có cảm giác là lạ.

"Không mời vị sư đi vào sao?" Hiên Khâu Thiên Giác đứng trên bàn, vui vẻ nhẹ nhàng.

Long Tiểu Chi ưỡn bộ ngực nhỏ của mình, hình như đang tự động viên mình, sau đó dẫn đầu đi vào trong vô ốc biển, lúi vào thất giác loa là hình tròn bất quy tắc, từ nơi này nhìn vào, bên trong đen thui lù, cái gì cũng không thấy rõ, Hiên Khâu Thiên Giác theo Long Tiểu Chi rảo bước tiến vào vô ốc biển, nói thật, cảm giác này ngay cả Hiên Khâu Thiên Giác cũng thấy mới lạ, ước chừng hẳn từ không lường được rằng mình có ngày chui vào vô ốc biển.

Bước vào vò ốc biển xong, trước mắt đột nhiên sáng lên, xem ra lối vào vò ốc biển có kết giới, bên ngoài nhìn không thấy bên trong, cũng có một chút lực phòng ngự, hoàn mỹ cách ly thế giới bên ngoài. Dưới chân là màu trắng bóng loáng mà thuần khiết, cho dù mang giày vẫn có xúc cảm hơi lạnh, trong đất bồi Nam Cực nóng rang này là nhiệt độ vô cùng thoải mái.

Vượt qua hai đường cong, hoàn cảnh trong vò ốc biển mới xuất hiện trước mắt Hiên Khâu Thiên Giác, Hiên Khâu Thiên Giác sờ sờ cái đầu nhỏ của Long Tiểu Chi tán dương: "Tiểu Chi rất lợi hại!"

Không gian trong này rất lớn, hơn nữa kết cấu rõ ràng, chia không gian bên trong thành mấy khu vực độc lập xoắn ốc, Long Tiểu Chi sẽ ngủ ở khu vực tận cùng bên trong, bởi vì Hiên Khâu Thiên Giác nhìn thấy bông vải quen thuộc, mềm mại trải tại chỗ đó, trên đó còn chần mền chồng lên chỉnh tề, hiển nhiên chuẩn bị cho việc nghỉ ngơi.

Nghỉ ngơi dùng vài bông vải chần mền, thì trong vò ốc biển còn có một chút vật phẩm khác, chủng loại phức tạp, phần lớn là trang sức, có san hô màu đỏ sắc thái diễm lệ, trân châu trơn bóng đầy đặn, vò sò hình dáng kỳ lạ, đương nhiên, còn có một phòng chất đầy trái cây.

Long Tiểu Chi ho nhẹ một cái, vò một cái chạy tới, thu trái cây vào, còn bịt tay trộm chuông giải thích: "Đây đều là linh quả luyện đan, không phải để ăn."

"Ừ, vì sư biết mà." Hiên Khâu Thiên Giác rất nể tình gật gật đầu, bày tỏ mình hiểu, sau đó động tác thuần thục chọn một phòng kế phòng Long Tiểu Chi, lấy hành lý trong không gian ra, trả cho dâng hoàng: "Vị sư sẽ ngủ gian này được không?"

Đương nhiên Long Tiểu Chi không có ý kiến gì, cứ thế, chỗ nghỉ mà hai thầy trò nhọc nhằn khổ sở tìm đến lại bị một vò ốc biển thay thế, cũng may là không có ai đến đây, nếu không sẽ phát hiện trong phòng trống rỗng, chỉ có vò ốc biển xinh xắn trên bàn gỗ.

Ngày hôm sau, Hiên Khâu Thiên Giác dậy sớm, vốn là chỉ nhất thời cao hứng, lại không nghĩ tới ốc biển này đúng là vật phi phàm, có khả năng giúp người an giấc, điều giải tinh thần, có thể mua được vật này, đủ để giải thích rõ Long Tiểu Chi may mắn bao nhiêu, nên biết, mặc dù phẩm chất đẳng cấp phủ đệ Lê viện của Hiên Khâu Thiên Giác cao hơn vò ốc biển xác này, nhưng không thể biến thành nhỏ như vò ốc biển mà còn có thể cho người vào ở.

Phủ đệ tu sĩ luyện chế ra đến phần lớn chỉ có biến thành lớn rồi mới vào được, đương nhiên, nếu là cưỡng chế biến nhỏ đi vào cũng không có gì đáng trách, chỉ là sẽ vô cùng hao tâm tổn sức, dù sao pháp quyết thay đổi thân hình hiếm thấy, hơn nữa đa số rất tiêu hao linh lực.

Mà ốc biển này thì khác, thu nhỏ lại rồi đi vào, cho dù không dùng linh lực duy trì hình thể thì cũng sẽ không biến thành lớn, mà vẫn dùng phương thoải mái thức ở lại bên trong, cuối cùng, vì vò ốc biển này là linh khí trời sinh, tự thành phủ đệ, bởi vì từ lúc nó ra đời thì bên trong đã có sinh linh cư trú, sớm đã quen thuộc với việc có sinh linh cư trú, sẽ tự động điều tiết đến trạng thái thoải mái.

Trong phòng cuối cùng, Long Tiểu Chi còn nằm trên cái giường bông vải của mình, bàn tay nhỏ bé siết chặt góc chăn ngủ say. Hiên Khâu Thiên Giác cũng không gọi năng, tự đi ra khỏi thất gác loa.

Cho đến lúc sắc trời khê sáng lên, ốc biển trên bàn gỗ mới lần nữa có người đi ra ngoài, Long Tiểu Chi dụi dụi mắt đứng trên bàn gỗ, trong phòng đã không còn bóng dáng của Hiên Khâu Thiên Giác nữa, chắc là đi ra ngoài, nhưng tất nhiên sẽ không đi mất, cho nên đại khái ở đại sảnh khách sạn.

Long Tiểu Chi cũng không gấp, rót một chén nước trong, thấm ướt khăn tay nhỏ lau sạch mặt cho mình, chờ Long Tiểu Chi biến thành lớn một lần nữa rồi đeo vòng tay ảo giác lên chuẩn bị xuống lầu, nhưng vừa ra khỏi cửa, căn phòng cách vách cũng đúng lúc mở ra, hai nữ tử đi ra, sắc mặt cũng không tính là tốt, lúc Long Tiểu Chi ra cửa, hình như hai người đang cãi nhau, hoặc là nói là đơn phương chất vấn, bởi vì một nữ tử trong đó giữ gương mặt lạnh lùng, mãi không nói gì.

"Đường Bạch Trần, ngươi nhất định phải đi sao?"

"Còn không đủ mất mặt sao, bản thân ngươi không quan tâm, lẽ nào không suy nghĩ cho Đường gia sao?"

"Đến cùng ngươi đang nghĩ gì! Nói đi chứ!"

Cô gái áo tím chất vấn liên tiếng đang vô cùng phẫn nộ, làm cho giọng nói có vài phần bén nhọn, mà khiến Long Tiểu Chi ngoài ý muốn là, quần áo hai người này hoàn toàn không giống trước quần áo vải thô bên ngoài, mà vô cùng đáng chú ý, mềm mại mà không mất hoa mỹ, cho dù không biết nguyên liệu kia, cũng không khó nhìn ra bản thân y phục này đã là linh khí, gấm văn phiến phức trên đó cũng che giấu trận pháp.

Nhưng dù cô gái áo tím chất vấn thế nào, nữ tử quần áo lam nhạt bên cạnh cũng không bị lay động, vẻ mặt hơi lạnh, ánh mắt tĩnh mịch một mảnh, như căn bản không nghe thấy giọng nói bén nhọn của thiếu nữ áo tím.

Hình như thiếu nữ áo tím không nghĩ tới đột nhiên có người đi ra, thấy Long Tiểu Chi ra cửa thì trong mắt xẹt qua một tia kinh diễm, nhưng biến mất rất nhanh, quay đầu kiểm chế cơn giận của mình, không nói một lời, đi xuống lầu.

Bởi vì vị trí phòng của hai nữ tử gần đầu bậc thang, cho nên Long Tiểu Chi đi theo sau hai người, kết quả vừa xuống hai tầng lầu, lúc ba người xuất hiện ở khúc quanh lầu hai và lầu một, đại sảnh vốn náo nhiệt nhất lầu yên tĩnh trở lại trong nháy mắt.

Cô gái áo tím khê đứng thẳng, hô rất khí thế: "Nhìn cái gì hả! Còn nhìn nữa ta sẽ móc mắt các ngươi!"

Trong đại sảnh, có người chuyển tầm mắt qua nơi khác, tiếp tục chuyện của mình, nhưng có người lại cười nhạo một tiếng, chẳng hề để ý mở miệng: "Thế

nào, kẻ bị Lạc gia vứt bỏ như dép cũ, chúng ta nhìn một chút cũng không được? Đường gia cũng chỉ có thể dựa giỡn uy phong với những người chúng ta!"

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Thành Thương Lãng

Tĩnh tĩnh cô gái áo tím vô cùng nóng này, lúc này nghe thấy người ta trào phúng, lập tức muốn tiến lên, lại bị cô gái áo lam bên cạnh giữ chặt, cô gái áo tím bị lửa đốt tới tim, nhưng hết lần này tới lần khác hình như tu vi yếu hơn cô gái áo lam, tránh không ra.

"Đường Bạch Trần! Ngươi buông tay, do ngươi mềm yếu như thế, mới bị người khi dễ, ngươi muốn ta tức chết sao?"

Cô gái áo tím chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà gầm lên, cuối cùng cô gái áo lam cũng mở miệng nói chuyện, nhưng tiếng nói của cô gái áo lam vừa ra, cả đại sảnh lập tức yên tĩnh hơn vài phần, vì vậy giọng của cô quá mức dịu dàng, cảm giác trời sinh ra thế, khiến người ta không tự chủ muốn lắng nghe.

"Bạch Vũ, yên lặng." Cô gái áo lam mở miệng chỉ nói bốn chữ vô cùng đơn giản, mà bị cô gái áo tím tên là Bạch Vũ kia bắt đắc dĩ lùi bước, cuối cùng tỉnh táo lại, hơn nữa mấy người trên lầu đi xuống, hai người cũng không dây dưa nữa, để tránh ngăn cản đường đi của người khác.

Hai nữ tử vừa rời khỏi cầu thang, Long Tiểu Chi phía sau các nàng bại lộ trong tầm mắt của mọi người, đại sảnh đang chậm rãi náo nhiệt lên, lập tức lại yên tĩnh một lát, đúng là do đất bồi Nam Cực này, thiếu niên tinh xảo như thế quá mức hiếm thấy, dù sao hoàn cảnh nơi này quyết định bọn họ thích hợp con đường thể tu.

Thần thái thiếu niên tự nhiên, như không nhìn thấy tầm mắt của mọi người, trực tiếp đi vào một góc nhỏ mà đi, một nam tử áo trắng khiến hiện trường tĩnh mịch xuất hiện trong tầm mắt mọi người, nếu như thiếu niên này còn có thể sử dụng lý do tuổi còn nhỏ, thể tu chưa thành để giải thích, thì nam tử áo trắng tuần nhả không giống người trần kia đôi mắt nhận biết của bọn họ về hai chữ tuyệt sắc.

"Sư phụ." Giọng nói thanh thúy của thiếu niên đánh vỡ sự tĩnh mịch, khắp nơi trong đại sảnh lập tức vang lên các tiếng nói, đương nhiên đa số đề tài quay quanh hai người Hiên Khâu Thiên Giác, và hai nữ tử vừa nãy.

Long Tiểu Chi biết rõ từ sớm tình mơ tới giờ hắc Hiên Khâu Thiên Giác đã thu được không ít tin tức, không thể chờ đợi mà ngồi bên cạnh Hiên Khâu Thiên Giác, đáng vẻ chuẩn bị xong tư thế nghe chuyện xưa.

Sao Hiên Khâu Thiên Giác lại không nhìn ra suy nghĩ của Long Tiểu Chi chứ, cũng không có thừa nước đục thả câu treo Long Tiểu Chi nhưng vẫn bám một pháp quyết đơn giản, hạn chế đối thoại giữa hai người, những người khác căn bản không nghe thấy.

"Thu hoạch lớn nhất của Vi sư, là phát lúc này đã cách thời gian chúng ta bước vào bí cảnh Quy Khư một trăm mười năm, xem ra cũng bởi vì vậy, Tiểu Chi mới lên cấp nhanh chóng như thế, bởi vì thứ thành Linh Tịch áp chế không phải là tu vi mười năm mà là tu vi trăm năm, nên một khi bộc phát, khả năng chọc thủng bình phong được nâng cao, vô cùng có lợi trong chuyện lên cấp."

"Thì ra là như vậy! Vậy bọn đại sư huynh hắc cũng đốt cháy giai đoạn rất lớn!" Đột nhiên Long Tiểu Chi nhớ tới ba người Hiên Khâu Mặc Bạch, còn có kiatieu Hoàng điều nữa, cũng không biết giờ đã thế nào.

"Tiểu Chi không cần lo lắng, không nói linh lực bộc phát trong nháy mắt có lợi cho việc tăng cấp, bản thân bọt khí đã có thuộc tính phòng ngự rất tốt, có thể nói điều kiện lên cấp được trời ưu ái như thế, ba người kia không có khả năng thất bại, có lẽ đây cũng ý của thành Linh Tịch, nếu thành Linh Tịch tự có trí tuệ, đương nhiên khả năng biết người, hoặc giả là động tác của Long Phong Triệt có ý cho Văn Khuyết tông một thời cơ thăng cấp tuyệt hảo."

Hiên Khâu Thiên Giác vẫn rất có lòng tin với ba đồ đệ của mình, không nói Mặc Bạch và Nguyễn Thanh Tuyết, ngay cả Hoa Vũ Lâu thân là nhân loại cũng không phải vật trong ao, sớm muộn gì có cũng có ngày tiểu ngao Hoàn Thần.

"Vậy sư phụ, bây giờ chúng ta đi đâu?" Chắc hẳn truyền tông trận Hiên Khâu Thiên Giác nói trước đó cũng không phải là tùy tiện nói, chỉ là thế gian trăm năm đã qua, xảy ra biến hóa thế nào thì bọn họ không biết.

Hiên Khâu Thiên Giác trầm tư một lát, sửa sang lại tin tức mình vừa có được. "Vương thành Thương Lãng quốc sắp cử hành một hội nghị, hơn nữa sẽ có một cuộc tỷ thí, hơn nữa truyền tông trận cũng trong Thành Thương Lãng, nên chúng ta đi cùng các tu sĩ khác, đi Thành Thương Lãng."

Long Tiểu Chi không biết tập tục của Thương Lãng quốc, không biết rõ hội nghị và tỷ thí này có phải tập tục của Thương Lãng quốc hay không, đất bồi Nam Cực cực ít lui tới với Nam Cảnh, Hiên Khâu Thiên Giác cũng không hiểu rõ chuyện này, nhưng bản năng cảm thấy mọi chuyện không đơn giản.

Hai thầy trò quyết định hành trình sau này thì đội ngũ lên đường, bởi vì đất bồi sắp tiến vào mùa gió, tạm không nói nguy hiểm mất phương hướng, bão cát cuồng bạo tàn sát bừa bãi ngay cả tu sĩ cao cấp cũng khó ứng đối nổi, hơi không cẩn thận hoặc vận khí không tốt thì sẽ bị cuốn vào, sinh tử khó liệu, bởi vì vậy, tu sĩ đi Thành Thương Lãng sẽ tự tạo thành đội ngũ, cùng nhau đi tới Thành Thương Lãng, giảm bớt thương vong.

Vài ngày sau, một đội ngũ tăng tăng lớp lớp từ trong thành xuất phát bước vào biển cát mênh mông, vì thành trì này lệ thuộc trực tiếp với vương thành, đã xem như thành trì to lớn, số tu sĩ đồng hành cũng rất khổng lồ. Trong đội ngũ tự nhiên cũng có phân chia thực lực, thể lực lớn nhất trong đó là gia tộc của hai nữ tử mà Long Tiểu Chi đụng phải trong khách sạn, Đường gia.

Mà thể lực chủ yếu trong đất bồi Nam Cực là, Thương Lăng quốc, Đường gia, Lạc gia. Trong đó thực lực của Thương Lăng quốc gia mạnh mẽ nhất, thành trì chiếm hữu được trong đất bồi Nam Cực cũng nhiều nhất, hơn nữa có đám hời với Đường gia, quan hệ tương đối thân mật, mấy đời hoàng hậu của Thương Lăng quốc đều đến từ Đường gia.

Trừ đó ra thì Lạc gia có vẻ kỳ lạ, vừa không là một phần của Thương Lăng quốc, vừa không sợ hãi hai thể lực lớn khác, bởi vì Lạc gia có một huyết mạch truyền thừa thần bí, sau khi đại lục Hoàn Thần trải qua vô số thay đổi, mà độ tinh khiết huyết mạch của Lạc gia lưu truyền từ thượng cổ đến giờ vẫn rất cao, cũng bởi vì vậy có rất nhiều nhân vật thiên tài, thực lực bản thân vô cùng khủng bố. "Bạn nhỏ, chúng ta thật có duyên, ngươi cũng muốn đi hội nghị Thành Thương Lăng há? Không bằng cùng đồng hành thì thế nào?" Vừa mới ra khỏi thành không lâu, Long Tiểu Chi vẫn giữ bộ dáng thiếu niên, vì hình tượng của mình, nên đương nhiên không lấy gì ra găm, Long Tiểu Chi đang suy tư vấn đề nghiêm túc là vì sao lớn lên lại không tự do thì đột nhiên bên tai vang lên một giọng nữ hùng hậu.

Long Tiểu Chi nghiêng đầu nhìn lại, trong nháy mắt ánh mắt bị một cơ thể cường tráng ngăn cản, người đến mặc quần áo màu đỏ, khiến Long Tiểu Chi chịu không nổi là, một nữ tử thân cao gần hai thước, mặc quần áo màu hồng phấn xinh đẹp dễ thương, trên eo còn có hai khối thịt rõ ràng, cơ bắp cường tráng trên cánh tay cũng vô cùng bắt mắt, khiến người ta muốn coi thường cũng khó khăn.

Thấy rõ mặt mũi của nàng, Long Tiểu Chi nhận ra nữ tử này là người trêu chọc nàng lúc vừa mới vào thành, sau đó còn đánh với một nam nhân, hơn nữa cuối cùng còn thắng. Long Tiểu Chi giật giật khóe miệng, hiếm khi không biết trả lời thế nào.

"Bạn nhỏ không phải là người bản địa hả, đừng thẹn thùng, chỉ là đồng hành mà thôi, nhìn ngươi tay chân lẻo khoèo, nếu là gặp gỡ gió lốc còn không bị thổi bay trong nháy mắt sao, yên tâm, tỷ tỷ bảo vệ ngươi, tỷ tỷ tên là Lương Âm, bạn nhỏ tên gì..."

Long Tiểu Chi "..."

"Lương Âm, ngươi có thể đứng đắn chút không, bây giờ là mùa giá đó!" Bên cạnh Lương Âm, đại hán bị Lương Âm đánh bại lúc trước không hài lòng quát.

Lương Âm cũng không chịu yếu thế rống về. "Lão nương vui về! Nói như dù ta đứng đắn chút thì gió lốc không đến vậy! Mắc mớ gì tới ngươi! Nhìn ngươi thế này, khiến lão nương còn không có hứng thú không đứng đắn."

Long Tiểu Chi hoài nghi thật sâu, rống như thế có phải phong tục ở đây hay không, bởi vì mấy ngày qua rồi, giọng nói của người quả thực không phải lớn bình thường. Chẳng lẽ là bởi vì bão cát quá lớn, sợ nghe không rõ, dần dà luyện ra?

"Bạn nhỏ không cần quan hấn khi gió, gió lốc đến, tỷ tỷ che chở ngươi!" Lương Âm dùng dùi vỗ lồng ngực mình bảo đảm, động tác phóng khoáng khiến Long Tiểu Chi nhìn cũng đau giùm nàng, bởi vì trong lòng hỗn loạn không thôi, Long Tiểu Chi đành phải tiếp tục giữ vững phong phạm cao lãnh của mình.

Nhưng không nghĩ tới, Lương Âm lại không để ý chút nào, tiếp tục làm bầm lầy bầu, từ từ mình nói Thương Lăng, rồi nói đến tam đại thể lực, một ngày qua đi, cơ hồ nói một lần cả cái đất bồi Nam Cực, mãi cho đến ban đêm cắm trại nghỉ ngơi, Lương Âm mới hơi lưu luyến chuẩn bị rời đi, lại đột nhiên nghe thấy sau lưng vang lên hai chữ réo rất mà rõ ràng "Cảm ơn."

Đầu óc Long Tiểu Chi không ngu ngốc, Lương Âm đoán ra nàng mới đến, sợ nàng không biết thể lực phân bố trên đất bồi Nam Cực, cho nên mới tường tận câu nhàu cả ngày, nếu không phải là có tâm, đại khái có thể nói trời nam biển bắc, nói những chuyện lý thú khác.

Lương Âm nghe vậy mạnh mẽ xoay người lại, dọa Long Tiểu Chi nhảy dựng, đưa bàn tay ra phóng khoáng cười, muốn vỗ bả vai Long Tiểu Chi một cái, nhưng tay vừa mới sắp rơi xuống, đã bị một bàn tay thon dài hoàn mỹ ngăn cản lại, giọng nói dịu dàng kín đáo mang cười ý vang lên. "Đồ đệ này của ta thân thể gầy yếu, sợ là chịu không nổi mấy chưởng của đạo hữu."

Lương Âm thấy thế thu tay về, bưng bình gãi gãi đầu. "Nói cũng đúng, nhưng mà không chỉ có đồ đệ ngươi gầy yếu, sư phụ như ngươi cũng có vẻ yếu đuối như vậy, nhưng không sao cả, ta sẽ chăm sóc hết."

Hiên Khâu Thiên Giác "..."

Long Tiểu Chi xoay người, che miệng cố nén vui vẻ, sư phụ lại bị ghét bỏ yếu còn ra gió! Nghĩ đến trận đại chiến ở đầu tường Linh Tịch, Long Tiểu Chi cảm thấy vô cùng tệ hại.

"Vậy thì đa tạ đạo hữu." Nụ cười trên mặt Hiên Khâu Thiên Giác nhìn không ra chút thay đổi nào, vẫn ôn tồn tao nhã. "Không biết đạo hữu biết gì về lần hội nghị tỷ thí này vậy? Nếu như có tiện thì mong chỉ điểm một hai."

Lương Âm thấy thế, dứt khoát không đi nữa, ngồi xuống bên cạnh đồng lửa của Hiên Khâu Thiên Giác và Long Tiểu Chi, cũng móc túi đựng đồ của mình, lấy một vỏ rượu ra, rất có dáng vẻ tâm sự một phen, còn không quên khách khí hỏi thăm Hiên Khâu Thiên Giác và Long Tiểu Chi có muốn cùng uống không. "Đạo hữu có muốn nếm thử không, rượu là hàng tốt khó kiếm ra ở đất bồi Nam Cực đó."

Hiên Khâu Thiên Giác lắc đầu, từ chối vỏ rượu của Lương Âm.

Lương Âm thấy thế thì không khuyên nữa, ôm vỏ rượu tự uống, tiếp tục chia sẻ thưởng thức thông dụng. "Đất bồi Nam Cực có rất ít tỷ thí chính thức"

như thế, có tin tức nói lần so tài này liên quan tới những thế lực khác trong Nam Cảnh, kể từ tỷ thí Nam Cảnh trăm năm trước thì thực lực Nam Cảnh suy yếu rất nhiều, tỷ thí Thành Thương Lăng lần này giống như cũng có một chút dính líu với Bắc Cảnh, nhưng cụ thể như thế nào thì không phải dân chúng bình dân như chúng ta biết được, ta cũng chỉ đi tham gia náo nhiệt thôi, so với tỷ thí, lần hội nghị này mới đáng xem, bởi vì Lạc gia bản tiếng sẽ tham gia hội nghị, chắc hẳn đồ tốt không ít, cho dù mua không nổi, được thêm kiến thức cũng tốt mà!"

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 102: Đường Bạch Trần

Long Tiểu Chi phát hiện, hình như bản thân Lương Âm có một chút thuộc tính nói nhiều, nhất là dưới tình huống có rượu, Hiên Khâu Thiên Giác cũng chú ý tới điểm này.

Bởi vì sau khi Lương Âm uống một vò rượu xong, hẳn tự mình lấy một vò rượu hoa đào trong không gian ra, rượu trong không gian Hiên Khâu Thiên Giác đương nhiên không là vật phẩm, mở nắp vò rượu, mùi chẳng hề nồng nặc, nhưng vô cùng tinh khiết và thơm mùi thơm hoa đào nhàn nhạt cũng tung bay ra ngoài.

Mắt Lương Âm sáng lên trong nháy mắt, nhưng lại không đưa tay đón trước, mà nhìn chăm chăm vào Hiên Khâu Thiên Giác và Long Tiểu Chi nhìn hai lần, nhỏ giọng hỏi: "Các người đi Thương Lăng Thành là làm cái gì?"

Cho dù hợp ý thế nào, Lương Âm cũng biết Đất bồi Nam Cực là nhà của mình, trong ánh mắt tràn trề phóng khoáng mơ hồ toát ra ánh sáng rực rỡ nhẹ nhàng. Khuôn mặt hai người này vô cùng xa lạ, phong vị lúc giờ tay nhắc chân giải thích rõ họ không phải người bản thổ, thì là con của gia tộc lớn trong Đất bồi Nam Cực.

Hiên Khâu Thiên Giác không thêm đề ý cười một tiếng, tùy ý đặt vò rượu bên cạnh Lương Âm, tay tiếp tục lật qua lại cá nướng trên đồng lửa. "Nếu ta đã lấy vò rượu này ra, đã nói rằng ta không thêm đề ý thân phận mình có bại lộ không. Hai thầy trò dưới cơ duyên xảo hợp bị truyền tống trực tiếp đến Đất bồi Nam Cực, muốn nhờ truyền tống trận của Thành Thương Lăng trở lại Kim thành, có điều vô tình gặp gỡ tỷ thí, đến gần tham gia náo nhiệt cũng không sao."

Lương Âm nghe vậy cũng cảm thấy có vài phần đạo lý, nếu hai người có lòng khác, thì ít nhất lúc hành tẩu Đất bồi Nam Cực cũng phải cải trang một cái, mặc dù Đất bồi Nam Cực chẳng hề có tính bài ngoại gì nhiều, nhưng nhân sĩ bản thổ dễ khiến người ta hạ phòng bị xuống hơn người ngoại lai.

Hơn nữa thần sắc hai người bình tĩnh, ánh mắt trong sáng, dù là Hiên Khâu Thiên Giác hay là Long Tiểu Chi, đều cho người ta cảm giác thoải mái lạnh nhạt, Lương Âm còn đang suy nghĩ thì một con cá nướng mùi thơm từ tán đã được đưa đến trước mặt nàng, Lương Âm ngẩng đầu nhìn lại, thì nhìn thấy đôi mắt ướt át của thiếu niên, giọng nói réo rắt cũng vang lên theo. "Trước kia ta có câu được cá, hương vị còn không tệ, người muốn nếm thử không?"

Lương Âm nhìn thiếu niên nhuyển mạnh mạnh, thiếu chút nữa gào ô một tiếng trực tiếp nhào tới, một tay đón lấy cá nướng, một tay nhân cơ hội vuốt vuốt đầu thiếu niên.

Ăn một miếng cá nướng, mỹ vị tuyệt hảo tan ra trong miệng, rồi uống một ngụm rượu hoa đào, cuộc sống này đúng là quá thoải mái. "Cho dù là kẻ lừa đảo, lão nương cũng muốn làm quen!"

Long Tiểu Chi nhìn nhìn linh phù của mình, bên trong các loại cá nước ngọt chất thành núi, đều là câu trong thành Linh Tịch, vì vậy hào phóng cảm nấy con nữa ra.

Sau khi hạ lòng phòng bị xuống, đề tài của Lương Âm lập tức có chiều sâu nhất định, nếu như trước kia khiến hai người Hiên Khâu Thiên Giác hơi hiểu về Đất bồi Nam Cực, vậy thì bây giờ cho hai người một nhận thức sâu hơn.

Nhờ lời của Lương Âm, hai người biết bản thân Lương Âm thuộc về một trong ba thế lực lớn - Đường gia, thành trì mà Đường gia chiếm hữu của Đất bồi Nam Cực tập trung ở vùng tây nam, phần lớn đều là quy mô trung thượng, phát triển kinh tế cũng xem như khá tốt.

Hơn nữa bởi vì có đám hỏi với Thương Lăng quốc và Lạc gia, địa vị không tính cao nhất, nhưng cũng không có người dám khiêu khích, Lương Âm nói đến đây, đột nhiên hơi cảm khái, tiếp theo nói tới Đường gia trong đội ngũ chuyên này, cùng với nữ tử gặp mặt một lần trong khách sạn kia: Đường Bạch Trần.

Đường Bạch Trần là trưởng nữ dòng chính của Đường gia chủ gia hiện nay, ngày trước từng là nhân vật phong hoa tuyệt đại, bởi vì tâm tính vinh nhục không màng, cùng với thiên linh căn hiếm thấy, cho nên lựa chọn đạo tu.

Thật ra trong Nam Cảnh này, đệ tử có tư chất của thượng đẳng thế gia, chọn lựa đầu tiên vẫn là đạo tu, nhưng đạo tu chú ý tâm pháp, hơn nữa nhu cầu linh lực cực cao, cho nên nếu như bản thân không có tâm pháp, không có tài nguyên, thì đạo tu không có cơ hội phát triển trong Đất bồi Nam Cực.

Nhưng Đường Bạch Trần có thiên linh căn hệ mộc, cộng thêm Đường gia không thiếu vật tư, cho nên dần dần bộc lộ tài năng trên Đất bồi Nam Cực, cộng thêm dung mạo phi phàm, có thể nói, lúc trước người cầu hôn nàng ta không biết san bằng bao nhiêu ngưỡng cửa của Đường gia.

Nhưng cuối cùng, nhị thiếu Lạc gia Lạc Lưu Nguyệt chiếm được tâm hồn thiếu nữ của nàng, cuối cùng ôm được mỹ nhân về, nói đến chuyện của hai người, lúc trước cũng là oanh oanh liệt liệt, bởi vì vì nhị thiếu Lạc gia này mà Đường Bạch Trần từ chối lời cầu hôn của hoàng tử Thương Lăng quốc.

Trong ánh mắt hâm mộ và chúc phúc của vô số người, Đường Bạch Trần gả cho Lạc Lưu Nguyệt, sau khi kết hôn, hai người phu thê tình thâm, phu thê ân ái hòa thuận, cho đến lúc Đường Bạch Trần có thai, người tu chân khó có con nối dòng, có thể nghĩ, đứa bé này có bao nhiêu người mong đợi.

Nhưng chuyện khiến người ta rất là không hiểu lại xảy ra, trong một lần Lạc Lưu Nguyệt đi ra ngoài, mang về một nữ tử, nữ tử này hoàn toàn không giống người của Đất bồi Nam Cực, về ngoài nhỏ nhắn đáng yêu, hoạt bát diễm lệ, mà tình cảm Đường Bạch Trần và Lạc Lưu Nguyệt cũng xuất hiện vết rách.

Chuyện sau đó thì đa số truyền lưu trên phố mà thôi, dù sao những chuyện riêng của đại gia tộc tư thế này, chân tướng thế nào khó bề phân biệt, nghe nói Đường Bạch Trần không sinh đứa bé ra, mang thai đến tháng thứ tư thì sảy, nhưng sảy thai không đến một tháng đã bị Lạc gia bỏ, thậm chí ngay cả thời gian điều trị thân thể cũng không có, trực tiếp bị đưa về Đường gia, lộ trình từ Lạc gia đến Đường gia dài đằng đẵng, có thể nghĩ, lúc Đường Bạch Trần bị đuổi về Đường gia lúc thể thảm bao nhiêu, làm sao Đường gia có thể dần nổi cơn giận này.

Nhưng là rất nhanh lại có tin đồn, Đường Bạch Trần ghen tị, chẳng những ngăn cản Lạc Lưu Nguyệt nạp thiếp, hơn nữa giết hại con nối dòng của Lạc gia, ngoài ra còn có tư tình với người ta, đức con Đường Bạch Trần mang cũng không phải con nối dòng của Lạc gia, lời đồn đãi phạm thất xuất chi điều tăng tăng lớp lớp.

Nói tới chỗ này, Lương Âm nhin không được tức miệng chửi ầm lên: Cái gì thất xuất chứ, từ trước đến giờ nàng không biết Đất bồi Nam Cực còn có nhiều nguyên tắc như vậy.

Hơn nữa bởi vì bản thân thuộc thế lực Đường gia, luôn tin chắc rằng Đường Bạch Trần sẽ không làm như vậy, dù sao năm đó Đường Bạch Trần đã từng từ chối cả hoàng tử, hiện là vui của Thương Lăng.

Khiến người ta không hiểu ra sao là, đối với những lời đồn đãi này, bản thân Đường Bạch Trần cũng không thêm để ý tới, rất có thái độ mặc kệ nó, từ lúc quay lại Đường gia thì là đóng cửa không ra ngoài, cho đến lúc tin tức hội nghị và tỷ thí truyền ra, Đường Bạch Trần mới một lần nữa xuất hiện trong tầm mắt mọi người, xem ra, tựa sẽ cùng đi tới Thành Thương Lăng.

Long Tiểu Chi nghe đến mê hồn. "Cảm thấy đúng là trầm bổng phức tạp mà, tu tiên vậy mà mệt mỏi như thế." Đây là Long Tiểu Chi cảm khái, nàng vẫn cho là tu tiên chỉ đơn giản là đi dạo đại lục một vòng, rèn luyện mình lịch duyệt và tâm tính bản thân, tranh một hồi thắng bại với ông trời, thắng, trường sinh đại đạo, bại, tiêu vong hậu thế, hôm nay nghe Lương Âm trần thuật, phát hiện hóa ra tu chân còn náo nhiệt như thế, tình yêu đúng là thứ phức tạp.

Lương Âm rượu vào miệng nói ra. "Ai nói không phải chứ, mặc dù đại gia tộc vật tư phong phú, nhưng phân tranh ích lợi trong đó cũng vô cùng kịch liệt, hơi không cẩn thận, chỉ sợ tính mạng khó bảo toàn. Hơn nữa trong chuyện tình cảm chuyện xấu quá nhiều, vẫn là tránh được thì tránh, ít chạm vào thì tốt hơn."

Long Tiểu Chi gật gật đầu. "Có đạo lý." Khúc mắc này ngay cả nàng làm người nghe cũng cảm thấy hết sức phức tạp, vậy người bị cuốn vào trong đó chỉ sợ càng khó chịu.

Đột nhiên Hiên Khâu Thiên Giác cảm thấy có chút không ổn, giọng nói êm ái vang lên. "Thất tình lục dục là căn bản của con người, tránh đi cũng không phải là thượng sách, hơn nữa tình cảm sẽ không thay đổi, thứ thay đổi chỉ là con người mà thôi, cho nên Tiểu Chi không cần quá mức lần tránh."

Mất Lương Âm lộ ra điểm khâu phục. "Lời Đạo hữu nói rất đúng, sẽ thay đổi chỉ có con người mà thôi."

Long Tiểu Chi gãi gãi cằm của mình, cảm thấy bị quán đến mức khá choáng, nhưng sư phụ nói chắc là không sai. "Tiểu Chi nghe sư phụ."

Hiên Khâu Thiên Giác sờ sờ cái đầu nhỏ của Long Tiểu Chi, trong mắt xẹt qua một tia sáng, lại bị bóng đêm che lấp, nụ cười nhẹ nơi khóe môi không biến mất, khiến người ta ấm áp như gió xuân.

Nói xong chuyện này, Lương Âm lại nói vài người của nổi danh tam đại thế lực, hơn nữa còn nói chuyện lý thú rất nhiều năm gần đây, khiến Hiên Khâu Thiên Giác và Long Tiểu Chi chậm rãi hiểu rõ Đất bồi Nam Cực.

Có thể thấy được, cho dù hoàn cảnh của Đất bồi Nam Cực vô cùng ác liệt, lúc nào Lương Âm cũng nói ghét bỏ, thế nhưng quyền uy và bảo vệ trong lời nói lại sớm đã thành thói quen, nàng rất yêu mảnh đất này.

Không chỉ có Lương Âm, qua vài ngày tiếp xúc thì có thể thấy được tính cách, dân chúng Đất bồi Nam Cực phần lớn rộng lượng, có lẽ bởi vì thường xuyên đối mặt bão cát, sống chết khó định, nên ngược lại không tính toán chi li với việc vật trong cuộc sống, cho dù có không thích và mâu thuẫn, cũng chỉ vung quả đấm lên, đánh một hồi nói sau.

Bình tĩnh đi vài ngày, thời tiết cũng vô cùng nể tình, cho dù nhiệt độ cực cao, lại chưa đựng phải bão cát lớn, lúc đoàn người cứ như vậy lông tóc không tổn hao gì đến Thương Lăng Thành, những người hàng năm bốn ba trong sa mạc hô to thần kỳ, tình huống gấp rút lên đường trong trong mùa gió này nhưng lại không đựng phải bão cát này thế nói đúng là trời xanh chăm sóc, may mắn đến cực hạn.

Mà Long Tiểu Chi và Hiên Khâu Thiên Giác từ lúc tiến vào Đất bồi Nam Cực chưa đựng phải bão cát cũng không đặc biệt cảm khái hành trình thuận lợi này.

Trên đường đi, Lương Âm cũng hiểu biết Long Tiểu Chi và Hiên Khâu Thiên Giác vài phần, mặc dù ngẫu nhiên còn không tin nhiệm vụ giỡn Long Tiểu Chi một chút, nhưng cũng không dám thật sự có hành động gì, bởi vì chỉ cần Lương Âm có cử động thân mật quá mức, luôn sẽ có cảm giác nguy hiểm không hiểu, giống như bị dã thú gì đột nhiên dễ mất tới, nếu như dám nhúc nhích một chút thì sẽ lập tức nhào lên một kích bị mất mạng.

Lương Âm là thể tu, mặc dù linh lực trong cơ thể đã tu luyện đến mức vô cùng mỏng manh, nhưng ngũ giác nhạy cảm của tu sĩ vẫn còn, khiến nàng buồn bực là, nhiều ngày như thế, nàng vẫn không có phát hiện ngọn nguồn nguy hiểm này đến tột cùng đến từ đâu.

Đội ngũ là tới Thương Lăng Thành vào buổi trưa, đoàn người trải qua dài bốn ba dặm vắng, nhưng thần thái không thấy mệt mỏi, ngược lại nguyên một đám thần thái sáng láng nhìn vào Thương Lăng Thành.

Cách lúc hội nghị chính thức bắt đầu còn có mấy ngày, nhưng bây giờ số khách của Thương Lăng Thành đã rất nhiều, có người họp thành đội ngũ như bọn Hiên Khâu Thiên Giác chạy đến thành trì, cũng có người tốp năm tốp ba mà đi, một mình lui tới đương nhiên cũng có, Long Tiểu Chi chủ ý tới, kiểu tu sĩ đơn độc phong trần mệt mỏi chạy đến, sẽ nhận được ánh mắt kính sợ của mọi người.

Long Tiểu Chi hiểu ngầm rất nhanh, có thể một mình đi trong Đất bồi Nam Cực, giải thích rõ thực lực không yếu, có khả năng một mình ứng đối bão cát, hơn nữa trong sa mạc không có la bàn nhận biết phương hướng mà vẫn không mất phương hướng, giải thích rõ hẳn không phải lần đầu tiên đi xuyên qua sa mạc.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 103: Bánh Nướng

Sau khi hẹn với Lương Âm cùng nhau đi dạo chợ, Long Tiểu Chi đi theo Hiên Khâu Thiên Giác vào Thương Lăng Thành, bởi vì đi theo đội ngũ Đường gia cho nên thủ vệ cửa thành cũng không quá chú ý hai người, thêm nữa là Đất bồi Nam Cực cũng không có tính bài ngoại nhiều.

Sự phồn thịnh của Thành Thương Lăng nằm trong dự liệu của Long Tiểu Chi, so với thành Linh Tịch dịu dàng mềm mại thì Thành Thương Lăng lấy màu vàng kim ngang ngược làm chủ có nhiều phần dã tính, có điều chút dã tính này trong khoảng khắc trời chiều phủ kín đất bồi, biến thành yên ổn khiến người ta say mê, khiến người ta cảm giác muốn ngừng thời gian trong thời khắc tuyệt mỹ đó.

Lúc bên đường Lăng Thành Thương, trước một xe bánh nướng có một thiếu niên vô cùng tinh xảo đang đứng, gò má thiếu niên còn hơi mang nét mũm mĩm của trẻ con, làn da trắng nõn như sứ vô cùng đặc biệt trong một đám màu da hoặc đen hoặc tiểu mạch, cái miệng nhỏ nhắn đỏ thắm khẽ mím lại, nhìn có vẻ nghiêm túc, đôi mắt đen nhánh trong suốt nháy cũng không nháy nhìn chăm chăm vào hình tròn trên xe bánh nướng.

Cảm thấy thời gian đã tới, người bán hàng rong thành thạo duỗi tay vào thùng gỗ nhiệt độ cao, lấy bánh nướng trong đó ra, sau đó lập tức đặt bánh nướng vào giấy dầu đã chuẩn bị sẵn, đưa cho thiếu niên trước mặt, được người ta nhìn chăm chú lúc mình làm việc như thế, đương nhiên tâm trạng người bán hàng rong rất tốt. "Bạn nhỏ mau cầm đi, bánh này thừa dịp nóng ăn thì thơm nhất, vô ngoài xốp giòn, bên trong mềm mại, ăn ngon cực."

Long Tiểu Chi đón lấy cái bánh nướng kỳ lạ to hơn cả mặt mình này, bánh nướng ước chừng dày mấy ly, bị nướng thành màu vàng kim nhàn nhạt, cúi đầu cắn một cái trên đỉnh cao nhất, bánh nướng hình tròn hoàn mỹ lập tức có thêm một lỗ hổng hình trăng khuyết, trên đó còn in cả dấu răng.

Long Tiểu Chi đứng trước gian hàng bánh nướng, cũng không đi chuyển, gặm hai ba cái, đột nhiên móc ra một khối linh thạch đưa cho người bán hàng rong. "Lấy một trăm cái!"

Rõ ràng người bán hàng rong hơi ngẩn ngơ, vô thức nhận linh thạch rồi mới phản ứng lại, lập tức nhanh nhẹn đáp. "Được rồi, ngài chờ chút!"

Long Tiểu Chi cứ thế ngoan ngoãn chờ, mỗi lần tiểu thương lấy ra một cái bánh nướng thì Long Tiểu Chi nhận lấy ngay, sau đó chuyển vào linh phủ của mình, thời gian trong linh phủ không đổi, cho nên lúc cầm ra, bánh nướng sẽ còn nóng hôi hổi!

Còn Hiên Khâu Thiên Giác, đương nhiên đứng trước một gian hàng nhỏ cách đó không xa, dựa theo lời Long Tiểu Chi dặn bỏ món ăn mới ra lò vào linh phủ của mình.

Mặc dù hội nghị Thành Thương Lăng còn chưa chính thức bắt đầu, trong nhưng Thành Thương Lăng đã chật kín cả người, trong đó tiền thuê cửa hàng cũng nước lên thì thuyền lên, vẫn cung không đủ cầu, đương nhiên, cũng không phải là tất cả tu sĩ bán thương phẩm đều cần thuê cửa hàng, cũng có thể chọn ngồi trên mặt đất, bày một quán nhỏ vị, đa số tu sĩ không lấy buồn bán làm việc sinh tồn chọn lựa như vậy.

Trừ việc này ra còn một tin tức nữa là truyền tống trận của Thành Thương Lăng tạm thời đóng cửa, quyền quản lý truyền tống trận trong tay hoàng thất Thương Lăng, mà sử dụng truyền tống trận cũng không giống tượng trưng của hai người.

Bởi vì độ khó thiết lập trận pháp truyền tống trận sẽ gia tăng theo khoảng cách, khoảng cách càng xa, trận pháp càng phức tạp, của cải hao tổn lúc khởi động cũng càng lớn, từ Thương Lăng Thành đến Kim Thành là truyền tống trận duy nhất chuyển từ Đất bồi Nam Cực đến khu gần nhất trung bộ Nam Cảnh, số lần khởi động của nó chịu hạn chế nghiêm khắc.

Mà Thương Lãng quốc cũng thả tin tức, vé của truyền tống trận lần này không chỉ có thể dùng linh thạch mua, sau khi tỷ thí chấm dứt, sẽ dựa theo kết quả tỷ thí cuối cùng cho vé vào truyền tống trận.

Đối với tin tức này, trong Thành Thương Lãng suy đoán ào ào, truyền tống trận của Đất bồi Nam Cực hạn chế nghiêm khắc, phí tổn sử dụng cực cao, trừ mấy gia tộc thương Cổ nổi danh, có rất ít người không có chuyện gì mà đi kim thành một chuyến, cho nên hạn mức cao nhất của truyền tống trận vẫn luôn có dư.

"Có phải Nam Cảnh có chuyện lớn gì, cho nên cần phải rời khỏi Đất bồi Nam Cực không?"

"Có lẽ liên quan tới Bắc Cảnh, không phải gần đây đồn đại, đại lục Hoàn Thần sẽ có Nam Bắc hội tụ một lần sao? Nghe nói có liên quan tới di tích thượng cổ."

"Bất kể thế nào, ta mua không nổi, cũng đánh không lại, nghĩ thì có ích lợi gì!"

Theo các loại suy đoán, cuối cùng hội nghị của Thương Lãng quốc cũng ra mắt trong chờ đợi của mọi người, ngày này chưa tới mờ sáng, mọi nhà của Thương Lãng Thành đã mở cửa ra, trên đường phố người đi đường tấp nập ba mà đi, tiếng người huyên náo.

Địa điểm hội nghị ở chỗ thành đông, cho nên người đi đường phần lớn đều đi sang đó, Hiên Khâu Thiên Giác và Long Tiểu Chi cũng nằm trong số đó, dù vì gì khác, truyền tống phủ của truyền tống trận nằm trong cửa hàng hoàng thất hôm nay sẽ bán ra, điều kiện truyền tống thay đổi khiến rất nhiều người nghĩ được hơi thở không tầm thường, nếu qua buổi tối, có lẽ sẽ không còn.

Hai thầy trò ra khỏi khách sạn, vừa cười vừa nói đi đến thành đông, nhưng không nghĩ tới, mắt thấy lối vào hội nghị đang trước mắt, lại bị một đám người chặn đường đi, phía trước có rất nhiều người vây quanh không biết đang thảo luận chuyện gì, vây lối vào chặt như nêm cối.

Hiên Khâu Thiên Giác che chở Long Tiểu Chi, nhưng bắt đầu đi người càng đến càng nhiều, mà thời gian dài dừng lại khiến thành dân tính tình vốn táo bạo bắt đầu rục rịch, cuối cùng Hiên Khâu Thiên Giác ôm lấy Long Tiểu Chi, dưới chân nhẹ điểm, bay lên không trung, điểm nhảy vài cái, thì lên đến nóc một ngôi nhà phía trước, tình huống bên dưới cũng thay đổi nhìn một cái không sót gì.

Hành động của Hiên Khâu Thiên Giác khiến không ít người ghé mắt, bởi vì linh lực trong cơ thể của thể tu mỏng manh, ngự kiếm mà đi vốn rất khó khăn, huống chi Thành Thương Lãng có hạn chế ngự không, bay trên không sẽ chịu áp chế rất lớn, cũng không biết người áo trắng kia dùng công pháp gì, thân pháp phiêu dật bén nhạy.

Khoảng cách rút ngắn, tầm mắt rộng rãi, ngọn nguồn tắc nghẽn cũng bại lộ rất nhanh, hóa ra là hai đội ngũ đang tranh đoạt ai tiến vào hội đường trước, hai bên không ai nhường ai, nên ai cũng không vào được, cộng thêm đội ngũ hai nhà đặc biệt, khiến rất nhiều dân chúng vây xem, nên mới tạo thành tình huống chật kín cả người.

"Đó là Lạc gia và Đường gia?" Long Tiểu Chi đứng trong đám người thấy một bóng dáng quen thuộc - Đường Bạch Trần, cô gái áo tím lúc trước cũng có mặt.

Mà giảng co cùng Đường gia, mặc dù Long Tiểu Chi không biết, nhưng trong tiếng nghị luận của mọi người cũng biết bọn họ là ai, Lạc gia.

Lạc gia phô trương hơn Đường gia rất nhiều, chẳng những về mặt số người, còn có phương tiện giao thông, Đường gia thì đi bộ còn Lạc gia lại mang một cỗ kiệu treo sa đỏ, cỗ kiệu tám người nâng, trên đó treo sa đỏ hơi mờ, bóng người bên trong như ẩn như hiện.

"Lạc gia các ngươi đừng có khinh người quá đáng, đường này rõ ràng là chúng ta tới trước, các ngươi lại đột nhiên mang cỗ kiệu ngăn cản là có ý gì? Muốn đánh nhau tỷ thí cứ việc đến! Đường gia không sợ người!" Đường Bạch Vũ Một thân từ y cản trước Đường Bạch Trần, cảnh giác cầm linh kiếm.

Trong đội ngũ Lạc gia, một đứa vận đồ nha hoàn đi theo cỗ kiệu nhân cười nói tự nhiên, giọng nói uyển chuyển. "Không thể nói như vậy, đường này không phải của Đường gia các ngươi, ai đi nhanh, ai đi chậm thì sao? Huống chi phu nhân chúng ta thân kiều thể yếu, không hợp một nhọc, Đường gia khiêm tốn nhường một tỷ chẳng lẽ không được sao?"

Nha hoàn không nói phu nhân còn được, hai chữ phu nhân vừa ra, đội ngũ Đường gia người người phẫn nộ! Người gọi là phu nhân không cần nghĩ cũng biết là ai, chính là nữ nhân mà Lạc gia nhĩ thiếu Lạc Lưu Nguyệt cưới sau khi bỏ vợ.

"Ta hừ! Phu nhân gì chứ, tự ngươi nói được không thấy chán ghét sao? Hắc, thất xuất chi điều! Nữ tử Đường gia tuyệt không dùng chung một nam nhân với người khác, trong Đất bồi Nam Cực này ai không biết, Lạc Lưu Nguyệt mất bị mù, tâm dơ bẩn!" Đường Bạch Vũ hoàn toàn bị chọc tức, bất chấp tất cả nói mấy câu, nha hoàn kia ghen đến mặt đỏ bừng.

Xung quanh cũng là nghị luận ào ào, bởi vì hoàn cảnh Đất bồi Nam Cực ác liệt, số lượng nữ tử ít hơn so với nam tử, phần lớn tu sĩ đều là một chồng một vợ, làm bạn cùng nhau, trừ phi một bên tử vong, tình huống một chồng nhiều vợ như thế chỉ xuất hiện trong đại gia tộc, nhưng Đường gia có quy, phạm là người thú nữ tử Đường gia, vô luận tôn ti thế nào, trừ phi Đường nữ mất mạng, nếu không cả đời không được nạp thiếp.

Quy định này nhìn như bá đạo, nhưng trong Đất bồi Nam Cực nữ tử ít ỏi cũng không phải là không thể tiếp nhận, huống chi Đường gia có mấy đời hoàng hậu, mấy đời vua Thương Lãng cũng giữ nghiêm quy này, cả đời chỉ cưới mình hoàng hậu thôi, chính là vì như thế, chuyện Đường Bạch Trần bị bỏ mới nhắc lên sóng to gió lớn trong Đất bồi Nam Cực.

Nha hoàn cứng họng, cỗ kiệu bên cạnh lại có động tĩnh, sa đỏ mỏng manh bị một bàn tay trắng nõn nhắc lên, chỉ riêng một bàn tay đã hoàn mỹ nói ra thể

nào là làn da như mỡ đông, tầm mắt của mọi người không tự chủ được dời đi qua.

Rất nhanh, một nữ tử mặc màu quần áo đỏ thắm nhô đầu ra, được nha hoàn dìu ra khỏi cổ kiệu, đôi mắt nữ tử sáng sáng ngời như nước, khiến người thấy không khỏi tim đập gia tốc.

"Vân bối Nhiếp Ngô gặp qua chư vị Đường gia, nhiều ngày không gặp tỷ tỷ, Nhiếp Ngô vô cùng nhớ mong tỷ tỷ, nếu tỷ tỷ không chê, ngồi chung một kiệu với muội muội nhé?" Nhiếp Ngô hoạt bát mở to hai mắt với Đường Bạch Trần, một đôi mắt ngập nước sóng sánh linh động, hình như hoàn toàn không chú ý tới bầu không khí rút kiếm giương cung, cũng không nghe thấy nhục mạ của Đường Bạch Vũ, trong đôi mắt ngây thơ tràn đầy hồn nhiên không hiểu chuyện đời.

Hành động của Nhiếp Ngô thiếu chút nữa khiến Đường Bạch Vũ tức chết, không đợi Đường Bạch Trần đáp lại, bấn liên hồi mở miệng. "Đừng ở chỗ này tỷ tỷ muội muội! Ta nói da gà rồi! Lạc Lưu Nguyệt thích người thế này, Đường Bạch Vũ ta thì không chịu nổi!"

Khiến người ngoài ý muốn là, Đường Bạch Trần lại tiến lên vài bước, thân nhiên cười một tiếng. "Được, nhiều ngày không gặp muội muội, ta cũng vậy cũng mong nhớ đó."

Tình cảnh tĩnh mịch trong nháy mắt, ngay cả mặt Nhiếp Ngô cũng xuất hiện chỗ trống trong nháy mắt, Đường Bạch Trần lại ưu nhã tiến lên, đi đến trước cổ kiệu, lên kiệu, Nhiếp Ngô vào trong kiệu theo sát phía sau.

Tình cảnh hỗn loạn được giải quyết, Đường Bạch Vũ tức giận đến giậm chân, nàng không hiểu Đường Bạch Trần đang nghĩ cái gì, Đường Bạch Trần là tỷ tỷ ruột thịt của nàng, lúc Đường Bạch Trần một thân thê thảm bị đuổi về Đường gia, Đường Bạch Vũ tức giận đến rút kiếm muốn đi tìm Lạc Lưu Nguyệt liều mạng, lại bị Đường Bạch Trần ngăn cản.

Đường Bạch Vũ biết rõ trường tỷ mình mặc dù nhìn như dịu dàng, xử sự đại khí, nhưng tính cách lại cao ngạo, nàng không thể nào cúi đầu xuống hầu chung một phòng với người khác, kể từ sau khi bị bỏ, Đường Bạch Trần trở nên vô cùng yên lặng, cả ngày không nói một câu, đôi mắt thật sâu, khiến người ta không biết đến tột cùng nàng nghĩ gì.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 104: Lưu Kim Các

Long Tiểu Chi chờ trong giây lát, Lương Âm cũng chạy tới, thật ra Lương Âm đến không muộn, có điều liên tục bị ngăn đằng sau, nàng chú ý tới Long Tiểu Chi và Hiên Khâu Thiên Giác rất nhanh, dù sao tà áo trắng tung bay của Hiên Khâu Thiên Giác quá bắt mắt.

"Tiểu Chi muốn mua gì hả? Mặc dù có rất ít hội nghị quy mô lớn như thế, nhưng danh sách các loại vật phẩm thì ta còn biết rõ." Lương Âm vừa xuất hiện, thì làm ra vẻ hai đứa bạn thân ôm chầm lấy vai Long Tiểu Chi, chỉ là chiều cao hai người chênh lệch hơi nhiều, nhìn như cây cao và mầm đậu.

"Ta và sư phụ phải đi mua truyền tống phù trước, còn sau đó thì sẽ tùy ý đi một chút, Lương Âm muốn mua gì?"

Không đợi Long Tiểu Chi giãy giụa, Lương Âm khê cứng đờ, sau đó phẫn nộ sờ sờ mũi mình, xoay người lại cung kính thi lễ một cái với Hiên Khâu Thiên Giác. "Tiền bối."

Bối phận này xác định trong đêm uống rượu tâm sự hôm đó, sau đó Lương Âm cũng ý thức được, thực lực Hiên Khâu Thiên Giác hẳn là không tệ, cho nên mới phải gọi một câu tiền bối. Mà Long Tiểu Chi thì xem thành tiểu sư đệ cùng thế hệ với mình.

Sau khi Lương Âm nghe xong sáng khoái dẫn đường cho hai người, còn nói. "Ta không muốn mua gì cả, vậy chúng ta đi mua truyền tống phù trước, sau đó đi tản bộ."

Vào trong cửa hàng hoàng thất, ba người mới phát hiện hôm nay người ngoài cửa hàng hoàng thất rất nhiều, hơn nửa phần lớn đến vì truyền tống phù, bởi vì số lượng truyền tống phù bán ra có hạn, cho nên hiện trường xuất hiện giằng co nhất định.

Lương Âm lặng lẽ nghiêng đầu, nhẹ nói bên tai Long Tiểu Chi. "Xem ra có rất nhiều người nhận ra lần khởi động truyền tống trận này có ẩn tình khác, hôm nay muốn mua được truyền tống phù thì hơi khó đó!"

Không cần Lương Âm nói, Long Tiểu Chi cũng đã đoán được, hướng đi của truyền tống phù chủ yếu có bốn, trừ tam đại thế lực của đất bồi Nam Cực, còn có thương nhân hàng năm sử dụng truyền tống trận, còn người như Hiên Khâu Thiên Giác và nàng, không có quyền không bối cảnh thì dù có tiền cũng không mua được.

Kết quả cũng đúng là như thế, trong vài khắc đồng hồ ngắn ngủi, truyền tống phù bị bán không còn, cửa hàng hoàng thất cũng tạm dừng mua bán.

"Tiền bối, hình như người cũng không ngoài ý muốn, cũng không căng thẳng, lẽ nào sẽ không sợ không thể quay về Kim thành sao? Nên biết, bỏ qua lần truyền tống này, rất có thể sẽ phải chờ sang năm." Sau khi ba người rời khỏi, Lương Âm nhìn Hiên Khâu Thiên Giác nhàn nhã, khó hiểu hỏi.

"Chuyện này quả thật có dự liệu nhất định, nhưng không cần sốt ruột, truyền tống phù bị mua đi trừ thương nhân có đoàn đội cố định thì tam đại thế lực khác qua không bao lâu sẽ chiêu mộ tu sĩ khách khanh, dù sao cũng không thể được ăn cả ngã về không." Mà trừ lần việc này, Hiên Khâu Thiên Giác để ý Thương Lăng quốc và Lạc gia hơn.

Lịch sử của Thương Lăng quốc vô cùng xa xưa, hơn nữa vị trí địa lý hẻo lánh, có thể nói khá độc lập, ít bị Nam Cảnh ảnh hưởng, nói không chừng sẽ có ghi chép về trận hạo kiếp vạn năm lúc trước.

Còn Lạc gia, bởi vì những chuyện lúc trước khiến Hiên Khâu Thiên Giác không tự chủ được liên tưởng đến một người: Lạc Phong Từ!

Thiên phú Lạc Phong Từ này tuyệt hảo, hơn nữa hành tung kì lạ, thân phận là ẩn số, hơn nữa còn ở lại đại lục Hoàn Thần sau khi phi thăng một cách không hợp lý.

Về tin đồn của Lạc Phong Từ, nổi tiếng nhất đại khái là tình cảm của ông ta với đạo lữ rất sâu, cũng vì vậy mà si mê phương pháp bỏ hồn, thậm chí đến mức nhập ma. Còn nhưng tin tức khác thì không có gì cả, dường như quá khứ của ông ta bị cắt đứt một phần.

Cẩn thận nghĩ đến, rất có khả năng trước kia Lạc Phong Từ sống ở đất bồi Nam Cực, rất ít tiếp xúc với bên ngoài, cho nên tin tức về ông ta ít lại càng ít.

Mặc dù không có mua đưa truyền tống phù, Hiên Khâu Thiên Giác cũng không lo lắng, sau khi vào Thành Thương Lăng, hắn đã tìm hiểu cận kề cơ hội và tin tức tỷ thí lần này, vị trí trung tâm hội trường của Lưu Kim các mới là nơi mua bán chủ yếu của thế lực thượng tầng, mà lần này người bán lớn nhất của Lưu Kim các là Lạc gia.

Sau hội nghị là tỷ thí, tỷ thí của Thương Lăng quốc không phức tạp như tỷ thí Nam Cảnh, cũng không có quy tắc tỷ thí chia buổi, tỷ thí chỉ có một lần, lấy phương thức tiêu diệt đi một bí cảnh hoặc chỗ hung hiểm nào đó tiến hành thí luyện, bằng vật tư lấy được cuối cùng mà bình phán thắng thua, Hiên Khâu Thiên Giác muốn đi chỉ địa thí luyện, dù là bí cảnh hay là chỗ hung hiểm, đều còn lại từ thời thượng cổ, dấu vết của ngày xưa sẽ còn nhiều.

Rời khỏi cửa hàng của hoàng thất, tâm trạng của ba người cũng không sa sút nhiều, mà hưng trí bừng bừng đi dạo hội nghị, Lương Âm mua vài gốc thảo dược, về mặt thịt đau mót tiền. Lúc này Long Tiểu Chi mới phát hiện, giá cả linh thực ở đất bồi Nam Cực cao hơn Nam Cảnh không chỉ một lần, Lương Âm giải thích, những dược liệu này đều được thương nhân mang về từ Nam Cảnh, bởi vì hoàn cảnh đất bồi Nam Cực không thích hợp linh thực sinh sống.

Cũng bởi vì vậy, đan dược vô cùng quý giá ở đất bồi Nam Cực, giá cả cao thái quá, Lương Âm mua chút linh thực này là chuẩn bị tự luyện chế một viên dược phụ trợ kết đan linh đan. Xác suất thất bại của mỗi lần thể tu lên cấp cực cao, nhưng một khi lên cấp, dưới tình huống công kích gần, thực lực thể tu tương đối khủng bố.

Vừa đi vừa ngừng, cuối cùng ba người Lưu Kim các, Long Tiểu Chi ngừng đầu nhìn căn nhà vô cùng to lớn cao lớn màu vàng kim trước mặt giật giật khóe miệng, đột nhiên nghĩ đến Hiên Khâu Mặc Bạch, nghĩ thầm, chắc đại sư huynh sẽ rất thích Nam Cực đất bồi, bởi vì dù tới chỗ nào cũng chỉ có một mảnh vàng rực rỡ, Lưu Kim các trước mặt này, rất có thể cũng bị Mặc Bạch dỡ xuống, sau đó bỏ vào linh phủ của mình.

Thủ vệ trước cửa Lưu Kim các nhìn nhìn quần áo ba người, cuối cùng vẫn còn không có ngăn cản, lần này Lương Âm không lên tiếng, có điều thần sắc bình tĩnh, không có một tia hèn mọn nào.

"Ta còn tưởng rằng ngươi muốn đánh nhau một trận với thủ vệ đó." Long Tiểu Chi nói ra.

Lương Âm bĩu môi. "Ta cũng muốn mà, nhưng trường hợp này, một khi đánh nhau, chẳng những cp bôi đen Đường gia, hơn nữa cũng không thể làm gì Lạc gia cả."

"Lương Âm rất chán ghét Lạc gia sao?"

"Chẳng qua trước kia cảm thấy người của Lạc gia cao ngạo đến kì lạ, vinh viễn làm ra vẻ cao cao tại thượng, nhưng thiên tài đạo tu của Lạc gia rất nhiều, căn cơ gia tộc thâm hậu, quả thật có bản lĩnh cao ngạo, cũng không chán ghét, nhưng sau chuyện bỏ vợ kia, không chỉ là ta, chỉ cần là người lệ thuộc Đường gia, không ai không ghét Lạc gia."

Bước vào Lưu Kim các, phong cách bên trong vẫn lấy màu vàng kim làm chủ, dưới chân sàn nhà bóng loáng có hoa văn chìm, trên đầu là tinh thạch màu vàng kim tỏa ra ánh sáng lung linh kỳ ảo, trên đó khảm nạm đá tự nhiên lấy từ mỏ khoáng, phát ra ánh sáng màu vàng, chủ yếu dùng vào việc chiếu sáng, khiến Lưu Kim các dù ban đêm cũng sáng như kim châu, nhưng nhìn thì chẳng hề lộ vẻ tục khí, cho người cảm giác vừa kiêu ngạo hoa mỹ, vừa đoan trang đại khí.

Mặc dù Lưu Kim các cao gần mấy chục thước, nhưng bên trong chỉ có ba tầng, tầng nào cũng vô cùng rộng rãi, đi trong đó không thấy bị đè nén chút nào, ngược lại có cảm giác cuộn cuộn xa xăm, bước chậm trong đó cũng thành một loại hưởng thụ, xem ra người kiến tạo Lưu Kim các cũng là một vị thiên tài.

Giá hàng trong Lưu Kim các đều đặt dựa vào tường, khu vực chính giữa mỗi tầng chỉ có một kim tinh ngọc lưu ly màu vàng tạo thành bình đài, trên đó chỉ đặt một vật, người thích có thể để lại giá của mình, sau khi ngày đó chấm dứt, người ra giá cao nhất sẽ đạt được món hàng này.

"Đường Bạch Trần! Đến tốt cùng ngươi muốn làm gì?" Ba người Long Tiểu Chi cùng nhau đi tới, vừa mới bước lên lầu ba, thì nghe một giọng nam trầm thấp ẩn chứa tức giận, chuyển qua cầu thang, thì thấy mấy người Đường Bạch Trần, đứng phải Đường Bạch Trần trong này cũng không lạ, dù sao thân là con gái dòng chính Đường gia, hẳn là kỳ chủ của Lưu Kim các.

Đối diện Đường Bạch Trần, lấy một cái nam tử cầm đầu mấy người nữa đang đứng, nam tử trước nhất một thân áo vàng thẫm sắc thù hoa văn màu đen, màu da là màu mạch đặc biệt của đất bồi Nam Cực, khuôn mặt lạnh lẽo, mắt đào hoa cộng thêm môi mỏng đỏ tươi, khiến hắn nhìn có vẻ bạc tình.

Bên cạnh nam tử, là Nhiếp Ngô áo đỏ, sau lưng thì mấy nam tử, hắn là thuộc hạ.

Bên cạnh Đường Bạch Trần này thì có vẻ đơn lực bạc, đại khái bởi vì lần người bán trong Lư Kim các này lấy Lạc gia là chính, cho nên Đường gia cũng không có bao nhiêu chủ lực đến Lư Kim các, có lẽ là muốn buông tay mua bán trong Lư Kim các, cho nên này lúc chỉ có Đường Bạch Trần, Đường Bạch Vũ, và một thị vệ.

"Chỉ mượn cổ kiêu của Nhiếp Ngô muội muội đồng hành thôi, như thế nào, Lạc nhị thiếu đau lòng?" Đường Bạch Trần cười khẽ, đáng tuổi cười dịu dàng, không có một tia giễu cợt, sau đó lộ ra vẻ mặt bình tĩnh, lấy hai khối linh thạch ra. "Nếu Lạc nhị thiếu không cam lòng, ta giao linh thạch cũng được."

Sắc mặt Lạc Lư Nguyệt xanh mét trong nháy mắt, Nhiếp Ngô lập tức đưa tay khoác lên tay hắn. "Tỷ tỷ nói gì vậy, sao Lạc gia lại thiếu hai khối linh thạch này, đừng nói đồng hành, nếu tỷ tỷ thích, cổ kiêu kia tặng tỷ tỷ cũng được, Lư Nguyệt chàng nói có đúng không."

"Đến tốt cùng ngươi trở về làm cái gì?" Lạc Lư Nguyệt thờ dãi, trấn an Nhiếp Ngô một cái, lạnh lùng mở miệng hỏi.

Đường Bạch Trần nhìn hai người, trong mắt không có chút bất ổn nào, dịu dàng cười một tiếng. "Ta đến lấy mạng, chẳng lẽ Lạc nhị thiếu đã quên, Lạc gia thiếu ta một cái mạng."

Này lời nói rất trắng ra, khiến người ta rợn cả tóc gáy là giọng nói của Đường Bạch Trần, vẫn không nóng không lạnh, dịu dàng có lẽ, giống như tiểu thư khuê các dịu dàng nhất, dùng giọng nói khiến người ta thoải mái nói ra một câu lạnh như băng.

Yên lặng một lát, Nhiếp Ngô mở miệng trước, giọng nói tràn trề bi thương. "Tỷ tỷ nói con sao? Chẳng lẽ tỷ tỷ đã quên, con ta cũng..." Lời còn chưa dứt, Nhiếp Ngô đã nghẹn ngào.

Mặc dù Lư Kim các không chặt kín cả người như bên ngoài, nhưng có thể bước vào Lư Kim các đều là người có thân phận có địa vị quyền quý, bí mật của hai đại gia tộc, đương nhiên mọi người đều chú ý, lời Nhiếp Ngô vừa ra khỏi miệng, lại liên tưởng đến lời đồn đãi trước kia, xung quanh lập tức vang lên tiếng xì xào bàn tán, chẳng lẽ thật như đồn đãi, Đường Bạch Trần lòng dạ độc ác đến thế?

Đường Bạch Trần nho nhả cười một tiếng, chậm rãi giơ ngón tay chỉ vào Nhiếp Ngô. "Con của muội muội? Không phải con của muội muội đang nằm trên lưng muội muội sao?"

Hiện trường lại tĩnh mịch một lần nữa, kể từ lúc Đường Bạch Trần mở miệng nói chuyện, cảm giác rợn cả tóc gáy tản không đi này đến tốt cùng là thế nào? Mọi người vô thức khẽ run lên, nhìn về phía Nhiếp Ngô đang che mặt rơi lệ.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105: Cái Gù

Tiếng khóc của Nhiếp Ngô ngừng lại, người hơi cứng ngắc rồi sau đó bình thường lại rất nhanh, cũng không quay đầu nhìn lưng mình, mà ngẩng đầu nhìn vào Đường Bạch Trần. "Tỷ tỷ đang nói cái gì vậy? Con của ta rõ ràng là tỷ tỷ... Thôi, chuyện cũng đã qua, tỷ tỷ có cần đi gặp đại phu không, ta thấy thân thể của tỷ tỷ có vẻ không tốt lắm."

Không chỉ có Nhiếp Ngô, lòng mày của Lạc Lư Nguyệt cũng nhíu lại, ánh mắt nhìn về phía Đường Bạch Trần mang vài tia nghi vấn, vài tia thương cảm. Mọi người xung quanh cũng là như thế, cho rằng do Đường Bạch Trần bị đả kích quá lớn mà điên cuồng.

Đường Bạch Trần lại bình tĩnh thu tay lại. "Ngươi không muốn quay đầu lại, vậy không bằng cúi đầu xuống đi, tỷ tỷ cũng chỉ có lòng tốt thôi, trước kia từng nghe nói muội muội nhớ con thành bệnh, cho nên mới chỉ dẫn mẹ con các ngươi gặp lại nhau, cũng coi như làm một việc thiện."

Người bình thường còn có thể ức chế việc vô ý thức quay đầu lại, nhưng cúi đầu thì rất khó, hơn nữa cho dù không cúi đầu, ánh mắt cũng sẽ không tự chủ được nhìn xuống. Bởi vì lời của Đường Bạch Trần, người ánh mắt không ít chuyển về dưới chân Nhiếp Ngô, vừa cúi đầu, sắc mặt lập tức đại biến, thậm chí không ít người ào ào lui về phía sau một bước, rời xa Nhiếp Ngô.

Mồ hôi lạnh của Nhiếp Ngô lập tức bò lên trên trán, sau khi khóe mắt phát hiện không đúng, cuối cùng cúi đầu.

Trên sàn nhà vàng thẫm bóng loáng, thông qua ánh sáng dịu dàng của Tinh Khoáng mà thấy cái bóng trên mặt đất, mà bóng của Nhiếp Ngô thì vô cùng quỷ dị, như người già dị dạng cúi đầu, trên lưng có một cái bao, trong ánh mắt chăm chú của Nhiếp Ngô, đầu lâu một đứa con nít chậm rãi ngẩng lên, kề bên cái cổ của nàng ta, có vẻ vô cùng thân mật.

"A!" Một tiếng thét chói tai tê lưng mà sợ hãi tiếng vang lên, Nhiếp Ngộ trở tay đập vào lưng mình, sau đó cả người cứng đờ, không nhúc nhích, bởi vì nàng ta sờ trúng, da thịt trẻ con nồn nà mà lạnh như băng, duỗi tay đi đập chỉ là hành động vô thức của Nhiếp Ngộ, nàng ta không dám tưởng tượng, thế nhưng mình lại đụng vào người thật.

Tiếng thét chói tai này của Nhiếp Ngộ cũng khiến Lạc Lư Nguyệt lấy lại tinh thần, phản ứng của Nhiếp Ngộ khiến hắn phát hiện vài phần không thích hợp, nhưng rất nhanh bị tiếng kêu cứu nhỏ bé yếu ớt của Nhiếp Ngộ cắt đứt suy nghĩ.

"Lư... Lư Nguyệt, bắt nó... bắt lại..." Nhiếp Ngộ chậm rãi buông tay ra, cả người đứng thẳng bất động tại chỗ, dùng giọng nói rất nhỏ cầu cứu Lạc Lư Nguyệt.

Lạc Lư Nguyệt nhú mày, không nhìn thấy bất kỳ vật gì trên người Nhiếp Ngộ, hết lần này tới lần khác cái bóng đáng lại có điều khác thường, hơn nữa hành động vừa nãy của Nhiếp Ngộ nói lên, nàng ta sờ thấy gì đó trên lưng mình, Lạc Lư Nguyệt vừa phân tâm nhìn cái bóng, vừa dùng linh kiếm chưa ra khỏi vỏ nghĩ muốn thăm dò thứ không nhìn thấy kia.

Nhưng linh kiếm xét qua không khí, không đụng chạm gì cả, Lạc Lư Nguyệt dùng tay thăm dò một cái, không đụng phải gì cả. Bản thân Nhiếp Ngộ cũng không dám lại duỗi tay thăm dò nữa, trong mắt không tự chủ được xuất hiện nước mắt, bây giờ không cần duỗi tay sờ, cảm giác trên lưng cũng chậm chậm rõ ràng.

Sức nặng nhẹ nhàng, thân thể lạnh như băng, xúc cảm nồn nà của hải nhi dán lên cổ nàng ta, cuối cùng Nhiếp Ngộ sụp đổ, ngẩng đầu nhìn Đường Bạch Trần. "Tỷ tỷ! Tỷ tỷ! Có chuyện gì vậy? Lư Nguyệt, giúp ta."

Lạc Lư Nguyệt cũng hiểu mọi chuyện là do Đường Bạch Trần, trong lòng hơi hơi do dự, cuối cùng rút kiếm mà đi trong tiếng cầu cứu của Nhiếp Ngộ, linh kiếm ra khỏi vỏ, động tác cực nhanh, gác lên cổ Đường Bạch Trần.

Bây giờ mọi người chưa lấy lại tinh thần, mặc dù Đường Bạch Vũ phản ứng lại, nhưng tu vi bản thân kém Lạc Lư Nguyệt quá xa, không kịp ngăn cản, mà bản thân Đường Bạch Trần lại không có ý né tránh, để cho mũi kiếm sắc bén gác lên cổ mình.

"Dù ngươi làm thế nào, lập tức dừng lại! Nếu không đừng trách ta không nhớ tình xưa."

Đường Bạch Trần đưa mắt nhìn sang Lạc Lư Nguyệt. "Tình xưa? Mười bảy tuổi ta gả cho ngươi làm thê, bây giờ ta ba trăm ba mươi tuổi, hơn ba trăm năm tình cũ ngươi nhớ rõ bao nhiêu? Có điều Lạc nhi thiếu không cần sốt ruột, nếu con của Nhiếp Ngộ đã ở đây, đương nhiên con của ta cũng có mặt, Lạc nhi thiếu muốn gặp không?"

Lạc Lư Nguyệt nhìn Đường Bạch Trần trước mặt mình vẫn dịu dàng như trước, đột nhiên thấy hoảng hốt, lúc không biết Đường Bạch Trần có ý gì, một bé con phấn điều ngọc trác đi ra sau lưng Đường Bạch Trần, bé con mặc quần áo màu trắng sạch sẽ, chưa cao tới đầu gối hắn, tiểu cô nương ngẩng đầu, lộ ra một đôi mắt to u mê. "Cha, cha muốn giết mẹ hả?"

Lạc Lư Nguyệt chỉ cảm thấy đại não ông một tiếng, tay cầm kiếm khẽ run lên.

"Phụ thân, thịt của Lạc nhi ăn ngon không? Mẹ nói Lạc nhi thành thuốc dẫn, bị người ta ăn hết."

Lạc Lư Nguyệt mạnh mẽ lui về phía sau mấy bước, những người khác của Lạc gia thấy thế lập tức tiến lên. "Nhị thiếu, ngài có sao không?"

"Kính Chiếu Yêu!" Giọng nói vang dội của một trưởng giả tóc trắng Lạc gia vang trong Lư Kim các, khiến mọi người đang kinh hãi tỉnh táo lại, thuộc hạ Lạc gia luống cuống tay chân móc ra một mặt gương đồng, rót linh lực vào.

Ánh sáng của Kính chiếu yêu chiếu xuống, Đường Bạch Trần và bé gái không trốn không tránh, lẳng lặng đứng tại chỗ, ngược lại Nhiếp Ngộ thì sợ hãi kêu một tiếng, lăn một vòng tránh ra khỏi ánh sáng của kính chiếu yêu.

Khung cảnh lập tức lặng im, trước tiên mặc kệ phản ứng kỳ lạ của Nhiếp Ngộ, trong ánh sáng của kính chiếu yêu, hình dáng của bé gái cũng bại lộ trong tầm mắt mọi người, đó là một cỗ xương trắng nho nhỏ, nhỏ đến mức hai bàn tay có thể nâng nàng lên, trên đó còn có lưu lại huyết nhục, có vẻ vô cùng đáng sợ, Đường Bạch Trần lại không có cảm giác gì, nhát nhệ tay dịu dàng dắt khung xương nhỏ bé, cứ đứng ở nơi đó.

"Sao Lạc nhi thiếu không chiếu ân nhân cứu mạng ngươi đặt trong lòng một chút?" Đường Bạch Trần lạnh nhạt mở miệng, tiếp tục nói. "Nói không chừng sẽ rất kinh diễm đó."

Đệ tử Lạc gia tay cầm gương đồng trong nháy mắt sa vào hoàn cảnh lờng nã, đương nhiên hắn cũng nhớ rõ tình cảnh Nhiếp Ngộ đột nhiên sợ hãi né tránh, cũng không phải đại lục Hoàn Thần không tha cho yêu linh, mặc dù yêu tu và linh tu một mình sinh tồn hơi khó khăn, nhưng không bị người ta bài xích, ngược lại bởi vì thiên phú đặc biệt của mình mà được các đại tông môn hoan nghênh.

Đương nhiên, chuyện này cũng không phải tuyệt đối, bởi vì luôn có một chút yêu linh trời sinh tương khắc nhân loại, có quan hệ thiên địch hoặc thức ăn, phần lớn yêu linh này sau khi biến hóa sẽ bị bản năng ảnh hưởng, không thể sống chung với nhân loại.

Tay đệ tử Lạc gia nâng kính chiếu yêu khẽ xoay người, thật ra đây chỉ là động tác vô ý thức, dù sao này trong thời gian này, nhị thiếu sủng ái Nhiếp Ngộ cô nương đã đến mức nghịch thiên, chẳng những hưu vợ cả là thê tử Đường gia, hơn nữa mọi chuyện thuận theo Nhiếp Ngộ, chỉ cần đắc tội vị Nhiếp Ngộ cô nương này một chút, cũng sẽ bị Lạc nhi thiếu giết chết.

Nghĩ tới đây, hành động của đệ tử Lạc gia lập tức dừng lại, nhưng Nhiếp Ngộ đã bị kích thích và kinh hãi mãnh liệt, lúc này giống như một cây dây cung

bị kéo căng, hơi chút có chút gió thổi cỏ lay cũng có thể đụng vào thần kinh của nàng ta, hành động của đệ tử khiến Nhiếp Ngộ lập tức phát ra một tiếng thét chói tai thê lương.

Tiếng thét chói tai này vô cùng chói tai, tiếng hét cực cao, chỉ sợ không dừng lại Lưu Kim các, cả hội nghị này chắc hẳn cũng có thể nghe được, hơn nữa tiếng này hoàn toàn không giống nhân loại mà giống dã thú bị chọc giận nên đe dọa, mọi người bị tiếng thét đột ngột kinh sợ, lập tức đưa tay che lỗ tai, có nữ quyền tu vi thấp trực tiếp bị chấn động hôn mê bất tỉnh.

Đội tiếng thét biến mất, Nhiếp Ngộ đã biến mất tại chỗ, chẳng biết đi đâu, không ít người hơi lắc đầu, lại vẫn cảm giác hai lỗ tai vu vu kêu không ngừng, trong đầu đau nhức đến cực hạn, có người thừa nhận không nổi đang khom lưng nôn khan.

Đương nhiên, tu sĩ tu vi cao sớm đã thích ứng lại, ánh mắt cảnh giác mà bất thiện nhìn Lạc Lưu Nguyệt. "Lạc nhị thiếu! Có phải Lạc gia nên cho chúng ta một lời giải thích đây là ý gì không? Chúng ta đến Lưu Kim các không phải là đến tìm không thoải mái!"

"Không có sai, chúng ta không để ý Nhiếp Ngộ kia là vật gì, nhưng là con em tộc ta hai người bị thương, một người hôn mê, Lạc gia nên đưa ý kiến."

Địa vị của Lạc gia ở đất bồi Nam Cực rất cao, nhưng người có thể đi vào Lưu Kim các tiêu phí đương nhiên thân phận cũng không thấp, phần lớn là thế lực trong đất bồi Nam Cực, mặc dù không so được với tam đại thế lực, nhưng không chịu nổi nhiều người.

Không chỉ Lưu Kim các, hội nghị ngoài Lưu Kim các, không ít người khiếp sợ xong cũng ào ào chạy đến, muốn tìm tòi đến tận cùng, Lưu Kim các vừa mới xảy ra chuyện gì? Lễ nào có trọng bảo gì xuất hiện? Lực sát thương quá mạnh!

Lúc này Lạc Lưu Nguyệt cũng đã hồi tỉnh từ trong khó chịu, chính vì như thế, lý trí bắt đầu trở về, các loại suy đoán dây dưa trong đầu hẳn, khiến tâm trạng hẳn vừa mới hòa hoãn xuống lại hỗn loạn lần nữa, hẳn không dám nghĩ tới Nhiếp Ngộ là cái gì, cũng không dám nghĩ tới đủ loại quyết định mình làm ra trước đây không lâu, càng không dám ngẩng đầu nhìn Đường Bạch Trần trước mặt mình thời khắc này.

Dưới tình huống này, trưởng giả nhắc nhở sử dụng kính chiếu yêu lúc trước chỉ có thể ra mặt điều giải. "Chư vị, chư vị, Lạc gia sẽ mau chóng tra rõ chuyện này, hơn nữa sẽ đến cửa xin lỗi, còn mong chư vị thông cảm."

Lạc gia đã biểu lộ rõ ràng thái độ chịu trách nhiệm với chuyện này, đương nhiên mọi người cũng không thể được voi đòi tiên, dù sao địa vị Lạc gia còn đó, ai cũng không thể cưỡng ép Lạc gia làm gì, việc cấp bách là đưa người bị thương hôn mê đi cứu trị, bởi vì vậy mọi người ào ào mang đệ tử nhà mình chuẩn bị rời khỏi Lưu Kim các, lúc sắp tới cửa, bị một giọng nói ngăn cản.

"Từ từ, không muốn chư vị biết chân thân Nhiếp Ngộ sao?" Giọng nói Đường Bạch Trần bình thản hỏi thăm, trong mắt vẫn dịu dàng bình tĩnh, không có gì không ổn định.

Nghe Đường Bạch Trần nói vậy, tất cả mọi người dừng bước trong nháy mắt, dĩ nhiên bọn họ muốn biết rõ đến tận cùng Nhiếp Ngộ là gì, vì sao như thế nhiều gia tộc, nhiều tu sĩ như thế, thế nhưng không một ai có thể khám phá bản thể Nhiếp Ngộ. Mặc dù có người hôn mê, nhưng dùng linh lực tra xét xong phát hiện chỉ là bị chấn động choáng, cân nhắc lại, vẫn ào ào dừng bước.

Dù sao chính là Đường Bạch Trần này vạch trần Nhiếp Ngộ, nghĩ đến bóng dáng dưới chân Nhiếp Ngộ vừa nãy, hình như Đường Bạch Trần này có năng lực kỳ lạ.

Lạc Lưu Nguyệt cũng khẽ hoàn hồn, ánh mắt phức tạp nhìn Đường Bạch Trần, há to miệng, cuối cùng không nói nổi một chữ nào.

Mọi người cũng không thấy Đường Bạch Trần có cái gì động tác, mà là khẽ hé đôi môi đỏ mọng. "Nhiếp Ngộ muối muối, muối công hài tử không mệt sao? Không bằng xuống nghỉ ngơi một lát, sau đó tỷ tỷ tự mình đưa muối lên đường."

Lại tới, cảm giác khiến người ta rợn cả tóc gáy này, Đường Bạch Trần vừa mở miệng nói chuyện, cái giọng nói dịu dàng bình bình đạm đạm nhưng không có bất kỳ tâm trạng nào luôn khiến người ta cảm thấy là lạ ở chỗ nào, nhưng lại tìm không được căn nguyên, cuối cùng chỉ có thể quy tội cho Đường Bạch Trần bị tình cảm tổn thương, tâm tử tình diệt, mới có phản ứng bình tĩnh này.

Mọi người không phát hiện, nhưng Nhiếp Ngộ thì lại nhận ra chỗ kì lạ của Đường Bạch Trần, tiếng nói Đường Bạch Trần vừa dứt, thân thể mình ẩn giấu trong bầu trời lập tức nặng hơn vạn phần, hài nhi quý dị trên lưng cũng giống như nặng ngàn cân, Nhiếp Ngộ không chịu nổi phịch một tiếng rơi xuống khỏi bầu trời, hung hăng đập trên sàn nhà, sàn nhà trơn nhẵn vàng thẫm thể nhưng xuất hiện vết rạn.

Thân thể con người đột nhiên rơi xuống hù dọa mọi người ào ào lui tán, đợi lúc thấy rõ sàn nhà rạn nứt thì không khỏi hít vào một hơi, một gạch một góc của Lưu Kim các đều dùng khoáng thạch hiếm có tạo nên, lại bị đập nứt ra, thấy rõ tốc độ và lực lượng khủng bố cỡ nào.

Rơi xuống xong, Nhiếp Ngộ ngã đến cả người đau nhức kịch liệt, đầu óc trống rỗng trong nháy mắt, cũng bởi vì này, Nhiếp Ngộ hiện ra bản thể, một sinh vật kì lạ xuất hiện trong tầm nhìn của mọi người, xung quanh lập tức một mảnh kêu gào hoảng sợ.

Trên sàn nhà vàng thẫm của Lưu Kim các, có một sinh vật hình rắn dài đến mười mét xuất hiện tại chỗ, kì lạ nhất là, con rắn này có một cái đầu người cực đẹp, nhưng trên thân rắn lại mọc đầy vuốt như con rắn, rậm rạp chằng chịt khiến người ta nổi hết da gà.

"Đây là gì vậy?!" Mọi người vừa sợ vừa nghi, mọi người ở đây thế nhưng không ai biết vật này, cũng chưa từng nghe thấy đất bồi Nam Cực từng xuất hiện linh thú như thế, tình cảnh trong nháy mắt yên tĩnh đến đáng sợ.

Sắc mặt Lạc Lưu Nguyệt vô cùng khó coi trong nháy mắt, mặt mũi xanh mét, cuối cùng ức chế không được sự tuôn trào trong cổ họng mãnh liệt, nôn

khan không ngừng được.

Trong đám người, Lương Âm chà xát cánh tay mình, nghĩ đến bên cạnh có hai người đến từ Nam Cảnh, nói không cùng biết loại sinh vật này, vì vậy mở miệng hỏi: "Tiền bối có biết vật này không?"

Giọng của Lương Âm vốn rất vang dội, trong hoàn cảnh yên tĩnh như thế, đương nhiên hấp dẫn chú ý của mọi người, nghiêng đầu nhìn lại, đều là một trận thất thần, một nam tử áo trắng thoáng như trích tiên, một thiếu niên áo trắng tinh xảo mà thuần khiết tuyệt sắc, phục hồi tinh thần lại thì mọi người không tự chủ được thờ phào nhẹ nhõm, cảm giác khó chịu vừa nãy được an ủi thành công, có không ít người thậm chí dứt khoát không nhìn Nhiếp Ngộ nữa, mà nhìn hai người để rửa mắt.

Hiên Khâu Thiên Giác im lặng một lát, hiển nhiên có suy đoán, lại có vài phần không xác định. "Vật có vẻ khá giống Hào Liễu, hào lấy ý gào khóc, liễu ý chỉ nữ tử thon thả yếu điệu, nhưng Hào Liễu thuộc về sinh vật thượng cổ, sớm đã tuyệt tích, trong tin đồn Hào Liễu đầu người thân rắn, dung mạo tuyệt sắc, sẽ dùng khát vọng dụ dỗ kẻ ước với con người xinh đẹp, sau khi kẻ ước thì dung mạo của người kẻ ước sẽ càng ngày càng xinh đẹp, nhưng cuối cùng Hào Liễu sẽ thôn tính thần thức của nhân loại, cho đến lúc kí chủ tử vong, tiếp tục tìm kiếm một mục tiêu khác."

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Bé Linh Chi Hoảng Sợ

Long Tiểu Chi nhìn Nhiếp Ngộ, hoặc là sinh vật gọi là Hào Liễu kia quần quai trên sàn nhà, không biết Đường Bạch Trần dùng thủ đoạn gì, hình như Hào Liễu bị thứ gì rất nặng đè trên mặt đất không đứng dậy nổi, thân thể rậm rạp chẳng chịt móng vuốt màu đen khổng lồ kia xoay tròn khiến Long Tiểu Chi khẽ cứng đờ, sau đó mặt không đổi sắc dời ánh mắt đi, giả bộ bình tĩnh hỏi: "Sư phụ, vì sao con Hào Liễu này có nhiều chân như vậy?"

Xung quanh vốn có những người nghe rõ ràng cũng có nghi ngờ, thứ này mặc dù có đầu người, nhưng không phải thân rắn, nhưng càng giống thân trùng.

"Đây cũng là chỗ vì sư nghĩ không ra, nhưng tiếng gào to lúc nãy cũng giải thích rõ thân phận Hào Liễu trong trình độ nhất định, tiếng kêu của Hào Liễu trực tiếp tác dụng lên nguyên thần, rất dễ dàng chấn động khiến người ta choáng váng, khiến người ta khó chịu, đây cũng là thủ đoạn bảo vệ tính mạng của Hào Liễu." Thân sắc Hiên Khâu Thiên Giác hơi trầm trọng, sinh vật này nhìn khá giống con rết to lớn hợp thể với Hào Liễu, nhưng chưa từng nghe thấy hai thứ này có thể sinh ra đời sau, đến tột cùng Nhiếp Ngộ này là cái gì vậy?

Tiếng nghị luận xung quanh không ngừng, mà bị người chấn động choáng cũng lục tục tĩnh lại, dưới tình huống như vậy, mọi người cũng không gấp rời khỏi, đột nhiên xuất hiện một con yêu thú quý dị như thế, nên tò mò, rất nhiều người chuẩn bị ở lại tìm tòi đến tột cùng.

Nhìn thấy bản thể Nhiếp Ngộ, trong đám người có giọng nữ quyen vang lên: "Thứ này quá đáng sợ rồi, Lạc nhị thiếu đúng là, đúng là..."

"Ai nói không phải chứ, hình như hai người còn có một đứa nhỏ, không được, đầu ta choáng váng mất rồi!"

"Xuyt, nhỏ giọng một chút, không thấy Lạc nhị thiếu ối đến sắp mất là rồi sao, có điều ta rất hiếu kỳ con của Đường Bạch Trần sao lại mất? Các người còn nhớ tiểu cô nương kia nói gì không? Lê nào con của Đường Bạch Trần bị mang đi làm thuốc dẫn?"

"..."

Tiếng nghị luận dứt quãng vang lên, khiến Lạc Lưu Nguyệt vốn đã khó coi lại càng u ám, tiếng nghị luận ào ào hỗn loạn này giống như từng thanh chùy thủ, lần lượt đâm vào lòng, nhắc nhở những chuyện hán đã từng làm.

Đương nhiên Nhiếp Ngộ cũng nghe đến những câu nói này, lập tức dùng giọng nói vô cùng bén nhọn gào thét chói tai: "Không phải! Không phải! Ta không đáng ghét! Ta không đáng ghét!"

Hình như Nhiếp Ngộ rất để ý dung mạo của mình, có điều xem ra cũng chính vì vậy, nên mới bị Hào Liễu đầu độc.

Đường Bạch Trần tiến lên vài bước, đi đến bên cạnh Nhiếp Ngộ, giọng nói dịu dàng như cũ: "Nhiếp Ngộ muội muội đừng hoảng sợ, đương nhiên muội muội dung nhan tuyệt sắc, nếu không thì sao khiến Lạc gia nhị thiếu ái mộ, cho nên muội muội có thể tỉnh táo lại."

Đừng nói Nhiếp Ngộ, tất cả mọi người bị hành động của Đường Bạch Trần làm hoảng sợ, mà thế nhưng Nhiếp Ngộ lại chậm rãi được vỗ yên, bình tĩnh lại, có điều vẫn đề phòng nhìn Đường Bạch Trần, đã đến lúc này, Đường Bạch Trần còn có lòng dạ an ủi nàng ta, đúng là kỳ lạ.

"Chỉ cần Nhiếp Ngộ muội muội trả lời mấy câu hỏi của ta, ta sẽ thả muội muội ra, người thấy được không?"

Lời nói của Đường Bạch Trần khiến Nhiếp Ngộ càng thêm đề phòng, mắt khẽ sáng lên, nhưng chớp lát sau lại gạt đầu: "Tỷ tỷ muốn hỏi gì?"

Mọi người hai mặt nhìn nhau, hai người khác chừng tặc, hình tượng vô cùng khác biệt lại gọi nhau tỷ muội, hơn nữa giọng nói tự nhiên trước sau như một, tình cảnh này nhìn thế nào cũng thấy không được tự nhiên.

Đường Bạch Trần chậm rãi khom người xuống, cúi đầu nhìn Nhiếp Ngô, giọng lạnh dần. "Máu thịt con ta đi đâu rồi?"

Rõ ràng thân thể Nhiếp Ngô khẽ run lên, hai mắt vô cùng đáng sợ của Đường Bạch Trần khiến nàng ta không dám che giấu, ánh mắt Nhiếp Ngô bắt đầu lơ lửng không yên.

Đường Bạch Trần từng bước ép sát, giọng nói càng ngày càng trầm thấp lạnh lẽo, giống như Diêm La lấy mạng, tương tự ác ma dụ người sa đọa, cảm giác lạnh lẽo không cùng pha lẫn quyền rũ vô biên này, Đường Bạch Trần đã khiến mọi người kinh diễm, cảm khái trong lòng, quả nhiên mất Lạc nhị thiếu bị mù, mới vút bỏ không để ý vợ con, bị Hào Liễu mê mẩn tâm thần.

Đường Bạch Trần duỗi tay nâng lên mặt Nhiếp Ngô. "Khuôn mặt xinh đẹp như thế, muội muội nên trả lời rõ ràng, chỉ cần đáp án khiến ta hài lòng, ta sẽ thả ngươi."

Mồ hôi lạnh chậm rãi chảy xuống khuôn mặt tái nhợt của Nhiếp Ngô, cuối cùng nàng ta cũng thấy rõ sự nghiêm túc trong mắt Đường Bạch Trần, hiểu rằng Đường Bạch Trần đang nói thật, làm một người đã sở hữu dung mạo tuyệt sắc mình mong muốn đã lâu, ai lại cam tâm chịu chết chứ? "Ta không biết nữa, ta cho một người, cũng là người kia giúp ta thay đổi dung mạo, nàng yêu cầu ta lấy được huyết mạch của Đường thị và Lạc thị, nên mới giúp ta làm quen với Lưu Nguyệt."

Đường Bạch Trần không hề nhúc nhích, mắt không hề dao động nhìn chăm chú vào Nhiếp Ngô, Nhiếp Ngô nhìn qua con ngươi đen nhánh như vực sâu kia thì lập tức rùng mình, tâm trạng hơi kích động. "Ta nói thật mà! Kỳ thật trước hôm nay ta cũng không biết cái gì là Hào Liễu, nếu như biết rõ mình sẽ biến thành quỷ quái thế nào! Sao ta lại đồng ý khế ước chứ! Nữ nhân khoác trường bào màu xám, trên mặt mang lụa đen, không biết hình dạng thế nào, nhưng giọng nói rất kỳ lạ, hơi lạnh, còn hơi khàn khàn! Là nàng hại ta! Ta vô tội mà, tỷ tỷ hãy tin tưởng ta, ta cũng không muốn!"

"Tiếp tục." Đường Bạch Trần bình tĩnh nói.

"Tiếp tục? À, do nữ nhân đó giúp đỡ, nên ta vào Lạc gia, sau đó nữ nhân kia bảo ta chờ đợi thời cơ, sau đó thì tỷ tỷ biết rồi, ta thỉnh cầu phu quân lấy huyết mạch Đường gia và Lạc gia làm thuốc dẫn bảo vệ bào thai trong bụng ta, sau đó mượn danh thuốc dẫn có độc mà sảy thai, còn con của tỷ tỷ, cũng là người kia róc xương lấy thịt, cuối cùng mang đi, những chuyện này đều là người kia sai ta làm, tỷ tỷ, tỷ tỷ ngươi có thể giúp ta khôi phục nguyên dạng không?"

Đường Bạch Trần buông tay nâng khuôn mặt Nhiếp Ngô ra, bình tĩnh mở miệng. "Ta sẽ thả ngươi." Sau khi nói xong thì xoay người, nhìn về phía Lạc Lưu Nguyệt. "Lạc nhị thiếu có thể đáp ứng một điều thỉnh cầu của ta không?"

Lạc Lưu Nguyệt vốn dĩ lung lay sắp đổ nghe vậy thì con mắt lộ ra một tia chờ mong, cho rằng Đường Bạch Trần tha thứ mình. "Bạch Trần muốn ta làm gì?"

Đường Bạch Trần dịu dàng cười một tiếng. "Ta hy vọng Lạc nhị thiếu dùng kiểu tám người khiêng, mười dặm hồng trang, cưới hồi đăng hoàng... vì Nhiếp Ngô cô nương này."

Hiện trường lập tức xôn xao một mảnh, lời nói của Nhiếp Ngô và Đường Bạch Trần khiến bọn họ hiểu vì sao Lạc gia và Đường gia quyết liệt, luôn nói độc nhất là lòng dạ đàn bà, nhưng một khi ngoan nam nhân độc lên, đúng là khiến người ta khó lòng phòng bị, suy nghĩ một chút, phu quân mình tín nhiệm nhất mưu hại bào thai trong bụng mình, hẳn là lúc Đường Bạch Trần không để phòng chút nào bị người ta hung hăng đâm một đao vào ngực, từ đây tình diệt tâm tử.

Còn như yêu cầu cuối cùng của Đường Bạch Trần, khiến không ít nữ quyến đều thấy khá hả hê, nhìn Nhiếp Ngô như vậy, ai cũng phải nhường bộ lui binh, nào có người nguyện ý đón đầu, hơn nữa còn là cưới hồi đăng hoàng, của chính thể nhị thiếu dòng chính Lạc gia lại là một kẻ không người không yêu như thế, đây không chỉ là nhục nhã Lạc nhị thiếu, cũng sẽ khiến cả Lạc gia thành trò cười của đất bồi Nam Cực.

Sắc mặt Lạc Lưu Nguyệt trắng rồi lại xanh, mấy lần muốn nói chuyện, lại nói không ra lời. Nếu cưới Nhiếp Ngô, thì có nghĩa là cuộc đời này hẳn vô duyên với vị trí gia chủ, hơn nữa dung mạo của Nhiếp Ngô khiến hẳn vừa nhìn thì muốn nôn mửa, sao có thể cưới làm chính thể.

Lúc biết Đường Bạch Trần vốn dĩ vô tội, áy náy mãnh liệt ập đến trong nháy mắt bao phủ Lạc Lưu Nguyệt. Mất đi, mới biết quý trọng, đây là thói hư tật xấu của đa số người.

Vị lão giả tóc trắng của Lạc gia thấy thế nén giận mở miệng. "Đường tiểu thư, đừng khinh người quá đáng, chuyện này mặc dù nhị thiếu có sai, nhưng cũng chỉ bị yêu nữ lừa gạt, không bằng lui lại một bước, Lạc gia sẽ xem xét đàm hỏi với Đường gia một lần nữa, còn yêu nữ này, không có khả năng trở thành chính thể Lạc gia!"

Đường Bạch Trần còn chưa tỏ thái độ, câu yêu nữ của lão giả Lạc gia đã thành công kích thích Nhiếp Ngô. "Yêu nữ? Yêu nữ! Ta không phải yêu nữ! Lạc Lưu Nguyệt, không phải là người nói muốn đồng tâm đồng hành cùng ta, cùng chung cả đời sao? Lạc gia dựa vào cái gì đẩy tất cả sai lầm lên người ta! Ta có sai, nhưng ta yêu người cũng sai sao? Lúc lấy được huyết mạch hai nhà Đường Lạc, ta vốn có cơ hội thoát thân mà đi, lại bởi vì người mà ở lại, nếu không vì sao ta lại có hôm nay!"

Tình cảnh lại một lần nữa yên tĩnh lại, bất kể chán ghét Nhiếp Ngô thế nào, ánh mắt nhìn về phía Lạc Lưu Nguyệt và đệ tử Lạc gia lúc này đều mang theo vài phần khinh bỉ.

Đột nhiên Đường Bạch Trần cười ha ha, tiếng cười sung sướng khiến nàng tỏa sáng rực rỡ trong chớp mắt. "Người ruồng bỏ, vĩnh viễn không tin, người thương tổn ta, nhất định tru sát! Lạc gia thật có mặt mũi, còn muốn đàm hỏi với tộc ta hả, các người đáng ghê tởm hơn Hào Liễu nhiều!"

Nói xong, Đường Bạch Trần nhẹ nhàng vung tay lên, đột nhiên Nhiếp Ngộ cảm thấy trên người chợt nhẹ, thứ liên tục đè trên người mình không còn, không có gì áp chế, trong nháy mắt Nhiếp Ngộ bạo khởi, thân thể to lớn dài đến hơn mười thước mạnh mẽ đánh tới lão giả tóc trắng Lạc gia nói chuyện lúc trước.

Lúc Nhiếp Ngộ đánh về phía lão giả cũng há miệng ra, tiếng gào to bén nhọn tập trung công kích mình lão ta, cho dù lão giả tu vi thâm hậu, cơ thể cũng không khỏi nhoáng một cái. Nhiếp Ngộ nghĩ rất đơn giản, chỉ cần giết kẻ gọi nàng là yêu nữ này, chỉ cần mình khôi phục thân người, Lạc Lư Nguyệt vẫn sẽ đối xử với nàng ta như lúc ban đầu.

Lúc Lạc Lư Nguyệt sắp bỏ nài vào lão giả Lạc gia, một phen linh kiếm xuyên qua cổ nàng ta, tiếng gào to bén nhọn lập tức biến mất không còn gì nữa, Nhiếp Ngộ khẽ nghiêng đầu, nhìn về phía Lạc Lư Nguyệt cầm linh kiếm trong tay, trong mắt chỉ có khó hiểu, nàng biết rõ Lạc Lư Nguyệt ở bên cạnh lão giả, cho nên lúc gào to còn cố hết sức né khỏi Lạc Lư Nguyệt, chỉ vì không muốn khiến hắn khó chịu.

Không có tiếng chói tai nhằm vào nguyên thần, lão giả hoàn hồn trong chớp mắt, ánh mắt u ám nhìn thoáng qua Hào Liễu khổng lồ trước mặt, bàn tay nắm thành quyền, phần nộ ngưng tụ mười phần linh lực, một quyền đánh Hào Liễu bay ra ngoài, chỗ quả đâm rơi xuống, bị đánh thành trống rỗng.

Nhiếp Ngộ bay ra ngoài, đánh sang bên kia, thân thể bị linh lực đánh thẳng vào dần dần xuất hiện vết rách, từng mảnh từng mảnh khuếch tán như mạng nhện, đảo mắt vỡ vụn thành vô số khối.

Chất lỏng xanh sẫm sặc sỡ hỗn tạp máu tươi còn chưa hoàn toàn chuyển hóa rơi xuống, kèm theo khối vụn là hàng trăm hàng ngàn cái vuốt màu đen do tác dụng của quán tính mà bay về phía những người vây xem bên ngoài.

Tiếng thét chói tai lập tức vang dội Lư Kim các, nhất là nữ quyền, lại là một trận đi loạn, muốn tránh né chất lỏng, thịt vụn và cái vuốt khiến da đầu người ta tê dại này.

Lương Âm bủi bối, những nữ nhân đại gia tộc này đúng là già mồm, không phải chỉ là một con sâu thôi sao, ngạc nhiên như thế, tiếng kêu không kém Hào Liễu bao nhiêu, đang lúc khinh bỉ vô hạn, đột nhiên bên tai vang lên một kêu sợ hãi quen thuộc mà réo rắt, Lương Âm chậm nửa nhịp mới phản ứng lại, chỗ phát ra âm thanh này là Long Tiểu Chi.

Nghĩ đến thiếu niên nhuyển mạnh mẽ, Lương Âm lập tức quay đầu nhìn lại, lại thấy đến trước mắt chợt lóe ánh sáng nhạt, bóng dáng thiếu niên đã không thấy, mà thay thế vào đó một vật nhỏ còn chưa lớn bằng bàn tay, trên lưng vật nhỏ có một đôi cánh bướm tím nhạt.

Lương Âm còn chưa thấy rõ bé con này, động tác cực nhanh của bé con đánh về phía Hiên Khâu Thiên Giác, một đầu đâm vào trong vạt áo Hiên Khâu Thiên Giác, bởi vì động tác quá nhanh quá vội vàng, đầu bé con chúi xuống dưới, cho nên Lương Âm chỉ thấy hai cái chân ngắn lộ ra bên ngoài, nhưng rất nhanh sau đó, hai cái chân ngắn này cũng biến mất trong vạt áo Hiên Khâu Thiên Giác, chỉ có thể mơ hồ thấy tà áo trước ngực Hiên Khâu Thiên Giác nhô lên một cục.

Lương Âm trợn mắt há hốc mồm, sững sờ giờ ngón tay chỉ vào tà áo Hiên Khâu Thiên Giác. "Kia, kia..."

Lời còn chưa nói hết, thịt vụn và cái vuốt ừ ừ kéo tới đập xuống, Hiên Khâu Thiên Giác chống lồng bảo hộ lên, tự nhiên không bị nện vào, ngược lại là Lương Âm ngu ngơ, đòn đầu bị một cái vuốt màu đen đập trúng, Lương Âm đưa tay cảm lấy cái vuốt, giật giật khoe miệng, chỉ có thể bỏ nghi hoặc xuống trước, vung kiếm ngăn khối vụn khiến người ta khó chịu này.

hết chương 105

editor: mình thấy, thật ra, cả Đường Bạch Trần và Nhiếp Ngộ đều đáng thương cả, yêu một kẻ cận bã rồi bị vứt bỏ

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Đành Phải Bán Mạnh*

*manh, mượn từ ‘moe’ của tiếng Nhật, nghĩa là đáng yêu; bán mạnh hay bán moe đều có nghĩa là ‘giả vờ dễ thương, đáng yêu’

Thân thể Hào Liễu vô cùng khổng lồ, cho nên thân thể vỡ vụn khiến rất nhiều người tránh cũng không thể tránh, nhưng cũng may chỉ trong chốc lát ngắn ngủi, trăng gió tanh mưa máu này đã kết thúc.

Phần lớn tu sĩ của đất bồi Nam Cực đều lựa chọn thể tu, bởi vì hoàn cảnh của đất bồi Nam Cực vô cùng ác liệt, linh lực ít ỏi, đương nhiên trong hoàn cảnh linh lực căn bản không thể duy trì tâm pháp đạo tu vận chuyển, thể tu lên cấp rất khó khăn, nhưng bản thể lại cường hãn, dưới tình huống cùng giai thì trừ kiếm tu, những tu sĩ khác rất khó chống lại thể tu.

Có điều thể tu cũng có nhược điểm của thể tu, chính là có vẻ khá cứng nhắc so với đạo tu, giống như hiện tại, ở trong tầng lầu này, trừ vài đại gia tộc có đạo tu, cơ hồ tất cả thể tu đều cả người chặt vật, bị máu màu xanh lá cây hoặc màu đỏ ngấm đầy người, dù sao thịt vụn có thể ngăn, nhưng chất lỏng thì

không có cách nào.

Hình tượng như thế, cho dù là Lương Âm rất tùy tiện, cũng không nhìn được nhũ này, sốt ruột khó nén muốn rửa mặt một phen, nhưng tư nguyên nước của đất bồi Nam Cực vô cùng trân quý, có thể tưởng tượng, giá cả một lần rửa sạch này tất nhiên không thấp.

Khắp mọi nơi, tiếng khóc rờn ảm ức, tiếng chửi rủa tào bạo, còn có tiếng oán hận không chịu nổi không ngừng vang lên. Trưởng giả Lạc gia Lạc Giang Hách khẽ trừng mắt, phát tay, ý bảo mấy đệ tử tiểu bối còn lại đi đưa tránh bụi phù."Bởi vì việc riêng của Lạc gia mà liên lụy chư vị, Lạc mỗ cảm thấy vô cùng bất an, do đó đưa tránh bụi phù lên, rồi sẽ cho đệ tử mang lễ mọn đến cửa tạ lỗi, nhưng mà! Cũng mong chư vị hiểu, chuyện gì có thể nói, chuyện gì không thể nói!"

Qua một trận tắm máu, mặt mày mọi người xanh xao, chiêu đánh một gậy cho một quả táo của trưởng giả Lạc gia này cũng khiến mọi người hiểu, đây là áy náy của Lạc gia, cũng là cảnh cáo của Lạc gia, nếu như Lạc gia hiểu thắng cứng rắn đến cùng, không thể lực nào ở đây bằng lòng cứng đối cứng, dù sao, đắc tội Lạc gia trong đất bồi Nam Cực, quả thật không phải cử chỉ sáng suốt.

Cho nên rất nhanh, mọi tiếng oán hận lập tức biến mất, có tu sĩ phản ứng nhanh đã tiến lên trước chấp tay hành lễ."Lạc tiên bối nặng lời, Quý gia ta sẽ thủ khẩu như bình với chuyện hôm nay, không lộ ra một chữ."

"Không sai, ta cũng không phải là người nhỏ mọn, cửa hàng Tinh Sơn chúng ta cũng như thế."

Có người dẫn đầu, tiến lên thái độ biểu lộ rõ ràng thì dĩ nhiên có càng ngày càng nhiều người, hơn nữa tỏ thái độ xong, Lạc gia cũng không ngăn cản bọn họ rời đi, mọi người lập tức nhanh chóng rời khỏi Lưu Kim các, để tránh xảy ra tình huống ngoài ý muốn gì nữa.

Người trong Lưu Kim các càng ngày càng ít, nhưng có người rời khỏi, cũng có người đi vào, trưởng giả Lạc gia cũng không thèm để ý, dù sao vừa nãy ông ta đã nói rất rõ ràng, chắc hẳn không có ai bất chấp đắc tội Lạc gia, chỉ vì con khoải trá miệng lưỡi nhất thời.

Sau khi nhiều người rời khỏi, có vài bóng dáng không động đậy thì có vẻ khá bất mắt, những người này đa phần là người của Đường gia, còn có mấy người mặc hoa phục, sau con hỗn loạn vừa nãy không có một tia chặt vật, Lạc Giang Hách nhìn ra thân phận mấy người này phi phạm, hẳn là người của hoàng thất Thương Lăng, trừ đó ra, còn có một người rất dễ chú ý, là nam tử áo trắng một câu nói toạc ra thân phận Hào Liễu trước đó.

Giữa cảnh máu thịt đầy đất, hẳn vẫn không vương bụi trần, tóc dài như lụa, khí chất thanh nhã đối lập rõ ràng với vết máu dưới chân, giống như tiên nhân lạnh nhạt đứng trong địa ngục đỏ thẫm, hẳn chính là ánh sáng rực rỡ duy nhất của nơi này.

Lương Âm đứng ở Hiên Khâu Thiên Giác bên cạnh bị xem nhẹ hoàn toàn, bất mãn hừ lạnh một tiếng, nhưng không có mở miệng nói chuyện.

"Vị... Đạo hữu này, chẳng biết có thể cho Lạc gia chút tình mọn, quên chuyện hôm nay không?" Lạc Giang Hách mò không chuẩn thực lực của Hiên Khâu Thiên Giác, cuối cùng vẫn còn mở miệng trước, hơn nữa do dự một lúc rồi dùng đạo hữu tương xứng, có ý đặt nam tử áo trắng này ngang hàng với mình, nếu như người này biết điều, sẽ phải thuận theo bậc thềm của ông ta mà đi xuống.

Nhưng trên đời luôn có vài người không trong kế hoạch như vậy, nam tử áo trắng cũng không để ý đến Lạc Giang Hách, mà là đưa tay chọc chọc tà áo của mình, Lạc Giang Hách tập trung nhìn lại, mới thấy chỗ tà áo nam tử có một cục u, hình như bên trong có vật gì đó.

Cái cục u đó bị nam tử áo trắng duỗi tay chọc một lát, cũng không bò ra ngoài như ý của nam tử, mà là chậm rãi xê dịch vào trong, tiếp tục làm ổ trong đó không động đậy.

Giọng nói nam tử ngậm tràn đầy cung chiều và vui vẻ."Tiểu Chi đi ra được không? Vì sư không cười con."

Trong lòng không có động tĩnh, hình như bé con muốn già chết đến cùng, Hiên Khâu Thiên Giác tiếp tục đưa ngón tay chọc chọc, bé con lại xê dịch, Hiên Khâu Thiên Giác kiên nhẫn lại chọc tới, hình như bé con thấy hơi phiền, cách tà áo dùng hai cái tay ngăn ngăn đây ngón tay của Hiên Khâu Thiên Giác, rõ ràng biểu đạt hàm ý từ chối của mình.

Lương Âm liên tục lưu ý đến tà áo của Hiên Khâu Thiên Giác, mãi mắt mong chờ, nhưng bé con đã làm ở trong đó, không chịu đi ra, nội tâm Lương Âm lập tức như có một con mèo đang không ngừng cào cào.

Trêu chọc không có kết quả, Hiên Khâu Thiên Giác hiểu ra, hẳn là bé con kiêu ngạo đang thẹn thùng, thân là yêu linh, nhưng lại sợ sâu, bé con cực lực muốn che giấu, cho nên làm ra vẻ vô cùng trấn định, cho đến lúc thân thể Hào Liễu bị đập tới, bé con mới thét chói tai, dùng hai cặp chân ngắn đẩy đầu chui vào chính trong lòng mình, hàng động vô thức tìm kiếm che chở này của Long Tiểu Chi khiến Hiên Khâu Thiên Giác vô cùng hưởng thụ, trái tim mềm mại đến sắp tan ra.

Thấy người đã đi gần hết, Hiên Khâu Thiên Giác cũng cất bước chuẩn bị rời đi, bởi vì trên mặt đất này trải rộng máu thịt, cho nên trực tiếp vận linh lực, bay bổng lướt qua mảng lớn huyết sắc này, còn không quên dùng một tay nhắc Lương Âm bên cạnh lên.

Mất thấy Hiên Khâu Thiên Giác nhẹ nhàng rơi xuống đất, nhìn cũng không nhìn mình, ngược lại thông dong đi tới cầu thang, Lạc Giang Hách lập tức thấy xấu hổ vì bị xem nhẹ."Chậm đã, vị này nghe không hiểu điều Lạc mỗ nói sao? Thề trước, mới được đi!"

Bởi vì tức giận, vốn là chỉ là một lời hứa hẹn, giờ trực tiếp biến thành thề, trong đó không thiếu hiềm nghi ý thế hiếp người, nhưng cũng không thiếu ý thăm dò của Lạc Giang Hách.

Lương Âm sớm đã nén giận lâu ngày lập tức như một cây pháo đốt bị đốt."Hạng người ra vẻ đạo mạo, làm cũng đã làm, chẳng lẽ còn sợ người ta nói

sao? Lão nương không chỉ muốn nói, còn muốn cho mọi người biết hết, thế nào? Có phải Lạc gia vĩnh vào hung hăng muốn lập tức giết ta diệt khẩu không!"

Trong mắt Lạc Giang Hách xuất hiện sát ý, bao nhiêu năm nay, thân là trưởng lão Lạc gia, chưa có ai dám làm cản trước mặt ông ta như vậy, nhưng Lương Âm dùng một câu nói rõ mọi chuyện, ngược lại khiến ông ta không thể lập tức hạ sát thủ, chỉ có thể tận lực xoa dịu. "Sao bạn nhỏ này lại có thành kiến với Lạc gia như vậy chứ, không phải Lạc gia muốn phủ nhận chuyện này, chỉ là hy vọng chuyện này dừng lại mà thôi."

Không thể không nói, nếu Lạc Giang Hách đã có thể trở thành trưởng lão của Lạc gia, trừ thực lực của bản thân, thì đương nhiên khả năng khéo đưa đẩy lời đời cũng không yếu, vài ba câu đã thay đổi cục diện lại, quy kết thái độ của Lương Âm là thành kiến, quy kết hành động hôm nay là bảo vệ bốn gia, khiến người ta tìm không ra sai lầm gì.

Luận xảo ngôn thiện biện luận, mười Lương Âm cũng đánh không lại một Lạc Giang Hách, nhưng đặc điểm lớn nhất của loại người toàn cơ bắp như Lương Âm là không cong cong queo queo theo người, chỉ đi theo con đường mình nhận định.

"Lão nương có thành kiến thì sao, người chặn được miệng dân chúng, nhưng không có quyền không chế lòng người, lão nương nhìn thấy Lạc gia các người là ngứa mắt, Lạc trưởng lão ra tay hào phóng, không biết có linh dược trị liệu bệnh này không?"

Lạc Giang Hách "..."

Bầu không khí lập tức lúng túng xuống, Lạc Giang Hách giới về chu toàn trong các thế lực, tự xưng sở trường của mình là nhìn mặt mà nói chuyện, phỏng đoán lòng người, nhưng hôm nay lại bị một nữ tử làm nghẹn tới nói không ra lời, trong lòng vô cùng bị đè nén.

Hết lần này tới lần khác còn có người cảm thấy nghẹn khuất này còn chưa đủ, lúc Lạc Giang Hách suy tư nên trả lời như thế nào, tà áo trước ngực nam tử áo trắng kia đột nhiên mọc ra một cái đầu nhỏ, bé con còn chưa lớn bằng bàn tay, một khuôn mặt nhỏ nhắn bụ bẫm, mình mềm mại đáng yêu, lại lại mang theo vài phần trẻ trung của thiếu niên, tinh xảo khiến người ta không dời mắt được.

Mấy ngày trước vòng tay ảo giác được Hiên Khâu Thiên Giác dung luyện một lần nữa, bỏ thêm linh ngọc như ý, rèn ra thuộc tính như ý, cho nên lần này Long Tiểu Chi biến nhỏ lại cũng không bị lộ, hiện thời bé con vẫn giữ dáng vẻ thiếu niên, chỉ là này bé con nhỏ xíu nhìn có vẻ sống mái khó phân biệt, vô cùng đáng yêu.

Bé con nằm trong cổ áo Hiên Khâu Thiên Giác, nghiêm trang mở miệng. "Sur phụ, vị... nữ tráng sĩ này nói có lý, không nói cái khác, chỉ vì thái độ của Lạc trưởng lão này là khiến người ta không thích rồi, sur phụ chúng ta đừng chọn bọn họ nhé."

"Phốc! Ha ha, nữ tráng sĩ..." Long Tiểu Chi vừa dứt lời, trong những người mặc hoa phục an nhàn đứng ngoài quan sát có một nam tử phun cười ra tiếng, tiếng cười không ngừng.

Nhưng nam tử mới vừa cười vài tiếng, thì thấy ánh mắt vị nữ tráng sĩ kia sáng lên, thẳng lưng nói. "Xưng hô này không tệ, lão nương thích."

Tiếng cười lập tức im bật đình chỉ, trong nháy mắt biến thành ho khan, đối với chuyển ngoặt thế này, nam tử hoa phục kia cũng bất ngờ.

Long Tiểu Chi thường cho Lương Âm một ánh mắt trẻ nhỏ dễ dạy, sau đó tiếp tục nghiêm trang mở miệng. "Hơn nữa vị trưởng lão này thế nhưng dám xưng hô sur phụ vì đạo hữu, hiển nhiên tâm tính quá cao, không coi ai ra gì, còn dám mượn danh dự bảo vệ Lạc gia, ép người khác thế, hành động này quả thực khiến người ta phẫn nộ, chẳng trách nữ tráng sĩ sẽ chán ghét, mặc dù tuổi đồ nhi còn bé, lại biết danh dự gia tộc không phải chỉ dựa vào chèn ép là bảo vệ được, mà là phải dùng nghĩa cử cao đẹp tích lũy nhiều năm mới có được, sur phụ, Tiểu Chi nói đúng không?"

Một phen ngôn luận của bé con mạch lạc rõ ràng, nói rõ hành động của Lạc Giang Hách, hơn nữa cho Lạc gia một oai phủ đầu, nghe ý tứ của nhóc này thì xưng hô của Lạc Giang Hách với sur phụ hẳn là cử chỉ vô lễ, đến tốt cùng tu vi của nam tử áo trắng này là gì? Thế nhưng còn trên trưởng lão Lạc gia, đất bồi Nam Cực không có nhân vật số một thế này, nhìn vào quần áo, hình như là người ngoại lai.

Hiên Khâu Thiên Giác đưa thay sờ sờ cái đầu nhỏ của Long Tiểu Chi, vui vẻ nhẹ nhàng. "Nếu lời nói Tiểu Chi là đúng, tới đây trước, nghe nói danh tiếng Lạc gia, vốn đang có ý làm quen, bây giờ nhìn lại, xem ra hành động lần này cũng không phải cử chỉ sáng suốt."

Chung đụng lâu như thế, sao Hiên Khâu Thiên Giác lại không đoán ra suy nghĩ của Long Tiểu Chi, rõ ràng nhóc con này đang muốn lừa trưởng giả Lạc gia một chút. Trong tỷ thí sau đó, hai người sớm có dự định gia nhập thế lực Đường gia, nhưng theo những lời hôm nay, sẽ quy chụp nguyên nhân hai người gia nhập Đường gia lên người trưởng giả Lạc gia, nếu như sau này hai người Hiên Khâu Thiên Giác giúp Đường gia giành thắng lợi, liệu Lạc gia có trách phạt vị trưởng giả này không?

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Vào Đường

Lạc Giang Hách thân là trưởng lão Lạc gia, sự cao ngạo sớm đã thấm sâu vào tận xương tủy, hôm nay lại bị khiêu khích liên tục, tính tình vốn dĩ không

tốt đã nhần nại đến mức cuối cùng, đối thoại giữa Hiên Khâu Thiên Giác và Long Tiểu Chi càng đẩy ông ta sâu vào bùn, sao Lạc Giang Hách còn chịu hạ mình giữ họ lại, hơn nữa còn dưới tình huống không biết thực lực Hiên Khâu Thiên Giác có cao hơn mình không.

Đệ tử Lạc gia phát hiện sự không vui trên mặt Lạc Giang Hách rất nhanh, sau khi hiểu thái độ Lạc Giang Hách thì lập tức mở miệng châm biếm "Lấy chúng ta thực lực Lạc gia, gọi người một tiếng đạo hữu là để mất người rồi, Lạc gia cũng không phải ai muốn là vào, đừng có quá tự mình đa tình."

Thật ra không chỉ có Lạc gia, phần lớn những người giữa sân không tin thực lực Hiên Khâu Thiên Giác cao hơn Lạc Giang Hách, thực lực Lạc gia đã ăn sâu bám rễ ở Nam Cực này từ lâu, Lạc Giang Hách là trưởng lão rất có thực lực và địa vị của Lạc gia, bởi vậy mới được cho phép đi theo bên cạnh huyết mạch dòng chính Lạc Lưu Nguyệt.

"Ngưỡng cửa Lạc gia quá cao, Đường gia ta lại bằng lòng mở rộng cửa chính cho hai vị, không biết hai vị có thể bằng lòng không?" Đường Bạch Trần im lặng rất lâu lại đột nhiên mở miệng mời chào.

Đệ tử Lạc gia lập tức lộ ra ánh mắt khi dễ, hai kẻ vừa mới bị Lạc gia cự tuyệt, Đường gia lại không thể chờ đợi biểu lộ rõ ràng thái độ mời chào, đây không phải nhặt thứ bọn họ không cần sao?

Hiên Khâu Thiên Giác đáng tuổi cười chưa giảm "Chỉ sợ không phải hai vị, mà là ba vị."

Mọi người xung quanh lại là sững sờ, ba vị?

Lương Âm khẽ ngẩn ngơ, sau đó mặt đỏ hồng, thế nhưng lộ ra chút bối rối, ngượng ngùng nói "Ta vốn chính là người trong Đường gia rồi, tiền bối không cần thỉnh cầu vì ta..."

Lương Âm người cao ngựa lớn đột nhiên toát ra tư thái nữ nhi, trong chớp mắt khiến mọi người xung quanh rung mình một cái, Long Tiểu Chi dùng cánh tay mập mạp của mình che mặt, bày tỏ không đành lòng nhìn thẳng, chỉ có vẻ mặt Hiên Khâu Thiên Giác không chút thay đổi, cũng khiến người khám phục.

Lời Lương Âm còn chưa dứt, một giọng nói lạnh như băng vang lên nơi cửa vào. "Sur phụ, tiểu sư... đệ." Sau đó mọi người thấy được một nam tử quần áo cả người màu vàng sáng ngang ngược đạp bước mà đến, quanh người này tỏa ra cực độ lạnh lùng không cho người tới gần, trông mắt lạnh như băng có vẻ vô cùng lương bạc.

"Đại sư huynh!" Long Tiểu Chi làm tổ trong tà áo Hiên Khâu Thiên Giác quơ quơ tay chào hỏi, nằng thật không ngờ Hiên Khâu Mặc Bạch lại đuổi kịp.

Hiên Khâu Mặc Bạch đi đến bên cạnh hai người, ngón tay hơi giật, cuối cùng vẫn nhịn xúc động muốn kéo Long Tiểu Chi ra xoa bóp, có điều khóe mắt vẫn chú ý bé con này, có dự định Long Tiểu Chi vừa nhảy ra thì sẽ đuổi tay bắt lấy.

Không hiểu sao Long Tiểu Chi thấy hơi lạnh, vì vậy rụt rụt vào trong lần nữa.

Từ lúc Hiên Khâu Mặc Bạch đi vào thì tự nhiên hấp dẫn toàn bộ sự chú ý của mọi người, nam nhân cả người tỏa ra ánh vàng bá đạo này hình như trời sinh có năng lực hấp dẫn mọi người.

Hơn nữa sau khi Hiên Khâu Mặc Bạch đứng lại, ba thầy trò này dù từ bề ngoài hay từ khí chất đều tương đối dễ chú ý, ánh mắt Lạc Giang Hách thâm trầm, nam tử quần áo vàng sáng này hẳn vẫn không nhìn thấu thực lực, chẳng lẽ tông môn này có công pháp đặc biệt gì có thể che giấu tu vi? Dù thế nào Lạc Giang Hách cũng không thể tin tưởng, thực lực của mình còn không sánh nổi một tên đồ đệ.

"Nếu như thế, mời ba vị dời bước tới Đường gia, Đường gia chắc chắn dùng lễ cao nhất." Đường Bạch Trần thi lễ một cái với Hiên Khâu Thiên Giác, thái độ vô cùng cung kính.

Trong ánh mắt hoặc khinh bỉ, hoặc hiểu lầm của mọi người, ba người Hiên Khâu Thiên Giác xoay người đi theo tỷ muội Đường gia chuẩn bị rời khỏi Lưu Kim các.

Lúc xoay người đi, đột nhiên Lạc Lưu Nguyệt lên tiếng gọi tên Đường Bạch Trần, Đường Bạch Trần khẽ dừng lại, quay đầu nhìn Lạc Lưu Nguyệt một cái, mắt không gọn sóng, khẽ mở môi đỏ mọng. "Niếp Ngô đã chết, tiếp theo, sẽ là người."

Người Lạc Lưu Nguyệt nhoáng một cái, cuối cùng lẳng lặng nhìn Đường Bạch Trần rời khỏi Lưu Kim các.

Đường gia có biệt trang của mình ở Thành Thương Lãng, hơn nữa cách hoàng cung Thương Lãng không xa, từ việc này có thể thấy rõ quan hệ giữa hoàng thất Thương Lãng và Đường gia vô cùng thân mật.

Trên đường trở về, Lương Âm thỉnh thoảng nhìn lên Mặc Bạch vài lần, mắt Mặc Bạch nhìn thẳng, hình như không phát hiện. Đường Bạch Trần đang trò chuyện với Hiên Khâu Thiên Giác, hiển nhiên hai người trao đổi rất vui vẻ.

Bởi vì Long Tiểu Chi nhỏ lại, thuận tiện cũng lười biếng hơn, không biến thành lớn nữa, mà là leo ra khỏi tà áo Hiên Khâu Thiên Giác, ngồi trên vai Hiên Khâu Thiên Giác, móc cá khô ra gặm, phát hiện hành động của Lương Âm, Long Tiểu Chi đỏ mặt hỏi. "Lương Âm, không phải người nhất kiến chung tình với đại sư huynh của ta chứ?"

Hành động nhìn lên của Lương Âm cứng đờ, cứng rắn dời ánh mắt đi chỗ khác, chuyển qua Long Tiểu Chi, trong giọng nói có một xú ghét bỏ. "Đại sư huynh của người quá gây yếu, lớn lên cũng không đáng yêu, không phải khẩu vị của ta, nam tử của lão nương nhất định phải cao hơn lão nương,

đương nhiên, nếu như là Tiểu Chi thì ta cũng có thể đón nhận."

Động tác găm khô cá của Long Tiểu Chi ngừng lại, khẽ nghiêng đầu nhìn Hiên Khâu Mặc Bạch, đại sư huynh quá gầy yếu? Đúng, trong mắt Lương Âm, sư phụ cũng rất là yếu đuối, Long Tiểu Chi rất khó tưởng tượng phu quân tương lai của Lương Âm ra sao.

Đường Bạch Trần bên cạnh, Đường Bạch Vũ mặc áo tím, từ lúc ở trong Lưu Kim các đã im lặng không nói, ánh mắt nhìn Đường Bạch Trần có vài phần phức tạp, lúc này cũng không có có tâm trạng nói chuyện với họ.

Trở lại biệt trang Đường gia, Hiên Khâu Thiên Giác gặp qua vài vị trưởng giả và gia chủ đương thời của Đường gia, ngoài dự đoán mọi người, thái độ người Đường gia đối đãi với Đường Bạch Trần rất lạ, ánh mắt nhìn Đường Bạch Trần mang theo vài phần hưng phấn, vài phần kính sợ.

Phát hiện Đường gia có thể cần xử lý việc riêng, ba người Hiên Khâu Thiên Giác và Lương Âm nhanh chóng cáo từ, dưới sự hướng dẫn của đệ tử Đường gia về nơi mình nghỉ ngơi.

Lương Âm đã sớm không thể chờ đợi được chạy tới thanh tuyến của biệt trang Đường gia rửa mặt, mà ba người Hiên Khâu Thiên Giác ở trong phòng tìm hiểu tình huống của Mặc Bạch.

Mặc Bạch kể lại những việc sau khi mình bị truyền tống ra khỏi thành Linh Tịch, mượn trăm năm tu vi bị áp chế kia, Mặc Bạch chẳng những một lần hành động đột phá Xuất Khiếu kỳ, hơn nữa còn đột phá thêm một cảnh giới nhỏ, trực tiếp đến Xuất Khiếu trung kỳ, nhưng bởi vì lời kiếp, vị trí hấn truyền tống chênh đi rất xa, cộng thêm không biết đường, cứ đi loạn mãi, cho đến hôm nay vừa vận chạy tới Thương Lăng Thành. Còn Nguyễn Thanh Tuyết, Hoa Vũ Lâu và Long Tiểu Hoàng, hẳn là vị trí truyền tống cũng khác bọn họ, cho nên lâu như thế cũng không có tin tức.

Sau khi Mặc Bạch nói xong, Hiên Khâu Thiên Giác cũng nói đơn giản rõ ràng dự định của mình, bây giờ chuyện quan trọng nhất vẫn là tỷ thí Thương Lăng, nếu như chuyện này thuận lợi, có lẽ chẳng những có thể thu được lịch sử của đại chiến Linh Tịch vài ngàn năm trước, còn có thể hiểu rõ tam đại thế lực của đất bồi Nam Cực, cùng với chút manh mối loáng thoáng kia.

Theo lời Nhiếp Ngô, là nàng ta bị người ta sai đến giành lấy người có huyết mạch hai nhà Đường Lạc, đến tốt cùng người này là ai? Trong chuyện này, cứ như luôn có một sợi dây kéo mọi người lại.

"Sư phụ, xem ra Đường gia cũng không đơn giản, có lẽ Đường gia có đàm hỏi với Lạc gia và hoàng thất Thương Lăng, cũng không phải là bởi vì Đường gia muốn vững chắc thế lực, mà là hoàn toàn ngược lại, là Lạc gia và hoàng thất Thương Lăng muốn mượn Đường gia làm vững chắc bản thân mình." Long Tiểu Chi đã khôi phục hình dáng thiếu niên, lúc này lại ngồi bên cạnh bàn, tay nâng một hộp gốm, dùng muỗng múc linh mật ăn.

Môi anh đào phấn hồng của thiếu niên bị mật ong nhiễm đến sáng trong mịn nhẵn, khiến người ta vừa nhìn đã thấy ngọt.

Hiên Khâu Thiên Giác đang thưởng trà, nghe vậy bỏ chén trà xuống."Quả thực như thế, hôm nay Đường Bạch Trần dựa vào sức một mình áp chế Hào Liễu, thủ đoạn vô cùng quý dị, có lẽ tiền thân Đường gia có liên quan đến quý tu, đối với Đường gia, không cần hết sức cường cầu đáp án, thuận theo tự nhiên là được." Hiên Khâu Thiên Giác nói xong thì dừng lại một lát, lại mở miệng lần nữa."Mặc Bạch, đuổi tay ra."

Người Mặc Bạch khẽ cứng đờ, nhưng vẫn là đuổi tay đặt trên bàn gỗ, Hiên Khâu Thiên Giác dùng linh lực điều tra thân thể Hiên Khâu Mặc Bạch, khẽ nhíu mày."Xong chuyện này, nên mau chóng tìm được Thanh Tuyết."

Long Tiểu Chi nhìn nhìn hai người, lại không đuổi tay đi thăm dò Mặc Bạch, bởi vì nàng đã đoán được, trong đại trận thí luyện Cửu Trọng, Mặc Bạch bị khí đen kỳ lạ chui vào người, lần này Mặc Bạch hơi hột nói chuyện mình lên cấp, nhưng chắc hẳn chuyện cũng không thuận lợi như thế, mặc dù bình thường có thể áp chế khí đen kia, nhưng lúc lên cấp, sợ là cũng mang đến phiền toái không nhỏ cho Mặc Bạch.

Quy mô hội nghị của Thành Thương Lăng đương nhiên không thể chỉ giữ một ngày, liên tục ba ngày, dậy sóng của hội nghị còn chưa biến mất, Long Tiểu Chi và Hiên Khâu Thiên Giác cũng đi dạo hội nghị hai lần, Long Tiểu Chi mua một chút linh thực linh quả đặc biệt hiếm có của đất bồi Nam Cực, lại mua một chút cảm giác vật phẩm mình có hứng thú.

Hôm qua sau khi về từ hội nghị, thì nhốt mình ở trong phòng, Lương Âm tìm mấy lần cũng không có thấy người. Mất thấy tỷ thí ngày mai sẽ chính thức bắt đầu, Lương Âm lại không nhìn được đi đến trước cửa Long Tiểu Chi chuyển chuyển, cũng không biết Long Tiểu Chi đang bận cái gì, một chút động tĩnh cũng không có.

Trong lúc cho rằng Lương Âm lần này lại phải không công mà lui thời điểm, đột nhiên trong phòng Long Tiểu Chi phát ra ánh sáng tím, sau đó một luồng Đan Hương nồng nặc bay ra, rất nhanh lại biến mất không thấy gì nữa.

Lương Âm lập tức kinh ngạc dừng bước, nhìn cửa phòng Long Tiểu Chi tròn mắt há hốc mồm, vừa nãy nàng không có xuất hiện ảo giác hả, có người đang luyện đan! Hơn nữa ánh tím chẳng lẽ hiện tượng linh đan cực phẩm xuất thế là trong truyền thuyết, trái tim Lương Âm bịch bịch nhảy không ngừng.

Rất nhanh, cửa phòng từ từ mở ra trong ánh mắt Lương Âm, thiếu niên tuấn tú đẩy cửa ra, nhìn thấy nàng cũng cũng không nghĩ gì nhiều, mà là mở bàn tay ra, một viên linh đan màu vàng kim lấp lạng rơi trên lòng bàn tay thiếu niên, bàn tay thiếu niên trắng nõn mảnh mai, hai tay cũng chưa lớn bằng nàng, nhưng lúc này trong mắt Lương Âm, bàn tay nhỏ bé kia vô cùng chắc chắn, hình như có năng lực nâng một ngọn núi lên.

"Cho người nè, không phải người đang cần một viên linh đan Kết Đan sao? Viên kim đan này có thể tăng tỷ lệ kết đan thành công trên chín phần." Long Tiểu Chi đưa linh đan đến trước mặt Lương Âm.

Lương Âm đứng yên tại chỗ rất lâu không có phản ứng lại, thế nhưng có người sẽ lại đưa cho nàng một viên linh đan cực phẩm, hơn nữa còn là linh

được Kết Đan vô cùng quý giá, từ trước đến giờ nàng không cảm thấy mình là người có đại cơ duyên gì, nhưng bây giờ lại cảm thấy may mắn cả đời mình dùng trên việc làm quen thiếu niên này.

Sau khi Lương Âm lấy lại tinh thần, một bàn tay vỗ vào bả vai Long Tiểu Chi. "Huynh đệ tốt! Sau này Lương Âm nhất định lấy tính mạng bảo vệ, núi đao biển lửa không một câu oán hận!"

Long Tiểu Chi "...". Khí thế thề thốt hùng hăng này là thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 109: Tỷ Thí

Ngày mai là ngày tỷ thí, lần so tài này thì mỗi đội ngũ chỉ có tám người, mà Lương Âm vốn là Trúc Cơ hậu kỳ, lại không phải huyết mạch Đường gia, không có tư cách tiến vào đội ngũ, nếu lúc này kết được Kim Đan thuận lợi trước tỷ thí, vẫn có cơ hội vào đội ngũ tỷ thí.

Ở đất bồi Nam Cực linh lực ít ỏi, tu sĩ lên cấp khó khăn, đương nhiên tu vi phổ biến thấp hơn phần lớn khu vực của Nam Cảnh, nhưng nguyên khí Nam Cảnh đại lục tổn thương nặng nề sai lầm đắm lầy Quy Khư đó, hiện thời đang tiến vào thời kì lực lượng mới sinh ra.

Bởi vì vậy, đối với Nam Cảnh và đất bồi Nam Cực bây giờ, trừ đại tông môn và đại gia tộc gốc rễ vô cùng sâu, một tu sĩ Kim Đan kỳ, đối với phần lớn thế lực vẫn là tài nguyên hết sức quý giá.

Còn Nguyên Anh kỳ, dù là ở Nam Cảnh hay là ở bắc cảnh, đã có thể cho là cường giả, Nguyên Anh kỳ là một quá trình biến chất, cho nên trưởng lão tông tông môn cơ hồ đều phải có tu vi Nguyên Anh kỳ.

Sau khi Lương Âm đạt được linh dược Kết Đan, kích động vỗ Long Tiểu Chi một cái, sau đó giành giật từng giây đi lên cấp, nếu như thuận lợi, một viên kết Kim Đan cực phẩm, có thể giúp nàng thuận lợi tiến vào Kim Đan kỳ, chỉ là trên thời gian thì không chính xác, Kim Đan kỳ không cần chịu nỗi kiếp, quá trình lên cấp tương đối lâu dài.

Ngày hôm sau, khi sắc trời sáng choang, ba người Hiên Khâu Thiên Giác theo đội ngũ Đường gia đến hoàng cung Thương Lăng, cũng là chỗ thông báo nhiệm vụ lần này.

Mặc dù diện tích đất bồi Nam Cực rộng lớn, nhân khẩu lại không nhiều, cho nên đội ngũ tham gia tỷ thí lần này chỉ có mười một đội, trừ tam đại thế lực, còn có mấy đội ngũ đến vì truyền tông phù và những tài nguyên khác.

Trong đại điện hoàng cung Thương Lăng, chỗ chủ vị có một nam tử mặc long bào đang ngồi, thân hình nam tử cao lớn, cho dù cũng không đứng lên cũng có vẻ vô cùng cao lớn, làn da màu mạch khiến hắn có thêm vài phần mạnh mẽ, bên cạnh nam tử là một nữ tử mặc phượng bào màu vàng kim ngồi rất đoan trang, thân phận của hai người rõ ràng, là người đứng đầu Thương Lăng quốc Thương Bích Thanh, và hoàng hậu của hắn Đường Bạch Nguyệt.

Đội mọi người nhất hạ xuống xong, Thương Bích Thanh bưng ly nhỏ trên bàn lên, kính mọi người phía dưới. "Chư vị có thể tới Thương Lăng quốc ta, lòng cô* rất vui mừng, dùng ly rượu này biểu hiện kính ý, chư vị cũng dùng câu nệ lễ nghi, hôm nay có thể chèn chén một phen..."

*cô: cách tự xưng của người có địa vị cao (thường là vua, hoặc thái tử), tương tự 'trẫm', 'quá nhân'.

Trong đại điện, đương nhiên mọi người ngồi xuống rồi cũng ào ào nâng ly, dùng một ly rượu vì mờ mịt, lần so tài này cũng kéo màn che ra.

Sau khi Thương Bích Thanh mở màn, công tác sau đó không thể nào tự thân hắn làm, mà do một thanh niên mặc quan phục bên tay phải làm, dung mạo nam tử vô cùng tuấn đạt, thân hình thon dài, khác với thể tu khô gò, rõ ràng người này là một vị đạo tu.

Chỗ Đường gia, Đường Bạch Trần bên cạnh mấy người Hiên Khâu Thiên Giác nhẹ giọng giải thích một câu. "Người này là tâm phúc của Thương Lăng đế, tên là An Chiêu Nhiên, thân cư địa vị cao, hơn nữa còn là đế sư, là sư phụ của hai vị hoàng tử."

Lúc Đường Bạch Trần giải thích, An Chiêu Nhiên đã bắt đầu giảng giải về chuyện tỷ thí. Theo sự giảng giải của An Chiêu Nhiên, trong mắt phần đông thế lực phía dưới bắt đầu xuất hiện ánh sáng mãnh liệt, đó là ánh sáng hòa lẫn giữa dục vọng và ngạc nhiên mừng rỡ, mơ hồ lộ ra vẻ sắc sảo.

Tu sĩ có thể đứng trên đỉnh đất bồi Nam Cực không có ai yếu, dù là từ tâm tính hay là sức mạnh, mỗi một người bọn họ đều là kẻ theo chủ nghĩa cơ hội, lần tham gia tỷ thí này, là đoán được nơi tỷ thí rất có thể sẽ có tài phú cực lớn, chính vì như thế, mới chịu tham gia tỷ thí dù phải chống lại tam đại thế lực, bởi vì chỉ cần có một chút cơ hội, đối với tu sĩ tài nguyên thiếu thốn mà nói, đều là hy vọng lên cấp.

Thương Bích Thanh dưới tay, An Chiêu Nhiên cười rất có lực tương tác, một đôi mắt xé rách bắn ra ánh sáng, giấu giếm trí tuệ sắc sảo. "Ta nghĩ nói đến đây, chư vị đã đoán được địa điểm so tài lần này, chính là Ngọc Bích châu, mặc dù diện tích phiến ốc đảo này không lớn, nhưng tính đặc biệt của nó chắc hẳn không ai dám xem nhẹ, mấy ngày trước, có mười miếng truyền tông phù đã thông qua đơn hướng truyền tông ngẫu nhiên truyền tông đến Ngọc

Bích châu trong, trừ truyền tống phù, vật tư lấy được và thành công mang về trong Ngọc Thúy Châu cũng sẽ quyết định thắng bại cuối cùng."

Tiếng nói An Chiêu Nhiên vừa dứt, trong đại điện lập tức một mảnh hưng phấn, Ngọc Thúy Châu thế nhưng lại mở ra, trước kia chỉ nghe tin đồn, lại chưa từng chính mắt nhìn thấy Ngọc Thúy Châu thần kỳ này.

"Đại nhân, xin hỏi tỷ thí bắt đầu khi nào?" Sau khi biết được địa điểm tỷ thí, đã có người không thể chờ đợi được hỏi thăm.

An Chiêu Nhiên nghe này cười một tiếng. "Lúc hoàng nâng chén thì tỷ thí đã bắt đầu."

Hoàn cảnh lập tức lại xôn xao, mọi người nhìn nhau, chỉ chốc lát sau không ít đội ngũ ào ào đứng dậy cáo từ, Thương Bích Thanh cũng không ngăn cản, lập tức cho đi, kể từ đó, mọi người nào có tâm tư uống rượu, dù là thực lực thế nào, đều lục tục rời khỏi đại điện.

Đường gia và Lạc gia cũng không ngoại lệ, nếu như địa điểm so tài lần này khác, bọn họ còn có thể vững vàng, nhưng Ngọc Thúy Châu, một ốc đảo thần kỳ vĩnh viễn không khô kiệt, truyền thuyết về nó lưu truyền rộng rãi ở đất bồi Nam Cực, hơn nữa phiên bản vô cùng phong phú, nhưng dù là phiên bản nào, nó đều là tiên linh thánh mọi người ao ước.

Đoàn người Đường gia vừa tới cửa thành, tiếng vang dội như chuông vang lên trong thành, kèm theo một trận bước chân bụi mù cuốn cuộn, Lương Âm chạy tới, dưới cửa thành, các đội ngũ nhanh chóng xuất phát, Lương Âm lên cấp khiến thực lực của nàng tăng lên một cái cấp bậc, cuối cùng Đường gia đổi một đệ tử Trúc Cơ kỳ xuống.

Lương Âm hơi thẹn thùng gãi gãi đầu, nắm quyền đánh bả vai tên đệ tử kia một cái. "Huynh đệ, thực xin lỗi nhé, nhưng lão nương hiếm khi được hãnh diện, ngại yên tâm, lão nương cũng là người Đường gia!"

Đệ tử trong lòng có hơi bất mãn lão đảo một cái, thiếu chút nữa bị Lương Âm dùng một quyền nện đổ, thấy Lương Âm vò đầu, lại nhìn không được bật cười, thoải mái hơn, một câu người Đường gia kia là đủ. "Ta chờ các ngươi thắng lợi quay về!"

Bởi vì xuất phát quá đột nhiên, dưới cửa thành cũng không có bao nhiêu người, đại đa số đều là tu sĩ tham gia tỷ thí và duy trì quy tắc tỷ thí.

Người của Đường gia nhận lấy một túi đựng đồ, rồi tiểu đội mười người cũng rời khỏi Thành Thương Lãng, bước lên hành trình.

Rời khỏi Thành Thương Lãng, trước mắt là một mảnh cát vàng dài đằng đẵng, dải cát vàng phóng túng phập phồng không có sức sống nhìn có vẻ khá bình tĩnh, nhưng loại bình tĩnh này sẽ bị đánh vỡ rất nhanh, bởi vì lúc này đúng ngay mùa gió, dù ai cũng không cách nào đoán được bầu trời trong xanh sẽ thay đổi lúc nào.

Hai gia tộc Lạc gia Đường gia đều không muốn nhìn thấy đối phương, nhưng lại sợ hai bên cùng thiệt hại, bởi vậy không thể xung đột, dứt khoát tách ra, mỗi người đi một ngã, không thấy bóng dáng rất nhanh, tiểu đội mười người của Đường gia, lấy một vị trưởng lão Hóa Thần kỳ cầm đầu, đi vào trong sa mạc hoang vu.

Dọc theo đường đi, Long Tiểu Chi lấy được thư tịch nói về Ngọc Thúy Châu từ chỗ Đường Bạch Trần, có thoại bản truyền lưu trên phố, có Sơn Hà chí tới tầm khó hiểu, Long Tiểu Chi xem rất nghiêm túc, trong thời gian hai ngày, Long Tiểu Chi vẫn luôn tiếp thu tin tức trong sách.

Hôm nay, vừa mới sáng sớm, bên chân trời lại xuất hiện một dây nhỏ màu đen, Long Tiểu Chi đang hưng trí bừng bừng nghiên cứu thư tịch hoàn toàn không có ý thức được bọn họ sắp sửa gặp phải cái gì, bởi vì kể từ lúc bước vào đất bồi Nam Cực, nàng và Hiên Khâu Thiên Giác chưa từng gặp phải gió lốc, số mệnh nghịch thiên dễ dàng và Hiên Khâu Thiên Giác thuận buồm xuôi gió.

Nhưng có những lúc, số mệnh nghịch thiên cũng không phải là tuyệt đối, cơ duyên lớn thường kèm theo nguy cơ lớn, đây là cân bằng của thiên đạo, có lẽ trong nguy cơ, thiên đạo sẽ có chỗ thiên vị với một chủng tộc nào đó, nhưng lại không thể hoàn toàn khiến nguy cơ biến mất.

"Bão cát đen! Tránh không khỏi, bày trận phòng ngự!" Đột nhiên trưởng lão Đường gia hô lớn, những người khác cũng lập tức chú ý tới dây màu đen phía chân trời, sau khi hốt hoảng ngăn ngừa, lập tức chuẩn bị bày trận, nhưng nhìn cường độ của bão cát đen, mặt mọi người như màu đất, bọn họ chỉ có mười người, chỉ sợ phải lãnh ít dữ nhiều.

Giọng của trưởng lão Đường gia thành công hấp dẫn sự chú ý Long Tiểu Chi, Long Tiểu Chi nghiêng đầu nhìn, chỉ thấy chỗ chân trời có một sợi dây nhỏ màu đen lấy tốc độ mất thường thấy rõ nhanh chóng trở nên vừa dày vừa nặng, hơn nữa dùng tốc độ cực nhanh tiến tới gần.

"Không kịp! Lưng tựa lưng, đừng để lạc nhau!" Dây nhỏ màu đen kia che đầy mặt trời trong chớp mắt, vừa nãy bầu trời còn trong trẻo, mặt trời phơi người ta đến nỗi chói mắt đầu hoa mắt cũng chỉ còn một bóng mờ nhìn không rõ trong chớp mắt, hơn nữa cũng càng ngày càng có vẻ thê lương hơn, mắt thấy sắp bị che đầy hoàn toàn.

Long Tiểu Chi hơi tròn mắt há mồm, bão cát đen ừ ừ kéo tới này như một mảnh nước biển màu đen, mãnh liệt mà đến, không nể mặt, nhưng ngu ngơ chỉ trong một chớp mắt, trong tình huống này đương nhiên không thể phân tâm, bàn tay Long Tiểu Chi nhúc nhích, một con ốc biển xuất hiện trong lòng bàn tay, đang muốn đưa linh lực vào phát động thuộc tính như ý, lại bị một bàn tay ngăn cản.

Ngón trỏ Hiên Khâu Thiên Giác đè ốc biển của Long Tiểu Chi lại, tay kia vung lên, một tòa phủ đệ xưa cũ xuất hiện trước mặt mọi người, cửa chính phủ đệ mở rộng, trong nội viện hoa lê sum xuê, hương hoa thanh nhã, nhưng lúc này lại không phải lúc thưởng thức.

Phủ đệ này xuất hiện cho mọi người đang hoang mang lo sợ một chỉ dẫn, không cần Hiên Khâu Thiên Giác lên tiếng nhắc nhở, đoàn người lập tức nối đuôi nhau mà vào, nhanh chóng chạy về phía cửa chính Lê viện.

Lúc đoàn người tiến vào Lê viện, cửa chính Lê viện lập tức đóng lại, một vòng tròn bảo vệ trong suốt lập tức khởi động, nháy mắt một cái, cuồng phong xen lẫn cát đá màu đen quần quai mà đến, sắc trời đen lại, đèn lồng trong Lê viện lập tức tự động tắt sáng, cho mọi người một chút cảm giác an toàn.

Long Tiểu Chi không nghĩ tới bão cát lại kinh khủng như vậy, xuyên qua bình phong bảo vệ, có thể thấy thứ bão cát đen cuộn tới cũng không chỉ có cát vàng, còn có thật nhiều đá vụn lớn nhỏ, trong mơ hồ, Long Tiểu Chi thậm chí thấy cả cự thạch cao cỡ một người xoay tròn xẹt qua.

Khó trách nói hoàn cảnh đất bồi Nam Cực ác liệt, ngay cả tu sĩ cũng rất khó sinh tồn, bây giờ nhìn lại, nếu không có thành trì che chở, trong bão cát đen như vậy, quả thực rất khó sinh tồn.

Lúc này đệ tử Đường gia đổ một thân mồ hôi lạnh, sau khi xác định an toàn, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, đảo mắt tinh tế quan sát chỗ cho bọn họ một đường sống sót này, đương nhiên, bọn họ chỉ dừng lại ở trong viện, nhìn vòng quanh bốn phía một cái, dù sao chủ nhân phủ đệ này chưa lên tiếng, bọn họ không thể làm càn.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 110: Ốc Đảo Ngọc Bích*

*Ốc đảo Ngọc Bích, Phi Thúy Châu là một. Tui cũng chưa hiểu lắm về vấn đề này...

Lần này trưởng lão dẫn đầu Đường gia Đường Át thì lễ một cái với Hiên Khâu Thiên Giác. "Đa tạ tiền bối ra tay tương trợ, ân cứu mạng này, không dám quên."

Đường Át cũng có biết về xung đột giữa Đường gia và Lạc gia ở Lưu Kim các, đương nhiên biết chuyện Lạc Giang Hách xưng hô với vị tu sĩ áo trắng này thế nào, mà thực lực Đường Át không kém Lạc Giang Hách bao nhiêu, sau khi Hiên Khâu Thiên Giác ra tay cứu giúp, cũng không gọi đạo hữu, mà là trực tiếp gọi một tiếng tiền bối.

Mặc kệ thực lực người này như thế nào, tòa phủ đệ này cũng đủ khiến người ta hâm mộ và ngưỡng vọng, cho dù là đại lục Hoàn Thần sản vật tài nguyên vô cùng phong phú thì phủ đệ cũng là thứ mà phần lớn tu sĩ chỉ có thể hi vọng chứ không thể có được, bởi vì điều kiện luyện chế phủ đệ vô cùng hà khắc. Trong Đất bồi Nam Cực tài nguyên thiếu thốn, đa số người cũng chưa từng gặp qua.

Hiên Khâu Thiên Giác ôn hòa nói ra. "Xem ra bão cát này không thể dừng lại trong chốc lát, chư vị có thể an tâm tu chính trong Lê viện." Hiên Khâu Thiên Giác không từ chối lòng biết ơn của Đường Át, khiến Đường Át an tâm không ít, dù sao một người xa lạ không quen, đột nhiên tỏ vẻ thân thiện, nếu quả thật không cần hồi báo, ngược lại khiến người ta đề phòng.

"Tiểu Chi, có thời gian dạo một vòng với tỷ tỷ không, lão nương chưa từng thấy phủ đệ lần nào, không nghĩ tới lại được đi vào, chờ lão nương quay về, nói cho bọn họ nghe thì chắc chắn bọn họ sẽ rất hâm mộ haha..."

Long Tiểu Chi hắc tuyến nhìn Lương Âm về mặt bí ối vừa sờ tường vừa nói lảm nhảm, cuối cùng nghiêm trang mở miệng. "Ta tìm được một chút manh mối của Phi Thúy Châu trong thư tịch, chỉ sợ không có thời gian, không bằng để đại sư huynh đi dạo một vòng với tỷ đi."

Thuộc tính như ý của Lê viện vô cùng nghịch thiên, nếu như dùng hình thức tản bộ tỉ mỉ đi dạo, cần nửa canh giờ mới đi hết. Trong mắt Long Tiểu Chi xẹt qua một tia ranh mãnh, tưởng tượng tình cảnh đại sư huynh mặt không chút thay đổi dẫn đường cho Lương Âm thích nói nhảm, chắc là rất thú vị.

Hành động của Lương Âm cứng đờ, nhìn thoáng qua Hiên Khâu Mặc Bạch đứng một bên rồi bĩu môi, chỉ sợ trừ Long Tiểu Chi, vẫn chưa có ai dám sai bảo vị đại sư huynh lạnh sấp lăm người ta chết rét này như thế. "Ta tự đi dạo cũng được, trong phủ đệ này có cấm địa gì hay chỗ nào không được đi vào không, ta sẽ tránh đi?"

Long Tiểu Chi nghe vậy thì tùy ý đáp. "Chỗ không đi vào được sư phụ đều bố trí cấm chế, tỷ cứ yên tâm, tỷ không vào được đâu."

Lương Âm "...". Cảm thấy mình bị khinh bỉ.

Bão cát này tiêu tốn một thời gian rất dài, đợi gió lốc dần dần biến mất, mặt trời đã chuyển từ phương đông đến phương tây, sau khi thương nghị, Hiên Khâu Thiên Giác không thu phủ đệ lại, mọi người quyết định đợi ngày mai gió lốc hoàn toàn đi qua rồi mới gấp rút lên đường.

Thời gian dần tới, mọi người đã trở lại phòng khách biệt viện, hai ngày nay bận việc.. gấp rút lên đường, hiếm khi được an nhàn nghỉ ngơi, tất cả mọi người nắm chặt thời gian nghỉ ngơi dưỡng sức.

Trong chủ viện Lê viện, ba người Hiên Khâu Thiên Giác và Đường Bạch Trần, Đường Át đang ngồi ở bên bàn, trên bàn bày một tấm bản đồ, bản đồ cũng không tỉ mỉ, chỉ có hình dáng đại khái, bản đồ này là một vật trong túi đựng đồ nhận được lúc ra khỏi thành.

Trong túi đựng đồ họ nhận được chỉ có một tấm bản đồ và tám mảnh ngọc phù, mọi người hiểu ra rất nhanh, bản đồ này là mấu chốt tìm kiếm Phi Thúy

Châu, mà tám mảnh ngọc phù là điều kiện hạn chế tiến vào Phi Thụy Châu, nói cách khác, cho dù có đội ngũ âm thầm làm rối kỉ cương, để nhiều người đi Phi Thụy Châu thì cũng vô dụng.

"Địa hình trong đất bồi chẳng hề cố định, giống như trận bão cát này, chờ ngày mai chấm dứt, hoàn cảnh chung quanh sẽ xảy ra thay đổi rất lớn, đây cũng là nguyên nhân bản đồ chỉ đánh dấu mấy chỗ tương đối ổn định, chỉ là trong bản đồ này, Phi Thụy Châu lại xuất hiện ở mấy chỗ khác nhau, đây là ý gì, Đường mỡ cũng không hiểu."

Trên bản đồ, có mấy chữ nhỏ xíu đánh dấu mấy địa điểm, nhưng ba chữ Phi Thụy Châu này lại xuất hiện bảy lần, mà bảy lần đều nằm trên hướng khác nhau.

"Chẳng lẽ là nghi trận Thương Lăng quốc bày ra? Cần dùng vận may của chúng ta?" Đường Ất nhú mày, nói ra suy đoán của mình.

Phi Thụy Châu quá mức thần bí, cũng chỉ có Thương Lăng quốc hiểu rõ nó chút xíu, nghe nói Thương An quốc - tiền thân của Thương Lăng quốc từng lập quốc tại đó, sau này không biết đã xảy ra chuyện gì, Thương An quốc diệt quốc, Thương An quốc di dân, chạy ra khỏi Phi Thụy Châu, chạm rải sinh sống trong Đất bồi Nam Cực, nên mới có tình huống Thương Lăng, Lạc gia, Đường gia. Có thể nói, nếu muốn tìm hiểu gốc rễ của tam đại thế lực Đất bồi Nam Cực, thì trong lịch sử rất xưa, tam đại thế lực đi ra từ cùng một mạch.

Long Tiểu Chi bưng chén trà, bên trong là nước linh mật tỏa ra hương vị ngọt ngào nhẹ nhàng, "Nếu là thế, hành động của Thương Lăng quốc lần này không khác gì chọc nhiều người tức giận, bởi vì Thương Lăng quốc hiểu rõ Phi Thụy Châu hơn các tiểu đội, nếu bảy vị trí trên bản đồ là cố ý bày ra nghi trận, hiển nhiên đội ngũ Thương Lăng có ưu thế rất lớn, bởi vì đội ngũ của họ từng đến Phi Thụy Châu, hàng động lần này sẽ khiến tất cả các thế lực bất mãn, cho nên khả năng này rất nhỏ."

"Theo như lời bạn nhỏ, phải giải thích bản đồ này như thế nào? Chắc không như tiểu thuyết nói, Phi Thụy Châu biết tự di chuyển?" Đường Ất nói xong, bản thân mình cũng lắc đầu khẽ cười một cái.

"Vì sao không thể?" Long Tiểu Chi bưng chén uống một chút nước linh mật, vẻ mặt yên tĩnh mà thanh thản.

Đây là ý gì? Đường Bạch Trần và Đường Ất sững sờ, không rõ chuyện gì nhìn Long Tiểu Chi.

Long Tiểu Chi tiếp tục nói, "Theo như sử ký, tiền thân tam đại thế lực cùng xuất xứ từ Thương An quốc, tam đại thế lực chia ra là, Lạc gia nắm giữ huyết mạch truyền thừa, Đường gia nắm giữ bí pháp đặc biệt, và Thương Lăng quốc giỏi về bày mưu tính kế, thực lực khó lường, trải qua hơn vạn năm, tam đại thế lực vẫn khiến người ta kiêng kỵ, vậy vạn năm trước kia, Thương An quốc - nơi xuất phát của tam đại thế lực lại có thực lực cỡ nào? Nếu Thương An quốc hưng thịnh như thế, đặt ra một chút trận pháp, hoặc là sử dụng một chút bí pháp di động một ốc đảo diện tích không lớn, cũng không phải là không thể."

"Hơn nữa, không biết các ngươi có nhớ trong đại điện Thương Lăng quốc, An Chiêu Nhiên đã nói, bọn họ đặt mười mảnh truyền tống phù đơn hướng truyền tống đến Phi Thụy Châu, vậy thì nói lên quả thực trong Phi Thụy Châu có trận pháp, mà Thương Lăng quốc có thể trở thành một trong tam đại thế lực, hẳn là nắm giữ một chút tài nguyên của Phi Thụy Châu, mặc dù Thương Lăng quốc không có truyền thừa đặc biệt gì, nhưng vẫn hơi nắm giữ và có liên quan tới Phi Thụy Châu."

Lời của Long Tiểu Chi khiến ánh mắt Đường Ất nhìn về phía 'hắn' xảy ra biến chất trong nháy mắt, nếu như nói trước đó coi trọng Long Tiểu Chi chỉ vì 'hắn' có một sự phụ khiến người ta kiêng kỵ, thì lúc này chuyển biến thành tán thưởng thiếu niên này, tâm tư kín đáo, tư duy rộng rãi, có thể tìm ra khả năng hợp lý nhất từ dấu vết để lại.

Hơn nữa lúc thiếu niên nói chuyện có một loại năng lực kỳ lạ, chính là khiến người ta không tự chủ được tin tưởng lời 'hắn' nói, trước đó, Đường Ất không dám nghĩ một ốc đảo có thể dùng sức người mà di động, nhưng Long Tiểu Chi vừa nói xong, theo bản năng Đường Ất cảm thấy chuyện này không có gì là không thể.

Rất nhanh, Đường Ất phát hiện mình tán thưởng quá sớm, bởi vì những lời tiếp theo của Long Tiểu Chi mới hoàn toàn thuyết phục ông ta, thậm chí ngay cả Đường Bạch Trần vẻ mặt lạnh nhạt cũng có thêm vài phần ngạc nhiên.

Long Tiểu Chi đặt chén trà xuống, dùng ngón tay chỉ một vị trí Phi Thụy Châu trên bản đồ tiếp tục nói, "Còn vị trí Phi Thụy Châu, ta xem lại một Sơn Hà chí thoại bản và sử ký có liên quan về Phi Thụy Châu, ghi chép thời gian hình thành cũng như thời gian trong sách đề cập phát hiện Phi Thụy Châu, phát hiện vị trí Phi Thụy Châu có một chút quy luật, mà sự di chuyển của Phi Thụy Châu nhất định chịu điều kiện hạn chế gì đó, cộng thêm gia sự trùng hợp có phần hiểu rõ về trận pháp, nên đoán ra trận pháp này, cũng bởi vậy mà xác định quỹ đạo di chuyển của Phi Thụy Châu."

Giờ Đường Bạch Trần mới hiểu được, vì sao hai ngày nay Long Tiểu Chi lại điên cuồng thu thập thư tịch và ngọc giản có liên quan tới Phi Thụy Châu, thật ra lúc địa điểm tỷ thí xác định là Phi Thụy Châu, thì có không ít người đang tra tìm tài liệu tương quan của Phi Thụy Châu, nhưng tin tức về Phi Thụy Châu đa số rất rườm rà, thực hư khó phân biệt, muốn tìm chân tướng và tiến hành ghi chép trong lượng thư tịch như biển, chuyện cần kiên nhẫn cực lớn và rất nhiều thời gian.

Nhưng không nghĩ tới, hai ngày ngắn ngủi, thiếu niên nhìn có vẻ tinh xảo lại hơi trẻ trung này không ngờ đã nhanh chóng tìm ra, bởi vậy có thể thấy rõ tâm tính trầm ổn và thông tuệ, đương nhiên, sở dĩ thiếu niên có thể mô tả ra quỹ đạo vận động của ốc đảo, không thể thiếu được sự phụ hỗ trợ, trận pháp mà thiếu niên dùng một câu nói qua cũng điểm mấu chốt nhất.

Long Tiểu Chi không để ý ánh mắt của Đường Bạch Trần và Đường Ất, tiếp tục trần thuật, "Xác định quỹ đạo Phi Thụy Châu xong, ta và sự phụ đối chiếu vị trí và thời gian xuất hiện của Phi Thụy Châu, tiến tới dự đoán vào thời gian này, Phi Thụy Châu phải xuất hiện trong phạm vi nào, mà phạm vi cuối cùng, ở chỗ này."

Theo ngón tay Long Tiểu Chi, đương nhiên ánh mắt của mấy người rơi xuống bản đồ, mắt lộ ra vài phần ngạc nhiên mừng rỡ, khu vực Long Tiểu Chi chỉ cách bọn họ không xa, lấy tốc độ của bọn họ, nếu như không gặp phải gió lốc thời gian dài, chỉ cần nửa tháng có thể chạy tới.

Hưng phấn trong lồng ngực Đường Ất cơ hồ không thể ức chế, nhưng ở chú ý tới địa điểm Long Tiểu Chi chỉ lại bình tĩnh rất nhanh. "Khu này là mắt gió của Đất bồi Nam Cực, chiều gió khó xác định, thường xuyên có vòi rồng, hơn nữa giờ ngay mùa gió, chỉ sợ không dễ đi qua cũng như tìm kiếm, không biết ba vị có cách gì thu nhỏ lại phạm vi hay không?"

Hiên Khâu Mặc Bạch nghiêm mặt tĩnh tọa một bên đột nhiên mở miệng. "Vị trí Ta tiến vào đất bồi ở gần đó, khu vực cánh bắc không có phát hiện ốc đảo gì cả, dù sao Phi Thúy Châu cũng là một mảnh ốc đảo, tốc độ di động không thể quá nhanh, nếu thật sự ở chỗ này, thì tìm kiếm phía nam là được."

Đương nhiên không phải bản thân Mặc Bạch tự phát hiện điểm này, dù sao đối với một tên mù đường mà nói, phân biệt phương hướng, nhất là phân rõ đông nam tây bắc trong sa mạc mênh mông hiển nhiên rất không có khả năng, nếu như không phải nhờ khứu giác nhạy cảm và bản năng linh thú của Tuyết Giao, hơn nữa còn có Hiên Khâu Thiên Giác để chỉ dẫn lại, lúc này còn không biết Hiên Khâu Mặc Bạch còn đi lung tung trong xó xỉnh nào của Đất bồi Nam Cực.

Lúc Long Tiểu Chi sửa sang lại tin tức về Phi Thúy Châu, hỏi hành trình của Mặc Bạch, kết hợp gợi ý trên bản đồ và miêu tả của Mặc Bạch, lại so sánh thời gian Mặc Bạch đến Thành Thương Lãng, Long Tiểu Chi dự đoán ra Mặc Bạch đúng lúc đi qua chỗ mắt gió này rất nhanh.

Về mặt Đường Ất thoáng cái trắng nhợt, ông ta rất muốn hỏi lời này của Hiên Khâu Mặc Bạch là thật hay giả! Thật không ngờ hỏi hột nói lại hành động đi qua mắt gió, hơn nữa còn nói ra không có phát hiện tung tích ốc đảo, đây tốt cùng là ai? Do dự một chút, Đường Ất vẫn không dám tin tưởng, mở miệng hỏi thăm. "Vị đạo hữu này nói thật sao? Sao đạo hữu xác định khu cánh bắc mắt gió này không có ốc đảo?"

Trên mặt Mặc Bạch vẫn không chút biểu tình, nhưng trong lòng đang suy tư, nếu quả thật đụng phải ốc đảo, đương nhiên hẳn sẽ không đến Thành Thương Lãng nhanh như thế, dù sao nghe nói, trong ốc đảo kia có không ít đồ tốt, đáng tiếc, sớm biết vậy thì lúc trước đi về phía nam một chút, nhưng bên nào mới là phía nam nhỉ? Mặc Bạch rối rắm.

Trong lòng Long Tiểu Chi cũng đang chăm chọc, lấy thói quen nhỏ lông chim nhận đang bay qua của đại sư huynh, nếu như trước đụng phải ốc đảo thật, vậy chuyến đi này của bọn họ có thể mở đường hồi phủ, nhưng ốc đảo biết đi kia, nghe vô cùng thú vị, không trong đó có linh thực linh thú gì đặc biệt không, hoàn cảnh đặc biệt thế nào, hương vị đồ ăn trong đó chắc rất đặc biệt.

Phát hiện hai tên đồ đệ nhà mình không biết đi vào cội thần tiên nơi nào, Hiên Khâu Thiên Giác cười nhạt một tiếng. "Điểm này thì Đường trưởng lão không cần lo lắng, cứ tìm kiếm khu nam vùng mắt gió là được, hơn nữa coi như là Mặc Bạch phán đoán sai lầm, tìm hết phía nam, chúng ta lại tìm kiếm khu vực cánh bắc cũng không muộn."

Trong lòng Đường Ất cả kinh, chấp tay hành lễ. "Là Đường mỗ quá mức." Nếu như không có ba thầy trò này, lúc này chỉ sợ bọn họ sớm đã bị gió lốc thôn tính. Sau khi ba người xác định vị trí Phi Thúy Châu, ông ta lại đuổi theo không tha, thậm chí trong lòng còn có nghi vấn, đây quả thực không phải hành vi quân tử, có chút hiềm nghi được voi đòi tiên.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 111: Khu Vực Mắt Gió

Hiên Khâu Thiên Giác rất hài lòng với sự biết điều của Đường gia, muốn xem bản tính của một thế lực là thế nào thật ra cũng không khó, bởi vì bản tính của một đoàn thể sẽ truyền ra ngoài thông qua một người, nhìn từ điểm này, rõ ràng Đường gia trội hơn Lạc gia.

Phần lớn người Lạc gia trời sinh có một cảm giác ưu việt khiến người ta khó hiểu, qua một thời gian dài, cảm giác ưu việt này khiến đệ tử Lạc gia dần dần trở nên cao ngạo, mà Đường gia thì khiêm tốn hơn nhiều, điểm này có thể nhìn ra từ trong tiểu đội thường ngày, tính cách mọi người trong Đường gia phần lớn gần như bình thân biết lễ, đương nhiên, một khi bị chọc giận thì sẽ liều mạng phản kích, Đường Bạch Trần là một ví dụ rất tốt.

Nói đến Đường Bạch Trần, thì không thể không nhắc Lạc Lưu Nguyệt Lạc gia một câu, không biết là do Lạc Lưu Nguyệt có lòng tin với thực lực của mình, hay là cảm thấy Đường Bạch Trần sẽ không ra tay với mình, lần tỷ thí này, Lạc Lưu Nguyệt vẫn tham gia, mà Đường Bạch Trần cũng không để ý chuyện này, về mặt vô cùng bình tĩnh.

Nghỉ ngơi một đêm ở Lê viện, sáng sớm ngày hôm sau, ánh bình minh đỏ như lửa phía chân trời chiếu sáng nửa bầu trời, dưới ánh sáng mặt trời, xung quanh một mảnh cát vàng phóng tung trùng điệp, bầu trời xanh thẳm như mới được tẩy rửa, trong suốt không gợn mây, không thể tìm thấy dấu vết của bão cát phá hủy trời đất ngày hôm qua.

"Bão cát qua rồi." Đệ tử Đường gia nói xong thì trong lòng có vài phần cảm khái, đại khái đây là lần bọn họ tránh né bão cát thoải mái nhất, cảm giác sống sót sau tai nạn khiến mọi người vô cùng thoải mái.

Sau một đêm thương nghị, đã xác định đường đi xong, Đường Ất tiến lên rất nhanh, đơn giản nói qua lộ trình, quả nhưng chỉ chốc lát sau, có người quen

thuộc với sa mạc lập tức nghe ra mục đích cuối cùng của chuyến này.

"Trưởng lão, nơi đó là vùng mắt gió, bây giờ thì ngay mùa gió, chuyến này có phải hơi mạo hiểm không?"

Đường Ất nghe vậy cũng không có trấn an các đệ tử, mà gật đầu nói. "Không sai, chúng ta phải đi đến khu vực mắt gió, nguy hiểm của chuyến này ta cũng không muốn nhiều lời, thừa dịp bây giờ còn chưa đi sâu, nếu có ai muốn rút, gia tộc sẽ không trách, bây giờ là lúc các ngươi lựa chọn."

Mọi người nhìn nhau một cái, cuối cùng không ai chọn rút khỏi, Đường Ất hết sức hài lòng với kết quả này, lấy tám mảnh ngọc phù trong túi đựng đồ ra phát cho mỗi người trong đội ngũ. "Đây là ngọc phù cần dùng để tiến vào Phi Thúy Châu, giữ kỹ mảnh của mình, nếu đánh rơi, tự gánh hậu quả."

Chia ngọc phù xong, tiểu đội tám người của Đường gia lần nữa bước lên lộ trình tìm kiếm Phi Thúy Châu, có điều lúc này đã có mục tiêu rõ rệt.

Long Tiểu Chi phát hiện, địa hình đất bồi Nam Cực này đúng là thay đổi khó lường, một lần bão cát có thể thổi một dốc thoải khổng lồ thành cam bẫy, cũng có thể chống chọi một sườn núi mới trên vùng bằng phẳng, đối mặt với tình huống như thế, nếu như không phải là có người Đường gia quen thuộc đất bồi, cho dù trong tay có bản đồ, Long Tiểu Chi cũng rất khó bảo đảm mình sẽ không lạc đường.

Hành trình nửa tháng khá là thuận lợi, cũng có gặp mấy trận bão cát lớn nhỏ, nhưng quy mô lại không rung động lòng người như ngày đó, bởi vì có phù đệ của Hiên Khâu Thiên Giác, tiểu đội Đường gia gặp bão cát cũng không hoảng loạn, thậm chí còn có lòng dạ ngắm hoa uống trà trong Lê viện, tùy cho cuồng phong bên ngoài tàn sát bừa bãi, cát bay đá chạy, mọi người bên trong vô cùng nhàn nhã.

Mà Lương Âm, ngoài dự đoán mọi người thể nhưng trầm mê trong bách thảo viên sau Lê viện không muốn đi, chỉ cần ở trong phủ đệ, Lương Âm có chín phần thời gian đứng cạnh bách thảo viên, hai mắt lóe sáng nhìn chăm chăm linh thực sum xuê trong vườn bách thảo, Long Tiểu Chi bưng tình nhớ ra, ở đất bồi Nam Cực, giá cả linh thực đặc biệt cao, có lẽ bách thảo viên trong mắt Lương Âm là một ngọn núi vàng thật to.

"Tiền bối, lại đi về phía trước chính là mắt gió khu, từ nơi này đã có thể thấy bóng dáng của vòi rồng, trong khu nam vùng mắt gió này thì có vòi rồng cuốn từ bắc tới nam, còn vòi rồng cánh bắc lại cuốn từ nam sang bắc, cho nên không thể đi qua cả khu, nếu không rất dễ dàng bị kẹp giữa hai vòi rồng, không thể nhúc nhích, rồi trực tiếp bị vòi rồng xoay tròn cực nhanh xé rách."

Đặc điểm của khu mắt gió này Long Tiểu Chi từng đọc trong sách, trước đó cũng là dựa vào đặc điểm này phán định chỗ của Mặc Bạch là cánh nam hay là cánh bắc.

Lúc này, tiểu đội tám người bốn ba hơn nửa tháng, cuối cùng đến khu vực mắt gió tràn đầy hung hiểm này, mà dọc theo con đường này, không biết có phải chỗ mắt gió này quá mức nguy hiểm hay không, hay do vị trí khá hẻo lánh, thế nhưng không gặp đội ngũ khác, cho dù là tiểu đội Thương Lãng, cũng không thấy bóng dáng.

Long Tiểu Chi đi bên cạnh Hiên Khâu Thiên Giác, đứng trên cồn cát cao cao, dùng một tay che ánh mặt trời chói mắt, nhìn sang, bầu trời phía trước có vẻ u ám nặng nề, trên không ngưng tụ mây đen đậm đặc, có thể tưởng tượng, sau khi tiến vào sẽ rất khó thấy bóng dáng mặt trời.

Giữa trời đất, hơn mười cái vòi rồng màu xám đen uốn lượn vuron lên, giống như cây trụ giữa trời và đất, địa thế khu mắt gió xem như khác bằng phẳng, hơn nữa vô cùng rộng rãi, nhưng chính vì như thế, vòi rồng kia lại càng bất mắt, bởi vì khoảng cách khá gần, cho nên độ lớn và màu sắc cũng khá giống nhau.

"Vòi rồng thế này rất thường gặp trong khu mắt gió, tốc độ có nhanh có chậm, đừng phải vòi rồng tốc độ chậm, chúng ta còn có thể tránh né, đừng phải vòi rồng tốc độ nhanh thì vô cùng nguy hiểm, lực phá hoại của gió lốc chẳng hề so yếu hơn bão cát đen." Đường Ất đang nói chuyện, đột nhiên ngừng lại, sau đó có vài phần bất khó tin nhìn vào khu mắt gió. "Chỗ đó là có người phải không!"

Mọi người thuận theo ngón tay Đường Ất mà nhìn sang, quả nhiên thấy mười mấy người, bởi vì khoảng cách quá xa, cộng thêm có vòi rồng làm nhiễu, bóng mười mấy người kia thoát nhìn nhỏ như con kiến, ánh mắt không tốt chỉ sợ sẽ trực tiếp xem nhẹ.

"Tiền bối, chúng ta làm sao đây?"

Hiên Khâu Thiên Giác không hề nôn nóng, giọng nói vô cùng thoải mái. "Đương nhiên là theo sau, xem ra có người dẫn đường cho chúng ta rồi, người phía trước khá giống các đội ngũ, nhưng đội ngũ có thể đi trước chúng ta, không phải là vận khí vô cùng tốt, thì là cũng đã sớm nắm giữ vị trí Phi Thúy Châu."

Tiểu đội Đường gia hiểu ra, vị trí Phi Thúy Châu này không chỉ nguy hiểm mà còn hẻo lánh, người thường sẽ không chọn nơi này là lựa chọn đầu tiên, giờ lại có hai tiểu đội đi trước bọn họ, nhất định cũng là nắm giữ tin tức của Phi Thúy Châu, đội ngũ này rất có thể là tiểu đội Thương Lãng, mà một đội khác, nếu bàn về thực lực và tâm cơ, hẳn tiểu đội Lạc gia khiến người ta chán ghét.

Hai tiểu đội trong khu mắt gió sắp biến mất trong tầm mắt của mọi người, đương nhiên mọi người Đường gia không dám trễ nãi, Đường Ất đứng trên cồn cát cao ngất này đại khái đánh giá tính toán đường đi, rồi dẫn đầu mọi người bước vào khu mắt gió.

Sau khi vào khu mắt gió, rõ ràng mọi người cảm thấy sự cản trở tăng lên, thậm chí phải cố hết sức mới cất bước được, ngẩng đầu nhìn lại, cũng không nhìn thấy bầu trời trong suốt xanh thẳm, mà là màu xám đen nặng nề, lúc này Long Tiểu Chi mới chú ý tới, màu xám đen kia cũng không phải là đám mây, mà là cát đen xoáy tròn.

Rảo bước tiến lên khu mắt gió, thế giới trong nháy mắt đổi thành một màu sắc khác, cát đá thật nhỏ đang từ từ lăn trên mặt đất, gió lốc mạnh mẽ cách đó không xa khiến người ta kinh hồn, thậm chí có những vòi rồng màu đen ngẫu nhiên xẹt qua tia chớp chói mắt, thấy rõ năng lượng ẩn chứa trong kia kinh

khủng cỡ nào.

Mọi người không dám nói chuyện, bởi vì lúc này bên tai đều là tiếng gió gào thét và tiếng sét đình tai nhức óc, Đường Ất đi tuốt ở đằng trước, cẩn thận mà nhanh chóng đi về phía trước, bởi vì chỉ cần không cẩn thận hoặc phán đoán sai lầm một chút, thì có thể bị cuốn vào vòi rồng trung.

Trong hoàn cảnh đề nén như thế, mọi người bám lấy nhau đi về phía trước, trong lòng Long Tiểu Chi buồn bực đi tới, cơ thể thiếu niên có phần nhỏ bé yếu ớt nghiêng thành một góc cong, hiển nhiên đi lên rất cố sức.

Hiên Khâu Thiên Giác hơi do dự, cuối cùng vẫn không ức chế được cũng như bị nàng làm mềm lòng, đuổi tay giữ chặt thiếu niên, một tay bế thiếu niên lên, để thiếu niên ngồi trên khuỷu tay của mình, hơn nữa cũng lấy một chiếc áo choàng trong không gian ra để ngăn cả bão cát tàn sát bừa bãi.

Long Tiểu Chi hơi khó chịu vận vẹo uốn éo người, muốn tránh thoát, lại bị Hiên Khâu Thiên Giác ôm chặt hơn, tránh thoát không được, Long Tiểu Chi bất đắc dĩ dứt khoát thu nhỏ lại, tự giác bỏ vào trong tà áo Hiên Khâu Thiên Giác.

Cảm nhận được hành động của bé con trước ngực, cuối cùng Hiên Khâu Thiên Giác hài lòng nhếch nhếch môi cười, mọi người Đường gia thấy thế ào ào cảm thán, vị sư phụ này quá sủng đồ đệ rồi, không muốn cho đồ đệ mình chịu chút khổ nào, cung chiều quá đáng rồi.

Bên kia, Mặc Bạch cũng là đồ đệ bị người Đường gia hoàn toàn xem nhẹ, không có cách nào, vị này bước chân vững vàng, sắc mặt bình tĩnh, nhìn như đang nhàn nhã bước chậm, quả thực quá khó khiến người ta dâng lên ý muốn bảo vệ gì.

Mây cát màu đen che cả mặt trời, nhưng vẫn có thể trông thấy mặt trời hóa thành một vòng tròn, cứ như thế, đi ước chừng ba canh giờ, mặt trời đã chuyển đến chính giữa, cuối cùng phía trước xuất hiện bóng người mơ hồ, mọi người thấy vậy thì bước nhanh hơn, mấy bóng dáng phía trước càng ngày càng rõ ràng.

Lúc tiểu đội Đường gia nhanh chóng đến gần, người phía trước cũng phát hiện rất nhanh, đội thấy rõ người đến, vẻ mặt có phần ngoài ý muốn, nhất là tiểu đội Lạc gia, nguyên một đám sắc mặt hết sức khó coi. Thương Lăng tiểu đội và Lạc gia bọn họ có thể tìm tới nơi này còn nói được, Đường gia là thế nào?

Trong ánh mắt tầng tầng nghi ngờ của Thương Lăng và Lạc gia, mọi người Đường gia cuối cùng cũng chạy tới, lúc này tiểu đội Đường gia mới phát hiện, sở dĩ bọn họ có thể đi theo nhanh như vậy, là vì Thương Lăng và Lạc gia gặp phải khốn cảnh, hai tiểu đội đã dừng lại tương đối lâu, bởi vì bão cát tàn sát quá bừa bãi, Lạc gia và Thương Lăng thiết lập trận pháp xung quanh, làm giảm ảnh hưởng của bão cát.

Bước vào trận pháp, tiếng gió bên tai lập tức giảm lại, Đường Ất treo một khuôn mặt tươi tắn tiến lên chào hỏi, An Chiêu Nhiên cũng ôn nhã có lễ đáp lại.

Lạc Giang Hách thì không tốt tính như vậy, trào phúng hừ lạnh một tiếng. "Đúng là khéo quá, không nghĩ tới Đường gia lại đuổi tới chỗ này, khó trách dọc theo đường đi luôn có cảm giác sau lưng có một đám chuột!"

Lời này của Lạc Giang Hách vừa là thăm dò vừa là khiêu khích, thực lực toàn thể của Lạc gia cao hơn Đường gia, sau khi hai nhà hoàn toàn vạch mặt, Lạc Giang Hách cũng không cần kiêng kỵ Đường gia, dù sao tiểu đội của Đường gia, cũng chỉ có một Đường Ất có thể thoát chống lại mình một cái, ông ta chỉ thấy kỳ quái, sao Đường gia tìm tới nơi này được? Chẳng lẽ động tay chân trên người bọn họ, cho nên tới chỗ này theo đám bọn họ?

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 112: Trận Long Quyển*

*long quyển vốn là vòi rồng, nhưng đã tới mức 'trận' rồi thì để vậy cho oách ^^

"Hả, là con chuột gì mà bụng đói ăn quàng như vậy? Lão phu thấy rất ngoài ý muốn." Đường Ất cười nhạt một tiếng, cũng không tức giận với châm biếm của Lạc Giang Hách Minh, cũng không nhắc nhở Lạc Giang Hách rằng bên Đường gia ta còn mời ba tu sĩ.

Thái độ của Đường Ất khiến Lạc Giang Hách thấy ngoài ý muốn, xem ra không phải Đường gia đi theo đám bọn họ, chẳng lẽ do may mắn? Không phải Lạc Giang Hách không chú ý tới ba người Hiên Khâu Thiên Giác, nhưng trong mắt Lạc Giang Hách, ngay cả dân bản địa đất bồi Nam Cực cũng hiểu rất ít về Phi Thúy Châu, đương nhiên ba tên tu sĩ ngoại lai này không thể biết gì.

"Nếu chư vị Đường gia đã đến, không bằng tạm thời bỏ ân oán xuống, cùng nhau tìm kiếm cách đột phá thì thế nào?" An Chiêu Nhiên cười tùm tùm cắt đứt giằng co của hai nhà, giờ ngón tay về phía trước.

"Như Đường trưởng lão thấy, hai đội ngũ chúng ta bị nhốt ở đây một thời gian khá dài, vòi rồng đằng trước vô cùng mạnh mẽ, hơn nữa sắp xếp vô cùng chặt chẽ, chúng ta đã cố gắng nghĩ cách đi qua, nhưng đều lấy thất bại mà chấm dứt, thậm chí có ba người đã bỏ mạng trong đó."

Tiểu đội Đường gia cũng đã chú ý tới tình huống phía trước, dù sao vòi rồng mạnh mẽ có đường kính lên đến vài trăm mét thức sự quá đáng sợ, cộng

thêm trong đó không ngừng có ánh điện lóe lên càng khiến người ta phải lui binh, bây giờ nghe nói Thương Lăng và Lạc gia đã mất ba người, lại không có nhìn thấy thi thể, chắc hẳn ba người kia đã bị cuốn vào trong vòi rồng, hài cốt không còn.

Lạc Giang Hách giừu cọt một tiếng."Nếu Đường trưởng lão đã có thể đến chỗ này, chắc hẳn cũng không phải chỉ dựa vào vận khí, không biết Đường trưởng lão có cao kiến gì?"

Về mặt đệ tử Đường gia trong nháy mắt thay đổi đến mức tuyệt vời, hình như Lạc Giang Hách dùng một câu nói trúng chân tướng, sở dĩ bọn họ có thể đi tới nơi này, đúng là nhờ vào may mắn, mà may mắn của bọn họ là mời chào ba người Hiền Khâu Thiên Giác.

Khu vực đằng trước, vòi rồng nổi lên đất trời còn đang tàn sát bừa bãi, hơn mười vòi rồng cách nhau quá gần, thậm chí có xu hướng dung hòa vào nhau, vòi rồng nơi đây chẳng những mạnh mẽ, hơn nữa có vẻ có quỹ đạo vận hành cố định, chỉ quanh quẩn trong khu vực nhất định, muốn chờ chúng biến mất là chuyện không thể nào, những tình huống này, Lạc gia và Thương Lăng quan sát đã lâu đương nhiên đã phát hiện, sẽ không dễ dàng nói phát hiện của mình nói cho Đường gia.

Đường Ất không biến sắc nhìn Hiền Khâu Thiên Giác một cái, sau đó nhìn sang hai đội ngũ Lạc gia và Thương Lăng."Bị lạc trưởng lão nói tưng rồì, Đường gia ta có thể đến tới nơi đây đúng là nhờ may mắn, còn như cách đột phá hà, nếu là có thể lấy ra, không biết hai vị muốn lấy thứ gì để đổi đây."

An Chiêu Nhiên kinh ngạc nhìn Đường Ất một cái, về mặt Đường Ất lạnh nhạt không giống làm bộ, Đường gia thật sự có cách đột phá sao? Mặc dù nghi vấn, lại không mở miệng.

Người cũng kinh ngạc còn có Lạc Giang Hách, ý của Đường Ất là muốn họ dùng giá cao trao đổi điều kiện đột phá, An Chiêu Nhiên không có hành động gì, Lạc Giang Hách thăm mắng một câu lão hồ ly, sau đó thần thái hơi khinh bỉ mở miệng."Lúc nào thì Đường rời vào hoàn cảnh như thế? Căn dựa vào loại thủ đoạn không tư cách này mà kiếm lời, cũng được, nếu người coi thật sự có thể giao ra cách đột phá, Lạc gia ta bằng lòng giao một ngàn thượng phẩm linh thạch."

Lạc Giang Hách nói xong, mặt đệ tử Lạc gia cũng ào ào lộ ra khinh bỉ, Lạc gia không có lúc nào không cao ngạo vô cùng khinh thường hành động của Đường Ất.

Còn hành động như bố thí này của Lạc gia giống cũng khiến mọi người của Đường gia ào ào nhú mảy, nhưng không chờ bọn họ phát giận, một giọng nói réo rất tràn trề ghét bỏ vang lên trước, mở miệng nói chuyện là Long Tiểu Chi làm tổ trong vạt áo Hiền Khâu Thiên Giác, lúc này bé con đang dùng hai tay đào tà áo Hiền Khâu Thiên Giác bò ra bên ngoài, nghe Lạc Giang Hách nói vậy thì không chút nghĩ ngợi nói."Một ngàn thượng phẩm linh thạch? Còn chưa đủ cho ta mua linh quả, sư phụ, Lạc gia này nghèo quá!"

Rõ ràng bé con muốn nói nhỏ, nhưng không biết do hiện trường quá yên tĩnh hay sao, hơn nữa ở đây đều không phải là kẻ yếu, ngũ giác thông thấu, cho nên lời nói của Long Tiểu Chi truyền tới tai mỗi người không sót chữ nào.

Mọi người của Đường gia thì lạnh nhạt, nếu như là hơn mười ngày trước, có người nói như thế, nhất định bọn họ sẽ cho rằng đây là người điên, nhưng trong những ngày tránh né gió lốc trong Lê viện, bọn họ đã biết cái gì gọi là giàu nứt đố đổ vách, mà ngay cả mầm đống trái cây dùng để đặt linh quả cũng là vật hiếm có.

Nhất là Lương Âm, lúc phòng thủ bách thảo viên, ngẫu nhiên Long Tiểu Chi cũng sẽ đi dạo dạo một cái, lúc đi trong đầy viên cây trái sẽ tiện tay hái linh quả xuống ăn, Lương Âm nhìn mà đau đớn, dường như thứ Long Tiểu Chi răng rắc rắc cắn từng ngụm là đang cắn trên người nàng.

Gân xanh trên trán Lạc Giang Hách nổi lên trong nháy mắt, nhìn về phía người tí hon ra sức leo ra khỏi tà áo kia, hình như bé con cũng không vội biến thành lớn, mà là vuốt vuốt áo choàng nhỏ xíu đằng sau mình, sau đó bay lên trên trời, nhàn nhã vỗ cánh bay giữa không trung, cánh bướm màu tím hơi mờ kia giải thích rõ thân phận của 'hắn', ông ta đường đường là trưởng lão Lạc gia, lại bị một con tử đệ yêu khinh bỉ.

Long Tiểu Chi bên cạnh, Mặc Bạch liên tục duy trì dáng vẻ cao lãnh cũng hiếm khi cho ra phản ứng tán thành, Mặc Bạch cũng không có mở miệng nói chuyện, mà là quan sát Lạc Giang Hách từ trên xuống dưới một lần, sau đó ghét bỏ dời tầm mắt.

Lạc Giang Hách "..."

Ánh mắt tràn trề ghét bỏ này có ý gì? Lạc Giang Hách đề thái dương của mình, giọng nói tràn trề nguy hiểm."Đường Ất, quả nhiên Đường gia các người không kén ăn, thu lưu ba kẻ Lạc gia không muốn cũng không nói, lại còn để cho một con tiểu yêu miệng nói cuồng ngôn, khoa tay múa chân!"

Trong mắt Đường Ất hiện ra cười ý kín đáo, giọng nói lại hết sức nghi ngờ."Lời nói này của Lạc trưởng lão thì Đường mỗ không hiểu rồi, người bạn nhỏ đây là quý nhân của Đường gia ta, hơn nữa một ngàn thượng phẩm linh thạch quả thực không đủ cho bạn nhỏ này thưởng tiêu khiển ngày, người bạn nhỏ quý giá này ngay cả linh quả hạ phẩm cũng không ăn đó."

Lạc trong nhà một thanh niên đệ tử nghe này cười lạnh một tiếng."Quý giá? Nếu như ta không nhìn lầm, đây chỉ là một con tử đệ yêu mà thôi, thể nhưng gánh chịu nổi hai chữ quý giá, có phải Đường gia lấy lòng người ta quá mức hay không?"

Hiền Khâu Thiên Giác gương mặt nhìn đệ tử Lạc gia kia một cái, ánh mắt thật sâu.

Long Tiểu Chi nhàn nhã vỗ cánh, cái đầu nhỏ khể ngưỡng lên."Đương nhiên ta gánh nổi hai chữ quý giá, ta vừa có thể giúp Đường gia tìm tới chỗ này, đương nhiên cũng có thể đột phá Long Quyền đại trận này, ta giúp các người là đạo nghĩa, không giúp là bổn phận, đòi lấy thù lao cũng là đạo lý hiển nhiên, người lấy cái gì mà chỉ trích ta? Lẽ nào chỉ bằng tu vi cao cấp mà các người tự cho là đúng kia? Buồn cười, hừ, người giỏi có người còn giỏi hơn, Lạc gia, cũng không gì hơn cái này!"Sau khi bé con nói xong, còn ngược cái đầu nhỏ lên, không yên tâm hỏi thêm một câu."Sư phụ, có phải Tiểu Chi rất

quý giá không?"

Hiên Khâu Thiên Giác khẽ cười một tiếng, đưa tay sờ sờ bé con đang ra sức ngẩng đầu. "Không phải Tiểu Chi quý giá, Tiểu Chi là bảo bối, sư phụ đã từng nói, Tiểu Chi không nhớ rõ sao? Còn chữ quý giá này, trên bề ngoài thì Đại sư huynh của con cũng miễn cưỡng xem như quý giá."

Cảm nhận được bàn tay trên đỉnh đầu, Long Tiểu Chi theo thói quen dùng gò má bụ bẫm của mình mà cọ cọ. Hiên Khâu Thiên Giác thuận thế nâng bé về.

Mặc Bạch nằm cũng trúng đạn hiển nhiên khá thích hai chữ quý giá này, khẽ ưỡn ưỡn ngực, muốn làm cho hình tượng của mình trong lòng tiểu sư muội lại càng "Quý" "Giá*" hơn một chút.

*Nguyên văn là chữ 'báu' trong châu báu, anh Mặc Bạch hiểu châu báu = vàng, nên ưỡn ngực cho hiện rõ sự 'lấp lánh ánh vàng' của mình

Xong câu này, không khí của hiện trường có phần lạ lẫm, từng ánh mắt khiếp sợ nhìn về phía nhóc con này. Có ý gì? Sờ đi Đường gia đến nơi này, là do tiểu yêu này giúp? Tâm mắt của mọi người chuyển sang Đường Ất, Đường Ất vẫn thanh nhàn, không có ý phản bác, đáp án đã rất rõ ràng, tiểu yêu này đang nói thật, hơn nữa chỉ sợ phương pháp đột phá, cũng có liên quan với tiểu yêu này.

"Nếu chư vị đã không muốn đồng hành cùng ta, ta cũng không tiện miễn cưỡng, sư phụ, chúng ta đi thôi." Long Tiểu Chi ngồi trên lòng bàn tay Hiên Khâu Thiên Giác, có ý nhao nhao muốn thử.

Hiên Khâu Thiên Giác nghe này gật gật đầu. "Được." Thế nhưng không có một tia ngăn cản, dưới tình huống như vậy, Thương Lăng và Lạc gia cũng không thể không mở miệng lần nữa.

Trong đội ngũ Thương Lăng, một nam tử mặc huyền y màu vàng kim thêu hoa văn sắc xảo mở miệng. "Nếu thật sự có cách đột phá, sau khi tiến vào Phi Thụ, bạn nhỏ có thể chọn lấy một vật trong thu hoạch của tiểu đội Thương Lăng, không biết điều kiện này thế nào?"

Long Tiểu Chi sờ cằm nhỏ suy tư một cái, Thương Lăng quốc có vẻ khá hiểu rõ Phi Thụ Châu, có lẽ có thể phát hiện thứ bọn họ không thể tìm được, vì vậy gật đầu đồng ý.

Lạc Giang Hách thấy thế, trong lòng rất không cam, nhưng lại không thể không cúi đầu. "Nếu được tiến vào Phi Thụ Châu, Lạc gia ta cũng giống như thế."

Long Tiểu Chi lại nghiêm trang lắc lắc đầu. "Ta muốn ba món!"

"Người đang lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn!" Người đệ tử kia của Lạc gia tức giận bắt bình, tình huống cụ thể trong Phi Thụ Châu như thế nào trước mắt còn chưa rõ, thiên tài địa bảo không phải rau cải trắng, có thể phát hiện một món đã là đại cơ duyên, tiểu yêu này lại mở miệng muốn ba món.

Bé con lại ngồi yên ổn trong lòng bàn tay của người kia, hai bàn tay nhỏ đan vào nhau, cố làm ra vẻ bất đắc dĩ. "Thế này không phải tỏ ra Lạc gia các người rất đáng giá sao? Ta nói các người nghèo, trước đó còn muốn dùng một ngàn linh thạch lừa gạt ta, giờ lộ nguyên hình rồi, hơn nữa còn rất không có học vấn, tuy ta không phải là loài người nhưng biết rõ lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn không phải dùng như thế, thế này phải gọi cháy nhà hôi của."

Chúng đệ tử Lạc gia ào ào học máu, người cái lý sự trong lòng, hận không thể xông lên níu lấy tiểu yêu kia một bàn tay chụp đẹp. Tiểu yêu này nói chuyện quá tức người, đệ tử Lạc gia còn muốn mở miệng lại bị Lạc Giang Hách phát tay ngăn cản, hình như sắc mặt Lạc Giang Hách liên tục không đẹp mắt từ lúc tiểu đội Đường gia xuất hiện. "Lão phu đồng ý!"

Trong lúc có mặt cả tam đại thế lực, Long Tiểu Chi cũng không sợ Lạc Giang Hách đôi ý, có điều nhìn về mặt Lạc Giang Hách, hình như có tính toán khác, nhưng Long Tiểu Chi có chỗ dựa vững chắc lại không sợ.

Long Tiểu Chi lấy một chiếc ô nhỏ trong linh phủ ra, đúng là Văn Cung Tán mưa trong thành Tư Thủy, sau đó giao chiếc ô cho Hiên Khâu Thiên Giác.

Nếu đã trước dự đoán ra mục đích cuối cùng của chuyến này là khu mát gió, thì trên đường tới Hiên Khâu Thiên Giác và Long Tiểu Chi đã kết hợp những cách thức trong thư tịch ghi lại, cuối cùng xác định hai phương án, một là đến nơi đây rồi căn cứ tình huống thực tế tìm kiếm tâm trận hoặc là chỗ sơ hở của Long Quyền đại trận, một là cưỡng chế đột phá.

Hiên Khâu Thiên Giác tinh thông các loại trận pháp, nếu trận pháp Long Quyền có tồn tại chỗ sơ hở, muốn tìm ra cũng không phải không thể nào, nhưng bây giờ nhìn lại, bọn họ chỉ có thể lựa chọn cưỡng chế đột phá thôi.

Vì thiết kế của Long Quyền đại trận gần như hoàn mỹ, chỉ sợ tìm kiếm tâm trận và chỗ sơ hở cũng không dễ dàng, chỉ bằng bằng vào thực lực cưỡng chế đi qua.

Văn Cung Tán là Hiên Khâu Thiên Giác tự tay làm, hơn nữa chức năng của chiếc ô càng mạnh trong tay yêu linh, trong tay tu sĩ bình thường, Văn Cung Tán còn có thể ngăn cản công kích của tu sĩ Nguyên Anh, huống chi là trong tay Hiên Khâu Thiên Giác.

Lấn tránh mưa gió là thuộc tính cơ bản của linh khí loại ô, cũng có thể nói chiếc ô này có tác dụng khắc chế vòi rồng trong trình độ nhất định.

"Đợi chút! Không phải người muốn dựa vào linh khí cưỡng chế đột phá chứ, chuyện này không thể nào! Nếu không chúng ta sẽ không bị vây ở chỗ này lâu như thế." Lạc Giang Hách thấy Hiên Khâu Thiên Giác cầm linh khí loại ô kia thì nhủ mày.

Chương 113: Hồi Hận Vì Làm Người

Hiên Khâu Thiên Giác cũng không để ý tới Lạc Giang Hách, mà mở bàn tay cầm Văn Cung Tán, Văn Cung Tán tự động xoay tròn trên lòng bàn tay Hiên Khâu Thiên Giác, cây dù bé xíu trong chớp mắt đã phát ra ánh sáng tím tươi đẹp rực rỡ, ánh tím giống như tơ lụa chậm rãi lan ra, Văn Cung Tán cũng biến to hơn, trôi lơ lửng giữa không trung.

Giữa ánh sáng màu tím lộng lẫy còn xen lẫn từng sợi tơ mỏng màu tím tinh thuần, giống như nhụy hoa, nhìn thật là duy mỹ.

"Đây là? Cái gì?" Khuôn mặt thông dong của An Chiêu Nhiên hiện lên một chút luống cuống, lúc chiếc ô trôi lơ lửng giữa không trung, bao phủ đoàn người bọn họ trong ánh sáng tím, thì cảm giác thoải mái thấm thấu toàn thân khiến cho không người ai có thể dùng lời nói mà hình dung được, hơn nữa trong lúc được che dưới ô, có thể rõ ràng cảm thấy tác dụng của vòi rồng với bọn họ đang dần biến mất.

Không nói tiểu đội Thương Lăng và Lạc gia, trong lòng mọi người Đường gia cũng kinh ngạc không thôi, đến tốt cùng ba thầy trò này có thân phận gì? Từ phủ đệ đến chiếc ô này, không có món nào là linh khí đơn giản, có thể nói linh khí như thế có rất nhiều người cả đời cũng không thể đạt được, nhưng ba người này lại mang về mặt tập mãi thành thói quen, phân lượng ba người Hiên Khâu Thiên Giác trong lòng Đường Ất lại tăng thêm vài phần.

Mà tư vị trong lòng Lạc Giang Hách cũng không tốt đẹp gì, ông ta không muốn thừa nhận mình đang ghen tị, đường đường trưởng lão Lạc gia lại thua một con tiểu yêu, nhưng chiếc ô này đúng là do con tiểu yêu đó lấy ra, tham lam chột lóe lên trong mắt Lạc Giang Hách, không biến sắc nhìn về phía một đệ tử Lạc gia, đệ tử thanh niên hiểu ý, hành động của hai người vô cùng bí ẩn, cũng không khiến những người khác chú ý.

Văn Cung Tán chậm rãi xoay tròn giữa không trung, ánh tím lộng lẫy trong thế giới màu xám này vô cùng mắt, không ai dám khinh thường, dưới sự khống chế của Hiên Khâu Thiên Giác, Văn Cung Tán nhanh chóng trôi về phía đại trận Long Quyền.

Không cần nhắc nhở, tất cả mọi người lập tức hiểu ý, nhanh chóng theo sát bước chân Hiên Khâu Thiên Giác.

Đường đi của Văn Cung Tán nằm ở biên giới các vòi rồng, uy lực của vòi rồng trong đại trận Long Quyền vô cùng khủng bố, hơn nữa còn có rất nhiều vòi rồng, lúc mọi người đang bước vào khu vực đại trận Long Quyền đã làm tốt chuẩn bị chống cự sức hút của vòi rồng, nhưng khiến bọn họ ngạc nhiên mừng rỡ lại kinh ngạc là, chiếc ô có vẻ tao nhã này quá mạnh, gió của vòi chạm đến ánh tím do chiếc ô phát ra thì chậm rãi yếu đi, không ảnh hưởng đến mọi người.

Tình huống như thế cơ hồ khiến bọn họ sinh ra một loại ảo giác vòi rồng này vô cùng mềm mại, hình như vòi rồng xé rách ba người trước đó không lâu chỉ là giả.

Hành động của đoàn người nhanh chóng mà tự động, một phút đồng hồ sau, mọi người đã xuyên qua vòi rồng đầu tiên, lướt qua này đạo bình phong che chở, bọn họ cũng đã thật sự tiến vào trong phạm vi đại trận Long Quyền, mà uy lực của vòi rồng cũng càng ngày càng mạnh.

Trong không khí này đương nhiên không ai mở miệng nói chuyện, tất cả mọi người hết sức chăm chú đi theo chiếc ô, sợ mình chậm một bước thì rơi ra ngoài phạm vi của chiếc ô.

Hai canh giờ sau, đoàn người đã đến trung tâm của Long Quyền đại trận, mà trước mặt bọn họ, bảy vòi rồng cơ hồ ngăn cản tất cả đường đi, vòi rồng cao đến ngàn dặm này nhìn hoàn toàn không giống cảnh tượng chốn trần thế, mà khác với những vòi rồng hỗn độn xám đen lúc trước này, bảy vòi rồng này vô cùng sạch sẽ trong suốt, cho dù là điện quang phía trên vòi rồng cũng ánh lên màu sáng bạc.

"Thất long hộ thành, hóa ra là chỉ này bảy vòi rồng này? Tuyệt vời thay, tuyệt vời thay!" Trong tiểu đội Thương Lăng, nam tử huyền y kia hơi cảm khái nói.

"Nhìn bên trong! Đằng sau vòi rồng!" Trong mọi người, đột nhiên có người cao giọng hô, giọng nói hết sức kích động.

Mọi người lập tức vô thức nhìn lại, chỉ thấy sau bảy vòi rồng trong suốt long lanh kia, loáng thoáng có thể thấy màu xanh biếc lung linh, ảo cảnh mềm mại như sóng nước, chỗ đó! Chính là Ngọc Bích châu trong truyền thuyết! Ốc đảo thần thoại vĩnh viễn không khô kiệt trong sa mạc.

Lúc tầm mắt mọi người đều bị Phi Thúy Châu hấp dẫn, khoe miệng đệ tử trong hàng của Lạc gia lại dấy nụ cười lạnh quý dị, ánh vàng chột lóe trong tay, mọi người chỉ nghe một tiếng chiêng đồng điệp tại, tiếng chiêng cách quá gần, cơ hồ xé rách màng nhĩ bọn họ, mọi người lập tức tỉnh táo lại.

Chỉ thấy trong Lạc gia, một đệ tử cầm chiêng đồng trong tay đang dùng chiêng đồng kia công kích tiểu tử điệp bay giữa không trung, nhưng chiêng đồng bị sự phụ tiểu yêu ngăn cản lại, mọi người mơ màng trong chớp mắt, sau đó lập tức phản ứng lại, xem ra Lạc gia này chẳng những muốn bội ước, hơn nữa có hiểm nghị giết người đoạt bảo.

Nháy mắt tiếp theo, không đội Đường gia và tiểu đội Thương Lăng phản ứng, hiển nhiên Lạc gia đã sớm trừ tính tình vị, chẳng biết lúc nào Lạc Giang Hách đã vòng qua sau lưng Hiên Khâu Thiên Giác, linh kiếm cực nhanh công kích vị trí sau lưng Hiên Khâu Thiên Giác, cùng lúc đó, một trường lão

khác của Lạc gia cũng không báo trước mà công kích Mặc Bạch.

Thực lực Lạc gia không thể nghi ngờ trong đất bồi Nam Cực, sở dĩ Lạc Giang Hách dám làm như thế, đơn giản là có lòng tin với thực lực Lạc gia, ông ta tin tưởng mình có thể một kích đắc thủ, trong nháy mắt đánh chết Hiên Khâu Thiên Giác và Hiên Khâu Mặc Bạch, sau đó tiếp quản Văn Cung Tán, lúc trước ông ta đã nhìn rõ, Văn Cung Tán này là vật sở hữu của con tiểu yêu kia, mà Hiên Khâu Thiên Giác lại có thể trực tiếp sử dụng, giải thích rõ Văn Cung Tán này cũng không phải là vũ khí bản mạng.

Nhanh chóng giết chết ba người Hiên Khâu Thiên Giác, đoạt lấy Văn Cung Tán, như thế, chỉ cần Đường gia và tiểu đội Thương Lăng không muốn bị ném ra ngoài cái ô, sẽ bị bọn họ hạn chế.

Huống chi, trước bởi đó vì mình mà Lạc gia đã kết thù kết oán với ba người này, tùy ý cho ba người làm càn làm, không khác gì làm lợi cho Đường gia, cộng thêm ba thầy trò này cũng không phải người của đất bồi Nam Cực, cũng không nghe thấy trên đại lục có nhân vật như thế, chắc hẳn cũng không phải danh môn vọng tộc gì đó, sau rất nhiều suy nghĩ, Lạc Giang Hách mới quyết định diệt trừ ba kẻ ngoại lai chướng mắt này.

Chiến đấu nổ ra trong nháy mắt, nhưng cũng kết thúc trong một chớp mắt, Hiên Khâu Thiên Giác không thèm quay đầu lại, tay vung lên, Lạc Giang Hách bị một bàn tay đánh bay, nếu như không phải có đệ tử khác của Lạc gia liều mạng ngăn ông ta lại, ông ta đã bay ra khỏi phạm vi che chở của Văn Cung Tán, mà đệ tử dùng chiêu đồng công kích Long Tiểu Chi thì dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn thân thể của mình kết thành hàn băng từng khúc từng khúc, mà mắt phải nam tử áo trắng trước mặt đã biến thành màu băng lam rét lạnh.

Còn kẻ đánh lên Mặc Bạch thì không may mắn như Lạc Giang Hách, dưới tình huống không ai cứu giúp, đã bay ra ngoài phạm vi che chở, hóa thành bọt máu trong trận gió cuồng loạn rồi bị thổi tan đi mất.

Hoàn cảnh một mảnh tĩnh mịch, mọi người Lạc gia không dám tin cộng thêm cực độ sợ hãi, mà Thương Lăng và Đường gia thì rung động thật sâu, lúc này bọn họ mới hiểu, vì sao một con tiểu yêu từ điệp có thể cao ngạo như vậy, vì sao tiểu yêu kia ghét bỏ Lạc gia như thế, hóa ra không phải 'hắn' cố ý nhục nhã, mà đang trần thuật sự thật, mà sự thật, lại khiến người ta khó mà nhận.

Lúc này đệ tử Lạc gia cầm chiêu đồng trong tay đã biến thành một tượng băng, nhưng Hiên Khâu Thiên Giác lại không dùng hàn băng ăn mòn thần thức của hắn, mà chỉ cười nhạt một tiếng, từ đấy buông tay, tùy cho kia đứng tại chỗ.

Long Tiểu Chi nhân nhả vũ cánh bay đến trước mặt tượng đá, đưa ngón tay chọc chọc, sau đó dùng ánh mắt nhân loại ngu xuẩn khinh bỉ hắn. "Trời ạ, chỉ có Nguyên Anh kỳ, mà dám đánh lên tiểu gia, ngươi là người gan lớn nhất mà tiểu gia ta từng thấy."

Hiên Khâu Thiên Giác khẽ cười một tiếng, nhìn bé con điều vô dương oai giống như hoàn khổ công tử cũng không nói gì, hành động lần này của Long Tiểu Chi một là lập uy, hai là cảnh cáo, dù sao mặc kệ thực lực mạnh thế nào, bọn họ chỉ có ba người, thích hợp biểu hiện ra thực lực có thể tránh cho rất nhiều phiền toái như Lạc gia.

Quả nhiên, Long Tiểu Chi vừa nói xong, ánh mắt mọi người nhìn ba người Hiên Khâu Thiên Giác lại càng cẩn thận và kiêng kỵ hơn.

Xử lý đánh lên người Long Tiểu Chi xong, Hiên Khâu Thiên Giác chuyển sang Lạc Giang Hách ngã ở bên kia, Lạc Giang Hách lau máu tươi bên khóe môi, mắt liên tục lóe lên, rõ ràng đang nghĩ cách thoát thân, nhưng là bốn phía không chỗ nào để trốn, phạm vi Văn Cung Tán có hạn, mà sau khi giao thủ lúc này, Lạc Giang Hách đã hiểu rõ, mình hoàn toàn không có phần thắng.

"Lạc trưởng lão! Xem ra đạo đài khách của Lạc gia chẳng hề thân thiện, không sao cả, đạo đài khách của Hiên Khâu Thiên Giác cũng không khác nhiều, người kính ta, đãi lễ ngang hàng, người (tôn) thương ta, hoàn trả gấp trăm lần, người ngáp ghé đồ nhai ta, nhất định khiến kẻ đó hối hận vì đã làm người!"

Mỗi khi Hiên Khâu Thiên Giác đi một bước, mặt đất dưới chân nhiễm một tia lạnh lẽo như băng, đồng tử màu băng lam kia càng khiến người ta như bước vào địa ngục hàn băng, Lạc Giang Hách hiểu ngay, Hiên Khâu Thiên Giác đang nghiêm túc, hắn là thật muốn giết ông ta! Tuy nói đại đạo vô tình, sống chết của người tu chân khó định, nhưng thân làm trưởng lão Lạc gia, Lạc Giang Hách sớm đã quên gần như từ vong là cảm giác thế nào.

"Chuyện này là Lạc mỗ sai, Lạc mỗ bằng lòng trả giá vạn viên linh thạch để chuộc tội này, hơn nữa trong đất bồi Nam Cực, vẫn chưa có ai nào dám đắc tội Lạc gia, ta có thể bảo đảm, chỉ cần mệnh bài* của ta vỡ vụn, thì lúc ba thầy trò các ngươi vừa rời Phi Thúy Châu, chính là lúc gặp phải truy sát của Lạc gia, ngươi nên nghĩ kỹ, lẽ nào muốn đối đầu với Lạc gia thật sao?"

*Trong thế gia tu chân, trẻ vừa sinh ra đã được điểm một lệnh bài (thường bằng ngọc), người còn bài còn, người chết bài vỡ, vật này gọi là 'mệnh bài'

Lạc Giang Hách vừa nói lợi ích, lại biểu lộ rõ ràng địa vị của mình trong Lạc gia, có thể nói là vừa đâm vừa xoa, vừa dụ dỗ vừa cảnh cáo.

Hiên Khâu Thiên Giác lại nhẹ nhàng cười một tiếng. "Vậy thì như thế nào? Chỉ là diệt một tông môn mà thôi, hay ngươi cho là bản tôn không dám?"

Mọi người "...". Trước đó, quả thực bọn họ cho rằng người này rất dễ nói chuyện, nhưng sau một màn này, sao nhìn người này có vẻ quý dị như thế nhỉ? Nói chuyện thì âm áp như xuân tháng ba, hành động thì như gió đông tháng mười, mâu thuẫn như thế, có vẻ vừa tự tin lại vừa mạnh mẽ.

Trong chớp mắt này, tất cả mọi người hiểu ra, nam nhân này không chỉ nói một chút, hắn thật sự thực lực này, đó là sự coi thường của vương giả chí cường với sinh mạng, tính tình người này, cũng không tốt như bề ngoài, ngược lại, tính cách hắn cực độ lạnh lùng, còn cực độ nguy hiểm.

Phất tay một cái, Lạc Giang Hách đóng băng ngay tại chỗ, ngay cả những đệ tử Lạc gia kia cũng vậy, trong ánh tím của Văn Cung Tán, sương lạnh màu băng lam mờ mịt nhẹ nhàng tung bay, đóng băng tất cả mọi người của tiểu đội Lạc gia.

Ở đây không ai dám mở miệng cầu xin cho Lạc gia, đương nhiên, Đường gia cảm thấy há hê lòng người, mà tiểu đội Thương Lăng thì không muốn chọc Hiền Khâu Thiên Giác, huống chi chuyện này đúng là Lạc gia không đứng trước, chỉ là thủ đoạn của Hiền Khâu Thiên Giác quá cực đoan, dễ khiến người ta phản cảm.

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu kịch trường:

Lão Hiền: "Cảm ơn lễ vật và tưới nước của tiểu thiên sứ ~ chụt chụt~ "

Long Tiểu Chi: "Cảm ơn lễ vật của mọi người, hôm nay là ngày quốc tế thiếu nhi, Tiểu Chi muốn ăn cá khô, ô mai, linh mật..." (vừa nói vừa kéo tay mập của mình lên đếm lấy)

Lão Hiền khinh bỉ."Lão yêu quái mấy trăm tuổi còn già vò non nót."

Long Tiểu Chi: "Hu hu hu, sư phụ, Tiểu Chi không phải là lão yêu quái, Tiểu Chi muốn có ngày quốc tế thiếu nhi."

Hiên Khâu Thiên Giác cười dịu dàng, trấn an."Tiểu Chi ngoan ngoãn, sư phụ dẫn con đi khu vui chơi xe điện đùng nhé..." Nâng bé con khóc chít chít lên đi mất.

Tượng đá Lão Hiền: @# \$%&* @# \$% (phiên dịch: Đồ không biết xấu hổ, ngày quốc tế thiếu nhi còn tú ân ái, hai người các người trở lại cho ta, để ta tan ra!!!)

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 114: Dấu Chân

"Tiền bối, chẳng biết có thể để ta nói mấy câu?" Lúc Hiền Khâu Thiên Giác xoay người, đột nhiên Đường Bạch Trần mở miệng nói, ánh mắt của mọi người chuyển sang Đường Bạch Trần, sau đó lại chuyển sang Lạc Lư Nguyệt, chẳng lẽ Đường Bạch Trần chưa dứt tình cũ, muốn cầu xin cho Lạc Lư Nguyệt sao?

Hiên Khâu Thiên Giác cũng không thêm để ý một Lạc Lư Nguyệt, hơn nữa Hiền Khâu Thiên Giác không nghĩ Đường Bạch Trần sẽ mềm lòng, vì trong mắt nữ nhân này sớm đã không còn chút mềm mại và ảm áp nào. Hiền Khâu Thiên Giác tiện tay coi bỏ trạng thái đóng băng của Lạc Lư Nguyệt.

Lạc Lư Nguyệt cũng không phải kẻ ngu xuẩn, sau khi giải trừ đóng băng cũng không có lập tức cầu xin Hiền Khâu Thiên Giác, nhưng tận mắt nhìn thấy Lạc gia chịu chết mà không làm gì thì cũng không có khả năng, lúc hiểu Đường gia có giao hảo với Hiền Khâu Thiên Giác, đương nhiên Lạc Lư Nguyệt đặt ánh mắt cầu cứu trên người Đường Bạch Trần.

"Bạch Trần, nàng giúp ta một chút đi." Trong ánh mắt Lạc Lư Nguyệt tràn đầy khẩn cầu.

Đường Bạch Trần chân thành đi lên, đi đến bên cạnh Lạc Lư Nguyệt, dịu dàng cười một tiếng."Giúp người một chút? Lạc Lư Nguyệt, người có nhớ ta cũng từng nói lời giống vậy, giờ Lạc nhi chỉ thiếu một vị thuốc dẫn là có thể đi vào luân hồi, người thân là phụ thân con bé, chắc hẳn người sẽ không từ chối đúng không?"

Lạc Lư Nguyệt ngẩn người tại chỗ trong nháy mắt, ánh mắt hết sức phức tạp, mà tay Đường Bạch Trần đã đặt lên ngực hân, ý tứ thuốc dẫn kia là gì, đã vô cùng rõ ràng.

Không có cách nào từ chối, trên thực tế Lạc Lư Nguyệt cũng không có hành động phản kháng, mà là đưa tay xoa lên bàn tay Đường Bạch Trần, hành động như cam chịu này lại không thể khiến vẻ mặt Đường Bạch Trần mềm hơn, hình như Đường Bạch Trần đã hoàn toàn mất đi tình cảm.

Lấy được trái tim Lạc Lư Nguyệt, Đường Bạch Trần không chút do dự thả tay ra, dù sao Lạc Lư Nguyệt cũng là một tu sĩ Xuất Khiếu kỳ, đương nhiên không sẽ chết đi trong tức khắc, nhưng trái tim bị lấy ra, dưới tình huống này lại không có cách nào đoạt xác, hẳn cũng mất đi khả năng sinh tồn.

Hoàn cảnh phát triển thế này khiến rất nhiều người cảm thấy ngoài ý muốn, Đường gia Đường Bạch Trần này như biến thành người khác, tiểu thư khuê các đã từng dịu dàng như nước, nay mắt cũng không nháy lấy đi trái tim người mình đã từng chỗ yêu. Nhưng chỉ có đệ tử Lạc gia mới hiểu vì sao Đường Bạch Trần thay đổi nhiều đến thế.

Trong huyết mạch Đường gia có huyết mạch Vu tộc viễn cổ, chỉ là truyền thừa và độ tinh khiết huyết mạch của bọn họ khác Lạc gia, chỉ cần người Đường gia có Đường gia huyết mạch, dù độ tinh khiết huyết mạch như thế nào, thì trong người cũng tự có truyền thừa của Vu tộc, nhưng khả năng truyền thừa này thức tỉnh vô cùng bé nhỏ, cơ hồ có thể không tính, nhất là nhiều lần náo động, khiến phương pháp thức tỉnh truyền thừa đã sớm thất truyền, Đường gia, đã có mấy vạn năm cũng chưa có ai chân chính nhận được truyền thừa Vu tộc.

Nhưng ai cũng không ngờ, Đường Bạch Trần bị Lạc gia bỏ lại truyền thừa, thức tỉnh huyết mạch Vu tộc. Mà ghê gớm hơn là, từ đây Đường Bạch Trần vô tình vô ái, mà đưa con nàng mất đi trước kia thành chấp niệm duy nhất của nàng, chỉ cần độ hóa đứa bé này, đưa vào luân hồi, từ đây Đường Bạch

Trần sẽ đoạn tuyệt với thất tình lục dục.

Chính vì như thế, Đường Bạch Trần mới lạnh lùng đối đãi Lạc Lư Nguyệt như thế, Lạc Lư Nguyệt hối hận quá muộn, hẳn không rõ, sám hối của hắn chỉ sợ vĩnh viễn cũng không thể truyền đạt cho người mình muốn truyền đạt, Đường Bạch Trần mà hắn quen biết, đã sớm tan biến.

Trên đời luôn có một số việc khiến người ta sinh lòng cảm thán và bất đắc dĩ, chuyện đời cũng không phải không đen là trắng, thất tình lục dục, nhân sinh bất khổ, trong khúc mắc tình cảm, luôn có vài người tỉnh lại quá muộn, cuộc đời này đã làm sai, không còn cách nào quay đầu.

Lấy được đồ mình cần rồi, Đường Bạch Trần cũng không lưu luyến gì, Hiên Khâu Thiên Giác cũng chuẩn bị xuất phát, Văn Cung Tán chậm rãi trôi về bảy vòm rỗng trong suốt. Mọi người lập tức theo sát phía sau, đi tới Phi Thúy Châu.

Sau lưng bọn họ, mọi người Lạc gia bị bỏ tại chỗ, không có Văn Cung Tán che chở, Lạc Lư Nguyệt tan biến trong trận gió trước, trước khi bị xé nát, ánh mắt Lạc Lư Nguyệt vẫn đuổi theo Đường Bạch Trần, đáng tiếc lần này, người kia không dùng một đôi mắt dịu dàng nhìn hắn nữa.

Thời gian này Lạc Lư Nguyệt luôn nghĩ, nếu như mình không ra khỏi thành, nếu như mình không gặp Nhiếp Ngộ, nếu như mình không bị đầu độc, nếu như mình thấy rõ trái tim của mình, thì có phải lúc này hắn và Đường Bạch Trần vẫn còn hạnh phúc như lúc đầu, không, bọn họ sẽ thân mật hơn, bởi vì bọn họ đã có con.

Khỏe mắt khẽ ướt át, đột nhiên Lạc Lư Nguyệt hiểu câu thờ dài của Lạc gia một vị trưởng giả đã từng, "Con cháu Lạc gia, thừa kế không chỉ có huyết mạch, còn có chấp niệm đáng sợ của người Lạc gia, còn cả tình cảm tự cho là đúng, cuối cùng nhất định phải sống trong hối hận và điên cuồng suốt quãng đời còn lại."

Mà những người Lạc gia còn lại, kể cả Lạc Giang Hách, thâm hơn Lạc Lư Nguyệt quá nhiều, thật sự như Hiên Khâu Thiên Giác đã nói, khiến cuộc đời bọn họ này phải hối hận vì đã làm người. Bởi vì bọn họ bị Hiên Khâu Thiên Giác đóng băng tại chỗ, mà này độ cứng hàn băng cực mạnh, ngay cả vòm rỗng cuồng loạn cũng chỉ có thể làm hao mòn một chút, đây đúng là đau đớn nhất, bởi vì bọn họ vẫn còn cảm giác, đây là muốn bọn họ muốn sống không được muốn chết không xong, tình tế cảm nhận đau đớn nghiền xương thành tro!

Người rời khỏi hiển nhiên cũng không thể hiểu đau khổ của người Lạc gia, dù sao tượng đá không thể nói chuyện, cũng không thể biểu đạt tình cảm, hàn băng của Hiên Khâu Thiên Giác không phải người thường phá được, cho dù tu vi người Lạc gia cao hơn nữa, nguyên thần cũng không thể chạy ra ngoài, nhất định phải chôn xương như thế.

Sau khi mọi người trước mặt đi mất một hồi lâu, Lạc Giang Hách thực lực mạnh nhất bị mài mòn chút tàn dư cuối cùng trong không cam lòng và oán hận cực độ. Cùng lúc đó, trong Lạc gia chủ gia, hàng loạt mệnh bài vỡ vụn, trong đó có cả trưởng lão Lạc Giang Hách Lạc gia vô cùng coi trọng.

Lạc Hành Thư gia chủ Lạc gia hiện đương lập tức bóp nát tách trà trong tay, giọng nói ngoan tuyệt khác sợ. "Điều tra! Là ai làm! Thế nhưng dám ra tay với Lạc gia ta!"

Một đệ tử nôm nớp lo sợ lập tức lĩnh mệnh lui ra.

Về ngoài của Lạc Hành Thư đã tới trung niên, dáng vẻ nhìn khá bình thường, nhưng đôi mắt sắc bén khiến ngũ quan bình thường của ông ta rạn vỡ hơn không ít, lúc này trong cặp mắt kia lộ ra ánh sáng hung hăng, hiển nhiên đang suy đoán nguyên nhân cái chết của đám người Lạc Giang Hách, ông ta biết rõ thực lực của Lạc Giang Hách, mặc dù không phải là đứng đầu, nhưng ít có địch thủ trong đất bồi Nam Cực.

Không lâu sau đó, một đệ tử Lạc gia trở lại trước mặt Lạc Hành Thư, bẩm báo tin tức mình tìm được, trọng điểm trong đó là Lạc Giang Hách kết thù kết oán với Hiên Khâu Thiên Giác sự, cùng với mục đích chuyến này của tiểu đội Lạc gia.

"Hát Khắc, đi gọi Tam trưởng lão đến, ta thông báo sự vụ trong nhà một chút, tự mình đi khu mất gió một chuyến, ta muốn xem một cái, là ai dám đối xử với Lạc gia ta như thế."

"Dạ, đệ tử lĩnh mệnh."

Mà lúc này đám người Hiên Khâu Thiên Giác đã ở giữa vòm rỗng trong suốt, Phi Thúy Châu trước mắt đã rõ ràng, màu sắc xanh biếc nhìn tươi mới ướt át, rất là quý giá trong sa mạc.

Uy lực bảy vòm rỗng trong suốt càng ngày càng mạnh, ánh tím của Văn Cung Tán hòa vào long quyền trong suốt, ánh tím hơi bị gió thổi tan ra, nhưng cũng may tốc độ đoàn người không chậm, cuối cùng vẫn kinh sợ mà không nguy hiểm đi qua bình phong cuối cùng này.

Lúc đặt chân lên Phi Thúy Châu, mọi người chỉ cảm thấy không khí sáng khoái nhẹ nhàng khoan khoái, ngẩng đầu ngược nhìn, bầu trời là trong suốt xanh thẳm, giữa không trung ngẫu nhiên còn có thể nhìn thấy mấy cánh chim, dưới chân là cát mịn màu trắng mềm mại, lại vào trong, là rừng rậm xanh lá cây xanh um tươi tốt.

Phi Thúy Châu, đúng như tên nó, bản thân nó đã là một khối ngọc bích vô cùng quý giá, thất lạc trong đất bồi Nam Cực này, một mình một góc, di thể độc lập, có vẻ vắng vẻ mà yên tĩnh.

"Có người tới trước chúng ta một bước." Trong tiểu đội Thương Lăng, nam tử huyền y mở miệng nói ra, đồng thời chỉ vị trí bên trái cho mọi người, chỉ thấy trên mặt đất cách bọn họ không xa, trên cát mịn màu trắng là một hàng dấu chân rất mờ, kéo dài vào trong rừng rậm sum xuê, sau đó biến mất.

"Chuyện này sao có thể? Chắc chắn chúng ta là tiểu đội sớm nhất, hơn nữa người này làm sao đi qua Long Quyền đại trận?"

"Có khi nào trong Phi Thúy Châu có người sinh tồn không?"

"Nhưng dấu chân này rõ ràng là đơn hướng..."

Trong lúc nhất thời mọi người ào ào suy đoán, đều không nghĩ ra vì sao có dấu chân này.

Trong tiểu đội Thương Lăng, nam tử huyền y kia tiến lên vài bước, đi đến trước Hiên Khâu Thiên Giác hành lễ, rồi mới mở miệng. "Tiền bối, tại hạ Thương Chi Hề, ta biết tiền bối không phải người thường, tiền bối có biết cách nào khác để đi qua đại trận Long Quyền này không?"

Thương Chi Hề thân là Nhị hoàng tử Thương Lăng quốc, đương nhiên cũng có hiểu biết Phi Thúy Châu, nhưng lại không biết cách đi qua Long Quyền đại trận, mà Hiên Khâu Thiên Giác dựa vào thực lực bản thân mạnh mẽ đột phá Long Quyền đại trận, thấy rõ Hiên Khâu Thiên Giác không phải quá hiểu rõ Long Quyền đại trận, mà là có nghiên cứu về mặt trận pháp.

Hiên Khâu Thiên Giác biết rõ, Thương Chi Hề mở lời hỏi thăm hân, cũng đã có tác ý dò hợp, chắc hẳn Thương Chi Hề cũng rõ, dấu chân này là dấu chân nữ tử, hơn nữa bước chân nhẹ nhàng, hiển nhiên thông qua Long Quyền đại trận rất dễ dàng, cũng không bị thương, khiến người ta kiêng kỵ là, người này một mình đến đây, một mình thông qua Long Quyền đại trận, đến Phi Thúy Châu trước bọn họ một bước.

"Thiết kế của Long Quyền đại trận thập phần nghiêm cẩn, cơ hồ không hề sơ hở, nếu thật sự có cách đi qua, chắc hẳn chỉ có người sáng tạo đại trận nắm giữ, nghe nói tiền thân Thương Lăng quốc là Thương An quốc đạ lập quốc như thế, nếu như Nhị hoàng tử cũng không biết, sao bản tôn lại hiểu được."

Không có được đáp án mình muốn, Thương Chi Hề cũng không dây dưa, đồng thời cũng hiểu Hiên Khâu Thiên Giác không có dự định đồng hành, trong lòng thấy hơi tiếc hận, nếu như lúc trước người này được Thương Lăng mời chào, thì hành trình Phi Thúy Châu lần này sẽ thoải mái rất nhiều, có điều ba thầy trò này làm việc không hề có kỵ, đặc tội Lạc gia, là phúc hay họa, còn khó định, xem ra thì tách ra hành động cũng không có gì không tốt.

Mọi người dừng lại một lát trên mặt cát ngoài Phi Thúy Châu rồi mỗi người đi một ngả, tiểu đội Thương Lăng đi phía nam, Đường gia đi hướng bắc, mọi người Đường gia trừ Đường Bạch Trần, trong mắt mỗi người đều hàm chứa hưng phấn, dù sao có thể bước lên mảnh đất truyền thuyết này, tâm trạng kích động trong lòng khó có thể ức chế.

Nhưng Hiên Khâu Thiên Giác không nhúc nhích, mọi người Đường gia cũng không tiện thúc giục, bởi vì đều dừng lại ở chỗ này. Đại tiểu đội Thương Lăng hoàn toàn biến mất trong rừng rậm xanh mướt, Hiên Khâu Thiên Giác mới mở miệng nói ra. "Đường trưởng lão, cơ duyên trong Phi Thúy Châu rất nhiều, không bằng tách ra mà đi, Đường trưởng lão cảm thấy thế nào?"

Hiên Khâu Thiên Giác nói xong, mọi người Đường gia không khỏi sững sờ, Đường Ất suy tư một lát rồi gật đầu đồng ý. "Vậy Đường gia xin tạm biệt tiền bối, có điều lúc rời đi, Đường gia sẽ chờ tiền bối ở đây, cùng nhau trở về Thương Lăng, còn mong tiền bối đừng từ chối."

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Sâu Lôg Và Bé Tầm

Ba người Hiên Khâu Thiên Giác đặc tội từ Lạc gia, trước đó Lạc Giang Hách đã nói, ba người Hiên Khâu Thiên Giác vừa rời khỏi Phi Thúy Châu thì sẽ bị Lạc gia công kích cũng không phải nói chơi.

Cho nên Đường Ất mới có thể quyết định tách khỏi ba người Hiên Khâu Thiên Giác, ông ta đoán được ba thầy trò này tiến vào Phi Thúy Châu là có dự định riêng, bởi vậy không tiện đồng hành, mọi người Đường gia cũng không ngăn cản.

Hiên Khâu Thiên Giác tiếp nhận ý tốt của Đường Ất, mọi người Đường gia mới xoay người đi vào rừng rậm, trong lúc nhất thời, trên cát mịn màu trắng sạch sẽ chỉ còn lại ba người Hiên Khâu Thiên Giác.

"Sư phụ, chúng ta cũng đi thôi." Long Tiểu Chi nhìn qua mảnh rừng xanh như ngọc trước mắt, như nhìn chăm chăm một bàn thức ăn ngon đang chờ được nhắm nháp, ánh mắt nhỏ phát sáng, còn đi nơi nào, đương nhiên là đi theo Mặc Bạch.

Ba thầy trò cũng bước vào trong rừng, sau khi bước vào rừng rậm, cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái kì lạ đó càng rõ ràng, có lẽ là bởi vì giữa đất bồi, trong nhẹ nhàng khoan khoái có hòa lẫn nhu hòa ấm áp, thiếu một chút mát lạnh.

Dưới chân là tầng lá rụng, đạp lên sẽ vang lên tiếng động xào xạc, rừng rậm Phi Thúy Châu vô cùng tươi tốt, giữa cành lá rất ít chỗ cho ánh mặt trời rơi xuống, rừng rậm trong này mặc kệ sơn mạch Hằng Đoạn, nhưng sức sống vẫn bùng bùng.

Sau khi tiến vào rừng rậm, bên ngoài rừng rậm đã có thể thấy rất nhiều linh thực, từ thường gặp đến hiếm có, đều có thể nhìn ra thấy, quả thật đã có rất nhiều năm không ai vào Phi Thúy Châu, mới khiến linh thực giống an nhân sinh trường như vậy, trừ điều đó ra, cũng có thể nhìn thấy quặng sắt, quặng đồng và các loại linh quặng, thậm chí bởi vì có tuổi thọ quá lớn, linh quặng cũng không có bị chôn dưới đất, mà là trực tiếp bại lộ trên mặt đất.

Bởi vì có Mặc Bạch ở đây, cùng nhau đi tới trừ linh vật đã khai trí, thu hoạch của ba thầy trò có thể nói khá dồi dào, từ tình trạng này, chia đường mà đi là đúng, thế này có thể khiến việc thu thập vật tư được tốt hơn, dù sao người đi vào cũng chỉ có như vậy, mà Phi Thúy Châu dù sao cũng từng chứa một quốc gia, diện tích rộng lớn có thể nghĩ, muốn thu thập Phi Thúy Châu không còn, hiển nhiên không có khả năng.

Đọc đường đi, Long Tiểu Chi cũng hỏi thăm nguyên nhân Hiên Khâu Thiên Giác chọn chia đường, thật ra Long Tiểu Chi có thể đoán được một phần, nhưng năng tin tưởng, suy tính của Hiên Khâu Thiên Giác chắc chắn toàn diện hơn, hơn nữa có một số việc năng có cảm giác Hiên Khâu Thiên Giác đã đoán được chuyện gì.

Hiên Khâu Thiên Giác cũng không có giấu giếm Long Tiểu Chi và Mặc Bạch, giải thích rõ dự đoán của mình.

"Cho nên chuỗi dấu chân kia là có người cố ý để lại?" Long Tiểu Chi cũng không nghĩ tới chuyện này, dù sao trong Phi Thúy Châu không hạn chế bay trên không, nếu như có người lặng yên không một tiếng động đến Phi Thúy Châu trước bọn họ một bước, hoàn toàn có thể không để lại bất kỳ dấu vết nào mà ngư không bay vào trong rừng, ẩn núp trong bóng tối như thế, hiển nhiên càng có lợi.

"Đây chỉ là một mặt, vì sự để ý thân phận của người này hơn, Tiểu Chi còn nhớ Nhiếp Ngộ đã từng nói, là bị người ta sai khiến tới lấy huyết mạch hai nhà Lạc Đường, mà người đó là một nữ tử, còn hướng dẫn nàng ta khế ước với Hào Liễu, như vậy con hai nhà Lạc Đường có ý nghĩa đặc biệt gì đó, vì sự chưa có đầu mối gì, nhưng giờ nhìn lại, chỉ sợ điều kiện đi qua Long Quyền đại trận là huyết mạch hai nhà Lạc Đường."

Long Tiểu Chi sờ mình cảm nhỏ suy tư, mặt Mặc Bạch không chút thay đổi lắng nghe, ánh mắt ngẫu nhiên sáng lên, bóng dáng lập tức biến mất, một lát sau về mặt vui vẻ xuất hiện, Long Tiểu Chi lập tức mở bàn tay nhỏ của mình ra, Mặc Bạch đỡ mặt giao nộp vật tốt nhất mình thu được vào tay Long Tiểu Chi, từ động tác thuần thục của hai người, hiển nhiên tình huống thế này đã duy trì khá lâu.

Long Tiểu Chi vừa làm phong phú linh phủ của mình, vừa nói "Nhưng sự phụ ối, nói thế này cũng không thông, dù là từ lịch sử hay là từ thoại bản cũng có thể nhìn ra được, Thương An quốc trong Phi Thúy Châu đã từng là tiền thân Thương Lăng quốc bây giờ, nói cách khác trong tam đại thế lực, liên lạc thân mật nhất với Phi Thúy Châu hẳn là Thương Lăng quốc mới đúng, vì sao điều kiện thông qua Long Quyền trận lại là huyết mạch Đường gia và Lạc gia?"

"Xem ra tam đại thế lực đều không đơn giản, nên vì sự mới quyết định tách ra mà đi, nếu như Đường gia có liên quan mật thiết với Phi Thúy Châu, bọn họ cũng sẽ tìm cơ hội hành động một mình, còn Thương Lăng quốc, chắc hẳn đang đi tìm kẻ để lại dấu chân kia, có lẽ có thỏa thuận ngầm gì đó."

Sở dĩ Hiên Khâu Thiên Giác quyết định tách khỏi Đường gia, nguyên nhân chủ yếu nhất là đoán được tam đại thế lực đều có quan hệ mật thiết với Phi Thúy Châu, hơn nữa chân tướng có thể chênh lệch với sách sử khá xa, lịch sử Thương An quốc rất xưa, thậm chí cổ xưa hơn cả Linh Tịch, Hiên Khâu, thành cổ thế này ẩn núp quá nhiều điều không biết, mà không biết thường thường ý nghĩa nguy hiểm, nhất là đối với người ở trong đó.

Mặt khác, cũng xuất phát từ suy tính mưu tâm vật tư, có Mặc Bạch ở đây, nếu quả thật đi cùng Đường gia, có thể Đường gia phải tay không mà về, như thế rất dễ trở mặt thành thù, có thể nói lợi không bằng hại.

Còn có một điều, là người để lại dấu chân kia, người này đến Phi Thúy Châu trước bọn họ một bước, rất có thể nhằm vào Thương Lăng và Đường gia, thế nên ba người Hiên Khâu Thiên Giác hành động đơn độc thành một chuyện xấu, có thể làm cho người kia cổ kị mấy phần.

"Ý của sự phụ ý người để lại dấu chân nhân kia cũng không quá hiểu rõ Phi Thúy Châu, chỉ là nắm giữ cách thức tiến vào Phi Thúy Châu, mà sau khi vào Phi Thúy Châu thì cần người dẫn dắt, hiện thời Thương Lăng quốc đuổi theo dấu vết của nàng, sau đó chỉ cần nàng lặng lẽ ẩn núp trong bóng tối, đi theo Thương Lăng quốc, dĩ nhiên sẽ tìm được điều nàng cần, vì sao người này lại biết được cách đi vào Phi Thúy Châu nhưng lại không hiểu bên trong Phi Thúy Châu nhỉ?"

"Có khả năng rất lớn, người này là người từ ngoài đến giống chúng ta, bởi vì một chút cơ duyên, biết rõ phương pháp thông qua Long Quyền đại trận, và xa lạ với Phi Thúy Châu." Nói tới chỗ này, cảm giác kỳ quái bị dẫn dắt lại xuất hiện lần nữa, mắt Hiên Khâu Thiên Giác chợt lóe qua một tia sáng lạnh, đến tốt cùng là trùng hợp hay là cố ý? Từ hành trình Kính Đàm của bọn Tiểu Chi, hình như có một thế lực khác gây chuyện trong đó, rồi lại khéo đưa đẩy đến mức không nắm được một tia đầu mối, nếu như là vậy, vậy mục tiêu của bọn họ, rất có thể chính là cổ quốc Hiên Khâu Bắc Cảnh, trong những di chỉ viễn cổ này, lẽ nào liên quan gì đó đến nhau sao?

Không thể không nói, tư duy Hiên Khâu Thiên Giác vô cùng nhạy cảm, từ dấu vết để lại có thể liên tưởng đến những chuyện người thường không tưởng tượng nổi, mà những dự đoán này, cũng có thể gọi là tưởng tượng qua trực giác, thường thường vô cùng tinh chuẩn, ngay chỗ yếu hại.

"Vậy sự phụ, chúng ta đi tìm di chỉ Thương An quốc, nói không chừng sẽ có phát hiện." Long Tiểu Chi vừa nói lời nói, vừa mở ra bàn tay nhỏ của mình ra lần nữa, Mặc Bạch ngoan ngoãn đặt một vật trên lòng bàn tay nàng, Long Tiểu Chi cảm thấy lòng bàn tay ngứa, hình như có thứ gì nhúc nhích, Long Tiểu Chi nghiêng đầu nhìn.

"A! Sự phụ! Có sâu!" Một tiếng kêu sợ hãi cao vút lập tức lay động rừng rậm ngọc bích, truyền đi rất xa.

Một bàn tay Long Tiểu Chi quăng bay con sâu trong lòng bàn tay, cánh sau lưng bật ra, người đã khôi phục lại dáng vẻ bé nhỏ, bò đến trên đầu Hiên Khâu Thiên Giác.

Mặc Bạch bị Long Tiểu Chi thét chói tai làm chấn động, yên lặng lấy xuống Kim Cát tằm bị quăng lên mặt mình, tiểu sư muội sợ sâu? Tiểu sư muội Từ Diệp sợ sâu? Tiểu sư muội tiến hóa từ sâu lông mà lại sợ sâu! Hiên Khâu Mặc Bạch đại khái cần rất lâu để tiêu hóa chuyện khiến hắn khó hiểu này.

Bước chân Hiên Khâu Thiên Giác cũng ngừng lại, hiển nhiên bị phản ứng tiêu đề nhà mình làm kinh hãi, nghiêng đầu nhìn Mặc Bạch ngốc tại chỗ, cũng thấy rõ con sâu kia, lại là Kim Cát tằm hiếm có, lập tức thấy dờ khóc dờ cười.

Bé tằm lúc này bị Long Tiểu Chi quăng bay cũng không cảm thấy mình bị ghét bỏ, vui vẻ vắn vẹo vắn vẹo bò trên bàn tay Mặc Bạch.

Long Tiểu Chi ngồi trên đầu Hiên Khâu Thiên Giác, thấy thần sắc Mặc Bạch nghi ngờ, ngẩng cái đầu nhỏ lên hừ một tiếng. "Nó lớn lên quá xấu, hừ đến Tiểu Chi."

Mặc Bạch lập tức lộ ra vẻ bưng bít, thì ra là như vậy, chắc lúc tiểu sư muội là sâu lông có tới năm màu sắc sỡ, cho nên Kim Cát tằm thể này tiểu sư muội mới cảm thấy xấu, Mặc Bạch cúi đầu chọc chọc bé tằm trong lòng bàn tay, ừ, màu của vàng ròng, vậy thì mình giữ lại đi, rồi tìm được con sâu lông nào đẹp mắt một chút cho tiểu sư muội.

Long Tiểu Chi đưa bàn tay nhỏ lặng lẽ vỗ vỗ ngực mình, an ủi trái tim nhỏ sắp sửa nhảy ra ngoài, chung đụng lâu, Long Tiểu Chi phát hiện, mình vẫn có thể hiểu tâm trạng của Mặc Bạch, sau khi phát hiện điểm này, Long Tiểu Chi phát hiện, thật ra vẻ mặt của đại sư huynh hàng năm mặt than vẫn rất phong phú, hơn nữa không cần nói gì, có thể hiểu đại sư huynh nhà mình đang suy nghĩ gì, Long Tiểu Chi tự hào nghĩ, mình khá hiểu rõ đại sư huynh.

Lúc này Long Tiểu Chi còn không biết, bởi vì mệnh mệnh mình, từ đây đại sư huynh nhà mình có một loại chấp nhất với sâu lông năm màu sắc sỡ, mà từ đây mình cũng sẽ nhận được từng phần lễ vật "Ngạc nhiên mừng rỡ" do đại sư huynh nằng tụt nhận là đã khá hiểu rõ đưa tới.

Trải qua chuyện này, Long Tiểu Chi danh chính ngôn thuận dựa vào đầu Hiên Khâu Thiên Giác, nhìn bé con đang yên lặng, cánh sau lưng cũng chậm rãi sáng lên, qua rất lâu mới biến thành áo choàng, từ điểm đó mà xem, quả thực Long Tiểu Chi đặc biệt sợ hãi các loại sâu.

Vì sao Long Tiểu Chi lại sợ sâu? Bởi vì linh chi cũng sẽ có sâu đó, lúc Long Tiểu Chi vừa mới khai linh trí, mũ nấm non nót từng bị lọt vào một con sâu tham lam gặm cắn, từ nay về sau, đối với loại sinh vật như sâu, Long Tiểu Chi là vô cùng sợ hãi, cũng may lúc trước có Long Phong Triệt, nên cũng không có bị sâu cắn nữa.

Ba thầy trò người cứ một đường thu thập, một đường tìm kiếm, chậm rãi đi vào trung tâm Phi Thúy Châu, hai ngày sau, bọn họ phát hiện một con sông nước ngọt, tính toán một chút, ba thầy trò dọc ngược dòng theo bờ sông, tìm kiếm tung tích Thương An quốc.

Trong sa mạc, nếu như có nguồn nước, thành trấn và thôn xóm nhất định sẽ xây dựa vào nguồn nước mà, đặc tính này vẫn áp dụng trong ốc đảo, quả nhiên, dọc theo đường, bọn họ phát hiện dấu vết rất nhiều thôn xóm và thành trấn, những kiến trúc này sau hơn vạn năm ăn mòn, đã có vẻ tương đối đổ nát, có những nơi không chú ý cũng sẽ không phát hiện trong này đã từng có thành trấn.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 116: Ngọc Bích Mộc

Liên tục hai ngày, bọn họ đi dọc theo bờ sông, dưới tốc độ không chậm xuyên qua hơn phân nửa rừng rậm, đã xâm nhập đến thủ phủ Phi Thúy Châu, quy mô di chỉ thành cổ dọc đường có lớn có nhỏ, thành trấn to lớn bởi vì đã từng có trận pháp, bảo tồn khá đầy đủ, ba người qua các di tích này phát hiện qua một chút bí văn ký sự, trên đó phần lớn là chuyện xưa của Thương An quốc.

Hôm nay, Long Tiểu Chi đã khôi phục về ngoài thiếu niên vỗ cánh bay trên cao dò đường, lướt qua rừng rậm rậm rạp, lại một lần nữa phát hiện di chỉ một cô thành, mà di chỉ này quy mô khổng lồ, Long Tiểu Chi ở giữa không trung, cũng có thể thấy không ít nhà cửa trong thành đột phá tán cây, cao ngất trong rừng ngọc bích.

Long Tiểu Chi trở về mặt đất, nói phát hiện của mình cho Hiên Khâu Thiên Giác và Mặc Bạch. "Quy mô tòa thành này rất lớn, cho dù không phải thủ đô Thương An quốc, cũng nhất định là thành trì vô cùng quan trọng của Thương An quốc, hơn nữa dựa theo lộ trình của chúng ta, vị trí này đã rất gần trung tâm Phi Thúy Châu, chỉ là không biết thủ đô Thương An quốc ở gần đây hay không."

Long Tiểu Chi sờ cằm nhỏ nghiêm túc suy nghĩ, bên tai đột nhiên vang lên tiếng vang rầm rầm rầm rầm quen thuộc, tiếng động này hai ngày nay thường xuyên xuất hiện, mà vị trí là trên lòng bàn tay Mặc Bạch cánh, Long Tiểu Chi thiếu chút nữa nổ tung, nghiêng đầu nhìn lại, quả nhiên thấy con sâu kia đang thích ý rầm rầm rầm rầm gặm lá cây.

Hiên Khâu Thiên Giác thấy thế, trấn an sờ sờ đầu nhỏ của Long Tiểu Chi, đồng thời dời đi sự chú ý của Long Tiểu Chi. "Cùng nhau đi tới, Tiểu Chi có phát giác chỗ khác thường gì không?"

"Khác thường?" Quả nhiên Long Tiểu Chi nghiêng đầu nhìn Hiên Khâu Thiên Giác, không để ý con Kim Cát tằm kia nữa, đôi mắt to sáng ngời chớp chớp, cuối cùng vẫn lắc đầu một cái.

Mặc Bạch bên kia nghe vậy ngẩng đầu lên, nhìn hai người một cái. "Sư phụ nói khác thường có phải chỉ những di chỉ trừ bị thời gian ăn mòn, không bị tổn thương gì, bảo vệ vô cùng hoàn mỹ, từ tường thành đến nhà cửa trong thành, đều là như thế."

Được Mặc Bạch nhắc nhở, Long Tiểu Chi cũng lập tức nhận ra điểm này, quả thực bọn họ đi tới, di chỉ lớn nhỏ vô số, nhưng xem ra thành trì không giống bị nào động gì cả, ngược lại vô cùng đầy đủ, vậy vì sao Thương An quốc lại diệt quốc? Từ thành trì đi ngang qua mà đánh giá, nhân khẩu và thực

lực kinh tế của Thương An quốc vô cùng hùng hậu, muốn trong một đêm tiêu diệt Thương An quốc, độ khó quá lớn.

"Có phải do ôn dịch, hoặc là thiên tai? Có điều nói đến cái này, dọc theo đường đi cũng không có phát hiện thi hài gì, chẳng lẽ là thời gian quá mức xa xưa, thi thể đã biến mất?" Càng suy tư, Long Tiểu Chi phát hiện bí mật của Phi Thúy Châu càng phức tạp.

"Có lẽ thi thể là phong hoá biến mất, có lẽ là bị người chôn, có thể khiến một quốc gia giàu mạnh như thế bị diệt trong nháy mắt, vì sư cũng không nghĩ ra nguyên do trong đó, hơn nữa này từ nơi này mà phát hiện có thể thấy được, Thương An để đứng đầu Thương An quốc có lẽ là một vị tu chân đại năng, trong những năm quân hùng cũng khỏi đó, cũng có thể trở thành người đứng đầu thế lực một phương, chắc hẳn tu vi Thương An để sẽ không quá thấp, có một vị quốc chủ thế này, mà khả năng Thương An quốc bị tiêu diệt vì chiến loạn càng nhỏ hơn."

Mặc Bạch dứt Kim Cát tầm xong, thu Kim Cát tầm vào, trong tay còn có vài miếng lá cây của Ngọc Bích mộc, Mặc Bạch đưa lá cây tới Long Tiểu Chi trước mặt. "Tiểu sư muội ăn không?"

Long Tiểu Chi "...". Đại sư huynh xem mình là sâu hủ? Long Tiểu Chi không hề muốn ăn mấy miếng lá cây xanh mơn mơn này, đang muốn kiêu ngạo cự tuyệt, đột nhiên kéo cái mũi nhỏ của mình ra, cúi đầu nhìn lại, xác định hương vị ngọt ngào nhẹ nhàng này đến từ mấy chiếc lá.

"Đây là lá cây gì?" Trước đó Long Tiểu Chi cũng chú ý, lá cây là Mặc Bạch cố ý hái, hơn nữa cũng không phải là lá cây bình thường, lá cây đến từ một loại thân cây màu đỏ sẫm, trong phiến lá màu xanh biếc, con Kim Cát tầm kia cũng thích loại lá cây này nhất.

"Đây là lá cây của Ngọc Bích mộc, phần lớn linh thú ăn chay đều thích, nhưng điều kiện Ngọc Bích mộc sinh trưởng vô cùng hà khắc, yêu cầu nhiệt độ và độ ẩm cực cao, cho nên có rất ít, không nghĩ tới trong Phi Thúy Châu lại có rất nhiều, có lẽ tên Phi Thúy Châu cũng không phải là chỉ ốc đảo." Mặc Bạch rất lưu ý các vật quý trọng, mà Ngọc Bích mộc, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy hiện vật, dùng việc này có thể thấy được, sự hiếm có và quý giá của Ngọc Bích mộc.

Long Tiểu Chi duỗi tay nhận lá cây, lá cây hình tròn, cũng không bằng phẳng, phần giữa lõm xuống, hai bên nhếch lên, khuynh hướng cảm xúc rất mềm mại, trên phiến lá nhìn không thấy gân lá, lá cây ngọc bích màu xanh nhạt mờ ảo, chớp mũi bay tới mũi thom ngát rất nhẹ, Long Tiểu Chi cắn thử một cái, lập tức cảm thấy ngoài ý muốn, lá cây trong vắt, vị nước căng đầy, hương vị ngọt ngào ngon miệng, linh lực ẩn chứa trong đó cũng không thấp.

"Răng rắc răng rắc... Răng rắc răng rắc..."

Vì vậy trong hành trình tiếp theo, Long Tiểu Chi nâng lá cây gặm vui vẻ, ngẫu nhiên đụng phải Ngọc Bích mộc, không cần Mặc Bạch nhắc nhở, Long Tiểu Chi đã tự động vỗ cánh bay qua hái lá cây.

Vài canh giờ sau, cuối cùng ba thầy trò đến tòa thành Long Tiểu Chi thấy, quy mô tòa thành này quả nhiên rất lớn, thậm chí có thể so với mấy chủ thành trên đại lục hiện nay, tường thành cao ngất vắn vững chắc như xưa, cửa thành mở rộng, rõ ràng thấy mấy chữ Phương Cẩm thành trên cửa thành.

"Xem tới nơi này cũng không phải là thủ đô Thương An quốc, có điều theo sách sử, Phương Cẩm thành đã là chủ thành cách Thương An thành gần nhất, gia quyến của triều thần chủ yếu của Thương An quốc sống tại đây, là điểm thành quan trọng của Thương An quốc." Long Tiểu Chi vừa răng rắc răng rắc cắn lá cây Ngọc Bích, vừa nói phát hiện của mình trong thư tịch.

Mặc dù đây không phải Thương An thành, nhưng phát hiện Phương Cẩm thành có ý bọn họ đã cách thủ đô Thương An quốc rất gần, ba thầy trò bước vào Phương Cẩm thành, chuẩn bị lục soát một phen, tra tìm manh mối, sau đó trực tiếp đi qua, tiếp tục vào trong dọc theo bờ sông.

Tình huống trong thành cũng không khác các di chỉ từng phát hiện bao nhiêu, nhưng có một điều khác thường rất rõ ràng, bởi vì trộm cắp của Phương Cẩm thành vô cùng hoàn mỹ, trong thành không có tổn thương nào, bảo tồn hoàn hảo, đường phố đầu hẻm, mặt đường đá xanh, trừ bụi bặm năm tháng, không có một tia hư hại nào.

Bởi vì Phương Cẩm thành đã từng có rất nhiều gia quyến triều thần Thương An quốc, trình độ phồn thịnh không thể không kinh ngạc, nhưng chính vì thế, ba người vừa lại phát hiện một chỗ không hợp với lẽ thường chỗ, trong mỗi cửa hàng lớn trong thành, mỗi đại phủ dinh thự trong thành, tài vật tài nguyên trong đó được bảo tồn hoàn toàn chính chính.

Chuyện này rất tiện cho ba người thu thập vật tư, sau khi xác định trong thành không có nguy hiểm, Long Tiểu Chi và Mặc Bạch vui tươi hỏi hủ ngược xuôi, bỏ hết vật tư còn để lại trong thành vào trong túi, linh thạch, linh quang, linh khí, linh đan, vật tư trong thành phong phú khiến người ta hoa mắt, vật tư một tòa thành, hơn nữa còn là vật tư của một tòa chủ thành phồn thịnh, có thể tưởng tượng, thu hoạch của Long Tiểu Chi và Mặc Bạch phong phú đến cỡ nào.

Trong quá trình thu thập vật tư, Long Tiểu Chi phát hiện một chỗ không thích hợp chỗ, trong Phương Cẩm thành có một tòa phủ đệ rất có quy mô, căn cứ bảng hiệu phủ đệ tướng nơi cửa chính có thể thấy được, chủ nhân phủ đệ quan cư tướng vị, hẳn quyền quý dưới một người trên vạn người, sau khi đi vào, Long Tiểu Chi lại phát hiện, trạch viện này vô cùng vắng vẻ, không có vật tư giá trị nào, hình như trước khi chủ nhân rời đi, sửa sang lại vật tư mang đi.

Vậy thì rất đột ngột, Long Tiểu Chi nhạy cảm ý thức được, chủ nhân này trạch viện hẳn không phải người tầm thường, không có vật tư, đương nhiên Long Tiểu Chi tìm được manh mối khác, mà chủ nhân tòa nhà quả thực có để lại manh mối, là từ đường.

Trong từ đường cung phụng rất nhiều bài vị, tên trên bài vị đều có một dòng họ thống nhất: Đường.

Đường gia đã từng là quyền quý của Thương An quốc sao? Hay chỉ là trùng hợp? Từ đường chỉ có thể một chút ánh mặt trời có thể chiếu vào, cho nên có vẻ khá âm u, trước các bài vị có một bài vị đặt độc lập, trên đó phủ một chiếc khăn tơ màu trắng, Long Tiểu Chi không biết rõ đây là tập tục hay có

nguyên nhân khác.

Lấy khăn vuông xuống, tên khắc trên bài vị cũng lộ ra, hai chữ Đường Cầm khắc vào bài vị, trừ chuyện đó ra không có gợi ý khác về thân phận.

Long Tiểu Chi đi vòng vòng trong từ đường, không phát hiện manh mối khác, xoay người rời khỏi, một lát sau tìm được thư phòng, hiển nhiên thư phòng Đường gia có trận pháp tránh bụi, bên trong gọn gàng sạch sẽ, nhìn không ra đã có vài ngàn năm để trống, trên giá sách đặt thư tịch và ngọc giản, trên bàn để đặt bút mực, còn có một mảnh ngọc giản bề nát tán lác nơi chân bàn.

Tiện tay lật xem thư tịch trên bàn, phát hiện phần lớn là ghi lại về Thương An quốc, xác nhận là dùng làm việc, Long Tiểu Chi tiện tay thu ngọc giản trên bàn, trên giá sách vào linh phù, dự định chậm rãi tra xét trên đường, mà ngoài ý muốn là, nàng phát hiện hốc tối ở một chỗ trên giá sách, bên trong thả vài miếng ngọc giản màu đỏ sậm và một quyển tộc phổ.

Long Tiểu Chi đang muốn tra xét, đột nhiên nghe thấy ngoài phòng truyền đến tiếng nói chuyện, giọng nói dần dần rõ ràng, nghe có vài phần quen tai, dĩ nhiên là tiểu đội Thương Lăng, bóng Long Tiểu Chi chợt lóe, trong nháy mắt thu nhỏ lại, sau đó bay đến đỉnh giá sách, nằm sấp trên đó.

Chi chốc lát sau, có hai người đi vào thư phòng, đúng là tiểu đội Thương Lăng Thương Chi Hề và An Chiêu Nhiên, Thương Chi Hề tìm kiếm trong thư phòng một lát, sau đó ngồi xổm xuống tra xét mảnh vụn ngọc giản chỗ chân bàn. "Xem ra Đường Quán đã nhận được tin tức, sớm huyết mạch tuổi nhỏ và vật tự gia tộc dời đi, đưa ra khỏi Phi Thúy Châu, hơn nữa đi cũng rất vội vàng, cửa thư phòng chưa đóng, chỉ mang đi một chút ngọc giản quan trọng, khó trách Đường gia có thể tìm tới nơi này, Đường Quán cũng không cứng nhắc như trong truyền thuyết."

Lúc này An Chiêu Nhiên cũng phát hiện hốc tối kia, chỉ là bên trong đã không còn gì, tiện tay đóng kín hốc tối, không thèm để ý nói. "Người nhận được tin tức để lại một tay cho mình, muốn nhiều năm sau đó quay về Phi Thúy Châu, tuy nói quân muốn thân chết thân không thể không chết, nhưng liên quan đến huyết mạch gia tộc, có mấy người cam nguyện chịu chết chứ, dù Đường Quán thanh liêm đến đâu, cũng không thể nào mặc kệ vợ con mình."

"Đi thôi, xem ra Đường gia không có vật có giá trị gì, nếu cũng không phải Đường gia hoàn toàn không biết gì cả, chúng ta nên mau chóng ra khỏi thành, chạy tới Thương An thành, để tránh bị Đường gia hốt tay trên." Thương Chi Hề ném mảnh vụn ngọc giản trong tay, đứng dậy đi ra cửa.

An Chiêu Nhiên cũng xoay người rời đi, nhưng gần đến trước cửa, đột nhiên quay đầu lại lạnh lùng quát. "Ai ở đó?"

Long Tiểu Chi trên giá sách vô thức đề thấp mình, đầu cơ hồ dính trên giá sách, lẽ nào bị phát hiện? Đang lúc ngạc nhiên nghi ngờ, chỉ cảm thấy một trận gió xẹt qua, sau lưng căng thẳng, Long Tiểu Chi đã bị bóp áo choàng nhỏ nâng lên. Long Tiểu Chi dơ mắt nhìn về phía người bóp nàng, đúng là Thương Chi Hề.

Thương Chi Hề thấy ngoài ý muốn, bóp áo choàng Long Tiểu Chi đi ra ngoài cửa phòng, có vài phần trêu chọc nói. "Nhóc con, ngươi có biết nghe lời cũng không phải hành vi quân tử không?"

Mặc dù trong lòng có vài phần bất đắc dĩ, nhưng vật nhỏ này là bảo vật trong lòng Hiên Khâu Thiên Giác kia, Thương Chi Hề không dám làm gì Long Tiểu Chi.

Long Tiểu Chi nghe vậy sò sò cảm nhỏ của mình. "Biết rõ chứ, nhưng ta không phải là quân tử." Nói còn hếch ngực, ý bảo Thương Chi Hề nhìn mình. "Ta còn là một tiểu nhân."

Thương Chi Hề cũng không tức giận, ngược lại cười ha ha. "Đúng là nhanh mồm nhanh miệng, nhóc con, sao sư phụ ngươi lại nuôi ngươi thành thể này?"

"Thiên phú như thế, đừng có hâm mộ." Long Tiểu Chi khoanh tay, ngẩng cao đầu nói ra.

"..." Thương Chi Hề bất đắc dĩ, sống trong hoàng cung, hiếm khi có người có thể ghen hân như thế, mặc dù nhóc con cơ trí này chỉ là một tiểu tử điệp, nhưng tâm tư nhạy cảm, rất khiến người ta yêu thích, cũng không biết Hiên Khâu Thiên Giác kia đường như thế nào, nếu có thể, hẳn muốn lãnh giáo một hai.

"Chi có lần này, lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa đâu." Thương Chi Hề vỗ vỗ đầu Long Tiểu Chi, buông lỏng tay ra, Long Tiểu Chi lập tức giương cánh, ngừng giữa không trung, bé con ngẩng đầu nhìn Thương Chi Hề một cái, trong cặp mắt kia cất dấu sắc bén và sát ý, đây nhất định là ánh mắt của một thượng vị giả.

"Cảm ơn." Long Tiểu Chi ném xuống hai chữ, vung cánh bay ra ngoài phủ đệ.

Hai người đều là người thông minh, Thương Chi Hề hiểu Long Tiểu Chi trước cố ý nói sang chuyện khác, không trả lời thẳng vấn đề nghe lời. Long Tiểu Chi cũng hiểu chuyện mình nghe thấy cũng không phải chuyện không thể cho người ta biết, nếu không sau khi bị phát hiện, sẽ không phải là bị bắt, mà là trực tiếp bị giết. Hai người cần một bậc thêm, không giải quyết chuyện này là kết cục tốt nhất.

Đội bé con hoàn toàn biến mất trong tầm nhìn, Thương Chi Hề nhìn không được cười khê, sắc sảo trong mắt tàn đi, tràn đầy vui vẻ, cười nói với An Chiêu Nhiên. "Chiêu Nhiên nè, ngươi nói nếu ta nuôi một con, có thể nuôi thành thể này không?"

An Chiêu Nhiên nhìn Thương Chi Hề một cái. "Khó, tiểu yêu này vô cùng thông tuệ, nếu ngươi nuôi sợ là chi biết ăn."

Long Tiểu Chi đã bay ra ngoài rất xa đột nhiên hắt hơi một cái, sau đó móc ra một mảnh lá cây ngọc bích ra, vừa bay vừa gặm răng rắc răng rắc.

Tác giả có lời muốn nói: cảm ơn tiểu thiên sứ ~

Đột nhiên Lão Hiên muốn ăn khoai tây chiên, vì vậy "Khoai tây chiên" của tu chân giới đã ra đời, lão Hiên quyết định sẽ tranh đoạt thức ăn với Tiểu Chi.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 117: Tư Thế Đọc Sách Chính Xác

Mặc dù ngẫu nhiên gặp tiểu đội Thương Lăng ở thành Phương Cẩm, nhưng nếu mục đích giống nhau, gặp nhau chỉ là chuyện sớm muộn, tiểu đội Thương Lăng nóng lòng đi thành Thương An, nên không dừng lại ở thành Phương Cẩm, sở dĩ đến đây dinh thự tể tướng, chỉ muốn dò la xem lá bài tẩy của Đường gia.

Không lâu sau đó, Long Tiểu Chi tìm được Hiên Khâu Thiên Giác ở thành bắc, Mặc Bạch còn trong thành chưa xuất hiện, chắc hẳn không lọt sạch thành Phương Cẩm, Mặc Bạch sẽ không dễ dàng xuất hiện.

Ba người Hiên Khâu Thiên Giác cũng không nóng nảy gấp rút lên đường, dù sao bọn họ không có gì hiểu rõ Thành Thương An, cho dù đến Thành Thương An trước mọi người, cũng không chiếm đoạt tiên cơ và ưu thế quá lớn, dứt khoát chờ thêm một chút, chờ tất cả mọi người tập trung đông đủ hết, rồi lại vào Thành Thương An cũng không muộn.

Nhìn Long Tiểu Chi vừa gặm lá cây răng rắc rắc vừa vỗ cánh, Hiên Khâu Thiên Giác thuận thực mở bàn tay ra, Long Tiểu Chi vững vàng hạ cánh trên lòng bàn tay Hiên Khâu Thiên Giác.

"Sur phụ." Bé con vừa mới hạ xuống, lập tức mềm mại gọi một tiếng sư phụ.

Hiên Khâu Thiên Giác đáp một tiếng, đưa thay sờ sờ đầu nhỏ của Long Tiểu Chi. "Sao Tiểu Chi về nhanh vậy, có phải có phát hiện gì không?"

Long Tiểu Chi gật gật đầu, kể lại chuyện mình gặp phải Thương Chi Hề và An Chiêu Nhiên.

"Nghe bọn họ lời nói, Đường gia quả thực là quyền quý của Thương An quốc, hơn nữa địa vị cực cao, vậy Lạc gia thì sao? Nếu đã tam đại thế lực có quan hệ với Thương An quốc, vậy Lạc gia ở vào vị trí của Thương Lăng quốc?" Long Tiểu Chi nhớ lại cuộc trò chuyện của Thương Chi Hề và An Chiêu Nhiên, hiển nhiên hai người hiểu về lịch sử Thương An quốc.

Y theo tình huống trước mắt, Thương Lăng quốc là huyết mạch truyền thừa của hoàng thất Thương An, Đường gia là truyền thừa của quyền quý đương triều Thương An quốc, mà Lạc gia thì không tìm ra manh mối, nhưng vậy thì mâu thuẫn, đó chính vì sao điều kiện đi qua Long Quyền đại trận lại liên quan tới hai nhà Đường Lạc, lại không liên quan Thương Lăng quốc?

"Đúng, con còn phát hiện đồ trong thư phòng Đường gia." Long Tiểu Chi nói, lấy thư tịch và ngọc giản mình thu của thư phòng Đường gia ra, còn có vài mảnh ngọc giản màu đỏ và tộc phổ trong hốc tối.

Bởi vì phải đợi Mặc Bạch, hai thầy trò vừa vận dụng thời gian này lật xem thư tịch và ngọc giản, ánh mặt trời sau giờ Ngọ vô cùng sáng rõ, bởi vì ở trong ốc đảo, ánh mặt trời của đất bồi Nam Cực chẳng hề nóng rực, ấm áp và mát lạnh lúc xế chiều cân sức ngang tài với bên ngoài, dưới nắng ấm, một lớn một nhỏ trăm mê vào biển sách không thể tự kiềm chế.

Lúc Mặc Bạch vừa lòng thỏa mãn xuất hiện ở thành bắc thì thời gian đã đến hoàng hôn, Mặc Bạch liếc mắt thì thấy Hiên Khâu Thiên Giác, còn Long Tiểu Chi, thì đang ngủ say trên đầu Hiên Khâu Thiên Giác.

"Sư phụ, chúng ta nghỉ một đêm ở thành Phương Cẩm hay vẫn là đi suốt đêm?" Sắc trời đã dần dần tối, nếu như rời đi lúc này, bọn họ không thể tới Thành Thương An trước lúc trời tối.

Hiên Khâu Thiên Giác đưa tay đỡ Long Tiểu Chi xuống, tiện tay lấy một chén ngọc trong không gian ra, trong chén ngọc trái sắn sợi bông, xem ra vô cùng mềm mại, Hiên Khâu Thiên Giác thả Long Tiểu Chi vào trong, bé con ngủ rất say, vào trong chén cũng chỉ trở mình mà không có tỉnh lại.

Thuận tay đáp chắn găm cho Long Tiểu Chi, Hiên Khâu Thiên Giác mở miệng. "Tối nay ở lại thành Phương Cẩm, sợ là Thành Thương An không đơn giản."

Rời đi hoặc ở lại không ảnh hưởng tới Mặc Bạch, dù sao thời gian một buổi trưa đã đủ cho hắn thu thập mọi thứ mình muốn.

Nếu đã quyết định ở lại, đương nhiên hai người phải tìm một chỗ đặt chân, bây giờ cũng không ở dã ngoại, tài nguyên đã có sẵn không cần chẳng phải là lãng phí sao, vì vậy hai người tìm tòa nhà gần đó ở lại.

Chủ nhân lúc đầu của trạch viện sớm đã không còn ở đây, sân nhỏ lại bảo tồn vô cùng hoàn hảo, trừ đại trận thành Phương Cẩm, trong sân nhỏ cũng có đặt trận pháp, chắc hẳn chủ nhân của sân nhỏ cũng là nhân vật không giàu thì sang.

Chọn xong phòng, Mặc Bạch trở về phòng cho Kim Cát tắm ăn, mà Hiên Khâu Thiên Giác nâng Long Tiểu Chi vào phòng, bóng đêm đã lặng lẽ phủ xuống ngoài cửa sổ, trong phòng thấp đèn lưu ly, Hiên Khâu Thiên Giác ngồi cạnh bàn rất lâu, cho đến lúc xem hết mảnh ngọc giản cuối cùng, lại lật gia phả Đường gia một lần, rồi mới tắt đèn đi ngủ.

Ngày hôm sau, Long Tiểu Chi ngủ vô cùng thoải mái buồn ngủ mông lung leo ra khỏi chén ngọc, đã rất lâu nàng không ngủ trong chén ngọc nữa, có điều cảm giác vẫn thoải mái như xưa.

Tiểu nhân xoa xoa con mắt, mơ mơ màng màng gọi sư phụ, Hiên Khâu Thiên Giác đứng cạnh bàn, lấy khăn ướt ra lau mặt và bàn tay cho Long Tiểu Chi, lúc này Long Tiểu Chi mới hoàn toàn tỉnh táo, biến thành thiếu niên, tự mình rửa mặt.

"Bản thể Tiểu Chi không lớn, duy trì hình thể nhỏ rất thoải mái, nếu như Tiểu Chi không thích thành lớn, sư phụ có thể dẫn con đồng hành." Mặc dù Long Tiểu Chi lên cấp đã lâu, nhưng chịu thiên tính ảnh hưởng, yêu linh càng ưa thích biến ảo thành hình thể không kém bản thể nhiều, vậy sẽ khiến bọn họ càng thêm thoải mái tự nhiên, cũng vì như thế, Long Tiểu Chi mới vô thức thu nhỏ lại lúc kinh hãi.

"Không cần, Tiểu Chi sẽ quen, Tiểu Chi lớn rồi. Sư phụ, ngày hôm qua có phát hiện gì trong thư tịch không?" Long Tiểu Chi cự tuyệt đề nghị của Hiên Khâu Thiên Giác, dù sao nàng không thể nào mãi duy trì hình thái vị thành niên, cần dung nhập xã hội loài người, thích ứng là điều không thể tránh được. Hiên Khâu Thiên Giác đang muốn nói chuyện, Mặc Bạch gian phòng đối diện đã chuẩn bị thỏa đáng, đẩy cửa ra. Hiên Khâu Thiên Giác thấy vậy nói: "Quả thật có phát hiện, chúng ta vừa đi vừa nói, dù sao rút lại phía sau quá muộn cũng không tốt."

Tia nắng ban mai khá mát mẻ, ba người đã tu chính một đêm lên đường lần nữa, rời khỏi thành Phương Cẩm, tiếp tục đi dọc theo bờ sông, đi vào trung tâm Phi Thụy Châu, dọc đường đi, Hiên Khâu Thiên Giác cũng nói phát hiện của mình ra.

Thư tịch Long Tiểu Chi mang về ngày hôm qua, phần lớn nói về phong tục dân tình, lịch sử qua lại của Thương An quốc, ghi lại tương đối toàn diện, mà năm mảnh ngọc giản màu đỏ kia có thiết lập điều kiện huyết mạch mới sử dụng được, Hiên Khâu Thiên Giác không thể dò xét tin tức trong ngọc giản, bản tộc phổ kia lại khiến Hiên Khâu Thiên Giác lưu ý.

Đối với nhất gia tộc mà nói, tầm quan trọng của gia phả không cần nói cũng biết, Đường gia cơ hồ mang đi tất cả vật tư, lại bỏ sót gia phả, khả năng này cao bao nhiêu?

Kết hợp với điều Long Tiểu Chi nghe được, hẳn là Đường gia sớm biết Thương An quốc sắp bị diệt, bởi vậy dời đi huyết mạch tuổi còn bé và vật tư trong nhà, đã có thời gian thu thập vật tư, mang đi một bản tộc phổ chắc hẳn không phải là việc khó gì, nhưng Đường gia lại không mang. Đây là vận bất đắc dĩ, hay là có ân tình khác?

Còn Đường Quán mà Thương Chi Hề và An Chiêu Nhiên nhắc tới, căn cứ theo gia phả, khi đó Đường Quán là gia chủ Đường gia, cũng là tể tướng Thương An quốc. Mà trong gia phả, còn có một cái tên vô cùng bất mắt, Đường Cẩm. Cái tên này rời rạc ở bên ngoài tên gia tộc, được ghi riêng trên một trang giấy.

Gia phả cũng có đánh dấu thân phận người này, thân phận của người này thể nhưng vô cùng phức tạp, Đường Cẩm đã là con gái cưng của gia chủ Đường gia Đường Quán, cũng là hoàng phi của Thương An đế, sau khi chết được phong làm hoàng hậu, đằng sau còn đánh dấu chữ gia chủ kế tiếp.

Từ những tài liệu này thì hẳn Đường Quán là một người vô cùng tỉ mỉ, vật phẩm để lại, khiến người ngoài khó có thu hoạch, hiện thời Hiên Khâu Thiên Giác chỉ có thể gửi hy vọng tìm được tiểu đội Đường gia, như vậy thì có thể biết được tin tức trong ngọc giản màu đỏ.

Bởi vì vấn vương Thành Thương An, tốc độ ba người không chậm, giữa trưa, bọn họ đã mơ hồ thấy bóng Thành Thương An, Thành Thương An cũng xây dọc theo bờ sông, trải qua thời gian tích lũy, lúc này đã bị rừng rậm vờn quanh, xa xa nhìn lại, vô cùng hài hòa.

Ba người liên tục thuận lợi không trở ngại lập tức tăng nhanh bước chân, lại chưa từng nghĩ, lần này bọn họ còn chưa vào thành, đã bị rung động một phen, trong rừng rậm cách Thành Thương An rất xa, bắt đầu xuất hiện thi thể thành núi, những thi hài này bị năm tháng bào mòn, đã hóa thành từng chồng bạch cốt, nhưng số lượng quá mức khổng lồ, một mảnh trắng hếu cơ hồ ngăn cản tất cả màu xanh biếc.

Càng đến gần Thành Thương An, xương trắng càng chất cao, đội đến dưới cửa thành, xương trắng chồng chất lên gần như cao ngang tường thành, hơn nữa nhìn kỹ lại, tất cả các bộ xương đều không có đầu, cả Thành Thương An, bốn phía một mảnh xương cốt dày đặc.

"Tại sao lại có nhiều hài cốt như thế, hơn nữa còn không có đầu, xem hài cốt, có lớn có nhỏ, thậm chí còn trẻ con chưa đầy tuổi, nhiều thi thể như thế, rất khó tưởng tượng đến tột cùng có bao nhiêu người đã chết." Long Tiểu Chi thân là yêu linh, khá lạnh nhạt với sống chết của con người, nhưng nhiều hài cốt như thế, vẫn khiến nàng thấy bi thương.

Bốn phía Thành Thương An căn bản không lối đi, trong vòng ngàn dặm cơ hồ đã bị xương trắng bao trùm, chỉ có một con đường nhỏ vào cửa thành là không có thi hài, hẳn là cố ý bị dọn dẹp ra để đi vào.

Thuận theo hài cốt chất thành núi, ba người dần dần đi vào Thành Thương An, đứng ở dưới cửa thành, đã nhìn không thấy tường thành, bốn phía đều là thi hài trắng hếu, cửa thành Thành Thương An mở rộng ra, nhìn từ vị trí này, khá giống các di tích trước kia, Thành Thương An được bảo tồn rất hoàn mỹ.

Ba người Hiên Khâu Thiên Giác thoáng dừng lại một chút, rào bước tiến vào Thành Thương An, vừa bước vào phạm vi Thành Thương An một bước, ba người đã cảm thấy quanh thân lạnh lẽo, hình như trong chớp mắt đã rào bước tiến vào đầm băng mùa đông, hơi lạnh thấu xương trong nháy mắt ăn vào cơ thể.

Kể từ khi Long Tiểu Chi sinh ra, đã sống trong đại lục Nam Cảnh ẩm áp quanh năm, chưa từng trải qua nhiệt độ thấp thế này, lập tức khó chịu hắt hơi một cái, lập tức vận chuyển linh lực trong cơ thể để chống đỡ giá lạnh.

Còn Hiên Khâu Thiên Giác và Mặc Bạch, mặc dù hai người cũng hơi ngừng, nhưng khôi phục rất nhanh, hiển nhiên nhiệt độ này cũng không ảnh hưởng bọn họ.

"Tiểu Chi có sao không?" Hiên Khâu Thiên Giác dắt Long Tiểu Chi, truyền linh lực của mình qua. "Tiểu Chi đừng cật mạnh, Thành Thương An này vô cùng quý dị, để vì sự mạng con đi."

Tu sĩ dùng linh lực của mình để chống đỡ hoàn cảnh ngoại giới cũng cần tiêu hao linh lực, Hiên Khâu Thiên Giác dắt mình thế này quả thật khá bất tiện, Long Tiểu Chi cân nhắc một cái, cuối cùng vẫn biến nhỏ lại, bò vào trong vạt Hiên Khâu Thiên Giác áo.

Sau khi không khí lạnh như băng bị ngăn cản hoàn toàn, Long Tiểu Chi làm tổ trong vạt áo Hiên Khâu Thiên Giác, hai tay núp lấy tà áo bao kín mình, chỉ lộ ra một cái đầu nhỏ bên ngoài để quan sát tình huống.

hết chương 116

editor: tui chưa đọc trước, nhưng tui có dự cảm ~ chuẩn bị nước mắt chưa các tình yêu?

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Ngọc Bích Mộc

Liên tục hai ngày, bọn họ đi dọc theo bờ sông, dưới tốc độ không chậm xuyên qua hơn phân nửa rừng rậm, đã xâm nhập đến thủ phủ Phi Thụy Châu, quy mô di chỉ thành cổ dọc đường có lớn có nhỏ, thành trấn to lớn bởi vì đã từng có trận pháp, bảo tồn khá đầy đủ, ba người qua các di tích này phát hiện qua một chút bí văn ký sự, trên đó phần lớn là chuyện xưa của Thương An quốc.

Hôm nay, Long Tiểu Chi đã khôi phục về ngoài thiếu niên vỗ cánh bay trên cao dò đường, lướt qua rừng rậm rạp, lại một lần nữa phát hiện di chỉ một cô thành, mà di chỉ này quy mô khổng lồ, Long Tiểu Chi ở giữa không trung, cũng có thể thấy không ít nhà cửa trong thành đột phá tán cây, cao ngất trong rừng ngọc bích.

Long Tiểu Chi trở về mặt đất, nói phát hiện của mình cho Hiên Khâu Thiên Giác và Mặc Bạch. "Quy mô tòa thành này rất lớn, cho dù không phải thủ đô Thương An quốc, cũng nhất định là thành trì vô cùng quan trọng của Thương An quốc, hơn nữa dựa theo lộ trình của chúng ta, vị trí này đã rất gần trung tâm Phi Thụy Châu, chỉ là không biết thủ đô Thương An quốc ở gần đây hay không."

Long Tiểu Chi sờ cằm nhỏ nghiêm túc suy nghĩ, bên tai đột nhiên vang lên tiếng vang rầm rầm rầm rầm quen thuộc, tiếng động này hai ngày nay thường xuyên xuất hiện, mà vị trí là trên lòng bàn tay Mặc Bạch cánh, Long Tiểu Chi thiếu chút nữa nổ tung, nghiêng đầu nhìn lại, quả nhiên thấy con sâu kia đang thích ý rầm rầm rầm rầm gặm lá cây.

Hiên Khâu Thiên Giác thấy thế, trấn an sờ sờ đầu nhỏ của Long Tiểu Chi, đồng thời dời đi sự chú ý của Long Tiểu Chi. "Cùng nhau đi tới, Tiểu Chi có phát giác chỗ khác thường gì không?"

"Khác thường?" Quả nhiên Long Tiểu Chi nghiêng đầu nhìn Hiên Khâu Thiên Giác, không để ý con Kim Cát tằm kia nữa, đôi mắt to sáng ngời chớp chớp, cuối cùng vẫn lắc đầu một cái.

Mặc Bạch bên kia nghe vậy ngẩng đầu lên, nhìn hai người một cái. "Sự phụ nói khác thường có phải chỉ những di chỉ trừ bị thời gian ăn mòn, không bị tổn thương gì, bảo vệ vô cùng hoàn mỹ, từ tường thành đến nhà cửa trong thành, đều là như thế."

Được Mặc Bạch nhắc nhở, Long Tiểu Chi cũng lập tức nhận ra điểm này, quả thực bọn họ đi tới, di chỉ lớn nhỏ vô số, nhưng xem ra thành trì không giống bị náo động gì cả, ngược lại vô cùng đầy đủ, vậy vì sao Thương An quốc lại diệt quốc? Từ thành trì đi ngang qua mà đánh giá, nhân khẩu và thực lực kinh tế của Thương An quốc vô cùng hùng hậu, muốn trong một đêm tiêu diệt Thương An quốc, độ khó quá lớn.

"Có phải do ôn dịch, hoặc là thiên tai? Có điều nói đến cái này, dọc theo đường đi cũng không có phát hiện thi hài gì, chẳng lẽ là thời gian quá mức xa xưa, thi thể đã biến mất?" Càng suy tư, Long Tiểu Chi phát hiện bí mật của Phi Thụy Châu càng phức tạp.

"Có lẽ thi thể là phong hoá biến mất, có lẽ là bị người chôn, có thể khiến một quốc gia giàu mạnh như thế bị diệt trong nháy mắt, vì sự cũng không nghĩ ra nguyên do trong đó, hơn nữa này từ nơi này mà phát hiện có thể thấy được, Thương An để đứng đầu Thương An quốc có lẽ là một vị tu chân đại năng, trong những năm quân hùng cũng khỏi đó, cũng có thể trở thành người đứng đầu thế lực một phương, chắc hẳn tu vi Thương An để sẽ không quá thấp, có một vị quốc chủ thế này, mà khả năng Thương An quốc bị tiêu diệt vì chiến loạn càng nhỏ hơn."

Mặc Bạch dứt Kim Cát tằm xong, thu Kim Cát tằm vào, trong tay còn có vài miếng lá cây của Ngọc Bích mộc, Mặc Bạch đưa lá cây tới Long Tiểu Chi trước mặt. "Tiểu sư muội ăn không?"

Long Tiểu Chi "...". Đại sư huynh xem mình là sâu hủ? Long Tiểu Chi không hề muốn ăn mấy miếng lá cây xanh mơn mơn này, đang muốn kiêu ngạo cự tuyệt, đột nhiên kéo cái mũi nhỏ của mình ra, cúi đầu nhìn lại, xác định hương vị ngọt ngào nhẹ nhàng này đến từ mấy chiếc lá.

"Đây là lá cây gì?" Trước đó Long Tiểu Chi cũng chú ý, lá cây là Mặc Bạch cố ý hái, hơn nữa cũng không phải là lá cây bình thường, lá cây đến từ một loại thân cây màu đỏ sẫm, trong phiến lá màu xanh biếc, con Kim Cát tằm kia cũng thích loại lá cây này nhất.

"Đây là lá cây của Ngọc Bích mộc, phần lớn linh thú ăn chay đều thích, nhưng điều kiện Ngọc Bích mộc sinh trưởng vô cùng hà khắc, yêu cầu nhiệt độ và độ ẩm cực cao, cho nên có rất ít, không nghĩ tới trong Phi Thúy Châu lại có rất nhiều, có lẽ tên Phi Thúy Châu cũng không phải là chỉ ốc đảo." Mặc Bạch rất lưu ý các vật quý trọng, mà Ngọc Bích mộc, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy hiện vật, dùng việc này có thể thấy được, sự hiếm có và quý giá của Ngọc Bích mộc.

Long Tiểu Chi duỗi tay nhận lá cây, lá cây hình tròn, cũng không bằng phẳng, phần giữa lõm xuống, hai bên nhếch lên, khuynh hướng cảm xúc rất mềm mại, trên phiến lá nhìn không thấy gân lá, lá cây ngọc bích màu xanh nhạt mờ ảo, chớp mũi bay tới mùi thơm ngát rất nhẹ, Long Tiểu Chi cắn thử một cái, lập tức cảm thấy ngoài ý muốn, lá cây trong vắt, vị nước căng đầy, hương vị ngọt ngào ngon miệng, linh lực ẩn chứa trong đó cũng không thấp.

"Răng rắc răng rắc... Răng rắc răng rắc..."

Vì vậy trong hành trình tiếp theo, Long Tiểu Chi nâng lá cây gặm vui vẻ, ngẫu nhiên đụng phải Ngọc Bích mộc, không cần Mặc Bạch nhắc nhở, Long Tiểu Chi đã tự động vỗ cánh bay qua hái lá cây.

Vài canh giờ sau, cuối cùng ba thầy trò đến tòa thành Long Tiểu Chi thấy, quy mô tòa thành này quả nhiên rất lớn, thậm chí có thể so với mấy chủ thành trên đại lục hiện nay, tường thành cao ngất vắn vững chắc như xưa, cửa thành mở rộng, rõ ràng thấy mấy chữ Phương Cẩm thành trên cửa thành.

"Xem tới nơi này cũng không phải là thủ đô Thương An quốc, có điều theo sách sử, Phương Cẩm thành đã là chủ thành cách Thương An thành gần nhất, gia quyền của triều thần chủ yếu của Thương An quốc sống tại đây, là điểm thành quan trọng của Thương An quốc." Long Tiểu Chi vừa răng rắc răng rắc cắn lá cây Ngọc Bích, vừa nói phát hiện của mình trong thư tịch.

Mặc dù đây không phải Thương An thành, nhưng phát hiện Phương Cẩm thành có ý bọn họ đã cách thủ đô Thương An quốc rất gần, ba thầy trò bước vào Phương Cẩm thành, chuẩn bị lục soát một phen, tra tìm manh mối, sau đó trực tiếp đi qua, tiếp tục vào trong dọc theo bờ sông.

Tình huống trong thành cũng không khác các di chỉ từng phát hiện bao nhiêu, nhưng có một điều khác thường rất rõ ràng, bởi vì trận pháp của Phương Cẩm thành vô cùng hoàn mỹ, trong thành không có tổn thương nào, bảo tồn hoàn hảo, đường phố đầu hẻm, mặt đường đá xanh, trừ bụi bặm năm tháng, không có một tia hư hại nào.

Bởi vì Phương Cẩm thành đã từng có rất nhiều gia quyền triều thần Thương An quốc, trình độ phồn thịnh không thể không kinh ngạc, nhưng chính vì thế, ba người vừa lại phát hiện một chỗ không hợp với lẽ thường chỗ, trong mỗi cửa hàng lớn trong thành, mỗi đại phủ dinh thự trong thành, tài vật tài nguyên trong đó được bảo tồn hoàn toàn chỉnh chỉnh.

Chuyện này rất tiện cho ba người thu thập vật tư, sau khi xác định trong thành không có nguy hiểm, Long Tiểu Chi và Mặc Bạch vui tươi hồi hả ngược xuôi, bỏ hết vật tư còn để lại trong thành vào trong túi, linh thạch, linh quang, linh khí, linh đan, vật tư trong thành phong phú khiến người ta hoa mắt, vật tư một tòa thành, hơn nữa còn là vật tư của một tòa chủ thành phồn thịnh, có thể tưởng tượng, thu hoạch của Long Tiểu Chi và Mặc Bạch phong phú đến cỡ nào.

Trong quá trình thu thập vật tư, Long Tiểu Chi phát hiện một chỗ không thích hợp chỗ, trong Phương Cẩm thành có một tòa phủ đệ rất có quy mô, căn cứ bảng hiệu phủ đệ tướng nơi cửa chính có thể thấy được, chủ nhân phủ đệ quan cư tướng vị, hẳn quyền quý dưới một người trên vạn người, sau khi đi vào, Long Tiểu Chi lại phát hiện, trạch viện này vô cùng vắng vẻ, không có vật tư giá trị nào, hình như trước khi chủ nhân rời đi, sửa sang lại vật tư mang đi.

Vậy thì rất đột ngột, Long Tiểu Chi nhạy cảm ý thức được, chủ nhân này trạch viện hẳn không phải người tầm thường, không có vật tư, đương nhiên Long Tiểu Chi tìm được manh mối khác, mà chủ nhân tòa nhà quả thực có để lại manh mối, là từ đường.

Trong từ đường cung phụng rất nhiều bài vị, tên trên bài vị đều có một dòng họ thống nhất: Đường.

Đường gia đã từng là quyền quý của Thương An quốc sao? Hay chỉ là trùng hợp? Từ đường chỉ có thể một chút ánh mặt trời có thể chiếu vào, cho nên có vẻ khá âm u, trước các bài vị có một bài vị đặt độc lập, trên đó phủ một chiếc khăn tơ màu trắng, Long Tiểu Chi không biết rõ đây là tập tục hay có nguyên nhân khác.

Lấy khăn vuông xuống, tên khắc trên bài vị cũng lộ ra, hai chữ Đường Cẩm khắc vào bài vị, trừ chuyện đó ra không có gợi ý khác về thân phận.

Long Tiểu Chi đi vòng vòng trong từ đường, không phát hiện manh mối khác, xoay người rời khỏi, một lát sau tìm được thư phòng, hiển nhiên thư phòng Đường gia có trận pháp tránh bụi, bên trong gọn gàng sạch sẽ, nhìn không ra đã có vài ngàn năm để trống, trên giá sách đặt thư tịch và ngọc giản, trên bàn để đặt bút mực, còn có một mảnh ngọc giản bề mặt tán lác nơi chân bàn.

Tiện tay lật xem thư tịch trên bàn, phát hiện phần lớn là ghi lại về Thương An quốc, xác nhận là dùng làm việc, Long Tiểu Chi tiện tay thu ngọc giản trên bàn, trên giá sách vào linh phủ, dự định chậm rãi tra xét trên đường, mà ngoài ý muốn là, nàng phát hiện hốc tối ở một chỗ trên giá sách, bên trong thả vài miếng ngọc giản màu đỏ sẫm và một quyển tộc phổ.

Long Tiểu Chi đang muốn tra xét, đột nhiên nghe thấy ngoài phòng truyền đến tiếng nói chuyện, giọng nói dần dần rõ ràng, nghe có vài phần quen tai, dĩ nhiên là tiểu đội Thương Lăng, bóng Long Tiểu Chi chợt lóe, trong nháy mắt thu nhỏ lại, sau đó bay đến đỉnh giá sách, nằm sấp trên đó.

Chỉ chốc lát sau, có hai người đi vào thư phòng, đúng là tiểu đội Thương Lăng Thương Chi Hề và An Chiêu Nhiên, Thương Chi Hề tìm kiếm trong thư phòng một lát, sau đó ngồi xổm xuống tra xét mảnh vụn ngọc giản chỗ chân bàn. "Xem ra Đường Quán đã nhận được tin tức, sớm huyết mạch tuổi nhỏ và vật tư gia tộc dời đi, đưa ra khỏi Phi Thủy Châu, hơn nữa đi cũng rất vội vàng, cửa thư phòng chưa đóng, chỉ mang đi một chút ngọc giản quan trọng, khó trách Đường gia có thể tìm tới nơi này, Đường Quán cũng không cứng nhắc như trong truyền thuyết."

Lúc này An Chiêu Nhiên cũng phát hiện hốc tối kia, chỉ là bên trong đã không còn gì, tiện tay đóng kín hốc tối, không thèm để ý nói. "Người nhận được tin tức để lại một tay cho mình, muốn nhiều năm sau đó quay về Phi Thủy Châu, tuy nói quân muốn thân chết thân không thể không chết, nhưng liên quan đến huyết mạch gia tộc, có mấy người cam nguyện chịu chết chứ, dù Đường Quán thanh liêm đến đâu, cũng không thể nào mặc kệ vợ con mình."

"Đi thôi, xem ra Đường gia không có vật có giá trị gì, nếu cũng không phải Đường gia hoàn toàn không biết gì cả, chúng ta nên mau chóng ra khỏi thành, chạy tới Thương An thành, để tránh bị Đường gia hốt tay trên." Thương Chi Hề ném mảnh vụn ngọc giản trong tay, đứng dậy đi ra cửa.

An Chiêu Nhiên cũng xoay người rời đi, nhưng gần đến trước cửa, đột nhiên quay đầu lại lạnh lùng quát. "Ai ở đó?"

Long Tiểu Chi trên giá sách vô thức đề thấp mình, đầu cơ hồ dính trên giá sách, lẽ nào bị phát hiện? Đang lúc ngạc nhiên nghi ngờ, chỉ cảm thấy một trận gió xẹt qua, sau lưng căng thẳng, Long Tiểu Chi đã bị bóp áo choàng nhỏ nâng lên. Long Tiểu Chi dơ mắt nhìn về phía người bóp nâng, đúng là Thương Chi Hề.

Thương Chi Hề thấy ngoài ý muốn, bóp áo choàng Long Tiểu Chi đi ra ngoài cửa phòng, có vài phần trêu chọc nói. "Nhóc con, ngươi có biết nghe lời cũng không phải hành vi quân tử không?"

Mặc dù trong lòng có vài phân bất đắc dĩ, nhưng vật nhỏ này là bảo vật trong lòng Hiên Khâu Thiên Giác kia, Thương Chi Hề không dám làm gì Long Tiểu Chi.

Long Tiểu Chi nghe vậy sờ sờ cằm nhỏ của mình. "Biết rõ chứ, nhưng ta không phải là quân tử." Nói còn hếch ngực, ý bảo Thương Chi Hề nhìn mình. "Ta còn là một tiểu nhân."

Thương Chi Hề cũng không tức giận, ngược lại cười ha ha. "Đúng là nhanh nhẹn nhanh miệng, nhóc con, sao sư phụ ngươi lại nuôi ngươi thành thể này?"

"Thiên phú như thế, đừng có hâm mộ." Long Tiểu Chi khoanh tay, ngẩng cao đầu nói ra.

"..." Thương Chi Hề bất đắc dĩ, sống trong hoàng cung, hiếm khi có người có thể ghen hân như thế, mặc dù nhóc con cơ trí này chỉ là một tiểu tử điếm, nhưng tâm tư nhạy cảm, rất khiến người ta yêu thích, cũng không biết Hiên Khâu Thiên Giác kia dường như thế nào, nếu có thể, hẳn muốn lãnh giáo một hai.

"Chi có lần này, lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa đâu." Thương Chi Hề vỗ vỗ đầu Long Tiểu Chi, buông lỏng tay ra, Long Tiểu Chi lập tức giương cánh, ngừng giữa không trung, bé con ngẩng đầu nhìn Thương Chi Hề một cái, trong cặp mắt kia cất dấu sắc bén và sát ý, đây nhất định là ánh mắt của một thượng vị giả.

"Cảm ơn." Long Tiểu Chi ném xuống hai chữ, vung cánh bay ra ngoài phủ đệ.

Hai người đều là người thông minh, Thương Chi Hề hiểu Long Tiểu Chi trước cố ý nói sang chuyện khác, không trả lời thẳng vấn đề nghe lời. Long Tiểu Chi cũng hiểu chuyện mình nghe thấy cũng không phải chuyện không thể cho người ta biết, nếu không sau khi bị phát hiện, sẽ không phải là bị bắt, mà là trực tiếp bị giết. Hai người cần một bậc thềm, không giải quyết chuyện này là kết cục tốt nhất.

Đội bé con hoàn toàn biến mất trong tầm nhìn, Thương Chi Hề nhìn không được cười khê, sắc sảo trong mắt tàn đi, tràn đầy vui vẻ, cười nói với An Chiêu Nhiên. "Chiêu Nhiên nè, ngươi nói nếu ta nuôi một con, có thể nuôi thành thể này không?"

An Chiêu Nhiên nhìn Thương Chi Hề một cái. "Khó, tiểu yêu này vô cùng thông tuệ, nếu ngươi nuôi sợ là chi biết ăn."

Long Tiểu Chi đã bay ra ngoài rất xa đột nhiên hắt hơi một cái, sau đó móc ra một mảnh lá cây ngọc bích ra, vừa bay vừa gặm răng rắc rắc rắc.

Tác giả có lời muốn nói: cảm ơn tiểu thiên sứ ~

Đột nhiên Lão Hiên muốn ăn khoai tây chiên, vì vậy "Khoai tây chiên" của tu chân giới đã ra đời, lão Hiên quyết định sẽ tranh đoạt thức ăn với Tiểu Chi.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: Tư Thế Đọc Sách Chính Xác

Mặc dù ngẫu nhiên gặp tiểu đội Thương Lăng ở thành Phương Cầm, nhưng nếu mục đích giống nhau, gặp nhau chỉ là chuyện sớm muộn, tiểu đội Thương Lăng nóng lòng đi thành Thương An, nên không dừng lại ở thành Phương Cầm, sở dĩ đến đây dinh thự tề tể tướng, chỉ muốn dò la xem lá bài tẩy của Đường gia.

Không lâu sau đó, Long Tiểu Chi tìm được Hiên Khâu Thiên Giác ở thành bắc, Mặc Bạch còn trong thành chưa xuất hiện, chắc hẳn không lọt sạch thành Phương Cầm, Mặc Bạch sẽ không dễ dàng xuất hiện.

Ba người Hiên Khâu Thiên Giác cũng không nóng nảy gấp rút lên đường, dù sao bọn họ không có gì hiểu rõ Thành Thương An, cho dù đến Thành Thương An trước mọi người, cũng không chiếm đoạt tiên cơ và ưu thế quá lớn, dứt khoát chờ thêm một chút, chờ tất cả mọi người tập trung đông đủ hết, rồi lại vào Thành Thương An cũng không muộn.

Nhìn Long Tiểu Chi vừa găm lá cây răng rắc răng rắc vừa vỗ cánh, Hiên Khâu Thiên Giác thuận thực mở bàn tay ra, Long Tiểu Chi vững vàng hạ cánh trên lòng bàn tay Hiên Khâu Thiên Giác.

"Sư phụ." Bé con vừa mới hạ xuống, lập tức mềm mại gọi một tiếng sư phụ.

Hiên Khâu Thiên Giác đáp một tiếng, đưa thay sờ sờ đầu nhỏ của Long Tiểu Chi." Sao Tiểu Chi về nhanh vậy, có phải có phát hiện gì không?"

Long Tiểu Chi gật gật đầu, kể lại chuyện mình gặp phải Thương Chi Hề và An Chiêu Nhiên.

"Nghe bọn họ lời nói, Đường gia quả thực là quyền quý của Thương An quốc, hơn nữa địa vị cực cao, vậy Lạc gia thì sao? Nếu đã tam đại thế lực có quan hệ với Thương An quốc, vậy Lạc gia ở vào vị trí của Thương Lăng quốc?" Long Tiểu Chi nhớ lại cuộc trò chuyện của Thương Chi Hề và An Chiêu Nhiên, hiển nhiên hai người hiểu về lịch sử Thương An quốc.

Y theo tình huống trước mắt, Thương Lăng quốc là huyết mạch truyền thừa của hoàng thất Thương An, Đường gia là truyền thừa của quyền quý đương triều Thương An quốc, mà Lạc gia thì không tìm ra manh mối, nhưng vậy thì mâu thuẫn, đó chính vì sao điều kiện đi qua Long Quyền đại trận lại liên quan tới hai nhà Đường Lạc, lại không liên quan Thương Lăng quốc?

"Đúng, con còn phát hiện đồ trong thư phòng Đường gia." Long Tiểu Chi nói, lấy thư tịch và ngọc giản mình thu của thư phòng Đường gia ra, còn có vài mảnh ngọc giản màu đỏ và tộc phổ trong hốc tối.

Bởi vì phải đợi Mặc Bạch, hai thầy trò vừa vận dụng thời gian này lật xem thư tịch và ngọc giản, ánh mặt trời sau giờ Ngọ vô cùng sáng rõ, bởi vì ở trong ốc đảo, ánh mặt trời của đất bồi Nam Cực chẳng hề nóng rực, ấm áp và mát lạnh lúc xế chiều cân sức ngang tài với bên ngoài, dưới nắng ấm, một lớn một nhỏ trăm mê vào biển sách không thể tự kiềm chế.

Lúc Mặc Bạch vừa lòng thỏa mãn xuất hiện ở thành bắc thì thời gian đã đến hoàng hôn, Mặc Bạch liếc mắt thì thấy Hiên Khâu Thiên Giác, còn Long Tiểu Chi, thì đang ngủ say trên đầu Hiên Khâu Thiên Giác.

"Sư phụ, chúng ta nghỉ một đêm ở thành Phương Cầm hay vẫn là đi suốt đêm?" Sắc trời đã dần dần tối, nếu như rời đi lúc này, bọn họ không thể tới Thành Thương An trước lúc trời tối.

Hiên Khâu Thiên Giác đưa tay đỡ Long Tiểu Chi xuống, tiện tay lấy một chén ngọc trong không gian ra, trong chén ngọc trái sắn sợi bông, xem ra vô cùng mềm mại, Hiên Khâu Thiên Giác thả Long Tiểu Chi vào trong, bé con ngủ rất say, vào trong chén cũng chỉ trở mình mà không có tỉnh lại.

Thuận tay đáp chặn găm cho Long Tiểu Chi, Hiên Khâu Thiên Giác mở miệng."Tối nay ở lại thành Phương Cầm, sợ là Thành Thương An không đơn giản."

Rời đi hoặc ở lại không ảnh hưởng tới Mặc Bạch, dù sao thời gian một buổi trưa đã đủ cho hắn thu thập mọi thứ mình muốn.

Nếu đã quyết định ở lại, đương nhiên hai người phải tìm một chỗ đặt chân, bây giờ cũng không ở dã ngoại, tài nguyên đã có sẵn không cần chẳng phải là lãng phí sao, vì vậy hai người tìm tòa nhà gần đó ở lại.

Chủ nhân lúc đầu của trạch viện sớm đã không còn ở đây, sân nhỏ lại bảo tồn vô cùng hoàn hảo, trừ đại trận thành Phương Cầm, trong sân nhỏ cũng có đặt trận pháp, chắc hẳn chủ nhân của sân nhỏ cũng là nhân vật không giàu thì sang.

Chọn xong phòng, Mặc Bạch trở về phòng cho Kim Cát tắm ăn, mà Hiên Khâu Thiên Giác nâng Long Tiểu Chi vào phòng, bóng đêm đã lặng lẽ phủ xuống ngoài cửa sổ, trong phòng thấp đèn lưu ly, Hiên Khâu Thiên Giác ngồi cạnh bàn rất lâu, cho đến lúc xem hết mảnh ngọc giản cuối cùng, lại lật gia phả Đường gia một lần, rồi mới tắt đèn đi ngủ.

Ngày hôm sau, Long Tiểu Chi ngủ vô cùng thoải mái buồn ngủ mòng lung leo ra khỏi chén ngọc, đã rất lâu nàng không ngủ trong chén ngọc nữa, có điều cảm giác vẫn thoải mái như xưa.

Tiểu nhân xoa xoa con mắt, mơ mơ màng màng gọi sư phụ, Hiên Khâu Thiên Giác đứng cạnh bàn, lấy khăn ướt ra lau mặt và bàn tay cho Long Tiểu Chi, lúc này Long Tiểu Chi mới hoàn toàn tỉnh táo, biến thành thiếu niên, tự mình rửa mặt.

"Bản thể Tiểu Chi không lớn, duy trì hình thể nhỏ rất thoải mái, nếu như Tiểu Chi không thích thành lớn, sư phụ có thể dẫn con đồng hành." Mặc dù Long Tiểu Chi lên cấp đã lâu, nhưng chịu thiên tính ảnh hưởng, yêu linh càng ưa thích biến ảo thành hình thể không kém bản thể nhiều, vậy sẽ khiến bọn họ càng thêm thoải mái tự nhiên, cũng vì như thế, Long Tiểu Chi mới vô thức thu nhỏ lại lúc kinh hãi.

"Không cần, Tiểu Chi sẽ quen, Tiểu Chi lớn rồi. Sư phụ, ngày hôm qua có phát hiện gì trong thư tịch không?" Long Tiểu Chi cự tuyệt đề nghị của Hiên Khâu Thiên Giác, dù sao nàng không thể nào mãi duy trì hình thái vị thành niên, cần dung nhập xã hội loài người, thích ứng là điều không thể tránh được.

Hiên Khâu Thiên Giác đang muốn nói chuyện, Mặc Bạch gian phòng đối diện đã chuẩn bị thỏa đáng, đẩy cửa ra. Hiên Khâu Thiên Giác thấy vậy nói: "Quả thật có phát hiện, chúng ta vừa đi vừa nói, dù sao rút lại phía sau quá muộn cũng không tốt."

Tia nắng ban mai khá mát mẻ, ba người đã tu chính một đêm lên đường lần nữa, rời khỏi thành Phụng Cầm, tiếp tục đi dọc theo bờ sông, đi vào trung tâm Phi Thúy Châu, dọc đường đi, Hiên Khâu Thiên Giác cũng nói phát hiện của mình ra.

Thư tịch Long Tiểu Chi mang về ngày hôm qua, phần lớn nói về phong tục dân tình, lịch sử qua lại của Thương An quốc, ghi lại tương đối toàn diện, mà năm mảnh ngọc giản màu đỏ kia có thiết lập điều kiện huyết mạch mới sử dụng được, Hiên Khâu Thiên Giác không thể dò xét tin tức trong ngọc giản, bản tộc phổ gia lại khiến Hiên Khâu Thiên Giác lưu ý.

Đối với nhất gia tộc mà nói, tầm quan trọng của gia phả không cần nói cũng biết, Đường gia cơ hồ mang đi tất cả vật tư, lại bỏ sót gia phả, khả năng này cao bao nhiêu?

Kết hợp với điều Long Tiểu Chi nghe được, hẳn là Đường gia sớm biết Thương An quốc sắp bị diệt, bởi vậy dời đi huyết mạch tuổi còn bé và vật tư trong nhà, đã có thời gian thu thập vật tư, mang đi một bản tộc phổ chắc hẳn không phải là việc khó gì, nhưng Đường gia lại không mang. Đây là vận bất đắc dĩ, hay là có ẩn tình khác?

Còn Đường Quán mà Thương Chi Hề và An Chiêu Nhiên nhắc tới, căn cứ theo gia phả, khi đó Đường Quán là gia chủ Đường gia, cũng là tể tướng Thương An quốc. Mà trong gia phả, còn có một cái tên vô cùng bất mắt, Đường Cầm. Cái tên này rời rạc ở bên ngoài tên gia tộc, được ghi riêng trên một trang giấy.

Gia phả cũng có đánh dấu thân phận người này, thân phận của người này thế nhưng vô cùng phức tạp, Đường Cầm đã là con gái cưng của gia chủ Đường gia Đường Quán, cũng là hoàng phi của Thương An đế, sau khi chết được phong làm hoàng hậu, đằng sau còn đánh dấu chữ gia chủ kế tiếp.

Từ những tài liệu này thì hẳn Đường Quán là một người vô cùng tỉ mỉ, vật phẩm để lại, khiến người ngoài khó có thu hoạch, hiện thời Hiên Khâu Thiên Giác chỉ có thể gửi hy vọng tìm được tiểu đội Đường gia, như vậy thì có thể biết được tin tức trong ngọc giản màu đỏ.

Bởi vì vấn vương Thành Thương An, tốc độ ba người không chậm, giữa trưa, bọn họ đã mơ hồ thấy bóng Thành Thương An, Thành Thương An cũng xây dọc theo bờ sông, trải qua thời gian tích lũy, lúc này đã bị rừng rậm vờn quanh, xa xa nhìn lại, vô cùng hài hòa.

Ba người liên tục thuận lợi không trở ngại lập tức tăng nhanh bước chân, lại chưa từng nghĩ, lần này bọn họ còn chưa vào thành, đã bị rung động một phen, trong rừng rậm cách Thành Thương An rất xa, bắt đầu xuất hiện thi thể thành núi, những thi hài này bị năm tháng bào mòn, đã hóa thành từng chồng bạch cốt, nhưng số lượng quá mức khổng lồ, một mảnh trắng hếu cơ hồ ngăn cản tất cả màu xanh biếc.

Càng đến gần Thành Thương An, xương trắng càng chất cao, đến dưới cửa thành, xương trắng chồng chất lên gần như cao ngang tường thành, hơn nữa nhìn kỹ lại, tất cả các bộ xương đều không có đầu, cả Thành Thương An, bốn phía một mảnh xương cốt dày đặc.

"Tại sao lại có nhiều hài cốt như thế, hơn nữa còn không có đầu, xem hài cốt, có lớn có nhỏ, thậm chí còn trẻ con chưa đầy tuổi, nhiều thi thể như thế, rất khó tưởng tượng đến tột cùng có bao nhiêu người đã chết." Long Tiểu Chi thân là yêu linh, khá lạnh nhạt với sống chết của con người, nhưng nhiều hài cốt như thế, vẫn khiến nàng thấy bị thương.

Bốn phía Thành Thương An căn bản không lối đi, trong vòng ngàn dặm cơ hồ đã bị xương trắng bao trùm, chỉ có một con đường nhỏ vào cửa thành là không có thi hài, hẳn là cố ý bị dọn dẹp ra để đi vào.

Thuận theo hài cốt chất thành núi, ba người dần dần đi vào Thành Thương An, đứng ở dưới cửa thành, đã nhìn không thấy tường thành, bốn phía đều là thi hài trắng hếu, cửa thành Thành Thương An mở rộng ra, nhìn từ vị trí này, khá giống các di tích trước kia, Thành Thương An được bảo tồn rất hoàn mỹ.

Ba người Hiên Khâu Thiên Giác thoáng dừng lại một chút, rào bước tiến vào Thành Thương An, vừa bước vào phạm vi Thành Thương An một bước, ba người đã cảm thấy quanh thân lạnh lẽo, hình như trong chớp mắt đã rào bước tiến vào đầm băng mùa đông, hơi lạnh thấu xương trong nháy mắt ăn vào cơ thể.

Kể từ khi Long Tiểu Chi sinh ra, đã sống trong đại lục Nam Cảnh ấm áp quanh năm, chưa từng trải qua nhiệt độ thấp thế này, lập tức khó chịu hắt hơi một cái, lập tức vận chuyển linh lực trong cơ thể để chống đỡ giá lạnh.

Còn Hiên Khâu Thiên Giác và Mặc Bạch, mặc dù hai người cũng hơi ngừng, nhưng khôi phục rất nhanh, hiển nhiên nhiệt độ này cũng không ảnh hưởng bọn họ.

"Tiểu Chi có sao không?" Hiên Khâu Thiên Giác dắt Long Tiểu Chi, truyền linh lực của mình qua. "Tiểu Chi đừng ngại, Thành Thương An này vô cùng quý giá, để vì sư mang con đi."

Tu sĩ dùng linh lực của mình để chống đỡ hoàn cảnh ngoại giới cũng cần tiêu hao linh lực, Hiên Khâu Thiên Giác dắt mình thế này quả thật khá bất tiện, Long Tiểu Chi cân nhắc một cái, cuối cùng vẫn biến nhỏ lại, bò vào trong vạt Hiên Khâu Thiên Giác áo.

Sau khi không khí lạnh như băng bị ngăn cản hoàn toàn, Long Tiểu Chi làm tổ trong vạt áo Hiên Khâu Thiên Giác, hai tay núp lấy tà áo bao kín mình, chỉ lộ ra một cái đầu nhỏ bên ngoài để quan sát tình huống.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Lịch Sử Diên Cuồng

Thành Thương An ở trong một nhiệt độ cực thấp, hơn nữa vô cùng yên tĩnh, dường như trong thành không có chút dấu hiệu nào của sinh mạng, ba người Hiên Khâu Thiên Giác đi khoảng hai khắc đồng hồ trong thành, xung quanh vẫn tĩnh mịch, trên mặt đường yên tĩnh gần như không nghe thấy tiếng bước chân.

"Sur phụ, thi thể ngoài thành sẽ không phải là dân chúng Thương An quốc chứ, lẽ nào Thương An quốc thật sự diệt quốc vì chiến loạn? Là ai có oán hận lớn như thế với Thương An quốc, không tính giết người, còn phải chém đầu tất cả dân chúng." Long Tiểu Chi núp trong vạt áo Hiên Khâu Thiên Giác, bởi vì không cần gấp rút lên đường, đương nhiên cái đầu nhỏ cũng nhanh chóng suy nghĩ.

"Từ thư tịch còn sót mà nói, hoàn cảnh đất bồi Nam Cực ác liệt, nhân khẩu tương đối ít ỏi, khi đó phần lớn nhân khẩu tập trung trong Thương An quốc ốc đảo Ngọc Bích, cho nên khi đó Thương An quốc là thể lực mạnh mẽ nhất đất bồi Nam Cực, cho dù có cừu oán, cũng không thể nào đến mức này."

Trong lòng Hiên Khâu Thiên Giác đã có một suy đoán mơ hồ, nhưng suy đoán này có phần không hợp lẽ thường, hơn nữa còn có chỗ mâu thuẫn, cho nên cũng không nói ra. Hải cốt chôn cất thành núi ngoài thành qua vài ngàn năm cũng không bị phong hóa mà biến mất, nhất định là bị thứ gì đó ảnh hưởng, hơn nữa hải cốt không có đầu, mấy vạn đầu người này đã đi đâu?

Bởi vì không có mục tiêu, ba người dứt khoát đi đến trung tâm Thành Thương An, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, hoàng cung Thành Thương An sẽ ở trung tâm thành.

Dọc theo đường đi vô cùng bình tĩnh, Mặc Bạch cũng không có đi thu thập vật tư, mà chỉ đi theo bên cạnh Hiên Khâu Thiên Giác và Long Tiểu Chi, mặc dù Thành Thương An nhìn như yên tĩnh, nhưng loại yên tĩnh này lại khiến người ta bất an, hình có lẽ khúc nhạc dạo của nguy cơ khổng lồ gì đó.

Cho đến lúc ba người đi vào trung tâm thành, hoàng cung xa xa to lớn nguy nga đứng lặng im, hoàng cung thể hiện ra màu vàng thẫm đặc biệt của đất bồi Nam Cực, trong đó ngẫu nhiên có màu đỏ son làm đẹp, cho người ta cảm giác xa hoa đoan trang.

Lúc ba người đi tới hoàng cung, đột nhiên trong một khách sạn gần hoàng cung có một người đi ra, là Thương Chi Hề mới gặp không lâu trước đây, Thương Chi Hề như đã sớm chờ lâu, thấy ba người Hiên Khâu Thiên Giác thì vẻ mặt có vài phần nặng nề tiến lên, thì lễ với Hiên Khâu Thiên Giác một cái. "Quả nhiên tiền bối cũng tới nơi đây."

Hiên Khâu Thiên Giác chỉ nhìn Thương Chi Hề một cái, ánh mắt lập tức lạnh xuống, Hiên Khâu Thiên Giác có tu vi cỡ nào, nhìn thoáng qua thì thấy Thương Chi Hề bị thương nặng, tu vi Kim Đan hậu kỳ giờ phút này không được một hai phần mười, thân phận Thương Chi Hề tôn quý, nếu hắn cũng bị trọng thương, giải thích rõ tình huống của những người còn lại càng không ổn hơn.

Thương Chi Hề cười khổ một cái. "Tiền bối đã nhìn ra rồi, đây không phải là chỗ nói chuyện, không bằng vào khách sạn trước đã." Thương Chi Hề biết rõ lúc này mình đang xin Hiên Khâu Thiên Giác giúp đỡ, có nghĩa là mình buông tha cho ưu thế chủ động, hơn nữa cần nói bí mật ra, nhưng Thành Thương An đánh bọn họ trở tay không kịp, nếu như không liên thủ với người khác, chỉ sợ bọn họ không có hy vọng sống sót quay về.

Chỉ chốc lát sau, trong khách sạn, Hiên Khâu Thiên Giác ngồi cạnh bàn gỗ, Thương Chi Hề ngồi đối diện với hắn, còn mấy người khác của tiểu đội Thương Lăng, cũng tập năm tập ba người trong đại sảnh khách sạn, mà tình huống của bọn họ cũng quả thực không lạc quan, mỗi người đều bị thương, hơn nữa thương tích vô cùng nghiêm trọng.

Hiên Khâu Thiên Giác thấy ngoài ý muốn, nếu tiểu đội Thương Lăng này là Thương Lăng quốc phái đến, đương nhiên thực lực không yếu, trong đó An Chiêu Nhiên là tu sĩ Hóa Thân trung kỳ, trong tiểu đội, mấy người còn lại đều là nhân tài Thương Lăng quốc tí mị bồi dưỡng, tu vi từ Nguyên Anh đến Xuất Khiếu.

Một tiểu đội thực lực như thế, đến tột cùng gặp phải tình huống nào, mới có thể trong một đêm đã bị thương nặng như thế, bọn họ tới Thành Thương An vào buổi trưa, nếu như ban ngày không nguy hiểm, vậy hẳn nguy cơ xảy ra vào ban đêm. "Đêm qua xảy ra chuyện gì?"

Hiển nhiên tiểu đội Thương Lăng đã thương nghị trước khi ba người Hiên Khâu Thiên Giác đến, cho nên lúc Hiên Khâu Thiên Giác mở miệng hỏi thăm, Thương Chi Hề cũng không dừng lại hay do dự gì, chỉ là vẻ mặt ra có vài phần nôn nóng. "Ngày hôm qua tiểu đội chúng ta tới Thành Thương An trước khi trời tối, tình huống ngoài thành chắc hẳn tiền bối cũng đã thấy, mặc dù nhìn vô cùng khả nghi, nhưng sắc trời đã tối, chúng ta vẫn quyết định vào thành, trong thành cũng tĩnh mịch như bây giờ, lúc chúng ta tìm kiếm lối ra, cuối cùng mặt trời cũng biến mất."

"Bóng đêm phủ xuống, nhiệt độ Thành Thương An thấp hơn nữa, rất khó tưởng tượng nổi loại giá lạnh cực độ đó lại xuất hiện giữa đất bồi Nam Cực, nhưng đây không phải điều trí mạng nhất, trong màn đêm, đột nhiên trong Thành Thương An bắt đầu xuất hiện vô số quỷ quái, những con quỷ quái này vô cùng hung hãn, quý dị nhất là, công kích của chúng ta không có hiệu quả với chúng, dưới tình huống này, chúng ta chỉ có thể lựa chọn lui về ngoài

thành, nhưng đi đến cửa thành thì phát hiện cửa thành đã đóng. Thành Thương An không có đặt cấm chế bay trên không, cho nên chúng ta dự định bay ra ngoài, nhưng đến trên cửa thành, thì phát hiện Thành Thương An đã bị mấy vạn bạch cốt vây thành, không thể rời đi, tiến thoái lưỡng nan, tiểu đội chúng ta chỉ có thể khổ sở chống đỡ một đêm, cho đến hừng đông hôm sau."

Long Tiểu Chi cũng không leo ra khỏi tà áo Hiên Khâu Thiên Giác, thật sự là Thành Thương An quá lạnh, cho dù đang ở trong khách sạn, cũng có thể cảm thấy khí lạnh vây quanh, chỉ có núp trong vạt áo Hiên Khâu Thiên Giác, cảm giác lạnh lẽo mới bị ngăn cản hoàn toàn, thậm chí Long Tiểu Chi đã móc ra lá cây Ngọc Bích mọc ra cần.

Hành vi bé con gặm lá cây vô cùng nhả nhai, cũng có thể thấy được, nằng đang nghiêm túc nghe Thương Chi Hề kể, cho nên cần khi có khi không, một mảnh lá cây tròn trịa bị cắn để lại mấy vòng răng nhỏ."Hừng đông, các người lại không đi, cho nên này Thành Thương An chỉ cần đi vào, là không thể đi ra dễ dàng hả?"

Nghe tiếng Long Tiểu Chi, ánh mắt Thương Chi Hề không tự chủ được chuyển dời đến tà áo Hiên Khâu Thiên Giác, vô thức nhúc nhích ngón tay, dẫn hành động muốn xách tiểu tử đi ra xoa bóp xuống."Đúng vậy, chúng ta thử rất nhiều cách, nhưng chỉ cần đến gần cửa thành hoặc là tường thành, thì sẽ cảm thấy nhiệt độ càng ngày càng thấp, dùng linh lực cũng không cách ngăn cản được, có thể nhận ra rõ ràng, tiếp tục đi tới thì máu trong cơ thể sẽ lập tức kết băng."

Hiên Khâu Thiên Giác nghe vậy nhìn Mặc Bạch một cái, Mặc Bạch lập tức hiểu ý, dùng tốc độ cực nhanh biến mất ở mọi người trong tầm mắt, Thương Chi Hề và An Chiêu Nhiên hơi sửng sốt, hiển nhiên bị tốc độ của Mặc Bạch dọa kinh hãi, nhưng hiểu rất nhanh, chắc hẳn Hiên Khâu Thiên Giác muốn đi từ mình đi nghiệm chứng lời bọn họ đã nói.

Đối với hành động của Hiên Khâu Thiên Giác và Mặc Bạch, Thương Chi Hề cùng An Chiêu Nhiên ngược lại cũng không ngại, dù sao bọn họ cũng chưa quen thuộc, không mù quáng tin vào một bên cũng không có gì không đúng, hơn nữa động tác của hai thầy trò này quang minh chính đại như thế, khiến người khó mà không hài lòng.

Tốc độ của Mặc Bạch không chậm, nhưng qua rất lâu sau, cũng không trông thấy Mặc Bạch về khách sạn.

Nhìn ánh mặt trời ngoài cửa sổ dần dần tối xuống, Thương Chi Hề không tự chủ được có vài phần lo âu, nhưng là quay đầu nhìn thoáng qua hai người ngồi đối diện, nam tử lạnh nhạt và tiểu tử điệp rắng rắc rắng rắc gặm lá cây trong lòng hân, nhất thời Thương Chi Hề thấy hoảng thần, hình như lo âu của mình hoàn toàn dư thừa.

"Đã lâu như thế, Mặc Bạch đạo hữu vẫn chưa về, thật sự không cần đi tìm tìm một cái sao?" Lại chờ một lát, cuối cùng Thương Chi Hề nhìn không được mở miệng hỏi.

"Không có việc gì, có thể đại sư huynh lại lạc đường, nhưng mà trước khi trời tối, có thể về." Long Tiểu Chi móc ra hai mảnh lá cây từ trong linh phủ của mình."Người có muốn nếm thử hay không, mùi vị không tệ, ngọt thanh dễ chịu, còn có thể xoa dịu an ủi."

Thương Chi Hề..." Chẳng lẽ nhìn mình rất giống yêu linh ăn chay thích lá cây sao? Nhưng linh lực ẩn chứa trong lá cây Ngọc Bích mọc vô cùng nhu hòa thanh thuần, có tác dụng giảm bớt thương thể rất tốt.

Kết quả là chờ Mặc Bạch đi tròn một vòng Thành Thương An, cũng nghiệm chứng lời Thương Chi Hề rồi quay về khách sạn, thì nhìn thấy Thương Chi Hề và tiểu sư muội nhà mình cùng nhau rắng rắc gặm lá cây.

Tiểu sư muội còn đỡ, hai tay nâng một mảnh lá cây còn lớn hơn mặt mình, một mảnh lá cây có thể gặm rất lâu, mất to híp một nửa hương thụ, nhưng có phải Thương Chi Hề ăn quá nhanh hay không? Cứ ăn thế này, thức ăn của tiểu sư muội và Kim Cát tằm sẽ không đủ, Mặc Bạch mặt than, hồi tưởng vị trí nấy cây Ngọc Bích mọc mình vừa phát hiện trong Thành Thương An, dự định có thời gian sẽ đi chuyển một cây.

"Thế nào?" Hiên Khâu Thiên Giác thấy Mặc Bạch trở về, lên tiếng hỏi.

"Lúc đến gần cửa thành và tường thành, khí lạnh đã không thể dùng linh lực chống đỡ, con và sư phụ có thể ra ngoài, nhưng những người khác thì không được, ngay cả tiểu sư muội nữa, sẽ bị đóng băng hết." Nếu như linh lực không có hiệu quả với khí lạnh, vậy thì có nghĩa là Hiên Khâu Thiên Giác không thể dùng linh lực của mình bảo vệ Long Tiểu Chi, còn làm thế nào Mặc Bạch phát hiện chuyện này, thì công lao thuộc về Kim Cát tằm giờ còn vừa run lấy bầy, vừa không quên gặm lá cây.

Nghe Mặc Bạch nói vậy, Thương Chi Hề không biến sắc liếc An Chiêu Nhiên một cái, đây là ý gì? Hai thầy trò này có thể không dựa vào linh lực, chỉ bằng vào bản thể của mình là có thể chống cự giá lạnh như thế sao?

"Trừ việc này ra, trong thành ít nhất còn có hai người nữa." Mặc Bạch tiếp tục không nhanh không chậm nói ra, lại khiến mấy người tiểu đội Thương Lăng giật mình không thôi.

Về mặt An Chiêu Nhiên động lại."Hai người?"

Giọng Mặc Bạch lạnh nhạt trước sau như một."Ít nhất hai người."

"Vì sao lại có hai người?" An Chiêu Nhiên cảm thấy ngoài ý muốn, trước đó bọn họ nóng lòng truy tìm người để lại dấu chân, đợi sau này chậm rãi tỉnh táo lại thì cũng phát hiện chỗ kỳ lạ của dấu chân rất nhanh, cũng thi thố đề phòng có người truy tung, nhưng vì sao trong thành lại có hai người?

Động tác cắn lá cây của Long Tiểu Chi ngừng lại, sự chú ý của An Chiêu Nhiên đặt trên chữ hai người người, Long Tiểu Chi lại đặt trên hai chữ ít nhất,

có thể khiến Mặc Bạch nói như thế, tức là Mặc Bạch cảm thấy trong thành không phải chỉ hai người, nhưng hẳn có thể xác định có hai người, chẳng lẽ là Đường gia? Không thể nào, lấy thực lực tiểu đội Đường gia, bọn họ còn chưa thể tránh năng lực tìm kiếm của Mặc Bạch.

Hiên Khâu Thiên Giác lấy ngón tay nhẹ nhẹ gõ mặt bàn, khiến mọi người chú ý."Trừ điều này, lẽ nào điện hạ không muốn nói gì khác?"

Thương Chi Hề phục hồi tinh thần lại, vẻ mặt khá trấn định, nhẹ ho một tiếng thả lá cây Ngọc Bích trong tay, rồi mới nói."Tiền bối là chỉ lịch sử Phi Thúy Châu đúng không, thật ra Thương Lăng chúng ta cũng không quá hiểu rõ Phi Thúy Châu, nếu không lúc trước cũng sẽ không bị Long Quyền đại trận ngăn cản, hiện giờ càng không bị Thành Thương An làm khó, nếu nói là lịch sử, hoàng thất cũng có ghi lại vài điều bí ẩn."

"Ước chừng năm vạn năm trước, lúc Thương An quốc cường thịnh nhất, thống lĩnh toàn bộ đất bồi Nam Cực, nhưng đạt cực thịnh thì nhất định sẽ suy yếu, lúc Thương An để thừa kế ngôi vị hoàng đế, đại hôn cùng hoàng hậu, hoàng hậu lại bị ám sát bỏ mình, Thương An để tức giận, hạ lệnh điều tra kỹ chuyện này, liên lụy tới Đường gia - sủng phi Đường Cẩm của Thương An để, đương nhiên Đường gia phải phản kích, bắt đầu liệt kê rất nhiều tội trạng của thế lực nhà mẹ hoàng hậu, cuối cùng lật đổ thế lực nhà mẹ của hoàng hậu, nhưng cuối cùng Đường Cẩm vẫn dính tội mưu hại hoàng hậu, tội chết có thể miễn, tội sống khó tha, Đường Cẩm được ban một ly rượu độc mà mất mạng, chỉ là đến nơi này, tình huống sách sử ghi xuất hiện điều khiến người ta khó hiểu."

"Lẽ ra sau khi xử lý Đường Cẩm, mọi sóng gió nên kết thúc, nhưng đột nhiên Thương An để lại mấu tích, triều đình nhất thời đại loạn, mấy tháng sau Thương An để một lần nữa trở lại Thương An quốc, hơn nữa ban ra mệnh lệnh cuối cùng, muốn ba vạn đầu người của Thương An quốc để thờ cúng, hơn nữa xóa đi tất cả tội lỗi của Đường Cẩm, tấn phong hoàng hậu, lịch sử Thương An quốc đến nơi này là kết thúc."

Thương Chi Hề nói xong, hiện trường lặng im không tiếng động, không chỉ có ba người Hiên Khâu Thiên Giác, trong tiểu đội Thương Lăng cũng có rất nhiều người là lần đầu tiên nghe nói tới đoạn lịch sử cổ xưa này, ào ào bị hành động điên cuồng của Thương An để dọa sợ, sau khi kinh ngạc, rất nhanh có người nhận ra điều không thích hợp."Điện hạ, chỉ dựa vào một hoàng mệnh, thật có thể khiến mấy vạn dân chúng cam tâm chịu chết? Chuyện này không hợp lý."

"Quả thực, dựa vào một đạo hoàng mệnh mà muốn lấy tính mạng dân chúng cả nước, cho dù người trung thành tới đâu, chỉ sợ cũng không làm được, cho nên mệnh lệnh này là được truyền lệnh bí mật, Thương An để trong truyền thuyết có thể bước lên vị trí người đứng đầu một quốc gia, trừ thực lực của ông ta, còn vì một đội quý quân ông ta nắm trong tay, đương nhiên, khi đó đồn đãi là thiên quân, mặc kệ đồn đãi thế nào, đội quân này xuất quỷ nhập thần, năng lực khó lường, trong bảy ngày ngắn ngủi đã đồ sát Thương An quốc hầu như không còn."

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 121: Khí Linh

Hoàn cảnh lại yên tĩnh lại lần nữa, có vẻ mọi người đang tiêu hóa đoạn lịch sử ghê người Thương Chi Hề vừa nói, Long Tiểu Chi nâng lá cây mở miệng nói."Vậy Lạc gia thì sao? Từng có địa vị như thế nào trong Thương An quốc?"

Giọng nói của Thương Chi Hề rất bình tĩnh."Lạc gia giống như Đường gia vậy, cũng là quyền quý đương triều, ra thật ra khi đó không chỉ có hai nhà Đường Lạc nhận được tin tức, còn có mấy gia tộc khác cũng nhận được tin tức, nhưng thời gian trôi đi, thanh danh hai nhà Đường Lạc lên cao, những thế lực khác dần dần biến mất."

"A." Long Tiểu Chi gật đầu nhỏ, không lên tiếng hỏi thăm nữa, có điều cái chân trần lại không thành thật đá Hiên Khâu Thiên Giác một cái.

Mặt Hiên Khâu Thiên Giác không thay đổi, trong mắt lại nhiễm ý cười, bé con đang nhấc nhở mình, lời nói Thương Chi Hề có vấn đề.

"Tục danh của Thương An đế là gì?" Trong yên tĩnh, đột nhiên Hiên Khâu Thiên Giác hỏi một vấn đề ngoài dự đoán của mọi người.

Vậy nên mọi người mới ý nhận ra, không có ghi lại gì về vị Thương An đế này, cho dù khi đó là thời đại vương quyền tối thượng, tục danh hoàng thất là cấm kỵ trong đại chúng, nhưng một chút mảnh nhỏ cũng không có lưu truyền tới nay thì có vẻ không bình thường.

Về mặt Thương Chi Hề hơi sững sờ, hình như không ngờ Hiên Khâu Thiên Giác lại hỏi thăm như thế, nhưng hoàn hồn rất nhanh."Tục danh của Thương An đế là Thương An Mạc, bởi vì chuyện có liên quan đến lịch sử hoàng tộc, cho nên trong Thương Lăng có ghi lại chút ít."

Hiên Khâu Thiên Giác không biến sắc, đôi mắt nhẹ nhàng bình tĩnh."Hóa ra là vậy."

Nhìn song đôi mắt bình tĩnh ôn hòa không gợn sóng trước mặt, Thương Chi Hề đột nhiên có cảm giác bị nhìn thấu, tỉ mỉ nhớ lại những lời mình vừa nói, xác định không có chỗ hở, này mới âm thầm thờ phào một cái, cảm giác mà Hiên Khâu Thiên Giác này để lại cho người ta quá mạnh mẽ, dù là thực lực hay là cơ trí."Giờ sắc trời đang dần tối, chỉ sợ tối nay sẽ là một cuộc ác chiến, vì vậy, chỉ có đột phá trận pháp phòng ngự của hoàng cung, có lẽ còn có một đường sống, tiền bối nghĩ thế nào?"

"Rất đúng." Hiên Khâu Thiên Giác gật đầu tỏ vẻ tán thành, dưới tình huống không có cách nào bình yên rời khỏi, tìm kiếm nguyên nhân khiến thành Thương An khác thường quả là là một lựa chọn tốt, dù sao trong hoàn cảnh này, con người dễ trấn định và tỉnh táo hơn khi có mục tiêu dưới.

Xác định được mục tiêu, đoàn người thừa dịp sắc trời còn chưa tối đi đến cửa chính hoàng cung, hoàng cung mỹ lệ màu vàng thẫm tỏa ra ánh sáng vàng cổ xưa mà kín đáo trong trời chiều, giống như vị vua ngồi trên cao, lặng lẽ nhìn xuống Thương An thành.

Hiên Khâu Thiên Giác đứng lại trước cửa chính hoàng cung, rất nhanh đã hiểu vì sao tiểu đội Thương Lăng không thể đi vào vương cung, bởi vì hoàng cung này cũng có thiết lập hạn định, đưa tay thăm dò đến gần, quả nhiên trừ cảm giác lạnh lẽo thấu xương còn có cảm giác bài xích cực mạnh, chắc hẳn tiến vào hoàng cung cũng cần điều kiện nhất định.

Long Tiểu Chi nhẹ nhàng kéo tà áo Hiên Khâu Thiên Giác, mang bàn tay nhỏ bé chỉ chỉ vào trong hoàng cung. "Sư phụ, hình như bên trong có người." Hiên Khâu Thiên Giác ngẩng đầu sờ sờ đầu Long Tiểu Chi, hẳn cũng cảm thấy trong vương cung có người, hoặc nói là có linh tu, còn có một cảm giác bị nhìn chăm chú khiến người ta vô cùng khó chịu.

"Tiền bối có cách đột phá không? Hình như hoàng cung cũng thiết lập trận pháp." Thương Chi Hề lên tiếng hỏi thăm, bởi vì truyền thừa trận pháp không đầy đủ như luyện đan và luyện khí, cho nên bây giờ người thông hiểu trận pháp ít lại càng ít, nếu Hiên Khâu Thiên Giác đã có thể dẫn mọi người đột phá Long Quyển đại trận, chắc hẳn hoàng cung này cũng không thành vấn đề.

Trong lúc đoàn người chờ đợi Hiên Khâu Thiên Giác giải đáp, đột nhiên trong vương cung điện lại vang lên tiếng đánh nhau, nguồn gốc của tiếng động này vang sâu trong hoàng cung, mặc dù cách rất xa, nhưng tình hình chiến đấu có vẻ vô cùng kịch liệt, bởi vì ngoài ở ngoài hoàng cung cũng có thể nghe thấy.

Người Thương Lăng tiểu đội nhất thời nhớ tới lời của Mặc Bạch, trong thành Thương An còn có người, hơn nữa ít nhất là hai người, một người trong đó rất có thể là kẻ để lại dấu chân lúc đầu, hơn nữa cũng là cô gái liên tục lặng lẽ đuổi bọn họ mà đến, nhưng vì sao bọn họ bị ngăn cản ngoài hoàng cung, còn cô gái kia lại có thể vào vương cung trước bọn họ một bước.

Đầu óc Thương Chi Hề và An Chiêu Nhiên hiển nhiên khôn khéo hơn những người khác nhiều, một lần là Long Quyển đại trận, lần này trận pháp phòng ngự hoàng cung, đây tuyệt đối không thể nào là trùng hợp, sắc mặt hai người nặng nề hơn rất nhiều.

Hiên Khâu Thiên Giác cũng không thêm đề ý sắc mặt hai người, bình tĩnh mở miệng. "Chắc hẳn hai vị đã đoán được, Long Quyển đại trận Phi Thúy Châu, phòng ngự hoàng cung Thương An thành thật ra rất dễ đi qua, chỉ cần huyết mạch hai nhà Đường Lạc mà thôi, đây cũng là nguyên nhân vì sao có Hào Liễu trà trộn vào Lạc gia, hơn nữa lừa gạt lấy đứa con trong bụng Đường Bạch Trần, như vậy thân là Thương Lăng truyền thừa huyết mạch hoàng thất, vì sao lại bị bài xích ở ngoài?"

Thương Chi Hề im lặng một lát, mới mở miệng một lần nữa. "Lừa gạt tiền bối quả là ta không đúng, nhưng chuyện này cũng không có quan hệ quá lớn với tiền bối, hơn nữa lại liên quan tới danh dự Thương Lăng quốc, nên mới có chỗ giấu giếm, nếu tiền bối muốn biết tiền căn hậu quả, sau này chắc chắn ta sẽ trần thuật tường tận, nhưng mà bây giờ, nếu như không nhanh chóng vào cung, chuyện này chắc chắn lợi không kịp hại."

"Chuyện xưa của Phi Thúy Châu quả thực không liên quan tới bản tôn, giờ bản tôn chỉ có hỏi, mục đích các người đến Phi Thúy Châu là gì?" Vui vẻ trong mắt Hiên Khâu Thiên Giác biến mất, bình tĩnh nhìn chăm chú Thương Chi Hề.

Yên lặng lan ra, như qua rất lâu, Thương Chi Hề mới cười khẽ một tiếng. "Quả nhiên tiền bối không phải là người thường, cũng được, hiện thời tình huống như thế, giấu giếm tiếp chắc hẳn tiền bối cũng không dẫn chúng ta cưỡng chế đột phá trận pháp phòng ngự này."

"Ồ đất bồi Nam Cực, truyền thuyết về Phi Thúy Châu nhiều không kể xiết, nhưng mà có một tin đồn lại bị tộc ta niêm phong cất vào kho, sợ dĩ truyền thuyết về Phi Thúy Châu có thể trải qua vài ngàn năm mà chưa biến mất, là vì bản thân Phi Thúy Châu là một tòa phủ đệ, là một vị tu chân đại năng thời kỳ thượng cổ mình ngộ lúc phi thăng, đưa phủ đệ của mình đến đất bồi Nam Cực, cho vùng hoang mạc vô tận này một con đường sống sót, từ đây nơi hoang vu này mới dần dần có dấu vết của sinh linh, chỉ cần có người luyện hóa Phi Thúy Châu, thì có nghĩa là có được một tiểu thế giới, nhưng trong Phi Thúy Châu này, Thương An quốc trải qua hình thành, hưng thịnh rồi diệt vong, vạn năm năm đã qua, lại không ai tìm được cách luyện hóa Phi Thúy Châu."

"Nói thế, giờ Thương Lăng đã tìm được manh mối luyện hóa Phi Thúy Châu?" Hiên Khâu Thiên Giác thoáng thấy hứng thú hỏi, nếu Phi Thúy Châu này là phủ đệ của tu sĩ thì Phi Thúy Châu đủ để tự gọi là thần khí, trong Phi Thúy Châu có sinh linh sống sót, linh lực sung túc, nếu có thể mang theo bên người, chẳng những có thêm một thứ bảo vệ tính mạng, cũng tương đương với có một cái không gian có thể sinh ra tài nguyên và sinh mệnh vô hạn.

Thương Chi Hề thần nhiên thừa nhận. "Đúng vậy, nhưng thứ cho ta không thể nói cho tiền bối."

"Là sao?" Hiên Khâu Thiên Giác chỉ cười không nói, chỉ bình tĩnh nhìn Thương Chi Hề một cái.

Trán Thương Chi Hề lập tức khẽ rì ra mồ hôi lạnh, đang suy tư nên ứng đối thế nào, đã thấy Hiên Khâu Thiên Giác cười nhạt một tiếng, tiếp tục dùng giọng điệu dằng như nước nói. "Vật từ thời thượng cổ, trải qua mấy vạn năm năm tháng, chắc hẳn phải hóa ra khí linh rồi."

Dù là An Chiêu Nhiên trầm ổn lạnh nhạt nghe này cũng không khỏi lộ vẻ khiếp sợ, Thương Chi Hề cũng vậy, sự nhạy cảm của Hiên Khâu Thiên Giác vượt xa tưởng tượng của hắn, lúc này Thương Chi Hề mới biết được, nam nhân này ngoại trừ thực lực ra, trực giác cũng chính xác đến đáng sợ, nếu đã bị chọc phá, Thương Chi Hề cũng chỉ có thể bất đắc dĩ thừa nhận.

"Tiền bối nói không sai, quả thực Phi Thúy Châu đã biến ảo ra khí linh, chỉ cần thuần phục khí linh, đương nhiên Phi Thúy Châu cũng sẽ nhận chủ. Sợ dĩ Thương Lăng chúng ta quyết định tiến vào Phi Thúy Châu lúc này, một là vị trí Phi Thúy Châu hay thay đổi, mà thời gian này chúng ta đúng lúc biết rõ nó sẽ xuất hiện ở đâu, mặt khác chính là Khô Hân Bằng Hải phía Bắc Cảnh xuất hiện rung chuyển, Tù Thủy Thành đang ở triệu tập thế lực bốn phương, đất bồi Nam Cực cũng là một trong các thế lực được mời, muốn gia tăng một bảo đảm cho mình nên mới quyết định đến Phi Thúy Châu thử một lần."

Thật ra Thương Chi Hề cũng không muốn nói ra quá nhiều, nhưng lúc nhận ra có một số việc cho dù hắn có lòng giấu giếm, lấy sự cơ trí của Hiên Khâu Thiên Giác, thì cũng có thể đoán được một hai, như thế không bằng bán một nhân tình, nói rõ mọi chuyện mình biết.

"Nhu vậy, chúng ta vào hoàng cung đi." Hiên Khâu Thiên Giác cũng không tiếp tục hỏi gì. "Bản tôn có thể giúp các người đi qua trận pháp phòng ngự hoàng cung, nhưng sau khi đi vào hoàng cung, đừng mong vào bản tôn sẽ dùng tướng mệnh hộ."

"Vân bối hiểu rồi." Thương Chi Hề tự nhiên hiểu ý cảnh cáo của Hiên Khâu Thiên Giác, quả thực Hiên Khâu Thiên Giác cũng không có nghĩa vụ phải bảo vệ Thương Lăng bọn họ, hơn nữa tiểu đội Thương Lăng còn thiếu tiểu yêu tử điệp một món trân bảo, nghĩ tới đây, ánh mắt Thương Chi Hề không tự chủ được dời đến trên người tiểu tử điệp.

Long Tiểu Chi thấy thế khề hừ một tiếng, xoay đầu nhỏ đi, hình như muốn nói thiệt cho ta còn mời người ăn lá cây, người lại lừa ta.

Thương Chi Hề thoáng lúng túng ho nhẹ một tiếng, chuyện này quả thực là Thương Lăng bọn họ đuối lý, dù sao nhận chủ nếu Phi Thúy Châu, Long Tiểu Chi muốn cầm cũng cầm không đi. Thương Chi Hề âm thầm quyết định, trừ Phi Thúy Châu, nếu đụng phải linh vật hiếm quý khác thì đưa cho tiểu yêu thêm vài món cũng không sao.

Ánh sáng tím lộng lấy quen thuộc mà thoải mái tràn ra giữa không trung, chiếc ô kia bay bổng xoay tròn trước mắt mọi người lần nữa. Không cần Hiên Khâu Thiên Giác chỉ dẫn, mọi người ăn ý đi trong ánh sáng của ô.

Cũng do Hiên Khâu Thiên Giác khống chế, chiếc ô chậm rãi vào trong hoàng cung, lần này ánh sáng màu tím lộng lấy kia vừa tiếp xúc vào phạm vi hoàng cung, liền lập tức nhìn thấy khí lạnh màu băng lam tung bay tứ tán, lượn lơ phía trên hoàng cung, chiếc ô dừng lại một lát, chỉ nghe một tiếng rạn nứt thanh thúy, ánh sáng thừa thế dâng cao, hàn khí màu băng lam cuối cùng bị thôn tính.

Bởi vì có Hiên Khâu Thiên Giác ở đây, đoàn người thuận lợi rào bước đi vào nội cung thành Thương An, lúc Hiên Khâu Thiên Giác thu hồi chiếc ô, mọi người lập tức cảm thấy lạnh hơn rất nhiều, cả hoàng cung như một hầm băng khổng lồ, ý lạnh thấu xương.

Dù như thế, tiểu đội Thương Lăng cũng không dám dừng lại lâu, lập tức đi vào sâu trong hoàng cung, bọn họ còn nhớ rõ tiếng đánh nhau lúc trước. Ba người Hiên Khâu Thiên Giác theo sát phía sau, cũng đi vào sâu trong hoàng cung.

Thông qua mấy đại diện và hành lang, cuối cùng đoàn người đi đến hoa viên tận cùng trong hoàng cung. Dọc đường, Thương Chi Hề còn ngẫu nhiên giảng giải kết cấu của hoàng cung và tên khu vực họ đi qua cho ba người Hiên Khâu Thiên Giác nghe. "Vườn hoa này không phải là ngự hoa viên, là chỗ Thương An để đặc biệt xây cho Đường Cầm xây, quy mô vượt xa hoa viên thực sự của hoàng cung, cho nên vườn hoa này cũng gọi là Đàn Cầm viên."

Chỉ đơn giản nhìn lướt qua, thì không khó phát hiện chỗ tĩnh xảo của Đàn Cầm viên này, chẳng những nhiều loại hoa đan xen hợp lý, hơn nữa còn có một hồ nước yên tĩnh xa xăm, quy mô Đàn Cầm viên này quả thực không nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 122: Quỷ Quái

Dấu vết đánh nhau kéo dài vào chỗ sâu trong vườn hoa*, sắc trời đã tối xuống rồi, không bao lâu sau, ánh tà dương cuối cùng nơi chân trời cũng bị chôn vùi, mặc dù xâm nhập vào vườn hoa có khả năng rất nguy hiểm, nhưng lúc này đã không còn chỗ nào tốt hơn.

*thực ra là rừng hoa (hoa lâm), nhưng mà phần trước lỡ dịch là vườn rồi (Đàn Cầm viên). Vườn nhưng mà cũng rộng cỡ 1 hecta ý (mình tưởng tượng), 'quảng' cung mà, bao rộng.

Đoàn người nhanh chóng đi vào vườn hoa, khu vườn này không tính là sum xuê, nhưng các loại hoa đan xen hợp lý, không xen lẫn nhau, như có người chăm sóc hàng năm vậy, truy tìm một lát như thế, dấu vết đánh nhau biến mất không thấy, cũng không còn dấu vết mà tìm, lúc đoàn người sa vào hoang mang, một bóng dáng màu vàng kim điểm lệ đột ngột xuất hiện trong vườn hoa.

Nữ tử đột ngột xuất hiện này đứng dưới một thân cây cách mọi người vài chục bước, mặt không có biểu cảm gì, chỉ dùng đôi mắt lẳng lẳng nhìn chăm chú vào bọn họ.

Sau khi kinh ngạc, trong lòng mọi người tiểu đội Thương Lăng vô cùng vui mừng, trong thành Thương An làm sao mà còn người sống chứ, nếu nữ tử đột nhiên xuất hiện này đã không kiêng dè bọn họ, giải thích rõ không phải là người theo dõi vẫn dấu kín ở trong bóng tối, cho nên thân phận của cô gái này rất có khả năng là khí linh họ cần tìm.

Trong lòng nghĩ thế nên đương nhiên ánh mắt của mọi người tập trung lên người nữ tử áo bào màu vàng kim, lúc nhìn kỹ lại, cũng phát hiện chỗ không thích hợp rất nhanh, nữ tử này nhìn chỉ chừng tuổi hoa hai mươi, nhưng trong mặt mày lại không có chút kiêu mỵ nào của thiếu nữ, ngược lại vô cùng sắc bén bức người, nhất là áo bào màu vàng kim kia, rõ ràng là phượng bào của hoàng hậu.

Phần lớn khu của đất bồi Nam Cực đều lấy màu vàng kim vi tôn, thành Thương An cũng không ngoại lệ, nữ tử này dám mặc phượng bào màu vàng kim, vậy thì thân phận khiến mọi người có một suy đoán không tốt lắm, hoàng hậu Thương An quốc, hình như chỉ có một vị, hơn nữa đã sớm mất mạng, nếu không cũng sẽ không có chuyện cả nước chôn theo sau này.

Bầu không khí kì lạ chậm rãi lan ra, không ai nào dám tùy tiện lên tiếng, trong giăng co, ráng mây cuối cùng của chân trời bị bóng đêm thay thế, màn đêm phủ xuống. Tầm nhìn trong vườn hoa cũng thành mơ hồ không rõ, vốn dĩ dựa vào ngũ giác của người tu chân, còn không đến mức cái gì cũng không nhìn thấy.

Sau khi bóng đêm bao phủ thì nữ tử kia lạnh nhạt xoay người rời đi, hình như mất đi hứng thú với đoàn người bọn họ, bóng dáng màu vàng kim tan biến trong vườn hoa rất nhanh.

Hiên Khâu Thiên Giác thấy thế nhanh chóng nhảy lên đuổi theo, nhưng cô gái kia lại giống như biến mất vậy, tìm không thấy tung tích.

"Tiền bối, hành động của nữ tử này có ý gì?" Thấy Hiên Khâu Thiên Giác không công mà lui, Thương Chi Hề thở phào nhẹ nhõm nhưng cũng có vài phần rối rắm, nếu nữ tử này đúng là khí linh, Hiên Khâu Thiên Giác không có bắt được nàng, quả thực hẳn phải thở nhẹ một hơi, nhưng đồng thời cũng có nghĩa là, khí linh này không đơn giản, hơn nữa vừa nãy hành động nhìn chăm chú của nữ tử kia cũng có phần không hợp với lẽ thường.

Hiên Khâu Thiên Giác không trả lời Thương Chi Hề, mà là cảnh giác nhìn bốn phía, Long Tiểu Chi sờ cằm nhỏ của mình tinh táo phân tích. "Hắn là có ý ngăn cản, bởi vì chúng ta có quá nhiều người, nàng không lập tức tấn công, mà lợi dụng lòng kiêng kỵ của chúng ta, kéo dài thời gian, đợi đêm tối phủ xuống rồi biến mất, chỉ sợ ban đêm hoàng cung cũng không thái bình."

Tiểu đội Thương Lăng hiểu ngay ý của Long Tiểu Chi, dù sao đêm qua bọn họ vừa mới trải qua một trận chiến sống còn gian khổ khác thường, nếu như trong vương cung cũng có quý quái tàn sát bừa bãi như thành Thương An, vậy nhất định tối nay sẽ có một cuộc ác chiến.

Rất nhanh, trong rừng hoa u ám, vang lên những tiếng động kì dị, đồng thời còn kèm tiếng khóc u oán kéo dài không dứt, giọng này nữ có nam có, mỏng manh yếu ớt lại chui thẳng vào đầu mọi người, nghe vô cùng rõ ràng.

"Đến." Trong bóng tối, có người nhẹ giọng nhắc nhở, tiếng động xung quanh dần dần đến gần, bốn phía vườn hoa xuất hiện rất nhiều vật quý mị tản ra khí tức u ám, những quý quái cũng không giống nhau, có cung nhân trạng thái hồn phách mờ mịt, có tử thi cứng ngắc tứ chi chậm chạp lê trên đất, còn có bộ xương huyết nhục sớm đã rửa nát, chỉ còn lại khung xương.

"Đáng chết, trong hoàng cung cũng có tình huống như vậy!" Đoàn người bị nhốt trong vườn hoa, trong tiểu đội Thương Lăng có người thấp giọng chửi bới một câu, giọng nói nghe có vài phần sợ hãi, hiển nhiên có ấn tượng sâu đậm với những vật này.

Lúc quý quái xuất hiện, Long Tiểu Chi xoay đầu nhỏ đi, không muốn nhìn mấy vật u ám này, có điều nhớ tới lời Thương Chi Hề nói, công kích không có hiệu quả với mấy quý quái này, lại cứng ngắc quay đầu nhỏ lại, không muốn bỏ qua một chút cơ hội tìm kiếm được cách giải quyết.

Hiên Khâu Thiên Giác phát giác hiện hành động của bé con trong lòng cũng không ngăn cản, chỉ là giơ ngón tay lên, ấn đầu nhỏ của Long Tiểu Chi xuống, để tránh một hồi hỗn loạn bé cưng sẽ ngã ra ngoài.

Trong bóng tối, một ánh sáng lạnh nhanh chóng xẹt qua, Mặc Bạch đã rút cự kiếm ra, một kiếm bổ về phía khoảng tử thi chỉ cách mình có vài bước, nhưng cự kiếm đánh xuống, không có cảm giác gì cả, thế nhưng trực tiếp xuyên qua thi thể, giống như một ảo ảnh không có thật thể.

Chẳng những thi thể không bị ngăn cản trở ngại, ngược lại bị Mặc Bạch chọc giận, lộ ra một răng nanh sắc bén như dã thú gào thét nhào tới, Mặc Bạch lập tức rút cự kiếm về muốn ngăn cản, nhưng thi thể lại không bị cự kiếm cản trở, răng sắc bén xuyên qua cự kiếm, trực tiếp cắn cổ Mặc Bạch.

Công kích và phòng ngự của Mặc Bạch đều có ý thăm dò, giờ cũng hiểu cái gọi là công kích không có hiệu quả là sao, lập tức thôi lui, thi thể lập tức cắn không trúng, tiếng răng nanh đụng nhau vào tổ rô lực cắn của nó.

Cùng một thời gian, từ mấy hướng khác cũng có quý quái vây lại lần lượt tấn công, Long Tiểu Chi phát hiện rất nhanh, tình huống còn phức tạp hơn cả tưởng tượng, chẳng những vũ khí không có hiệu quả với mấy quý quái này, công kích pháp thuật và linh lực cũng không có hiệu quả luôn, nhưng công kích của những quý quái này mà trúng phe mình, sẽ tạo thành tổn thương thật, chuyện này cũng giải thích rõ, những quý quái này cũng không phải ảo giác.

Công kích không có hiệu quả, phòng ngự không có hiệu quả, đoàn người chỉ có thể chặt vật tránh né, Hiên Khâu Thiên Giác vừa né tránh, vừa thử các cách công kích khác nhau, lại không phát hiện sơ hở.

Theo thời gian trôi qua, bởi vì linh lực mọi người tiêu hao, né tránh càng ngày càng vất vả, nhưng ban đêm thuần âm, bóng đêm càng nặng, công kích của quý quái cũng càng ngày càng hung ác, cứ thế này, khó nói tiểu đội Thương Lăng có thể bao nhiêu người chống được đến hùng đông.

Bởi vì hỗn loạn, đoàn người đã chậm rãi có xu thế phân tán, lúc mọi người hết sức chăm chú ứng đối quý quái, đột nhiên Hiên Khâu Thiên Giác mở miệng hỏi. "Tầm cung Đường Cầm ở đâu?"

Chi chốc lát sau, trong bóng đêm mới vang lên giọng nói chặt vật của Thương Chi Hề. "Đi qua vườn hoa, đi dọc theo phía trái hành lang có thể nhìn thấy, tầm cung Đường Cầm cũng là tầm cung của Thương An đế - Thương Càn cung."

Thương Chi Hề vừa dứt lời, vài bóng dáng đã cấp tốc lao đi, Hiên Khâu Thiên Giác có ý xâm nhập vườn hoa, tìm kiếm nữ tử áo vàng kia, Hiên Khâu Thiên Giác vừa đi, tiểu đội Thương Lăng cũng phản ứng lại rất nhanh, cũng đi tới Thương Càn cung.

Mặc dù trong thành Thương An không có hạn chế bay trên không, nhưng trong vương cung lại có, tiểu đội Thương Lăng vừa di chuyển, lập tức cảm thấy chịu không nổi, quý quái trong vương cung còn đông đúc hơn trong thành Thương An, hơn nữa lực công kích còn rất cao, nguyên một đám oán khí ngập trời, muốn nhanh chóng di chuyển trên mặt đất quả là khó khăn.

Hiên Khâu Thiên Giác và Mặc Bạch tự có công pháp, mặc dù không bay trên không, nhưng mũi chân nhẹ điểm, chân đạp hoa và phiến lá, thân thể mềm mại như không có sức nặng, công pháp kỳ lạ như thế đương nhiên không phải là ai cũng biết. Nhưng cũng may hai người bay vọt trên đầu cành hấp dẫn một đám quý quái lớn, khiến áp lực của tiểu đội Thương Lăng chậm rãi giảm bớt,

Thấy bóng Hiên Khâu Thiên Giác và Mặc Bạch biến mất ở trong đêm tối, Thương Chi Hề cùng An Chiêu Nhiên liếc nhau một cái, dưới chân dùng sức, cả người cất cao trong chớp mắt, mượn thân cành cây và hoa, nhanh chóng chạy tới Thương Càn cung, sau khi hai người rời khỏi, một người trong tiểu đội Thương Lăng còn ở lại, lấy ngọc phù trong không gian ra bóp nát, quý quái trước đó còn điên cuồng tấn công lập tức chen lẫn lui lại, như gặp phải thiên địch vậy.

Ba người Hiên Khâu Thiên Giác đi qua vườn hoa, trước mặt lập tức xuất hiện ba hành lang bằng phẳng, lúc này trong hành lang, quý quái đi lêu lổng, bóng dáng Hiên Khâu Thiên Giác chợt lóe, cũng không đi sang trái, mà biến mất trong hành lang bên phải, bóng dáng Mặc Bạch không dừng lại, cũng biến mất trong hành lang bên phải.

Chỉ chốc lát sau, bóng Thương Chi Hề và An Chiêu Nhiên cũng xuất hiện ở ngã ba, cũng nhảy lên, biến mất trong hành lang bên phải.

Tốc độ Hiên Khâu Thiên Giác cùng Mặc Bạch cực nhanh, lấy tu vi đám người tiểu đội Thương Lăng, sẽ bị bỏ rất xa, nhưng lúc ba người Hiên Khâu Thiên Giác chạy tới Thương Càn cung không lâu, Thương Chi Hề và An Chiêu Nhiên cũng đuổi sát tới.

Lúc thấy Hiên Khâu Thiên Giác và Mặc Bạch trước cửa Thương Càn cung, về mặt Thương Chi Hề cùng An Chiêu Nhiên đều là cứng đờ, nhưng rất nhanh bị tình cảnh trong Thương Càn cung hấp dẫn chú ý.

Trong nội cung, có hai bóng người đang đánh nhau, một người trong đó là nữ tử áo bào màu vàng kim bọn họ vừa mới gặp trước đây không lâu, mà người kia mặc áo bào màu xám đen, đầu đội mũ trùm, trên mặt che mạng che màu đen, thấy không rõ mặt mũi, nhưng theo thân hình thì rõ ràng là một nữ tử.

Về ngoài của nữ tử lập tức khiến mọi người nghĩ đến Nhiếp Ngô đã nói có một nữ tử hướng dẫn nàng ta khế ước với Hào Liễu, như vậy, việc vì sao nữ tử này có thể lặng yên không một tiếng động một thân một mình đi qua Long Quyển đại trận và trận pháp phòng ngự hoàng cung cũng dễ hiểu, nhưng vì sao, nữ nhân này lại biết cách đi vào Phi Thúy Châu, nàng tới đây có mục đích gì, lẽ nào cũng đến vì phù đệ?

Thương Chi Hề và An Chiêu Nhiên trăm mối như tơ vò, trong mắt to của Long Tiểu Chi cũng mang nghi hoặc, mặc dù không lộ diện, nhưng nữ tử áo bào màu xám đen này khiến nàng liên tưởng ngay đến Tây Tịch Nguyệt trong thành Cổ Mạch, cái kia kỳ quái tán tu, nếu như là cùng một người, vậy Tây Tịch Nguyệt này cũng có liên lạc với Cổ Mạch, Linh Tịch, Thương An, đến tột cùng nàng là ai?

Từ hiện trạng trước mặt có thể thấy, nữ tử mạng che mặt đang muốn cực lực thoát khỏi dây dưa của nữ tử kim y, nhưng thực lực hai người tương đương, cộng thêm trước đó có quý mị dây dưa, nữ tử mạng che mặt đã rơi xuống hạ phong. Nữ tử thấy hành tung mình bại lộ, hành động chẳng những không hoảng loạn, ngược lại lắc lư một hư chiêu, đánh thẳng tới đoàn người ngoài cửa Thương Càn cung.

"Né tránh!" Long Tiểu Chi nhìn chằm chằm nữ tử đeo mạng che, thấy động tác của nàng thì nhanh chóng lấy ra một cái bình ngọc, vung tay ném lên, Long Tiểu Chi lập tức nhớ tới Y Vũ bị Tây Tịch Nguyệt ném chất lỏng không rõ gây thương tích, từ đó ăn mòn lộ ra xương trắng, mất mạng tại tiên đảo.

Nghe giọng Long Tiểu Chi, Hiên Khâu Thiên Giác và Mặc Bạch động tác nhanh chóng tránh đi, mặc dù tốc độ bình ngọc cực nhanh, nhưng tốc độ hai người nhanh hơn, hai người phía sau, tay Thương Chi Hề và An Chiêu Nhiên cầm linh kiếm hơi ngừng, cũng lập tức phi thân tránh né.

Bình ngọc màu trắng lướt qua cửa cung, rơi trên mặt đất trước cửa cung rồi vỡ tan, nhưng mà không có, cái gì cũng không xảy ra, bình ngọc trống không! Mấy người thầm nói không ổn, hoàn hồn quay lại nhìn nữ tử mạng che mặt, nhưng cô gái kia đã nhảy ra thành cung, động tác nhanh chóng biến mất trong đêm tối.

Cùng lúc đó, nữ tử kim y mất đi mục tiêu cảm kiếm đâm tới bốn người ngoài cửa, khiến bước chân muốn đuổi theo của bọn họ hơi ngừng, rồi mất tiên cơ. Bốn người chỉ có thể ứng đối nữ tử kim y và quý quái tụ tập đến.

Trong vạt áo Hiên Khâu Thiên Giác, Long Tiểu Chi mím miệng nhỏ nhắn, trong mắt to hiện lên một tia ảo não và bị chọc giận, mặc dù bình ngọc trống rỗng, nhưng phong cách hành sự như thế, đã khiến nàng xác định, đen nữ tử áo bào màu xám này đúng là Tây Tịch Nguyệt khôn khéo mà thần bí.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Đường Cầm

Nữ nhân Tây Tịch Nguyệt này thông minh đến đáng sợ, cũng tinh táo đến đáng sợ, tới bây giờ Long Tiểu Chi còn nhớ rõ Tây Tịch Nguyệt thiếu chút nữa bị Cổ Trục Thủy một đao chém ngang lưng, nhưng dưới tình huống bị xé bụng, chẳng những nữ nhân này tính kế Y Vũ, hơn nữa còn né tránh bọn họ truy tung, nghĩ kĩ lại, đây đã là lần thứ hai Long Tiểu Chi chịu thiệt vì Tây Tịch Nguyệt, Long Tiểu Chi mãi mãi rằng sữa của mình, thật muốn cắn người!

Mặc dù Tây Tịch Nguyệt cứ thế biến mất trước mắt bọn họ, nhưng đoàn người lại không có cách nào mà đuổi theo, công kích của áo vàng nữ tử đã tới, mấy người phát hiện rất nhanh, tu vi nữ tử áo vàng rất cao, mơ hồ có dấu hiệu đột phá Hóa Thần kỳ, hơn nữa bất kể hậu quả, một lòng chỉ muốn đánh giết bọn họ mà không hề phòng thủ.

Trừ việc đó ra, năng lực của đám quý quái trong Thương Càn cung không tệ, hơn nữa ăn ý đến đáng sợ, bọn họ thậm chí biết chuyển đổi vị trí cho nhau, khiến người ta hoài nghi có phải những quý quái này còn có trí tuệ hay không.

Muốn đánh bại nữ tử áo vàng cũng không khó, dù sao có Hiên Khâu Thiên Giác ở đây, nhưng Hiên Khâu Thiên Giác chỉ là né tránh, sau đó mượn bộ pháp huyền diệu trong nháy mắt chạy vào Thương Càn cung, Mặc Bạch cũng theo sát phía sau, quãng Thương Chi Hề và An Chiêu Nhiên ngoài cửa.

Lúc Hiên Khâu Thiên Giác và Mặc Bạch bước vào trong nội cung, nữ tử áo vàng phần nộ gào thét, tiếng thét kia bén nhọn mà khàn khàn, vô cùng quý dị, nữ tử áo vàng lập tức quay lại ngăn cản Hiên Khâu Thiên Giác, nhưng tất cả quý quái Thương Càn cung đều ngăn tại cửa, kéo lại bước chân hai người Thương Chi Hề.

Bởi vì tranh đấu lúc trước, tất cả quý quái đều tụ tập ở gần cửa cung, việc này cũng khiến phía trong Thương Càn cung thông suốt, nguyên tắc của Thương Càn cung khá bình thường, lại vô cùng hoa mỹ, ngay cả gạch đá dưới chân cũng là linh quang thượng đẳng, hai người Hiên Khâu Thiên Giác chạy vào chính điện Thương Càn cung, tốc độ cực nhanh, đảo mắt đã qua nửa, mà hình bóng nữ tử áo vàng chợt lóe, đã cản trước mặt bọn họ.

Con người đen của nữ tử áo vàng chẳng biết lúc nào đã biến thành màu đỏ diễm lệ, vô cùng bắt mắt trong đêm tối, bản thân nữ tử không sử dụng vũ khí gì, nhưng lực sát thương móng tay của nàng rất lớn, ngăn trước hai người, hai tay nữ tử đặt xuôi bên người, móng tay bén nhọn, mơ hồ chớp sáng ánh màu đỏ sậm, chỉ nghe nữ tử dùng giọng nói khàn khàn."Đi... ra..."

Hình như đã lâu rồi nữ tử không nói chuyện, giọng nói không lưu loát, nghe rất khó chịu, nhưng nữ tử lại hết sức cố chấp lại nói một lần."Đi đi..."

Nữ tử không có công kích trước khiến Hiên Khâu Thiên Giác có vài phần ngoài ý muốn, ở vườn hoa cũng vậy, nữ tử áo vàng này chỉ kéo bọn họ lại, không công kích, mắt Hiên Khâu Thiên Giác lạnh lẽo, lẽ nào nữ nhân này nhìn thấu tu vi của hắn, biết rõ mình không địch lại, cho nên mới kiêng kỵ như vậy.

"Đi đi... Trong đó không có... Ngọc Bích... Khí linh..." Nữ tử không lưu loát nói ra, đôi mắt đỏ không chớp, vừa cảnh giác vừa sợ hãi nhìn chằm chằm vào Hiên Khâu Thiên Giác.

"Vậy khí linh kia ở đâu?" Hiên Khâu Thiên Giác hỏi, nữ nhân này biết rõ bọn họ đang tìm cái gì.

Nữ tử kia không cử động cũng không trả lời, hình như đang rối rắm, nhưng do dự này khiến Hiên Khâu Thiên Giác biết rõ, nữ nhân này là biết rõ chỗ ở của khí linh Phi Thúy Châu.

Nữ tử cũng không do dự quá lâu, bởi vì gần cửa cung đột nhiên bùng nổ ánh lửa, lập tức vang lên vô số tiếng kêu khóc kêu thảm thiết, Hiên Khâu Thiên Giác xoay người lại nhìn lại, Thương Chi Hề và An Chiêu Nhiên sắc mặt có vài phần lạnh lẽo, giải quyết xong những quý quái kia, không chỉ thế, sau khi tiến vào Thương Càn cung, hai người còn đánh vài mảnh ngọc giản vào cửa cung, bên ngoài cửa cung, những quý quái kia lập tức không dám tiến lên.

Đối xử với Thương Chi Hề và An Chiêu Nhiên hiển nhiên nữ tử không có khách khí như vậy, quý quái chết hầu như không còn, một mình nữ tử lẻ loi nhào tới, móng nhọn lóe lên ánh đỏ, tốc độ cực nhanh.

Đào mắt ba người đã đánh vào nhau, sau khi đôi mắt nữ tử biến đỏ, lực công kích càng mạnh, dưới công kích mãnh liệt như thế, Thương Chi Hề cũng không còn cách nào che giấu tu vi, vốn dĩ hắn không phải Kim Đan kỳ, mà là tu sĩ Xuất Khiếu sơ kỳ, cộng thêm một An Chiêu Nhiên Hóa Thần trung kỳ, thế nhưng cũng chỉ đánh ngang với nữ tử áo vàng, xem ra, tu vi của Tây Tịch Nguyệt đã chạy trốn cũng sẽ không quá thấp.

Tình hình chiến đấu giằng co như thế duy trì liên tục một lát, thấy Hiên Khâu Thiên Giác quả thực không có ý ra tay tương trợ, mà chỉ đứng một bên thân nhiên quan sát, Thương Chi Hề không thể không cúi đầu xin Hiên Khâu Thiên Giác giúp đỡ."Về chuyện Thương Lăng giấu giếm, nếu tiền bối muốn biết, văn bối có thể nói hết, còn mong tiền bối có thể ra tay cứu giúp."

Bản thân tiểu đội Thương Lăng là hoàng thất Thương Lăng, vậy vốn có rất nhiều bí ẩn, tỷ như khắc chế quý quái, tỷ như hiểu kết cấu Thương Càn cung như lòng bàn tay, trước ứng đó khi trả lời Hiên Khâu Thiên Giác, Thương Chi Hề trả lời rất có kỹ xảo, hắn biết rõ đối mặt với người như Hiên Khâu Thiên Giác, nói láo nhất định sẽ bị nhìn ra, cho nên có chỗ nói thật, có chỗ cắt câu lấy nghĩa, có chỗ chuyển dời trọng điểm, thực hư nửa nọ nửa kia.

Dưới tình huống như vậy, Thương Chi Hề tin rằng, cho dù là người cơ trí cỡ nào cũng khó phân biệt thực hư, nhưng là khiến hắn không nghĩ tới, hình như Hiên Khâu Thiên Giác xem hắn như trò cười, phán đoán chuẩn xác vị trí Thương Càn cung, tám mưu tính toán này, cũng không biết là ai đùa bỡn ai.

Hiên Khâu Thiên Giác nghe vậy khẽ mỉm cười, Thương Chi Hề lại vô thức lạnh gáy, còn chưa suy nghĩ cẩn thận cảm giác không ổn này đến từ nơi nào, đã nghe Hiên Khâu Thiên Giác dùng giọng ôn hòa như trước nói ra."Nếu bản tôn đã đến nơi này, còn có chuyện gì bản tôn không biết rõ, Thương Lăng khó tránh đánh giá mình quá cao."

"Không thể nào!" Thương Chi Hề không tin, vừa tránh né công kích của nữ tử áo vàng, vừa cẩn thận nhìn Hiên Khâu Thiên Giác một cái, từ trước đến nay đất bồi Nam Cực chưa từng có nhân vật như thế, cho nên người này tuyệt đối là tu sĩ ngoại lai, mới tìm hiểu Phi Thúy Châu thời gian gần đây, sao có

thể biết bí mật giấu giếm vài ngàn năm này, nhất định Hiên Khâu Thiên Giác đang gạt hấn, Thương Chi Hề nghĩ như vậy, nam nhân này quá gian xảo!

Hình như Hiên Khâu Thiên Giác lại như mất đi hào hứng nói chuyện, đưa tay sờ sờ bé con trong lòng ngực của mình, bé con lập tức theo thói quen dùng đầu mình cọ vào lòng bàn tay Hiên Khâu Thiên Giác. "Đi thôi, xem ra trong Thương Càn cung không có vật chúng ta cần, đi thôi."

Nữ tử áo vàng đang công kích hơi dừng lại, nàng hiểu Hiên Khâu Thiên Giác đang nói cho nàng nghe, sau đó lại điên cuồng công kích Thương Chi Hề cùng An Chiêu Nhiên.

Thấy Hiên Khâu Thiên Giác xoay người đi khỏi Thương Càn cung, Thương Chi Hề vừa kinh ngạc, vừa bối rối, vì sao Hiên Khâu Thiên Giác không dò xét thực hư hấn dự đoán mà không chút lưu luyến xoay người, hình như bọn họ không có hứng thú gì với bí mật Thương Lăng che giấu.

"Chiêu Nhiên người cần nàng!" Thương Chi Hề nói xong, An Chiêu Nhiên lập tức hiểu ý, đánh một ngọc phù vào người, tu vi tăng vọt trong nháy mắt, mặc dù không thể dựa vào sức một mình bắt giữ nữ tử, nhưng giữ nàng lại thì không có vấn đề.

Thương Chi Hề thấy vậy không dám trễ nãi chút nào, lúc nhảy lên đã biến mất tại chỗ, chạy vào Thương Càn cung.

Không có trở ngại, ba người Hiên Khâu Thiên Giác đến chính điện rất nhanh, vừa bước vào cửa điện, trong nháy mắt Thương Càn cung đã sáng lửa, ánh lửa sắc màu ám chiếu rọi Thương Càn cung như óng ánh trong suốt, giống như một viên bảo thạch màu vàng kim, trở thành ánh sáng suy nhất trong bóng tối.

Bởi vì có người đến, kéo theo gió nhẹ nhàng thổi qua những sợi màn đỏ trong điện, trong Thương Càn cung đầy vẻ diễm lệ màu đỏ, như tân phòng ngày đại hôn, càng đi vào, ba người phát hiện, đây không phải là cảm giác sai, nên đồ trên bàn, màn đỏ tấm cung, khắp nơi đều tràn ngập vui mừng.

Đi qua chính điện, ba người đi đến nội điện Thương Càn cung, cũng là chỗ nghỉ ngơi, nội điện cũng bị sắp xếp như mới tân hôn, mọi nơi đều là màu đỏ yêu dã, như ánh lửa nhiệt tình, nhiệt tình đến sắp bùng cháy mọi thứ.

Trong điện không có ai cả, một bình phong khổng lồ màu đỏ thắm nửa chạm rồng ngăn cản tầm mắt của mọi người, xuyên qua khe hở bình phong, có thể thấy mờ mờ màu đỏ diễm lệ sau tấm bình phong.

Ba người cẩn thận vòng qua bình phong, cảnh tượng sau tấm bình phong cũng hiện ra rõ ràng trước mắt ba người, muren nền đỏ sáng ngời, giường long phượng treo đầy dây đỏ chiếm hơn nửa không gian, dây đỏ phát pho, bóng người trên giường có vài phần mờ lung như không thật.

Hiên Khâu Thiên Giác trầm tư một lát, khẽ gạt gạt đầu với Mặc Bạch, Mặc Bạch lập tức đi lên, lấy kiếm đẩy màn lụa đỏ ra, treo màn giường làm như dây đỏ cạnh giường, lật bỏ mạng che mặt, một dung nhan xinh đẹp hiện lên trước mắt.

Đó là một nữ tử, mặc đồ đỏ cưới thắm, da trắng như tuyết, hai mươi tuổi hoa, dung mạo diễm tĩnh, giữa một mảnh đỏ thắm, nữ tử dường như đang ngủ say trong một ngọn lửa màu đỏ trong, diễm lệ, yên tĩnh mà dịu dàng.

Khiến người ta ngạc nhiên là, dung mạo nữ tử y đúc nữ tử áo vàng ngăn cản bọn họ, chỉ là nữ tử áo vàng có thêm vài phần bén nhọn ngang ngược, mà nữ thi áo đỏ trên giường lại hết sức yên tĩnh, dịu dàng.

"Đây là Đường Cầm? VẬ ngoài điện là ai? Chẳng lẽ là khí linh?" Long Tiểu Chi sờ cằm nhỏ, quả thực, Đường Cầm sớm đã chết mất, trong Thương An quốc này cũng không còn người sống, mặc dù nữ tử áo vàng ngoài điện khá quý dị, nhưng trên người nàng quả thực có sinh khí, hơn nữa rất tràn đầy, cho nên là vật có sinh mạng, thật chẳng lẽ là khí linh Phi Thúy Châu?

Sau lưng ba người, Thương Chi Hề lặng lẽ ẩn núp trong bóng tối thấy thế, mắt lóe lóe, lặng yên không một tiếng động biến mất.

Sau khi Thương Chi Hề biến mất, Hiên Khâu Thiên Giác mới sờ sờ đầu Long Tiểu Chi, sau đó chỉ chỉ tay của nữ thi áo đỏ nắm lại đặt trên bụng, áo bảo rộng thùng thình được người ta tỉ mỉ xếp lại, không khiến người ta cảm thấy hỗn loạn, mà trên tay nữ tử cầm một cây lược gỗ màu đỏ.

Bởi vì màu sắc cây lược gỗ và giống đồ cưới, như không nhìn kỹ thì rất dễ bỏ qua, Long Tiểu Chi nhìn cây lược gỗ, trong xẹt qua mắt to kinh ngạc. "Sư phụ nói là, nữ tử áo vàng là cây lược gỗ này sao?"

"Đúng vậy, vật tu sĩ yêu mến, nếu trải qua thời gian lâu dài, rất dễ dàng có được tình cảm, nếu cây lược gỗ này là vật Đường Cầm yêu thích khi còn sống, cây lược gỗ có cơ duyên, có linh tính, linh lực trong thành Thương An lại đầy đủ, biến hóa vài ngàn năm, hóa hình cũng không ngoài ý muốn."

Trước đó bị nữ tử áo vàng ngăn cản hai lần, mà nữ tử áo vàng cũng không có tùy tiện công kích, trừ việc tu vi chênh lệch quá nhiều, còn vì sợ hãi trời sinh với bách thảo vương, đây là thiên tính không thể mất đi, chỉ là khiến Hiên Khâu Thiên Giác ngoài ý muốn là, cây lược gỗ này lại có thể cảm nhận được uy áp của hấn, hơn nữa nửa linh nửa yêu, nếu không phải nhìn thấy bản thể cây lược gỗ, thì ngay cả mình cũng không thể xác định thân phận của nàng, nữ tử áo vàng đúng là khí linh, lại không phải khí linh của Phi Thúy Châu.

Tác giả có lời muốn nói: cảm ơn lễ vật, tươi và chấm điểm mọi người~~ tấn giang trừu không muốn không muốn, lão Hiên vốn cũng không tăng lực, suy tính có nên đổi không, không biết có thể tìm sư phụ chỉ trả hay không, nếu không đại sư huynh cũng được, hình như hơi khó khăn, ~ thời, vẫn là trừ tiền lương của Tiểu Chi đi...

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124: Bạch Cốt* Từ Đâu Tới

*xương trắng, để bạch cốt cho ngẫu

Vạn vật có linh, điều này không chỉ có vật sinh mạng, mặc dù việc vật chết hóa linh đặc biệt hiếm thấy, nhưng cũng không phải không có, vật có biến hóa này phần lớn được gọi là khí linh.

Khí linh hình thành chín phần phải xem cơ duyên, một phần xem tư chất, bình thường linh khí càng hiếm có thì tỷ lệ nuôi dưỡng ra khí linh càng cao, nhưng cũng không phải là tuyệt đối, bởi vì từ xưa đến nay, khí linh quá ít ỏi, không ai nắm bắt được nguyên tắc đó.

Mặc dù không có ai thăm dò quy tắc khí linh hình thành, nhưng trên cơ bản tất cả khí linh đều có một điểm giống nhau, độ trung thành của bọn họ với nguyên chủ vô cùng cao, trừ phi nguyên chủ tử vong, hoặc họ do trời sinh ra, nếu không rất khó thuần hóa.

"Tiểu Chi muốn không?" Hiên Khâu Thiên Giác chỉ chỉ cây lược gỗ màu đỏ kia, cây lược gỗ này vẫn canh chừng cho Đường Cẩm sau khi nàng chết vài ngàn năm, thấy rõ độ trung thành cao cỡ nào, hơn nữa thực lực bản thân không tồi, nếu thuần hóa cho Long Tiểu Chi, cũng là một bảo đảm.

Long Tiểu Chi lại lắc đầu. "Không muốn." Mặc dù cây lược gỗ này có vẻ rất đặc biệt mà tính mỹ, lại vẫn không tới mức khiến Long Tiểu Chi nhất định phải mang đi, huống chi hẳn là bản thân cây lược gỗ không muốn rời khỏi chủ nhân mình.

"Vậy thì đi thôi." Đối với quyết định Long Tiểu Chi, Hiên Khâu Thiên Giác cũng không có cảm thấy quá chú quan, Long Tiểu Chi là người tùy hứng, có một số việc không cưỡng cầu được, thường thường kiểu người này làm tốt hơn đa số tu sĩ.

Nếu trong phòng không có vật bọn họ cần, ba người vừa muốn xoay người rời đi, Hiên Khâu Thiên Giác và Mặc Bạch lại đồng thời dừng lại một chút, nhìn về phía cây lược gỗ trong tay nữ tử, cây lược gỗ bằng gỗ lim chột tàn mát ra ánh sáng đỏ xinh đẹp, óng ánh trong suốt giống như ngọc bích màu đỏ.

Giữa ánh sáng đỏ, trên cây lược gỗ xuất hiện một hàng chữ nhỏ màu vàng kim, đó là một chữ lạc, tự thể ngang dọc rất ngang ngược, rồng bay phượng múa, hiển nhiên tính cách người viết vô cùng bá đạo.

Ánh sáng ngày càng mạnh, lại không chói mắt, trong ánh nhìn chăm chú, cây lược gỗ vang lên một tiếng tiếng răng rắc rất nhỏ, trên đó xuất hiện một vết rạn thật nhỏ.

"Đi ra ngoài điện." Hiên Khâu Thiên Giác nói ra, dẫn đầu xoay người đi.

"Sư phụ, là Thương Chi Hề và An Chiêu Nhiên, tiểu đội Thương Lãng mạnh vậy sao?" Thực lực của khí linh cây lược gỗ bọn họ mất thấy, không nghĩ tới mới một lát ngắn ngủi, hai người Thương Lãng đã đánh trọng thương nữ tử áo vàng, một khi bản thể khí linh bị thương, muốn chữa trị là điều vô cùng khó khăn.

"Hiếu thắng hơn Lạc gia và Đường gia." Hiên Khâu Thiên Giác vừa nhanh chóng di chuyển, vừa trả lời Long Tiểu Chi.

Có thể khiến Hiên Khâu Thiên Giác trả lời như thế, thấy rõ Thương Lãng thật sự có chút thực lực, trong điện không có vật cản, hành động của ba người cực nhanh, nhảy nấp đã tới ngoài điện.

Bởi vì có ngọn đèn của Thương Càn cung chiếu rọi, ngoài điện sáng hơn rất nhiều, bóng nữ tử áo vàng chắn tại cửa điện, cảm thấy trong điện có người đi ra cũng không quay đầu lại, chỉ cánh giác nhìn Thương Chi Hề và An Chiêu Nhiên trước mặt.

Thấy ba người đi ra nhanh như thế, mặt hai người Thương Chi Hề lộ vẻ ngoài ý muốn, công kích trong tay không dừng lại, muốn thuần hóa khí linh, nếu ý chí khí linh quá mạnh mẽ chỉ có thể đánh trọng thương trước, thừa dịp khí linh suy yếu ép nhận chủ.

"Canh giữ ở chỗ này có ý nghĩa gì đâu, đi cùng ta có gì không tốt?" Công kích của Thương Chi Hề vừa đâm vừa xoa, hơn nữa tiến hành hướng dẫn để dao động ý chí của nữ tử áo vàng, về mặt Thương Chi Hề có vài phần lo lắng, hiển nhiên việc ba người Hiên Khâu Thiên Giác xuất hiện đánh loạn tiết tấu thuần hóa của hắn, đương nhiên cũng sợ Hiên Khâu Thiên Giác ra tay đoạt thành quả hắn vất vả kiến tạo.

Nữ tử áo vàng bị thương không địch lại, lần nữa bị hai người Thương Chi Hề đánh lui, vọt tới chỗ cửa điện, lại cứng rắn dựa vào lực lượng của bản thân khó khăn lắm mới dừng ở cửa điện.

Hiên Khâu Thiên Giác không ra tay, mà là ở một bên xem chiến, về mặt thờ ơ, hình như cũng không chú ý thắng bại. Long Tiểu Chi cũng siết chặt tà áo Hiên Khâu Thiên Giác, yên lặng nhìn chăm chú tranh đấu giữa hai người Thương Lãng và nữ tử áo vàng, hình như hai người Thương Chi Hề hết sức am hiểu phù triện, nhưng phù triện của bọn họ hết sức kỳ lạ, không giống phù triện trên đại lục Hoàn Thần hiện nay.

Sở dĩ nữ tử áo vàng trọng thương là do bị phù triện gây thương tích, lúc ba người triển đấu, nữ tử áo vàng liên tiếp chịu thiệt vì phù triện, giọng nói tràn trề sức hấp dẫn của Thương Chi Hề liên tục không ngừng, tâm trạng nữ tử áo vàng bắt đầu dần nóng, công kích loạn lên, phòng thủ cũng loạn, vết thương trên người cũng càng ngày càng nghiêm trọng, nhưng dù như thế, nữ tử áo vàng lại không có toát ra thái độ mềm yếu, hai mắt đỏ bừng thiêu đốt ngọn lửa diễm lệ, càng ngày càng sáng, chưa từng dập tắt.

Tâm trạng của Thương Chi Hề cũng không tốt, dưới tình huống có phù triện gia tri, cũng chỉ tạo thành trọng thương, lại không thể khiến thái độ nữ tử áo vàng dịu xuống, chuyện này quả thực có phần đã kích, đồng thời cũng khiến công kích của Thương Chi Hề càng tàn nhẫn hơn, cuối cùng, đánh nhau một lần nữa, linh kiếm Thương Chi Hề cắm vào ngực nữ tử áo vàng, rồi sau đó lại đánh bay nữ tử áo vàng.

Nữ tử áo vàng ngã trước cửa điện, giãy giụa một lát, cố gắng lung la lung lay đứng lên, vẫn chần trước cửa, áo bào màu vàng kim đã hỗn loạn không chịu nổi, vết máu đỏ thẫm nhiễm đỏ cả áo. Thương Chi Hề thừa thắng xông lên, thu linh kiếm về, nhảy đến trước người nữ tử, tay cầm một mảnh ngọc phù muốn đánh vào cơ thể nữ tử.

Hiên Khâu Thiên Giác liên tục khoanh tay đứng nhìn lại đột nhiên hành động, áo trắng tung bay, ống tay áo vung lên, Thương Chi Hề bay ra ngoài mấy chục thước mới dừng lại, tay Thương Chi Hề cầm ngọc giản, cuối cùng sắc mặt vẫn hiện vẻ tức giận. "Tiền bối có ý gì?"

Hiên Khâu Thiên Giác lạnh nhạt cười một tiếng. "Lẽ nào Nhị hoàng tử đã quên, Thương Lăng còn thiếu đồ nhi ta một vật."

Thương Chi Hề nghẹn, quả thực, tiểu đội Thương Lăng đã từng hứa hẹn như thế, chỉ cần Hiên Khâu Thiên Giác mang họ vào Phi Thúy Châu, có thể chọn một vật trong thu hoạch chuyến này của bọn họ, kế hoạch của Thương Chi Hề rất hay, sau khi tiến vào Phi Thúy Châu, bọn họ sẽ nhanh chóng thuần hóa khí linh Phi Thúy Châu, như vậy thì Long Tiểu Chi muốn cũng không cách nào lấy được, nhưng là hắn không nghĩ tới, Hiên Khâu Thiên Giác lại ra tay.

"Trong lòng không muốn, đừng làm với người, tiền bối làm như thế có phải không ổn không?" Thương Chi Hề vẫn hết sức kiêng kỵ Hiên Khâu Thiên Giác, bởi vì hắn nhìn không thấu tu vi của nam nhân này, cũng nhìn không thấu suy nghĩ của hắn, hành vi nam nhân này lại không bị hắn khống chế, không trong phạm vi hắn dự đoán, nhưng mà buông tay thì Thương Chi Hề lại là không cam lòng.

Gió đêm phát động, áo trắng khẽ tung bay, đôi mắt nhẹ nhàng của Hiên Khâu Thiên Giác khẽ liếc Thương Chi Hề một cái, khiến lời của Thương Chi Hề nghẹn lại, trong mắt Thương Chi Hề hiện lên một tia chật vật, cũng bị che giấu rất nhanh.

"Đừng có nói có gì không ổn với bản tôn, một gia tộc đồ sát mấy vạn sinh mệnh, dám nói trong lòng không muốn, đừng làm với người?"

"Đó là sai lầm của tiền bối, huống chi Thương An quốc đã diệt quốc, cũng là trừng phạt hoàng thất Thương An, tiền bối đừng áp đặt chuyện này trên người Thương Lăng quốc." Thương Chi Hề lập tức mở miệng phản bác, thần thái có vài phần kích động.

Từng tiếng cười nhạt nhả nhận truyền đến, Hiên Khâu Thiên Giác vui vẻ nhẹ nhàng. "Tục danh chân thật của Thương An đế hắn là Lạc Thương An nhi, sở dĩ Lạc gia cao ngạo, không chỉ là bởi vì huyết mạch truyền thừa đặc biệt, mà bởi vì bọn họ đã từng là thế lực mạnh mẽ nhất trên mảnh đất này, Lạc gia mới là hậu duệ Thương An chân chính."

Xét trên lịch sử, quả thực Thương An đế là người làm việc vô cùng ngang ngược, loại người này bảo thủ, tính cách mạnh mẽ, một người như vậy sao lại cho phép một cây lược gỗ khắc dòng họ người khác xuất hiện trên người Đường Cẩm, cho nên cây lược gỗ kia chỉ có thể là do Thương An đế tự khắc, hơn nữa cũng tặng cho Đường Cẩm.

Lúc nhìn thấy chữ viết trên cây lược gỗ, Hiên Khâu Thiên Giác đã có suy đoán, nhưng vẫn không xác định, cho nên khoanh tay đứng nhìn ngoài điện, chỉ vì đưa một người tới, hoặc là nói chờ khí linh thật sự của Phi Thúy Châu, quả nhiên, lúc nữ tử áo vàng không thể chống đỡ nổi nữa, một giọng nói vang lên trong đầu óc.

"Cứu nàng, ta đi với các ngươi."

Bởi vì vậy, Hiên Khâu Thiên Giác ra tay, mặc dù trong chuyện này vẫn có điểm đáng hoài nghi, nhưng dù sao lịch sử vô cùng xa xưa, không thể hiểu hết toàn bộ, chỉ có thể chài xuôi nguyên nhân kết quả, không thành vấn đề.

Lời nói của Hiên Khâu Thiên Giác khiến sắc mặt Thương Chi Hề và An Chiêu Nhiên cứng đờ, Thương Chi Hề nhìn Hiên Khâu Thiên Giác, rất lâu sau mới mở miệng. "Vậy thì thế nào, điều Lạc gia gây nên không xứng tiếp tục vì đứng đầu Thương An, tộc ta lấy thay thế cũng chỉ là thay trời hành đạo."

"Nếu đúng là thay trời hành đạo, vì sao ngoài thành Thương An xương khô thành núi? Ngươi đừng giải thích với bản tôn, bản tôn không có hứng thú, khí linh này bản tôn nhận lấy." Hiên Khâu Thiên Giác bình thản nói ra, một câu khiến sắc mặt Thương Chi Hề xanh lét rồi đen lại.

Thương Chi Hề chưa từng chật vật như vậy, trong ánh mắt Hiên Khâu Thiên Giác, hắn cảm thấy tất cả giải thích của mình trở nên vô cùng buồn cười, bởi vì người này chỉ cần nhìn qua là có thể khám phá tất cả nguy trạng của hắn, nhưng là vì sao? Hắn cho rằng hành động của hắn gần như hoàn mỹ, lịch sử vài ngàn năm trước cũng là bí ẩn tuyệt đối, ngay cả Lạc gia và Đường gia cũng không thể biết được toàn bộ, vì sao nam nhân này lại làm ra vẻ rõ như lòng bàn tay? "Ta không hiểu tiền bối đang nói gì, khí linh này là Thương Lăng phát hiện trước, tiền bối muốn vật yêu thích của người ta?"

Thần thái trong mắt Hiên Khâu Thiên Giác lạnh nhạt, còn chưa mở miệng, bé con trong lòng lại sờ cảm nhỏ của mình, vẻ mặt bưng tỉnh đại ngộ. "Hóa ra là như vậy, những thi hài chất thành núi ngoài thành là tự mình đi qua, lúc trước không phải bị tàn sát ngoài thành."

Thương Chi Hề sửng sốt. "Ngươi nói gì?"

Long Tiểu Chi tiếp tục dùng móng vuốt béo của mình sờ cảm nhỏ, vẻ suy tư. "Thương An quốc lập quốc tại Phi Thúy Châu, lúc xây dựng Thương An thành nhất định đã đo lường tính toán qua ngũ hành bát quái, nơi đây vốn là chỗ phong thủy tuyệt hảo, nhưng đã xảy ra thay đổi lúc Thương An diệt quốc, trước ngươi đã nói, sau khi Đường Cẩm chết Thương An đế biến mất mấy tháng, thời gian mấy tháng này, hắn là Thương An đế tìm kiếm phương pháp giữ Đường Cẩm lại, sau đó quay về lập trận pháp, lại phát hiện không làm nên chuyện gì."

"Vi vậy ban mặt lệnh cả nước chôn theo, nhưng kết cấu phong thủy của vùng đất trù phú là thành Thương An này đã bị thay đổi, cho nên sau khi mấy vạn dân chúng bị bêu đầu, linh hồn không thể rời đi, liên tục bồi hồi trong Thương An quốc, bởi vì tính đặc biệt của thành Thương An, lúc ban đêm phủ xuống, những hải cốt này từ bốn phương tám hướng tụ tập mà đến, hội tụ đến Thương An thành, sau vài ngàn năm, oán niệm của linh hồn quá mạnh mẽ, hải cốt lại không được xuống mồ an nghỉ, huyết nhục rửa nát, chỉ còn xương trắng nên ngoài thành Thương An mới có xương trắng thành núi."

Sau khi Long Tiểu Chi nói xong, hoàn cảnh yên tĩnh lạ thường, về mặt Thương Chi Hề và An Chiêu Nhiên rất không tốt, hiển nhiên bọn họ không thể tiếp nhận xương trắng ngoài thành từ đầu tới, lúc bọn họ nghĩ các loại lý do muốn phủ nhận thời khắc, nữ tử kia áo vàng lại mở miệng.

"Xương trắng... tự mình... Bỏ qua..."

Lại là một trận tĩnh mịch, rất lâu sau Thương Chi Hề thấp giọng lầm bầm lầu bầu. "Sao có thể?" Nghĩ đến việc xương trắng ngoài thành ừn ừn kéo tới, đột nhiên Thương Chi Hề rùng mình, nếu như chuyện này là thật, vậy Thương Lăng bọn họ có thể bình yên rời khỏi đây không?

Hiên Khâu Thiên Giác không nói gì, mặc dù Long Tiểu Chi cũng không tinh thông trận pháp, nhưng tư duy vô cùng nhanh nhạy, thành Thương An này quả thật bị người ta động tay động chân, đất bồi Nam Cực là chỗ cực dương, Phi Thụy Châu lại vì âm, mang đến sức sống cho đất bồi Nam Cực, nhưng thành Thương An xây trên mặt trận, thay đổi một chút đã đưa tới một loạt dị biến, bởi vì dương thịnh cách âm, dương khí quá thịnh ngược lại ngăn cản âm khí thoát ra, mấy vạn vạn vong hồn trong thành Thương An không đi được, bị nhốt ở đây hơn mấy vạn năm.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Hồ Ngọc Bích

Suy nghĩ của con người sẽ hỗn loạn khi bị sợ hãi, nhưng mà có một số người cực ít lại ngược lại, đầu óc sẽ càng rõ ràng, An Chiêu Nhiên chính là loại người này, từ lúc Hiên Khâu Thiên Giác xuất hiện, An Chiêu Nhiên biết chuyện có biến, trước đó Thương Chi Hề đi theo ba người Hiên Khâu Thiên Giác vào Thương Càn cung, không lâu sau đó quay lại.

Đường Cẩm đã chết, thi thể đặt trong nội điện Thương Càn cung giải thích rõ, trên phương diện nào đó cũng nói rõ, nữ tử áo vàng chắn trước mặt bọn họ chắn là khí linh bọn họ muốn tìm, dù sao trong thành Thương An hàng đêm quý mị hoành hành, tuyệt đối không thể nào có người sống ở đây, cho nên nữ tử áo vàng có khí tức sinh mệnh này, chỉ có thể là khí linh.

An Chiêu Nhiên còn nhớ trước đây Mặc Bạch đã từng đã nói, Long Tiểu Chi không thể bình yên rời khỏi thành Thương An, mà thuần hóa một khí linh cấp thần không chỉ cần có thực lực, quan trọng hơn là phương pháp và cơ duyên, suy tư chỉ chốc lát sau, An Chiêu Nhiên tỉnh táo mở miệng.

"Hiên Khâu tiên bối, bây giờ quan trọng nhất là làm thế nào rời khỏi đây, tiên bối phải cũng nhìn ra được, hai người chúng ta có chuẩn bị mới đến, khả năng thuần hóa khí linh cực cao, chỉ có thuần hóa khí linh, chúng ta mới có khả năng sống sót, nếu không cứ giằng co như thế, không biết sẽ xảy ra chuyện gì trong Phi Thụy Châu, chỉ sợ đến lúc, không ai trong chúng ta có thể đi ra khỏi mảnh đất này."

"Thiện ác kết nhân quả, thiên đạo có luân hồi, Thương Lăng ra không thể ra khỏi Thương An quốc này, cho dù có khí linh cũng không thể nào cứu được các ngươi, mấy vạn oan hồn oán cốt vây thành, cho dù người hạ quyết định lúc trước không phải là các ngươi, nhưng các ngươi lại là đao mổ sắc bén nhất trong tay Thương An đế." Hiên Khâu Thiên Giác cũng không giận vì Thương Chi Hề và An Chiêu Nhiên không ngừng dấy đưa, mà dùng giọng nói tùy ý chọc phá chuyện Thương Chi Hề cố che giấu, về mặt hai người Thương Chi Hề không khỏi vận vẹo một cái.

Hiên Khâu Thiên Giác liên tục nghi ngờ, vì sao điều kiện tiến vào Phi Thụy Châu và thành Thương An là huyết mạch hai nhà Đường Lạc, còn hậu duệ Thương An chân chính là Thương Lăng lại giống như không dính chút nào, vì vậy lúc tiến vào thành Thương An cũng chạm mặt tiểu đội Thương Lăng, Hiên Khâu Thiên Giác liên tục vô tình cố ý thăm dò, cộng thêm mọi chuyện xảy ra sau đó cũng đã giải thích rõ, Lạc gia là hoàng thất Thương An thật sự, Đường gia là cánh tay quan trọng của Thương An đế.

Nhưng chỉ nhiều đó còn chưa đủ, mặc dù Lạc gia và Đường gia mạnh mẽ, lại còn chưa đủ để tàn sát hết Thương An trong mấy ngày, cho nên còn có một thế lực khác, Hiên Khâu Thiên Giác nghĩ đến quân đoàn quý Thương An để nắm trong tay trong lời đồn, nếu Thương An đế muốn vững chắc địa vị của mình, cần bồi dưỡng thế lực riêng, cho nên Đường gia là đao sáng, còn quân đoàn quý là kiếm trong tối.

Vì sao hoàng thất Thương Lăng hiểu rõ hoàng cung Thương An như thế, vì sao biết rất nhiều về lịch sử, vì sao vô cùng kiêng kỵ lịch sử, nếu thật sự chỉ mưu triều soạn vị, cứ chỉ che lấp tránh né này khó tránh khỏi quá kịch liệt, dù sao chuyện đã qua hơn mấy vạn năm, dù truy cứu, cũng truy cứu không đến trên người Thương An quốc, cho nên hai người Thương Chi Hề kiêng kỵ như vậy, là vì thân phận Thương Lăng không đơn giản.

Quý quân của Thương An đế, phụng mệnh đồ sát dân chúng Thương An quốc, nhưng sau khi thi hành mệnh lệnh, cụ thể xảy ra chuyện gì thì không thể biết được, sau đó, trong quý quân có một nhóm người mang tất cả vật tư của hoàng cung Thương An chạy trốn, sau đó thay thế người cũ, thành lập Thương Lăng quốc.

Lúc Thương Chi Hề tiến vào hoàng cung, có lẽ là quá mức hưng phấn, có lẽ muốn tăng nhanh tiến độ, nên Thương Chi Hề giảng giải hoàng cung Thương An, muốn được Hiên Khâu Thiên Giác tin tưởng rồi cố ý chỉ Hiên Khâu Thiên Giác sai hướng, muốn nhân cơ hội tiến vào Thương Càn cung tìm kiếm.

Nhưng nếu hẳn thật sự rõ hoàng cung Thương An như lòng bàn tay khiến Hiên Khâu Thiên Giác dự đoán ra thân phận của bọn họ, thời gian đã qua vài ngàn vạn năm, tại sao Thương Lăng ngay cả cách thức đi vào cũng không biết lại rõ hoàng cung Thương An như lòng bàn tay? Dù bản thân Thương An đề, chỉ sợ cũng sẽ không học thuộc lòng mỗi một góc nhỏ trong hoàng cung, người có thể làm được điểm này bình thường chỉ có một loại người: Âm vệ.

Cũng chính là thế lực trong bóng tối của Thương An để, quý quân, bởi vì hàng năm đội quân này ẩn núp trong các góc hẻo lánh của hoàng cung Thương An, nên sự hiểu rõ hoàng cung vượt xa Lạc gia và Đường gia, mà sở dĩ gọi là quý quân, nhất nhất có năng lực đặc biệt và truyền thừa, bởi vì vậy nên mới có thể dù đã vài ngàn vạn năm sau vẫn quen thuộc hoàng cung đến cực điểm.

Thương Chi Hề im lặng rất lâu, nếu Hiên Khâu Thiên Giác đã chỉ ra thân phận của bọn họ, tất cả giấu giếm đều không có chút ý nghĩa nào, có điều đáng ăn mừng là, ba người Hiên Khâu Thiên Giác không phải người trên đất bồi Nam Cực, không có thù diệt môn với Thương Lăng, mà Lạc gia thì lúc chưa tiến vào Phi Thúy Châu đã bị tiêu diệt, đến nay Đường gia cũng không xuất hiện, cho nên thân phận Thương Lăng quốc sẽ không bị tiết lộ.

An Chiêu Nhiên hiểu rõ ràng, mặc dù Hiên Khâu Thiên Giác không bày ra thực lực, thế nhưng sự lạnh nhạt và khí thế của kẻ mạnh lại không thể nghi ngờ, mình liên thủ với Thương Chi Hề muốn giết hẳn cũng khó khăn. "Chuyện này là vẫn bối sai, xin từ biệt tiền bối, nếu lần này có thể sống sót, lại tới cửa tạ lỗi."

Mặc dù trong lòng Thương Chi Hề không cam lòng, nhưng An Chiêu Nhiên ý bảo mãi, cuối cùng vẫn cúi đầu nhận lỗi, rút khỏi Thương Càn cung.

Sau khi hai người rời khỏi Thương Càn cung, dựa vào ngọc phù, dọc theo đường đi quý mị cũng không dám tới gần, Thương Chi Hề không hiểu sao An Chiêu Nhiên lại nóng lòng thoát thân, còn buông tay với khí linh, cũng có thể đi theo Hiên Khâu Thiên Giác, như thế tỷ lệ chạy ra khỏi thành Thương An cũng lớn hơn một chút.

An Chiêu Nhiên bắt đầu dĩ than nhẹ. "Người đã quên kết cục của Lạc gia rồi sao? Tính tình nam nhân kia lúc nào cũng dễ dàng khiến người ta bỏ xuồng phồng bị, chúng ta đã giẫm lên ranh giới cuối cùng của hắn, mà hắn nếu đã dám diệt Lạc gia, lại diệt một Thương Lăng cũng là chuyện thường thôi."

Thương Chi Hề nghe vậy trong lòng chợt lạnh, đầu óc tỉnh táo không ít, quả thực Hiên Khâu Thiên Giác luôn cho người ta có ảo giác rất dễ nói chuyện, nếu như vừa nãy hẳn được voi đòi tiên, tiếp tục ở lại Thương Càn cung mong Hiên Khâu Thiên Giác che chở, Hiên Khâu Thiên Giác sẽ tha thứ lần tính kế tiếp theo không? Nói từ điểm này, quả thực mình và Lạc gia không làm tốt bằng Đường gia, xem ra Đường Ất cũng không đơn giản.

"Chúng ta mau chóng tập hợp với những người khác của tiểu đội thôi, cho dù không có khí linh, vật tư trên quý trọng thành Thương An cũng không phải ít, sau đó tìm kiếm cách đi khỏi đây, không thể đặt toàn bộ hy vọng lên người Hiên Khâu Thiên Giác, người kia cho ta cảm giác hắn rất nguy hiểm, nói không chừng ba thầy trò bọn họ sớm đã có cách rời khỏi bình yên, những chuyện lúc trước, chỉ muốn chúng ta mất cảnh giác." "Xem thần thái lạnh nhạt của Hiên Khâu Thiên Giác và Mặc Bạch, quả thực rất có thể, chỉ là hơi đáng tiếc, chúng ta trù tính lâu như thế, cuối cùng lại thất bại trong gang tấc."

Hai người vừa nói, vừa biến mất trong bóng đêm.

Trong nội cung Thương Càn, nữ tử áo vàng đã chữa thương cho mình, đứng trước cửa chính điện, vẻ mặt phức tạp nhìn vào trong cung đèn đuốc sáng trưng.

Bầu không khí có phần thương cảm và tế nhị, đột nhiên Long Tiểu Chi lại hắt hơi một cái, một cái không tính, liên tục hắt hơi ba cái mới dừng lại, Long Tiểu Chi vuốt vuốt cái mũi nhỏ của mình, co chân, vùi mình sâu hơn một chút. "Nếu người không muốn đi, thì cứ ở lại đây đi."

Nữ tử áo vàng hết sức kinh ngạc nhìn bé con trong vạt áo Hiên Khâu Thiên Giác, vẻ mặt bé con không thêm để ý, tựa hồ đối mặt với nàng không phải một khí linh, mà là một người bình thường vô cùng đơn giản.

Im lặng một lát, nữ tử áo vàng nhoèn miệng cười. "Xin cảm ơn..." Nói xong ánh sáng chợt lóe, bóng dáng màu vàng kim đã tan biến tại trước điện, quay về cây lược gỗ.

Trong nội cung Thương Càn, trên giường long phượng, cây lược gỗ đỏ bồng kia vẫn ở trong tay Đường Cầm, chỉ là trên đó có thêm mấy vết rạn tinh tế. Ánh sáng trên cây lược gỗ dần dần âm đạm, chữ Lạc màu vàng kim trên chiếc lược cũng biến mất theo, trong điện, quay về bình tĩnh, mọi thứ tiếp tục ngủ say.

Ngoài điện, ba người Hiên Khâu Thiên Giác cũng xoay người đi, đèn cung đình sau lưng dần dần tắt, một lần nữa biến mất trong bóng đêm.

Nếu như hai người Thương Chi Hề vẫn còn ở đây, chắc chắn vô cùng kinh ngạc, bởi vì mấy người Hiên Khâu Thiên Giác quay về bằng đường cũ, đi về con đường phía trước dẫn tới Đàn Cầm viên, một đường thông suốt, quý mị lều lổng xung quanh xem ba người như không có, ba người trở lại Đàn Cầm viên một lần nữa rất nhanh.

"Sư phụ, khí linh có thể không chế quý quái không? Đây là cái lược kia làm, hay là Phi Thúy Châu làm?" Nhìn quý quái lều lổng xung quanh, Long Tiểu Chi hỏi.

"Bình thường, thì khí linh không có năng lực này, nhưng ở Phi Thúy Châu, khí linh Phi Thúy Châu sẽ có một chút quyền khống chế, mà cây lược gỗ kia, bản thân nó có một chút năng lực khống chế quý quái, cây lược gỗ đã là vật Đường Cầm, nắm giữ một chút bí pháp Đường gia cũng là chuyện thường tình."

Lúc trước khí linh Phi Thúy Châu truyền âm cho Hiên Khâu Thiên Giác, chỉ cần cứu cây lược gỗ sẽ đi theo bọn họ, đương nhiên cũng để lại chỉ dẫn, ba người đi dọc theo đường lúc đến, xuyên qua vườn hoa, cuối cùng dừng bên hồ, nước hồ bình tĩnh, mặt hồ bởi vì ánh trăng chiếu rọi mà khẽ tỏa sáng,

ngẫu nhiên sẽ có cánh hoa bay xuống, tạo nên từng vòng gọn sóng nhẹ nhàng.

Sau khi ba người đứng lại, chỗ sâu trong nước hồ yên tĩnh đột nhiên bắt đầu phát ra ánh sáng, thấp sáng trợn hồ nước, ánh sáng trong màn nước chậm rãi biến sắc, kỳ dị là, nước hồ này cũng không chỉ có một màu, mà chia làm hai nửa, một nửa là màu đỏ điểm lệ rực rỡ, một nửa là màu xanh thăm tươi mát như ngọc bích.

Hai màu đỏ xanh phân chia rõ ràng trong nước hồ, phân cách nước hồ thành hai phần nam bắc, ngọc bích ngọc bích, hồng phi lục thủy, ngọc bích vẫn luôn có hai màu, đến lúc này, Long Tiểu Chi mới hiểu được, tên Phi Thủy Châu từ đâu mà có, chỗ nước hồ này đúng là tâm trận của Phi Thủy Châu.

Mặt nước gọn sóng nhẹ nhàng, óng ánh trong suốt, cả mặt hồ hết sức bắt mắt trong màn đêm, khảm trong vương thành Thương An. Ánh sáng của Hồ Ngọc Bích rực rỡ, cảnh tượng trong đó cũng xảy ra thay đổi nghiêng trời lệch đất, cánh cá lội lá sen vào ban ngày đã hoàn toàn đổi diện mạo.

Cúi đầu nhìn lại, hồ Ngọc Bích trong suốt thấy đáy, đất dưới đáy hồ cũng chia thành hai màu đỏ rực và xanh biếc, trong đó có mọc hai cây thủy sinh màu sắc khác nhau, phiến lá cây cối ở trong đó chẳng hề tươi tốt, hình dáng phiến lá giống với Ngọc Bích mọc Long Tiểu Chi ăn lúc trước, thân cành vô cùng bắt mắt, cây cối sống trên mảnh đất màu xanh thì cành lá xanh biếc, giống như bích ngọc, còn cây cối trên mảnh đất màu đỏ thì cành lá đỏ sậm, giống như bảo thạch.

Phía trên rừng rậm không giống thật này có rất nhiều cá sống, những con cá này bị ánh sáng của hồ Ngọc Bích làm tỉnh lại, thoải mái nhàn nhã bơi qua lại trong rừng Ngọc Bích.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Ngọc Bích Có Chủ

"Nếu như nơi này bị người phát hiện, chắc hẳn bảy cảnh đẹp của Hoàn Thần sẽ có thêm một cảnh nữa." Hiên Khâu Thiên Giác vừa duỗi tay nâng Long Tiểu Chi thò nửa người ra vừa nói.

Long Tiểu Chi mở to mắt, mặt mũi tràn đầy vẻ yêu thích, hồ Ngọc Bích này quá xinh đẹp, tựa như tiên cảnh, cây cối sống trong nước, hồ phát sáng, lại còn trong suốt thấy đáy, hai loại đất kỳ lạ phân chia ranh giới nơi đáy hồ khiến hồ Ngọc Bích có hai loại màu sắc, khiến nó thêm vài phần mỹ lệ thần bí.

Thấy mặc dù hồ Ngọc Bích thay đổi, lại không xuất hiện sinh linh khác, Hiên Khâu Thiên Giác hiểu, hẳn là khí linh kia ở dưới đáy hồ. Vì vậy cất bước bước vào trong hồ Ngọc Bích.

Vừa tiến vào hồ Ngọc Bích, đã bị nước hồ trong suốt vây quanh, nước hồ này hết sức kỳ lạ, gần như không thấy sức cản, sức nổi cũng không lớn, mặc dù nước hồ dán lên người có cảm giác mát mẻ lại không thấm ướt áo, hơn nữa nhiệt độ cũng khác thành Thương An lạnh như băng, nước hồ ấm áp, khiến người ta toàn thân thoải mái.

Sau khi vào nước hồ, Long Tiểu Chi cảm thấy nhiệt độ thoải mái nên cũng leo ra khỏi tà áo Hiên Khâu Thiên Giác, mở cánh của mình quạt nước, khi đóng khi mở đã bơi ra rất xa, sau đó lại xoay một vòng, bơi về bên cạnh Hiên Khâu Thiên Giác, còn thay đổi tư thế bơi, ngửa mặt nằm ở trong hồ nước, thông thả vỗ cánh, ưu nhã dị thường.

Vừa vào hồ Ngọc Bích, ba thầy trò chậm rãi đi về phía đáy hồ, chỉ chốc lát sau, cuối cùng dẫm lên lớp đất nơi đáy hồ, sau khi đến gần, ba người Hiên Khâu Thiên Giác mới phát hiện, sở dĩ hồ Ngọc Bích được thấp sáng, hơn phân nửa là do đất dưới đáy hồ tạo thành, thổ nhưỡng này giống như cát mịn, từng hạt rõ ràng, mỗi một hạt như được mài dũa tỉ mỉ, có vẻ bóng loáng, ánh sáng này nhìn qua vô cùng yếu ớt, lại có thể chiếu sáng cả mặt hồ.

Đứng giữa ranh giới cát mịn hai màu, Long Tiểu Chi cúi đầu nhìn nhìn cát mịn dưới chân, ngồi xổm xuống dùng hai tay nâng một nắm cát mịn chỗ đường ranh giới, sau đó thả ra, quả nhiên cát mịn chậm rãi tàn ra trong hồ đúng như dự liệu, tự động bay tới đáy hồ cùng màu, tốc độ cát mịn bay xuống vô cùng chậm rãi, lúc rơi là tã giống như hai sợi chỉ nhạt màu treo trong hồ nước.

"Sur phụ, đây là đất gì vậy? Thật là đặc biệt." Long Tiểu Chi lộp độp đi theo bên người Hiên Khâu Thiên Giác, để lại sau lưng một chuỗi dấu chân nhỏ xíu.

Hiên Khâu Thiên Giác đi rất thanh thản, động tác không nhanh nhưng cũng không quá chậm, nghe vậy cúi đầu nhìn nhìn bé con dưới chân đang ngáng cái đầu nhỏ lên nhìn hắn, cánh sau lưng bé cũng đã hóa thành áo choàng, áo choàng tím nhạt chính thông thả lay động theo gọn nước.

"Vi sư cũng chưa từng thấy, có điều trong truyền thuyết của người phàn, Nữ Oa nặn người bằng đất năm màu, năm màu là thanh xích hoàng bạc hắc, chia ứng theo ngũ hành mộc hỏa thổ kim thủy, đây cũng nguyên tắc vận hành cơ bản của vạn vật thể gian, đương nhiên, những truyền thuyết này đa số do người phàm bịa đặt, tính là chân thật thế nào, dù là tu sĩ cũng không rõ ràng."

Niên đại của những chuyện thần thoại không chỉ rất là cổ xưa, thượng cổ, viễn cổ cũng chỉ là tin đồn, tuổi thọ người tu chân rất dài, lại không dài bằng trời đất, cho dù là người phi thăng thì thọ nguyên bọn họ cũng không phải trường sinh thật sự, chỉ là tuổi thọ bị kéo dài vô hạn, dài đến mức nhìn không thấy cuối cùng, những cuối cùng vẫn có điểm cuối.

Hiên Khâu Thiên Giác vừa mới nói xong, thì thấy ánh mắt tiểu đồ đệ nhà mình sáng lên, đang lúc không hiểu, cánh sau lưng bé con nhoáng lên, nhanh chóng từ xẹt qua mặt hắn, bay thẳng lên phía trên, lúc Hiên Khâu Thiên Giác ngẩng đầu nhìn lại, bé con đã bơi tới trên một cành cây màu xanh biếc, hai tay ôm một chiếc lá cây hình giọt nước liều mạng rút ra.

Nhưng lá cây này rất chắc chắn, thân hình Long Tiểu Chi đã cong thành một đường cong ra phía sau, lá cây vẫn không nhúc nhích như cũ, vỗ cánh nửa ngày, mặc kệ Long Tiểu Chi cố gắng thế nào, đổi hướng ra sao, vẫn chẳng rút được chiếc lá nào, Long Tiểu Chi bơi một vòng quanh nhánh cây, sờ sờ cảm nhỏ của mình, lại duỗi thân tay chọc chọc vào lá cây, phiến lá màu xanh biếc bị chọc nghiêng qua, đầu ngón tay truyền đến cảm giác mềm dẻo và hơi lạnh của thực vật, chứng minh lá cây này là thật.

Hiên Khâu Thiên Giác mỉm cười, đang muốn đi lên hỗ trợ, đã thấy hai tay Long Tiểu Chi ôm lá cây, cũng không thêm nỗ lực, trực tiếp a ô cắn vào phiến lá, gò má thịt thịt phồng lên, không khó tưởng tượng, Long Tiểu Chi ôm lá cây cắn một hồi, chỉ chốc lát sau lại phun lá cây ra, trên phiến lá xanh biếc thậm chí không in dấu răng, Long Tiểu Chi phẫn nộ vỗ cánh bay về.

"Sự phụ, xem đến mấy cái cây này sống lâu lắm rồi, lá cây cắn cũng không nhúc nhích, hẳn lịch sử hồ Ngọc Bích phải vô cùng xa xưa." Long Tiểu Chi trở về mặt đất, nghiêm trang nói.

Trong mắt Hiên Khâu Thiên Giác tràn ngập vui vẻ. "Tiểu Chi nói rất có đạo lý."

Long Tiểu Chi gật gật đầu, tiếp tục ngoan ngoãn đi theo Hiên Khâu Thiên Giác, đoạn trang mà nghiêm túc đi tới, cơ thể nhỏ bé thẳng tắp, như khiên hàng đầu chân nhỏ sau lưng nặng có thêm mấy phần nghiêm túc.

Ba người đi ở trong rừng dưới đáy hồ Ngọc Bích, tầm nhìn cũng không bị ảnh hưởng gì, những phiến lá trên cây chẳng hề tươi tốt, rất thưa thớt không che được hai bên, tầm mắt của bọn họ cũng không bị ngăn cản.

Đi dọc theo rừng cây Ngọc Bích một lát, ba người đến giữa hồ, cuối cùng cũng nhìn thấy chân diện mục của khí linh Phi Thụý Châu.

Vị trí giữa hồ cũng có một gốc cây Ngọc Bích thụ, chỉ là cây Ngọc Bích này lại sống trên đường ranh giới của thổ nhưỡng hai màu, cho nên gốc cây Ngọc Bích này cũng có hai màu, thân cành ửng đỏ, phiến lá xanh biếc, ánh sáng ngọc lưu ly chậm rãi lưu động.

Trước gốc cây Ngọc Bích hai màu này, có một bóng dáng nhỏ xíu bày trận sẵn sàng đón quân địch, hiển nhiên đã chờ lâu, Long Tiểu Chi hơi kinh ngạc, vỗ cánh bay lên, bay đến giữa không trung, nhìn thẳng vào khí linh. "Sự phụ, vì sao khí linh lại là một con cá mè hoa?" Long Tiểu Chi còn tưởng rằng khí linh sẽ giống nữ tử áo vàng, sớm đã hóa thành hình người.

Không sai, bơi lơ lửng trước thân cây, chờ đợi bọn họ là một con cá béo màu vàng nhạt, thấy màu sắc của cá nhỏ, ánh mắt Long Tiểu Chi sáng lên. Màu sắc trên lưng cá nhỏ rất đậm, xuống dưới màu sắc chậm rãi nhạt đi, bụng thành màu trắng, cái đầu không lớn hơn lúc Long Tiểu Chi mở cánh bao nhiêu, đầu rất tròn, nhìn khá ngây ngô.

Nghe giọng Long Tiểu Chi, đôi mắt màu đen tròn trịa của cá mè hoa chớp chớp, mở miệng nói ra. "Chuyện ta đồng ý thì sẽ không nuốt lời, các ngươi có thể mang Phi Thụý Châu đi." Nói xong khép miệng lại, cơ thể hóa thành một quả cầu, Long Tiểu Chi bay bên cạnh sợ hết hồn, sau đó nhìn da cá vì phồng lên mà càng có vẻ non nớt bóng láng, không tự chủ được duỗi tay chọc một cái.

Kết quả không nghĩ tới cá mè hoa phồng thành quả cầu không có ngừng thở nên lập tức bị móp méo, sau đó còn không ức chế được vừa cười vừa lăn hai vòng.

Long Tiểu Chi "... Con cá này thế nào?"

Cười một hồi lâu, cá mè hoa mới dừng lại, sau đó vùng đuôi lên, cách Long Tiểu Chi xa một chút này mới im lặng phồng lên lần nữa.

Long Tiểu Chi hiểu kỳ không thôi. "Người đang làm cái gì?"

Bé cá mè hoa đã phồng thành một quả cầu tròn nghe vậy vô thức mở miệng. "Ngọc Bích có chủ, sinh không dễ chủ, ta muốn tự bạo, như vậy thì có thể ở lại đây."

Nói xong một câu, cá mè hoa lại lần nữa móp méo xuống.

Cá mè hoa: Q^Q

Long Tiểu Chi: (◦v◦)

Ba người hiểu ý cá mè hoa rất nhanh, khí linh Ngọc Bích này không muốn nhận chủ, đối với nó mà nói, chủ nhân mình chưa chết, chỉ phi thăng thôi, cho nên sẽ không dễ dàng chọn người khác, vì trước kia muốn cứu cây lược gỗ, nên mới đồng ý đi cùng họ, vì vậy mới quyết định tự hủy thân thể.

Sau khi cá béo nhỏ móp méo xuống cũng không nổi giận, tiếp tục phồng lên, hơn nữa càng lúc càng lớn, Long Tiểu Chi vỗ cánh qua đâm một cái, cá béo nhỏ giẫm lên vết xe đổ, vừa ha ha cười, vừa lăn hai vòng trong nước. Sau khi cười xong, né tránh Long Tiểu Chi tiếp tục phồng lên, Long Tiểu Chi cũng đi qua tiếp tục chọc, vì vậy hình ảnh vốn nên có vài phần nặng nề lại khiến người ta thấy đỡ khóc đỡ cười.

Chờ cá béo nhỏ cười muốn rút gân cuối cùng không chịu nổi phiền nhiễu, mở to đôi mắt. "Ta sống sẽ không đi cùng các ngươi! Ta phải ở lại chỗ này, bởi

vì chủ nhân bảo ta ở lại đây!"

Long Tiểu Chi vùng cánh dừng trước người cá béo nhỏ, nhìn rất lâu, cuối cùng hiểu, con cá mè hoa này đang nghiêm túc, hơn nữa tuyệt đối sẽ không dao động, Long Tiểu Chi thấy hơi tiếc nuối, sinh linh dần dần tuy rất ngốc, nhưng lại vô cùng chấp nhất. Lúc nàng nghe thấy Phi Thúy Châu là phù đệ thì muốn thuận hóa đưa cho Mặc Bạch, dù sao sư phụ và mình đều có phù đệ, chỉ là hiện thời xem ra, nguyện vọng này sẽ hụt hẫng.

"Đại sư huynh, sau này Tiểu Chi tự mình tìm phù đệ tốt hơn cho huynh, con cá mè hoa này vừa xấu vừa ngốc, chúng ta đừng lấy." Long Tiểu Chi duỗi tay đâm một cái, quả nhiên, cá mè hoa phồng thành quả cầu móp méo xuống lần nữa, lần qua lần lại trong nước.

Về mặt Mặc Bạch hơi ngừng lại, sau đó trong mắt xẹt qua một tia sáng, rồi khôi phục thành mặt than rất nhanh. "Được."

Hiên Khâu Thiên Giác đưa tay, bắt được đuôi cá béo nhỏ, nâng cá lên. Bé cá béo ngờ ngạc cũng không gãy giữa, hình đang suy tư ý của Long Tiểu Chi là gì. Ngần ngừ lát sau, Hiên Khâu Thiên Giác xác định con cá này là công, tiện tay quăng ra, cá mè hoa đã lần vòng vòng bay ra ngoài.

Cuối cùng, cá mè hoa đã được như nguyện tiếp tục ở lại trong hồ Ngọc Bích, nhìn ba người bỏ đi không chút lưu luyến phòng má. "Chủ nhân, Ngọc Bích bị ghét bỏ."

Trong đáy hồ xinh đẹp mà vắng vẻ không có ai đáp lại nó, cá mè hoa thất vọng trong một cái chớp mắt ngẩn ngừ, sau đó ánh mắt sáng lên như nghĩ tới điều gì, lập tức tinh thần phấn chấn, đuôi vùng lên, nhanh chóng đuổi theo.

Ba người Hiên Khâu Thiên Giác vừa mới lên bờ, cá mè hoa theo tới. "Tặng các người mấy món đồ, có lẽ sau này chúng ta sẽ lại gặp."

Cá mè hoa nói xong, nước hồ cuộn cuộn, vỗ vào bờ hồ, đợi nước hồ lui ra xong, trên bờ hồ chất đồng một mảng lớn vật sáng chói, linh thực, linh quả, trân châu, lá cây, đủ loại kiểu dáng đồ trong nước, xem ra là vật mà khí linh Ngọc Bích tự thu thập.

Những món trân bảo này cuối cùng tiến vào linh phủ của Long Tiểu Chi và Mặc Bạch, mặc dù không có được phù đệ như Phi Thúy Châu, nhưng thu hoạch chuyến này đã vô cùng phong phú, không đề cập tới Mặc Bạch cần quét vật tư một quốc gia, ngay cả đồ cá mè hoa tặng cho họ, không có món nào là phẩm phẩm, hơn nữa bọn họ cũng biết biết được lịch sử Thương An quốc từ chỗ cá mè hoa, lòng nghi ngờ được giải đáp, cũng không cần phải ở lại.

Không có quỷ quái cản trở, Mặc Bạch nhanh chóng dạo qua trong vương cung một vòng, giải thích rõ cụm từ nhỏ lông chim nhận đang bay qua, sau đó, ba người mới rời khỏi hoàng cung, đi ra ngoài thành Thương An.

Tác giả có lời muốn nói: các thiên sứ nói gần đây khá nặng nề, lão Hiên bèn làm ra bầu không khí vui vẻ, sau này bé cá béo sẽ còn xuất hiện ~

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 127: Thành Phá

Vừa tới giờ Sửu, bóng đêm đã đặc lại, oan hồn lêu lổng trong thành Thương An, tiếng quỷ khóc liên tiếp vang lên, trong ngõ phố nhìn có vẻ rất tung bùng, lúc Hiên Khâu Thiên Giác và Mặc Bạch đi trên phố, quỷ quái không dám đến gần người, khiến ba người vô cùng thoải mái.

Chẳng biết người của tiểu đội Thương Lăng đã đi đâu, có lẽ là núp trong góc nào đó của Thành Thương An, có lẽ còn đang tìm cách đi khỏi đây, còn ba người Hiên Khâu Thiên Giác muốn rời khỏi Thành Thương An, thật ra cũng không khó khăn như trong tưởng tượng, trước kia sở dĩ Mặc Bạch nói như vậy, chỉ muốn hạ phòng bị của tiểu đội Thương Lăng xuống, dù sao ở cùng một hoàn cảnh khó khăn sẽ khiến người ta không tự chủ được bỏ đi một chút giác.

Khí lạnh của Thành Thương An không thể dùng linh lực để chống đỡ, nhưng linh phủ của Mặc Bạch lại có một thuộc tính kỳ lạ là có thể kí gửi sinh linh, Long Tiểu Chi chỉ cần trốn vào linh phủ của Mặc Bạch là có thể đi, còn Mặc Bạch và Hiên Khâu Thiên Giác, chút lạnh lẽo này không đủ khiến bọn họ sợ hãi.

"Linh phủ của sư phụ là thế nào vậy?" Trong lúc đi đường, Long Tiểu Chi hơi tò mò hỏi thăm, bởi vì Văn Cung Tán là do Hiên Khâu Thiên Giác tạo ra, cho nên mặc dù Hiên Khâu Thiên Giác không nói rõ thân phận của mình thì Long Tiểu Chi cũng đoán được Hiên Khâu Thiên Giác cũng không phải nhân loại.

Đại lục Hoàn Thần linh lực đầy đủ, chủng loại yêu linh phong phú, nhưng cũng không phải là mỗi một yêu linh đều có linh phủ, mà linh phủ cũng không phải liên miên bất tận, nó cũng có khác biệt về phẩm chất và thuộc tính.

Linh phủ của Long Tiểu Chi đã vô cùng hiếm thấy, không gian rất lớn, không gian được mây khói màu tím vờn quanh, hơn nữa còn có hai loại thuộc tính hiếm có là trường thành và ngưng thời gian, linh phủ của Long Tiểu Chi có thể lớn lên theo sự trưởng thành của Long Tiểu Chi, ngưng thời gian chính là vật được bỏ vào linh phủ sẽ giữ được trạng thái mới vừa bỏ vào, không nứt nát, không tan biến.

Bởi vì lúc trước ngoài ý muốn đi vào xem linh phủ Mặc Bạch nên biết linh phủ của Mặc Bạch cũng hết sức kỳ lạ, thế nhưng có thể chứa được sinh linh, điểm này thì dường như là linh phủ, đa số linh khí trừ vật cũng rất khó có được, trong lúc nhất thời, Long Tiểu Chi vô cùng hứng thú với linh phủ của Hiên Khâu Thiên Giác.

Giọng nói Hiên Khâu Thiên Giác nhẹ nhàng chậm chạp, cho người ta cảm giác an toàn kì lạ trong Thành Thương An u ám đáng sợ. "Linh phủ của vị sư một nửa là địa ngục hàn băng, một nửa là biển lửa vô tận, sinh linh không thể sống trong đó, sợ là Tiểu Chi không thể tận mắt thấy được." Hiên Khâu Thiên Giác nói tới chỗ này, đột nhiên trong mắt hiện lên một tia phức tạp.

"Là vậy? Sư phụ giỏi quá đi!" Long Tiểu Chi thấy hơi kinh ngạc, sự hình thành linh phủ có liên quan đến ý chí của bản thân yêu linh, linh phủ Long Tiểu Chi mây tím mờ mịt, là vì nàng yêu thích màu tím, linh phủ Mặc Bạch không gian mênh mông, là bởi vì hắn yêu thích cát giữ, không nghĩ tới Hiên Khâu Thiên Giác dịu dàng như nước, linh phủ lại là thuộc tính công kích hiểm thấy, hơn nữa nghe tên là biết thuộc tính này không yêu.

Hiên Khâu Thiên Giác hơi sững sờ, sau đó tiếng cười sung sướng mà thanh nhã nhẹ nhàng vang lên, Hiên Khâu Thiên Giác đưa tay xoa đầu của Long Tiểu Chi, giữa lông mày lộ vẻ dịu dàng. Hiên Khâu Thiên Giác biết rõ mình cũng không phải là người hoàn mỹ và ảm áp như vẻ ngoài, hắn cũng không gấp, cứ từng chút từng chút lột bỏ nguy trang của mình, chậm rãi đi vào thế giới của tiểu đồ đệ nhà mình.

Ba thầy trò đi dọc theo đường phố, ma trời ngẫu nhiên thổi qua trong ngõ phố tối tăm là chút ánh sáng hiếm hoi của Thành Thương An, ngõ nhỏ đường phố, oan hồn khắp nơi, cảnh tượng giống như địa phủ thế này, sợ là có một không hai trên đời, không biết có giống rèn luyện chi địa U Minh Hoàng Tuyền của Mặc Đan Môn không nữa

Nhưng ba người hiểu ra rất nhanh, suy nghĩ của bọn họ còn quá lạc quan, bởi vì địa ngục thật sự vẫn còn ở ngoài thành Thương An, đứng trên tường thành cao ngất ngường, cánh đồng bát ngát xa xôi ngoài thành, ánh trăng treo giữa trời rất hòa nhã, cảnh tượng vốn nên thanh nhã mà lạnh lùng lại vì từng đợt hải cốt trắng xóa chồng chất lên nhau mà có vẻ phức tạp huyền ảo.

Dưới tường thành, mấy vạn vạn bạch cốt không đầu không thể phát ra tiếng, lại có hết sức leo lên tường thành, tường thành nặng nề này giống như một bức tường hiểm yếu không thể vượt qua, ngăn cản không cam lòng và oán hận của bọn họ ngoài thành.

Từng bộ hài cốt giã lên nhau, cổ sức dùng cánh tay chỉ còn lại xương trắng cổ gồng leo lên, hình như chỉ cần bò lên đó thì hành hạ và trói buộc vài ngàn năm nay sẽ tan thành mây khói, nhưng mọi thứ đều là giả dối, trận pháp trên tường thành không chỉ hữu hiệu với sinh linh mà cũng cản trở cả vong linh, từng bậc thang dùng xương trắng mà chồng lên, lúc leo đến ngang tường thành, bạch cốt vờn tay muốn nắm lấy gạch đá trên tường thành, lại bị bình phong che chở không nhìn thấy ngăn cản lại, bật văng ra sau, núi bạch cốt ầm ầm sụp đổ, từng bộ bạch cốt chồng lên nhau ngã xuống, sau đó tiếp tục kiên nhẫn, làm lại động tác đã thực hiện vài ngàn năm nay.

Long Tiểu Chi không nói gì, cứ lẳng lặng ở yên trong vạt áo Hiên Khâu Thiên Giác, trên mặt thấp thoáng nét nặng nề, hiển nhiên, sự chấn động của cảnh tượng mấy vạn vạn bạch cốt vây thành gây cho nàng là rất lớn.

Ai có thể nghĩ tới, giữa đất bồi Nam Cực mênh mông, Ngọc Bích châu - ngọn nguồn của mọi hy vọng, ban đêm lại diễn ra cảnh tượng rung động tâm hồn như thế. Xương khô không thể phát ra tiếng, nhưng trên không Thành Thương An, lại như có tiếng khóc kêu và rên rỉ lượn lờ không thể tiêu tan, vài ngàn năm qua chưa từng ngừng nghỉ.

Lúc Hiên Khâu Thiên Giác nghe tiểu đội Thương Lăng tự thuật thì cố ý tìm cách phá kết cấu dương thịnh cách âm của Phi Thụy Châu, nhưng ngoài dự đoán mọi người, Ngọc Bích hồ là tâm trận của Phi Thụy Châu, tự có rất nhiều trận pháp bảo vệ gia trì, nhưng Hiên Khâu Thiên Giác phát hiện, mấu chốt của Phi Thụy Châu không ở Ngọc Bích hồ, nếu không con cá mè hoa kia sẽ không chịu để yên.

Nhưng nếu không phải Ngọc Bích hồ, vậy nguyên nhân khiến âm khí Phi Thụy Châu không thể thoát ra ngoài nằm ở chỗ nào? Lúc đang trầm tư, đột nhiên trong hoàng cung Thành Thương An sau lưng vang lên một tiếng ầm ầm không lồ, ba người Hiên Khâu Thiên Giác lập tức quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trong vương cung chợt lóe ánh sáng trắng, hình như có nơi nào đó bị san thành đất bằng, ánh sáng biến mất rất nhanh, Thành Thương An một lần nữa bị bóng đen nhấn chìm.

"Đó là Thương Càn cung?" Vị trí của Thương Càn cung rất dễ phân biệt, cho dù ở trên đầu thành xa xôi, vẫn có thể để người ta đoán ra. "Bị lừa! Là Tây Tịch Nguyệt, nàng căn bản không trốn mà vẫn luôn giấu mình gần cung Thương Càn, nhưng tại sao nàng phải phá hủy Thương Càn cung?" Long Tiểu Chi đang muốn sờ cảm, thì đột nhiên bên cạnh có một hơi thở âm lãnh lướt qua, cùng lúc đó, xương khô trắng hếu lướt qua tường thành, té vào Thành Thương An.

Hiên Khâu Thiên Giác bay lên, ngự không giữa trời đêm, Mặc Bạch cũng vậy. Lúc hai người cúi đầu nhìn lại thì trận pháp phòng ngự trên tường thành Thành Thương An đã không còn, cuối cùng không thể đang ngăn cản bước chân vong linh nữa, mấy vạn vạn bạch cốt giã đạp lẫn nhau để leo lên, chen lấn tràn vào Thành Thương An, qua vài ngàn năm sau đó, Thành Thương An bị phá, kẻ công phá thành trì cũng không phải nhân loại, mà là mấy vạn vạn vong linh bạch cốt không đầu.

"Yên tâm đi, có Ngọc Bích hồ ở đây, con cá kia và cây lược gỗ đều không có việc gì, trận pháp Phi Thụy Châu khôi phục bình thường, đối với nó là chuyện tốt, đối với mấy linh hồn bị trói buộc này cũng vậy, chỉ sợ là hoàng cung Thương An đã bị san bằng." Hiên Khâu Thiên Giác trấn an bé con trong vạt áo, trong mắt đồng thời có thêm vài phân hiểu rõ.

Không nghĩ tới, mấu chốt dương thịnh cách âm của Phi Thụy Châu lại ở trên thi thể của Đường Cầm, khó trách Ngọc Bích khí linh không nhắc một chữ tới các phá trận pháp tường thành, chắc hẳn con cá kia không muốn phá hồng điều khí linh cây lược gỗ muốn bảo vệ, mà chiếc lược gỗ màu đỏ kia, giờ nghĩ lại rất có thể là dùng ngọc bích thụ trong đáy hồ Ngọc Bích làm thành, trời sinh có cảm giác thân thiết với cá mè hoa.

Ba người không dừng trên đầu thành qua lâu, cuối cùng xoay người rời khỏi ngôi thành cổ vạn năm này, trong thành thì hải khắp nơi, quỷ hồn lêu lổng,

mọi thứ, sẽ được hạ màn vào thời khắc ánh bình minh đầu tiên dâng lên. Vong linh bị trói buộc vài ngàn năm cũng sẽ quy về luân hồi, kết thúc một đời khổ đau này.

Đối với quyết định rời khỏi, Long Tiểu Chi không có ý ngăn cản, nàng không biết là lấy tâm tư kín đáo của Tây Tịch Nguyệt liệu có đợi bọn họ đi bất không, hơn nữa cho dù chạy qua, vẫn không làm nên chuyện gì, Thành Thương An đã bắt đầu diệt vong rồi. Chỉ là đối với việc mình liên tiếp bị Tây Tịch Nguyệt tính kế thì nàng rất buồn bực.

"Sur phụ, đến tột cùng Tây Tịch Nguyệt này là ai? Lẽ nào nàng có thù oán với Thương An quốc nên cam nguyện mạo hiểm tới đây, chỉ vì hủy diệt Thương An quốc? Nhưng là Cổ Mạch và Linh Tịch cũng có liên lụy tới nàng, người này đúng là kỳ lạ, dường như không thuộc về bất kì thế lực nào, tồn tại độc lập, lại ra tay không để lại dấu mồi dự đoán."

Phát giác khuôn mặt nhỏ nhắn của đồ đệ nhà mình đã nhăn thành một nắm, Hiên Khâu Thiên Giác cười chọc vào đầu Long Tiểu Chi. "Cái đầu nhỏ của con nghĩ thật nhiều, trên đời này không thể nào tồn tại cả thế hoàn toàn độc lập, nếu nàng đã nhúng tay, thì sẽ để lại dấu mồi và dấu vết, so với việc rồi rắm chuyện này, không bằng Tiểu Chi điểm lại thu hoạch chuyện này."

Long Tiểu Chi dùng hai cái tay bụ bẫm trao bảo vệ đầu mình, cảm thấy Hiên Khâu Thiên Giác nói rất có lý, rồi rắm nữa cũng sẽ không có dấu mồi gì, chỉ bằng yên lặng quan sát động tĩnh, chỉ cần Tây Tịch Nguyệt tiếp tục hành động, thì bọn họ có thể phát hiện.

Sau khi dời sự chú ý đi, Long Tiểu Chi tiếp tục làm ổ trong vạt áo Hiên Khâu Thiên Giác, bắt đầu dò lại thu hoạch của mình, ngẫu nhiên gặp vật không biết còn lấy ra cho Hiên Khâu Thiên Giác xem, hai mắt to híp một nửa, tỏ ra thỏa mãn vui vẻ.

"Sur phụ, trong này có một cây linh thực màu trắng, giống như là hải táo." Long Tiểu Chi từ lấy một vật trong linh phủ của mình ra, hai tay nâng một gốc cây còn cao hơn mình một chút.

Hiên Khâu Thiên Giác nghe vậy thì thuận thực duỗi tay đón nhận, muốn kiểm tra rồi giảng giải cho đồ đệ mình, nhưng khi nhìn rõ linh thực thì lại im lặng, ngón tay thon dài nhẹ nhàng bóp gốc cây này cũng lâm vào trầm tư.

Mặc Bạch thấy Hiên Khâu Thiên Giác thật lâu không có động tĩnh, nghiêng đầu nhìn thoáng qua vật trong tay Hiên Khâu Thiên Giác. "Bạch Tảo."

Mặt Mặc Bạch vẫn không có biểu cảm gì, Long Tiểu Chi lại nhận ra sự nghi ngờ của Mặc Bạch, đưa hai tay ra núm lấy chóp hải táo cẩn thận tra xét xem loại hải táo này trừ màu sắc còn chỗ nào khác biệt không.

Long Tiểu Chi lần qua lộn lại nhìn rất lâu, hải táo màu trắng này sờ lên mát lạnh, vừa mềm vừa dẻo, ít nhất không bị nàng kéo đứt, ngửi thấy mùi thơm ngát rất nhẹ của thực vật, trừ ra, Long Tiểu Chi không có phát hiện bất kì chỗ đặc biệt gì. "Sur phụ, gốc cây này có vấn đề gì không?"

Hình như Hiên Khâu Thiên Giác vừa mới hoàn hồn, mở miệng nói ra. "Bản thân Bạch táo không có vấn đề gì, nhưng điều kiện sống và vị trí có phần kì lạ, nói Bạch Tảo thì có lẽ người thường không biết, nhưng Bạch Ngự quả thật là vô cùng nổi tiếng, Bạch Ngự và Bạch Tảo bình thường chỉ có thể sống trong Khổ Hàn Băng Hải của cực bắc, tại sao lại xuất hiện trong hồ Ngọc Bích của đất bồi Nam Cực?"

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128: Chương 125

Edit: rinnina

Long Tiểu Chi và Mặc Bạch cẩn thận xem xét những món quà Ngọc Bích tặng cho vật tinh tế tra xét một lần, không thấy Bạch Ngự, cũng không phát hiện thêm Bạch Tảo, giá trị làm thuốc của Bạch Tảo không cao, hơn nữa còn sống trong khu vực biển sâu của Khổ Hàn Băng Hải, không có ai lại đi vào chỗ sâu của Khổ Hàn Băng Hải để hái Bạch Tảo, bởi vì chuyện này hại nhiều hơn lợi.

Sở dĩ Bạch Tảo khiến người ta ghé mắt, một là do điều kiện sống, một là do Bạch Ngự. Mà để Bạch Ngự sống sót không thể thiếu Bạch Tảo, Bạch Tảo rất dễ thấy ở vùng nước sâu của Khổ Hàn Băng Hải, nhưng Bạch Ngự lại hết sức hiếm có, bản thân Bạch Ngự đầy kịch độc, hơn nữa rất thông minh, tu sĩ rất khó phát hiện để bắt chúng, nhưng một khi Bạch Ngự đụng phải Bạch Tảo sẽ tự sáng lên, mắt cá biến thành hai viên ngọc long lanh, đây là cách xác định Bạch Ngự dễ nhất.

Mắt của Bạch Ngự không mang độc, có chức năng tăng phẩm chất của linh thực lên, khiến linh tu trong thế gian mong ước, nhưng là Khổ Hàn Băng Hải là chỗ nào chứ, là nơi nguy hiểm nổi tiếng của đại lục Hoàn Thần, cũng chỗ hiếm hoi không có tu sĩ sinh sống của đại lục Hoàn Thần.

Khổ Hàn Băng Hải tọa lạc tại cực Bắc Bắc Cảnh, nằm ở góc tây bắc của đại lục, góc đông bắc là lãnh thổ lạnh khủng khiếp của tuyết, tuyết trong vực núi đã kết thành từng lớp băng dày, hàng năm bão tuyết tàn sát bừa bãi, diện tích gần bằng Khổ Hàn Băng Hải, hai nơi hiểm địa cực hạn này tự biến thành một tấm chắn thiên nhiên, chặn khả năng các tu sĩ ra ngoài thăm dò, hơn nữa diện tích hai nơi công lại, cũng đã chiếm cứ gần ba thành diện tích Bắc Cảnh nên có thể thấy rõ diện tích kia rộng lớn hiếm thấy trong thế gian.

Nơi cực lạnh như thế, Bạch Tảo sống trong vùng nước sâu của Khổ Hàn Băng Hải, vậy mà lại xuất hiện trong một ốc đảo của đất bồi Nam Cực, dựa theo truyền thuyết, Phi Thủy Châu được tu sĩ phi thăng đưa tới đất bồi Nam Cực, lúc đó, khí linh Phi Thủy Châu chưa thành hình, tuyệt đối sẽ không có ý thức bản thân mà đi thu thập linh vật, cho nên Bạch Tảo này hẳn là chủ nhân của Thương An quốc thả vào trong hồ Ngọc Bích, rồi được khí linh Ngọc Bích thu thập.

"Sư phụ, theo lời Thương Chi Hề, Thương An để từng mất tích mấy tháng sau khi Đường Cầm chết, sau khi trở về thì hạ mật lệnh cho cả nước chôn theo, mấy tháng này, có phải Thương An để đi Khổ Hàn Băng Hải hay không, mặc dù vong linh trong thành Thương An được giải thoát, nhưng đầu lâu của bọn họ lại không bị phát hiện, chuyện này khiến ta nhớ tới một truyền thuyết về đầu người." Ba người Long Tiểu Chi nhớ lại chân tướng mà khí linh Ngọc Bích đã nói.

Khai linh kỳ của Khí linh Ngọc Bích dài đằng đẵng, từng đi qua lúc Thương An quốc phồn hoa và vong quốc. Khi đó khí linh còn chưa biến hóa, nhưng cũng đã có một chút ý thức, nếu như không phải là khi đó tâm thần của Thương An để hoàn toàn bị cái chết của Đường Cầm hấp dẫn, sợ là khí linh Ngọc Bích không thể bình yên vượt qua khai linh kỳ rồi biến hóa.

Căn cứ theo lời kể của Ngọc Bích, địa vị của Thương An để khi chưa lên ngôi chẳng hề cao, mặc dù thân là hoàng tử, lại không có thể lực nhà mẹ hùng hậu, mẫu phi kia là một nữ nhân không quá thông minh nhưng khá ham danh lợi, kiểu nữ nhân này sinh hoàng tử xong, bình thường kết cục sẽ không quá tốt, mẫu phi của Lạc Thương An cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Có điều từ đây Lạc Thương An cũng yên tĩnh lại, thiên phú tu luyện của hắn cực cao, là hỗn độn linh căn vô cùng hiếm thấy, mặt ngoài nhìn như tạp linh căn, nhưng mà có cơ duyên nhận được tâm pháp kì lạ, tu vi đột nhiên tăng mạnh, có điều chỉ có thiên phú và tu vi là không đủ, Lạc Thương An cần thể lực, bởi vì vậy, Lạc Thương An lựa chọn một thể lực cường thịnh khi đó: Đường gia.

Dưới một loạt tình huống nhìn như trùng hợp nhưng thật ra là có người sắp xếp sẵn, Lạc Thương An và quen biết với vị tiểu thư được cưng chiều nhất Đường gia - Đường Cầm, Đường gia cũng bởi vậy mà thiên vị cho Lạc Thương An, bởi vì Đường Cầm không chỉ là con gái cưng của Đường Quán, mà nàng còn là gia chủ Đường gia đời tiếp theo.

Lạc Thương An đặt Đường gia ngoài sáng, ngăn cản tranh đấu trên triều đình, Đường gia thành đầu mâu và lá chắn của Lạc Thương An, hấp dẫn tất cả công kích của các thế lực đối địch, mà là bài tẩy lớn nhất trong bóng tối của Lạc Thương An lại không phải Đường gia, mà là thế lực hắn âm thầm bồi dưỡng, Tăng Linh quân, đội quân này toàn là quý tử thủ đoạn khó lường.

Sợ rằng chính hắn cũng không nghĩ tới, tu chân đại năng phi thăng giữa thời khắc minh ngộ trong truyền thuyết kia, tu sĩ mang đến một đường sinh cơ cho tu sĩ đất bồi Nam Cực, bản thân hắn lại là quý tử chẳng hề đáng yêu, Lạc Thương An có được truyền thừa của tu chân đại năng đó, nếu không phải Ngọc Bích đã bắt đầu hình thành khí linh, thì khi đó Phi Thủy Châu sẽ nhận thức Lạc Thương An làm chủ.

Thiên đạo huyền diệu, ai có thể nghĩ tới thế sự lại trùng hợp như thế, mặc dù Phi Thủy Châu không nhận chủ, mặc dù Lạc Thương An không phát hiện sự tồn tại của khí linh Ngọc Bích, nhưng Lạc Thương An đã có thể nắm giữ Phi Thủy Châu ở một mức nhất định, đấu với một người như vậy, ai có thể giành chiến thắng?

Thắng bại cuối cùng cũng không ngoài ý muốn, Lạc Thương An đập máu tươi của những kẻ thua cuộc mà leo lên ngai vàng cao nhất, trở thành quốc chủ của Thương An quốc - Thương An đế. Chuyện này cũng có nghĩa là thanh đao này Đường gia này không còn an toàn nữa, nếu như thanh đao này quá sắc bén, rất có thể làm mình bị thương, huống chi quý quân mà Lạc Thương An nắm trong tay cũng bị Đường gia áp chế phần nào.

Huyết mạch vu tộc của Đường gia ngay lúc ấy cũng là một bí mật hiếm có ai biết, mà sở dĩ Đường Cầm được xác định làm gia chủ tiếp theo, cũng là bởi vì năng thức tinh huyết mạch vu tộc. Những chuyện này Lạc Thương An đều biết được nhờ thủ hạ quý tu của mình.

Lúc nói đến Đường Cầm, Ngọc Bích khẽ khàng cảm thán, ấn tượng mà nữ nhân kia để lại cho nó vô cùng sâu sắc, nói đúng ra, kiểu nữ nhân thế này không nên sinh ra trong nhà quyền quý, năng cơ trí thông tuệ, lại dám yêu dám hận, còn vô cùng ngoan tuyệt, bởi vì vậy, năng nhất định sẽ nhiệt tình bùng cháy rồi tan thành mây khói.

Cảm khái xong, Ngọc Bích tiếp tục kể lại những đoạn lịch sử gần giống những điều lưu truyền tới nay trong Thương Lăng, Lạc Thương An xưng đế xong, lại không có lấy lễ hoàng hậu cưới Đường Cầm, mà là lấy quý phi lễ đón Đường Cầm vào hoàng cung, nên biết, cho dù là quý phi, cũng không có quyền bái lễ phu thê với Lạc Thương An.

Cũng may Lạc Thương An cực kỳ sùng ái Đường Cầm, chuyện này hết sức trấn an Đường gia đang xao động, mà lúc nhận ra Đường gia bất mãn, Lạc Thương An đã quyết định, dùng lễ hoàng hậu cưới con gái của gia chủ thế lực khác, Đường gia cũng bởi vì vậy mà đối chọi gay gắt với một thế lực khác, hoàng hậu chết oan chết uổng trong sự mưu tính của Lạc Thương An, vì con gái mình, cho dù Đường Quán biết rõ là thủ đoạn của Lạc Thương An, cũng không thể không đón đầu mà lên, cho dù biết rõ điều cuối cùng ghênh đón ông sẽ là một cây dao mổ sáng ngời.

Đường gia là nguyên lão khai quốc của Thương An quốc, Đường Quán cảm thấy Đường gia sẽ gặp đại nạn, bởi vì thông suốt nên chỉ mong bảo vệ mạng người trong Đường gia, chẳng hề tham quyền lợi hay tiền tài, chỉ là Đường gia xuống dốc trong tay ông, có chút then với tổ tiên, nhưng so với tính mạng thì không là gì.

Đường Quán nghĩ rất hay, nhưng ông tính sai một chỗ, đó chính là Lạc Thương An biết huyết mạch truyền thừa của Đường gia, một điều có thể áp chế hắn như vậy, sao Lạc Thương An lại dễ dàng buông tha.

Lạc Thương An yêu Đường Cầm không? Đáp án rất chắc chắn, cuộc đời hắn tính kế vô số người, máu lạnh vô tình, nhưng lại có một người như trời sinh khắc hắn vậy, Đường Cầm là chỗ mềm mại duy nhất trong lòng hắn. Nhưng Lạc Thương An quá mức thông minh, đặt mọi thứ vào trong kế hoạch, tham muốn chiếm hữu mãnh liệt khiến hắn muốn cắt đứt tất cả liên quan của Đường Cầm với người ngoài, kể cả Đường gia.

Đường Cầm cầu xin cho Đường gia đứng như hán dục liệu, Lạc Thương An đồng ý tha cho Đường gia, nhưng ban thưởng Đường Cầm một ly rượu độc, trên thực tế, trong ly rượu này chỉ có mê dược, sẽ làm Đường Cầm mê man mấy ngày, mà Lạc Thương An sẽ dùng mấy ngày này khiến Đường gia tan biến trong triều đình, kéo Đường gia xuống dưới lưới đao của mình, đợi sau khi Đường Cầm tỉnh lại, Lạc Thương An sẽ cho Đường Cầm một thân phận mới, không có thể lực nhà mẹ mạnh mẽ, chỉ thuộc về một mình hắn, Lạc Thương An sẽ cưới Đường Cầm, dùng lễ nghi dành cho hoàng hậu, giữa nàng bên cạnh hắn, cùng hưởng một đời vinh hoa cao nhất.

Kết cục cuối cùng có thể nói là ai cũng không ngờ tới, ai cũng bị thương nặng, vinh quang này bởi vì Đường Cầm mà có, cũng bởi vì Đường Cầm mà biến tấu. Trước khi Đường Cầm uống rượu độc, nói với Lạc Thương An. "Nếu có kiếp sau, chỉ mong không bao giờ gặp gỡ."

Lạc Thương An còn chưa hiểu sự quyết tuyệt trong mắt Đường Cầm, Đường Cầm đã uống một hơi cạn sạch rượu độc, sau đó cười ha ha bỏ đi, mình yêu một người, lại kéo cả gia tộc chết oan theo.

Lạc Thương An không nói cho Đường Cầm biết trong rượu không độc, chỉ nghĩ Đường Cầm quá đau lòng nên xúc động nói như vậy, lại không biết sau lần quay lưng này, hắn không còn cơ hội giải thích nào nữa.

Đường Cầm chết, Lạc Thương An không phản ứng kịp, ôm thi thể lạnh băng của Đường Cầm ngồi yên mấy ngày, mấy ngày sau, hạ lệnh điều tra kỹ, nhưng không có ai ám hại, không có ai động tay chân, Lạc Thương An không tin, hắn từ chối tin tưởng chân tướng. Hắn không tin là Đường Cầm tự mình đôi rượu độc, hắn không tin Đường Cầm muốn chết.

Người như Lạc Thương An, sợ là vĩnh viễn cũng sẽ không hiểu, tình cảm xen lẫn quá nhiều mưu kế, nếu nói là yêu, không bằng nói là tội, những điều này với hắn mà nói chỉ là một mưu kế lật tay có thể bao phủ cả vãn cò, nhưng đối với Đường Cầm mà nói lại là từng lần tổn thương một, thật thật giả giả khó phân biệt được, nhưng tổn thương lại là thật.

Đường Cầm hiểu Lạc Thương An, biết rõ cuối cùng Đường gia khó thoát khỏi vận mệnh bị tiêu diệt, dứt khoát nhất chết đi tranh thủ thời gian cho gia tộc mình chạy trốn chết, nàng yêu Lạc Thương An, nhưng cũng hận Lạc Thương An, nàng vì Lạc Thương An mà đẩy Đường gia vào nguy hiểm, vì Lạc Thương An mà tay nhiễm máu tươi, cuối cùng ngay cả tư cách mặc giá y* đẳng hoàng cũng không có, hướng chỉ sau khi vào cung, những ngày dài bày mưu tính kế không ngừng nghỉ càng khiến nàng mệt mỏi hơn, cả người đầy những vết thương đỏ máu đầm đìa, mà Lạc Thương An một lòng muốn diệt trừ Đường gia lại làm như không thấy.

*Giá y tức quần áo kết hôn của cô dâu, bình thường màu đỏ tươi rực rỡ chỉ dành cho chính thê, cũng tức là hoàng hậu, Đường Cầm được đón bằng lễ quý phi, không được mặc màu đỏ mà mặc màu mạn hồng, cũng tức là chỉ làm thiếp của Lạc Thương An chứ không phải làm vợ hắn.

Cuối cùng Đường Cầm dùng mệnh của mình đổi lấy sự sống của Đường gia, lại không đoán được Lạc Thương An không muốn buông tay, Lạc Thương An nắm giữ phương pháp quý tu, có ý đồ triệu hồi hồn phách của Đường Cầm nhưng thất bại, Đường Cầm làm đúng như lời nàng đã nói lúc còn sống, nếu có kiếp sau, chỉ mong không bao giờ gặp gỡ.

Lạc Thương An mất tích, mấy tháng sau quay về Thương An quốc, ra tay bày trận, ý đồ cưỡng chế triệu hồi hồn phách của Đường Cầm, nhưng hắn không đoán được, tính đặc biệt của huyết mạch Vu tộc, mạnh mẽ kéo hồn phách vào luân hồi, trận pháp nghịch thiên này âm khí nồng nặc đến cực hạn, nếu như là người thường, hồn phách sẽ bị cưỡng chế triệu hồi, có điều hồn phách sẽ bị suy yếu một chút, còn Đường Cầm thì ba hồn tan hết, bảy phách khó tụ.

Kết cấu thành Thương An cũng biến đổi lớn vì trận pháp này, âm khí trên thi thể Đường Cầm quá nặng, thôn tính tất cả dương khí trong thành Thương An, thành như thể trong ngoài thành âm dương mất cân bằng, ngoài thành dương khí quá thịnh, trong thành âm khí quá mạnh mẽ, từ đó dương thịnh cách âm, ảnh hưởng tới thành Thương An, bởi vì ở gần tâm trận, ảnh hưởng dần dần mở rộng, lan tràn cả Thương An quốc, cũng khiến cho những người chết trong phạm vi này, âm hồn không thể siêu thoát, từ đây bị nhốt trong Thương An quốc.

Lạc Thương An điên rồi, truyền đạt mệnh lệnh cả nước chôn theo, hắn muốn lấy mấy vạn vạn đầu người để đổi lấy quả đầu người, đây cũng là nguồn gốc của truyền thuyết quả đầu người về sau.

Bởi vì tâm trạng mãnh liệt, Lạc Thương An không chế được toàn bộ Phi Thụy Châu, hắn giao cho quý quân năng lực mạnh hơn nữa, mà quý tu vốn dĩ đã xuất quỷ nhập thần, ham thích giết chóc, trong bảy ngày ngắn ngủi, thành trì trong Thương An quốc từng bước từng bước lặng yên không một tiếng động mà chìm vào giấc ngủ vĩnh hằng, đa số người đều chết đi trong giấc mộng, thậm chí lúc chết còn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Sau khi Thương An quốc bị tiêu diệt, Lạc Thương An dùng thủ đoạn tuyệt đối mang hết tất cả đầu lâu đi, không biết đi nơi nào, mà Tàng Linh quân có một nhóm người chôn theo, có một nhóm người chạy ra khỏi Phi Thụy Châu, sau này thành lập Thương Lăng quốc, mà Đường gia, thật ra cũng không chạy vì biết Thương An đã hạ lệnh cho cả nước chôn theo như Thương Chi Hề nghĩ như, mà đi ngay khi ngọc giản đưa tin Đường Cầm truyền tới là đi ngay, đây cũng là nguyên nhân vì sao vật tư trong phủ đệ Đường gia bị mang đi.

Người chạy ra khỏi Phi Thụy Châu không biết rằng, lúc Lạc Thương An rời đi có để lại trận pháp, muốn lại lần nữa bước vào Phi Thụy Châu và hoàng cung Thương An, chỉ có người mang huyết mạch hai nhà Đường Lạc là có thể bình an tiến vào trong.

Những đoạn lịch sử bị phủ bụi này với người đời mà nói chỉ là một tiếng cảm khái, một tiếng thở dài, nhưng đối với Thương An quốc vài ngàn năm trước, lại là một canh giờ lại một canh giờ đau xót, bị thương và tuyệt vọng của người trong cuộc, những người đời sau như họ vĩnh viễn không thể hiểu ra.

Tác giả có lời muốn nói: bí ẩn của Thương An quốc lão Hiên đã làm xong nhé, mở pho bản mới đây, tuyến của sư phụ cuối cùng cũng mở được rồi ~~~ quá không dễ dàng

Chương 129: Chương 126

Bóng đêm mông lung, ánh trăng hơi lạnh, sau khi rời khỏi thành Thương An, ba người đi dọc về theo nhánh sông lúc đến, còn việc Bạch Tảo từ đâu tới, suy đoán của Long Tiểu Chi vô cùng hợp lý, năm đó rất có thể sau khi Đường Cầm chết Lạc Thương An đã đi Khổ Hàn Băng Hải tìm kiếm vật cần có để lập trận pháp, bởi vì trong lúc vô tình mang Bạch Tảo về. Hơn thế nữa, rất có thể cuối cùng mấy vạn vạn đầu người Thương An quốc cũng bị chôn cất trong Khổ Hàn Băng Hải.

"Sur phụ, người nói sau này Lạc Thương An đi đâu? Cuối cùng hắn ta có thành công không?" Sau khi rời khỏi thành Thương An, Long Tiểu Chi biến về vẻ ngoài của thiếu niên, đi bên cạnh Hiên Khâu Thiên Giác.

"Có lẽ hắn còn đang tìm cách khiến Đường Cầm sống lại, có lẽ đã chết trong hiểm địa rồi, Tiểu Chi có hy vọng Lạc Thương An thành công không?" Mặc dù nói vậy, nhưng Hiên Khâu Thiên Giác đoán rằng, chỉ sợ đến cuối cùng Lạc Thương An cũng không thành công, nếu không thì thể của Đường Cầm sẽ không ở trong Phi Thụy Châu.

"Tiểu Chi không biết nữa." Long Tiểu Chi thấy rất mờ mịt, Đường Cầm một lòng muốn chết, hành vi của Lạc Thương An điên cuồng, những chuyện này vốn dĩ có thể tránh được, tình yêu của con người thật là phức tạp, Long Tiểu Chi cảm khái và thấy vô cùng khó hiểu, không hiểu vì sao lúc có thì con người lạnh nhạt không để ý tới, sau khi mất đi lại hoàn toàn điên cuồng muốn tìm lại, hình như ngay trước mắt thì không nhìn thấy, biến mất mới phát hiện, nếu như Lạc Thương An được chọn lại một lần nữa, chắc hắn vẫn sẽ làm như thế, Long Tiểu Chi cảm thấy, chỉ sợ hắn vẫn sẽ đánh mất mà thôi." Nói tới Lạc Thương An này lại khiến Tiểu Chi nghĩ đến một người."

"Tiểu Chi nói tới Lạc Phong Tử sao?" Hiên Khâu Thiên Giác cười nhẹ tiếp lời.

"Đúng vậy, hai người đều mang họ Lạc, hơn nữa đều đang tìm kiếm bí pháp liên quan tới linh hồn, phong cách hành sự cũng giống nhau, hơn nữa Lạc Phong Tử đã phi thăng, thọ nguyên vài ngàn năm đối với ông ta mà nói cũng không phải vấn đề gì, cho nên Tiểu Chi cảm thấy, nếu như Lạc Thương An còn sống, có khả năng rất lớn chính là Lạc Phong Tử."

Mặc dù có nghi ngờ này, nhưng đi cùng nhau, cũng không có phát hiện chứng cứ Lạc Phong Tử là Lạc Thương An, trong vương cung Thương An cũng không để lại tranh vẽ của Thương An để, mà quá khứ của Lạc Phong Tử thì lại hư vô mờ mịt, chỉ sợ mà ngay cả khuôn mặt nhìn có vẻ hết sức bình thường của Lạc Phong Tử cũng chỉ là ngụy trang, Lạc Phong Tử nhìn như nổi tiếng trong Nam Cảnh, trên thực tế lại không có ai biết về quá khứ của ông ta.

Bởi vì đã sưu tầm xong di tích cổ bên bờ sông, trên đường về, ba người dứt khoát rời khỏi bờ sông, lại tỉ mỉ tìm kiếm trong rừng rậm của Phi Thụy Châu, có điều nói đến sưu tầm, kể từ lúc ba người tiến vào Phi Thụy Châu thì không nhìn thấy mảnh truyền tống phù ngẫu nhiên truyền tống đơn hướng vào Phi Thụy Châu mà Thương Lăng quốc đã nói, bây giờ đi đường nhỏ, lại lục tục phát hiện mấy mảnh.

Hiên Khâu Thiên Giác suy đoán, truyền tống đơn hướng của Thương Lăng quốc hẳn là cần thứ gì đó môi giới, mà môi giới này là cỏ mọc sum xuê, như thế, trước kia bọn họ đi tìm dọc theo bờ sông để tìm di tích cổ nên mới có thể không phát hiện bất kì mảnh ngọc giản truyền tống nào.

Cứ vừa đi vừa ngừng, ba người dùng thời gian rất dài hơn mới quay lại bãi cát trắng lúc mới tiến vào Phi Thụy Châu, vừa bước ra khỏi rừng rậm, từ rất xa đã nhìn thấy đoàn người Đường gia đang nghỉ ngơi trên bờ cát.

Tiểu đội Đường gia nhìn thấy ba người Hiên Khâu Thiên Giác bình an trở về thì vô cùng vui vẻ, đoàn người dừng lại chốc lát trên bãi cát trắng để bàn bạc lộ trình, đổi sang một phương hướng tương đối an toàn để đi khỏi đây, mặc dù như thế thì phải đi đường xa một chút, nhưng mà có thể tránh thoát khỏi mất gió, đại trận Long Quyển lúc đến có vẻ vô cùng kinh khủng lúc rời khỏi đã ôn hòa hơn rất nhiều, lúc trở về đã không cần Hiên Khâu Thiên Giác bảo vệ, chỉ cần không bị cuốn vào trung tâm vòi rồng thì có thể bình yên đi khỏi.

Vừa bước ra khỏi Phi Thụy Châu, cảm giác mát lạnh sáng khoát đặc biệt của ốc bị cảm giác nóng ran xua tan trong chớp mắt, khô ráo và nhiệt độ cao quen thuộc xen lẫn gió cát cuốn tới, giờ mọi người mới hiểu được, ốc đảo Ngọc Bích không chỉ là một ốc đảo, trong hoàn cảnh kém cỏi của vài ngàn năm trước, Phi Thụy Châu là vùng đất thần thánh đầy hy vọng của người dân Nam Cực đất bồi phải cố gắng giữa mưu sinh, thứ mà Phi Thụy Châu nuôi dưỡng ra không chỉ vốn vẹn là sinh mệnh.

Đáng nhắc tới là, trước khi đến bãi cát trắng, Hiên Khâu Thiên Giác để gia phả, thư tịch và ngọc giản màu đỏ phát hiện trong Đường gia phủ để lại Phi Thụy Châu, không giao cho tiểu đội Đường gia vì sau khi nghe khí linh Ngọc Bích kể chuyện, lúc này không cần nhờ huyết mạch Đường gia đi thăm dò ngọc giản, Hiên Khâu Thiên Giác cũng đã đoán được trong ngọc giản màu đỏ là ngọc giản nội bộ dùng để trao đổi tin tức đặc biệt của Đường gia, nội dung trong đó chắc chắn có liên quan tới Đường Cầm, Đường gia, Lạc Thương An.

Đường gia từng được ngọc giản của Đường Cầm nhắc nhở chạy khỏi Phi Thụy Châu, nhưng lại để gia phả và mọi ngọc giản liên quan tới Thương An quốc lại, những điều này nói rõ, khi đó gia chủ Đường gia hoặc là Đường Cầm từng dặn dò, không mong hậu nhân Đường gia tiếp tục có liên quan gì tới Thương An quốc, cũng chính vì vậy, trong tam đại thế lực của đất bồi Nam Cực, chỉ có Đường gia biết rất ít về Phi Thụy Châu, thậm chí ngay cả vị trí cụ thể của Phi Thụy Châu cũng không biết, sau khi tiến vào Phi Thụy Châu lại còn chưa đi tới Thương An vương thành.

Đây là một việc có vẻ khó tin, sông ngòi trong Phi Thúy Châu cũng không phức tạp, sông ngòi trụ cột cũng chỉ có một con sông duy, người của Đường gia cũng là người bản địa của đất bồi Nam Cực này, không thể nào không biết quy luật phải tìm kiếm di tích cổ dọc theo bờ sông, nhưng Đường gia lại tình cờ bỏ qua, không phát hiện Thương An thành.

Thế sự vô thường, tạo hóa trêu ngươi, Lạc Thương An hao tổn tâm cơ để lại điều kiện chỉ có huyết mạch hai nhà Đường Lạc mới có thể bình yên tiến vào Phi Thúy Châu, ai mà biết được, Đường Cầm quyết tuyệt, có bằng lòng để huyết mạch Đường gia quay về tìm Thương An thành không. Có lẽ bỏ qua cũng không phải tiếc nuối, mà là sự bảo vệ cuối cùng mà Đường Cầm dành cho Đường gia.

Đường gia có huyết mạch Vu tộc, có lẽ Đường Cầm thức tỉnh huyết mạch đã phát hiện điều gì đó, có lẽ quá hận Lạc Thương An, có lẽ là năm đó còn xảy ra rất nhiều chuyện xưa không muốn người biết, nguyên nhân vì sao, những kẻ đến từ vài ngàn năm sau như bọn họ không thể nào biết được.

Có điều nếu tổ tiên Đường gia hy vọng chuyện này được mai táng, vậy bọn họ cũng không cần phải dẫn Đường gia quay lại những khúc mắc lịch sử kia, nếu như thật sự tránh cũng không thể tránh, sau này có lẽ hậu nhân Đường gia sẽ có duyên phận lần nữa đặt chân lên Phi Thúy Châu, phát hiện những ngọc giản và thư tịch mà Hiền Khâu Thiên Giác để lại hôm nay.

Sau khi hoàn toàn rời khỏi khu vực mắt gió, đoàn người đứng trên dốc cao cát vàng nhìn lại sau lưng, bầu trời khu mắt gió vẫn là tối tăm nặng nề, giữa trời đất có hơn mười vòi rồng xóa đi tất cả dấu vết của bọn họ, trong khoảng thời gian ngắn, tất cả mọi người thấy bình tĩnh, rõ ràng chỉ vài ngày ngắn ngủi, nhưng lại có cảm giác như đã qua cực kỳ lâu.

"Tiểu Chi, đây là linh quả ta phát hiện trong Phi Thúy Châu, còn có cái này nữa, tặng cho ngươi, xem như đáp lễ viên linh đan kia." Từ biệt mấy ngày, hình như Lương Âm lại đen thêm mấy phần, lúc này đang cầm một túi linh quả và một viên tinh thể màu vàng kim đưa tới trước mặt Long Tiểu Chi.

Long Tiểu Chi thấy rất kinh ngạc, sau khi thấy rõ vật Lương Âm cầm mới mở miệng nói ra. "Cho ta túi linh quả to này là được."

Lương Âm cười mở miệng một tiếng, vừa nói đồng ý, vừa nhét luôn khoáng của mỏ Tinh Sa vào trong túi, rồi đưa túi đựng đồ đưa cho Long Tiểu Chi. "Lão nương nhọc nhằn khổ sở tìm kiếm, ngươi còn dám ghét bỏ hả?"

Lần đầu tiên đựng phải người tặng quà như thế, trong lúc nhất thời Long Tiểu Chi không biết nên nói tiếp thế nào, sau khi ngẩn ngơ, duỗi tay đón lấy túi đựng đồ. "Được, vậy ta nhận."

Khoáng của mỏ Kim Sa là chỉ sinh ra trong đất bồi Nam Cực, hơn nữa rất hiếm thấy, cũng là món cốt yếu để thành lập thành trì trong đất bồi Nam Cực, khối Kim Sa này dù phẩm chất hay thể tích đều là thượng phẩm, đủ để che chở một tòa thành trì cỡ trung không bị bão cát xâm nhập, có thể nói, trong đất bồi Nam Cực, một viên khoáng Kim Sa, đủ để đổi nửa thành trì, trừ những điều đó ra, thuộc tính tránh phong của Kim Sa khiến nó còn có ứng dụng khác, là hoàn mỹ khắc chế tu sĩ Phong Linh căn, giá trị của khoáng Kim Sa đã vượt xa viên linh đan mà Long Tiểu Chi đưa tặng cho Lương Âm.

Thấy Long Tiểu Chi nhận lấy đáp lễ của mình, Lương Âm vỗ bả vai Long Tiểu Chi một cái nghiêm túc nói. "Vậy mới giống nam nhân chứ, đừng có nhàn nhàn nhỏ nhỏ như tiểu cô nương vậy, thân thể nhỏ bé này của ngươi vừa vặn cần dùng đến, đỡ cho ngày nào đó bị gió lớn thổi bay."

Long Tiểu Chi "...". Trước đến giờ đều là mình làm người khác ghen, vì sao bây giờ lại có cảm giác bị Lương Âm chọc cho không nói nên lời?

"Tiểu Chi ta nói cho ngươi nghe, hành trình Ngọc Bích của chúng ta lần này, vận may đúng là nghịch thiên..." Long Tiểu Chi không nói lời nào, thuộc tính nói nhảm của Lương Âm lại bắt đầu phát tác, blablabla nói hành trình thật là khó tin trong Phi Thúy Châu, tổng kết lại là giống như trời giúp.

Tay Long Tiểu Chi xách túi đựng đồ răng rắc răng rắc răng rắc... khoáng Kim Sa có thể lấy ra luyện chế phù độ, sẽ gia tăng thuộc tính tránh phong cho phù độ, hơn nữa kim quang lấp lánh, ừ, sau này giữ lại cho đại sư huynh luyện chế phù độ, răng rắc răng rắc răng rắc...

Đối với việc Lương Âm đưa khoáng Kim Sa cho Long Tiểu Chi, những người khác trong tiểu đội Đường gia cũng nhìn thấy, lại cũng không nói gì thêm, viên khoáng này là Lương Âm tự mình tìm thấy, bọn họ không có quyền can thiệp, chỉ là đã hiểu vì sao lúc trong Phi Thúy Châu, Lương Âm lại điên cuồng thu thập vật tư như trứng gà, thu thập linh quả, thậm chí vì một viên khoáng Kim Sa mà thiếu chút nữa góp mạng mình vào, hóa ra là vì đáp lễ.

Bên kia, Đường Ất đã đàm luận hành trình này với Hiền Khâu Thiên Giác, sau khi tiểu đội Đường gia tiến vào rừng rậm cũng muốn tìm kiếm sông ngòi, sau đó dọc theo bờ sông tìm kiếm di tích cổ của Thương An quốc, nhưng lại không nghĩ rằng, đoàn người không giải thích được một cước bước vào một chỗ mê trận, mặc dù trong mê trận có rất nhiều nguy cơ và thử thách, nhưng thu hoạch cũng khá dồi dào, sau khi rời khỏi mê trận, lại phát hiện rất nhiều linh thực hiếm quý trong rừng, Lương Âm thậm chí phát hiện một mỏ Kim Sa, nói tóm lại, chuyến này Đường gia thu hoạch không lỗ, mặc dù không có tìm Thương An quốc, nhưng cũng đầy bồn đầy bát.

Tâm trạng của Đường Ất vô cùng vui vẻ, trong lòng cũng âm thầm cảm kích việc Hiền Khâu Thiên Giác chủ động chia đường, nếu không lấy tu vi Hiền Khâu Thiên Giác, vật tư một đường này, Đường gia tuyệt đối không thể nào thu hết vào túi. Đường Ất đang muốn hỏi xem ba người Hiền Khâu Thiên Giác có phát hiện Thương An quốc và tung tích tiểu đội Thương Lăng không, Hiền Khâu Thiên Giác lại đột nhiên dừng bước, nhìn sang bên người mình.

Bởi vì hành động của Hiền Khâu Thiên Giác, cả đoàn người cũng ào ào ngừng lại, nhìn về phía bên trái, chỗ đó có một cồn cát phẳng phồng, trên đó sạch sẽ bằng phẳng, không có chút dấu vết bị đánh loạn nào, nhìn cũng không đặc biệt.

"Đã chung đường, còn không hiện thân sao?" Hiền Khâu Thiên Giác bình tĩnh nói.

Một lát yên lặng, phía sau cồn cát có một người dần lộ rõ thân hình, người đến thần sắc có vẻ thanh cao, ánh mắt nhìn về phía Đường gia nhất có vài phần không kiên nhẫn. "Đường Ất, ta chỉ hỏi ngươi một câu, tử vong của đệ tử Lạc gia ta có liên quan tới ngươi không?"

Mặc dù rõ ràng bị khinh thường, Đường Ất lại không tức giận, không hoảng hốt ỏi ra một chữ. "Có."

Nghe Đường Ất trả lời, rõ ràng Lạc Hành Thư sững sờ, sau đó sắc mặt lập tức âm trầm. "Người nói cái gì! Đến tột cùng vì sao tiểu đội Lạc gia lại chết? Đường gia nhúng tay, muốn đối địch với Lạc gia ta à?"

Lạc Hành Thư không tin Đường gia giết hết đám Lạc Giang Hách, tiểu đội Đường gia có bao nhiêu cân lượng hẳn biết rõ, chuyện xấu duy nhất là ba khuôn mặt xa lạ này.

Nhìn qua nam tử áo trắng ôn tồn tao nhã không biết tu vi như thế nào nhưng lại phát hiện tung tích của hắn, nam tử áo bào màu vàng kim sắc mặt lạnh lùng, đang cầm lá cây giúp cho một thiếu niên tuổi nhỏ hơn bên cạnh, thiếu niên lại là không đếm xỉa tới, vừa ăn linh quả, vừa ngẫu nhiên nghiêng đầu cắn lá cây, mà lá cây kia, lại là lá cây của Ngọc Bích mộc, thực vật thượng linh hiếm có trong đất bồi Nam Cực, lá cây Ngọc Bích cứ vậy bị gặm răng rắc răng rắc.

Tác giả có lời muốn nói: cảm ơn tiểu thiên sứ lễ vật, lão Hiên mới biết một tin dữ, đơn vị sắp đánh cái gì mà thi đấu bóng chuyền, trong danh sách nhân viên có ta, muốn khóc, thể dục lúc lão Hiên học đại học là thi lại đến mức khiến thầy thể dục thấy phiền mới được cho qua, cảm thấy gần đây sẽ gặp tai nạn thấy má!

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130: Trùng Tu

Phát hiện ánh mắt của Lạc Hành Thư, động tác gặm lá cây của Long Tiểu Chi ngừng lại, người này là người của Lạc gia, chắc là đã phát hiện tiểu đội Lạc gia do Lạc Giang Hách dẫn đầu toàn bộ mất mạng, bởi vậy nên đến điều tra chân tướng, hơn nữa không thèm khách khí với Đường Ất, chắc địa vị rất cao, Long Tiểu Chi nháy mắt mấy cái, quay đầu hỏi thăm Lương Âm. "Người này cũng là Người của Lạc gia à?"

Giọng nói đè nén tức giận của Lương Âm vang lên. "Không sai, gia chủ Lạc gia Lạc Hành Thư, tu sĩ Đại Thừa kỳ..." Lương Âm cho rằng Long Tiểu Chi muốn hiểu rõ tình hình của kẻ thù, đang muốn giải thích cặn kẽ, lại không nghĩ rằng Long Tiểu Chi không đợi nàng nói xong, đã dựng nên vẻ mặt phòng bị, động tác thần tốc giấu túi linh quả to đang cầm trong tay vào lòng, thậm chí ngay cả vài mảnh lá cây Ngọc Bích Mặc Bạch đang cầm chuẩn bị cho mình ăn cũng cố nhét vào trong miệng, làm cho gò má phình lên.

Lòng Lương Âm vốn nặng nề vì thái độ của Lạc Hành Thư thiếu chút nữa phì cười, đúng là một loạt động tác đề phòng cướp của Long Tiểu Chi quá nghiêm túc, nhét hết Ngọc Bích lá cây, còn không quên cúi đầu kiểm tra, phát hiện dây nhỏ của túi đựng đồ từ lộ ở tà áo ngoài sau, cẩn thận nhét sợi dây vào trong lòng.

Gân xanh trên trán Lạc Hành Thư đập mạnh, đây đại khái là lần đầu tiên hắn ta nhìn thấy có người có phản ứng này khi đối mặt với gia chủ Lạc gia, giống như người của Lạc gia toàn là tiêu tặc chuyên trộm cắp. "Tiểu yêu này là có ý gì! Chẳng lẽ bản tôn còn trộm một túi linh quả của người sao!"

Long Tiểu Chi phòng mặt lên, bởi vì trong miệng còn ngậm đồ, nói chuyện có phần không rõ, nhưng vẫn dùng vẻ vô cùng đặc ý nói ra. "Ta nói sao người lại như vậy chứ, chưa đánh đã khai, còn theo dõi chúng ta nữa, quả nhiên muốn trộm linh quả và mỏ tinh của ta."

Lương Âm nghe vậy lập tức nổi giận. "Ta nói người một vị gia chủ vì sao lại lạng lế đi theo chúng ta, hóa ra là muốn trộm Kim Sa!"

Đường Ất dùng vẻ mặt không đồng ý mở miệng. "Lạc gia chủ, Đường mẫu người nhỏ, lời nhẹ, nhưng là Kim Sa này đã tặng cho Tiểu Chi tiểu hữu, thì mong Lạc gia chủ hãy tự trọng."

Sắc mặt Lạc Hành Thư tối sầm lại, Kim Sa quả thực hiếm thấy, hắn đi theo sau lưng người Đường gia từ lúc rời khỏi khu mất gió, đương nhiên tận mắt nhìn thấy quá trình Kim Sa bị đưa tặng.

Nhưng về mặt đoàn người này rất thoải mái, bình yên rời khỏi Phi Thủy Châu, còn có một Hiên Khâu Thiên Giác nhìn không thấu thực lực, vì rất nhiều nguyên nhân, Lạc Hành Thư không lập tức hiện thân mà lặng lẽ đi sau lưng mọi người, muốn làm rõ thực lực của Hiên Khâu Thiên Giác rồi mới ra quyết định, trong đó đương nhiên không thiếu lòng muốn thu Kim Sa cho mình dùng, dù sao Kim Sa chỉ có thể gặp chứ không thể cầu, bây giờ gần ngay trước mắt, không có đạo lý mặc nó mơ hồ nằm trong tay người khác.

"Bản tôn tới đây để điều tra chuyện đệ tử Lạc gia bị hại, còn Kim Sa, cũng chỉ có tiểu yêu không lên được mặt bàn như người mới xem như trân bảo, tâm tính như thế, khó thành châu báu, bản tôn không có hứng thú dây dưa với người, chỉ hỏi các người có ám hại đệ tử Lạc gia ta hay không!"

Cuối cùng Long Tiểu Chi nuốt lá cây Ngọc Bích xuống. "Chỉ là Kim Sa? Vậy thì Lạc gia chủ cứ dùng Kim Sa mua đi, một câu hỏi một viên Kim Sa, có phải ta có chút thiệt thòi không?"

Lạc Hành Thư. "..."

Sắc mặt Lạc Hành Thư xanh lét hắc, ánh mắt nhìn Long Tiểu Chi âm độc vô cùng, nhưng chỉ chớp lát sau, đột nhiên một lần nữa bình tĩnh lại. "Đùa giỡn tâm cơ trước mặt bản tôn, ngươi còn chưa đủ kinh nghiệm, nói lảng ra chuyện khác như thế, xem đến chuyện đệ tử tộc ta bị hại thoát không khỏi liên quan với ngươi!"

Hai tay Long Tiểu Chi vuốt vào nhau. "Vậy thì thế nào? Chỉ là Lạc gia mà thôi, cũng chỉ có loại gia chủ không lên được mặt bàn như ngươi mới có thể xem như trân bảo, tâm tính như thế, khó thành châu báu, tiểu gia không có hứng thú dây dưa với loại người nghèo ngay cả một viên Kim Sa cũng không có như ngươi, còn việc ám hại đệ tử Lạc gia, tiểu gia ta có thể rõ ràng nói cho ngươi biết, không có, bởi vì bọn họ cũng muốn đánh lén đoạt bảo y như ngươi, kết quả không cẩn thận bị đánh vào trong đại trận Long Quyền, chuyện này không chỉ có Đường gia, Thương Lăng hoàng thất cũng tận mắt nhìn thấy, người vô si như thế, quả nhiên chỉ có gia chủ như ngươi mới có thể dạy ra được."

Lần đầu tiên Lạc Hành Thư biết rõ, tử điệp yêu lại là chủng tộc miệng lưỡi bén nhọn như thế, Lạc Hành Thư không muốn thừa nhận, hần thế nhưng nói không lại một con tử điệp tiểu yêu, chuyện này khiến hần cảm thấy vô cùng nhục nhã, sát ý trong mắt tràn ra, chỉ là một con tử điệp yêu, đợi hần bắt được, nhất định sẽ bẻ gãy cánh của nàng, nhổ hàm răng trắng kia của nàng. "Hay cho một con tiểu yêu miệng lưỡi bén nhọn!"

Mặc dù trước khi tới đây, Lạc Hành Thư biết rõ chuyện của bọn Lạc Giang Hách trong Lưu Kim các, biết rõ Lạc Giang Hách kết thù kết oán với ba tu sĩ ngoại lai, làm cho ba tu sĩ này nhảy vào Đường gia, nhưng Lạc Hành Thư cũng không quá để trong lòng, bây giờ nhìn lại, bất kể thực lực thế nào, miệng lưỡi của con tiểu yêu này đúng là khó gặp địch thủ!

Chút hàm dưỡng thanh cao của Lạc Hành Thư cứ vậy bị vài ba câu của Long Tiểu Chi chọc giận đến mức quăng lên chín tầng mây, mặc dù trong lòng thoáng cảm thấy tiểu yêu đang cố ý chọc giận hần, Lạc Hành Thư vẫn là kim nén không nổi cơn giận, rút kiếm vọt tới.

Đương nhiên công kích của Lạc Hành Thư không thể nào đụng đến Long Tiểu Chi, một thanh linh kiếm phát ra ánh sáng màu băng lam nhẹ nhàng bay ra, ngăn cản một đòn phản nộ của Lạc Hành Thư, hơi lạnh thấu xương trong nháy mắt xua tan cái nóng như thiêu đốt của đất bồi Nam Cực, Hiên Khâu Thiên Giác bức lui Lạc Hành Thư, rồi xa chỗ Long Tiểu Chi, để tránh đám người Long Tiểu Chi bị tranh đấu của hai người liên lụy.

Ánh mắt mọi người Đường gia sít sao nhìn chăm chú vào hai người đánh nhau xa xa, trước khi đi vào Phi Thúy Châu, Hiên Khâu Thiên Giác đã từng ra tay, nhưng mà thực lực nghiền ép, phát tay là đã giải quyết xong tiểu đội Lạc gia, mà hiện nay, bọn họ mới có thể tận mắt thấy thực lực của Hiên Khâu Thiên Giác, kiếm pháp huyền diệu của Hiên Khâu Thiên Giác, còn có thân pháp nhàn nhã thành thạo mờ mịt kia lại một lần nữa khiến bọn họ rung động.

Nhìn chăm chú một lát, đột nhiên trong mắt Lương Âm bộc phát ra ánh sáng sáng ngời mang, đây mới là người tu chân mà trong lòng nàng ao ước, cường đại, tùy ý, tiêu sái. Tu sĩ trung cảnh đều mạnh như thế sao? Lương Âm chưa từng có suy nghĩ rồi đi trong nháy mắt muốn rời khỏi đất bồi Nam Cực, đi ra bên ngoài lang bạt một phen tâm tư, thực lực, thực lực, nàng muốn thay đổi, trở nên mạnh mẽ hơn!

Đường Át càng xem càng kinh hãi, Đại Thừa kỳ Lạc Hành Thư thế nhưng hoàn toàn bị đè đánh, hơn nữa nhìn thần thái Hiên Khâu Thiên Giác, có vẻ như mèo đang đùa chuột, hoàn toàn nắm giữ Lạc Hành Thư trong tay, nhưng lại không để cho Lạc Hành Thư thống khoái, trong nháy mắt Đường Át đã có một suy đoán.

Vừa nãy Long Tiểu Chi cố ý, cố ý chọc giận Lạc Hành Thư, khiến Lạc Hành Thư ra tay, sau đó đánh nhau với Hiên Khâu Thiên Giác, không biết là thăm dò cái gì, hoặc là đang nghiệm chứng điều gì đó, ba người Hiên Khâu Thiên Giác nhất định đã trải qua một việc trong Phi Thúy Châu, khiến bọn họ có chút suy đoán về Lạc gia, trong lúc hoảng thần, không trung nơi hai người đánh nhau đột nhiên nổ tung một khu vực băng lam, che đi mặt trời nóng bỏng, ngay sau đó, một thân thể bị đóng băng phong cứng ngắc rớt xuống, lạch cạch nện vào cồn cát phía dưới.

Hiên Khâu Thiên Giác chậm rãi hạ xuống, áo trắng tóc đen, sau lưng vẫn là một mảnh băng lam, khiến hần trong chớp mắt có vẻ lạnh lẽo đến mức không giống người thật, nhưng rất nhanh, sau khi rơi xuống đất, băng hàn chỉ khí tiêu tán, mặt lộ nét cười, khoe môi hơi cong lên, có vẻ như mọi chuyện vừa nãy chỉ là ảo giác.

Chậm rãi tiến lên, Hiên Khâu Thiên Giác đi đến bên cạnh Lạc Hành Thư không thể động dậy, cúi mắt nhìn xuống Lạc Hành Thư nửa người sa vào trong cát vàng, giọng nói thanh nhã vang lên. "Lên không được mặt bàn? A!" Sau khi nói xong, trong ánh mắt kinh sợ của Lạc Hành Thư nhắc chân lên, đập xuống, Lạc Hành Thư hoàn toàn chìm vào cát vàng.

Mắt Mặc Bạch xa xa loe loe sáng lên, trong trí nhớ của hần, Hiên Khâu Thiên Giác đã rất lâu không làm việc thế này, từ sau khi người kia chết, Hiên Khâu Thiên Giác làm cái gì cũng cười, vài ngàn năm chưa từng thay đổi qua, nhưng cả người lại dường như không còn sức sống, cái gì cũng không thêm đề ý, cái gì cũng không có hứng thú...

Hiên Khâu Thiên Giác làm việc không muốn để lại hậu hoạn, nếu đã kết thù kết oán cùng Lạc gia, vậy dứt khoát một chút, đúng như Long Tiểu Chi đã nói, chỉ là một Lạc gia mà thôi.

Giải quyết xong Lạc Hành Thư, đoàn người lần nữa bước lên hành trình trở về Thương Lăng quốc, chỉ là ánh mắt mọi người Đường gia nhìn Hiên Khâu Thiên Giác không tự chủ được mà kính sợ, mà ngay cả Lương Âm rất tùy tiện cũng vậy, không ai dám hỏi thăm cuối cùng Lạc Hành Thư sẽ thế nào, có điều xem ra hần không ra được, hơn nữa nữa khắc một khắc cũng chết không được, trong lúc nhất thời người Đường gia cũng không có cảm giác chân thật, Lạc gia gia chủ, Đại thừa kỳ tu sĩ, cứ như vậy bị một cước giẫm vào trong cát vàng?!

Vận khí trên đường về vô cùng tốt, mấy lần gặp bão cát không tính quá mạnh mẽ, có thêm phủ đệ của Hiên Khâu Thiên Giác, cho nên lúc tiểu đội Đường gia trở về Thành Thương Lăng không có chút cảm giác phong trần mệt mỏi nào, Thương Lăng để nhìn tiểu đội Đường gia mặt mày hồng hào, tinh thần sáng khoái phía dưới, có hơi hoài nghi mấy người này đã đi nơi nào.

Bởi vì chưa tới thời hạn cuối cùng của tỷ thí, Thương Lăng để chỉ là sai người thống kê thu hoạch chuyến này của tiểu đội Đường gia, kết quả thống kê được nhắc lên sóng to gió lớn trong Thương Lăng quốc, trước tiểu đội Đường gia, đã có những tiểu đội khác lục tục trở về Thương Lăng Thành, đều là

thu hoạch trống rỗng, hơn nữa không một chi tiểu đội nào tìm được Phi Thúy Châu.

Nhưng tiểu đội Đường gia này chẳng những tìm được sáu miếng truyền tống phù, thu hoạch càng khiến người ta đỏ mắt, nguyên một đám con em Lạc gia xem danh sách công bố ra trong lòng rất không cam lòng, nhưng cho tới bây giờ tiểu đội Lạc gia còn chưa có tin tức, ngay cả gia chủ Lạc Hành Thư cũng chẳng biết đi đâu.

Thương Lăng Thành ào ào hỗn loạn, vô cùng náo nhiệt, đều đang suy đoán, người thắng lần so chắc chắn là Đường gia.

Tiểu đội Đường gia thống kê hết thu hoạch, rồi mang tràn đầy vật tư về phủ đệ Đường gia, gia chủ Đường gia sớm đã chờ lâu ngày, hơn nữa chính thức tuyên bố gia chủ kế nhiệm, về mặt Đường Bạch Trần nhân nhật, trong mắt không có tâm tình không ổn định gì, tiếp nhận tín vật gia chủ, tuyên thệ cả đời sẽ bảo vệ Đường gia.

Chuyện của Đường gia ba người Hiền Khâu Thiên Giác không tham dự, trở về phòng khách Đường gia đã từng chuẩn bị cho bọn họ rất nhanh, thu hoạch trong hành trình Phi Thúy Châu lần này, trừ vài mảnh ngọc giản truyền tống kia, vật tư khác cũng không có kể vào, tiểu đội Đường gia tự mình thu hoạch cũng đủ để đoạt giải nhất.

Hôm nay, trong phòng khách Đường gia, xuyên thấu qua cửa sổ đang mở, tình huống trong phòng sạch sẽ lịch sự tào nhã vừa xem hiểu ngay, lại không có thấy ai cả, có điều đi trong, trên giường được bình phong che lại, một con ốc biển thất giác đoan đoan chính chính đặt trên gối.

Đi vào theo miệng ốc biển, có thể thấy bên trong ốc biển lúc này cũng vô cùng bận rộn, một bé con đang không biết mệt đồng chạy tây chạy sủa sang lại thu hoạch chuyển này của mình, linh quang đẹp mắt cũng bày ở vị trí mình cảm thấy thích đáng, vật thủy sinh thì nuôi trong một chiếc bồn ngọc lưu ly.

Long Tiểu Chi ôm một viên trân châu đen êm dịu xoay hai vòng, chưa nghĩ ra phải để ở nơi đâu, vì vậy ngẩng đầu nhìn sang bên kia. "Sur phụ, viên trân châu này Tiểu Chi để ở đâu mới đẹp?"

Hiên Khâu Thiên Giác khép sách, cười nhẹ mở miệng. "Đưa vì sư đi."

"Dạ." Long Tiểu Chi lạch bạch chạy đến bên cạnh Hiên Khâu Thiên Giác, đưa trân châu đen cho Hiên Khâu Thiên Giác.

Hiên Khâu Thiên Giác ôm trân châu đen nghĩ một lát, xoay người đi ra, vào đến trong phòng kế bên, chờ lúc Long Tiểu Chi đi qua, trân châu đen đã có non nửa tan vào trong vỏ ốc biển, thành một băng ghế trân châu, theo sát đó là một viên trân châu đen lớn gấp đôi bị mài dũa bằng phẳng làm thành chiếc bàn, trên đó đã đặt một bộ trà cụ tinh xảo, đối diện cái bàn cũng là một băng ghế làm bằng trân châu đen, ánh mắt Long Tiểu Chi sáng lên, bộ bàn ghế trân châu đen nhìn có vẻ rất xinh đẹp.

Tác giả có lời muốn nói: tiểu kịch trường:

Hôm nay, Long Tiểu Chi vừa mới tỉnh ngủ, bò dậy từ phòng ngủ sâu trong ốc biển, chuẩn bị đến bàn ghế trân châu phòng kế uống chén trà tinh thần, xoa xoa con mắt đi sang phòng kế, theo thói quen ngồi xuống, sau đó lạch cạch té ngã trên đất, Long Tiểu Chi lờ mờ mở mắt. "Sur phụ! không thấy bộ bàn ghế trân châu!"

Sur phụ trầm tư một lát, xoay người rời khỏi thất giác ốc biển, chỉ chốc lát sau cầm lấy trân châu đen bị xuyên thành khuyên tai về.

Long Tiểu Chi. "Sur phụ, người tìm trở về từ đâu?"

Hiên Khâu Thiên Giác "Bên ngoài."

Bên ngoài: lão Hiền đau lòng không chịu nổi đứng thẳng bất động. (khuyên tai trân châu đen của ta!)

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131: Thành Kim Châu

Làm một bé linh chi đam mê trang trí nơi ở của mình, lại thích hưởng thụ cuộc sống, thu hoạch mỗi một lần đi ra ngoài mang đến cho nàng hứng thú trang trí rất lớn, chờ đến lúc bên trong ốc biển rục rờ hẳn lên, mọi thứ đều kết thúc, Long Tiểu Chi mới chạy tới bên bộ bàn ghế trân châu, cầm lấy chén trà, rót một chén linh mật, đoan trang ngồi xuống, tay nâng chén sứ, lắng lắng hưởng thụ hương vị ngọt ngào.

Hiên Khâu Thiên Giác ngồi đối diện Long Tiểu Chi, cũng bưng chén trà, chén trà mang màu xanh nhạt, hương trà tràn ngập, về mặt hai thầy trò thích ý, bình yên hưởng thụ thời gian nhàn nhã hiếm có.

Long Tiểu Chi thấy Hiên Khâu Thiên Giác đang xem một bản đất bồi du ký, đột nhiên nghĩ đến mấy ngày trước Hiên Khâu Thiên Giác đã đánh với Lạc Hành Thư. "Sur phụ, Lạc gia này có liên quan gì với Lạc Phong Tử không?"

Hiên Khâu Thiên Giác bùng chén trà, nhấp một ngụm, giọng nói thanh nhã thoáng vẻ trầm thấp. "Nhìn từ kiếm pháp, giữa hai người có vẻ không liên quan, nhưng dưới tình huống cùng chung huyết thống, sẽ có mấy thói quen nhỏ không thể tránh né, nhất là huyết mạch truyền thừa đặc biệt của Lạc gia, khiến cho độ tinh khiết của huyết mạch luôn rất cao, Lạc Phong Tử hẳn đã sớm chuẩn bị, sau khi rời khỏi Thương An quốc thì cố hết sức ả núp kiếm pháp của mình, nhưng một số thói quen đến từ huyết mạch thì không dễ dàng thay đổi."

Mặc dù Lạc Phong Tử thay đổi kiếm pháp của mình, nhưng không sửa được vài thói quen nhỏ lúc sử dụng kiếm, Hiên Khâu Thiên Giác từng đánh với Lạc Phong Tử, mấy ngày trước lại đánh với gia chủ Lạc gia đương nhiệm Lạc Hành Thư, hơn nữa ép buộc Lạc Hành Thư phải công kích, dùng việc này để so sánh hiện sự giống nhau trong các đòn tấn công của Lạc Hành Thư và Lạc Phong Tử, cũng bởi vì vậy, Hiên Khâu Thiên Giác phát hiện hai người đúng là có một số thói quen giống nhau đến kỳ lạ.

"Nếu nói như thế, lúc Thương An diệt quốc, huyết mạch Lạc gia đã sớm biết tin tức, chạy ra khỏi Phi Thúy Châu, mà Lạc Thương An thì rất có thể mang theo đầu lâu của dân chúng Thương An quốc đi Khô Hãn Băng Hải, ý đồ đòi lấy quả đầu người để tu bổ hồn phách cho Đường Cẩm, cuối cùng thất bại, Lạc Thương An không cam lòng, tiếp tục tìm kiếm phương pháp bổ hồn trong đại lục Hoàn Thần, thậm chí sau khi phi thăng, cũng không rời khỏi, cứ tìm vài ngàn năm, cho đến bây giờ, Lạc Thương An đã không còn ai biết, còn Lạc Phong Tử thì nổi tiếng đại lục Hoàn Thần." Long Tiểu Chi vừa nói, vừa cảm thía cỡ nhỏ của mình đi mức linh mật trong lộ.

Hiên Khâu Thiên Giác đưa tay, cầm lấy thìa nhỏ của Long Tiểu Chi, tiếp tục hành động vừa nãy của Long Tiểu Chi. "Đại khái là thế, lịch sử của Thương An quốc còn sớm hơn cả Linh Tịch và Hiên Khâu quốc, lúc tam đại thế lực Hoàn Thần mạnh mẽ nhất, Thương An quốc đã diệt quốc, lấy phong cách hành sự của Lạc Thương An, vì tìm kiếm phương pháp bổ hồn, rất có khả năng cũng tham dự tranh đấu năm đó."

"Cho nên lúc ban đầu ở Kinh Đàm trong sơn mạch Hằng Đoạn, chúng ta mới đụng phải Lạc Phong Tử, mà Lạc Phong Tử cũng dựa vào thủ đoạn của mình lên vào đáy đầm Kinh Đàm, xem ra năm đó ông ta cũng không lấy được chỗ tốt từ tam đại thế lực, nếu không thì bây giờ sẽ không sẽ lại đặt chân vào di tích của Cổ Mạch và Linh Tịch." Long Tiểu Chi phản ứng lại rất nhanh, xem ra kẻ liên tục dẫn dắt bước chân mọi người, không chỉ có mình Tây Tịch Nguyệt, mà có cả Lạc Phong Tử.

Bị nhốt trong thành Linh Tịch hơn trăm năm, sau đó thành Linh Tịch lần nữa truyền tống, bọn họ bị truyền tống ra ngoài, chắc hẳn Lạc Phong Tử cũng vậy, chỉ là đến giờ cũng không hiện thân, chẳng biết đi đâu, mà Nguyễn Thanh Tuyết, Hoa Vũ Lâu và tiểu Hoàng Điều cũng không có tin tức, nghĩ đến sự điên cuồng của Lạc Phong Tử, đột nhiên Long Tiểu Chi thấy gấp gáp, nghĩ muốn nhanh về Vân Khuyết tông nhìn một cái, xem xem ba người Nhị sư huynh có trở lại Vân Khuyết tông hay không.

"Tiểu Chi không cần lo lắng, đợi thêm hai ngày nữa, xác định kết quả tỷ thí, truyền tống trận khởi động, Thương Lăng quốc sẽ không kéo dài chuyện này, dù sao trước đó Thương Chi Hề từng nói, Khô Hãn Băng Hải rung chuyển, Bắc Cảnh triệu tập thế lực bốn phương, chuyện trọng đại như thế, Thương Lăng quốc tuyệt đối không dám trễ nãi, chỉ cần quay về Vân Khuyết tông, nếu như còn không có tin tức của ba người Thanh Tuyết, vì sư sẽ sử dụng trận pháp tìm kiếm họ."

Nghe Hiên Khâu Thiên Giác nói như thế, lòng của Long Tiểu Chi mới thoáng yên ổn xuống, mà chuyện cũng đúng như Hiên Khâu Thiên Giác dự đoán, tỷ thí kết thúc, Thương Lăng quốc xác định nhân số truyền tống trận và thời gian khởi động, mà tiểu đội Thương Lăng trở về Thương Lăng Thành một ngày trước khi kết thúc.

Khác với Đường gia thoải mái trở về, tiểu đội Thương Lăng khắp người phong trần, dáng vẻ chật vật, xem ra để rời khỏi Phi Thúy Châu bọn họ tốn rất nhiều sức lực, trên đường về cũng không may mắn, gặp mấy lần bão cát rất mạnh, chuyện này khiến Thương Lăng thành tiểu đội trở về cuối cùng.

Mà mọi người kiêng chân mà đợi Lạc gia nhưng lại không có tin tức, Lạc Hành Thư không biết tung tích, đệ tử Lạc gia không còn tâm tư chú ý tỷ thí, nội bộ Lạc gia đã loạn.

Trải qua vài ngàn năm truyền thừa, nội bộ Lạc gia đã phân hóa, nhưng bởi vì ích lợi mà liên lụy lẫn nhau, dây dưa không rõ, tranh đấu của các thế lực nội bộ Lạc gia sớm đã không phải chuyện một ngày hai ngày, lần này Lạc Hành Thư mất tích, đúng lúc thành một điểm đột phá của mâu thuẫn, mấy ngày ngắn ngủi, Lạc gia đã xuất hiện xu thế phân liệt, lại bởi vì phân chia ích lợi không rõ mà thắng cấp mâu thuẫn.

Đối với sự sụp đổ của Lạc gia, thật ra trong lòng mọi người sớm đã có một chút dự đoán, từ đệ Lạc gia tính tình cao ngạo cường thế, thêm vào đó là trên vạn năm không ai có thể dao động địa vị, người Lạc gia làm việc không có kỵ gì, đặc tội vô số người ở đất bồi Nam Cực, hết lần này tới lần khác Lạc gia không quan tâm, lần này Lạc gia gặp chuyện không may, người đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi lác đác lơ thơ, bỏ đá xuống giếng lại không ít.

Mặc kệ Lạc gia thế nào, thời gian truyền tống trận khởi động ấn định vào bình minh ngày hôm sau, chủ yếu việc khởi động truyền tống trận cần dùng thời gian hấp thu linh lực, nhất là loại truyền tống trận xuyên qua địa vực rộng lớn này.

Còn về nhân số, ba mươi mảnh ngọc giản truyền tống bán ra của hàng hoàng gia, mười mảnh ban thưởng trong trận đấu, tìm về tám mảnh từ Phi Thúy Châu, ngọc giản truyền tống trong cửa hàng phần lớn bị các thương nhân lớn của đất bồi Nam Cực thu mua, mười mảnh ban thưởng đương nhiên là rơi vào tay Đường gia, trong Phi Thúy Châu, Đường gia tìm được sáu mảnh, Thương Lăng tìm về hai mảnh, như vậy, người được chọn vào truyền tống trận cũng đại khái có thể xác định.

Thương đội là những người bốn ba giữa đất bồi Nam Cực và Nam Cảnh nhiều nhất, tiếp theo là Đường gia đạt được mười sáu mảnh truyền tống ngọc giản, sau đó là hai người Thương Lăng, trừ ra còn có mấy thế lực rải rác mua được truyền tống ngọc giản.

Sáng sớm hôm mở truyền tống trận, mọi người sớm chờ sẵn cạnh truyền tống trận, trong cả đám người, Long Tiểu Chi thấy vài bóng người quen thuộc, Thương Lăng Thương Chi Hề, An Chiêu Nhiên, Đường gia Đường Bạch Trăn, Đường Át, Lương Âm.

Lương Âm thấy Long Tiểu Chi thì lập tức tiến lên, muốn ôm một cái nhiệt liệt, cuối cùng vẫn lùi lại trong ánh mắt ôn hòa của Hiên Khâu Thiên Giác, chỉ là vỗ vỗ vai Long Tiểu Chi. "Tiểu Chi, ngươi cũng quá không khách khí, lén lút lút lút để lại nhiều linh đan như vậy, ta nhận lấy, cảm ơn."

Long Tiểu Chi nhìn thấy Lương Âm cũng khá ngoài ý muốn, cảm thấy Lương Âm không giống người thích lang bạt, có thể nhìn ra Lương Âm vô cùng yêu thương mảnh đất hoàn cảnh ác liệt này, cũng không muốn rời khỏi cố thổ, không nghĩ tới Lương Âm cũng lựa chọn đi Bắc Cảnh lang bạt. Còn linh đan mà Lương Âm đã nói, đó là một chút hàng tồn của Long Tiểu Chi, còn có mấy ngày nay luyện chế cho Lương Âm sử dụng tu luyện sau này, như không có gì ngoài ý muốn, số đan được đủ cho nàng sử dụng đến Nguyên Anh kỳ

Linh đan không chỉ quý giá trong Nam Cực đất bồi, ngay cả ở đại lục Hoàn Thần cũng vô cùng trân quý, giá trị linh đan mà Long Tiểu Chi để lại đã ngang bằng với mỏ Kim Sa mà Lương Âm tặng lúc trước, bởi vì biết rõ lấy tính cách của Lương Âm thì sẽ không nhận nhiều linh đan như thế, cho nên trước khi rời đi Long Tiểu Chi mới có thể để người Đường gia chuyển giao số linh đan này.

Truyền tông trận dần dần sáng lên, trong mắt đoàn người mang theo vài phần kích động và nhiệt huyết, lần này mọi người bị truyền tông có thêm một nhiệm vụ, là đi Bắc Cảnh, hưởng ứng lời triệu tập của Bắc Cảnh.

Kể từ lúc Sơn Mạch Hoành Đoạn xuất hiện dị thường, trở nên hung hiểm khó có thể đi qua thì giao lưu giữa hai cảnh nam bắc đại lục Hoàn Thần ngày càng giảm bớt, đã nhiều năm chưa từng có lui tới nhiều, lần này Bắc Cảnh triệu tập thế lực khắp nơi, có cảm giác như một lần thực lực độ sức giữa hai cảnh nam bắc.

Người tu chân, phần lớn không cam lòng ở dưới người khác, nhiệt huyết mạo hiểm sớm đã ngấm vào tận xương tủy, tìm kiếm đường lớn trường sinh, trải qua thế gian gian nguy, đây là sự chuẩn bị của tất cả các tu sĩ lúc vừa đặt chân lên con đường tu chân.

Trong ánh mắt chúc phúc của người thân, bằng hữu, quan hệ gia tộc, truyền tông trận bỗng nhiên sáng choang, mọi người ở trong truyền tông trận cũng biến mất không thấy, rời khỏi Nam Cực hiểm cảnh rộng lớn này.

Gần như đồng thời, một trong tứ đại chủ thành Nam Cảnh - Kim Châu thành, truyền tông trận đột ngột sáng lên, một nhóm người phong cách quần áo kỳ lạ xuất hiện trong Kim Châu thành.

Tu sĩ chịu trách nhiệm truyền tông của Kim Châu thành hiển nhiên đã sớm biết có tu sĩ truyền tông mà đến từ đất bồi Nam Cực, chỉ là vẫn bị phong cách của đoàn người khě rung động một cái. Đoàn người này phần lớn mặc quần áo vải thô, còn có nam tử mang xích bạc, da đều có màu mạch, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, có vẻ nhiệt tình mà hào phóng.

Lưu lượng người gần truyền tông trận rất lớn, có vài người đưa đón thân hữu ở gần truyền tông trận thấy đoàn người ăn mặc như thế thì có vẻ mờ to mắt há hốc mồm, còn có nữ tử hét lên một tiếng, tránh khỏi ánh mắt bọn họ, xoay người rời đi.

Chỉ có thể nói, trao đổi giữa đất bồi Nam Cực và Hoàn Thần đại lục quá ít, tu sĩ Nam Cực đất bồi lại rất ít khi giao thiệp với Nam Cảnh, dân phong văn hóa hai miền chênh lệch quá lớn, khiến cho kể từ lúc đoàn người truyền tông lại đây, liên tục được chú ý.

Trong mắt Lương Âm lóe lên ánh sáng nhiệt tình mà sáng ngời, hiển nhiên mọi thứ trong thành Kim Châu đối với nàng mà nói đều vô cùng mới lạ. "Đây chính là một trong tứ đại chủ thành Kim Châu, đúng là..."

Lương Âm còn chưa nói xong, đã bị tiếng kinh hô xung quanh cắt đứt.

"Trời ạ, là nữ tử há?"

"Cái gì! Còn có nữ tử thế này?"

"Người này rõ ràng là nam tử, chỉ là giọng nói như nữ tử..."

Lương Âm "..."

Im lặng một lát, Lương Âm cười ha ha, vỗ bả vai Long Tiểu Chi. "Tiểu Chi, hóa ra là ta trách lầm ngươi, ta vẫn cho là thầy trò các ngươi có chút yếu đuối, hóa ra người trong Nam Cảnh đều lớn lên thế này." Nói xong, ánh mắt chuyển sang các tu sĩ nói chuyện lúc này. "Lão nương là đàn ông thuần khiết, không phục đến chiến, đừng rỉ rả nói âm thầm khiến người ta không thoải mái!"

Chúng tu sĩ "... Cho nên, người này đến cùng là nam hay nữ?"

Long Tiểu Chi yên lặng giải oan thay sư phụ và sư huynh nhà mình, sư phụ và sư huynh đều là người tám thước có thừa, thân hình cao lớn, mà ngay cả Hoa Vũ Lâu tuổi nhỏ nhất, mấy năm gần đây cũng cao rất nhanh, nhìn rất có cảm giác an toàn. Nhưng mà so với Lương Âm thân cao tám thước khắp người da thịt, giống như ngọn núi, hình như cũng khá gầy yếu.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132: Bé Thánh Giả Tí Nị

Tu sĩ Nam Cực đất bồi phần lớn là thể tu, bởi vậy nên thân hình cao lớn hơn đạo tu Nam Cảnh rất nhiều, quần áo của đoàn người vốn là kỳ lạ, cộng thêm ngoại hình làm người khác chú ý, từ lúc truyền tông tới đây, những ánh mắt quan sát chưa từng biến mất.

Lương Âm làm như không thấy ánh mắt xung quanh, đang hỏi thăm hành trình của Long Tiểu Chi, biết được Long Tiểu Chi sẽ đi theo hướng bắc, quay về tông môn của mình, Lương Âm lập tức cảm thấy tò mò. "Mặc dù đoán được Tiểu Chi đến từ đại tông môn, nhưng ta vẫn rất tò mò, đáng tiếc chúng ta phải dừng lại ở Kim Châu một thời gian, nếu không nhất định sẽ đi theo tham quan."

Long Tiểu Chi cũng biết Đường gia muốn dừng lại mấy ngày ở Kim Châu, bởi vì Đường Bạch Trần muốn đi Vô Vọng Sơn, cũng là nơi ban sơ của phật tu Hoàn Thần, mặc dù Đường Bạch Trần không có giải thích rõ nguyên nhân, nhưng tất cả mọi người đoán được, chắc chắn có liên quan tới đứa bé không thể sinh ra của nàng, truyền thuyết có nói, trẻ con chưa sinh ra không có tư cách luân hồi lần nữa, huyết mạch của Đường gia đặc biệt, Đường Bạch Trần lại còn lấy trái tim của Lạc Lưu Nguyệt làm thuốc dẫn, xem ra muốn đạt thành nguyện vọng, cuối cùng còn phải nhờ vả phật tu.

Nói tới phật tu, Long Tiểu Chi nhớ tới đến một người, phật tu từng làm quen trong Kính Đàm của dãy núi Hằng Đoạn, Phàm Tâm. Đối với Phàm Tâm mà nói, thời gian đã qua trăm năm, đối với Long Tiểu Chi mà nói, lại chỉ mới mấy năm ngắn ngủi, chẳng qua giờ nghỉ lại, viên hạt sen Cửu Cảnh Kim Liên kia chắc đã biến hóa, nếu như không phải cần nhanh chóng quay về Vân Khuyết tông xác định hành tung của bọn Nguyễn Thanh Tuyết, Long Tiểu Chi rất muốn đi Vô Vọng Sơn với đoàn người Đường gia.

Nhìn Lương Âm đứng thẳng cúi đầu, bởi vì phải chia ly mà tâm trạng sa sút, Long Tiểu Chi đưa quả đấm nhỏ ra muốn học Lương Âm đập bả vai một cái, nhưng vừa mới giơ lên, lại yên lặng bỏ móng vuốt nhỏ của mình xuống, lấy chiều cao của mình, hình như sẽ đánh trúng ngực Lương Âm, Long Tiểu Chi ho nhẹ một tiếng. "Không sao cả, ta tin chúng ta sẽ lại gặp mặt rất nhanh, nếu không ngoài ý muốn, tông môn chúng ta cũng sẽ đi Tù Thủy Thành của Bắc Cảnh."

Vài ngàn năm qua hai cảnh Nam Bắc cơ hồ không liên lạc, đương nhiên không thể nào có trận pháp truyền tông, cho nên nếu như thể lực của Nam Cảnh muốn đi đến Bắc Cảnh, tất yếu phải đi qua dãy núi Hằng Đoạn, nên bọn họ không cần chờ đến Tù Thủy Thành mới gặp nhau lần nữa, Long Tiểu Chi nghĩ như vậy.

"Nói cũng đúng, vậy đến lúc đó không gặp không về." Tâm trạng sa sút của Lương Âm hề quết là sạch, vỗ bả vai Long Tiểu Chi cười ha ha. "Lão nương sẽ đi dạo thành Kim Châu này một vòng, có điều Nam Cảnh này đúng là khác đất bồi Nam Cực chúng ta, nhìn giống như bức họa vậy, làm cho lão nương cũng không dám chạm vào, sợ chạm vào sẽ khiến nó tan mất..."

Lương Âm bắt đầu nói lầm nhảm, mặc dù trong giọng nói hơi ghét bỏ, nhưng lại không cách nào che giấu cảm giác mới mẻ và vui sướng, mới tới đại lục Nam Cảnh, mọi thứ mà mắt nhìn thấy đều hết sức xa lạ, dường như trong đường phố nhỏ đều nhuộm đậm tình thơ ý họa, lầu các xây liền nhau, sắc thái rõ ràng, mọi thứ đều chênh lệch đất bồi Nam Cực khá xa.

Nam Cực đất bồi vĩnh viễn đều chỉ có một màu sắc, nhà cửa cũng thống nhất, lấy đá Kim Sát chắc chắn làm chính, ký ức khắc sâu nhất trong đầu Lương Âm chính là hoàng hôn của Nam Cực đất bồi, một dải màu vàng óng ánh đập vào mắt, còn cát phập phồng không giới hạn, chắc hẳn này trên đời không có nơi nào có cảnh đẹp của cát vàng như thế nữa, sau khi đến Kim Châu, lần đầu tiên Lương Âm biết, phong cảnh trên đời còn có màu sắc khác, cũng vô cùng xinh đẹp xuất sắc.

Bên kia, Đường Bạch Trần và Đường Át cũng đang cáo biệt Hiên Khâu Thiên Giác và Mặc Bạch, các thể lực còn lại cũng hẹn thời gian địa điểm gặp nhau lần sau rồi ào ào từ biệt, đi xử lý việc riêng.

Sau khi tạm biệt đoàn người Đường gia, ba người Hiên Khâu Thiên Giác đến độ khẩu, ngồi thuyền Tư Thủy, bởi vì Thương Lan tông bị tiêu diệt, thể lực trong thành Tư Thủy trải qua một phen trắc trở rồi ổn định lại lần nữa, đối với Long Tiểu Chi mà nói chỉ là trong nháy mắt, thế gian lại đã hơn trăm năm, có rất nhiều thứ đã sớm thay đổi theo thời gian trôi qua.

Bởi vì Bắc Cảnh triệu tập, tu sĩ trong thuyền Tư Thủy rất nhiều, chắc hẳn phần lớn đều là những người biết tin tức mà rục rịch.

Trong thuyền Tư Thủy, trên boong thuyền diện tích thật trên đặt bàn ghế, cho các tu sĩ nghỉ ngơi, ánh mắt nhìn vào trong, lầu các đình đài màu lam của thuyền Tư Thủy đan xen hợp lý, có những chỗ còn có hồ nước, núi đá vườn hoa, bốn phía là cây cối rừng rậm xanh um tươi tốt mô hình nhỏ, xa xa nhìn lại, giống như tiên cư đồng cỏ xanh lá.

Trên khu nghỉ ngơi của boong tàu, ba nam tử dung mạo tuấn mỹ thanh thần mà ngồi, một người ôn tồn tao nhã, khí chất nhẹ nhàng, một người ngây thơ chưa thoát, linh động ưu nhã, một người mặc quần áo màu vàng kim, lạnh lùng bá đạo.

Bởi vì đã qua trăm năm, đương nhiên ba người Hiên Khâu Thiên Giác cần tìm hiểu Nam Cảnh hiện thời một phen, bởi vì nên mới xuất hiện ở khu vực này, nghe các tu sĩ nói chuyện phiếm.

Xung quanh có rất nhiều tu sĩ, chuyện họ đàm luận cũng vô cùng phong phú, có điều phần lớn đang thảo luận về việc lần này Bắc Cảnh triệu tập và về Khô Hàn Băng Hải, có người hưng phấn chậm rãi nói, có người mặt ủ mây chau mày thờ ơ liên tục.

"Khô Hàn Băng Hải đã có nhiều năm không ai dám bước vào, nghe nói chỗ đó cực kỳ đặc biệt, linh lực không thể chống lạnh, rất nhiều tu sĩ không phải chết chìm, mà là chết rét trong đó, nhưng mà Khô Hàn Băng Hải lại có rất nhiều bảo vật quý trọng, chắc hẳn lần này lại sẽ có một nhóm lớn tu sĩ tâng thân trong đó." Một cái tu sĩ Kim Đan kỳ đầu râu tóc bạc đang cảm khái.

Nhưng lại có người mất ngấm hưng phấn, nhao nhao muốn thử người, một cái yêu tu con mắt lam nhạt mặc áo lam nghe tu sĩ Kim Đan kỳ nói, lơ đãng nói ra. "Vậy thì thế nào? Đã có cơ duyên này, đương nhiên không thể nào lâm trận mà chạy, lẽ nào cứ mãi không có bước tiến, hoàn toàn không có ý chí chiến đấu, chậm rãi chờ đợi thọ nguyên hao hết như người sao?"

Tu sĩ Kim Đan kỳ tóc trắng nghe vậy đương nhiên phần nộ đứng dậy, nhưng mà lúc nhìn thấy trang phục của nam tử yêu tu lại ghen tới đỏ mặt, một lần nữa ngồi lại ghế, không tiếp tục mở miệng.

Yêu tu áo lam thấy thế khinh thường cười nhạo một tiếng, cũng không có tục làm khó dễ. Hoàn cảnh lập tức yên tĩnh trở lại, qua rất lâu sau, cho đến lúc yêu tu áo lam đứng dậy đi mất, tiếng nghị luận bốn phía mới dần dần vang lên một lần nữa.

Những tu sĩ khác ngồi cùng bàn với tu sĩ Kim Đan kỳ tóc trắng thấp giọng an ủi. "Tiền bối đừng để ý, Thất Linh Tông kia đều là yêu tu, bản thể bọn họ cường hãn, đương nhiên không sợ băng hải giá lạnh, chúng ta lại không giống vậy, lời tiền bối nói đối với chúng ta giống như vàng bạc vậy."

"Không sai, tiền bối còn hiểu rõ gì về Khổ Hàn Băng Hải không? So với Bắc Cảnh thì Nam Cảnh chúng ta càng không biết nhiều về Khổ Hàn Băng Hải, chỉ sợ lúc đến Bắc Cảnh, chúng ta sẽ bị đè đầu."

Lão già tóc trắng khẽ thở dài một cái. "Các ngươi đừng như thế, yêu tu vừa nãy nói không sai, tu vi của ta hiện thời dừng bước không tiến, nếu không thể lần nữa đột phá, thọ nguyên hao hết, cũng chỉ có thể đạo tiêu thân vong, sao người tu chân lại có thể cò vồi. Đối với Khổ Hàn Băng Hải, ta cũng biết rất ít, dù sao đó là cực Bắc, lại hiếm khi có người tiến vào, có điều ta vẫn biết sơ một hai điều về Tù Thủy Thành."

Xung quanh tu sĩ nghe vậy thì cảm thấy hết sức hứng thú, có mấy tu sĩ cũng không câu nệ, trực tiếp tiến lên, đi đến bàn gần lão già Kim Đan kỳ tóc trắng, chuẩn bị nghe một cái, dù sao hai cảnh Nam Bắc đã có mấy vạn năm chưa lui tới, hai bên đều không hiểu rõ gì nhau.

Đương nhiên, trong vài ngàn năm này, đương nhiên không thể nào không có dù chỉ một người lui tới hai cảnh Nam Bắc, nhất là những người bị tài nguyên ảnh hưởng, luôn sẽ có một ít thương nhân mạo hiểm xuyên qua dãy núi Hằng Đoạn, thu vật tư kiếm hồi báo kénch xù, tu sĩ hai cảnh Nam Bắc cũng không có chỗ bài xích chuyện này, chỉ là dãy núi Hằng Đoạn quá hung hiểm, trăm người đi qua, cuối cùng chỉ sợ cũng khó còn một hai, tu vi thấp không qua được, tu vi cao thì không để ý tài nguyên, bởi vậy nên người đi tới đi lui hai cảnh Nam Bắc có thể nói hiếm như lông phượng sừng lân.

Tu sĩ quay quanh lão già Kim Đan kỳ dần dần nhiều hơn, lão già cũng bắt đầu tự thuật hiểu biết của mình về Tù Thủy thành. "Nam Cảnh chúng ta có tứ đại chủ thành, Tư Thủy, Lăng Lam, Lương Châu, Kim Châu, hệ thống các thế lực lấy tứ đại chủ thành chia nhau ra quản lý từng thành trì phụ thuộc, nhưng tình huống của Bắc Cảnh lại không giống vậy, bọn họ chỉ có một tòa chủ thành, Tù Thủy. Bởi vì vậy nên thế lực của Bắc Cảnh rất tập trung, tất cả nhân tài và tu chân đại năng cao cấp nhất đều tụ tập ở Tù Thủy Thành, trong Tù Thủy Thành, thế lực của gia tộc Tả Khâu là mạnh nhất, mặc dù cũng có những thế lực khác, nhưng xa xa không thể đánh đồng với Tả Khâu thị..."

Sau đó lão già nói về mấy thế lực tương đối nổi danh trong Tù Thủy Thành, rồi lại giảng giải một chút linh thực, linh quang đặc biệt của Bắc Cảnh, cho đến lúc nói xong, mọi người còn chưa thỏa mãn, lúc đang yên lặng ghi nhớ những tin tức này thì trên mặt bàn của lão già đột nhiên vang lên một giọng nói bí ẩn. "Tiền bối, Tả Khâu thị mạnh như thế, bản thân có chỗ đặc biệt gì không?"

Mọi người cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy trên mặt bàn trước mặt lão già, chẳng biết lúc nào có một bé con áo trắng nghiêm chỉnh ngồi vững, gò má của bé con mang một chút mập mạp của trẻ nhỏ, hai bàn tay mũm mĩm nâng một mảnh lá cây đã gặm được một nửa, lúc này đang ngước cái đầu nhỏ lên chăm chú nhìn vào lão già Kim Đan kỳ.

Lão già Kim Đan kỳ cũng sửng sốt, hiển nhiên ông cũng không chú ý, từ lúc nào trên mặt bàn lại có thêm một thính giả bé xíu như thế, nhìn bé tí hon trên bàn, lão già không tự chủ được hiện lành thêm. "Đúng vậy, Tả Khâu thị có thể vững vàng đứng trên đỉnh cao của Bắc Cảnh, không thể nào không có chỗ cựa vào, trừ thực lực bản thân hùng hậu, còn vì thiên phú luyện khí, luyện đan và ngự thú tuyệt hảo của Tả Khâu thị, những thiên phú này của bọn họ, vững vàng chế trụ các thế lực khác."

Lời của lão già vừa ra khỏi miệng, tình cảnh lập tức xôn xao, đây là gia tộc thế nào? Vậy mà lại bộ nắm giữ tất cả các thiên phú người ta ngược nhìn như luyện khí, luyện đan, ngự thú này, hơn nữa xem ra vô cùng tinh thông, có người trầm tư chốc lát rồi hỏi thăm. "Tiền bối, không biết trình độ những thiên phú này của Tả Khâu thị như thế nào?"

Kim Đan kỳ lão già vuốt vuốt cằm râu của mình, dùng giọng mang một chút tán thưởng nói ra. "Thần khí, thần đan, thần thú đều có cả!"

Sau câu nói này, hiện trường hoàn toàn lặng im, không ngờ tới Tả Khâu thị Bắc Cảnh lại mạnh mẽ đến độ này, trên đại lục Nam Cảnh bọn họ, lúc này xuất sắc nhất trong tam đại thiên phú chỉ có luyện đan mà thôi, hơn nữa cũng chỉ có Mặc Vấn Thủy của Mặc Đan Môn đã từng luyện chế ra một mảnh thần đan, sau đó chưa từng có tin tức thần đan ra mắt nữa.

Còn luyện khí, vốn đã bạc nhược yếu kém, còn ngự thú tông môn, cũng chưa từng nghe thấy có lịch sử thuần hóa thần thú, ngự thú tông môn hiện thời, Thất Linh Tông độc bá, nhưng Thất Linh Tông quá mức thần bí, rất ít tham dự chuyện đời, trăm năm trước, Thất Linh Tông san bằng Thương Lan tông, nổi tiếng Nam Cảnh rồi lại lần nữa yên lặng xuống, bởi vì tông chủ Thất Linh Tông cũng tham dự hành trình đắm lầy Quy Khư trăm năm trước Thương Lan tông dẫn đầu, từ đó không có bóng dáng, cũng chính là hành trình bí cảnh Thương Lan tông lần đó, khiến rất nhiều tông môn của đại lục Nam Cảnh rơi xuống, tạo thành việc thực lực đại lục Nam Cảnh suy yếu, tổn thương lần bí cảnh đó mang đến, cho đến hôm nay vẫn chưa khôi phục hoàn toàn.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133: Vân Khuyết Tông

Lúc các tu sĩ tràn đầy ý chí chiến đấu đột nhiên nghe nói về sự mạnh mẽ của Tả Khâu thị Bắc Cảnh, sự tung tăng như chim sẻ trong lòng bị đè xuống, nhưng tư vị trong đó cũng không hơn gì.

Nếu như Từ Thủy Thành Tả Khâu thị mạnh như thế thật, vậy đến tột cùng Khổ Hàn Băng Hải đã xảy ra chuyện gì, mới có thể khiến Bắc Cảnh phải triệu tập thể lực bốn phương? Trong một thời gian ngắn, mọi người cảm thấy trước mắt bao phủ từng tầng sương mù, cũng thấy bận tâm hơn về chuyến đi này, nếu cứ hoàn toàn không biết gì mà cứ bước vào, sợ là hành trình Bắc Cảnh lần này là một đi không trở lại.

Lúc mọi người trầm tư, bé con trên mặt bàn đã đứng lên, cung kính ôm tay thi lễ một cái với lão già Kim Đan kia. "Đa tạ tiền bối đã thông báo chuyện này."

Bầu không khí vốn dĩ khá nặng nề lại được tiêm nhiễm vẻ thoải mái lúc bé con nghiêm trang nói lời cảm ơn, bé con áo trắng nhỏ xíu hành lễ xong thì mở đôi cánh tím nhạt hóa từ áo choàng sau lưng ra, chỉ trong nháy mắt đôi cánh màu tím đã bay ra khỏi đám người.

Không ít tu sĩ nhìn theo hàng động của bé con, phát hiện chỗ đó sớm đã có hai vị tu sĩ chờ sẵn, bé con trực tiếp lao vào vai một tu sĩ áo trắng, vẻ mặt thật thà nói gì đó, mặt nam tử áo trắng kia chứa ý cười, vừa nghiêng tai lắng nghe, vừa cất bước xoay người đi mất.

"Vị đạo hữu này, xin đợi một lát, chẳng biết có thể bỏ thứ yêu thích, con tiểu yêu tử điệp này..." Thấy ba người muốn đi, một nữ tu mở miệng nói nhưng lời chỉ mới nói phân nửa, đã bị nam tu lớn tuổi hơn bên cạnh cản lại, nam tu tỏ vẻ áy náy, trên trán như có một tảng mồ hôi mỏng rì ra.

Hiên Khâu Thiên Giác nhìn hẩn một cái, mang hai đồ đệ đi.

Sau khi ba người đi mất, nữ tu không vui mở miệng. "Phụ thân, Khê nhi thích con tiểu yêu kia, vì sao ngài không để Khê nhi mua!"

Lúc này tu sĩ lớn tuổi hơn mới hoàn hồn, người tu chân rất khó có con nối dòng, nên ông ta vô cùng cưng chiều con gái mình, nhưng cảnh hôm nay lại khiến ông ta bắt đầu suy tư, sự cung nụng của mình liệu có hại nàng ta không.

Ở đây có rất nhiều tu sĩ, lẽ nào trừ con gái mình không có ai muốn có con tiểu yêu tử điệp kia? Đương nhiên là có, nhưng lúc thấy con tiểu yêu kia mặc quần áo giống hai người khác thì suy nghĩ sâu hơn, quần áo này không giống quần áo của linh sủng, mà có vẻ là đồng môn, thêm nữa nam tử áo trắng kia nhìn như dịu dàng, lại bảo vệ con tiểu yêu kia kín không kể hở, hơn nữa nhìn không ra tu vi kia, chính vì như thế, mọi người mới không dám tùy tiện mở miệng, nhưng không nghĩ tới, con gái bị mình chiều hư đột nhiên mở miệng. Nam Tu Minh lộ vẻ dờ dẫm.

"Khê nhi đừng nghĩ nữa, rõ ràng tử điệp là đồ đệ của người kia chứ không phải linh sủng, con có thấy người sư phụ nào bán đồ đệ của mình chưa?" Nam Tu Minh mặt ửng mảy chau, suy nghĩ xem sau này nên dạy bảo con gái thế nào.

"Phụ thân lừa con! Trên đời này nào có ai nhận tử điệp yêu làm đồ đệ chứ!" Nữ tu hừ một tiếng, hiển nhiên không tin.

Nam tu lập tức đau đầu, đang không biết nên trả lời thế nào, vị lão già Kim Đan kỳ bên cạnh lại mở miệng. "Theo ta được biết, trên đời này đúng là có một tông môn như thế, đã từng thu một con tử điệp tiểu yêu làm môn hạ."

Những người khác nghe vậy, đều nghiêng đầu nhìn lão già.

"Trăm năm trước, trong tỷ thí Nam Cảnh, đã từng có một kiếm tông tên là Vân Khuyết tông, tông chủ tông môn này nhận một con tiểu yêu tử điệp làm đồ đệ, hơn nữa tiểu yêu này luyện chế ra hai đại siêu phẩm linh đan bảo phẩm, thánh phẩm trong lúc tỷ thí, có thể nói là kinh diễm tứ tòa, hoàn toàn tỏa ra ánh sáng kỳ dị, tông chủ Vân Khuyết tông và mấy vị đệ tử thân truyền đều đi đắm lầy Quy Khư."

Chuyện sau đó thì không cần lão già nói thêm nữa, tất cả mọi người đã đoán được kết quả, Vân Khuyết tông này bởi vì tông chủ và thiên tài tinh nhuệ trong tông môn một đi không trở lại mà lần nữa bị chôn vùi, ánh sáng giống như phù dung sớm nở tối tàn này cũng bị người ta quên lãng rất nhanh.

"Về siêu phẩm đan dược ta cũng có nghe thấy, chỉ là có phần không thể tin được, luôn cho là có người bịa đặt." Trên boong tàu, có tu sĩ nghe nói chuyện này thì cảm khái.

"Ta cũng vậy từng nghe sư thúc nói, lão nhân gia ông ấy cứ nói tỷ thí Nam Cảnh trăm năm trước là lần thiên tài Nam Cảnh tập nập nhất, tập thể lên cấp, siêu phẩm đan dược, quét ngang lối dài, chẳng lẽ đã từng thật sự có nhiều ngút trời kỳ tài như vậy sao?"

Mọi người nghị luận ào ào, còn có tu sĩ đã tham gia tỷ thí trăm năm trước chậm rãi nói, từ Nam Cảnh tỷ thí nói đến Thương Lan tông diệt môn, rồi đến đắm lầy Quy Khư, đưa tới tiếng thốn thức không ngừng.

Từ Thủy thuyền cấp tốc đi về phía bắc, bởi vì thuyền Từ Thủy cũng không phải chạy trong nước thật, mà là dựa vào thủy linh lực dư thừa gần sông ngòi lướt trên mặt nước, cho nên người ở trong thuyền Từ Thủy hoàn toàn không có cảm giác tròng trành gì.

Vài ngày sau, trước bến cảng một thành trì nhỏ, thuyền Từ Thủy chậm rãi ngừng lại, đây đã là trạm cuối cùng ở phía bắc của thuyền Từ Thủy, ba người Hiên Khâu Thiên Giác xuống thuyền Từ Thủy, địa thế của nơi này đã bắt đầu gấp ghe, so với trung cảnh bằng phẳng thì địa hình thế này không thích hợp thành lập thành trì to lớn, bởi vậy nên nhân khẩu cũng tương đối ít ỏi.

Sau khi rời thuyền Tư Thủy, ba người cũng không dừng lại trong thành mà ngự không phi hành về phía tây bắc, phía trên bầu trời xanh có hai bóng dáng cấp tốc xẹt qua, hai tay mập của Long Tiểu Chi nắm lấy tà áo Hiên Khâu Thiên Giác, ánh mắt ngẫu nhiên nhìn xuống dưới, chỉ có thể nhìn thấy lá cây rừng núi vô biên xanh thẳm.

Vân Khuyết tông xây đền ở ẩn, lập tông môn giữa vùng núi non trùng điệp, bởi vì địa thế hiểm yếu nên người thường rất khó tìm thấy tung tích, thêm vào việc xung quanh Vân Khuyết tông là mê trận trải rộng, bởi vậy người ngoài gần như không ai thấy bộ mặt thật của Vân Khuyết tông. Mà lần này, cũng là lần đầu tiên Long Tiểu Chi về Vân Khuyết tông.

Ngự không phi hành liên tiếp hai ngày, cuối cùng Hiên Khâu Thiên Giác và Mặc Bạch bắt đầu hạ xuống khỏi bầu trời, Long Tiểu Chi nhìn xuống phía dưới thì chỉ thấy một mảnh sương trắng mù mịt bao quanh mấy ngọn núi cao vút, đi xuyên qua sương mù dày đặc, rất nhanh đã đến chân núi, Hiên Khâu Thiên Giác nâng Long Tiểu Chi trong vạt áo ra. "Tiểu Chi, chúng ta về đến nhà rồi."

Tiếng nói của Hiên Khâu Thiên Giác vừa dứt, ngọn núi cao vút trong mây trước mắt lập tức xuất hiện thêm đá, trên thạch bích có ba chữ Vân Khuyết tông bị người ta dùng kiếm ý điêu khắc ra, mờ hồ mang khí tức sát phạt.

Đứng ở dưới sơn môn của Vân Khuyết tông, không chỉ có Hiên Khâu Thiên Giác thời gian luôn ôn hòa lộ vẻ mặt ấm áp, mà ngay cả thần sắc của Mặc Bạch cũng không tự chủ được có thêm vài phần thoải mái.

"Đi thôi."

Dưới sự hướng dẫn của Hiên Khâu Thiên Giác, Long Tiểu Chi bước lên bậc thang bằng đá, đi lên dọc theo thềm đá, hình như bậc thang dưới chân cũng nhận ra chủ nhân, tự động sức địa thành thốn, chỉ chốc lát sau, ba người đã đến sườn núi, mà Long Tiểu Chi cũng nhìn thấy bộ mặt thực sự của Vân Khuyết tông.

Hóa ra Vân Khuyết tông lại xây giữa vài tòa ngọn núi cao và vực thẳm hiểm trở, ngay giữa ngọn núi trong lúc đó, có một chỗ sơn cốc diện tích lớn vô cùng vắng vẻ, trên sơn cốc, có một gốc cây cổ thụ cứng cáp khổng lồ, cổ thụ che khuất cả bầu trời, tán cây trải ra gần như bao phủ cả sơn cốc, kỳ lạ hơn nữa là, cổ thụ này bay bổng giữa trời, cổ thụ cao gần ngàn mét như muốn phân cao thấp với những ngọn núi hiểm trở này, trên đỉnh tán cây màu xanh có sương trắng quần quai, lượn lờ không tiêu tan.

Mà nhà cửa trong Vân Khuyết tông ở ngay chỗ rễ cây, đại thụ phẳng phất như mọc trong sơn cốc, sau đó bị người ta nhổ lên, mà rễ cây thì vẫn còn dính chút thổ nhưỡng, diện tích phiến thổ nhưỡng hình tròn này đủ để chứa đựng một tòa thành trì, cứ suy đoán theo điều này, Long Tiểu Chi so sánh thổ nhưỡng chỗ rễ cây và thổ nhưỡng giữa sơn cốc, phát hiện lại vô cùng giống nhau. "Su phụ? Đây là vậy gì? Vì sao lại mọc giữa không trung?"

Hiên Khâu Thiên Giác sờ sờ cái đầu nhỏ của Long Tiểu Chi. "Đây là Vân Khuyết thụ, cũng là nguồn gốc của tên Vân Khuyết tông, tuổi thọ của Vân Khuyết thụ rất dài, lớn đến một mức nào đó thì sẽ từ từ bay khỏi mặt đất, thoát ly khỏi mặt đất, mang thổ nhưỡng mà mình cần trôi nổi giữa không trung, truyền thuyết nói rằng nếu Vân Khuyết thụ sống vô cùng vô cùng lâu, cuối cùng không cần trải qua con đường linh tu, cũng có thể dần dần bay lên cao, phi thẳng thượng giới, nhưng mà vì sư chưa từng thấy qua."

Long Tiểu Chi nghe đến mức tròn to hai mắt, trên đời lại còn có thực vật thần kỳ như thế, không sống trên đất bằng, mà lại mọc giữa không trung.

Hình như đoán được Long Tiểu Chi đang suy nghĩ gì, Hiên Khâu Thiên Giác khẽ cười một tiếng. "Thật ra trên đời không chỉ có mình Vân Khuyết thụ sống giữa không trung, còn có rất nhiều thực vật kỳ lạ sống giữa không trung."

Long Tiểu Chi kinh ngạc. "Là sao? Tiểu Chi chưa bao giờ thấy qua, chúng nó sống ở đâu?"

Hiên Khâu Thiên Giác đột nhiên im lặng, sau đó sờ sờ đầu Long Tiểu Chi. "Chúng nó sống trong một tiên cảnh, nếu như sau này có cơ hội, vì sư mang Tiểu Chi đi xem."

Không biết có phải ảo giác hay không, trong chớp mắt này Long Tiểu Chi nghe ra bi thương của Hiên Khâu Thiên Giác, đang muốn mở miệng, một tiếng kêu sợ hãi cắt đứt suy nghĩ của nàng.

Chỉ thấy phía dưới tán cây của Vân Khuyết thụ, lầu các, đình viện đan xen hợp lý, lúc này một bóng dáng đang đứng trên một đường phố, ngẩng nhìn Hiên Khâu Thiên Giác, Mặc Bạch và bé con trong vạt áo Hiên Khâu Thiên Giác đang đứng trên thềm đá.

Long Tiểu Chi thấy rõ dung mạo của người kia rất nhanh, quần áo màu trắng, ống tay áo rộng thùng thình, dáng người xinh đẹp linh lung, đúng là một trong những nữ tu ít ỏi của Vân Khuyết tông - Ngu Hoài Tô, ẩn tượng của Long Tiểu Chi với vị sư côi mờ này rất sâu sắc.

Ngu Hoài Tô đứng trên đường, sững sờ không nhúc nhích, lúc nhìn thấy bé con trong vạt áo Hiên Khâu Thiên Giác phát tay với mình nháy mắt rơi nước mắt như mưa.

Bởi vì Ngu Hoài Tô sợ hãi, có đệ tử khác chậm rãi đi ra, lúc nhìn thấy ba người Hiên Khâu Thiên Giác, cũng có phản ứng như vậy.

Long Tiểu Chi ngờ ngác nhìn Ngu Hoài Tô khóc thê thảm, còn có các sư huynh nhện không được đồ mắt vành mắt thì chậm rãi bỏ cánh tay nhỏ bé của mình xuống, nhìn thấy phản ứng của đệ tử Vân Khuyết tông như thế, đột nhiên trong lòng Long Tiểu Chi ý thức được, cho là bọn họ là không dám lên tiếng, sợ những chuyện này chỉ là ảo giác.

Mũi chân Hiên Khâu Thiên Giác nhẹ điểm, bạch y mờ mịt xẹt qua không trung, chậm rãi rơi trên mảnh đất kiên cố của Vân Khuyết thụ, Mặc Bạch cũng

theo sát sau đó, Long Tiểu Chi lần nữa quơ quơ tay mập."Hoài Tô sư tỷ, Nghĩa Khanh sư huynh."

Sau khi giọng Long Tiểu Chi vang lên sau đó, dưới tàng cây Vân Khuyết mới vang lên những giọng nói liên tiếp.

"Tông chủ!"

"Đại sư huynh!"

"Tiểu sư? Đệ?"

Một nhóm người đi theo Hiên Khâu Thiên Giác đến đại sảnh Vân Khuyết tông, vẫn còn có cảm giác không chân thực, bọn họ tìm kiếm trăm năm, thất vọng trăm năm, lo lắng hãi hùng trăm năm, không thể tưởng được hôm nay, Hiên Khâu Thiên Giác và Mặc Bạch cứ vậy mà xuất hiện trước mặt bọn họ.

Mặc dù trong lòng chúng đệ tử kích động không thôi, nhưng lại ngại hai người này, một người đứng đầu một tông, một người núi băng vạn năm, không có ai dám nhào tới gào khóc thật, nhưng hốc mắt ửng đỏ lại thật lâu không tiêu tan.

Đội Hiên Khâu Thiên Giác nói đơn giản rõ ràng hành tung, mọi người trong Vân Khuyết tông mới thoáng bình tĩnh lại, nhưng rất nhanh, bọn họ ý thức được một vấn đề khác, vì sao Nguyễn Thanh Tuyết và Hoa Vũ Lâu không quay về cùng họ?

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134: Hội Nghị

Niềm vui khi thấy ba người Hiên Khâu Thiên Giác trở về vì việc bọn Nguyễn Thanh Tuyết và Hoa Vũ Lâu mất tích mà ít đi rất nhiều, tất cả mọi người của Vân Khuyết tông mơ hồ cảm thấy bất an, cảm giác bất an này sau khi Hiên Khâu Thiên Giác bắt đầu sử dụng bí pháp tìm kiếm vị trí của hai người họ nhưng không có kết quả thì dần dần khuếch tán.

Long Tiểu Chi ủ rũ nằm sấp nằm trên bàn, bóng dáng vốn tung tăng như chim sẻ nay có vài phần buồn bã ỉu xiu, bởi vì trở lại Vân Khuyết tông, Long Tiểu Chi cũng lấy xuống vòng tay ảo giác.

Hiên Khâu Thiên Giác bỏ ngọc giản xuống, nhìn Long Tiểu Chi mặt ủ mày chau trước mặt cảm thấy có phần bất đắc dĩ, lấy ngón tay sờ sờ khuôn mặt bụ bẫm của Long Tiểu Chi."Tiểu Chi đừng quá lo lắng, mệnh bài của bọn họ còn nguyên vẹn không tổn hao gì, không tìm kiếm được chỉ có thể nói rõ bọn họ đang trong bí cảnh hoặc là đang đại lục Bắc Cảnh, son mạch Hằng Đoạn quá mức nguy hiểm, lấy tu vi của hai người Thanh Tuyết không thể nào đi xuyên qua được, nên mới không có tin tức, đợi thêm nữa mấy ngày, các thế lực lớn của Nam Cảnh sẽ tụ tập lại đi xuyên qua Son mạch Hằng Đoạn, sự phụ dẫn con đi Bắc Cảnh."

"Dạ, được." Long Tiểu Chi ngoan ngoãn đáp, duỗi tay ôm lấy ngón tay của Hiên Khâu Thiên Giác, khi có khi không chọc chọc. Hiên Khâu Thiên Giác sớm đã giải thích với nàng, bí pháp tìm kiếm chịu hạn chế địa vực, chỉ có thể tìm kiếm tình huống ở phía nam son mạch Hằng Đoạn, tìm không được chỉ có thể nói rõ Nguyễn Thanh Tuyết và Hoa Vũ Lâu không ở đại lục Nam Cảnh, hoặc là đang ở bí cảnh kỳ lạ, bí pháp không thể cảm ứng.

Nhưng Long Tiểu Chi vẫn là ức chế không được mà lo lắng, Long Phong Triệt đã từng mất tích, lúc gặp lại đối mặt với từ cục, sau đó hoàn toàn không còn tung tích, hiện thời, Nguyễn Thanh Tuyết, Hoa Vũ Lâu cũng mất tích, trong lúc đó sẽ xảy ra chuyện gì? Trong đó có quá nhiều chuyện xấu khó có thể đoán trước.

Long Tiểu Chi biết rõ mình phải tin tưởng bọn họ, dù là Long Phong Triệt, Nguyễn Thanh Tuyết hay Hoa Vũ Lâu, thực lực và thiên phú của bọn họ đều không kém, nhưng không biết vì sao, Long Tiểu Chi cảm thấy lòng mình có phần hoang mang rối loạn, yên ổn không được, hình như có chuyện gì sắp xảy ra.

Lúc này Long Tiểu Chi còn chưa rõ, Từ Chi được thiên đạo chiếu cố, cơ duyên không ngừng, từ vận thêm thân, trừ những điều đó ra, trước khi đối mặt một chút chuyện mà thiên đạo cũng không cách nào giúp đỡ thì thiên đạo sẽ bảo động trước, cảnh báo cho người được thiên đạo chiếu cố, để giúp người kia đào thoát nguy cơ. Chi là thiên cơ không thể tiết lộ, bảo động của thiên đạo trước cũng không rõ ràng, cũng không thể truyền thừa, cho nên Long Tiểu Chi cũng không biết nguồn gốc của cảm giác hoảng hốt này là từ đâu ra, chỉ cho rằng đây là lo lắng cho ba người mất tích.

Hiên Khâu Thiên Giác cũng không thu bàn tay về, cho Long Tiểu Chi ỉu xiu nửa nằm sấp ở trên, vừa cảm nhận bé con ngẫu nhiên lật qua lật lại, vừa tìm đọc ngọc giản thư tịch, một công đôi việc, chỉ cần là tu sĩ Phân Thần kỳ thì có thể làm được, hồi lâu sau, nắng sớm ngoài cửa sổ dần dần chệch đi, đã đến gần giữa trưa, Long Tiểu Chi đã sớm nằm trên bàn tay Hiên Khâu Thiên Giác ngủ say, bởi vì biến nhỏ gò má hơi có vẻ bầu bĩnh dề trên lòng bàn tay Hiên Khâu Thiên Giác, xúc cảm mềm mại Hiên Khâu Thiên Giác khiến không dám nhúc nhích, rất sợ quấy nhiễu tiểu đồ đệ khó khăn lắm mới ngủ say.

Ngày hôm sau, Long Tiểu Chi ngủ cả một ngày có vẻ hăng hái hơn không ít, bò ra khỏi phòng, bay quanh Vân Khuyết thụ vài vòng, sau đó vung cánh nhỏ lên, bay lên tán cây sum xuê, Vân Khuyết thụ quá không lồ, độ cao toàn thể gần ngàn mét, gần như theo kịp một ngọn núi, thân cây khỏe khoắn kinh người, đường kính ước chừng trăm mét.

Long Tiểu Chi khéo léo xuyên qua giữa cành lá, nhẹ nhàng linh hoạt không đụng phải một mảnh lá cây nào, sương sớm trên cành lá trong suốt no đầy như trân châu, lung lay sắp rơi xuống. Long Tiểu Chi sung sướng bay một vòng đạo quanh rồi bay trở về dưới tàng cây, Hiên Khâu Thiên Giác đứng ở đó, yên tĩnh chờ đợi.

"Sư phụ, Tiểu Chi có thể làm tổ trên đó không?"

"Đương nhiên là được, Tiểu Chi muốn làm tổ ở đâu, vì sư giúp con."

"Dạ."

Vì vậy, đệ tử Vân Khuyết tông sáng sớm ngủ dậy có may mắn tận mắt chứng kiến tông chủ ưu nhã như tiên, không nhiễm bụi trần bay giữa không trung, đảo động trên cành cây của Vân Khuyết thụ.

Chờ đến lúc Hiên Khâu Thiên Giác dùng trong vật dụng trong không gian ra điêu khắc hai cánh cửa gỗ và hai mảnh cửa sổ nhỏ hình tròn, cũng lắp ráp vào thì đã là hai canh giờ sau, lúc này Long Tiểu Chi đã chui vào trong hang cây, chạy đông chạy tây bố trí bàn ghế bình phong.

Lắp xong cửa sổ, Hiên Khâu Thiên Giác thử đóng một cái, trên cành cây Vân Khuyết lập tức có thêm mấy cửa sổ tinh mỹ, hơn nữa dung hợp hoàn mỹ, không hề có cảm giác mâu thuẫn.

Hiên Khâu Thiên Giác mở cửa gỗ ra, thân hình chợt lóe, biến mất trước mặt mọi người đang kiểng chân mà trông.

Trong hang cây, Hiên Khâu Thiên Giác bước lên sàn nhà được mài dũa bóng loáng, giúp Long Tiểu Chi bày bàn gỗ ở nơi thích hợp, rồi sau đó lại đặt đệm chần lên trên giường gỗ nhỏ tinh xảo, thậm chí còn khắc vài tránh bụi phù nhỏ xíu, sau khi bận rộn, trong hang cây đã rực rỡ hẳn lên, màn che màu tím kèm theo bức rèm thạch anh tinh xảo phân chia cây thành hai không gian, bên trong là bình phong ngăn cản trước giường, bên ngoài, bàn ghế nghỉ ngơi và giá sách.

Bận rộn xong, Long Tiểu Chi và Hiên Khâu Thiên Giác song song ngồi trước hai cánh cửa gỗ rộng mở, hai chân đưa ra ngoài hang cây, nhìn phía xa cảnh núi xanh có vài phần mờ mịt, Long Tiểu Chi còn lấy lá cây ngọc bích ra làm đồ ăn vặt, trong không gian lập tức vang lên tiếng răng rắc thanh thúy.

Hai thầy trò cả ngày trời cũng không làm chuyện gì khác, cứ ở trong hang cây mãi, trong Vân Khuyết tông cũng không có người tới quấy rầy, lúc hoàng hôn, Long Tiểu Chi và Hiên Khâu Thiên Giác ngồi trước cửa xem trời chiều, bởi vì cửa sổ mở theo hướng đông nên hai người cũng không thể nhìn thấy mặt trời lặn, nhưng lại không gây trở ngại bọn họ thưởng thức bức tranh óng vàng lúc trời chiều dần phủ xuống.

Núi xanh bất tận, vách núi cao ngất trong thời khắc này ánh lên những góc cạnh nhu hòa, ngập tràn tình ý mềm mại, nham thạch buông rơi trên vách đá cắt ra những hình ảnh lộn xộn, giữa không trung ngẫu nhiên có một cánh chim một mồi bay về, giữa ngọn núi cao và hiểm trở này, trong đáy cốc yên tĩnh, Vân Khuyết tông cũng chậm chậm rơi vào giấc ngủ say.

Đầu nhỏ của Long Tiểu Chi từng chút từng chút, sau một ngày bận rộn, cuối cùng dựa vào bả vai Hiên Khâu Thiên Giác chậm rãi ngủ mất, lá cây ngọc bích tay mập siết chặt bởi vì mất đi chủ nhân nắm giữ từ từ bay trong không trung.

Hiên Khâu Thiên Giác khẽ nghiêng đầu, đôi mắt cũng nhiễm màu sắc ấm áp nhàn nhạt của trời chiều, thật lâu sau, chậm rãi cúi đầu đến gần, ngừng lại lúc chóp mũi hai người sắp chạm nhau, khẽ thở dài rồi nhẹ nhàng hôn lên trán Long Tiểu Chi.

Ba người Hiên Khâu Thiên Giác ở lại Vân Khuyết tông non nửa tháng, lại lần rời khỏi đó lần nữa, mọi người biết họ muốn đi Bắc Cảnh, mặc dù có lòng muốn đi theo, nhưng cũng biết Sơn mạch Hằng Đoạn hung hiểm, Hiên Khâu Thiên Giác còn phải tìm Nguyễn Thanh Tuyết và Hoa Vũ Lâu, nếu như bọn họ đi theo thì sẽ làm liên lụy nhiều hơn là trợ giúp.

Vì vậy giữa ánh mắt lưu luyến không rời của mọi người trong Vân Khuyết tông, bọn Hiên Khâu Thiên Giác lần nữa rời khỏi Vân Khuyết tông, sau khi bước xuống thềm đá, Long Tiểu Chi quay đầu lại nhìn thoáng qua, thềm đá đã biến mất không thấy gì nữa, ba chữ Vân Khuyết tông trên thạch bích cũng không còn tồn tích, tất cả mọi thứ đều mang về yên tĩnh nguyên thủy hoang vu, chắc hẳn cho dù có người cơ duyên xảo hợp đi qua nơi này, cũng sẽ không nghĩ tới, giữa vùng núi non trùng điệp này, có một chỗ an nhàn thần kỳ như thế.

Tu sĩ Nam Cảnh đã bắt đầu chậm rãi tụ tập bên ngoài sơn mạch Hằng Đoạn, chờ đợi mọi người đến rồi cùng nhau đi xuyên qua sơn mạch Hằng Đoạn, trong lòng mọi người vẫn rất kiêng kỵ với sơn mạch Hằng Đoạn, trong những năm qua, có rất ít người xâm nhập sơn mạch Hằng Đoạn, chứ đừng nói là đi xuyên qua nó.

Lần này phần đông thế lực Nam Cảnh lấy Vân Kiếm tông cầm đầu, kiếm tông này nổi lên sau khi Thương Lan tông diệt môn, nhanh chóng đuổi kịp và vượt qua những thế lực khác, kiếm pháp phiêu dật, thân pháp thanh linh như đạp mây hái trắng, bởi vậy nên có danh xưng là Vân.

Bởi vì Vân Khuyết tông nằm trong vùng núi hiểm yếu, đã đến rất gần sơn mạch Hằng Đoạn, có điều chúng tu sĩ của Nam Cảnh lại lựa chọn hội nghị ở phía đông sơn mạch Hằng Đoạn, mà Vân Khuyết tông lại nằm phía tây nam, bởi vậy nên lúc Hiên Khâu Thiên Giác, Mặc Bạch, Long Tiểu Chi chạy tới chỗ hội nghị điểm thì trong trấn nhỏ này đã tụ tập rất nhiều tu sĩ.

Trấn nhỏ này bởi vì vị trí địa lý ở vào bên ngoài sơn mạch Hằng Đoạn, hơn nữa dãy núi lồi xuống, đứng lúc vây quanh trấn nhỏ, cho nên mặc dù trấn rất nhỏ, nhưng vẫn là điểm dừng chân các tu sĩ thích nhất trước khi tiến vào sơn mạch Hằng Đoạn, thêm vào đó trăm năm trước, trong trấn này từng kinh truyền ra tin đồn có Tử Chi tiên thảo ra mắt, mặc dù cuối cùng tu sĩ không công mà lui, nhưng vẫn khiến thanh danh của trấn lan xa trên đại lục Nam Cảnh.

Trong trần nhỏ người đến người đi, vô cùng náo nhiệt, này trong đó có một nhóm người rất lớn cũng không phải là vì đi xuyên qua sơn mạch Hằng Đoạn mà đến, mà là vì mượn các thể lực cường đại mở đường, xâm nhập vào Hoành Đoạn Sơn Mạch, tìm kiếm vật tư, đến nửa đường thì đi vòng về.

"Tiểu Chi! Ở đây!" Trong đám người nhốn nháo, một giọng nói hơi có vẻ thô lỗ quen thuộc vang lên, Long Tiểu Chi nghiêng đầu nhìn lại, thì nhìn thấy đoàn người quần áo khác biệt, đúng là tạm biệt đám người Lương Âm trước đây không lâu, mà bên cạnh đoàn người Lương Âm, còn có vài phật tu vô cùng bất mắt.

Quần áo của Phật tu rất đơn giản, khác với những tu sĩ Nam Cảnh khác thân mặc y phục tơ lụa kiểu dáng rực rỡ, ngược lại khá giống với đoàn người đất bồi Nam Cực.

Thấy khuôn mặt quen thuộc, đương nhiên tâm trạng của Long Tiểu Chi cũng tung tăng như chim sẻ, kéo Hiên Khâu Thiên Giác và Mặc Bạch bước nhanh tới. Hiên nhiên Lương Âm cũng rất hưng phấn, phản ứng hưng phấn chính là ôm Long Tiểu Chi một cái, còn vô lung Long Tiểu Chi, ra về nho nhã thì thầm "Một ngày không gặp như cách ba thu!"

Hiên Khâu Thiên Giác dùng linh lực đẩy Lương Âm ra, Lương Âm chỉ cảm thấy cánh tay ôm Long Tiểu Chi không bị khống chế mà buông ra, đang lúc kinh ngạc không hiểu thì nghênh đón ánh mắt của Hiên Khâu Thiên Giác, lập tức gãi gãi đầu ha ha cười cũng không thêm đề ý, tiếp tục hưng phấn kể với Long Tiểu Chi những chuyện mình trải qua.

Đường Át cùng Đường Bạch Trần cũng tiến lên chào Hiên Khâu Thiên Giác, nhưng khiến hai người không ngờ là, pháp sư Phàm Tâm thuận đường đi cùng bọn họ thế nhưng cũng cười tiến lên, hành một phật lễ với Long Tiểu Chi. "Đã lâu không gặp, xem ra Tiểu Chi cũng có cơ duyên khác, quả thật là người phúc trạch thâm hậu, nếu như tu phật, sau này nhất định có thành tựu lớn..."

Không đợi Phàm Tâm nói xong, hai ánh mắt như đao xoát xoát quét về phía Phàm Tâm, vui vẻ trên mặt Phàm Tâm cứng đờ, có điều giảm bớt rất nhanh, tiếp tục không nhanh không chậm nói ra. "Tiểu Chi có duyên phận với ngã phật, Vô Vọng Sơn sơn môn sẽ vĩnh viễn rộng mở với tiểu thí chủ."

Xung quanh đã có rất nhiều kinh ngạc ánh mắt hâm mộ nhìn lại, mặc dù kim châu Vô Vọng Sơn là nơi phát nguyên của phật tu trong thiên hạ, nhưng cũng không phải tất cả phật tu đều có tư cách vào Vô Vọng Sơn, nếu có thể đi vào trong đó, sau này nhất định sẽ có thành tựu.

Long Tiểu Chi có phần bất đắc dĩ, còn nhớ lần đầu tiên gặp mặt Phàm Tâm cũng nói như thế, không nghĩ tới như thế lâu hán còn chưa buông tay. Long Tiểu Chi sờ sờ đầu nhỏ của mình, sau đó nghiêm trang trả một phật lễ. "A Di Đà Phật, qua lâu như thế, pháp sư Phàm Tâm lại còn nhớ kỹ đầu tóc của ta, người xuất gia phải tứ đại giai không, không nên suy nghĩ nhiều."

Lương Âm xem sững sờ sững sờ, không nghĩ tới Long Tiểu Chi học phật tu còn ra hình ra dáng.

"Ha ha, tiểu thí chủ nói có lý, sư đệ, xem ra tu vi của ngươi là chưa đủ." Phàm Tâm bên cạnh, một phật tu mặc quần áo giống vậy nhin không được cười to ra tiếng, hiếm khi thấy Phàm Tâm bị dạy dỗ, trong giọng nói cũng mang một chút chế nhạo.

Phàm Tâm cũng không giận, dù sao lúc trong Kính Đàm, hán đã thấy bản lĩnh của Long Tiểu Chi, trên mặt cười nhẹ nhàng. "Đúng rồi, đây là tim sen, ba năm trước vừa mới biến hóa, hiện giờ đúng là ấu sinh kỳ, Tiểu Chi còn nhớ hán không?"

Phàm Tâm nói, từ nâng một vật trong tay áo mình ra, Long Tiểu Chi cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy một người tí hon mặc quần áo màu vàng kim đang nằm trong một đóa hoa sen to bằng bàn tay ngủ say, hình như nhận ra có ánh mặt trời, lông mi nhúc nhích, mở mắt ra.

Con mắt Long Tiểu Chi lập tức sáng lên, nhận ra đây là Cửu Cảnh Kim Liên nàng được tặng, lại bị nàng chuyển tặng cho Phàm Tâm, Long Tiểu Chi bị bé con manh trụ, khó trách các sư huynh sư tỷ đều thích chọc mình, bé con đáng yêu như thế, nàng cũng rất muốn chọc.

Vừa nghĩ như thế, Long Tiểu Chi lặng lẽ duỗi đầu ngón tay ra, chọc chọc vào gò má của tim sen đang ngồi dậy, tim sen khoanh đôi chân ngắn cùn ngồi trong kim liên hoa đài to cỡ bàn tay.

Nhìn thấy tim sen, cũng có người sáng mắt, Mặc Bạch, liên hoa đài kim quang lấp lánh như thế, mặc dù nhỏ chút, tiểu yêu kim quang lấp lánh như thế, mặc dù khá nhỏ, nhưng thật đúng là khiến người ta rục rịch.

Long Tiểu Chi cúi đầu, muốn lại đến gần tim sen, dường như tim sen vừa mới tỉnh ngủ, thấy Long Tiểu Chi thì sợ hãi kêu một tiếng, ngự liên hoa đài chui vào trong tay áo của Phàm Tâm, để lại lờ mờ Long Tiểu Chi, trầm tư xem mình có đáng sợ như vậy không? Lúc hiên nhiên Long Tiểu Chi đã quên, lúc mình đưa tặng hạt sen từng nói là. "Hạt sen màu vàng kim này nhìn có vẻ ăn rất ngon."

Về mặt của Phàm Tâm cũng rất nghi ngờ, đại khái là tim sen yên lặng dưới đáy đầm Kính Đàm quá lâu, tính cách vô cùng hoạt bát, sau khi biến hóa thì thường xuyên khiến hán luống cuống tay chân, còn chưa thấy tim sen sợ thứ gì, sao vừa thấy Long Tiểu Chi, thì như gặp thiên địch vậy? Chưa từng nghe nói hạt sen sợ từ điệp mã?

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sâm Dưỡng Linh Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.